

Ái Hậu Dư Sinh

Contents

Ái Hậu Dư Sinh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	53
22. Chương 22	55
23. Chương 23	59
24. Chương 24	62
25. Chương 25	64
26. Chương 26	67
27. Chương 27	69
28. Chương 28	72
29. Chương 29	75
30. Chương 30	78
31. Chương 31	80
32. Chương 32	83
33. Chương 33	86
34. Chương 34	88
35. Chương 35	90
36. Chương 36	92
37. Chương 37	95
38. Chương 38	97
39. Chương 39	100
40. Chương 40	102
41. Chương 41	106

42. Chương 42	108
43. Chương 43	111
44. Chương 44	113
45. Chương 45	116
46. Chương 46	120
47. Chương 47	123
48. Chương 48	125
49. Chương 49	128
50. Chương 50	131
51. Chương 51	134
52. Chương 52	137
53. Chương 53	140
54. Chương 54	142
55. Chương 55	145
56. Chương 56	147
57. Chương 57	150
58. Chương 58	152
59. Chương 59	156
60. Chương 60	158
61. Chương 61	161
62. Chương 62	165
63. Chương 63	178
64. Chương 64	180
65. Chương 65	183
66. Chương 66	186
67. Chương 67	188
68. Chương 68	191
69. Chương 69	193
70. Chương 70	196
71. Chương 71	198
72. Chương 72	201
73. Chương 73	203
74. Chương 74	205
75. Chương 75	208
76. Chương 76	211
77. Chương 77	213
78. Chương 78	216
79. Chương 79	218
80. Chương 80	220
81. Chương 81	224
82. Chương 82	226
83. Chương 83	229
84. Chương 84	231
85. Chương 85	234
86. Chương 86	236
87. Chương 87	239
88. Chương 88	241
89. Chương 89	243
90. Chương 90	245
91. Chương 91	248
92. Chương 92	250
93. Chương 93	253
94. Chương 94	256
95. Chương 95	259

96. Chương 96	262
97. Chương 97	265
98. Chương 98	268
99. Chương 99	271
100. Chương 100	274
101. Chương 101	277

Ái Hậu Dư Sinh



Giới thiệu

Rõ ràng đã bị cha cảnh báo qua nên tránh xa người nọ, nhưng cũng không cách nào kháng cự người n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-hau-du-sinh>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

“Lớp trưởng, nhìn hấn kìa.” Đàm Tấn ngồi cùng bàn chột chột Tàn Qua.

“Cái gì vậy.” Tàn Qua còn đang chăm chú chép bài trên bảng đen.

“Người kia kìa, hấn lại ngủ trong lớp, thầy giáo cũng không nhắc nhở gì hấn.”

“Thầy giáo cũng không để ý, cậu để ý làm gì.” Tàn Qua đầu cũng chưa nâng, đem notebook lật qua một tờ.

“Hừ, cậu thực không thú vị chút nào.” Đàm Tấn dô dô than thở đem sách mở ra. “Cậu không phải lớp trưởng sao, cũng không quan tâm sao~ “

Tàn Qua không thềm nói tiếp, chuyên tâm ngẩng đầu xem bảng đen, thuận tiện liếc mắt sang bên kia một cái.

Hấn mặc áo sơ mi, tư thế nằm úp sắp ngủ thật sự rất quen thuộc, lưng theo hô hấp phập phồng lên xuống. Trên bàn sách vở gì cũng đều không có, cứ như vậy không thềm che dấu.

Hấn tên là Lâm Hi Liệt.

Hi trong Khang Hi, Liệt trong liệt hỏa mãnh liệt.

Trong trường học đồn hấn là con riêng duy nhất của ông trùm xã hội đen Đại Lâm, chánh chủ không cho hấn vào cửa nhà chính, lão Đại kia liền mua một căn nhà ở bên ngoài mượn một bảo mẫu chăm sóc hấn.

Mỗi ngày hấn chạy xe máy đến trường, đi học thì ngủ, không làm bài tập, thầy giáo nói sao thì nói hấn cũng không sửa. Thầy giáo vốn cũng không dám quan tâm, mặc dù hấn bị đuổi ra khỏi nhà nhưng vẫn là

cốt nhục của trùm xã hội đen, làm bị thương mấy cộng lõng tơ của hần ai cũng khó có thể chắc hay không ngày mai thiếu một cánh tay mất một cái chân. Lâu ngày thầy giáo cũng không để ý hần nữa.

Học sinh luôn có người không sợ trời không sợ đất. Có chút không biết trời cao đất rộng cười nhạo hần là con riêng, có một lần nhục mạ mẹ hần làm hần giận lên đem đám người kia toàn bộ đánh ngã trên mặt đất. Có người nhiều chuyện đi tìm mấy tên anh chị lớp trên cáo trạng, mấy tên anh chị liền hẹn hần đến một nơi vắng vẻ, nói là muốn “giáo dục” hần, kết quả bị hần đánh cho nằm bẹp luôn, hần chỉ vài vết máu ứ đọng mấy người kia lại nằm ở bệnh viện mấy tháng. Hần một trận chiến thành danh, từ nay về sau thành đại ca trường học, trận chiến ấy cũng thành truyền kỳ “Trận chiến sân thượng”. Từ đó, phía dưới hần cũng tập hợp một ít đàn em. Kỳ thật hần không cố ý thu đàn em, chính là những người đó nịnh bợ muốn theo hần, muốn làm đệ lo khôi thuốc hay lau giày gì đó, hần cũng lười quản tới.

Hôm nay tổ Tần Qua làm trực nhật, tan học quét dọn vệ sinh. Tổ viên làm xong đều đi rồi, cậu còn tận chức tận trách ở lại kiểm tra từng cái cửa sổ xem đã đóng kĩ chưa.

Tần Qua đem tất cả mọi thứ đều kiểm tra xong rồi, muốn tắt đèn khóa cửa lại nhìn thấy Lâm Hi Liệt còn đang nằm sấp trên bàn ngủ, giống như từ lúc hần đến trường thì vẫn nằm úp sấp đến bây giờ tan học. Ngoài cửa vài tên đàn em thân cận luôn luôn theo hần cũng không dám tiến vào gọi, có ai dám quấy rầy “Liệt ca” nghỉ ngơi đâu.

Tần Qua do dự một chút đi qua gõ bàn hần: “Cậu có khỏe không?”

Đối phương không nhúc nhích.

“Này? Cậu có khỏe không? Tôi phải đóng cửa.”

Đối phương lúc này mới ngẩng đầu, gãi gãi tóc. Trên trán còn có vết hồng do đè ép lâu.

Tần Qua chưa từng nhìn Lâm Hi Liệt ở khoảng cách gần thế này. Ấn tượng so với những gì cha nói về xã hội đen khác xa, cứ nghĩ những người đến từ hắc đạo đều là mang kính đen về mặt dữ tợn, đứa con sinh ra chắc cũng là tính tình kiêu căng thô bạo vô cùng, hơn nữa những tên đàn em của hần cũng đều một dạng như vậy, nhưng người trước mặt này lại không giống.

Ngũ quan hần đúng là rất không hiền lành, nhưng cũng không đến nỗi thực sự hung ác. Hốc mắt hãm sâu, mũi cao thẳng, hình dáng thực cứng cỏi còn pha một chút một chút vẻ đẹp tây phương. Tóc là màu đen thuần khiết, kiểu tóc tuy rằng không phải tóc húi cua*, cũng không đến nỗi làm thầy chủ nhiệm phun huyết, không giống những tên côn đồ ven đường nhuộm màu mè lộn xộn còn phía trước một dùm phía sau một dùm. Làm Tần Qua kinh ngạc nhất chính là hai đồng tử của hần không cùng màu, một mắt màu đen, một mắt kia lại là màu nâu

Nhìn chăm chú ánh mắt đối phương hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, Tần Qua có chút sợ hãi hần có thể nổi khùng vì mình quấy rầy giấc ngủ của hần hay không, bất ngờ là người nọ chỉ hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Âm thanh của hần lạnh như băng, tựa như vẻ mặt của hần, không mang theo độ ấm.

“Năm giờ rưỡi, tôi muốn khóa cửa.”

Người nọ đứng lên thì đi ra ngoài, Tần Qua lúc này mới phát hiện hần ngay cả túi sách cũng không mang. Ngăn kéo cũng chỉ có một ít tạp chí để lung tung.

Nhìn hần xiêu vẹo đi ra, còn đưa tay cào cào tóc, ma xui quỷ khiến thế nào Tần Qua lại mở miệng hỏi: “Buổi chiều cậu ngủ lâu như vậy, cậu bị bệnh sao?”

Người nọ cũng không đáp, đi thẳng ra ngoài. Ngoài cửa tiểu lâu la trong nhóm nịnh nọt chạy lên: “Liệt ca hôm nay muốn ăn cái gì?” “Liệt ca muốn đi nơi nào?”

Xa xa nghe được hần cúi đầu không kiên nhẫn nói: “Về nhà, ăn cái gì mà ăn.”

Tần Qua đem ghế ngồi của hần nhét vào dưới bàn, nhìn thoáng qua phòng học sạch sẽ mới tắt đèn khóa cửa.

Ở cửa trường học, xe riêng trong nhà đang chờ cậu.

o0o

* Tóc húi cua là thế này:

Kei: Countdown năm mới nào

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Chào chú Hà.”

Tần Qua mở cửa xe ngồi xuống, cẩn thận cài dây an toàn, đem túi sách đặt lên đầu gối.

“Chào cậu chủ.”

Hà Vinh lưu loát khởi động tay lái, xe vững vàng mà nhanh chóng chạy đi.

Tần Qua nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, những toà nhà lay động xẹt qua nhin không được nhớ tới khuôn mặt làm cậu khắc sâu ấn tượng buổi chiều. Mới vừa lên trung học chợt nghe nói trong lớp có con cháu hắc đạo, cha dặn dò cậu có thể cách xa thì tận lực cách xa, người như thế dính vào không phải là chuyện tốt. Cứ như vậy sau này cậu đối với hắc cũng làm như không thấy, không giao bài tập cũng tốt, đi học ngủ cũng tốt, kệ hắc đi, cũng may hắc đi học cũng không quấy rối. Hôm nay nhìn thẳng mặt cùng hai tròng mắt của hắc gần như thế, trong lòng thế nhưng vẫn thùng thùng nổi trống, làm sao cũng không dừng được. Hai câu nói lạnh đậm của hắc cũng giống như mọc rễ bên tai, vẫn lặp đi lặp lại.

Cậu cuối cùng nhin không được mở miệng: “Chú Hà.”

“Có chuyện gì vậy cậu chủ?”

“À...Chú biết Lâm Nhất Huy không?” Cậu không dám hỏi trực tiếp về Lâm Hi Liệt, cậu sợ Hà Vinh báo cáo lại cho cha. Kỳ thật báo cho cha cũng không sao, chỉ là cậu không muốn.

“Lâm Nhất Huy à, là trùm xã hội đen nơi này, Nhâm bang chủ hiện tại. Lại nói hắc thật đúng là truyền kỳ, mới trước đây mồ côi cha mẹ lưu lạc bên ngoài, được lão bang chủ nhặt được túm cổ về nhận làm con nuôi. Lâm Nhất Huy cũng không phải gỗ mục, tay chân chịu khó lại thông minh, biết làm việc nên làm, rất nhanh trở thành trợ thủ đắc lực của lão bang chủ. Sau này khi lão bang chủ đột nhiên mất, không chỉ định người thừa kế, đứa con trai của lão bang chủ ở ngày đưa tang làm khó dễ muốn loại bỏ Lâm Nhất Huy, kết quả Lâm Nhất Huy sớm đã có chuẩn bị, đem thể lực của con ruột của lão bang chủ quét sạch sạch sẽ, sau khi làm mạnh mẽ vang dội một phen thì xác lập địa vị bang chủ của chính mình. Người này đúng là ‘phần trư ăn lão hổ’ a”

Cái Tần Qua muốn nghe một chữ không có, có chút buồn bực, hay là từ bỏ.

Hà Vinh thấy Tần Qua không nói chuyện, nhin không được bồi thêm một câu: “Cậu chủ hiện tại học cùng lớp với Lâm Hi Liệt cũng nên cẩn thận, chọc tới hắc đạo không phải có thể ngồi yên. Tuy rằng chúng ta không sợ bọn họ, nhưng sẽ không tốt cho việc buôn bán. Đặc biệt là các cậu, bọn tiểu bối tuổi trẻ khí thịnh ...”

Tần Qua quay sang cười cười: “Con biết rồi, chú Hà.”

“Ha ha, chú lại dài dòng.” Ai ai, bất quá ghen Tần thị thực không phải bình thường, đại thiếu gia oai hùng tiểu thiếu gia tuấn tú, cậu chủ cười, ôi thật sự là tránh mau không mắt sẽ viễn thị. (bó tay chú, ý chú là nụ cười của em quá chói lóa +.+)

Trải qua sự tình lần trước, Tần Qua có chút cố ý vô tình mà chú ý Lâm Hi Liệt. Tuy rằng cha cùng chú Hà đều đã dặn dò, nhưng ‘lòng hiếu kỳ giết chết con mèo’, càng không cho xem lại càng muốn xem. Hơn nữa người nọ thật sự... thật sự có loại khí chất bất đồng... Trong nhà Tần Qua đều là nam nhân kiệt xuất, cha ở thương giới được xưng “Nho thương”, anh hai cũng oai hùng cương nghị, làm chủ tịch hội học sinh n lần, nhưng cũng không giống người nọ, hần nhìn mọi người xung quanh như cục đất, ai cũng không để vào mắt, thậm chí là khinh thường.

Người như hần... sẽ để ý cái gì nhỉ...

...

Trong phòng học, trên hành lang, ngẫu nhiên hai người đi sát qua nhau, người nọ như là không có việc gì giống mọi chuyện ngày đó chưa từng xảy ra, liếc mắt một cái cũng không thêm liếc qua cậu.

....

Tần Qua đi qua sân thể dục thấy hần đang đá banh. Trên sân cỏ mười mấy người, cậu vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra hần.

Lâm Hi Liệt thường thường đi học muộn, chủ yếu chính là cùng bọn lâu la trong nhóm đá banh.

Hần chạy rất nhanh, tóc bay lên ở trong gió, T-shirt màu trắng bị gió thổi bay bay.

Hần sút vào goal, tư thế tuyệt đến không thể tả, cả người gần như bay lên. Mà ngay cả tư thế sau khi dừng lại chờ bóng đều kiệt ngạo bất tuân tới cực điểm.

Tần Qua nhìn thoáng qua, tiếp tục yên lặng mà đi về phía trước.

Đột nhiên nghe được có người hô to, cậu còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy tai trái ong ong lên, bên trái gương mặt đau giống như phát sốt, cậu theo bản năng che mặt quay đầu lại, một học sinh năm nhất đá bóng đang hướng cậu chạy tới, dẫn đầu là Lâm Hi Liệt. Phản quang làm cậu không thấy rõ vẻ mặt của hần.

Tần Qua rất nhanh bị vây ở giữa, cậu rũ mắt xuống.

“Thật ngại quá a, hôm nay may thực xui xẻo.” Nam sinh không biết lỗi mà còn nói, lập tức đã bị Lâm Hi Liệt hung hăng đập cho một cái.

“A! Liệt ca!” Nam sinh kia khóc thét lên, lông mi ánh mắt đều sụp xuống, che đầu nói: “Ách... Thực xin lỗi... tôi vô tình ...”

“Không sao.” Tần Qua khoát tay.

Đang muốn đi tới phía trước, người nọ lại tiến lên từng bước che ở trước cậu, Tần Qua có chút kinh ngạc mà ngẩng đầu, người nọ đem tay đang che mặt của cậu mở ra, vươn hai ngón tay nắm cầm cậu đem má trái của cậu lật qua xem, cúi đầu nhìn kỹ gương mặt của cậu.

Trong nháy mắt trái tim Tần Qua kinh hoàng, máu đều dồn lên mặt, chỉ cảm thấy má trái nóng bỏng. Không kềm chế được, khuôn mặt người nọ gần ngay trước mắt, ngay cả lông mi đều nhìn rõ nhất thanh nhị sở, dị sắc song đồng gắt gao khóa cậu lại, Tần Qua nhất thời ngốc không biết phản ứng thế nào.

Người nọ lại vẫn vươn ngón trỏ cùng ngón giữa nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu, như là đang xác nhận không có việc gì. Chung quanh một vòng nam sinh miệng đang há to đến độ có thể nhét vào một quả trứng: “Liệt ca...” “Đại ca...”

Mơ mơ hồ hồ Tần Qua cũng không nhớ rõ người nọ làm sao buông cậu ra, cậu làm sao đi đến phòng học. Ý thức trở lại là lúc cậu đang ghé mặt trên bàn, Đàm Tấn bên cạnh lấy khuỷu tay thúc cậu: “Này, cậu rốt cuộc làm sao vậy?” “Sắp vào tiết học rồi đó.” Cậu lắc đầu, hít sâu một hơi mới đem mặt đang chôn ở cánh tay nâng lên, vừa lúc nhìn thấy người nọ từ cửa phòng học đi vào, một bên đem T-shirt trắng lau mồ hôi trên mặt, một bên thẳng tắp mà chăm chú nhìn cậu, hướng cậu đi tới.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Tần Qua vội vàng cúi đầu, tùy tiện lấy một quyển sách trong ngăn bàn mở ra.

Sóng mắt trộm liếc thân ảnh nọ, đem hai chân đang đi tới của người nọ thu vào vòng mặc.

Hơi thở người nọ càng ngày càng gần, ngay cả cái loại hương vị sinh sôi sau khi vừa mới vận động kịch liệt cũng giống sương khói quanh quẩn lại đây.

Không hiểu sao cậu lại khản trương lên.

Người nọ càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại phía trước bàn học cậu, cả lớp lập tức an tĩnh lại: tên con riêng hắc đạo này bình thường đều không chủ động gây sự, chẳng lẽ hôm nay ngoại lệ? Hay là nói công tử của ‘Vua thép’ ngoan ngoãn sao tự đứng đi trên chóc hắc? Hắc đạo thái tử chống lại thương giới công tử, thật sự là trò hay đáng xem.

Liếc thấy T-shirt trắng của người nọ, trái tim cậu cấp tốc gia tốc, ngay cả trang sách đang nắm trong tay đều hơi hơi phát run. Lông mi cũng rũ xuống hơi hơi rung động, trên sách viết cái gì cậu một chữ đều không biết.

Đàm Tấn có chút cảnh giác đứng lên, đề phòng người nọ động thủ. Nếu đánh nhau thật con gà luộc Tần Qua kia chắc chắn sẽ chịu không được. Cậu từ nhỏ được nuôi như con gái (?!), phòng bếp cũng chưa đến nói chi là đánh nhau.

Ở một khắc tiếng hít thở ngừng lại, người nọ nửa ngồi xổm xuống. Một đầu gối quỳ xuống đất, một tay gác lên bàn cậu, một tay chống đỡ, thế nhưng cao bằng cậu ngồi.

“Có sao không?” Người kia hỏi.

“Ừm... không sao.” Cậu thấp giọng đáp. Bị cả lớp nhìn chăm chú như vậy, thật sự là đứng ngồi không yên mà.

“Đến phòng y tế kiểm tra một chút không?”

“Không cần, thật sự không có việc gì đâu.” Thấy người nọ còn ngồi đó không đứng dậy, cậu ma xui quỷ khiến còn nói thêm: “Cậu mau trở về chỗ đi, sắp vô học rồi.”

Lâm Hi Liệt lúc này mới đứng dậy, đi đến cuối phòng học. Toàn bộ quá trình Tần Qua liếc mắt một cái cũng chưa dám nhìn hắc.

Khi Lâm Hi Liệt đặt mông ngồi xuống nằm úp sấp ngủ, mọi người mới từ trong khiếp sợ quay trở lại, trong phòng học lại dần có âm thanh nói chuyện.

Đàm Tấn nuốt nước miếng một cái mới lắc lắc cái mông ngồi xuống, chột chột Tần Qua nói: “Làm tôi sợ muốn chết, thật sự là... Tôi còn tưởng rằng hắc muốn như thế nào. Đây, cậu cùng hắc rút cuộc xảy ra chuyện gì? Sao cậu gặp phải hắc?”

“Không, lúc đi qua sân bóng bị bóng đập trúng, hình như là người dưới tay hắc.” Tần Qua thấp đầu nói.

“Vậy hắc coi như có chút lương tâm rồi, còn biết tới hỏi cậu có sao không.”

“Ừm...” Không chỉ dừng lại là hỏi tôi có sao không... Hắc còn... Hắc còn...

“Tôi còn nghĩ cậu thực sự xong rồi, dám bảo hắc trở về chỗ ngồi ... Tôi còn tưởng rằng hắc muốn mắng to ‘Con mẹ nó mày là ai a dám nói như thế với tao’ linh tinh ... thật sự là hù chết người mà.”

“Hắc cũng không hung ác như thế đi...” Tần Qua bị giọng nói cùng biểu tình khoa trương của Đàm Tấn đùa nỡ nộ cười.

“Cậu thật sự không có việc gì sao? Đập trúng chỗ nào?”

“Má trái...”

“Hừ, sẽ không sưng lên chứ.” Đàm Tấn vừa nói một bên muốn đem đầu Tần Qua xoay qua xem, Tần Qua nhanh tránh đi: “Thầy giáo vào rồi, để sau đi.”

Tần Qua cách một chút đều sờ sờ gương mặt, cảm thấy nhiệt độ một chút cũng không giảm. Cũng không dám quay đầu nhìn lại phía sau, bởi vì người nọ ngồi ở bàn cuối cùng.

Bất quá chuyện này xé chiều hôm đó thì truyền khắp toàn trường. Không ít người kinh dị nói ‘hắc đạo thái tử’ cùng ‘Vua thép’ quý công tử rõ ràng có giao tình. Những tay anh chị trong trường nghe được sự kiện này thì xém nữa sắc khói thuốc: “Cái gì? Lâm Hi Liệt ngồi xồm trước mặt người khác? Có làm không?!”

Tan học là thời điểm Tần Qua lại bị mấy nữ sinh cuốn lấy hỏi một chút bài tập, ngay cả Đàm Tấn đều cảm thấy không nói nên lời. Mấy con nhỏ đó có thật sự học tập sao? Hôm kia đã giảng một lần còn không biết xấu hổ tới hỏi tiếp? Hỏi một chút còn chưa tính, ăn mặc hở hang như thế để làm gì? Hiện tại đã là mùa thu còn mặc váy ngắn? Đi khoe hàng mới là thật đi?

Gặp Tần Qua lại còn có kiên nhẫn giảng một lần lại một lần, Đàm Tấn thật sự chịu không nổi tiến lên lôi cậu đi: “Xin lỗi a, hôm nay Tần Qua có việc gấp!”

Hai người chạy một mạch, Tần Qua mệt quá dừng lại thở dốc: “Cậu làm sao vậy... Chạy mau như vậy... Các cô... Các cô ấy cũng sẽ không... đuổi theo...”

“Cậu còn nói! Cậu cùng mấy nhỏ đó giảng cái gì mà giảng, biết rõ bọn họ không có ý học tập”

“Cực tuyệt sẽ không tốt...”

“Cậu đúng là mềm lòng. Cậu hôm nay không cực tuyệt, ngày mai người đến quấy rầy cậu lại càng nhiều! Đến lúc đó xem ai cứu được cậu!” Đàm Tấn một bên oán giận một bên kéo Tần Qua đi ra cửa trường học.

“Aizz...”

“Cậu xem mấy con nhỏ đó ăn mặc thành cái bộ dáng gì, nói không chừng đã ở bên ngoài ăn chơi kết giao tứ phía rồi, cũng không phải hàng tốt gì, cậu thương hương tiếc ngọc cái gì!”

“Được rồi được rồi, lời nói thực ác độc...”

“Tôi lo cho cậu cậu còn nói tôi ác độc, cậu...”

Đàm Tấn nói đến một nửa thì không lên tiếng, Tần Qua nghi hoặc ngẩng đầu liền thấy người nọ thể nhưng lại đứng ở nơi đó..

Đã tan học mấy chục phút, học sinh đều đã ra về, hình dáng người nọ ở cửa trường học ngậm thuốc lá nghiêng người dựa vào mô tô màu đen thì có vẻ đặc biệt nổi bật, giống như đã chờ ai thật lâu, bộ dáng không kiên nhẫn.

Tần Qua có chút do dự, cúi đầu bước nhanh qua. Trong nháy mắt đến sát bên người, người nọ cuối cùng cũng mở miệng: “Này.”

Tần Qua bất đắc dĩ dừng bước nhìn hắn.

Lâm Hi Liệt miệng ngậm thuốc, nói: “Tôi dẫn cậu đi bác sĩ.” Nói xong đem thuốc ném xuống đất lấy chân giẫm lên.

“Không cần phiền như vậy, tôi không sao.”

Người nọ “hừ” như là còn muốn nói cái gì, Đàm Tấn nhanh miệng hơn: “Nhà cậu ấy có bác sĩ riêng, có việc gì bọn họ sẽ chữa trị.”

Lâm Hi Liệt lạnh lùng quét mắt liếc hắn một cái, không khí quanh mình lập tức lạnh xuống: “Tôi không nói chuyện với cậu.”

Tần Qua bước lên phía trước thấp giọng nói: “Tôi thật sự không có việc gì... Cảm ơn cậu...”

Người nọ có chút không hờn giận mà khẽ hừ một tiếng, không nói thêm nữa nhún ga chạy đi.

“Sao tôi cảm thấy tên kia đối với cậu quan tâm quá đáng?” Đàm Tấn rướn cổ lên nhìn bóng dáng người nọ đã đi xa, mô tô màu đen ở trên đường cái cực kỳ phong cách.

“Nói cái gì vậy.” Tần Qua tiếp tục hướng cửa trường học đi đến.

“Ôi, cậu đừng nóng giận.” Đàm Tấn cười hì hì chạy nhanh hai bước theo kịp.”Giờ thôi mà.”

oOo

Mô tô đây, phục vụ trí tưởng tượng của chúng hủ ==))

Ai thích vừa ngẫu vừa cool thì chọn chiếc này

Còn ai thích hoàng tử bạch mã thì chọn con ‘con ngựa’ này =))))))

Kei: Oài, xe này ngồi một mình thì ngon chớ đem chở trai thì trai nó xấu hổ chết >/////

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Thời gian sau là thi cuối kỳ, Tần Qua một lòng một dạ chui vào học tập, không suy nghĩ thêm về chuyện ngày đó nữa.

Người nọ từ sau chuyện đó giống như không biết cậu, cũng không nói thêm một câu nào nữa, đi qua bàn học của cậu cũng chưa bao giờ dừng lại, giống như chuyện ngày đó chỉ là ảo mộng. Đi học chăm ngủ, đi muộn về sớm, đá bóng đàn đúm, lái mô tô qua lại, không coi ai ra gì mà hút thuốc.

Bọn họ chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện cùng một chỗ mà thôi. Không cần quá khẩn trương như vậy.

Thi cuối kỳ Tần Qua an ổn đứng nhất, thời điểm phát bài thi cậu tò mò mà muốn nghe tên người nọ, nhưng thầy giáo căn bản không đọc đến tên hắn. Lúc trước không chú ý qua, chẳng lẽ kỳ thật mỗi lần thầy giáo đều hoàn toàn xem nhẹ người nọ? Tần Qua thu sách bài tập vừa đi vừa nghĩ.

Đẩy ra cửa phòng giáo sư, các thầy cô đang ngồi một chỗ nghị luận. Tần Qua đem sách bài tập đặt trên bàn chủ nhiệm, vô tình nghe thấy chủ nhiệm lớp nói: “Đúng vậy, đã hai ba ngày rồi nó cũng chưa đến trường.” Người kia nói: “Không ai quan tâm nó, nó thật đúng là càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

“Quên đi, ít đi một chuyện thì càng tốt.”

Mấy ngày nay không cố ý xem nhẹ, không nhìn tới cuối lớp, không nghĩ tới hắn đã hai ba ngày không đi học.

“Tần Qua, còn có việc gì sao?”

Tần Qua giật mình thốt ra: “Thầy ơi, để em tới nhà xem cậu ấy đi.”

Mấy thầy cô đều sửng sốt.

Học sinh không đi học, theo lý thuyết nên thông báo cho cha mẹ. Nhưng Lâm Hi Liệt này là tình huống đặc biệt. Gọi một cuộc điện thoại tới nhà hắn lại sợ sẽ rước họa vào thân. Đi quan tâm người ta ngại nhiều việc, mặc kệ đi, lỡ ảnh hưởng tới trường học, thật đúng là gánh không nổi trách nhiệm này. Vừa vận đoạn thời gian trước chuyện của Lâm Hi Liệt cùng Tần Qua thầy giáo cũng có nghe thấy, nói không chừng để cho Tần Qua đi nói chuyện một chút cũng tốt. Chủ nhiệm lớp trong đầu nghĩ vòng vo n hướng mới từ trong ngăn kéo lấy ra sổ liên lạc, lật tới địa chỉ nhà Lâm Hi Liệt.

“Em đi coi nó làm sao, trở lại cho báo thầy.”

“Vâng.” Tần Qua đem địa chỉ và điện thoại viết lên giấy.

Lâm Hi Liệt mặc dù là con riêng nhưng Lâm Nhất Huy cũng tại trung tâm thành phố mua cho hắn một biệt thự. Mặc dù kém khu nhà cao cấp một chút, nhưng so với kí túc xá nhà trọ gì đều là dư dả. Bảo an tiểu khu cũng làm việc tận chức tận trách, ngăn Tần Qua lại hỏi tới hỏi lui nửa ngày, may mắn Tần Qua toàn thân đều là hàng hiệu, giơ tay nhắc chân rất có giáo dưỡng, lai lịch cũng đáp được trật tự rõ ràng, ở chỗ bảo vệ đăng ký một chút là có thể đi được rồi.

Tần Qua nhấn chuông cửa, không bao lâu bên trong liền có một giọng nữ hỏi: “Ai vậy?”

“Xin chào, tôi là Tần Qua, là bạn học của Lâm Hi Liệt, Lâm Hi Liệt mấy ngày nay không có đến trường, thầy giáo thực lo lắng, để tôi tới xem cậu ấy.”

Cánh cửa lập tức mở ra, là một phụ nữ hơn năm mươi tuổi: “Thì ra là bạn học của thiếu gia. Mau vào mau vào. Thiếu gia mấy ngày nay sinh bệnh phát sốt ...”

Nhà của Lâm Hi Liệt rất lớn, chỉ hai người ở có vẻ trống trải yên tĩnh. Phòng được trang hoàng thật trầm, cũng không đường hoàng như nhà giàu mới nổi, thu dọn cũng sạch sẽ, chỉ là có chút trầm.

Bà vú nói liên miên cẩn thận, mang Tần Qua đi qua phòng khách, lên tới phòng ngủ của Lâm Hi Liệt ở lầu hai, thay cậu mở cửa liền đi xuống lầu bạn việc.

Phòng ngủ Lâm Hi Liệt cũng thực sạch sẽ, ít nhất so với phòng của Đàm Tấn sạch sẽ hơn. Tường giấy trần nhà đều là màu xanh biển, thật nhợt nhạt lại mang cảm giác trong suốt. Mở mắt ra nhìn trần nhà như vậy, không biết cảm giác kỳ diệu như thế nào. Ở giữa phòng trên giường lớn, Lâm Hi Liệt đang nằm úp sấp ngủ, nửa đầu lồm sấu vào gối, tóc hỗn độn lộ ra hình dáng một nửa khuôn mặt. Cái chăn tuyết trắng đắp một nửa lưng nửa kia lả lổ bên ngoài, còn có một cánh tay buông thõng trên mặt đất, da thịt màu mật ong cùng cơ thể rắn chắc triển lộ không bỏ sót, hô hấp lên xuống cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tần Qua nhẹ nhàng đến gần một chút, muốn đem chăn kéo lên một chút lại không đoán trước được mới chạm vào chăn cổ tay đã bị nắm chặt.

Hai mắt mới vừa rồi còn nhắm phút chốc mở ra, loé ra một chút ánh sáng rồi lại khôi phục bình thường, rồi mới buông lỏng tay ra.

Tần Qua cảm thấy mình cũng chưa có làm cái gì nhưng lại có loại cảm giác làm chuyện xấu bị bắt được. Cậu xoa cổ tay lui lại hai bước: “A... Cậu hai ba ngày nay không có đi học, thầy giáo thực lo lắng nên kêu tôi tới xem cậu.”

Lâm Hi Liệt lúc này mới xoay người ngồi dậy, xoa xoa một đầu tóc rối.

“Muốn uống thuốc không?”

“Ừ.” Người nọ thân nhiên gật đầu.

Giống như hết thấy đều tự nhiên, Tần Qua đi xuống lầu tìm bà vú, lúc đem thuốc lên Lâm Hi Liệt đang mặc đồ. Trên thân vẫn đang trần trụi lộ ra ***g ngực tình kiện, hạ thân mặc cái quần vận động màu xám rộng thùng thình, trên lưng không có một tia sẹo lồi. Mới trung học đã có được vóc dáng một mét tám, quả thực có thể so sánh với người mẫu. Chỉ ngồi ở bên giường chăm chú nhìn sàn nhà gần người cũng đã đẹp trai chói mắt.

Tần Qua đem nước với thuốc đưa cho hắn. Người nọ tiếp nhận một ngụm thì uống hết, nước theo khóe môi hắn chảy xuống hắn chỉ tùy ý gạt đi, đem cái ly đặt ở đầu giường.

“Có việc gì sao, lớp trưởng?”

“A... Cậu khỏe chưa? ...” Hắn chẳng lẽ... Không biết tên của mình? Không gọi tên mình còn chưa tính, tại sao muốn kêu lớp trưởng?

“Không chết được.”

“...”

Tần Qua không biết nói cái gì, người nọ đứng dậy lướt qua cậu đi xuống lầu.

Bà vú từ trong phòng bếp mang ra một chén cháo: “Thiếu gia, ăn một chút cháo đi.” Người nọ liền lập tức ngồi ở trước bàn ăn cháo, Tần Qua đi cũng không được ở lại cũng không xong, đứng ở phòng khách có chút xấu hổ, may mà bà vú đi ra hoà giải: “Cậu học sinh ngồi đi, đừng làm gì, để vú đi lấy cho cậu một chén trà.”

Đến cũng đến rồi, nhìn hần có chuyện gì đâu? Bị mù mới quan tâm đến thăm hần, hần ngay cả liếc mình một cái cũng không nhìn, nói không chừng ở trong lòng đang mong chờ mình nhanh cút đi. Sau này thật sự là... không cần tự mình đa tình ...

Người nọ hai ba ngụm thì ăn xong cháo, Tần Qua do dự một chút, đứng lên nói: “Bài học mấy ngày nay cùng bút ký tôi đều mang đến, cậu cần thì có thể xem một chút...”

“Cậu cảm thấy tôi cần sao?”

Tần Qua thật sự không biết mình còn có cái lý do gì ở trong này, cậu cảm thấy mình quả thực ngu ngốc: “Cậu không có việc gì là tốt rồi, khỏi bệnh nên đi học đi. Tôi đi trước.”

Còn không bước hai bước cổ tay đã bị bắt được: “Tôi có cho cậu đi sao?”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Cái tên bá đạo này... Hần rốt cuộc là muốn như thế nào?

Tần Qua nghĩ muốn giật tay ra, nhưng khí lực người nọ thật lớn, nắm chặt không chút kẽ hở.

“Cậu...” Cậu đang muốn phát tác, bà vú từ trong phòng bếp đi ra lau tay lên tạp dề: “Cậu học sinh hôm nay ở lại ăn cơm đi? Vú Trương làm một chút đồ ăn ngon cho cậu.”

Tần Qua đang muốn nhẹ nhàng từ chối, chợt nghe người kia nói: “Tốt.” Rồi không phân trần gì thêm kéo cậu lên lầu.

Sao lại có người bá đạo như thế?

Lâm Hi Liệt đem Tần Qua đẩy mạnh vào phòng, chia chia bàn học: “Cậu ngồi ở kia làm bài tập một lát đi.”

Tần Qua bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng hôm nay tới thăm một chút thì xong việc, kết quả... Cơm chiều không thể trở về ăn, không biết cha có nghỉ ngơi không. Cậu lấy điện thoại gọi cho lái xe, nói dối là tụ tập với bạn học, buổi tối ở bên ngoài ăn xong rồi sẽ tự gọi xe về. Cùng Hà Vinh nói chuyện còn tốt chứ loại nói dối này mà nói với cha không biết có qua ải nổi không...

“Bảo bảo ngoan trình độ nói dối cũng không tồi.” Người nọ ở đầu giường vừa giở tạp chí vừa nói.

“Cậu!” Đều là do ai làm hại! “Sau này cậu có thói nát sinh ruồi bọ ở nhà tôi cũng không thèm quan tâm cậu!”

“Vậy sao? Nghe giọng điệu này của cậu, hôm nay là cậu chủ động xin thầy giáo đến ‘quan tâm’ tôi?”

“...” Tần Qua chỉ từ trong cặp lời sách ra.

“Chấp nhận?”

“...” Tần Qua yên lặng ngồi xuống mở sách giáo khoa.

“Cậu không nói tôi cũng biết. Mấy lão đó ước gì tôi nhanh cút đi, làm sao lại hảo tâm như vậy đến xem tôi. Trừ phi là tới nhìn xem tôi đã chết chưa.”

“Cậu đừng nói như thế.”

“A...” Người nọ miễn cưỡng cười.”Ba ba của cậu không có nói cho cậu biết, cách xa tôi một chút sao?”

“... Không đâu.” Cậu lắc đầu: “Tôi cảm thấy cậu không phải người xấu.”

Người nọ cười rộ lên. Tần Qua lại rõ ràng nghe được trong tiếng cười một chút sung sướng đều không có, lại có chút thần nhiên châm chọc.

Nhớ tới ngôi nhà to như vậy thế nhưng chỉ có hai người, Tần Qua có chút chua xót thay hân.

Cậu viết vài chữ, cuối cùng lại nhịn không được mở miệng: “Nói thật... cậu hay là học tập cho tốt đi... Không thể dựa vào trong nhà, phải nhờ vào chính mình chứ...”

Người nọ chỉ hừ nhẹ một tiếng, không nói gì, Tần Qua cũng không tiện nói thêm.

Thời gian tí tách, một người gục xuống bàn làm bài tập, một người ngồi ở mép giường trở mình xem tạp chí bóng đá, nhưng lại ngoài ý muốn hài hòa. Tần Qua cũng không biết mình cùng Lâm Hi Liệt sao lại đi tới một bước này, hơn mười ngày trước hai người rõ ràng một câu cũng chưa nói với nhau. Cậu trộm quay đầu lại xem người nọ, giống như tượng điêu khắc Hi Lạp, cho dù mặt không chút biểu tình đều khí thế凛凛.

Bữa tối được làm thực phong phú, ba người ăn bốn món mặn một món canh. Làm Tần Qua kinh ngạc chính là vú Trương cùng bọn họ ngồi trên bàn ăn cơm, việc này ở nhà cậu là không có khả năng. Tuy rằng nhà cậu đối đãi với người giúp việc cũng rất tốt, nhưng trên bàn cơm chỉ có cậu, cha mẹ cùng anh hai bốn người. Mà xem biểu tình Lâm Hi Liệt, như là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Lâm Hi Liệt nhìn cậu gấp rau, sắc mặt càng ngày càng khó coi, đem một khối thịt bỏ vào trong chén cậu: “Ăn nhiều sợ hết đồ ăn? Còn ngại chưa đủ gầy?”

Cậu vừa định mở miệng, người nọ đen mặt: “Ít nói nhảm, ăn!”

Đúng là phần tử độc tài!

Tần Qua bị nhét n khối thịt, còn bị người nọ cùng vú Trương một mềm nhũn một cứng rắn ép ăn nhiều hơn một chén cơm, xưa nay chưa từng no như vậy.

Cậu vốn muốn gọi xe về, người nọ không phân trần đã đem xe ra, đem nón bảo hiểm đội lên đầu cậu thô lỗ cài khoá lại.

Cậu chưa từng ngồi qua loại phương tiện giao thông nguy hiểm này, có chút khó khăn mà đứng bất động, người nọ cuối cùng phát hỏa: “Ngồi xe tôi chứ có phải biểu cậu đi chết đâu!”

Tần Qua bất đắc dĩ đi qua ngồi xuống, người nọ quay đầu nói: “Ôm chắc.” Cậu còn đang mờ mịt, tim đập mạnh và loạn nhịp, người nọ đơn giản nắm tay cậu đặt trên lưng tay kia thì dịu mát, đập động cơ cứ như vậy chạy ra ngoài.

Môtô màu đen ở chạng vạng bay nhanh, cậu bị hù dọa ôm chặt lấy thắt lưng người nọ, tay hân cầm chặt tay cậu vẫn chưa rời ra.

“Cậu biết nhà của tôi ở đâu sao?” Cậu lớn tiếng hỏi.

Người nọ gật gật đầu.

Đèn đường mờ nhạt trong bóng đêm, một loại cảm xúc không hiểu tràn đầy trong lòng. Cậu chậm rãi quay mặt tựa vào trên lưng vững chắc của người nọ. Người nọ hơi hơi hoảng hốt mà quay đầu một chút, từ kính chiếu hậu nhìn cậu một cái.

Người nọ như là biết cậu đang lo lắng cái gì, cách cửa lớn khắc hoa mấy chục met thì dừng lại. Cậu đem nón bảo hiểm trả lại cho người nọ, thấp giọng nói câu “Cám ơn” rồi bước đi về phía trước. Lúc ấn chuông cửa quay đầu lại nhìn thoáng qua, người nọ vẫn đậu ở chỗ đó. Cậu vẫy vẫy tay rồi đi vào, đi vài bước mới nghe thấy tiếng mô tô gào thét một trận rồi đi xa.

Ngày hôm sau đến trường, Tần Qua cố ý nhìn cửa, hễ một người tiến vào thì cậu liền liếc mắt một cái xem có phải người nọ hay không. Đàm Tấn ngồi cùng bàn nhịn không được: “Cậu nhìn cửa hoài làm gì vậy? Có cái gì đẹp sao?” Lúc đó cậu mới vội vàng cúi đầu.

Cũng may người nọ hôm nay cuối cùng cũng đi học, lúc chuông vào học vang lên thì từ cánh cửa tiến vào, lập tức đi đến bàn cuối cùng. Làm như không biết cậu, đi qua bàn Tần Qua cũng không có chào hỏi. Tần Qua cũng không ngại, nếu cậu cùng Lâm Hi Liệt biểu hiện quen thuộc, nhất định sẽ bị Đàm Tấn niệm đến chết. Nhà Đàm Tấn cũng làm kinh doanh, cùng nhà cậu có lui tới buôn bán, nếu Đàm Tấn nói chuyện với cha cậu ta, cha Đàm Tấn sẽ cùng cha cậu nói chuyện, khẳng định sẽ bị dạy bảo... Ai, hy vọng bệnh của người nọ tốt hơn rồi.

Thời điểm tan học Tần Qua lại bị mấy nữ sinh vây quanh, tiết mục này ba ngày hết hai ngày đều sẽ trình diễn. Đàm Tấn không biết nói gì tới cực điểm, cũng không thể mỗi lần đều bắt hấn hóa thân thành ác nhân đi. Đang lúc buồn bực, Lâm Hi Liệt cầm một quyển sách bài tập đi tới “ba” một tiếng ném lên bàn Tần Qua.

Mấy nữ sinh đang lú lú lập tức im lặng, nhìn bộ dáng Lâm Hi Liệt lạnh như băng thức thời mà thu dọn bài tập chuẩn đi.

Đàm Tấn trong lòng thật buồn bực: nữ sinh tuy rằng không dễ đối phó, nhưng người này lại càng không dễ chọc. Chứa ơ!

Người nọ lãnh đạm mà quét mắt liếc hẩn một cái: “Cậu không đi? Cậu cũng có vấn đề muốn hỏi cậu ta?”

“Không có... Ách...” Đàm Tấn nghĩ thầm cậu quan tâm tôi làm cái gì, sẽ không phải cái người vạn năm không giao bài tập như cậu cũng có vấn đề muốn hỏi Tần Qua đi.

Tần Qua trong lòng thở dài: “Đàm Tấn, cậu đi trước đi.”

“Uh...” Cuối cùng lại không sợ chết mà bồi thêm một câu: “Cậu cẩn thận một chút.”

Người nọ lập tức ngồi xuống vị trí của Đàm Tấn, nói cũng không nói, trở mình xem bài tập. Tần Qua không biết hẩn muốn làm cái gì, cũng không tiện bắt chuyện với hẩn, đành phải đem bài tập ra làm.

Đợi cho học sinh quét dọn vệ sinh xong việc đều đi hết, người nọ mới mở miệng: “Bài này làm sao?”

“...” Cậu có chút sững sốt.

Tần Qua nghĩ nếu Đàm Tấn ở bên cạnh nhất định sẽ kêu to “Trời ạ cho cái sét đánh chết tôi đi.” Hôm nay sắp có mưa to hay sao vậy.

“Sao vậy? Không phải cậu kêu tôi học tập cho tốt còn gì?”

oOo

Ồ thì tượng điêu khắc Hi Lạp

ảnh chỉ mang tính chất minh họa lừa tình =))

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“A...” Tần Qua lúc này mới có chút phục hồi lại tinh thần.

Ngày hôm qua chính mình nói câu kia, đến giờ ngẫm lại kỳ thật có chút xen vào việc của người khác. Cậu là gì của hẩn? Hình như cái gì cũng không phải. Người nọ đến trường không học hành gì như thế, nói không chừng kỳ thật sau này đã có hướng đi khác rồi, bằng cấp gì đó căn bản không là gì cả. Trước kia cha đã nói qua: “Rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con của hắc đạo trừ bỏ chém giết còn có thể làm gì.” Không nghĩ tới người nọ thật sự nghe lời... Hay là hẩn đang đùa giỡn? Không đúng... Người nọ làm sao muốn giỡn với mình?

“Này.” Người nọ không kiên nhẫn mà gõ bàn.

“A... đây là loại bài chứng minh , dùng định lý này cho đề mục này...” Cậu cầm lấy bút máy viết lên.

Cậu phát hiện người nọ tuy rằng không biết rất nhiều định lý, nhưng năng lực lĩnh ngộ rất cao, giảng một lần thì hiểu hết, hơn nữa gần như dạy một suy ra ba, loại bài đồng dạng cậu hoàn toàn không cần giảng lần thứ hai. Hơn nữa người nọ làm bài cũng là chọn viết, có một số bài hần liếc mắt một cái có thể ra đáp án, rồi mới trở về bắt đầu viết ra bài giải. Cứ thế về sau hiệu suất cao kinh người, một giờ thì học được rất nhiều chương và nội dung. Tần Qua gần như có thể khẳng định mà nói: cậu gặp qua rất ít người thông minh giống người nọ, không biết hần cùng anh hai ai giỏi hơn...

Một giờ thoáng cái trôi qua, mặt trời cũng ngả về tây, nắng chiều tà tà theo cửa sổ chiếu vào, lông mi đen dài của người nọ phả lệ rõ ràng, cậu nhìn đến có chút xuất thần. Lâm Hi Liệt ngũ quan có chút giống phương Tây, hơn nữa hai đồng tử khác màu, gần như có thể khẳng định là con lai. Lông mi dài lại rậm như vậy cậu cũng rất ít nhìn thấy. Ngón tay của hần cũng rất đẹp. Cậu gặp qua hai loại tay, một loại đúng là nam nhân thực thụ, ngón tay thô to, làn da thô ráp, bàn tay cũng rất dày, tay phụ thân chính là như vậy. Một loại là khớp xương có chút lớn nhưng ngón tay vẫn nhỏ dài, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, vừa thấy đã khiến cho người ta cảm thấy hần là nên chơi Piano. Người nọ thì thuộc về về sau. Tay người nọ vô luận làm gì cũng đều dị thường đẹp, móng tay cũng rất đẹp, một mảnh phấn hồng giống như vỏ sò. Cái này hần đều là di truyền từ mẹ hần đi... mẹ hần...hần là người rất đẹp... Bất quá, bả vai người nọ lại rất rộng, tay dài chân dài, vóc dáng cao ngất, hần là chính là di truyền từ cha hần rồi...

“Này, nhìn gì vậy?” Người nọ đem sách bài tập khép lại, ném bút vào hộp.

“A... Không có...” Tần Qua vội dời tầm mắt, “Cậu thông minh như thế, tại sao không học tập cho tốt a.” Cậu nhỏ nhỏ mà oán giận một chút, đem sách bỏ vào cặp.

Người nọ miễn cưỡng đi về chỗ ngồi, đem sách nhét vào ngăn bàn: “Bởi vì không cần thiết.”

“Vậy hôm nay thì sao?”

“Có cần thiết.”

Này... Kiểu trả lời gì đây? ...

Người nọ đi về phía cậu, cầm cặp của cậu.”Đi thôi.”

Lâm Hi Liệt dong xe, hai người dắt nạt lá vàng rụng cùng ánh trời chiều vàng óng song song đi, trong sân trường không nhiều người lắm, ngẫu nhiên có mấy người vội vàng đi ngang qua họ.

“Hôm nay mấy tên đàn em của cậu sao không thấy tới?”

“Tôi kêu cho bọn chúng đi chỗ nào mát mẻ ngồi ngốc rồi.”

Tần Qua xì một tiếng nở nụ cười: “Có người làm đại ca như thế sao?”

Người nọ hừ một tiếng: “Tôi cũng chưa nói thu bọn chúng làm đàn em.”

“A... Trễ như vậy còn có người chơi bóng rổ sao?”

Trên sân bóng rổ còn có mấy người đang di chuyển, tựa hồ có người còn đang không ngừng luyện ném rổ.

“Cậu thích chơi bóng rổ?”

“Cũng không hần ... Chỉ là cảm thấy chơi bóng rổ rất tuần tú... Giống như chạy nhanh và nhảy cao, có loại cảm giác bay lượn.”

“Vậy sao cậu không chơi?”

“... Ba ba không cho... Nói thực dễ bị thương...”

Người nọ giễu cợt cười một tiếng: “Ba của cậu đem cậu thành con gái mà nuôi à?”

“...”

Người nọ xoa xoa tóc, không thềm nói nữa.

Nhà Tần Qua đúng là đại gia tộc truyền thống, anh hai Tần Qua tên là Tần Văn, hơn cậu bảy tám tuổi. Lúc Tần Qua sinh ra vợ chồng Tần thị đều có chút lớn tuổi, cha mẹ già có con nên rất cưng chiều, chạy một chút đều sợ ngã. Sản phụ tuổi càng lớn, đứa nhỏ sinh ra cũng càng yên tĩnh, Tần Qua sinh ra thì không có hoạt động nhiều, có khi ngồi chơi dương cầm hoặc đọc sách một ngày cũng không đi ra ngoài chơi.

Ở cửa trường học, Tần Qua cùng Lâm Hi Liệt vì vấn đề về nhà mà tranh chấp nửa ngày. Tần Qua kiên trì muốn đi xe riêng về nhà, Hà Vinh đã đợi ở cửa hơn một giờ. Lâm Hi Liệt hết kiên nhẫn nổi giận: “Cậu rốt cuộc có lên xe hay không?”

“Không lên.”

Tối hôm qua Tần Qua về nhà đã bị Tần cha bắt được hỏi chuyện một chút, còn nhiều lần cường điệu rằng lần sau nếu có loại tình huống này thì kêu lái xe đi đón. Nếu hôm nay không nghe lời, ngồi xe người nọ về, trong nhà còn không loạn lên sao.

Tần Qua cảm giác người nọ còn thiếu điều bóp cổ mình thôi, bất đắc dĩ nói: “Ba của tôi nhất định tôi phải ngồi xe chú Hà về nhà ông ấy mới yên tâm, hôm nay cho dù cậu không trả túi sách cho tôi tôi cũng sẽ ngồi xe của mình về nhà.” Người nọ trừng mắt nhìn cậu nửa ngày, mới đem túi sách ném cho cậu, tự mình lái xe chạy đi, lốp xe ma xát mặt đất phát ra âm thanh chói tai. Tần Qua lúc này mới khẽ thở ra một hơi: nếu cả hai ngày đều không nghe lời, cha chắc chắn sẽ tức giận.

Ngày hôm sau buổi chiều lúc tan học, Đàm Tấn ngồi cùng bàn với Tần Qua bị đổi thành Lâm Hi Liệt. Chủ nhiệm lớp mới vừa mới tuyên bố cả lớp liền ồ lên, rất có loại cảm giác cừ vào miệng cọp. Đàm Tấn tức giận đến mặt đỏ rần, nhìn không được nói tục, thấp giọng nói với Tần Qua: “Có phải Lâm Hi Liệt uy hiếp cậu hay không? Tôi đi tìm thầy giáo...”

“Không phải! Cậu đừng đi.” Cậu một phen túm lấy Đàm Tấn.

Lâm Hi Liệt không uy hiếp cậu. Hắn không biết người nọ tại sao lại nói với thầy giáo, buổi sáng cậu còn bị kêu lên văn phòng, chủ nhiệm lớp hỏi cậu có chịu không.

“Tần Qua, Lâm Hi Liệt nói muốn ngồi cùng bàn với em.”

“...”

“Thầy còn chưa đáp ứng cậu ta, nhưng nếu em không muốn thầy có thể từ chối nó.”

Cậu tuy rằng thực khiếp sợ nhưng vẫn phản ứng mau, gật gật đầu nói: “Được ạ.” Phát giác ánh mắt chủ nhiệm lớp nhìn cậu có chút kinh dị, vội vàng bổ sung nói: “Lâm Hi Liệt gần đây muốn cố gắng học tập, em muốn giúp cậu ấy một chút. Đây là điều em nên làm.”

Chủ nhiệm lớp sững sốt nửa ngày, khen ngợi tinh thần không biết sợ của cậu: “Àn, thật sự là giúp người làm niềm vui, trò ngoan.”

Bất quá Đàm Tấn... cảm thấy có chút có lỗi với cậu ấy...

Nếu hai cái đương sự đều đã đồng ý như vậy ý kiến của Đàm Tấn cũng sẽ không có gì quan trọng. Đàm Tấn nghiêng răng nghiêng lợi mà thu hồi cặp sách đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Hi Liệt một cái. Lâm Hi Liệt bộ dáng miễn cưỡng, đem mấy quyển tạp chí, sách bài tập dọn lại đây ngồi xuống.

Trong lớp thì thầm một trận, sau khi chủ nhiệm lớp quát lớn một tiếng thì yên tĩnh trở lại.

Người nọ mở ra quyển sách, từ hộp bút lấy ra một cây bút viết viết. Chủ nhiệm lớp thấy một màn như vậy hài lòng mà bước đi thông thả ra khỏi phòng học.

Tần Qua kỳ thật trong lòng không có bình tĩnh như ở mặt ngoài. Không biết tại sao, cậu chính là cảm thấy Lâm Hi Liệt thực sự đặc biệt. Đại khái là bởi vì trước kia chưa bao giờ gặp loại nam nhân này đi.

Bỗng nhiên tay trái đặt ở trên đầu gối bị bắt được, một vật ẩm áp được nhét vào.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Tần Qua cúi đầu nhìn, là một cái di động. Là Nokia mẫu mã mới nhất, sử dụng kim loại thân máy bay, phun sơn công nghệ, ống kính 5.0 megapixel, giá trên thị trường tới ba bốn ngàn. Là thân phận nhị thể tổ*, cho dù người nọ lấy ra Vertu (1) cao cấp cũng là bình thường, lấy ra một cái Nokia ngược lại là có chút keo kiệt. Bất quá Lâm Hi Liệt bị đuổi ra khỏi nhà, đãi ngộ sẽ kém nhị thể tổ chính quy là bình thường. Không biết người nọ trong lòng đối với đãi ngộ chênh lệch như vậy sẽ có cái cảm giác gì? Ngâm hăm mộ, ghen tị, hay là trong ngoài bất nhất, căn bản khinh thường không thèm quan tâm?

* Nhị thể tổ: đời thứ hai, chỉ có ngôi hưởng công lao của cha mẹ thôi.

Cậu có chút sợ run, chỉ nghe người nọ nói thêm: “Số của tôi đã được lưu vào, phím số 1.”

Cậu lúc này mới kịp phản ứng: “Không cần, tôi có di động rồi.”

Người này đang suy nghĩ cái gì?

Lông mi người nọ lập tức dựng đứng lên: “Lấy.”

“Thật sự không cần. Đổi điện thoại mới ba tôi nhất định sẽ hỏi.”

Người nọ hừ một tiếng: “Ba của cậu ba của cậu, cái gì cũng ba của cậu. Cũng chưa nói cậu phải đổi. Di động này chỉ dùng liên lạc với tôi thôi, hiểu chưa?”

“...” Tần Qua trong lòng chấn động, nhiệt độ trên mặt lập tức tăng cao.

Người này...

“A... Đây, nhưng mà rất...”

“Sao vậy? Ngại không đủ xịn?” Người nọ tà tà liếc mắt một cái.

“A... Không phải...”

Cậu vuốt phẳng khung kim loại còn mang chút nhiệt độ cơ thể, do dự nửa ngày, người nọ nhìn không được, một phen đoạt lấy nhét vào nơi sâu nhất trong cặp cậu.

Buổi chiều lúc tan học, Đàm Tấn lưng đeo túi sách đi qua, hung hăng liếc Lâm Hi Liệt một cái, bất quá Lâm Hi Liệt cúi đầu không coi ai ra gì mà làm bài tập, ngay cả ngẩng đầu cũng đều lười nâng. Đàm Tấn giận không làm gì được, lại hung hăng trừng Tần Qua một cái mới tức giận mà đi. Tần Qua nhìn bóng lưng của hắn bất đắc dĩ thở dài.

Buổi tối người một nhà ngồi ở trên bàn ăn cơm, Tần Qua chưa ăn đến vài miếng cơm, chợt nghe Tần cha hỏi: “Gần đây sao con về muộn vậy?”

Cậu để đũa xuống: “Thầy giáo để con phụ đạo một học sinh yếu, chiều nào cũng giúp cậu ấy học bỏ tức một giờ.”

“Vậy à, rất tốt, rất tốt. Là ai vậy?” Tần cha cười tủm tỉm mà gấp một miếng thịt vào trong chén cậu.

“Một nữ sinh, ba không biết đâu.” Cũng không phải Tần Qua muốn chấm dứt đề tài nhanh, cậu vốn không nói nhiều lắm.

“A... Là nữ sinh à. Phải chú ý giữ khoảng cách một chút, các con tuổi còn nhỏ, không biết cái gì gọi là tình yêu, hơi mền một chút đã nghĩ là yêu sớm, làm chậm trễ học tập ...” Tần cha lại bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng về ‘yêu sớm’. Cũng không phải do ông buồn lo vô cớ, nam sinh giống Tần Qua, bộ dạng ngũ quan đoan chính, tao nhã, thành tích ưu tú, đối với ai cũng đều dịu dàng có lẽ, quả thực chính là nam sinh hoàn mỹ mẫu mực, muốn không bị người theo đuổi rất khó a. Hơn nữa nữ sinh bây giờ so với nam sinh còn chủ động hơn, Tần Qua cùng anh hai Tần Văn từ nhỏ đã nhận thư tình tới mỗi tay. Tần Văn đã hai mươi tuổi

đầu biết rồi cân nhắc tình cảm của mình, tạm thời không nhắc tới, Tần Qua còn nhỏ, đang ở thời điểm dễ phát sinh chuyện xấu nhất, bởi vậy cách một thời gian ngắn Tần cha như cũ sẽ nhắc lại, sợ đứa nhỏ nhà mình đi sai đường.

Thấy con trai ngoan yên lặng gấp rau ăn, Tần mẹ vội vàng đánh gãy chông: “Tuần này không phải đã nói rồi sao, sao lại bắt đầu nữa rồi. Ông nói nhiều không phiền, tôi nghe đều phiền.”

Tần cha ha ha hai tiếng nở nụ cười, lúc này mới ngừng.

Tần Qua cầm nước xong trở lại phòng ngủ, mới vừa lấy ra bài ra chuẩn bị viết viết, di động bất chợt vang lên. Bất quá cũng không phải di động mới. Tần Qua cầm lên nhìn, thì ra là Đàm Tấn, cậu mới “Alo” một tiếng, đã nghe đối phương bên kia hỗn hển nói: “Tần Qua! Cậu gần đây bị sao vậy! Sao lại thân cận với tên kia như vậy?”

Tần Qua thoáng đem di động rời xa lỗ tai một chút: “Tên kia? Cậu nói Lâm Hi Liệt sao?”

“Không phải hắn thì còn ai?”

“Cậu ấy gần đây giống như muốn vươn lên cổ gắng học tập...”

“Đừng lấy lý do này lừa gạt tôi! Hắn đã lơ là mười lăm mười sáu năm đột nhiên muốn chăm chỉ học tập, có quỷ mới tin! Hắn là cho cậu uống thuốc gì rồi!?”

“Cậu ta không có thuốc tôi. Chúng tôi cũng không có chuyện gì hết. Thỉnh thoảng cậu ta không hiểu bài nào sẽ tới hỏi tôi, chỉ có như vậy thôi.”

Đàm Tấn chán nản: “Không đơn giản như cậu nghĩ đâu! Cậu nghĩ như thế nhưng kẻ thù của hắn chỉ sợ không nghĩ như thế! Cậu có biết tại sao chú Tần cùng ba ba tôi đều nói chúng ta ít qua ;ại với hắn không? Quân tử vô tội, hoài bích có tội*! Cho dù cậu không làm gì cũng khó bảo toàn ngày nào đó ai nhìn hắn không vừa mắt thì sẽ hại cậu! Chánh chủ Lâm gia sao sẽ trơ mắt để hắn không bệnh tật không đau đến lớn lên! ...”

* Câu nguyên bản là: “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội” (Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội.) Ở đây ý là nếu thân cận quá với anh Liệt thì sẽ bị đó =)). Hai nghĩa nhá, tự hiểu nhá

“Cậu suy nghĩ nhiều quá.” Tần Qua bình tĩnh mà đánh gãy hắn, “Tôi với cậu ta chỉ là quan hệ lớp trưởng cùng học sinh. Tôi chỉ làm đúng nghĩa vụ lớp trưởng mà thôi.”

“Được được... Dù sao tôi cũng chưa nói gì liên qua đến cậu. Tóm lại cậu chú ý giữ khoảng cách một chút, đừng cho người ngoài cảm thấy cậu cùng hắn rất thân nhau!”

“Biết rồi.” Tới nhà hắn, ngồi mô-tô của hắn, nhận di động hắn đưa. Không biết có tính là rất thân không?

“Ai, dù sao tôi nói cái gì cậu cũng không nghe, quên đi quên đi. Cúp máy a.”

“Ừ. Bye bye.”

Mới trước đây lúc xem Manga, thấy có loại người tên là “Thiên Sát cô tinh”. Tiếp cận ai sẽ đem người đó khắc chết, nhất định cô độc cả đời. Mới đầu cậu nghĩ đây chỉ là truyền thuyết, hiện tại cậu cảm thấy kỳ thật trong cuộc sống thật sự có người như vậy. Trời sinh ra có gia đình lại hoàn toàn là người dư, người chung quanh đều hận hắn không thể chết nhanh một chút, đúng là rất cô đơn. Cho dù có mấy người bạn, đều bị coi là đối tượng áp chế hắn mà đưa tới tai họa. Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân hắn lạnh lùng với người khác sao.

Tần Qua từ sâu trong túi sách lấy ra di động người nọ đưa, nhìn không được quan sát trong chốc lát. Vỏ kim loại lạnh lẽo sáng bóng, cảm giác thật giống người nọ.

Cậu đem di động để vào túi áo khoác, cầm bút bắt đầu làm bài tập.

Di động người nọ đưa cả buổi tối đều im lặng, một lần đều không có vang lên.

Người nọ kỳ thật cũng không thường gọi điện thoại cho cậu, gửi tin nhắn cũng không nhiều, ngẫu nhiên sẽ gọi điện thoại hỏi cậu bài tập làm sao. Một thời gian ngắn ngồi cùng bàn với người nọ cậu mới phát hiện,

người nọ tuy rằng nghe đồn hung ác, nhưng chỉ là tính kiên nhẫn tương đối kém mà thôi, khi tức giận cũng sẽ không đánh người, ít nhất sẽ không đánh cậu. Bất quá người nọ lạnh lùng ít nói là thật, cảm giác cùng hắn nói chuyện phiếm hoàn toàn bất đồng với Đàm Tấn. Đàm Tấn có thể lúi rúi nói mãi, hắn chỉ ‘uh’ với ‘được’. Người nọ nói chuyện thì gần như rất lạnh nhạt, hơn nữa tựa hồ không biết “nói chuyện phiếm” là cái gì. Bản thân Tần Qua cũng yên tĩnh, cũng không thích nói chuyện nhiều, cùng một chỗ với Đàm Tấn thường thường không chịu nổi quá nhiều, ngồi cùng Lâm Hi Liệt ngược lại có loại ảo giác bình an.

Tần Qua không biết người nọ về nhà rốt cuộc đọc sách, hay là chơi điện tử, hay đi ra ngoài lêu lổng, người nọ đến trường tan học đều là tay không, cái gì cũng không mang đến, cái gì cũng không mang đi. Nhưng là thành tích người nọ đúng là vững bước nâng lên, bất quá chỉ giới hạn toán lý hoá. Toán học người nọ đã có thể thi đỗ đến chín mươi phần trăm, lúc thầy giáo số học phát bài còn vui sướng ra mặt, cậu nghĩ trên mặt người nọ có lẽ sẽ có biểu tình khác, không muốn người nọ về mặt lãnh đạm mà cầm bài thi, nhìn một chút bài sai, lại hỏi cậu làm sao, xong thì vo thành một cục nhét vào học bàn. Người nọ đi học cũng vẫn không nghe giảng, có khi đọc sách giáo khoa có khi làm bài tập, có khi xem Manga có khi lật tạp chí, có khi xem tiểu thuyết có khi vù vù ngủ, đem chủ nhiệm lớp ban đầu vốn tưởng rằng hắn muốn tiến lên giận dữ rầu rầu trừng mắt. Cậu hỏi người nọ: “Đi học sao không nghe giảng?” Đáp án của người nọ không biết muốn làm cho bao nhiêu người học máu: “Một công thức đơn giản như thế cũng giảng tới giảng lui, ông ta nói không phiền tôi nghe phiền.” Người nọ học ngữ văn, tiếng Anh, lịch sử tạm được nhưng địa lý, chính trị, sinh vật thì thực sự thối nát không xong. Lúc sắp đến thời điểm tổng kết cuối kỳ, người nọ sổ lý hoá gần như tốt đẹp, địa lý, chính trị, sinh vật lại hai ba bước đều, khiến cho thầy giáo cũng gần như phân thành hai phe, một phe cho rằng hắn thiên tư xuất sắc, một phe cho rằng hắn “Trẻ con không thể dạy”, Tần Qua lúc ở văn phòng nghe được bọn họ nghị luận gần như cười ra tiếng, trở về nói lại cho người nọ, người nọ chỉ là lười lười cười, nói: “Đã là gì, trên đời này đều là lấy thắng bại luận anh hùng.”

oOo

(1)Vertu: Vertu (trong tiếng Pháp có nghĩa là đạo đức, đức hạnh) là tên 1 trong những thương hiệu điện thoại di động đắt và sang trọng trên thế giới, do một bộ phận độc lập của Nokia tách riêng ra. Các điện thoại hiệu Vertu đều được sản xuất thủ công, và có giá từ 4.500 USD đến 60.000 USD.

Vertu là sự nổi bật tương phản giữa da thuộc khâu tay với hợp kim cao cấp. Một trong những điểm quan trọng nhất nhấn mạnh sự hoàn hảo của Vertu là ở quá trình chế tạo sản phẩm. Mỗi điện thoại đều được lắp ráp bởi 1 kỹ sư duy nhất và mang đậm dấu ấn của họ qua chữ ký khắc trong thân máy. Các sản phẩm đều là “102” và hầu như không có chuyện sản xuất dự trữ. Các điện thoại Vertu chỉ có 1 số lượng nhất định và hầu hết đều làm theo đơn đặt hàng.

Đây là hàng thường thường

Vertu Ascent Ti Ferrari GT giá khoảng \$9000 (180 triệu)

Còn đây là hàng khủng:

Vertu Signature Cobra: Mặt kính của máy đều được làm bằng kính saphia – vật liệu chỉ có thể bị xước bởi kim cương. Chỉ riêng con rắn gắn trên vỏ ngoài cũng được làm từ 439 viên ruby và giá của ẻm là 310.000 USD (6,5 tỉ đồng)

...

Kei: ôi nhìn thì đẹp quá nhưng mà thôi, xài iphone darling thôi

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Tuy rằng người nọ không thèm để ý, cũng không biết tại sao Tần Qua lại thực sự để ý, sổ lý hoá của người nọ tốt như vậy, tại sao không cố gắng học tốt địa lý, chính trị, sinh vật, như vậy sẽ xoá đi cái danh dựa vào

tiền, tất cả mọi người sẽ nhìn hấn với cặp mắt khác xưa. Tần Qua ngày thứ tư mà bắt đầu do dự chuyện này, do dự đến tan học ngày thứ sáu, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: “Ngày mai tôi tới nhà cậu giúp cậu học bổ túc đi.”

Người nọ nhú mồm: “Học bổ túc cái gì?”

“Lịch sử, địa lý, chính trị, sinh vật gì đó ...”

“Mấy cái đó cần gì bổ? Không phải đều là học thuộc lòng sao?” Lông mày người nọ nhăn càng chặt hơn.

Quả nhiên là không muốn... Tần Qua trong lòng thở dài. Thôi thôi, hấn cũng không cần mình lo nhiều như vậy.

“Tôi đi đây.”

“Từ từ.”

Tần Qua dừng bước lại nhìn lại hấn.

Người nọ đem thuốc lá trong miệng ném xuống đất giẫm tắt, phun ra khói thuốc nói: “Sáng mai tôi đón cậu.”

“Ừ...” Tần Qua gật gật đầu. Đi hai bước lại quay đầu liếc nhìn Lâm Hi Liệt một cái, người nọ vẫn đang dựa vào mô-tô chăm chú nhìn cậu. Cậu bị ánh mắt nóng cháy đó nhìn có chút khấn trương, bước nhanh ra cửa trường, ngồi lên xe riêng.

Sáng ngày thứ hai, Tần Qua ngồi trên bàn ăn điểm tâm, Tần cha một bên ăn sáng một bên lật ‘Tuần San Tài Chính’. Túi quần ngủ của Tần Qua bỗng nhiên chấn động hai cái cậu để di động dưới cái bàn mặt mở ra, là tin nhắn của người nọ: “Chỗ cũ.” Ý là ở chờ ở nơi lần trước đưa cậu về. Người nọ gửi tin nhắn cũng là có thể gõ ít một chữ liền gõ ít một chữ, thường thường muốn làm cậu liệu mạng đoán mới ra.

Tần Qua đem di động nhét vào túi quần, ngẩng đầu nói: “Ba ba, hôm nay con cùng bạn ra ngoài chơi, chắc buổi tối mới về.”

Tần cha uống hớp trà: “Kêu lái xe đưa con đi. Tiền còn đủ không?” Nói rồi sờ túi tiền.

Tần Qua vội nói: “Không cần không cần. Hôm nay bạn con mời, con không cần xài tiền. Nhà cậu ấy có xe riêng tới đón, sẽ không cần phiền tới chú Hà.”

“Vậy à...” Tần cha cười cười: “Là nữ học sinh bổ túc lần trước sao?”

“Ừm... Không phải...” Đứng ra mà nói...Thật ra thì, ít nhất là cùng một khuôn mặt.” Là một nam sinh.” Đây không tính là nói dối đi...

“À... Vậy là tốt rồi.” Tần cha thoáng thở ra: “Nên cùng bạn bè ra ngoài chơi nhiều một chút, không cần mãi rúc ở nhà.”

“Vâng.”

Cha luôn lo lắng cho mình quá thân cận với nữ sinh, nếu biết mình kỳ thật cùng... Nếu biết được, không biết sẽ giận đến thế nào?

Tần Qua chỉ nghĩ đã cảm thấy lưng run lên, nhanh đổi quần áo chạy ra ngoài.

“Ba, con đi đây.”

Người nọ dựng mô-tô đứng ở góc ngã tư đường, lại dựa vào xe hút thuốc thấy cậu đến mới đem thuốc ném. Tần Qua nhìn không được nói: “Cậu ít hút thuốc một chút đi.”

“Biết rồi.” Người nọ không để ý mà tùy tiện đáp lời, từ phía sau lấy ra một cái áo gió dày ném lên vai cậu.

Cậu có chút ngạc nhiên: “Đây là? ...”

Người nọ hất cằm chĩa chĩa môtô: “Xe này không thể so với xe xịn nhà cậu, mùa đông ngồi sẽ tương đối lạnh.”

“A...”

Tần Qua đút hai tay vào tay áo mới phát giác áo này thật lớn thật dài, mặc ở trên người cậu có chút buồn cười. Người nọ vươn tay đến thay cậu kéo khóa kéo, buộc nút thắt, lại lấy nón bảo hiểm đội cho cậu.

Chờ cậu ngồi xong, người nọ nắm tay cậu bỏ vào túi áo, nghiêng đầu nói: “Ôm chặt” Lúc này mới đeo bao tay nỏ máy.

Người nọ ở phía trước thay cậu chắn phần lớn gió, cái áo khoác trên người lại dày ấm áp, Tần Qua cảm thấy mình một chút cũng không lạnh, thậm chí nóng đến hơi hơi đổ mồ hôi.

Người nọ tuy rằng kiên nhẫn cực kém, tánh khí táo bạo lại lạnh lùng, nhưng thật sự rất cẩn thận. Lúc đi bộ trên đường thì luôn luôn để cậu đi ở phía trong, mới vừa vào đông đã vô thanh vô tức ném cho cậu một cặp bao tay.

Cậu nhin không được chặt tay ôm thắt lưng tinh tráng của người nọ, người nọ tựa hồ phát hiện, thả chậm tốc độ quay đầu nói: “Sao vậy? Lạnh à?”

Cậu lắc lắc đầu.

...

Vú Trương nhìn thấy cậu thì vô cùng vui sướng lại nhiệt tình, cắt một đĩa hoa quả lớn, còn kém chút nữa là muốn đi nướng bánh ga-tô, làm cho cậu nhin không được hoài nghi Lâm Hi Liệt có phải hoàn toàn không có người bạn nào khác hay không.

Sách giáo khoa của Lâm Hi Liệt thật sự là sạch sẽ muốn chết, đừng nói không viết tên, ngay cả dấu vết lật ra đều không có, Tần Qua nhìn đến lắc đầu.

Học bổ túc áp dụng hình thức đơn giản nhất, nhằm chán cũng là trực tiếp nhất: người nọ xem một lần, rồi khi làm phần trọng điểm thì hỏi Tần Qua, có chút giống loại bài thi điền vào chỗ trống và trả lời ngắn. Bất quá đây đã là cực hạn của người nọ, muốn cho hắn trình bày và phân tích cái gì Trần Thắng Ngô, ý nghĩa và bài học của cuộc khởi nghĩa nông dân*, nói không chừng người nọ sẽ trực tiếp lấy bàn đánh người.

*Khởi nghĩa diễn ra vào thời Tần, khoảng tháng chín (209 TCN)

Giống như dự đoán của Tần Qua, trí nhớ cùng năng lực lĩnh ngộ của hắn thật kinh người, gần như đạt tới trình độ gặp qua sẽ không quên, năm phút hoàn tất một chương giống như ăn cơm uống nước không cần tốn sức. Mặc dù Tần Qua thiên tư thông minh đứng nhất hàng năm vẫn có chút bất bình: đây đại khái là thiên tài đi.

Đáng sợ nhất chính là tiếng Anh của người nọ, bài thi hai giờ hắn có thể làm xong trong nửa giờ, tỉ lệ đúng cũng đáng kinh ngạc. Tần Qua thử nhìn qua bài người nọ đang làm, cậu mới nhìn đến một nửa người kia đã dùng bút chọn đáp án. Cậu kinh ngạc hỏi người nọ, mới biết được thì ra người nọ trước đây cùng mẹ Mỹ, thân thể mẹ hắn nhiều bệnh, khi hắn sáu tuổi thì qua đời, lúc đó hắn mới bị cha Lâm Nhất Huy đón về Trung Quốc. Bởi vậy tiếng Anh xem như nửa tiếng mẹ đẻ. Chỉ là người nọ cực kỳ chán ghét loại bài điền vào chỗ trống, bởi vậy mỗi lần đều lười làm trực tiếp để trống, mới đưa đến tiếng Anh chỉ bảy tám chục điểm.

Người nọ trước kia chưa bao giờ nhắc tới chuyện cũ về người mẹ đã mất, hôm nay có dịp mới nói ra, làm Tần Qua có chút cảm giác bứt rứt vì biết bí mật của người khác.

Đứa nhỏ mất mẹ mà cô độc, từ Mỹ chuyển đến một nơi hoàn toàn lạ lẫm, không chỉ không có một người bạn, lại không thể cùng cha ở chung, chỉ có thể cùng một bà vú ở bên ngoài, đối với một đứa nhỏ sáu tuổi mà nói là thê thảm đến thế nào. Có lẽ tính cách người nọ quái gở, lạnh lùng là có quan hệ tới thời thơ ấu thê lương đi. Tần Qua nghĩ đến đây, trong lòng thậm chí có chút co rút đau đớn.

“Thật có lỗi... Làm cậu nhớ lại chuyện không vui.”

Người nọ vẫn là vẻ mặt hồ hững: “Không có gì.”

Tuy rằng học bổ túc đúng là rất buồn tẻ , nhưng khi hai người ở cùng một chỗ thời gian lúc nào cũng qua nhanh, ăn xong cơm trưa không bao lâu, mặt trời đã từ từ hạ xuống phía tây.

Tần Qua đưa tay nhìn đồng hồ nói: “Hôm nay đến đây thôi, buổi tối cậu nghỉ ngơi đi.” Do dự lại bồi thêm một câu: “Ngày mai muốn tiếp tục không?”

Người nọ nâng mắt lên: “Ngày mai tiếp tục, cậu đêm nay cũng đừng về.”

“Sao? ...” Cậu choáng váng nửa ngày, người này sao tự nhiên chăm chỉ như thế? Sững sờ hai giây mới lắp bắp mà nói: “Không cần... không cần...Ngày mai tôi sẽ lại đến.” Cậu lớn như thế này cũng chưa từng qua đêm ở nhà người khác! Nhà có xe riêng nên không qua đêm ở ngoài!

Người nọ trừng cậu, cậu mới vội vàng nói: “Ba của tôi...”

Người nọ không kiên nhẫn : “Đừng đem ba cậu ra. Nói cậu cùng bạn đi KTV* suốt đêm, chẳng lẽ cái này cũng không cho? Cậu ngồi tù hay sao vậy?”

*KTV: karaoke tv

Cậu muốn nói cậu chưa từng đi KTV, hoặc là cậu chưa từng ngủ lại bên ngoài, nhưng nhìn bộ dáng khó chịu cực độ của người nọ, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

“Để tôi thử một chút...” Nói xong lấy đi động trong áo khoác ra.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tần Qua theo lời Lâm Hi Liệt dạy nói đi KTV suốt đêm, Tần cha không ngờ lại đồng ý, dè không được vui sướng mà liên tục gật đầu, lại dặn dò nói nếu chơi đến nửa đêm phải về nhà thì gọi điện thoại cho tài xế tới đón. Tần Qua thường thường ở nhà một mình cả ngày, không làm bài tập chơi Piano thì là đọc sách, thỉnh thoảng bị Đàm Tấn nài ép lời kéo cũng ngẫu nhiên sẽ cùng vài con cháu nhà giàu đi chơi một chút, điều này khiến cho Tần cha thực lo lắng không biết năng lực xã giao của con mình có phải có vấn đề hay không, lo lắng thiếu bạn bè sẽ ảnh hưởng đến tâm sinh lý phát dục bình thường, thường thường hay thúc giục cậu sao không cùng bạn bè ra ngoài chơi. Cho nên hôm nay cậu xin đi KTV suốt đêm quả thực là một bước nhảy vọt, Tần cha mặc dù cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng tin tưởng đứa con ngoan ngoãn nhà mình sẽ không nói dối, thế là càng thêm vui sướng.

Như dự kiến, khi Tần Qua cúp điện thoại xoay người lại, người nọ cũng không hề có một chút kinh ngạc, chỉ ném sách đứng lên nói: “Đi ăn cơm thôi.”

“Ừm...”

Khi chạng vạng trong phòng khách mở đèn và hệ thống sưởi, căn phòng sáng ngời lại ấm áp.

Bữa tối rau xanh tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đều là đồ ăn mình thích nhất. Vú Trương vừa bưng đồ ăn lên bàn vừa nói liên miên: “Đồ ăn này đều là thiếu gia chỉ định đó, nói đây là những thứ cậu thích ăn nhất, học sinh cậu cần phải cho vú Trương mặt mũi, ăn hết đồ ăn nghe không...”

“Làm sao ăn hết được a... nhiều như thế...” Tần Qua một bên nhỏ giọng nói một bên nhìn Lâm Hi Liệt, trông mong hẳn có thể nói giúp hai câu cứu mạng, nhưng người nọ lại chỉ ngồi đó dùng khuỷu tay chống cằm, mở một con mắt nhắm một con mắt, một chút ý định nói thêm cũng không có.

Lúc vú Trương đi vào phòng bếp, cậu mới lại thấp giọng nói: “Sao cậu biết... Tôi thích ăn cái gì...”

Người nọ lúc này mới mở mắt ra: “Nhìn cậu ăn cơm một lần sẽ biết.”

“...” Người nọ là Sherlock Holmes (1) đầu thai sao?

Lúc ăn cơm, người nọ gặp một con tôm, thuần thực lột vỏ rồi để vào trong chén cậu. Cậu để đĩa xuống nói: “Tôi tự làm được rồi...” Người nọ lập tức trừng cậu một cái: “Ít nói nhảm! Ăn nhanh đi.”

“...”

Cậu là ngượng ngùng mà, nhưng nhìn vẻ mặt của người nọ cùng vú Trương lại thần nhiên như chuyện gì cũng chưa xảy ra, giống như tự nhiên nên là như vậy.

Cơm chiều xong Tần Qua cùng người nọ cùng ngồi ở sofa xem TV. Tần Qua còn tưởng rằng người nọ sẽ xem mấy thứ như “Young and dangerous the prequel” (2), “God of Gamblers 1999” (3) linh tinh, bởi vì Đàm Tấn thực thích xem mấy cái đó, có một lần còn muốn xăm một hình rồng lên lưng, kết quả bị ba cậu ta mắng té tát không cho. Nếu không thì là ‘Cúp cầu thế giới’ hay ‘giải NBA’ (4) gì gì đó. Thế nhưng người nọ chỉ xem một chút tin tức tài chính kinh tế. Làm Tần Qua ngạc nhiên là phát hiện trên bàn trà đầy là các loại tạp chí tài chính kinh tế, trên cùng là một quyển mà cha mới xem sáng nay ‘Tuần San Tài Chính’!

Tuy rằng Tần gia được gọi là “Vua thép”, nhưng hy vọng của Tần cha trên cơ bản hoàn toàn đặt ở trên người anh hai Tần Văn, từ nhỏ đã bồi dưỡng Tần Văn như người nối nghiệp. Tần Qua thì từ nhỏ được cưng chiều đến lớn, muốn học Piano sẽ cho học Piano, làm cho Tần Qua gần như không biết gì đối với tài chính thương mại. TV trong chốc lát thì “Chỉ số chứng khoán” chốc lát lại “Giới hạn”, các đường cong màu đỏ và xanh lá cây lần lượt thay đổi, Tần Qua hoàn toàn không nhận thức được, nhưng người nọ lại xem rất chăm chú có đôi khi còn nhăn mặt nhăn mày.

Lúc trước khi quen biết người này, ấn tượng của cậu đối với hắn chỉ có: xã hội đen, con riêng, đánh nhau, lạnh lùng, thành tích kém. Cùng người này ở chung càng lâu, cậu mới càng cảm thấy ý nghĩ trước kia của mình thật ngây thơ. Người này tuy rằng lãnh khốc, nhưng là lại dịu dàng; tuy rằng lười học, thực tế là thiên phú ngất trời, là con riêng, nhưng là không có loại tính nết xấu như con cháu nhà giàu hay nhị thế tổ. Hiện tại lại có thể thấy một mặt khác của hắn: người nọ không giống cậu, hắn rất chú ý rất quan tâm tới giao thiệp và nghiệp vụ.

Người này... Còn có bao nhiêu thứ của hắn mà cậu chưa biết đây?

Hắn rốt cuộc là thật sự khinh thường, hay là cố ý che giấu? Là tránh tai họa vào thân, hay là giấu tài?

Cậu thậm chí có chút sợ hãi: có phải người này thật sự giống như Đàm Tấn nói, rất nguy hiểm? Có phải người này... Mới là thái tử chân chính hay không?

“Nghĩ cái gì vậy?”

Cậu chấn động một chút, từ suy nghĩ du đãng trở về, lỡ tai nghe được một chút âm thanh trong TV, mới phát giác là đang thời gian quảng cáo.

“Không có...” Cậu đột nhiên có chút không dám nhìn mặt người nọ.

Người nọ đưa remote cho cậu: “Muốn xem cái gì thì mở. Chỗ tôi còn có rất nhiều đĩa phim.”

Tần Qua đầu óc lộn xộn một đoàn, trong TV lú lú chỉ làm cậu cảm thấy ồn ào. Cậu ấn đến ấn đi tìm đến một cái phim điện ảnh, liền để đó. Lời kịch của nam chính nữ chính căn bản không lọt vào tai cậu, tuy rằng đã mở hệ thống sưởi, nhưng cậu vẫn cảm thấy tay chân mình thật lạnh lẽo.

Chín giờ rưỡi người nọ đưa cậu lên lầu, hắn ngồi xem sách một lát thì đến phòng tắm tắm rửa. Tần Qua ngồi sợ run trong chốc lát, người nọ tắm xong mang một cái áo choàng tắm màu xám đi ra. Hắn ngày thường cao lớn cân xúng, bả vai lại rộng, ở thắt lưng áo choàng thắt một cái dây lưng, tóc còn ướt sũng, nước từng giọt từng giọt nhỏ xuống, quả thực chính là người quảng cáo áo choàng tắm sống mà. Tần Qua gặp qua n lần Tần Văn mặc áo choàng tắm nhưng cũng không kêu gọi như thế này... Ngay cả cậu – một đứa con trai cũng cảm thấy quyến rũ ... Người này có bạn gái không? Phụ nữ đối với đàn ông như vậy nhất định sẽ nguyện chạy theo đi?

“Cậu đêm nay luôn luôn thất thần. Rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?” Khẩu khí người nọ không tốt lắm.

“A... Không có...” Tần Qua rũ mắt xuống.

Người nọ cũng không ép cậu, từ tủ quần áo lấy ra một cái áo ngắn tay cùng quần short mới ném cho cậu: “Bên trái là nước nóng bên phải là nước lạnh.”

“À,...nhà cậu có phòng cho khách không? Tôi đến phòng khách tắm là được rồi...”

“Không có!”

Gạt người... biệt thự hai tầng không có phòng cho khách, nói ra ai tin ...

Gặp người nọ lông mày nhăn lại giống như sắp tức giận, cậu vội vàng ôm quần áo vào phòng tắm.

Lâm Hi Liệt chán đến chết mà trở mình lật tap chí thể dục, nghe thấy cửa “xẹt” một tiếng mở ra, Tần Qua đẩy cửa ra đi ra, đồng tử Lâm Hi Liệt trong nháy mắt mở to.

Bởi vì mới vừa tắm xong, môi Tần Qua đỏ tươi giống như anh đào, hơn nữa da cậu vốn trắng, hồng lên như vậy quả thực tựa như tuyết nhuộm huyết, kinh tâm động phách. Áo ngắn tay quá lớn lộ ra một mảng da thịt cùng xương quai xanh trước ngực, vạt áo còn dài qua quần short, nhìn như không mặc quần. Lâm Hi Liệt cảm thấy mình muốn thốt ra mấy câu mắng thô tục.

Đây xem như là tự làm bậy không thể sống đi?

Tần Qua thấy môi Lâm Hi Liệt giật giật như là muốn nói cái gì, nhưng mình lại không nghe thấy. Cậu có chút chần chờ mà chậm rãi đi tới mép giường.

“Thật không có phòng khách sao? Tôi đây...”

“Lên đây ngủ.” Thanh âm Lâm Hi Liệt có chút ám ách.

“Oh...”

Tần Qua ngồi ở mép giường, xoắn lên chăn trắng tiến vào, đem chăn kéo đến ngực, quay sang nhìn Lâm Hi Liệt. Lâm Hi Liệt giơ tay tắt đèn đi, tháo thắt lưng, cởi áo choàng tắm.

Trong bóng đêm Tần Qua không thể nhìn thấy, chỉ nghe âm thanh sột soạt cởi quần áo, đột nhiên nhớ tới người nọ hình như ngủ trần, tim không hiểu sao đập nhanh hơn .

Hô hấp người nọ gần bên tai, cùng giường cùng chăn, cậu gần như có thể cảm giác được nhiệt độ da thịt của người nọ.

oOo

(1) Sherlock Holmes

Là một nhân vật thám tử hư cấu vào cuối thế kỉ 19 và đầu thế kỉ 20, xuất hiện lần đầu trong tác phẩm của nhà văn Arthur Conan Doyle xuất bản năm 1887. Ông là một thám tử tư ở Luân Đôn nổi tiếng nhờ trí thông minh, khả năng suy diễn logic và quan sát tinh tường trong khi phá những vụ án mà cảnh sát phải bó tay. Nhiều người cho rằng Sherlock Holmes là nhân vật thám tử hư cấu nổi tiếng nhất trong lịch sử văn học và là một trong những nhân vật văn học được biết đến nhiều nhất trên toàn thế giới.

(2) Young and dangerous: The Prequel

là một bộ phim Hồng Kông năm 1998 của đạo diễn Andrew Lau. Bộ phim kể về Chan Ho Nam (Nicholas Tse), Chicken Chiu (Sam Lee) và bạn bè của họ được Uncle Bee tuyển dụng (Ng Chi-Hung) để gia nhập bộ ba “Hung Hing”.

Còn đây là cái hình bạn Đàm Tấn muốn xăm

Nhìn như lấy bút bi vẽ lên ý =))

(3) God of Gamblers III: The Early Stage (sản xuất năm 1999)

Là bộ phim hài hành động Hồng Kông của đạo diễn Wong Jing. Leon Lai đóng vai Ko Chun, một trẻ mồ côi dưới sự giám hộ của Kent (Chung King Fai), một con bạc cựu chiến binh. Ko Chun học được kỹ năng cờ bạc huyền thoại từ người thầy của mình, trong khi cố gắng để bước lên danh hiệu God of Gamblers, nhưng

anh gần như bị ám sát bởi Kent trước khi anh giành chiến thắng trong vòng chung kết và rơi vào tình trạng hôn mê.

Ko Chun cuối cùng với sự trợ giúp của người bạn thời thơ ấu của mình, Seven (Anita Yuen) và bạn bè của cô vậy (Cheung Tat Ming) và Lung Wu (Jordan Chan), một người lính đã xuất ngũ và trở thành vệ sĩ của Ko Chun. Trong khi đó, đối thủ của Chun Ko, Ko Ngo (Francis Ng), đã đạt được danh hiệu God of Gamblers.

(3) Giải NBA: National Basketball Association, là giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ. Giải bao gồm 30 câu lạc bộ thành viên. NBA là một trong bốn giải thể thao lớn ở Bắc Mỹ, bao gồm cả Major League Baseball (MLB), National Football League (NFL), và National Hockey League (NHL).

Trụ sở văn phòng chính đặt tại tòa nhà Olympic Tower, tại 645 đại lộ 5 Thành phố New York.

Cúp NBA danh giá

Kei: ôi cái chương này, cả chú thích cũng phải edit nữa ~>.<~ hehe=" ngủ=" chung=" rồi=" đó,=" chương=" sau=" bắt=" đầu=" chấm=" nút=" nhé=" ">

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Như có một loại áp lực vô hình nóng rực bao quanh mình, Tần Qua cứng ngắc không dám di chuyển, nhịp tim từ từ bình tĩnh, mới dần nghe thấy tiếng hít thở yên tĩnh của người nọ.

Cậu xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía người nọ, cảm thấy như vậy tựa hồ an tâm hơn một chút. Trong đầu lại bắt đầu miên man suy nghĩ người đàn ông này còn có cái gì mà cậu không biết. Hắn sẽ cầm đầu băng đảng đi gây chiến đánh nhau sao? Sẽ chém đứt đầu ngón tay người ta sao? Sẽ mua bán bạch phiến súng ống đạn dược sao? Ừm... Rất đăm máu ... chắc sẽ không đâu... Tần Qua lắc đầu, cố gắng đem ý niệm kỳ lạ trong đầu đuổi đi. Đồng hồ sinh học của cậu từ xưa tới nay đã quen quy luật ngủ sớm dậy sớm, làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ, dần dần cơn buồn ngủ dâng lên mơ mơ màng màng.

Trong lúc mê mang dường có người khoát tay lên eo cậu, đầu óc cậu hôn mê choáng váng, không phản ứng lại được lại tiếp tục ngủ, trong chốc lát thì đi vào mộng đẹp, ngay cả hô hấp cũng trở nên thư hoãn nhẹ nhàng.

Mơ màng lung lung trong mơ hình như có người hôn cậu.

Đôi môi xúc cảm mềm mại, nhẹ nhàng ngậm lấy môi cậu liếm mát từng chút từng chút, như là ngậm chocolate trân quý, nhắm nháp, ngậm đến tan ra nuốt vào.

Động tác mềm nhẹ như thế, cứ vậy làm Tần Qua choáng váng hồ hồ nhưng cũng không có tỉnh lại.

Môi tựa hồ lại chuyển lên mặt, cái mũi, thậm chí là cằm, xương quai xanh mảnh khảnh. Tần Qua cảm thấy có chút ngứa, mơ mơ hồ hồ mà “Umm” một tiếng, đôi môi phiến lòng kia cuối cùng mới đình chỉ tàn sát bờ bãi.

Lâm Hi Liệt thấp giọng chữ một tiếng, trở mình xuống giường vào phòng tắm.

Rõ ràng chỉ muốn hôn một chút, kết quả lại nhìn không được, nếu không phải Tần Qua lên tiếng không chừng hắn sẽ làm luôn.

Là do gần đây không tìm phụ nữ sao? Tại sao lại khát khao như thế?

“Mẹ nó.”

Lâm Hi Liệt một quyền đâm ở trên tường, vách tường ‘rắc’ nở hoa.

Cảm giác ngủ được còn tốt hơn so với ở nhà. Buổi sáng Tần Qua chậm rãi mở mắt ra, ánh vào mi mắt là một mảnh tường giấy màu biển rộng, tâm trạng đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Cậu chậm rãi quay đầu, thấy người nọ đang ngồi dựa vào đầu giường nhìn mình, trong tay là một quyển tạp chí đã lật được một nửa. Người nọ mặc một cái áo len màu trắng, bên trong là áo sơ mi màu tối, lộ ra phần cổ, có vẻ vô cùng giản dị nhưng lại thanh nhã. Đàm Tấn cũng là mười bảy mười tám tuổi, nhưng cả ngày đều mang áo ngắn, trên quần thì treo toàn là móc xích này nọ, cái quần vá mấy trăm miếng cũng bị ma xui quỷ khiến mà muốn mua. Tần Qua nguyên bản đối với chuyện quần áo cũng không chú ý gì, hết thấy đều để mẹ lo, sáng nay là lần đầu cảm thấy chỉ ăn mặc đơn giản cũng đẹp như thế. Hay là nói, người nọ vốn chính là móc treo quần áo*, cho nên mặc gì cũng đẹp? Cậu gặp qua rất nhiều người có thể đem hàng hiệu mặc thành hàng vỉa hè, người nọ là số rất ít có thể đem hàng vỉa hè mặc thành hàng hiệu.

* Móc treo quần áo a.k.a Mannequin trong cửa hàng

“Sao ngăn người ra đó vậy?”

“A... Chào buổi sáng...”

“Mới tám giờ. Ngủ tiếp đi.”

“Không được... muốn dậy rồi...”

Cậu dụi dụi mắt, trở mình xuống giường. Mơ mơ hồ hồ cảm thấy ngày hôm qua có mơ thấy cái gì đó nhưng tỉnh dậy lại không nhớ rõ.

Buổi sáng, hai người theo thường lệ ở nhà học bổ túc, người nọ trí nhớ siêu quần tiến bộ thần tốc đã học xong một môn lịch sử. Tần Qua cảm thấy tồn tại của mình quả thực không cần thiết, cúi đầu mà oán giận nói: “Chính cậu tự học là được rồi, hoàn toàn không cần tôi hỗ trợ...”

Người nọ mí mắt cũng không nâng: “Không phải cậu ngồi đây trông coi, tôi con mẹ nó mới lười học cái đồng này.”

“Học tập là vì mình mà...”

Người nọ giễu cợt cười một tiếng, cũng không đáp lại.

Buổi chiều người nọ nói muốn dẫn cậu xem phim, cũng không chờ cậu đồng ý, cứ thế quyết định.

Người nọ nói đi mô tô tới trung tâm thành phố rất rêu rao, liền gọi taxi. Tần Qua trong lòng có một chút tò mò nho nhỏ, nếu Lâm Nhất Huy đã mua cho con trai khu nhà cấp cao để ở, sao lại không mua xe cho hắn. Giống nhà cậu, sinh nhật cậu được tặng một cây Piano thực giá trị cũng là bình thường, tiền lì xì lễ mừng năm mới đều là mấy vạn mấy vạn*. Gặp người nọ dựa vào ghế thần sắc như thường mà nhìn ngoài cửa sổ, sự tò mò của Tần Qua đối với hắn lại tăng thêm một bậc.

*Một vạn = 10,000 cny = 33,500,00 đ (O_O)

Người nọ cho cậu chọn phim, cậu nhìn áp-phích trong chốc lát, một cái là phim khoa học viễn tưởng nước ngoài được đề cử, cương thi, người ngoài hành tinh một đồng, chỉ nhìn áp-phích cậu liền ngán, một cái là phim hành động nước ngoài, bắn bắn giết giết cậu không có hứng thú, một cái là phim hoạt hình, tình yêu lãng mạn. Tần Qua thật bất đắc dĩ chọn cái phim lãng mạn kia. Cậu rất ít xem phim, thời gian nhàn hạ đều ngoan ngoãn đọc sách, chơi Piano.

Lông mày người nọ gần như xoắn tít lại: “Muốn coi cái này?”

“... Kia... Vậy đổi cũng được... Cậu muốn xem cái nào?”

“Cái này đi.”

“...”

Người nọ lưu loát mà lấy ví ra, lấy hai vé ghế VIP, hiệu quả âm thanh, thị giác tuyệt hảo, người chung quanh không nhiều lắm.

Hai trăm một vé, cho dù là Tần Qua cũng cảm thấy hơi mắc một chút. Trước kia trường học có tổ chức diễn kịch cũng chỉ thu mười đồng một người.”Này..chọn ghế bình thường là được rồi...”

“Ghế bình thường? Đến lúc đó có người cắn hạt dưa, ăn popcorn, còn tán tỉnh, cậu muốn ngồi sao?”

“...”

Xem đến một nửa thì Tần Qua hồi hận khi chọn phim này. Hai người đi xem phim, dù sao cũng phải xem cái gì buồn cười, vui vẻ một chút. Phim này rõ ràng là một phim nghệ thuật, nữ chính bị bệnh nan y, kết cục Đại Bi kịch là tám chín phần mười. Cậu vốn thiện lương mềm lòng, nhìn đến thời điểm cuối cùng nữ chính chết, nước mắt chảy ra muốn dừng cũng không được, bạn tâm người ngồi bên cạnh không dám khóc lớn tiếng, ngay cả hơi thở đều phải nhẫn xuống.

Bỗng nhiên có cái gì mềm mại dán lên má, Tần Qua sững sốt một giây, mới phản ứng được là khăn tay.

Cậu có chút ngượng ngùng mà cầm khăn lau khô nước mắt. Người nọ thực hiểu ý cái gì cũng không nói, chỉ đưa tay qua cầm tay cậu, như là đang nói “Không có việc gì, tôi ở đây.”

Đợi cho phim cuối cùng kết thúc, Tần Qua theo Lâm Hi Liệt đứng dậy, bị hất kéo ra khỏi phòng chiếu phim, ngọn đèn chói lọi gần như làm cho cậu có loại cảm giác đã trải qua thật lâu.

“Sau này không nên đi xem loại phim đó.” Người nọ thản nhiên nói.

“Ừm...”

Thực ra suốt hai giờ Lâm Hi Liệt không hề xem phim, luôn luôn nhìn người bên cạnh. Lông mi mảnh dài, mắt to sáng ngời, cái mũi nhỏ, chiếc cằm thanh tú. Thấy được tạo hóa có bao nhiêu chiều cổ cậu, cho cậu một thân thể như vậy.

Hai người đi đến cửa rạp chiếu phim mới phát hiện trên bậc thang, mặt đất đều là nước, thì ra là lúc xem phim đã có một trận mưa to. Quần với giày thể thao của Tần Qua đều là màu trắng, đang do dự tìm chỗ nước cạn bước xuống, bỗng nhiên thân thể bay lên, bị người nọ ôm lên. Cậu theo bản năng mà vòng tay quanh cổ người nọ.

Người nọ chân dài sải bước qua vũng nước, rồi mới xoay người đem cậu buông xuống, lúc này hấn mới thu tay lại. Một tên con trai lớn rồi bị ôm như vậy, cậu cảm thấy thực ngượng ngùng. Nếu như là chú bác, hoặc là anh hai còn chưa tính, bị bạn cùng lứa ôm như vậy...

“Bốn giờ rồi, tôi đưa cậu về đi.”

“Ừ...”

Người nọ đưa tay gọi taxi.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Tần Qua kinh nghiệm đối nhân xử thế còn hữu hạn, cũng chỉ dừng lại ở “ngượng ngùng”, ngay cả một chút cảm giác “Bị con trai ôm như vậy có phải rất kì lạ hay không” đều không có. Ở phương diện này, cậu thật sự tương đối chậm chạp.

Cậu cảm thấy Lâm Hi Liệt bề ngoài lãnh khốc thật ra là người tốt, tuy rằng tiếc chữ như vàng, nhưng lúc hai người ở chung chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ, làm gì cũng tự nhiên, có một loại cảm giác ở chung lâu sinh ra quen thuộc cùng phù hợp. Tần Qua cũng không phải không có bạn, Đàm Tấn rất huyền não, cũng rất mạnh mẽ, mặt khác lại có một ít bạn chơi thân từ nhỏ, không phải con cháu nhân vật trọng yếu thì là quý công tử trong thương giới, sống an nhàn sung sướng, có đôi khi không đem dân chúng bình dân để vào mắt, đối với tiền cũng hoàn toàn không có khái niệm, Tần Qua thực sự không thích như vậy. Lâm Hi Liệt tuy rằng tính tình hơi tệ một chút, nhưng ít ra Tần Qua thấy hấn vẫn tuân thủ ‘trên kính dưới nhường’, ít nhất Lâm Hi Liệt đối với vú Trương cũng chưa từng dùng qua giọng điệu sai bảo, ăn cơm cũng là ăn cùng trên bàn.

Tần Qua hồi thần, mới phát hiện mình lại đem người nọ ra so sánh. Kết quả đương nhiên là người nọ toàn là ưu điểm...

Sau đó một tuần là cuộc thi cuối kỳ.

Kể từ khi lên trung học, trình tự thi là dựa trên bảng xếp hạng học kỳ, Tần Qua luôn đứng nhất đương nhiên thi đầu tiên, Lâm Hi Liệt thì không biết đã đi đâu. Kể từ khi tiết học cuối cùng kết thúc, hai người gần như đã không gặp mặt. Người nọ không điện thoại, cũng không nhắn tin, chắc là không muốn quấy rầy cậu ôn tập.

Người nọ có quên mang sổ báo danh không? Có bút chì 2B không? Có quên thời gian, đi muộn không? ... Tần Qua ngồi thi tâm tình không yên, cậu thật sự hy vọng lần này người nọ thi được thành tích cao.

“Này, Tần Qua, thi được không?”

Tần Qua đang đi trên đường nhỏ, phía sau có người quàng vai cậu. Cậu không nhìn cũng biết là ai: “Cũng được.”

“Ai... đáng lẽ không nên hỏi cậu, lúc nào cũng một câu “cũng được”, lúc nào cũng đứng nhất. Thật nhàm chán.”

“Cậu thì sao?”

“Miễn cưỡng qua được ! Tôi chỉ vậy thôi~ aizz, cậu có biết lễ mừng năm mới năm nay có tổ chức hoạt động lớn không?”

“Hoạt động gì lớn?”

“Câu lạc bộ quốc tế Palm Springs tổ chức vào năm mới, cha cậu không nói cho cậu biết sao?” Palm Springs International Club (1), nằm ở trung tâm thành phố, câu lạc bộ cao cấp đầu tiên của thành phố chỉ nhận khách VIP. Muốn có thể ra vào nơi đó phải có thân phận nhất định. Theo Tần Qua biết, hàng năm cha cũng đến đó vài lần, có khi được mời đi chơi, có khi bàn chuyện làm ăn, cũng có thể tham gia đấu giá từ thiện.

“... Không.”

“Ba tôi với ba cậu hàng năm đều đi, năm nay Bí thư thị ủy nói để cho bọn người trẻ chúng ta đi xem thử , cho nên tôi cũng sẽ đi!” Đàm Tấn vẻ mặt hưng phấn, mắt loé kim quang, “Mối nghĩ tới là đã ham rồi! Sau này tôi sẽ trở thành người của các câu lạc bộ tầng lớp thượng lưu, tán gái uống rượu, kể ra sẽ có người ghen tị với tôi đến chết, còn không nhanh đi được sao!”

Tần Qua đối với khẩu khí lưu manh của Đàm Tấn cũng là gặp nhiều không trách: “Chỗ đó có gì chơi vui? Chắc tôi không đi đâu.” Người lớn ngồi cùng một chỗ nói chuyện cậu nghe không hiểu, mấy người trẻ tuổi lại kéo các cô gái tới khoe khoang so sánh tiền lì xì, cậu thật sự không hứng thú. Cậu thà cùng người nọ ở một chỗ, người nọ xem tạp chí, cậu đọc sách.

“Cậu ở nhà cả ngày không ngớt ngật à... Cho dù cậu không muốn, đến lúc đó cả nhà cậu đều đi, cậu có thể ở nhà sao?”

“Chờ ba nói cho tôi biết rồi tính sau...”

Từ lúc thi cử đến lễ mừng năm mới một đoạn thời gian ngắn, Tần Qua vẫn ở nhà. Người nọ lại như bốc hơi rồi, không điện thoại, không tin nhắn. Người nọ chú ý tin tức tài chính kinh tế, chuyện này làm cậu vạn phần tò mò, không tự chủ được mà muốn biết tài chính và kinh tế rốt cuộc là như thế nào có thể lọt vào mắt xanh của cái người gì cũng không thèm để ý kia. Trong thư phòng của cha có sách nhiều lắm, từ kinh tế học đến tiền tệ ngân hàng học, muôn màu muôn vẻ, cậu cũng không biết nên xem cái gì trước. Có lần ăn cơm chiều nói với Tần cha việc này. Tần cha vui vô cùng, cho cậu lời khuyên vài cuốn sách rồi quay đầu lại dắc ý đào dặt với Tần mẹ: “Con chúng ta đúng là có khiếu kinh doanh a! Nhỏ như vậy đã biết đọc sách kinh tế!”

Đêm 30, một nhà Tần Qua quay quần bên bàn ăn cơm tất niên, trừ bỏ anh hai Tần Văn còn đi du học không thể trở về. Tần Qua trong đầu đều là muốn biết người nọ lúc này đang làm gì. Chánh chủ vẫn không cho hẳn vào cửa, nói vậy lễ mừng năm mới người nọ cũng chỉ có thể ở căn phòng lớn lạnh lẽo tùy tiện ăn một bữa cơm. Nghĩ tới một bàn cơm hai người ăn, quả thực thê lương tới cực điểm. Không có cô dì chú bác cho tiền mừng tuổi, cũng không có quà tân niên. Bất quá người nọ đại khái cũng không sao đi.

“... Qua, Tần Qua, ba đang nói chuyện với con.”

“... Dạ?” Tần Qua sững sốt một lúc lâu mới nhận ra cha đang nhìn mình.

“Nghĩ cái gì vậy? Gọi con nửa ngày cũng không phản ứng.”

“A... Không có...”

“Ngày mai ba dẫn con đi Câu lạc bộ quốc tế Palm Springs, mấy đứa nhỏ kia cũng sẽ đi, con thấy sao?”

Cậu muốn cự tuyệt nhưng lại nhìn ánh mắt Tần cha có chút chờ mong, lời nói đến miệng lại không nói được nữa, với lại cậu là đứa nhỏ rất ít khi ngỗ nghịch cha mẹ. Thôi vậy, đi xem thôi... lờ như... lờ như người nọ cũng có đi thì sao? Tuy rằng sắc xuất rất nhỏ.

Nghĩ đến đây, Tần Qua không khống chế mà “Vâng...”, cũng không quan tâm tới suy đoán của mình sơ hở chông chát như thế nào. Khi người ta muốn tin vào một điều gì đó sẽ luôn tìm thấy lý do hợp lý để thuyết phục bản thân tin tưởng.

Mấy ngày nay vẫn không có tin tức của người nọ, trong lòng Tần Qua luôn cảm thấy có chút bất an. Mỗi ngày đến trường đều nhìn thấy hẳn đã thành thói quen, cho nên mấy ngày nay hoàn toàn không có tin tức người nọ, cậu cảm thấy như là thiếu cái gì. Buổi tối lúc đi ngủ nằm ở trên giường đếm từ một tới một trăm lại đếm từ một trăm đếm tới một cũng không có buồn ngủ. Di động người nọ đưa nằm ở dưới gối, im lặng, một âm thanh đều không có. Tần Qua thở dài, đem di động lấy ra vuốt một lần, đang chuẩn bị bỏ vào lại bỗng nhiên rung lên, trên màn ảnh chớp động thông tin một cái tên duy nhất. Cậu sững sốt một giây mới đề xuống nút nghe.

“Hey, Chúc mừng năm mới.” Âm thanh lãnh đạm quen thuộc truyền tới. Dường như tín hiệu không tốt lắm, có chút sần sật tạp âm. Thông qua microphone cậu đã có thể cảm giác được bộ dáng người nọ, lúc này chắc là lại ngậm thuốc lá, nhăn mặt nhăn mày.

“Cám ơn... Chúc mừng năm mới...”

Kế tiếp hai người như là rất ăn ý đều không nói lời nào, giống như lẳng lặng hưởng thụ giây phút yên lặng này. Ngoài cửa sổ ánh trăng xuyên thấu qua thủy tinh cùng màn mỏng chiếu vào trong phòng, Tần Qua chưa từng cảm thấy ánh trăng lại dịu dàng như vậy.

Như là qua rất lâu, Tần Qua mới mở miệng: “Cậu gần đây... đang làm gì vậy?”

“Có một số việc bận” người nọ dừng một chút, “Có thể khai giảng mới trở về.”

“Vậy à... Cậu đang ở đâu?”

“À, ở Mỹ.”

“Oh...” Không thể tưởng được, bọn họ cách xa như thế. Người nọ không nói tiếng nào đã chạy ra nước ngoài rồi.

“Kia... Vậy bên cậu bây giờ là... ?”

“Giữa trưa.”

Đầu kia di động bỗng nhiên truyền đến âm thanh kêu to, Lâm Hi Liệt “hừ” một tiếng: “Lần sau nói tiếp, bye.”

“Oh... Bye...”

Tuy rằng tò mò không biết người nọ chạy đến Mỹ làm gì, bất quá cậu biết có một số việc chỉ cần người nọ không nói, cậu tốt nhất không cần hỏi. Tóm lại, đêm nay có thể yên tâm ngủ rồi.

(1) Palm Springs International Club: ở Bắc Kinh Trung Quốc

Ồi cái chương này quá toẹt vời, đúng giao thừa luôn, có ai đón giao thừa giữa trưa như ta hok =((((

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

“Lin, nói chuyện với ai vậy?” Một người đàn ông mặc y phục đen chậm rãi đến gần, hỏi một câu tiếng Anh.

“Phụ nữ của tôi.” Lâm Hi Liệt lưu loát đáp, đem di động bỏ vào túi, xoay người lại. Mặc dù sáu tuổi thì rời khỏi Mỹ, nhưng tiếng Anh của hắn vẫn thành thạo như vậy.

“Thì ra là thế. Trách không được người chưa bao giờ nói điện thoại cũng sẽ nghe điện thoại a.” Người nọ cười cười.

Lâm Hi Liệt không muốn nói thêm: “Bắt đầu huấn luyện buổi chiều đi.”

“OK.”

Người nọ một bên đi về hướng sân tập, một bên trêu ghẹo hỏi han: “Lấy tiêu chuẩn của cậu, yêu cầu đối với phụ nữ hắn là rất cao? Người kia của cậu chắc là rất gọi cảm nóng bỏng hay là kĩ thuật trên giường rất cao?”

“Nhàm chán.”

Người nọ tựa hồ cũng không muốn truy cứu thêm, cười ha ha.”Hôm nay học Thái quyền (1), không nên bị đánh đến tàn phế, sẽ ảnh hưởng tính phúc.”

“Còn không biết là ai bị đánh tàn phế đâu.” Lâm Hi Liệt lạnh lùng đáp, đẩy ra cửa sân tập.

...

Mới vừa thi xong, Lâm Hi Liệt nhận được điện thoại của Lâm Nhất Huy, kêu hắn quay về tổng bộ Hồng bang một chuyến. Mấy năm qua Lâm Hi Liệt cùng ông già* vẫn quan hệ ôn hoà, ông già một năm gọi hắn không đến hai lần, lần này triệu kiến đến trụ sở Hồng bang, có thể là có chuyện lớn .

Tầm mắt nhìn chăm chú cùng tiếng nói nhỏ khe khẽ từ lúc hắn tiến vào tổng bộ một lần cũng chưa từng dừng lại: “Đây là con riêng của ông chủ trong truyền thuyết đó!”, “Cũng không tệ lắm, rất giống ông ấy.” Ở cửa có chuyên gia tiếp đãi, trực tiếp đưa hắn lên phòng ông già ở tầng cao nhất.

Phòng ông già rất được trang trí rất hoa lệ. Trên mặt đất trải thảm đỏ, ở trong có để một bình hoa men sứ trắng xanh lớn (2), ông già đứng ở sau bàn gỗ, lưng đối diện với hắn. Bên trái đứng một người rất giống như thương nhân, tuy rằng mang mắt kính, nhưng Lâm Hi Liệt quét mắt liếc hắn một cái liền biết, cơ bắp bị che giấu dưới bộ quần áo đó một khi bùng nổ lên chắc chắn rất kinh người, lại còn trẻ như thế, phải cẩn thận ứng phó. Phía bên phải đứng một vị gầy gò, ước chừng bốn lăm năm mươi tuổi, người này hắn là cánh tay phải đắc lực của ông già Hào thúc .

“Lâm ca, đại thiếu gia tới rồi.” Người dẫn đường chào rồi liền đi ra ngoài.

Lâm Nhất Huy vẫn không xoay người lại, chỉ từ từ mở miệng nói: “Mấy năm nay con làm ăn thực sự làm người ta phải chú ý.”

Lâm Hi Liệt im lặng.

“Lễ mừng năm mới hàng năm cho con 10 vạn làm phí sinh hoạt, sinh nhật cũng kêu người mua quà cho con, đưa đến thì con nói chỉ cần tiền mặt, không cần quà.”

“Ta tưởng món quà không hợp tâm ý con, nghĩ rằng con không khỏi quá trực tiếp. Đã là con trai của cô ấy, sao không hiểu biết cấp bậc lễ nghĩa như thế.”

“Nếu không phải ta nhất thời tò mò cho người điều tra tài sản ra vào trên danh nghĩa của con, còn thật không nghĩ tới con có thể làm đến như thế. Có phải hay không, Liệt Nhi?”

Lâm Nhất Huy xoay người lại. Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, trên mặt mặc dù đã có chút phong sương, nhưng khí phách thời trẻ vẫn không giảm. Ông cầm một phần tư liệu trên bàn mở ra đọc: “Ba năm trước đây, nhà đầu tư Thiên sứ thành lập, đầu tư 100 vạn vào ‘Điện tử’, một năm sau ‘Điện tử’ đưa ra thị trường, giá cổ phiếu tăng vọt, đầu tư Thiên sứ bán đi toàn bộ cổ phiếu, thu được 900 vạn. Tiếp, đầu tư 500 vạn để mua 30% cổ phiếu của ‘Quảng cáo sáng tạo’, hai năm sau giá cổ phiếu tăng gấp 4 lần, bán đi lợi nhuận hơn 1500 vạn. Trừ lần đó ra còn có hơn trăm vạn đầu tư chắc chắn, tích lũy hơn 400 vạn, lợi nhuận ròng 900 vạn. Bản ghi chép gần nhất là 2500 vạn đi vào công ti giải trí Long Đằng, là một trong những cổ đông lớn nhất của Long Đằng.”

“Thật sự là đánh giá thấp con rồi.”

“Con đã muốn làm ra chuyện như thế, nghĩ đông con cũng không muốn rảnh rỗi đi. Văn Thanh.”

“Vâng.” Người đàn ông mang mắt kính nhả nhận tiến lên từng bước.

“Dẫn nó đi Mỹ, phân bộ đặc huấn.”

“Vâng. Lâm ca.”

Nhìn theo Văn Thanh cùng Lâm Hi Liệt rời đi, Hào thúc hơi hơi cong người, nói: “Lão gia, đại thiếu gia cũng không phải là vật trong ao* a.”

* Vật trong ao a.k.a tôm tép

“Ừ...”

“Lão gia chuẩn bị bồi dưỡng cậu ấy, hay là...”

Lâm Nhất Huy phát tay: “Để xem một chút.”

Thế là Lâm Hi Liệt tội lỗi nặng nề một lần nữa bước chân vào nước Mỹ.

Lần đặc huấn này không hề nghi ngờ là do ông già đặc biệt an bài ‘huấn luyện địa ngục’. Buổi sáng năm giờ dậy chạy 10km, về lại nâng xà 100 lần, tay đều run lên còn phải học dùng súng. Giữa trưa nghỉ ngơi một giờ, buổi chiều là huấn luyện đánh dã chiến. Buổi tối là diễn luyện bắn nhau bằng laser, bị trúng một lần làm hít đất mười lần. May mắn Lâm Hi Liệt ở trong nước cũng chú ý phương diện này, từ nhỏ đã tự giác luyện thể năng, cũng học qua vật lộn cùng bắn súng nghiệp dư, trừ bỏ vài ngày đầu ăn cơm có chút cảm đũa không xong, vài ngày sau cơ bản có thể thích ứng. Ngay cả Văn Thanh biểu tình vạn năm không thay đổi nhìn đến Lâm Hi Liệt ngày thứ năm có thể thoải mái vượt qua, cũng hơi hơi kinh ngạc một chút.

Văn Thanh tựa hồ còn có chuyện khác phải xử lý, chỉ dạy Lâm Hi Liệt dùng súng mà thôi. Còn về huấn luyện đánh dã chiến thì do đại ca của các băng đảng bản địa Mỹ phụ trách. Hôm nay dạy Lâm Hi Liệt Thái quyền là một người Mỹ. Về phương diện đánh dã chiến Lâm Hi Liệt cũng không hổ là con trai trùm xã hội đen, gien hắc đạo di truyền chảy trong máu, chỉ có thể dùng “Thiên phú kỳ quái” để hình dung. Huấn luyện đánh dã chiến chỉ như cưỡi ngựa xem hoa. Thời điểm Văn Thanh làm báo cáo đánh giá mỗi tuần cũng phá lệ mà dùng cấp bậc “Excellent”.

Ngày đầu năm mới, thời tiết rất lạnh.

Mới bảy giờ, là lúc mới lên đèn rực rỡ, một nhà Tần thị ngồi xe đi tới Câu lạc bộ quốc tế Palm Springs. Cửa lớn phong cách châu Âu, đi vào bên trong là một suối phun thật lớn, bốn phía cột sáng bắn phá, có vẻ hoa lệ phi phàm. Ngay cả phục vụ sinh dẫn đường đỗ xe đều mang tây trang cà-vạt, nho nhã lễ độ.

Bên ngoài im ắng không có âm thanh, đẩy ra cánh cửa phòng khách, bên trong náo nhiệt so với bên ngoài như hai thế giới. Phòng khách trang hoàng được xanh vàng rực rỡ không cần phải nói. Nam nhân đều tây trang giày da, phụ nữ cũng trang phục dạ hội tham dự, các chính trị gia nổi tiếng, ông trùm kinh doanh, tốp năm tốp ba tập hợp cùng nhau nói chuyện. Trên đài cao đối diện cửa lớn, còn có dàn nhạc ở diễn tấu, giai điệu thật vui vẻ.

Tần thị vừa vào cửa tự nhiên sẽ có người đến hàn huyên, di chuyển đến gần. Mỗi người thoạt nhìn đều rất quen thuộc với Tần cha, khuôn mặt tươi cười tới đây chào hỏi, tự nhiên sẽ khích lệ Tần Qua một phen.

Tần Qua hôm nay mang tây trang màu trắng do Tần mẹ tỉ mỉ chọn lựa, cậu vốn đã rất trắng, khí chất lại nhã nhặn, mặc một thân quần áo này lại như châu như ngọc, đẹp đẽ cực kỳ. Mới vừa vào cửa đã có vô số tầm mắt dừng ở trên người cậu, có phụ nữ ái mộ, vừa ý, cũng có đàn ông ghen tị, kinh diễm.

“Ôi, Tần gia, đứa con út của ngài so với đứa con cả còn xinh đẹp hơn.”

“Chào cô chú. Chúc mừng năm mới.”

Tần cha trong lòng nổi nhạc nở hoa, ở ngoài mặt còn giả bộ khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, tiểu hài tử còn chưa trưởng thành đâu. Hơn nữa, con trai xinh đẹp như thế thì làm gì?”

“Xem ngài nói kìa. Bộ dạng xinh đẹp cũng là do trời thiên vị a! Đứa nhỏ này lại hiểu biết lễ phép, tôi xem sau này nhà ngài có hai viên minh châu rồi! Tôi phải nhanh đưa con gái tới xem mắt thôi!”

“Ha ha ha...” Vây một đám người đều cười ha hả. Tần Qua cũng khẽ cười cười, kỳ thật cậu cảm thấy một chút cũng không buồn cười.

oOo

(1) Quyền Thái: theo tiếng Thái được gọi là Muay Thai, là cách chiến đấu chân tay không. Muay Thái nổi tiếng là hung dữ trên võ đài thể giới, môn võ được mệnh danh “công phu 8 chân”

Anh Liệt đây ==)) ôi giỏi, cơ bụng 8 múi đủ cả nhá ==))

(2) Bình gốm

Cái bình trong phòng cha anh thì đại khái nó thế này, nhưng mà hok phải đồ đại trà như này đâu nha ==))

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Bí thư thị ủy lên đài phát biểu ngắn gọn, chúc mọi người năm mới hạnh phúc rồi xin mọi người thoải mái ăn chơi, liên xuống đài.

Tần cha luôn luôn cùng vài bạn bè làm ăn tán ngẫu, Tần Qua nghe không hiểu lắm. Đạo bốn phía một vòng, trừ bỏ nhìn thấy Đàm Tấn cùng công tử bí thư thị ủy thân nhau, thỉnh thoảng phát ra một trận cười to, còn lại cũng chẳng thấy ai quen thuộc. Người nọ... Hình như cũng không ở đây. Người nhiều lắm, các-bon-đi-ô-xít càng ngày càng nhiều, cậu dần cảm thấy có chút bị đè nén. Do dự một chút liền ra ban công hít thở không khí.

So với phòng khách tiếng người ồn ào, ban công im lặng hơn, không khí cũng mát mẻ hơn rất nhiều. Tần Qua hít sâu một hơi mới cảm thấy đầu óc choáng váng hồ hồ hơi chút thanh tỉnh. Cậu ngưỡng mặt lên, nhìn chân trời một vầng trăng sáng, thờ dài.

Người nọ... đang làm cái gì nhỉ...

Lâm Hi Liệt từ sau cú điện thoại buổi tối đêm 30 kia lại không có tin tức. Một tháng nghỉ đông cứ lặng im như vậy mà trôi qua, rất nhanh đã đến học kỳ sau.

Lúc đưa đơn đăng kí dự thi thì biết Lâm Hi Liệt không có đến, một ngày trước cuộc thi chia lớp Lâm Hi Liệt vẫn chưa đến. Trường học Tần Qua là trung học trọng điểm, học kỳ đầu là để thích ứng, học kỳ sau sẽ bắt đầu học nâng cao, tổ chức một cuộc thi, chọn lựa ra một nhóm người tương đối thông minh tách lớp ra tạo thành lớp thực nghiệm. Tần Qua thực sự lo lắng Lâm Hi Liệt đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu lại cảm thấy người nọ làm cái gì cũng đều có nguyên nhân, nếu người nọ nói có việc bận có thể sẽ trở về trễ một chút, cậu cũng không muốn gọi điện thoại quấy rầy người nọ. Tần Qua chắc chắn có thể thi đậu lớp thực nghiệm, cậu nghĩ Lâm Hi Liệt nhất định cũng có thể thi đậu, người nọ bởi vì về trễ mà bỏ qua, cậu cảm thấy có chút đáng tiếc, trong lòng cũng ỉn ỉn có một chút tiếc nuối.

Sau khi cuộc thi chấm dứt, ngày hôm sau chủ nhiệm lớp phát ra đơn nguyện vọng trọ ở trường. Ý nhà trường là từ nay trở đi việc học sẽ tương đối nặng hơn, theo lệ thường mở thêm lớp tự học buổi tối, vì an toàn của học sinh, khuyến khích học sinh trọ ở trường. Thực ra đó cũng chỉ là một loại hình thức kiếm tiền của nhà trường thôi.

“Ê! Tần Qua, trọ ở trường đi!” Tần Qua còn đang viết tên, Đàm Tấn đã kích động chạy tới, đặt móng ngòi ở vị trí của Lâm Hi Liệt.

“Tại sao? Nhà cậu không phải có xe riêng sao?”

“Đầu óc cậu rốt cuộc bị sao vậy? Trọ ở trường sẽ có nhiều tự do hơn, muốn ra ngoài chơi đêm liền ra chơi đêm, cha mẹ không quan tâm, thích lắm a!” Đàm Tấn kích động hai mắt tỏa sáng. Loại con cháu nhà giàu giống bọn họ, có xe riêng chỗ không tốt là rất khó qua đêm bên ngoài, vô luận khuya thế nào cha mẹ cũng luôn muốn cho lái xe đón bọn họ về nhà, cuộc sống như vậy giống như thiếu một chút kích thích cùng tình cờ ngoài ý muốn.

“...” Tần Qua mỗi ngày về nhà đều đọc sách một chút thì ngủ, cho nên cậu đối với việc trọ ở trường một chút ý định cũng không có.

“Nào nào! Triệu công tử nhà thị trưởng, con trai cục trưởng cục công an cũng đều trọ ở trường, đến lúc đó dùng một chút quan hệ cho bốn người chúng ta cùng một phòng, trở thành Thái tử đẳng, mỗi ngày đi ra ngoài chơi đêm!”

“Tôi còn muốn nghĩ thêm...” Bị Đàm Tấn nói như thế nhưng Tần Qua thật sự là một chút cũng không muốn trọ ở trường.

Đàm Tấn đang nước miếng tung bay muốn tiếp tục khuyên, đột nhiên một thanh âm lạnh như băng truyền đến: “Đây là chỗ của tôi.”

Đại não Tần Qua lập tức dừng lại, sững sờ nửa ngày mới hoàn hồn. Bỗng nhiên không dám nhìn người nọ, cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm mặt bàn.

“Thềm vào...” Đàm Tấn đứng lên về chỗ ngồi của mình.

Mùi hương quen thuộc của người nọ lại đến gần rồi, mang chút cảm giác phong trần mệt mỏi.

Lâm Hi Liệt dựa lại gần, nhìn thoáng qua tờ đơn trong tay cậu, mặt mày lập tức nhăn lại: “Đây là cái gì?”

Cậu không dám nhìn người nọ: “Đơn xin trọ ở trường.”

“Trọ ở trường?” Người nọ nhíu nhíu lông mày, “Trường học lại nghèo đến mức dùng cách này kiếm tiền rồi à?”

“...”

“Rất tốt, cậu đăng kí đi.”

“A... Tôi muốn bàn lại với cha mẹ... Hay là...”

Lời còn chưa dứt đã bị người nọ không kiên nhẫn cắt lời: “Nói là cậu muốn rèn luyện năng lực sống độc lập. Cậu ở cái nhà ngục giam kia thật không biết mệt à?”

“...”

Cậu còn muốn nói thêm, người nọ đã giật phắt tờ đơn qua, xoẹt xoẹt giúp cậu điền vào rồi nộp lên.

Mới về đã lộng quyền... Tần Qua dưới đáy lòng oán thầm.

Lúc người nọ trở về ngồi, Tần Qua mới lại thấp giọng nói: “Ngày hôm qua có tổ chức cuộc thi chia lớp... sau này, tôi... có thể sẽ học lớp thực nghiệm ...”

“Cái gì?!” Người nọ quần tít lông mày.

“Cuộc thi ngày hôm qua cậu không có tới a...”

“Tôi f*ck!”

Đây là lần đầu tiên cậu nghe Lâm Hi Liệt chửi tục.

“... Bằng không... Cậu thi lại đi?”

“F*ck! Thi làm cái gì nữa, cậu cảm thấy ông già kia sẽ dễ dàng cho tôi thi lại như vậy à?!”

“Được rồi được rồi...” Tần Qua cảm thấy cậu giống như đang trấn an một con báo gầm gừ.

“Quên đi quên đi, dù sao cậu cũng trọ ở trường.”

Dù sao tôi cũng trọ ở trường ? Liên qua gì đến nhau? “Cậu cũng trọ ở trường sao?”

“Vô nghĩa! Tất nhiên là không!”

“...” Tần Qua cảm thấy trải qua một kì nghỉ đông sao đầu óc cậu lại trở nên dốt nát như vậy, người nọ nói cái gì mà cậu thấy chả ăn khớp với nhau gì cả.

“Khi nào thì cậu đến lớp thực nghiệm?” Bộ dáng người nọ thoát nhìn rất khó chịu.

“Chắc ngày mai sẽ có kết quả.”

Người nọ “hừ” một tiếng: “Nhanh dọn nhà vào trọ ở trường đi!”

“Ah...”

“Tôi có việc phải đi trước.”

“Ừ...”

“Cái này cho cậu.” Người nọ nhét tới một hộp nhưng màu đen.

Cậu tiếp nhận đến mở ra, trên hộp thêu “OMEGA” (1), bên trong là một cái đồng hồ đeo tay. Mặt đồng hồ là bạc trắng, bên trong 12 điểm tượng trưng cho 12 giờ đều được khảm kim cương, vòng bên ngoài mặt đồng hồ cũng được khảm một vòng kim cương, chế tác tinh xảo. Tuy rằng Tần Qua đối với đồ xa xỉ không hiểu biết nhiều, cũng biết vật này rất giá trị, không dưới mấy ngàn. Huống chi, Lâm Hi Liệt còn chưa nói cho cậu biết, đây là đồng hồ sản xuất số lượng có hạn.

“Cái này... Rất quý giá...”

“Mua đã mua rồi, cậu muốn hay không.” Người nọ một bộ tùy tiện nói.

“Kia... Vậy cảm ơn cậu...” Cậu có chút đỏ mặt mà nhận quà.

Cẩn thận mà đem hộp nhung đóng lại, chuẩn bị cất vào túi sách, người nọ lại khó chịu mà nói một câu: “Đeo lên đi!” Nói xong cực không kiên nhẫn mà đoạt lấy cái hộp trong tay cậu, lấy đồng hồ ra, nắm tay trái cậu đeo vào. Cổ tay Tần Qua vốn trắng, mang đồng hồ dát đầy kim cương, thật sự là đẹp loá mắt.

Nhìn biểu tình vừa lòng của người nọ, Tần Qua ngượng ngùng nhanh vùi đầu vào bàn học.

“Tôi đi đây.” Người nọ đứng dậy, quay lưng liền ra ngoài.

Nhìn Lâm Hi Liệt đi xa, Đàm Tấn lúc này mới chạy tới lại đặt mông ngồi ở vị trí của hắn: “Tôi còn tưởng rằng cậu có pháp bảo gì khắc chế hắn, kết quả ở trước mặt hắn lại giống như con cừu nhỏ.”

“Cừu nhỏ gì a.” Tần Qua đem tay áo kéo xuống che đi đồng hồ.

“Vậy cậu có quyết định trọ ở trường hay không?”

“Ồ.”

“Ha?! Tôi nói nửa ngày cậu không chịu, hần lại đây tùy tiện nói hai câu thì cậu ở lại ?! Cậu có phải là người hay không a!”

“Đâu có nghiêm trọng đến thế...”

“Thực sự nghiêm trọng! Cậu đây là phản bội tổ chức cậu có biết không! Cậu bị tên Lâm Hi Liệt kia ăn mòn thoái hóa rồi! Phải cảnh giác nha đồng chí!”

Đàm Tấn lại bắt đầu nước miếng tung bay. Tần Qua chỉ là nhẹ nhàng xoa cổ tay trái, đầu óc không biết đã chạy tới đâu.

oOo

(1) OMEGA: Nguồn gốc khai sinh của thương hiệu danh tiếng này bắt đầu từ năm 1848 khi nhà chế tác đồng hồ nổi danh Louis Brandt với những chiếc đồng hồ bỏ túi. Vào cuối thế kỷ thứ 19, “Omega” – vốn là tên của một trong những cơ cấu chuyển động – đã được chọn làm tên của công ty và được phát triển cho đến tận ngày nay.

Em nó đây:

Điện thoại thì đưa Nokia mà đồng hồ thì đưa Omega, sao hok phải Rolex nà, nhưng mà thôi nạm kim cương là đc rồi =))))))

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Tuy rằng trong đời Tần Qua đã nhận được rất nhiều quà, so với cái này quý hơn nhiều lắm, nhưng cảm giác không giống như thế, giống như mang trên tay cũng có thể nóng lên đến cháy lên.

Hình như người nọ phớt nhể đi một chút, bất quá giống như... Khí chất thay đổi lạnh thấu xương một ít... Lại nói, chuyện trọ ở trường này xử lý làm sao đây, đơn đã nộp lên rồi, chẳng lẽ sau này mỗi ngày đều phải nghe Đàm Tấn tra tấn lỗ tai? Aizz...

Lúc ăn cơm chiều Tần Qua thưa với Tần cha chuyện trọ ở trường, cũng giải thích là muốn “Rèn luyện năng lực sống độc lập”, Tần cha nghe xong vui sướng vô cùng, phê chuẩn ngay tại chỗ, làm Tần Qua lại có loại cảm giác áy náy khi nói dối, cậu vốn nghĩ cha sẽ lo lắng mà không đồng ý.

Kết quả cuộc thi tuyển rất nhanh đã được phát xuống, ngày hôm sau Tần Qua được chuyển vào lớp thực nghiệm, lúc cậu đi Lâm Hi Liệt còn chưa có trở về đi học. Lúc ra cửa Tần Qua quay đầu lại nhìn thoáng qua bàn người nọ, trong lòng nhin không được có chút phức tạp. Quan hệ của cậu với người nọ từ nay về sau có lẽ sẽ xa cách một ít đi. Một ngày không gặp mặt, người nọ cũng không phải mỗi ngày đều gửi tin nhắn hay nấu cháo điện thoại, xa cách cũng là tất nhiên. Sau này mỗi ngày cũng không cần mang khăn tay, sẽ không còn người đá bóng xong đi vào uống miếng nước lau lau mồ hôi rồi nằm úp sấp trên bàn ngủ nữa.

“Đứng ở cửa làm gì? Chưa gì đã nhớ tôi sao?” Đàm Tấn ở phía sau vỗ vỗ cậu.

“Tôi bị chuyển đến lớp thực nghiệm rồi.” Tần Qua thấp giọng nói.

“Được rồi được rồi, biết cậu không nỡ xa tôi, cho nên đặc biệt sắp xếp cho chúng ta đều ở cùng một ký túc xá!”

“...” Cậu ta thật sự đã làm... Chắc là nhờ quan hệ của ba cậu ta đi.

“Đến lớp thực nghiệm cũng tốt, đỡ phải ngồi cạnh cái tai hoạ kia.” Đàm Tấn cố ý đem “tai hoạ kia” nhấn thật mạnh.

“Câu ấy đâu có tai hoạ.” Tần Qua nhú mày.

“Tôi nhìn hần thì khó chịu!” Đàm Tấn lầm bầm nói thẳng.

Bỗng nhiên một nữ sinh đi tới, mặt đỏ như máu, đưa lên một thứ được gói tỉ mỉ, còn thất nơ bướm hồng nhạt, xấu hổ nói: “Lớp... lớp trưởng... Xin bạn nhận lấy...”

Tần Qua đang còn không rõ, Đàm Tấn đã rên lên: “Nếu biết còn có loại phúc lợi này tôi cũng ráng thi đỗ a!”

“Ồ... Bạn đây là...” Tần Qua vẫn không biết chuyện gì đang diễn ra...

Rất nhanh nữ sinh xếp một hàng dài đi lên: “Lớp trưởng! Xin nhận của mình luôn đi!”

Tần Qua gần như bị bao phủ (a.k.a ngập trong bong bóng =))), miễn cưỡng xua xua tay nói: “Cám ơn các bạn, tôi không thể nhận đâu... Thật sự không thể nhận...”

“Ai nha không nên không nên! Lớp trưởng bạn hãy nhận đi!”

Đang trong lúc giằng co không dứt, thanh âm chủ nhiệm lớp như trời giáng, “Khụ khụ” hai tiếng, các nữ sinh lập tức sợ quá giải tán đi, Đàm Tấn ở một bên khoa trương mà xoa ngực: “Được cứu rồi...”

Bị chủ nhiệm lớp thẩm thía dạn dò hai câu, lúc này Tần Qua mới đeo túi sách đi qua lớp mới.

Buổi tối Tần cha Tần mẹ mang Tần Qua đi siêu thị mua đồ dùng một phen, ra giường, khăn tắm, áo ngủ, đồ rửa mặt kem đánh răng đều mua mới, hôm sau chất lên xe bao lớn bao nhỏ mà đưa tới trường học.

Phòng ngủ là phòng bốn người, có ban công và phòng tắm riêng, khung giường là loại bàn học phía dưới giường phía trên, điều kiện không tồi. Cha mẹ Đàm Tấn cùng hai người cùng phòng kia cũng tới, tất cả mọi người đều là người quen biết trên thương trường cùng chính trị, mấy đứa nhỏ trước đây cũng thường xuyên chơi với nhau, tự nhiên là vô cùng thân quen. Nhóm các bà mẹ đều vội vàng căn nhắc mà giúp con trai trải giường chiếu, đem quần áo lộn gấp lại để vào tủ, nhóm các lão cha thì ở bên ngoài vừa hút thuốc vừa tán ngẫu. Tần Qua vốn muốn đi giúp lại bị Tần mẹ vung tay lên kêu cậu đi chỗ nào mát mẻ mà ngốc đi, cậu cũng chỉ đành ngồi ở một bên nghe bọn Đàm Tấn tán dóc.

Đến chạng vạng các mẹ cuối cùng cũng cảm thấy vừa lòng, Triệu thị trưởng làm chủ mời mọi người ăn một bữa cơm ở nhà hàng gần trường học, sau đó đoàn người mới dần tán đi, Tần Qua cũng theo bọn Đàm Tấn trở về phòng ngủ.

Cha mẹ không có ở đây, mấy đứa con trai lập tức bắt đầu bày trò, Đàm Tấn lấy ra bộ sưu tập “Playboy Trung Quốc” trân quý nhiều năm, tuyển tập “Tâm Tần Ký” (2), “Kim Bình Mai” (3), Triệu công tử lấy ra một hộp đĩa phim, La công tử của cục trưởng cảnh cục lấy ra một bộ Manga mặt bìa là cặp ngực bự chẳng, ba người đồng loạt “khà khà” cười đến vô cùng đáng khinh.

“Ôi, Đàm Tấn, cậu thật lạc hậu, sao giờ này còn đọc mấy cái truyện đầy chữ như vậy, còn tới hai bộ nữa chứ.

“Đúng vậy ... Hay là cậu chỉ dựa vào tưởng tượng có thể xong “việc”?”

“Mấy người biết cái gì, tôi đang nghiên cứu văn học cổ Trung Quốc, không giống mấy người, dung tục!”

“Ha ha ha...”

Tần Qua trong bụng thật hối hận, lúc trước đã quyết sẽ không trọ ở trường, tự nhiên bị người nọ vài câu tẩy não lại đăng kí vào. Cậu có chút bất đắc dĩ mà xoa bóp đầu mày: ba người ở đằng sau lú lú, “Dâm tiếng thú ngữ”, cậu thật sự không đọc sách được.

Đang lúc buồn bực, cái di động “kia” vang lên, cậu vội vàng đứng dậy ra ban công bắt máy.

“Alo...”

“Này, cậu xuống đây đi.”

“Sao? ...” Cậu nhất thời phản ứng không kịp.

“Tôi đang ở dưới lầu ký túc xá của cậu, xuống đây đi.”

Dưới lầu đột nhiên vang lên “tin tin” hai tiếng kèn, Tần Qua thò người hướng ra ngoài cửa sổ nhìn, một chiếc xe màu đen có rèm che đậu ở dưới lầu, nếu không phải có đèn của ký túc xá cùng đèn pha của xe, ở sân trường ban đêm sẽ khó có thể nhìn thấy. Người nọ dựa cửa xe, tay phải đút túi quần, tay trái cầm di động, mặc một áo măng tô đen dài, hoàn toàn là hòa làm một với chiếc xe.

“Nhưng mà... muộn rồi, lát nữa thì tắt đèn đi ngủ...” Mặc dù có chút vui vẻ, nhưng trễ như vậy, nói gì cũng không thể ra ngoài. Hôm nay ngày đầu tiên trọ ở trường, chắc chắn sẽ có người đi kiểm tra.

Người nọ “hừ” một tiếng, “Ít nói nhảm, nhanh đem sách bỏ vào túi rồi mới xuống dưới.”

“A... để làm gì? ...” Cậu càng ngày càng chẳng hiểu tại sao: không phải muốn dẫn cậu ra ngoài chơi sao? Mang sách làm gì?

Người nọ tựa hồ thấp giọng chửi một tiếng, “Cậu có xuống không? Không thì tôi lên đó.”

“A... cậu đừng lên...” Nếu như bị bọn kia phát hiện mình cùng người nọ thân nhau như thế, bọn họ chắc chắn sẽ nói với cha, khi đó chẳng những bị mắng chửi, chắc chắn còn bị bắt tuyệt giao gì đó nữa...

“Vậy cậu nhanh xuống dưới đi!” Người nọ tựa hồ kiên nhẫn đã cạn, từ trong điện thoại cũng nghe ra giọng nói có chút không kiên nhẫn.

“Ừ...” Cậu nhanh cúp điện thoại, đem sách giáo khoa với bài tập nhét vào túi sách, Đàm Tấn nhìn cậu thu dọn đồ đạc, tò mò hỏi: “Tần Qua, cậu làm gì vậy?”

“Ừm.. Bạn hẹn tôi ra ngoài tự học...”

“Buổi tối thì tự học cái gì?”

Tần Qua một bên nghĩ không biết Lâm Hi Liệt rốt cuộc muốn làm gì, một bên lại thần thực nói dối ứng phó Đàm Tấn, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn: “Ừm... tự học buổi tối...”

“...” Khó có lúc Đàm Tấn bị ghen không nói ra lời.

“Có người đưa cậu về không?” Thời khắc mấu chốt Triệu công tử đầu óc coi như sáng suốt.

“Có.”

“Vậy chú ý an toàn đó.”

“Ừ...” Tần Qua gật gật đầu hai ba cái với bọn họ thì xuống lầu.

Người nọ thấy cậu lại đây, lấy qua túi sách của cậu ném về ghế sau, rồi mới lại thay cậu mở cửa ghế lái phụ.

“Trễ như vậy còn muốn đi đâu...” Cậu có chút do dự.

Người nọ không kiên nhẫn nhíu mày: “Vào nhanh lên.”

Lại không nói rõ cuộc đi chỗ nào... sao lại có người bá đạo như thế. Oán thầm oán thầm, nhưng xem sắc mặt người nọ càng ngày càng khó coi, Tần Qua ngoan ngoãn ngồi xuống, thắt dây an toàn.

Người nọ cũng ngồi vào, khởi động xe, lưu loát chạy ra ngoài.

Tần Qua nhìn chung quanh trong xe một chút, sạch sẽ sạch sẽ, ghế dựa đều là da thật, có lẽ là mới mua không bao lâu, liền tò mò hỏi: “Đây là cậu mới mua sao?”

“Ừ.”

“Sao đột nhiên muốn mua xe?” Lúc trước không phải người nọ đều lái mô tô sao.

“Mùa đông ngồi mô tô rất lạnh.”

“...” Tần Qua lại bắt đầu có chút mờ mịt, người nọ lái mô tô nhiều năm như thế giờ mới cảm thấy lạnh? Được rồi, buông tha cho đề tài này, “Cậu có hộ chiếu hả?”

“Ừ.”

“Cậu mười tám tuổi rồi?!” Tần Qua gần như từ chỗ ngồi nhảy lên.

“Sao vậy?” Người nọ nhú mồm, “Không giống?”

“Cậu mấy tuổi thì đi học?”

“Sáu tuổi về nước, bảy tuổi đến trường, có ở lại lớp một hai lần.”

“...”

Đang lúc giật mình sững sờ, Tần Qua bỗng nhiên cảm thấy phong cảnh ven đường càng ngày càng quen thuộc, cuối cùng xe quẹo vào cửa lớn khắc hoa, vào ga ra ngầm.

Tần Qua lúc này mới thấy không thích hợp: “Sao lại chạy đến nhà cậu?”

oOo

(1 Giường kết hợp với bàn a.k.a like this

Đưng mà ta nghi là nó sẽ like this =))

có ai có giường giống này hok =))

(2) Tầm Tần Kí: là một bộ truyện dã sử viễn tưởng “hoành tráng” dài 4000 trang được chia thành sáu cuốn.

Truyện tranh này đang rất hot nhưng mà ta hok thấy nó hentai chỗ nào hết, đại khái là nó kể về một anh lính xuyên không về thời Tần Thủy Hoàng rồi dựa vào kiến thức lịch sử...bla bla

(3) Kim Bình Mai: tên đầy đủ là ‘Kim Bình Mai từ’ là bộ tiểu thuyết dài gồm 100 hồi của Trung Quốc. Đây là “bộ truyện dài đầu tiên mà cốt truyện hoàn toàn là hư cấu sáng tạo của một cá nhân”. Tên truyện do tên ba nhân vật nữ là Phan Kim Liên, Lý Bình Nhi và Bàng Xuân Mai mà thành.

Có thể nói trong các tiểu thuyết viết về “nhân tình thế thái” (a.k.a “”) ở Trung Quốc, thì đây là truyện có tiếng nhất, đã khiến cho nhiều người bàn luận.

Bộ này thì hentai phải biết, search một cái là ra một đống luôn, ta hok biết sao mà nó đc liệt vào hàng nghệ thuật =))

Hàng đây >/////< ...=“” kei=“” có=“” ai=“” để=“” ý=“” cái=“” xe=“” hok?=“” nó=“” còn=“” có=“” công=“” dụng=“” khác=“” khác=“” ah=“” nha=“”>

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Người nọ tắt máy gỡ xuống chìa khóa, quay đầu nhìn cậu: “Sau này cậu sẽ ở nhà tôi.”

“Cậu nói cái gì? ...” Tần Qua gần như nghĩ rằng mình nghe lầm.

“Tôi nói, sau này cậu sẽ ở nhà tôi.”

“...” Người này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Không phải lúc trước kêu cậu trọ ở trường sao? Sao giờ lại muốn cậu ở nhà hắn? Chẳng lẽ lúc trước người nọ kêu cậu trọ ở trường là vì.. Nhưng mà... Tại sao lại muốn cậu ở nhà hắn...

Người nọ tựa hồ cũng kiên nhẫn hiếm có mà chậm rãi chờ cậu phản ứng.

“Không được, tôi phải về.”

Lâm Hi Liệt nhú mồm: “Sao vậy, cậu không muốn à?”

“Nếu đã trả tiền thì nên trọ ở trường. Lại nói, vô duyên vô cớ, tôi ở nhà cậu làm gì?” Hơn nữa nhà cậu còn không có phòng cho khách. Tần Qua dưới đáy lòng bồi thêm một câu.

“Giúp tôi học bổ túc được không?” Khẩu khí Lâm Hi Liệt hơi khó chịu.

“Học tập chăm chỉ là được, cậu thông minh như vậy, không cần học bổ túc ...”

Lâm Hi Liệt gần như muốn đập tay lái: “Tóm lại hôm nay tôi sẽ không để cậu đi, cậu làm gì thì làm”

“...” Người này rốt cuộc muốn bá đạo vô lý đến trình độ nào đây?

Tần Qua không nói một lời cởi seatbelt, xuống xe mở cửa sau lấy túi sách. Lâm Hi Liệt thấp giọng chửi một tiếng, động tác nhanh hơn đi vòng qua xe, bắt được tay cậu.

Tần Qua cũng không có tránh ra, nhưng Lâm Hi Liệt biết bắt cũng vô dụng. Tần Qua nhìn như dịu dàng, nhưng cũng có vài vấn đề sẽ không thỏa hiệp.

“Được rồi được rồi, đêm nay ở nhà của tôi được không. Tôi đi gần một tháng, cậu sẽ không ... hừ...” Lâm Hi Liệt có chút buồn bực mà nới lỏng tay. Mẹ nó lớn ngần này hần còn chưa từng ăn nói khép nép như thế đâu.

Lần đầu tiên nghe được người nọ dùng giọng điệu mềm nhẹ như thế, Tần Qua bỗng nhiên cũng không cứng đầu nữa. Cậu vốn không phải là một người tâm địa cứng rắn, kỳ thật hiện tại địa vị của người nọ trong lòng cậu cũng có chút đặc biệt, tuy rằng quen biết không lâu, nhưng tình cảm coi như vượt qua quan hệ bạn bè bình thường, bình thường cậu cũng sẽ không làm phật ý người nọ, giống việc trọ ở trường này, cậu đều theo người nọ.

Lại nói... Quả thật một tháng không gặp mặt, ngay cả điện thoại cũng chỉ có một lần, tin nhắn cũng không có. Sau này chia lớp, thời gian ở chung của hai người chỉ sợ sẽ thay đổi...

Ở một đêm thì ở một đêm đi...

Tần Qua xoay người lấy túi sách ra, thấy người nọ còn dựa vào xe nhú mày, bộ dáng rất khó chịu, liền thấp giọng nói: “Đi lên thôi.”

Vú Trương nhìn thấy Tần Qua lại thật vui vẻ nhiệt tình mà chào đón, nói có muốn ăn chút gì hay không, ăn khuya gì không, Tần Qua liên tục xua tay nói mới cơm nước xong không bao lâu. Lâm Hi Liệt vừa cầm túi sách ném trên ghế sofa, vừa nói: “Vú Trương, tụi con muốn đi siêu thị, vú có muốn mua gì không?”

“A? Không cần không cần, buổi chiều vú mới đi mua đồ ăn rồi.”

Buổi tối đi siêu thị? Tần Qua đang khó hiểu đã bị người nọ kéo ra ngoài.

“Chúng ta đi siêu thị làm gì?” Tần Qua một bên buộc seatbelt một bên hỏi.

“Mua áo ngủ cho cậu.” Lâm Hi Liệt khởi động xe.

“Mặc cái lần trước của cậu không được sao?” Chỉ ở một đêm, không cần phiền phức như thế.

Lâm Hi Liệt bất đắc dĩ mà dùng tay phải chống đầu: em được nhưng tôi không được a. Lại tiếp một lần nữa hần cũng không biết mình có kiên trì được không, hần cũng không phải Liễu Hạ Huệ (1). Hừ... Nhưng là lại không thể nói ra. Nhưng mà ngấm lại sao hần lại phải nhẫn, số lần nhẫn trước mặt Tần Qua so với số lần mười mấy năm qua của hần cộng lại còn muốn nhiều hơn. Mẹ nó...

Bây giờ mới tám giờ tối, quảng trường trung tâm phồn hoa vẫn còn đèn đuốc sáng trưng. Lâm Hi Liệt kéo Tần Qua theo lối quen thuộc trực tiếp chạy đến cửa hàng gần nhất, lựa vài món ném cho Tần Qua, cho cậu tự chọn. Tần Qua cảm thấy cũng được nhưng vừa lật bảng giá, đều là ba số trở lên, thật sự cảm thấy có chút thái quá: “Áo ngủ thôi mà...cần gì như vậy... Mua cái thoải mái là được rồi.”

Người nọ miễn cưỡng cười: “Thật không nghĩ tới thiếu lại gia tiết kiệm như thế.”

“...” Có tiền cũng không có thể phung phí mà.

Lâm Hi Liệt lấy qua áo ngủ trong tay cậu, chọn một cái in hình gấu nhỏ, lại chọn một cái in hình cừu nhỏ, đi đến quây thu ngân. Tần Qua vội vàng kéo hắn: “Aizz không cần, mấy cái này thật trẻ con.” Cậu – một nam sinh cao một mét bảy lăm, còn mang đồ gấu nhỏ gì nữa ...

Người nọ như là thực vừa lòng: “Không phải rất hợp với cậu sao.”

Tần Qua vừa tức vừa cười, đập hắn một quyền.

Lâm Hi Liệt không để ý kháng nghị của Tần Qua, mua bàn chải đánh răng, cái ly, kem đánh răng, khăn tắm... Lâm Tần Qua buồn bực dọc đường đi không thèm nói chuyện với hắn.

Về đến nhà Tần Qua gọi điện thoại cho Đàm Tấn, nói cậu ở nhà bạn ngủ lại một đêm, nhờ Đàm Tấn giữ bí mật. Đàm Tấn hỏi bạn nào, Tần Qua chỉ hàm hàm hồ hồ nói ‘cậu không biết’, Đàm Tấn cũng không hỏi tiếp, đáp đồng ý. Mặt khác hai người kia nghe thấy nháy mắt với nhau, Tần Qua đúng là cao thủ, mới ở kí túc xá ngày đầu tiên đã đi chơi đêm rồi, thật sự là nhìn người không thể nhìn mặt.

Lại nói, ở nhà Lâm Hi Liệt thật ra cũng có chút ưu đãi, ít nhất không có ba người kia ở phía sau huyền não. Người nọ ngồi ở bên cạnh xem một chồng tư liệu dày, Tần Qua im lặng đọc sách một lát, rất có loại cảm giác “Cuộc sống an ổn, ngày tháng yên tĩnh.” (a.k.a hai vợ chồng già =)))

Gần mười giờ người nọ đi tắm rửa, hai mươi phút sau đi ra thúc giục cậu đi tắm. Tần Qua ở trong phòng tắm do dự thật lâu mới miễn cưỡng mà thay áo ngủ hình gấu nhỏ.

Lâm Hi Liệt đang xem tin tức tài chính kinh tế, thấy cậu đi ra thì lập tức nở nụ cười.

Người nọ rất ít cười, cho dù có cũng đều là cười lạnh chiêm đa số, hoặc là tuy rằng nở nụ cười nhưng không có ý cười. Lần này gần như là lần đầu tiên Tần Qua nhìn thấy người nọ cười thật. Hai phiến môi mỏng hơi mở ra, lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề, so với bộ dáng bình thường lạnh lùng của hắn còn đẹp trai hơn nhiều.

Tần Qua trừng hắn một cái, bước nhanh đến bên giường xốc chăn đắp lên. Có lẽ là do bị người nọ trêu chọc cười nhạo nên không cam lòng, Tần Qua đột nhiên nghĩ đến mấy chuyện xấu, đem chăn toàn bộ cuốn lại thành hình cầu, cuộn tròn giống con tôm, đưa lưng về phía người nọ nhắm mắt.

“Này, chăn.” Người nọ gõ giường.

“...” Giả bộ ngủ.

“Này!”

“Zzzz.”

“Cậu không đưa phải không?” Người nọ bỏ nhào lên người cậu, sức lực của cậu thật sự không địch lại, giãy giụa giãy giụa, cuối cùng bị người nọ nắm hai tay ấn trên giường.

Đầu tóc Tần Qua rối bời, đỏ mặt hồng thỏ hồng hến mà xin tha: “Được rồi được rồi, tôi sai rồi, trả chăn cho cậu.”

Người nọ hô hấp dồn dập, buông lỏng tay ra, xoay người ngồi ở mép giường.

“Tức giận sao?”

“Không có.”

“Không thoải mái à?”

“...”

Thấy người nọ không nói lời nào, Tần Qua có chút lo lắng mà ngồi xuống, sờ sờ trán hắn, cũng không có nóng mà. Bỗng nhiên tay lại bị người nọ bắt được.

“Tôi chợt nhớ tới còn có chút chuyện chưa làm, cậu ngủ trước đi.” Người nọ cúi đầu mà nói.

“Ừm.”

Tần Qua đắp kín chăn, nằm xuống. Người nọ đưa tay tắt đèn rồi đi ra ngoài.

Đại khái là bởi vì đã ngủ lại một lần, lần này đã cảm thấy thực tự nhiên. Chỉ chốc lát sau, Tần Qua chìm vào mộng đẹp, hô hấp ngân nga đều đều.

o0o

(1) Liễu Hạ Huệ: có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Ồi ta thấy làm gì mà chính nhân quân tử, đại khái ảnh là gay á =))

Và đây là trần rung của ảnh =))))))))))))))

Nam mô nam mô, tha con đi má, sắp tẩu hỏa nhập ma rồi TT_TT

Bonus áo ngủ hình gấu nhỏ

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Lâm Hi Liệt cảm thấy mình sắp bị dục hỏa đốt người mà chết.

Tên nhóc kia vẫn coi mình là bạn, là anh trai đi? Thần kinh của cậu ta rốt cuộc là làm bằng cái gì vậy? ... Hay là ba cậu ta bảo hộ cậu ta tốt quá? Nhấn thế này nhấn đến ngày tháng năm nào a, hần sắp không xong rồi! Tuy rằng phương diện dục vọng của hần cũng không tính là đặc biệt mãnh liệt (!?), nhưng hần là thanh niên tuổi mười tám bình thường, trước kia thường xuyên ăn đêm 419*, cũng có một số bạn giường cố định nhưng từ khi gặp được tên nhóc đầu óc chậm chạp này đã cảm thấy tình sự làm sao cũng không thích được. Lúc trước thích thực nữ đáng đẹp ngực bự lại có kỹ thuật tốt, hiện tại vừa thấy bóng các cô xinh đẹp, ngửi được mùi nước hoa nồng nặc đã cảm thấy buồn nôn. Đối với đàn ông... kia lại... hừ...

*419: for one night = tình một đêm

Muốn thăng thần với cậu, lại sợ dọa cậu bỏ chạy. Huống chi tên nhóc kia mới 16 tuổi, có lẽ ngay cả AV* dài cũng chưa từng xem qua, hần mà làm tới lại giống như dụ dỗ thiếu nam ngây thơ, quả thực chính là phạm vào pháp luật. Nhưng nếu không xuống tay, hần sẽ nổ mất...

AV*: Adult video

Mẹ nó, ai kêu tên nhóc kia tới gần mình trước, chính cậu gây họa thì cậu tự chịu trách nhiệm đi!

Lâm Hi Liệt ở trên ghế sofa phòng khách hút một điếu lại một điếu thuốc, lâu sau mới cảm thấy nôn nóng chậm rãi bình ổn xuống.

Hần lên lầu đẩy cửa ra, Tần Qua đã ngủ thật say. Lâm Hi Liệt nhanh tay nhanh chân xốc chăn lên nằm vào, nhìn cậu một lúc lâu, khom lưng xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

Sáng ngày thứ hai, Tần Qua mở mắt, phát hiện Lâm Hi Liệt cũng giống như lần trước đang dựa vào giường xem tạp chí.

“Sao cậu dậy sớm vậy? Tối hôm qua mấy giờ ngủ?” Cậu có chút ngạc nhiên hỏi.

“Tôi ngủ ít.” Người nọ khép tạp chí lại, “Rửa mặt ăn sáng đi.”

“Ừm...”

Tần Qua ăn xong bữa sáng, thay quần áo, vú Trương từ bếp xách ra hai gói to, thì ra là cơm trưa. Lâm Hi Liệt đưa cậu đến cửa phòng học, thấp giọng nói: “Giữa trưa tan học lên sân thượng đi.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Sân thượng? Đó không phải là nơi đánh nhau sao? Tần Qua vừa định nói, người kia đã đi rồi.

Quên đi quên đi, đến lúc gặp mặt sẽ đổi nơi khác là được.

Giữa trưa sau tiết học cuối cùng, Tần Qua cầm cơm hộp ra cửa thì nhìn thấy Đàm Tấn vẻ mặt không vui mà tựa vào cửa.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Tìm chỗ ăn cơm.”

“Còn muốn ăn cơm! Cậu theo tôi lại đây!” Đàm Tấn nói xong túm cậu đi, dắt cậu lên lầu. Tần Qua càng nhìn càng cảm thấy đường này hình như là đi lên sân thượng, trong lòng không khỏi khẩn trương, lẽ như người kia đã ở trên sân thượng thì phiền toái ...

Đàm Tấn dùng tay mở cửa đẩy cậu vào, may mắn sân thượng trên không có một bóng người, rất nhiều học sinh thường ăn trong lớp hoặc là ở căn tin.

“Cậu nói tối qua cậu đi với ai?” Giọng điệu thăm tra phạm nhân.

“Bạn.”

“Bạn nào?”

“Cậu không biết đâu...”

“Không biết? Tôi nghĩ đó là cái tên Lâm Hi Liệt kia đi?!”

“...”

“Thật sự là hắn?!” Đàm Tấn thật sự cảm thấy hết chỗ nói... Hắn chỉ là phỏng đoán, cũng không nắm chắc, nhưng Tần Qua lại im lặng như vậy chính là chấp nhận.

“Tôi không phải đã nhắc cậu tránh xa hắn một chút sao? Cậu đúng là không biết sợ a?”

Tần Qua ngẩng đầu nhìn thẳng Đàm Tấn: “Hắn không phải là người xấu.”

“Còn nói hắn không phải người xấu... Tôi đã nói với cậu hắn có phải người xấu hay không không phải vấn đề, mấu chốt chính là thân phận của hắn! Thân phận! Còn có thân phận của cậu! Cậu có hiểu hay không?!”

“Tôi cảm thấy không thể vì một số chuyện không xảy ra mà cô lập hắn.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Được rồi, bình tĩnh nói, sao cậu biết hắn không phải người xấu? Trước mặt hắn nói cười sởi lởi với cậu, sao cậu biết đằng sau hắn có giết người hay không? Có bán bạch phiến không? Cậu là bạch đạo hắn là hắc đạo, vốn đã không chung một đường. Cậu là đứa con cưng của “Vua thép” Tần thị, ai biết hắn tới gần cậu có phải có mục đích khác hay không?” Không biết tại sao, Đàm Tấn không muốn Tần Qua cùng người khác thân cận quá. Lúc trước Tần Qua đối với hắn tốt nhất, nhưng hiện tại...

“Nói hay lắm.”

Bỗng nhiên một thanh âm lạnh lùng chen vào, Đàm Tấn giật mình sợ hãi. Hắn đấu võ mồm với Tần Qua quá hang say, không phát hiện có người đứng ở cửa sân thượng từ lúc nào, còn là vai chính bọn họ đang tranh luận.

Người nọ tựa hồ cũng không nhúc nhích khí, không nhanh không chậm đi đến trước mặt hai người, “Tôi đến nói cho cậu biết tôi có mục đích gì khác.” Nói xong thì nâng cằm Tần Qua lên hôn xuống.

Tần Qua chưa bao giờ hôn môi, lần đầu tiên lại bị con trai cưỡng hôn, sững lại ngay tại chỗ. Người nọ cực kỳ bá đạo mà thì cạy mở đôi môi cậu, đảo quanh khắp ngõ ngách trong khoang miệng cậu, cuối cùng ngậm lấy lưỡi cậu mút vào, lúc này cậu mới kịp phản ứng, vội vàng đưa tay đẩy người nọ ra.

Đàm Tấn cũng hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm. Việc này phát triển quả thực khiêu chiến giới hạn tưởng tượng của hắn.

Tần Qua nổ hồng mắt, đầu óc hoàn toàn chết máy, chỉ nghĩ tới xoay người bước đi, Đàm Tấn cũng vội vàng đuổi theo.

Tần Qua trở về phòng ngủ thì đem mình chôn trong chăn. Đàm Tấn cũng không biết nên nói cái gì, đứng ngốc bên cạnh. Hôm nay hẳn chứng việc này thật sự quá shock, mặc dù hẳn đã kinh qua mấy ngàn AV, cũng không tiêu hóa được việc này. Hai người con trai hôn môi giữa ban ngày, trong đó một người là bạn tốt tri kỉ của hắn, hắn cảm thấy hẳn không đáng bằng tại chỗ đã coi như thần kinh cứng cõi.

Lúc sau hai người kia trở về, cảm thấy không khí trong phòng ngủ thực quái lạ, hỏi: “Đây là động nào vậy?”

Đàm Tấn dựng ngón tay lên miệng, hai người kia lập tức hiểu ý mà lên giường ngủ.

Tần Qua cả buổi trưa đều chui trong chăn, buổi chiều đi học đầu óc vẫn hỗn loạn thành một đoàn, hoàn toàn không rõ cái gì ra cái gì. May mắn di động người nọ đưa vẫn im lặng, bằng không cậu thật không biết nên làm sao mới tốt.

Người nọ rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Tại sao lại hôn cậu? ... Hai người bọn họ đều là con trai mà! ... Chẳng lẽ người nọ tiếp cận mình là để thăm dò loại tình cảm này? Vậy... Còn có thể làm bạn hay không... ?

Tần Qua có chút tức giận, có loại cảm giác luôn luôn bị lừa, người nọ đã phụ lòng tín nhiệm của mình. Lại cảm thấy người nọ có phải coi cậu là phụ nữ hay không, gì chứ một người con trai vô duyên vô cớ bị như vậy đối đãi như vậy chắc chắn đều khó chịu.

Buổi tối giờ tự học tự nhiên lại nhận được một tin nhắn khó hiểu của người nọ “Cho em ba ngày để suy nghĩ.” Suy nghĩ cái gì a...

Lúc ra về thấy Đàm Tấn đứng ở cửa, cậu không nói gì lên lầu, Đàm Tấn vội vàng đuổi theo.

“Này... Cậu tính giải quyết chuyện này làm sao? ...” Sự tình đã tới nước này rồi, Đàm Tấn cũng không muốn nói thêm cái gì mà “Sớm nghe tôi thì sẽ không như vậy” linh tinh vô nghĩa lại tăng phiền não đó nữa.

Tần Qua thấp giọng trả lời: “Tôi cũng không biết...”

“Còn muốn làm bạn với hắn sao?”

Tần Qua yên lặng, thật lâu sau mới nói: “Tôi không biết...”

“Nhanh cắt đứt quan hệ với hắn đi, nếu hắn muốn cậu việc kia, cậu tính làm sao?”

“Việc kia?”

“Cậu bị ngốc hử, là lên giường đó!”

“... Không thể nào... Này...” Tần Qua mặt đỏ rần, may là trong bóng đêm nhìn không thấy.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cậu không muốn mất đi người bạn này, nhưng loại sự tình này... cậu không phải đồng tính luyến ái...

Tần Qua do dự một chút, còn nói: “Hắn cho tôi ba ngày sau cho hắn câu trả lời thuyết phục...”

“Ha?!”

Roài đó, xong râu ria roài đó, chuẩn bị trà bánh để vô chuyện chính nha mấy nàng

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

“... Tôi không biết hắn muốn câu trả lời thuyết phục gì...”

“Tôi thật bó tay với cậu ... trong đầu cậu trừ học tập ra thì không còn gì khác sao?”

“ ... ”

cheveuxnoirs.wordpress.com/

“Hắn... Hắn muốn làm bạn trai cậu!” Đàm Tấn cảm thấy lúc mình nói ra mấy lời này miệng quả thực cũng đắng hết cả lên. Nếu tên kia thật sự muốn làm, không biết ai có thể ngăn được hắn.

“... Nhưng mà... Tôi với hắn đều là con trai mà! Tại sao hắn lại...” Tại sao có loại nghĩ này đối với tôi...

“Con trai thì sao! Bây giờ gay đầy đường ra đó (=)))! Còn có bar chuyên về mại *** nam! Rất nhiều người có tiền có thể chơi phụ nữ chán thì thay đổi sang chơi đàn ông, loại giải trí này có rất nhiều a.”

“...” Đây là cái thế giới hỗn tạp gì vậy. Chẳng lẽ người nọ cũng là “Chơi phụ nữ chán thì đổi qua chơi đàn ông”? Người như hắn chắc chắn không thiếu bạn gái... Sao... sao lại đi tìm đàn ông?” Vậy... Tôi làm sao trả lời thuyết phục hắn?”

“Bằng không thì như cậu nói... “Tôi không phải đồng tính luyến ái?””

“Nói như thế thật sự có ích sao?” Lúc trước người nọ ở trước mặt mình cũng có điểm thu liễm, chưa bao giờ có hành động vượt quá, cũng không ép uống mình cái gì. Lỡ thực sự chọc giận người nọ thì làm sao? Thái tử hắc đạo đâu có dễ dàng thu phục như vậy?

“... Ai... Ai biết có dùng được hay không... Sao cậu lại chọc tới tên ôn thần đó a...” Đàm Tấn cũng không có cách nào.”Quên đi quên đi, đừng nghĩ nữa, dù sao còn thời gian ba ngày mà.”

Buổi tối Tấn Qua nằm ở trên giường trần trọc không ngủ được.

cheveuxnoirs.wordpress.com/

Cậu hồi tưởng lại thời gian mình ở cùng Lâm Hi Liệt, mới phát hiện rất nhiều chỗ trước kia mình không rõ đột nhiên đều sáng tỏ. Cái lần bị banh đánh trúng mặt, người nọ vươn ngón tay sờ sờ gương mặt cậu, đó đã là một loại dấu hiệu. Người nọ đưa cậu về nhà, cầm tay cậu ôm thắt lưng hắn. Người nọ đưa cậu điện thoại mới, chỉ dùng liên hệ với hắn. Người nọ muốn cậu ngủ lại. Người nọ nhớ rõ tất cả đồ ăn cậu thích ăn. Người nọ lúc nhìn cậu xem phim rơi lệ liền cầm tay cậu. Người nọ ôm cậu vượt qua vũng nước trên mặt đất. Người nọ tặng cậu đồng hồ. Người nọ muốn cậu trọ ở trường, kỳ thật là muốn dẫn cậu về nhà, cho nên người nọ mới mới mua xe có rèm che, còn dẫn cậu đi mua áo ngủ. Thì ra người nọ từ đầu không đối đãi với cậu như bạn, chỉ là cậu không nhận ra.

Nhưng là... cậu đối với người nọ... Thật sự trừ bỏ tình bạn thì không có tâm tư nào khác...

Cậu không muốn mất đi người bạn này, nhưng là... quan hệ của bọn họ chắc chắn sẽ phải thay đổi... Không phải một đao chặt đứt, mà là... cậu không phải đồng tính luyến ái... Cũng không có chuẩn bị tâm lý yêu đương với đàn ông... cậu ngay cả tay con gái còn chưa nắm qua nữa là...

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Tấn Qua vẫn mở mắt nhìn trần nhà, nhìn đến mệt mỏi mới mơ mơ màng màng ngủ.

Mấy ngày nay người nọ đều không gọi điện thoại hay nhắn tin, nhưng lại giống như một loại áp lực im lặng, làm cho Tấn Qua càng ngày càng không biết làm sao. Dù sao trả lời cũng chỉ có được hoặc không được, hơn nữa ý Tấn Qua hơn phân nửa là đáp không được, Đàm Tấn cũng không nghĩ ra lý do thoái thác nào tốt.

Thời gian thông thả mãi cho tới ngày thứ ba, ngay cả Đàm Tấn cũng gấp đến đứng ngồi không yên: “Nếu không tôi tính vậy đi, trước tiên cậu đừng gặp hắn, lảng tránh tất cả điện thoại tin nhắn của hắn, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu, chờ cậu suy nghĩ tốt rồi sẽ trả lời hắn.”

“... Hắn có thể sẽ tới dưới lầu ký túc xá chờ tôi...”

cheveuxnoirs.wordpress.com/

“Không xuống.”

“... Không xuống hắn sẽ đi lên...”

“... Thật không hổ là xã hội đen mà...” Đàm Tấn bất đắc dĩ.”Vậy chúng ta đi nơi khác đi!”

“Đi đâu?”

“Đi quán bar! Dù sao hai tên kia vẫn muốn đi quán bar để mở rộng tầm mắt, vậy thừa dịp hôm nay đi đi!”

“A...” Tần Qua thật sự là không muốn đi cái nơi chướng khí mù mịt đó, Đàm Tấn đúng là lấy việc công làm việc tư mà.

“Tôi nói cậu a, cũng nên đi gặp mặt mọi người một chút, cả ngày đọc sách sắp ngu chưa? Ngay cả người ta đối với mình thế nào cũng không nhìn ra.”

“... Cái này gọi là chưa từng trải...”

“Ai nha đi thôi, hẩn ở dưới ký túc xá đợi không được người, cho dù có đi lên gõ cửa cũng không có ai, làm sao hẩn cũng sẽ không tìm ra cậu. Quán bar âm nhạc ồn ào, cậu sẽ không nghe thấy tiếng điện thoại, cả đêm không phiền, không phải rất tốt sao?”

“...”

“Ba người chúng tôi đều đi, cậu nói coi cậu sẽ ở đâu?”

“Tôi... Tôi sẽ về nhà...”

“Về nhà cái đầu cậu! Ba cậu hỏi thì cậu trả lời làm sao? Cậu không biết nói dối!”

“...” Vẫn là thôi đi.

“Ôi trời ơi! Đàm Tấn tôi lấy nhân cách ra đảm bảo cậu sẽ không mất một sợi lông?! Tôi sẽ không rời cậu nửa bước, được chưa?”

Tần Qua thật sự không lay chuyển được bị bọn Đàm Tấn lôi đi. Sau giờ tự học buổi tối, bốn người gọi xe tới phố quán bar nổi danh nhất thành phố. Trên đường khắp nơi đều là biển hiệu đèn nê ông, những người sống về đêm đi lại khắp phố, hai bên đường thậm chí còn có phụ nữ ăn mặc hở hang thản nhiên ôm vai khách, làm bọn Đàm Tấn nhìn đến lé mắt.

Cuối cùng bọn họ chọn một quán bar thoát nhìn quy mô khá lớn “Nghê hồng”, hai cái tên thật lớn tỏa ra ánh sáng màu đỏ yêu mị trong đêm, âm nhạc đình tai nhức óc trong quán bar cách tường mờ hồ truyền ra, Tần Qua vừa thấy đã muốn quay đầu đi rồi, lại bị Đàm Tấn nài ép lôi kéo vào.

Vừa vào cửa đã có một cỗ mùi nước hoa cực nồng nặc đập vào mặt, cùng với âm nhạc rầm rập, đầu óc Tần Qua ong ong gần như muốn vỡ ra. Trên sàn nhảy trai gái lắc mình khiêu vũ, rất nhiều phụ nữ lưng trần ở trước mặt hẩn lúc ẩn lúc hiện, trên trần quả cầu Disco chiếu xuống đủ mọi màu sắc lúc ẩn lúc hiện, làm cậu choáng váng hết cả mặt mày.

Bốn người chọn một bàn trong góc ngồi, bồi bàn rất nhanh đã mang menu đến, hỏi bọn họ muốn uống gì. Bọn Đàm Tấn trực tiếp chọn loại rượu vang đắt tiền nhất, Tần Qua lại chỉ kêu một ly nước chanh.

La công tử của cục trưởng cảnh cục nhìn cảnh này kích động chịu không được hô một tiếng: “Tôi lên trước!” Thì bay vào sàn nhảy. Triệu công tử của bí thư thị ủy còn coi như bình tĩnh, ngồi tiếp tục cùng Đàm Tấn bình phẩm từ đầu đến chân, nói cái mông này không đủ cong, bộ ngực kia quá nhỏ, ai nha thật vất vả mới nghĩa được một em đẹp thì lại là hoa đã có chủ ... Tán gẫu tán gẫu, Đàm Tấn bỗng nhiên cảm thấy trong bụng một trận ọ ọ, nói với Tần Qua một tiếng thì chạy đi tìm WC. Triệu công tử nói muốn đi xung quanh chơi đùa một chút, cũng đứng dậy đi mất. Ở góc sofa chỉ còn một mình Tần Qua.

Tần Qua vừa vào cửa thì đã thật hối hận. Cậu thà đối mặt Lâm Hi Liệt cũng không muốn đến cái nơi trai gái lộn lộn này. Đang ở buồn bực thì bỗng nhiên một giọng nữ nhẹ nhàng ôn nhu ghé vào lỗ tai cậu: “Có ai ngồi đây không?”

Cậu nhìn lại, là một phụ nữ mang váy dài, một đầu tóc quần lượn sóng, lông mi cong vút, đôi môi đỏ tươi ướm ất, đẹp nhưng không khoa trương. Lúc này Tần Qua mới đỡ xuống đề phòng: “Uh... Không có...” Lời vừa nói ra Tần Qua liền hối hận. Cậu chỉ là theo thói quen không từ chối yêu cầu của phụ nữ thôi.

“Vậy thì tôi ngồi nhé.” Người phụ nữ kia nói rồi chen vào chỗ Tần Qua ngồi xuống, thuận thế sờ tay cậu nói: “Lần đầu tiên tới đây sao?”

Tần Qua gần như ngốc lảng, cậu cảm thấy tay mình như bị một con rắn ở liềm lên, so với cảm giác cùng người nọ nắm tay hoàn toàn khác nhau. Trong lòng hắn gần như hét lên: “Đàm Tấn khôn kiếp kia, sao vẫn chưa quay lại???????”

“Chị đây nhìn cưng thực đáng yêu nha, muốn miễn phí phục vụ cho cưng, cưng thấy sao?”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Lông tơ Tần Qua đều dựng đứng hết lên, người phụ nữ kia mềm mại không xương, hơn phân nửa cơ thể đều dán lên người cậu, cánh tay trắng nõn khoát lên vai cậu, còn hơi hơi rung động. Cái móng vuốt kia cũng bắt đầu không an phận mà sờ bóp đùi cậu, còn vừa nói vừa thở bên lỗ tai cậu. Mùi nước hoa nồng đậm gần như làm cậu không thở nổi. Sao lại có chuyện ghê tởm thế này xảy ra với mình chứ?

Miệng Tần Qua ngáp ngừng hoàn toàn không phát ra được âm thanh, muốn dời thân ra lại bị người phụ nữ kia ép tới không thể động đậy.

“Không nói lời nào chị coi như cưng đồng ý nha...” Người phụ nữ kia kiêu kiêu tone tone* mà nói, tay thì duỗi vào đũng quần cậu.

*kiêu kiêu tone tone: từ mới, hok biết làm sao nhưng mà nghe cũng mắc cười)

ai giúp mình nhá

“Không... Không cần...” Tần Qua gần như bị hù chết, trong lòng không biết mắng Đàm Tấn bao nhiêu lần. Nói cái gì mà một bước cũng không rời, hiện tại đã xảy ra loại chuyện này, sau này cậu có chết cũng không tha thứ cho hắn!

“Ôi, cưng không cần thẹn thùng, chị đây sẽ thực dịu dàng ...”

Tần Qua cầm tay người phụ nữ kia muốn ngăn cô ta tiến thêm một bước, ai ngờ cô ả lại duỗi ngón tay ra, khe vuốt nơi riêng tư của cậu, cậu chấn động cả người, khí lực hoàn toàn mất hết. Tay người phụ nữ kia tiếp tục bò lên trên, đụng đến khóa quần cậu kéo xuống. Tần Qua gấp đến độ muốn khóc thành tiếng, trong đầu nháy mắt lại hiện lên bộ dáng Lâm Hi Liệt. Lâm Hi Liệt, Lâm Hi Liệt, anh ở nơi nào...

Bỗng nhiên áp lực trên người biến mất, Tần Qua mở to mắt, ánh vào mi mắt là cảnh tượng gần như có thể gọi là khủng bố: người phụ nữ mới còn kiêu kiêu tone tone đang bị bóp cổ giơ lên cao khỏi mặt đất, giãy giụa dùng sức cào cánh tay đang bóp cổ cô, miệng gần như không thể phát ra tiếng, chân đạp lộn xộn, mắt bắt đầu trợn trắng.

Mọi nơi lập tức xôn xao lên, mấy người ngồi ở sofa gần đó thấy một màn này cả kinh đứng lên, có người nhanh chóng phản ứng, vội vàng nắm cánh tay kia muốn cứu người xuống, chỉ nghe thấy một thanh âm lạnh lùng: “Chuyện này liên quan gì tới mày?”

Tần Qua vừa nghe thanh âm này, cả người run bắn: là hắn!

Cậu vội bước lên trước hai bước: “Cậu...cậu để cô ấy xuống đi.”

Chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, người phụ nữ kia bị ném xuống đất, không đứng dậy nổi.

“Ông đây bình thường không đánh phụ nữ, con mẹ nó mày cần thận một chút cho tao, lần sau còn gặp tao đánh chết mày!”

Sắc mặt người nọ khó coi vô cùng, mắng người phụ nữ trên mặt đất kia xong liền quay đầu trừng cậu. Cậu cảm giác được ngay cả từng lỗ chân lông của người nọ cũng đều bốc hỏa, cậu một câu cũng không dám nói, sợ tùy tiện nói gì đó thì châm ngòi lửa làm hấn bùng nổ.

Mọi người ban đầu là hoàn toàn yên lặng, tiếp theo thì khe khẽ nói nhỏ. “Chuyện gì xảy ra vậy trời?” “Ai... Mặc kệ là chuyện gì, cũng không thể đánh phụ nữ như vậy...”

Bỗng nhiên một đầu khác của sàn nhảy xôn xao lên, có người kêu la: “Ông chủ đến đây ông chủ đến đây!”

“Có người đứng ra giải quyết rồi.” Người xem châu đầu ghé tai.

Đám người tách ra hai bên, một người đàn ông mang tây trang cùng hai vệ sĩ đi tới, miệng ngậm thuốc phi phèo, tóc xịt keo trơn bóng một mảng.

Đàm Tấn cùng Triệu công tử cũng đi theo phía sau, Đàm Tấn còn rướn cổ lên ngó đông ngó tây. Đáng tiếc quán bar quá mờ tối hạn chế tầm nhìn, hấn thật vất vả mới nhìn đến chỗ Tần Qua đang cúi đầu đứng, vội chen lấn chạy tới, vừa định mở miệng hỏi xảy ra chuyện gì, mới giương mắt thì thấy ôn thần kia, nhìn sắc mặt tên đó đen thui lù, hấn cũng không dám nói tiếp nữa.

Ông chủ vừa tới gần thì vội vàng ném thuốc lá xuống đất, khoát lên vẻ mặt cung kính: “Liệt ca, sao hôm nay rảnh rỗi đến nơi này của tiểu đệ chơi?” Nói rồi móc thuốc lá trong túi ra, cung kính đưa qua cho Lâm Hi Liệt.

Quần chúng vây xem đều choáng váng.

Lâm Hi Liệt lấy tay gạt ra lạnh lùng nói: “Tao đến đem người của tao đi, mày làm việc của mày đi.”

Ông chủ nhanh chóng cúi đầu khom lưng: “Liệt ca tùy ý, Liệt ca tùy ý. Ắ này xử lý sao?”

“Nếu là người trong quán mày thì mang về dạy dỗ lại. Không phải người trong quán, làm sao thì làm.”

“Vâng vâng” ông chủ lau mồ hôi trên trán, nói với hai bảo vệ phía sau: “Nhanh đem ả ra ngoài, không cần để trong này chướng mắt! Mau mau mau!”

“Liệt ca còn dạy bảo gì không?”

“Không.”

Lâm Hi Liệt nói xong thì đi qua túm lấy cánh tay Tần Qua kéo cậu ra ngoài. Đàm Tấn mới vừa “Eh” một tiếng, đã bị người nọ quay đầu lại trừng một cái, lập tức ngậm miệng. Không nghĩ tới bối cảnh của người nọ lớn như thế... Không biết Tần Qua có xảy ra chuyện gì không... ôi...

Tần Qua gần như bị túm lấy, lực tay người nọ vô cùng lớn, cậu cảm thấy cổ tay cậu hơn phân nửa đều đỏ lên rồi.

Người nọ mở ra cửa ghế phụ thô lỗ nhét cậu vào, “Rầm” một tiếng đóng cửa xe, rồi mới ngồi vào bên kia khởi động xe.

Chevrolet (1) đen phóng hơn trăm km như bão táp trên đường, Tần Qua không biết người nọ muốn dẫn cậu đi đâu. Người nọ từ lúc lên xe thì lạnh mặt một câu cũng không nói, trong xe không khí thấp đến 0 độ, cậu cũng không dám nói gì, vẫn thấp đầu nhìn tay mình.

Cậu mơ hồ cảm thấy lần này đã gây họa lớn.

Không cho người nọ câu trả lời thuyết phục, làm lơ điện thoại của người nọ, để người nọ leo cây, còn bị người nọ bắt được cậu đang ở cùng phụ nữ (tuy rằng không phải cậu muốn vậy), lấy tính cách người nọ không biết sẽ nổi giận đến thế nào. Như bây giờ hoàn toàn chính là sự yên lặng trước bão táp.

Tần Qua cảm thấy trong tay mình đều là mồ hôi lạnh. Trong đầu một mảnh hỗn loạn, một câu đầy đủ cũng không nghĩ ra được.

Xe vào ga ra ngầm của tiểu khu, người nọ tắt máy rút chìa khóa mở cửa xuống xe. Cậu thật sự không muốn vào nhà người nọ, cảm thấy đi vào nhất định sẽ chết, đang lúc cậu còn do dự người nọ đã mở cửa xe kéo cậu xuống, lúc này cậu mới phát hiện mình ngay cả seatbelt cũng chưa cài.

Người nọ lôi cậu đi qua phòng khách, lên lầu, đem cậu đẩy mạnh vào phòng ngủ, đá một cước đóng cửa.

Trong phòng yên tĩnh lại không bật đèn, tiếng thở phẫn nộ của người nọ hỗn hển rõ ràng.

Tần Qua vẫn cúi đầu đứng, một câu cũng không nói. Cậu thật sự không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Người nọ tựa hồ thoáng kiểm chế trong chốc lát, hít sâu vài cái, mới xoay người lại nắm cầm cậu: “Em không muốn giải thích một câu với tôi sao? Hả?!”

Lực tay người nọ thật lớn, nắm làm cậu đau. Cậu bị bắt ngưỡng mặt lên, ánh vào mi mắt là một đôi con ngươi gần như muốn phun lửa, ngũ quan người nọ nguyên bản không tính hiền lành lúc này càng có vẻ lạnh lùng.

Giải thích? Muốn giải thích cái gì? ... Cậu do dự một chút mới lên tiếng: “Người phụ nữ kia... Tôi vốn không muốn ...”

Người nọ mạnh nâng cầm cậu lên thật cao, cậu gần như đứng không được: “Em thật ra rất có bản lĩnh, không tiếp điện thoại của tôi lại đi quán bar ung dung tự tại, nếu không phải tôi tới kịp lúc, em hôm nay sẽ phá thân sao? À... Nói không chừng em không phải như vẻ bề ngoài này. Sao tôi lại không nghĩ tới, thì ra học sinh ngoan ngoãn lại có cuộc sống về đêm phóng đảng như thế?”

“Tôi không có...” Nước mắt Tần Qua đảo quanh hốc mắt. Người này nói chuyện sao lại khó nghe như vậy... Cậu không phải cố ý ... Thật sự không cố ý...

Người nọ tiến lên từng bước, bức cậu lui về sau từng bước.

“Mẹ nó, tôi đã chịu đựng không ra tay, còn có ý tốt cho em ba ngày, em lại coi tôi là kẻ ngốc mà đùa giỡn à.”

“Không... Không phải...” Nước mắt trong suốt tràn ra hốc mắt, theo gương mặt chảy xuống. Tần Qua khẽ nhếch miệng, còn muốn giải thích, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt trước mặt đột nhiên phóng đại, còn không có kịp phản ứng, môi đã bị ngăn chặn.

(1) Chevrolet còn được gọi là Chevy, là một thương hiệu xe của Mỹ được sản xuất bởi Louis Chevrolet và William C.Durant.

Logo

Loại xe này thì hok kiểm đâu ra cái rèm che hết, chắc phải đặt hàng =>) Tới đây thì ta chính thức kết luận chị Yên hok biết xài hàng hiệu =>))

Ôi em Qua, sao chương này em yếu như con cuốn chiếu thể T^T đàn ông con trai đẩy hok được phụ nữ thì còn làm cái qué gì nữa ~>.<~ anyway,=” chương=” 19=” (h)=” coming=” soon~=” *vậy=”>

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Khí tức xâm lược của đối phương theo hôn môi ập đến, toát lên miệng mũi Tần Qua, đầu cậu vốn đã không rõ ràng giờ lại càng nóng lên.

Đầu lưỡi người nọ truy đuổi cái lưỡi cậu không chỗ trốn, hút hết nước bọt trong miệng cậu nuốt vào trong bụng.

Cậu bị hôn quá thô bạo theo bản năng muốn lui mặt về phía sau, người nọ lại dường như rất không hài lòng, buông tay đang kiểm chế cầm cậu, thay đổi vươn ra phía sau nâng đầu cậu, dễ dàng làm sâu thêm hôn môi.

“Umm...”

Cậu bị hôn đến sắp hít thở không thông, đứng cũng không vững gần như vô lực. Cậu giãy giụa muốn đẩy người nọ ra nhưng tay lại mềm nhũn không có khí lực gì, đánh vào người nọ giống như đánh vào bông. Cậu đành phải liều mạng quay mặt về một bên để lệch đi, muốn thoát khỏi môi lưỡi người nọ, người nọ không kiên nhẫn dùng hai tay ôm mặt cậu, không nỡ buông ra mà vẫn mút vào, gần như muốn đem linh hồn cậu cũng hút đi.

“Umm! ...”

Đợi cho người nọ rút cuộc hôn đủ chịu buông ra, cậu mới từ trong tình trạng thiếu dưỡng khí hồi phục, đầu óc cũng hơi thanh tỉnh một chút, nhưng mặt thì vẫn nóng.

“Anh! ... Anh làm gì vậy?!”

“Tôi làm cái gì? Em không cảm thấy sao?” Người nọ nói rồi cởi áo khoác ném qua một bên.

“Anh...”

cheveuxnoirs.wordpress.com/

Tần Qua mơ hồ cảm thấy vẻ mặt người nọ có chút không đúng, dường như giận giữ hơn bao giờ hết, nhưng biểu tình lại lạnh vô cùng. Cậu sợ hãi mà nghĩ phải rời khỏi đây, vừa mới di chuyển đã bị người nọ một phen kiềm chặt cổ tay, vài bước kéo tới bên giường. Cậu mất thăng bằng mà ngã xuống giường, mới vừa chống dậy thì thấy người nọ cởi áo len trắng cúi người xuống, tay trái bắt đầu cởi bỏ cúc quần áo, tay phải thì chống xuống bên cạnh thân thể cậu, gần như hoàn toàn ngăn chặn không cho cậu đứng dậy.

Mặt người nọ tựa vào rất gần, cho dù Tần Qua đang không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng bản năng tự nhiên mách bảo cho cậu biết tình huống này không đúng. Tư thái của người nọ- giống như dã thú sắp vồ con mồi...

“Lâm Hi Liệt... Anh muốn làm cái gì...”

“Làm cái gì sao, giúp em phá thân a.” Người nọ miễn cưỡng cười, cởi quần áo, lộ ra thân hình tinh trắng không một tia sẹo lỗi.

Lời nói của nam nhân rõ ràng như thế, cậu cũng đã hiểu được tình huống hiện giờ. (_ _!!!)

“Anh... Anh điên rồi?!” Cho dù là cậu không đúng, là cậu không nên không nghe điện thoại, là cậu không nên để hấn leo cây, là cậu không nên đi quán bar, không nên không đẩy người phụ nữ kia ra, người nọ cũng không cần như vậy!

“Tôi đương nhiên điên rồi. Tôi con mẹ nó đã sớm điên rồi! Bằng không tại sao nhện đến bây giờ!”

Lâm Hi Liệt nói xong thì nắm cằm cậu, thô bạo mà cắn lên môi cậu. Tần Qua hiện tại như cá nằm trên thớt, ra sức giãy giụa đẩy đầu người nọ. Lâm Hi Liệt thoáng nâng lên một chút, Tần Qua đã nhân cơ hội nhồm người dậy muốn bò xuống giường.

Lâm Hi Liệt duỗi tay ra bắt được cổ tay cậu cố định ở đỉnh đầu, tay Tần Qua bị kéo đau chỉ có thể thuận theo lật người nằm ngửa. Cậu giãy giụa đá hai chân, Lâm Hi Liệt “hừ” một tiếng dùng đầu gối đè lên hai đùi cậu, tay kia túm qua quần áo trên mặt đất bắt lấy cổ tay Tần Qua, đem hai tay cậu trói trên đỉnh đầu.

“Không... Không cần...” Tần Qua run rẩy khóc lại kích thích dục hỏa người nọ càng mạnh.

Thanh âm người nọ càng thêm khàn khàn, dán vào mặt cậu nói: “Em thật ra rất biết câu dẫn tôi...”

“Không! ... Ừm...” lời nói của Tần Qua đều bị hôn môi như bão tố của người nọ cuốn đi.

Lâm Hi Liệt xé áo khoác cậu ra, lại cởi bỏ nút quần áo trong của cậu, tháo từng cái ngại quá chậm liền dùng lực một chút làm nút áo rơi vãi khắp nơi.

Lâm Hi Liệt một bên làm sâu thêm hôn môi, một bên luồn tay vào ngực Tần Qua vuốt ve da thịt cậu. Mềm mại nhai nhui, gần như muốn hút tay hấn vào.

Lâm Hi Liệt buông môi cậu ra, thoáng nâng thân thể lên, Tần Qua như được đại xá mà hô hấp không khí, ngực kịch liệt phập phồng, sắc mặt hồng nhuận, môi khẽ nhếch để thở lại hồng giống như anh đào.

Lâm Hi Liệt dời tay đến ngực Tần Qua, lộ ra da thịt ngà voi, hướng lên trên chính là hai khỏa đầu nhũ phần hồng, vì ở trong không khí rét lạnh hơi hơi co rúm lại. Lâm Hi Liệt cảm thấy phía dưới của mình mạnh nhảy lên một chút. Mẹ nó, lần đầu tiên xem AV cũng chưa kích động như thế.

“Không... Không cần... Cầu anh...”

Trong khi Tần Qua khóc không thành tiếng mà khẩn cầu, Lâm Hi Liệt cúi thân thể xuống ngậm vào thùy du phần hồng.

“A! ...” Đây là cảm giác kỳ dị xa lạ gì? Tựa như dòng điện chảy qua toàn thân, Tần Qua lập tức ức chế không được mà rên lên. Tay phải người nọ nắm đầu nhũ bên phải của cậu, có khi vuốt ve có khi đảo quanh, vị trí mẫn cảm kia chưa từng bị đối đãi qua như thế, khoái cảm điên cuồng mà nảy lên, làm cho cậu kêu ra tiếng, rồi lại hội tụ xuống đến nơi đáng thẹn kia, Tần Qua có thể cảm giác được phía dưới của mình nhất định đã đứng dậy...

Cậu muốn cắn chặt môi, không cần phát ra âm thanh cảm thấy thẹn, nhưng người nọ không ngừng khiêu khích đầu nhũ cậu, Tần Qua cắn bản không khống chế được... Nướu bọt theo khóe miệng chảy xuống, lại bị người nọ giống trân bảo nhanh chóng hút đi, thuận tiện ở lại trong miệng cậu quấy đảo một phen.

cheveuxnoirs.wordpress.com/

Tay trái Lâm Hi Liệt gảy đầu nhũ cậu, tay phải cởi bỏ dây nịt của cậu, kéo quần xuống lộ ra quần lót màu trắng bên trong, lập tức thở dài một tiếng: “Thật là mẫn cảm a... Mới chạm vào cứng một chút, nơi này đã ẩm ướt thành như vậy...”

“Ồ ô...” Người nọ nói ra ngôn ngữ tục tĩu đáng thẹn lại đem đến khoái cảm lớn hơn nữa, cậu liều mạng lắc đầu, giống như làm vậy có thể phản đối lời nói của người nọ.

Lâm Hi Liệt cảm thấy yếu ớt của cậu, mới ma xát vài cái, Tần Qua đã hoàn toàn chịu không nổi mà toàn thân phát run, trước mắt một đạo bạch quang hiện lên, cứ như vậy tiết ra.

“Thật nhanh. Bình thường đều không có DIY*?” Lâm Hi Liệt cởi ra quần lót dính dịch thể.

*DIY: Do It Yourself = tự làm = thủ d*ng

Tần Qua quay đầu sang một bên thở, nước mắt cũng khống chế không được mà trào ra.

Mình xem hần là bạn, hần lại làm loại chuyện này với mình... Cậu sống 16 năm, chưa từng có... Không có...

Bỗng nhiên dưới thân đau xót, cậu đau đến “A” mà kêu lên: “Anh còn muốn làm cái gì?”

“Em không nghĩ thế này là xong rồi đi?” Người nọ kéo lên khóe miệng cười cười, đưa tay dính một chút dịch thể thăm dò vào phía sau cậu, “Em thích rồi, nhưng tôi còn chưa đâu.”

“Lâm Hi Liệt... Anh...” Tần Qua dự cảm một cơn ác mộng lớn hơn nữa đang đến. Mà cậu hiện tại, cái gì cũng không làm được... Chỉ có thể chờ ác mộng buông xuống...

Hạ thân bị dị vật xâm lấn đau đớn khiến cho cậu co chặt lại hậu môn, người nọ nhả mào: “Kẹp chặt như thế làm gì? Thả lỏng thả lỏng! Phía sau của em chặt quá.”

Tên khốn kiếp này! ...A ... Thật sự đau quá... Tại sao muốn đi vào nơi đó?... Đã tiến vào ba ngón tay... hần rút cuộc muốn thế nào?...

Hậu đình xử nữ tương đối nhanh, Lâm Hi Liệt đã vạn phần cẩn thận rồi. Nếu cứ như vậy mà vào, không phải hần bạo liệt mà chết, thì là Tần Qua đổ máu mà chết. Lâm Hi Liệt kéo hai chân Tần Qua tách ra, trực tiếp dùng đầu lưỡi thăm dò vào tiểu huyệt chặt hẹp.

“A! ...” Tần Qua gần như muốn từ trên giường bắn lên, mặt chấy sạch hơi nước: sao lại có loại chuyện này... Hần rõ ràng dùng lưỡi...”Không cần... rất bẩn ... A! “

Thừa dịp Tần Qua thả lỏng huyệt khẩu, Lâm Hi Liệt đâm mạnh tiến vào.

Tần Qua cảm thấy cơ thể bị xé rách, phía sau vừa nóng vừa đau, nhất định...chảy máu rồi...”Đau quá... anh đi ra ngoài...”

“Em nhìn một chút... Rất nhanh là tốt rồi...”

Lâm Hi Liệt nằm ở trên người Tần Qua hít thở. Bên trong thật sự rất chặt, đáng lẽ nên khuếch trương thêm một chút nữa mới tiến vào. Bất quá hẳn thật sự là nhìn không được. Hắn đã muốn nhìn nửa năm, lấy tính nhẫn nại của hắn, nhìn nữa sẽ thành thần.

Lâm Hi Liệt hôn Tần Qua, đưa tay bao quanh nơi đó ma xát, dời đi một ít chú ý, một bên chậm rãi luật động di chuyển.

Đau đớn qua đi, khoái cảm từng đợt từng đợt dâng lên, Tần Qua không phát hiện thanh âm của mình đang chậm rãi thay đổi.

“Umm~...” Rên rỉ *** đang thể này không thể nghi ngờ là thuốc kích dục mãnh liệt nhất, Lâm Hi Liệt vốn nghĩ sẽ làm từ từ, bị một chút kích thích nhìn không được mạnh mẽ quấy đảo lên.

“Um! ... A! ...” Khoái cảm thật lớn đánh thẳng về đỉnh đầu, cùng chút tiền diễn vừa rồi hoàn toàn không thể so sánh, đầu ngón chân Tần Qua đều cong lại, nhìn không được rên lên, quả thực như lửa cháy đổ thêm dầu.

“Chậm... Chậm một chút...” Cậu nhìn không được cầu xin tha thứ, người nọ lại di chuyển càng lợi hại hơn, mỗi một lần đều đâm đến sâu bên trong, cậu gần như cũng bị đâm bay lên.

Thô lớn nóng bỏng của người nọ ở trong thân thể của cậu tiến tiến xuất xuất, mỗi lần đi ra cậu đều nghe được tiếng nước *** mỹ ... Phía dưới thể nhưng lại vô sỉ mà sưng to lên, lay động theo từng lượt ra vào hung ác của người nọ... Một màn tục tĩu không chịu nổi này làm cậu trực tiếp bắn, bạch trọc văng khắp nơi, loang lổ trên bụng cùng bốn phía trên dra giường. Phía sau co rút một trận, Lâm Hi Liệt đưa tay niết mạnh gương mặt đầm lệ của cậu: “Cực thật lợi hại, thiếu chút nữa đã bị cứng hút ra.” Thấy cậu ngẩn lệ lắc đầu, người nọ lại nói: “Không nghĩ tới em lại mẫn cảm như thế, bị anh cắm vào liền bắn.”

“Ồ...” Cậu còn không kịp nói cái gì, đã bị người nọ trở mình làm cậu quỳ úp sấp xuống trên giường, đầu vùi ở hai cánh tay, cái mông cao cao nhếch lên, vừa vận tiện lợi cho người nọ bốn phía thảo phạt.

Lại là một đợt tiết tấu cùng lực đạo đều làm cho cậu chịu không nổi công kích mãnh liệt, vật kia trong cơ thể, độ cứng cùng nhiệt độ so với vừa rồi lại càng sâu, cậu cảm thấy hoàn toàn là một cây bàn ủi đốt hồng đang ở cậu trong cơ thể ra vào, cậu quả thực sẽ bị xuyên thủng...

“Lâm Hi Liệt... Từ bỏ... Thật sự không cần...” Cậu nhân lúc bên trong lay động nhẹ nhàng miễn cưỡng nói, lại bị người nọ đưa tay kéo mặt qua mãnh liệt hôn lên.

Hô hấp người nọ phun vào lỗ tai cậu ngày càng nặng, tần suất nhanh hơn, cậu hoàn toàn theo không kịp... Cuối cùng người nọ gầm nhẹ một tiếng, từng đợt chất lỏng nóng bỏng bắn vào chỗ sâu trong cơ thể cậu, Tần Qua bị nóng lập tức bắn lần thứ ba, rồi trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Trong mơ mơ hồ hồ Tần Qua cảm thấy mình được ấm áp vây quanh, đau nhức ở tứ chi với thất lưng tựa hồ cũng hơi giảm bớt một chút, cậu miễn cưỡng chống dậy mí mắt nặng nề, trước mặt không có ai, nhưng lại có một cánh tay vòng qua người cậu, tay kia thì đang dùng bọt biển bôi sữa tắm cho cậu. Cả người cậu đều bị người nọ ôm vào trong ngực, nghiêng đầu dựa vào trước ngực người nọ, dưới thân nơi bị điên cuồng chà đạp một đêm vẫn đang bị một cái lửa nóng đỉnh vào...

Cậu vừa nghĩ tới chuyện đã xảy ra đêm nay thì cả người vô lực, nước mắt cũng nhìn không được chảy xuống.

Bỗng nhiên cảm thấy ngón tay người nọ tựa hồ lại duỗi vào nơi bị tra tấn một đêm kia, Tần Qua kinh hoảng ngồi dậy, trên mặt còn mang lệ mà quay đầu lại: “Anh còn muốn làm sao?” Thanh âm đều run rẩy.

Lâm Hi Liệt nhíu mày: “Em tỉnh rồi?”

“Lấy ngón tay anh ra đi!”

“Mấy thứ bên trong phải lấy ra, nếu không sẽ sinh bệnh.” Người nọ vừa nói ngón tay lại tiếp tục động tác.

“Không cần!”

cheveuxnoirs.wordpress.com/

Người nọ tựa hồ tâm tình rất tốt: “Sao vậy, muốn đem thứ kia của ông xã giữ lại bên trong? Em lại không thể sinh đứa nhỏ.” Nhưng thật ra có rất nhiều phụ nữ muốn đem dịch thể của hân giữ lại trong cơ thể, bất quá hân không ngu xuẩn như vậy, không áo mưa cũng có thể bắn tinh bên ngoài. Mấy người phụ nữ đó cũng không phải cậu nhóc trước mắt này, không dễ dàng làm hân mất đi không chế như vậy.

“Anh... đồ khốn!” Tần Qua vừa tức vừa thẹn, mắt ngấn nước trừng Lâm Hi Liệt, vốn đã định hân có nói gì cũng không để ý đến hân, kết quả bị hân làm hồ loạn một trận như thế, hoàn toàn phá vỡ ý định của cậu.

Người nọ bỗng nhiên tiến đến bên tai cậu khàn khàn nói: “Em ngoan ngoãn để cho anh rửa sạch đi, em xoay đến xoay đi...” Kiên nhẫn của hân vốn không tốt như vậy, hơn nữa đêm nay mới chỉ phát tiết một lần.

Tần Qua lập tức ngậm chặt miệng, quay đầu đi đưa lưng về phía người nọ, cứng ngắc không dám nói thêm câu nữa.

Một phòng yên tĩnh, ngược lại làm cho cậu càng thêm nhạy cảm với sự chuyển động của ngón tay người nọ, tựa như mỗi một động tác đều phóng đại gấp trăm lần, cậu có thể tinh tường cảm giác được người nọ đụng vào nội vách tường của cậu...

“Ồ...”

Tựa hồ có chất lỏng ấm áp trong cơ thể chảy ra, thật sự cảm thấy rất thẹn ... Mặt Tần Qua nóng đỏ lên, ngón tay người nọ vừa rút khỏi cơ thể cậu, cậu đã nhanh chóng tách ra ngồi sang đầu bên kia của bồn tắm lớn.

Lâm Hi Liệt cũng không tức giận, nhắc chân bước ra khỏi bồn tắm, kéo cái khăn tắm vây quanh hông, tóc cũng không lau, lấy ra khăn tắm in hình ngựa thơ lúc trước mua cho Tần Qua: “Đứng lên đi.”

“Anh đi ra ngoài...” Nửa đầu Tần Qua đều vùi ở trong nước.

“Hừ... Vừa rồi đều đã xem hết, còn muốn nhắc nhở cái gì?”

“...” Tần Qua vừa thẹn vừa tức mặt đỏ lên.

“Đi ra, nếu không anh bế? Hay là em muốn bị anh ôm?”

Tần Qua trừng hân một cái, bất lực đưa lưng về phía hân đứng lên. Nhưng cậu một chút cũng không chống đỡ được, cả người vô cùng đau nhức. Tay Lâm Hi Liệt run lên, mở ra khăn tắm, đem toàn thân Tần Qua bao lại. Tần Qua bắt lấy khăn tắm như chạy trốn đẩy cửa ra lại thấy phòng ngủ Lâm Hi Liệt, hiện trường mới xảy ra, đồ lót quần áo mỗi thứ một nơi. Cậu tìm nửa ngày mới tìm được quần lót, muốn mặc vào nhưng chân đều run lên, phía sau vẫn rất đau.

Thanh âm người nọ ở phía sau vang lên: “Đêm nay em không đi được, ngoan ngoãn ở lại đây đi.”

Cậu cũng không thẹn nhìn, tiếp tục vội vã mặc quần lót, rồi lại muốn đi tìm sơm, mới phát hiện quần áo đều đã bị người nọ xé hư. Cậu sợ run một chút, người nọ đi lên cướp đi áo trong tay cậu, ném tất cả quần áo trên mặt đất lên ghế, rồi đứng trước giường vỗ vỗ chán.

“Tôi... Tôi phải đi về.” Cậu cũng không phải kẻ ngốc, sao lại cùng người vừa cưỡng bạo cậu đồng giường cộng gối?

Người nọ nhíu mày: “Em có tin hay không anh lại làm em một lần? Làm đến khi em ngắt xỉu?”

“ ... ”

Bạo quân bạo quân bạo quân! Tần Qua dưới đáy lòng mắng hấn một vạn lần, đứng bất động.

Người nọ cuối cùng mất kiên nhẫn, tiến lên lấy ôm cậu ném lên giường, cởi bỏ khăn tắm, đắp chăn, rồi mới tắt đèn, cũng chui vào ổ chăn.

Tần Qua vừa mới nhích qua bên kia một chút, đã bị người nọ vươn tay kéo lại, lưng cậu dính sát vào ngực người nọ. Cậu vừa định kháng nghị, người nọ lại không kiên nhẫn nói: “Đã mệt vài giờ rồi, mau ngủ đi!”

Tuy rằng Tần Qua cảnh giác trong lòng, nhưng đêm nay quả thật quá mệt mỏi, nhắm mắt lại rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

cheveuxnoirs.wordpress.com/

Sáng ngày thứ hai khi thức dậy, lại vẫn duy trì tư thế tối qua. Chẳng qua đầu người nọ vùi vào cổ cậu, tựa như đang hôn cổ cậu.

Tần Qua mở to hai mắt thanh tỉnh trong chốc lát, suy nghĩ về những chuyện xảy ra tối qua, trong lòng lộn xộn cả lên.

Cậu nghĩ hấn là người tốt, cậu cho rằng bọn họ là bạn, kết quả hóa ra là cậu dẫn sói vào nhà! Không nghĩ tới người nọ lại ôm loại ý nghĩ này đối với mình... Không, có lẽ người nọ chỉ đơn thuần muốn làm cậu mà thôi, nếu không sao lại chưa xác định quan hệ đã trực tiếp cưỡng bạo cậu... Sớm biết vậy... Sớm biết vậy nên nghe Đàm Tấn khuyên ...

Bỗng nhiên âm áp phía sau biến mất, người nọ xốc chăn xuống giường. Cậu vội vàng nhắm mắt lại, nghe thấy người nọ giống như đi ra cửa, một lát sau lại đi vào. Tiếng bước chân ngừng ở trước mặt cậu.

“Dậy ăn cháo.”

Cậu không tình nguyện mà mở to mắt, hạ quyết tâm mặc kệ người nọ nói gì đều hờ hững.

“Muốn giả ngu với anh đúng không.”

Người nọ cầm chén đặt lên tủ đầu giường, kéo cậu ngồi dậy, múc một muỗng cháo, thổi thổi rồi mới đưa đến trước mặt cậu.

Không để ý tới.

Người nọ lại đến gần môi cậu.

Vẫn không để ý tới.

Lâm Hi Liệt lập tức ăn một ngụm cháo, nắm cầm cậu muốn hôn lên. Tần Qua vội vàng nói: “Tôi ăn, tôi ăn.” Bưng chén lên ngoan ngoãn ăn sạch sẽ.

Người nọ giống như gặp được thời cơ, ngồi xuống mép giường: “Đừng giận, được không?”

Cậu lắc lắc đầu.

Chuyện này không thể nói tha thứ dễ dàng như vậy được.

Người nọ nhíu mày: “Em không tiếp điện thoại của anh, để anh leo cây, còn đi loại nơi đó kiếm bạn tình...”

“Tôi không có đi kiếm bạn tình.”

“Hừ... Anh gặp chuyện như vậy thì tức giận không nhịn được...”

Tức giận nhịn không được là có thể tùy tiện cưỡng bạo cậu sao? Hấn xem cậu là cái gì? Tần Qua không muốn nói thêm nữa: “Quần áo của tôi đâu?”

Lâm Hi Liệt đứng lên đem quần áo đưa cho cậu. Bộ quần áo kia đã nhờ vú Trương khâu lại nút, miễn cưỡng mặc được.

Tần Qua mặc xong, ra cửa muốn gọi taxi lại bị người nọ nhíu mày nhét vào Chevrolet. Lúc xuống xe lại cứng rắn đưa di động cho cậu. Cậu nghĩ muốn ném vào thùng rác, do dự nửa ngày, vẫn là thôi.

Đây là lần đầu tiên cậu đi trễ, tiết một tiết hai đều bỏ lỡ. Khi tiết học cuối cùng buổi sáng kết thúc thì Đàm Tấn xuất hiện ở cửa, lật qua lật lại mặt cậu nhìn xem, lại nâng tay cậu lên xem, mới hết hồn hởi han: “Cậu... Tối hôm qua cậu không có việc gì chứ? Hắn có làm gì cậu không?”

“... Không có.”

“Tôi sợ tới mức thiếu chút nữa gọi điện thoại cho ba cậu, bắt quá loại chuyện này vẫn là đừng cho ông ấy biết...” Chẳng lẽ muốn hắn nói cho chú Lâm, đứa con riêng của trùm xã hội đen chú ghét có ý với con chú, còn bắt cóc cậu ta?

“Cám ơn.”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Tần Qua cúi thấp đầu, lông mi thật dài che đi ánh mắt, Đàm Tấn mơ mơ hồ hồ cảm thấy Tần Qua có một loại mỹ cảm u buồn, hắn nhìn không được lại nhiều chuyện: “Thật sự không làm gì cậu chứ? Tôi thấy hắn tức giận như vậy...”

Tần Qua lắc đầu: “Sau này tôi sẽ không lui tới với hắn nữa, cậu yên tâm đi.”

“Ha?... Không phải hắn muốn theo đuổi cậu sao?”

“Loại chuyện này sao tôi có thể đồng ý.” Vốn cậu còn muốn giải thích một chút có lẽ còn có thể tiếp tục làm bạn, nhưng xem ra bây giờ là không thể nữa rồi... Lúc trước người nọ nói cái gì cậu cũng có thể theo, chỉ có lần này, vô luận thế nào cũng không được ... Người nọ còn tổn thương cậu, cưỡng bạo cậu, có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba... Bây giờ thật sự ngay cả bạn cũng không làm nổi nữa.

Tại sao lại đến nước này...

Có lẽ... Bọn họ là người ở hai thế giới khác nhau, vốn không nên cùng xuất hiện.

Ai vượt qua ranh giới, sẽ bị thương.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Oh... Được rồi...” Đàm Tấn nhìn vẻ mặt cô đơn của Tần Qua cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không tiện an ủi, chỉ có thể yên lặng cùng cậu đi ăn cơm trưa. Cơm nước xong quay về ký túc xá nghỉ ngơi trong chốc lát, buổi chiều lại đi học.

Tần Qua biểu hiện rất bình thường, cứ thế làm Đàm Tấn tuy rằng hoài nghi đã xảy ra chuyện lớn cũng đoán không ra.

Tâm tư Tần Qua, hắn có lúc nào biết được đâu.

Di động người nọ đưa ban ngày đều im lặng, Tần Qua đã cảm thấy khá bình tĩnh, có lẽ ngày mai tìm một cơ hội đem di động trả lại cho hắn, giữa bọn họ nên kết thúc đi. Mỗi lần trong óc hiện lên cái từ “kết thúc” này, Tần Qua lại cảm thấy trong lòng một trận đau đớn không hiểu. Đã bị người nọ đối đãi như vậy, cậu vẫn còn hoài niệm những ngày an bình bọn họ đã cùng nhau trải qua. Cậu không rõ, tại sao người nọ lại muốn phá vỡ nó.

Buổi tối tự học, Tần Qua ở trong phòng ngủ đọc sách, bọn ba người Đàm Tấn tập hợp cùng một chỗ xem phim truyền hình. Bỗng nhiên túi áo Tần Qua rung lên, thì ra là người nọ gọi đến.

Tần Qua do dự một chút, chỉnh di động thành yên tĩnh rồi tiếp tục đọc sách. Như dự đoán di động búng bính chớp tắt hơn mười lần. Tần Qua vừa muốn tắt máy, lại muốn nhân cơ hội này cùng người nọ nói rõ ràng liền đứng dậy đến ban công nghe. Đi đến ban công vừa nhìn ra phía ngoài, người nọ lại đang đứng đó dựa vào xe hơi, tay phải kẹp thuốc lá, ánh lửa ở trong bóng đêm chớp tắt chớp tắt.

“Alo...”

“Uh.” Người nọ lạ thay lại không tức giận.

Hai bên đều lặng yên trong chốc lát, Tần Qua mới cố lấy dũng khí nói: “Sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

“Em lặp lại lần nữa xem.” Thanh âm người nọ lạnh lùng truyền đến, Tần Qua gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ người nọ đè nén phần nộ. Nếu là đối diện với người nọ, chỉ sợ cậu sẽ không nói nên lời.

“Tôi nói, sau này chúng ta không cần gặp nhau nữa.”

“Bởi vì tôi cường bạo em?”

“Coi như vậy đi...”

Đầu kia di động nhân tựa hồ hít sâu vài cái: “Được, chuyện này là tôi không đúng. Vấn đề là trong đầu em rốt cuộc nghĩ cái gì? Tôi con mẹ nó đối với em lâu như thế... Em thì một chút cảm giác cũng không có? Mẹ nó tôi nhần vạt vả thế nào em có biết không? Nhẹ nhàng nói vài câu là kết thúc à?”

“...” Người nọ... Xem như là đang thổ lộ sao? Nhưng mà... Nhưng mà...

“Anh... Anh thích tôi, tại sao không tôn trọng ý muốn của tôi, lại làm ra cái loại chuyện đó với tôi?”

“Hừ... Đó là do tôi không đúng, tôi không nên tức giận đến ép em làm chuyện đó. Vậy còn em? Không nghe điện thoại để tôi chờ tính cái gì? Cho dù em không thích tôi, vậy trực tiếp từ chối tôi là được rồi.”

“Anh... anh không cần lãng tránh sang truyện khác, hai thứ đó căn bản là không cùng cấp bậc.”

“Được! Vậy hiện tại tôi hỏi em, muốn quen với tôi hay không?”

“... Tôi... Tôi không biết...”

“Không biết?” Người nọ giễu cợt cười một tiếng: “Có cái gì mà không biết? Thích cùng tôi ở một chỗ, hay không thích cùng tôi ở một chỗ, em đều không biết sao?”

“... Tôi... Tôi thích cùng anh ở một chỗ... Nhưng không có nghĩa là tôi muốn quen anh... Tôi... Tôi không phải đồng tính luyến ái...” Tần Qua nói xong câu đó mặt đã đỏ thành một mảnh. Quen nhau? ... Ý tứ hàm xúc chính là phải làm loại ‘chuyện đó’ chứ gì?

“Hừ... Con mẹ nó em thật là...” Người nọ tựa hồ thực buồn bực mà đi tới đi lui dưới lầu, “Em xuống đây, theo tôi về.”

“Không!” Hắn lại muốn làm cái gì!

“Em có tin tôi lên tìm em hay không?”

“Cho dù anh đi lên cũng vậy, cùng lắm thì làm lớn chuyện, bị ba tôi biết sau này cấm chúng ta gặp nhau.”

“Em! ...”

Đây gần như là lần đầu tiên cậu làm cho Lâm Hi Liệt tức giận như thế, người nọ “bụp” một cái cúp điện thoại. Cậu có chút lo lắng người nọ thực sự sẽ đi lên, ở ban công nhìn trong chốc lát, người nọ chỉ là ngồi vào ghế lái, nhưng không có khởi động xe.

Tần Qua nhìn trong chốc lát, mới yên tâm trở về phòng ngủ, bọn Đàm Tấn còn đang xem phim thực hăng say, Tần Qua liền nhớ lại lúc im lặng cùng hắn xem tin tức tài chính kinh tế. Tại sao... Nhìn đến cái gì cũng đều nhớ tới hắn...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Người nọ cũng không gọi điện thoại lại.

Cậu cảm thấy người nọ hẳn là rất tức giận, đã không muốn để ý tới cậu.

Có lẽ như vậy cũng tốt... Cậu còn tưởng rằng, cắt đứt quan hệ với người nọ sẽ thực khó khăn...

Nhưng là, tại sao cảm giác đè ép trong tim một chút cũng không giảm bớt...

Tần Qua lẫn qua lộn lại không ngủ được, nửa đêm đứng lên đi tiểu đêm, đi qua ban công mà xui quẻ khiến thế nào mà nhìn ra bên ngoài, xe người nọ vẫn còn đậu ở đó! Người nọ hình như ngồi trong xe hút thuốc, tay trái để bên ngoài, ánh lửa tàn thuốc ở trong bóng đêm tối đen phá lệ bắt mắt.

Đã khuya rồi mà hắn còn đang làm gì! Tần Qua lập tức bị dọa, vội vàng trở về phòng ngủ, trong bóng đêm mờ nửa ngày tìm được điện thoại người nọ đưa, tay có chút phát run mà ấn số.

“Alo.” Âm thanh người nọ rất là khó chịu.

“Anh... Anh còn ở dưới đó làm gì, không mau về đi!”

“Em không xuống dưới lại không cho phép tôi đi lên, tôi chỉ có thể đợi ở chỗ này.”

“Anh mau trở về đi ... Buổi tối bên ngoài rất lạnh...” Đầu dưới 0 độ... Mặc dù tức giận nhưng nhìn đến người nọ tự thương tổn hắn như vậy, trong lòng Tần Qua thủy chung vẫn khó chịu khổ sở.

“Đáp ứng ngày mai đến chỗ tôi, tôi sẽ đi.”

Lại uy hiếp cậu!

“... Tôi không thể... Anh... Anh mà cứ như thế, tôi thật sự không có cách nào để làm bạn với anh...”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Tôi vốn không nghĩ sẽ làm bạn với em.”

“...”

“Anh muốn em làm bà xã của anh.” ()/

Ai beta cho mình hok, đọc đi đọc lại sửa lỗi chán quá ah (^^^)

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Mặc dù lúc trước Tần Qua đã có chuẩn bị tâm lý, cũng đã được Đàm Tấn ám chỉ qua “Có lẽ Lâm Hi Liệt, hắn thích cậu” vẫn bị chấn động, mặt lập tức nở hồng. Không nghĩ tới người nọ lại nói trắng ra như thế. Lúc trước Người nọ là nhẹ nhàng mà nói “Muốn quen nhau” ... Đây... đây xem như là chính thức tỏ tình rồi còn gì... trái tim Tần Qua đập bịch bịch, trong đầu giống như bị đốt khét thành một mảnh, ngay cả nói cũng không nói được. Kỳ diệu là chẳng biết tại sao mình lại dâng lên một chút cảm giác ngọt ngào, thật giống như thời điểm đi nhà trẻ được một bé gái đáng yêu cùng lớp nắm tay, cả người đều nhuyển đến tê dại.

Cậu choáng váng sau một lúc lâu mới nói: “Anh... Anh nói vậy...”

Người nọ chỉ hừ một tiếng, cũng không nói tiếp.

Cậu do dự một lúc lâu sau mới nói thêm: “Tôi... tôi không phải đồng tính luyến ái...”

Người nọ giễu cợt cười một tiếng: “Tôi phải sao?”

“...”

“Cường bạo em là tôi không đúng. Nhưng là em phải nhớ, suy nghĩ kĩ càng, muốn cùng tôi ở một chỗ hay không, không được chưa nghĩ gì thì lấy cớ ‘tôi không phải đồng tính luyến ái’ từ chối tôi. Hiểu chưa?”

“Tôi... Tôi biết rồi... Anh đi về trước đi, đã muộn rồi...”

“Được rồi.” Không ngờ người nọ lại đồng ý.

Người nọ cúp điện thoại. Tần Qua nhìn xe sáng đèn lên khởi động máy chạy ngoài. Nhiệt độ trên mặt cậu cũng không hạ xuống, cậu ở ban công hóng gió một lát đợi hơi chút thanh tỉnh mới trở về phòng ngủ.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Trước kia cậu bị rất nhiều nữ sinh tỏ tình qua, nhưng kỳ thật cậu cũng không biết nó có ý nghĩa gì. Cậu chỉ cứ xử theo lời cha dạy: “Con còn nhỏ, đừng nghĩ tới loại chuyện này.” Những thư tình hao hết tâm tư viết ra kia cậu một tờ cũng không có đọc qua. Hôm nay bị cái người luôn ngang ngược bá đạo lại còn cướp đi lần đầu tiên của cậu tỏ tình, cảm giác khác nhau rất lớn, cơ hồ làm cả người cậu đều rung động, cậu cảm thấy mình không phải đang đứng trên mặt đất nữa mà là phiêu du ở không trung.

Nhưng mà ngay cả như vậy, có một việc cậu rất rõ ràng: cậu cùng người nọ vô luận thế nào cũng không có tương lai. Cho dù có một ngày hắc đạo bạch đạo hợp tác làm ăn, cho dù đồng tính luyện ái được xã hội tán thành, cha cũng sẽ tuyệt đối không cho phép cha ngay cả yêu sớm cũng đề phòng cẩn thận, sao có thể cho phép cậu có hành vi vượt qua nhận thức thế tục như thế. Vẫn là... Tiếp tục ngâm làm bạn đi... (=.,=#)

Lần tới khi người nọ gọi điện thoại thì cứ nói như vậy đi... Chỉ là, không biết người nọ có thể đáp ứng tiếp tục làm bạn hay không... Tiếp tục cùng hần làm bạn, có phải là đang ôm bom hẹn giờ hay không? Cậu cũng không còn sức mà nghĩ nữa.

Nhưng mà... lại không kiềm chế được cảm giác, vui vẻ trong lòng cuộn cuộn không ngừng nảy lên. Nhớ tới trước kia khi người nọ đụng vào cậu, nắm tay cậu, giờ phút này bàn tay không hiểu sao mà nóng lên, giống như mới bị người nọ nắm trong lòng bàn tay.

Buổi tối thứ sáu có xe tới đón Tần Qua, nói là có người mời cha ăn cơm thuận tiện đón cậu cùng đi. Bữa tiệc được đặt tại một nhà hàng cao cấp nổi tiếng, trang hoàng xanh vàng rực rỡ không cần phải nói, ở cửa có nhân viên chuyên nghiệp dẫn đường, giữa đại sảnh còn có bàn đánh bóng bàn, trên cao còn có người diễn tấu Piano.

Song phương ngồi xuống thì bắt đầu hàn huyên. Ông chủ kia Tần Qua không biết nên chỉ im lặng mà ngồi, có bị hỏi đến thì đơn giản đáp đôi lời, dần dần mà cảm thấy có chút nhàm chán. Người chơi Piano kỹ thuật rất bình thường, chơi không có cảm xúc thì thôi đi lại còn đàn sai mấy chỗ, Tần Qua cảm thấy mùa hè này mình hoàn toàn có thể đến thay thế. Trong lúc vô tình ánh mắt của cậu xuyên qua nhạc công lại nhìn thấy Lâm Hi Liệt.

Người nọ ngồi cách bọn cậu rất xa, gần như chéo góc. Hơn nữa người nọ hôm nay mang trang phục chính thức, tây trang cà-vạt, vai rộng hiên ngang, khí chất cả người lập tức thay đổi. Trước kia thì thực lãnh đạm, hôm nay mang loại trang phục này có thu lại một chút, nhưng có cảm giác sang trọng và trang nghiêm hơn.

Tần Qua nhìn đến hoàn toàn ngây dại, đến khi cha gọi cậu mới hồi phục lại tinh thần, đáp vài câu lại nhấp nhóm không yên mà liếc về phía kia.

Ngồi bên cạnh người nọ là một người con gái, tuổi thoát nhìn không lớn lắm nhưng cách ăn mặc rất thành thực. Mái tóc quăn búi cao trên đỉnh đầu, mang váy dài màu đỏ, trên cổ là một chuỗi kim cương dưới ánh đèn long lánh vô cùng. Kim Đồng Ngọc Nữ, tôn nhau sinh huy*, Tần Qua cảm thấy mọi người chung quanh thỉnh thoảng lại liếc qua bọn họ.

* tôn nhau sinh huy: hai bạn cùng đẹp, tôn nhau lên sáng chói ++

cheveuxnoirs.wordpress.com

Không biết ai nói câu gì đó người nọ ảm đạm cười, người con gái bên cạnh kia lại cười đến run rẩy cả người, tay cũng nhân cơ hội khoát lên tay Lâm Hi Liệt.

Tần Qua lập tức cảm thấy móng tay đỏ chói của cô gái kia đặc biệt chói mắt, người nọ cũng không có tránh ra, để yên cho cô ta đặt tay.

Tần Qua vẫn không ngừng liếc nhìn phía đó, ngay cả cơm cũng không ăn được.

Những người ở bàn kia cuối cùng cũng đứng lên, Tần Qua mới nhìn rõ, thì ra còn có mặt một nam một nữ khác, bất quá đã có chút tuổi. Cô gái ngồi cạnh Lâm Hi Liệt vươn một tay khoát lên vai Lâm Hi Liệt, mềm mại không xương mà dán lên, giống như thực thân mật, lại còn thì thầm bên tai hắn gì đó, ánh mắt nửa mở bán mị, vô hạn phong tình. Thần sắc người nọ không thay đổi, tựa hồ không có nửa điểm không vui, cũng không có đẩy cô ta ra.

Một hàng bốn người vừa nói vừa chậm rãi đi ra ngoài.

Tần Qua hoàn toàn không còn cảm giác ngon miệng, để đũa xuống nhìn chăm chú phần đồ ăn còn lại mà sững sờ.

Cậu cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất hoảng.

Trước giờ chưa từng bắt gặp người nọ thân cận với ai khác như thế. Hôm nay thấy được, dạ dày lại như bài sơn đảo hải mà bốc lên. Theo cậu biết, người nọ không có chị em ruột gì, vậy kia chỉ có thể là...

Cậu bỗng nhiên không còn dũng khí nghĩ tiếp.

Chuyện này có nghĩa là gì? Nói cái gì mà sẽ đối tốt với cậu, muốn cùng cậu ở một chỗ, muốn cậu làm vợ, quay đầu thì cùng thiên kim tiểu thư nhà giàu anh anh em em. Rõ ràng là nam nữ thụ thụ bất thân, người nọ lại một chút phản ứng đều không có, chẳng lẽ kỳ thật lúc trước thường xuyên như vậy? Chẳng lẽ người nọ một bên muốn mình, một bên lại muốn cùng phụ nữ dây dưa không rõ... Vậy cậu rốt cuộc là cái gì? Lúc trước người nọ cũng bởi vì cậu cùng phụ nữ tán tỉnh mà nổi giận, không màng đến ý nghĩ của cậu thì cường bạo cậu, hiện tại nghĩ lại quả thực là buồn cười tới cực điểm người nọ có lập trường gì để làm như vậy đâu? Hắn có lẽ chỉ muốn tìm cái cớ làm cậu thôi! ...

Tần Qua cảm thấy nước mắt mình đều sắp chảy xuống. Mình hoàn toàn tựa như kẻ ngốc bị người nọ đùa bỡn trong tay, mất công cậu còn vì người nọ thổ lộ mà suy nghĩ trong lòng thật lâu, hoàn toàn là dư thừa mà...

Tại sao lại có người như vậy? Tiếp cận cậu lại đùa bỡn cậu rất thú vị sao?

Nhìn thấy cha đứng dậy bắt tay với ông chủ kia, hình như là nói cái gì đó thật vui vẻ, bữa tiệc đã muốn chấm dứt. Tần Qua cũng vội vàng đứng lên.

“Tiểu Tần không thích đồ ăn nơi này sao? Hôm nay nhìn con cũng chưa ăn gì nhiều?” Người nọ hiền lành mà cười nói.

“Không phải không phải, là bởi vì trước khi đến đây con đã ăn vài thứ, cho nên vẫn còn hơi no. Cảm ơn chú đã chiêu đãi.” Tần Qua cung kính mà đáp, Tần cha vừa lòng mà gật gật đầu.

Đi ra khách sạn bị gió lạnh thổi qua, Tần Qua rốt cuộc nhịn không được rút nước mắt, coi như bị gió thổi xuống đi. Cậu một bên đi ra xe, một bên quay đầu dùng tay áo lau lau mắt.

Nhìn đèn đường ngoài cửa xe nhanh chóng xẹt qua, cùng hình ảnh phản chiếu ánh mắt hồng hồng trên kính xe của mình, Tần Qua cảm thấy mình chưa bao giờ khổ sở như thế. Ngay cả trong miệng cũng đắng.

Người nọ ở trong lòng cậu lúc nào thì trở nên quan trọng như thế?

Nếu sau này thật sự chỉ có thể làm bạn, cậu có thể chịu đựng người nọ cùng phụ nữ khác không coi ai ra gì mà anh anh em em sao?

Hôm nay cậu biết rồi, chuyện đó là không được ... Cậu thật sự chịu không nổi...

Tần Qua cảm thấy trái tim mình vô cùng đau đớn, ngay cả thở cũng khó khăn. Cậu muốn ngày mai đi tìm người nọ, đem đi động trả lại cho người nọ, rồi cùng người nọ cắt đứt liên quan... Coi như đây là một cơn ác mộng thống khổ hạnh phúc...

Tần Qua lần đầu tiên tự đi taxi tới nhà người ta, trước kia đều là người nọ chở cậu đi, thậm chí cậu còn có chút không nhớ được địa chỉ, cậu chỉ nhớ tên tiểu khu may là lái xe taxi tìm được.

Tần Qua đến trước cửa nhà người nọ, lại có chút do dự, cậu lo lắng mở cửa vào thì gặp được người nọ đang ở cùng phụ nữ, không biết tại sao cậu cảm thấy như vậy sẽ thực xấu hổ. Cậu ở ngoài cửa nắm chặt di động trong túi, nắm đến vỏ kim loại bên ngoài cũng nóng lên, tay thấm mồ hôi có chút trơn.

Cuối cùng cậu cố lấy dũng khí, vừa muốn gõ cửa thì cánh cửa mở ra từ bên trong, bà vú đi ra: “Cậu học sinh, thì ra là cậu nha! Đứng ở bên ngoài làm gì, mau vào đi!”

Vú Trương vừa kéo cậu vừa nói: “Thiếu gia tối hôm qua đi ra ngoài, bây giờ còn chưa trở về, cậu ngồi ở sofa đợi lát đi, vú đi lấy cho cậu chén trà.”

Tần Qua còn không kịp nói không cần, vú Trương đã vào phòng bếp.

Tựa như cậu thật vất vả cố lấy dũng khí chém ra một quyền, đối phương lại đột nhiên biến mất, nắm tay đánh vào trong không khí. Tần Qua không biết tại sao bỗng nhiên rất muốn rời đi.

Người nọ tối hôm qua không về nhà, chắc là cùng cô gái kia tìm nơi nào để ‘thích’ đi. Mình lại còn muốn ở trong này ngây ngốc mà chờ chỉ vì muốn đem di động trả lại cho hắn. Tần Qua cảm thấy mình tựa như oán phụ chờ tương phu bên ngoài tìm hoan trở về.

Vú Trương làm cho cậu một bình trà ngon rồi đi ra ngoài mua thức ăn. Cậu đứng ngồi không yên một hồi lâu quyết định đem di động để lại rồi đi, nam nhân kia thông minh như vậy nhất định hiểu được ý tứ muốn cắt đứt của mình đi.

Tần Qua mới vừa đứng lên, từ trong túi lấy ra điện thoại đặt lên bàn trà, chợt nghe “két” một tiếng, người nọ đẩy cửa vào.

Keo xịt tóc người nọ bôi tựa hồ đã mất tác dụng, tóc lười nhác mà rũ xuống trên trán. Ấu phục tuy rằng coi như nghiêm chỉnh, nhưng lại phát ra một loại hương vị hỗn hợp nước hoa cùng khói thuốc, nồng đậm đến ngọt ngào. Cả người thoát nhìn vừa khó chịu lại có chút mệt mỏi.

Người nọ ngẩng đầu thấy Tần Qua, một tay chống tường, cúi giày hỏi: “Sao rồi? Đã nghĩ xong?”

Nói rồi đi về phía Tần Qua, Tần Qua cảm thấy người nọ sắp tới đây cậu cố lấy dũng khí chìa chìa di động trên bàn: “Tôi... tôi là tới đem cái này trả lại cho anh...”

Người nọ lập tức dừng bước: “Có ý gì?”

“Chúng ta... Sau này không cần gặp lại.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Người nọ nhắm mắt hít sâu một hơi, mới chậm rãi nói: “Nói đi, lần này lại vì cái gì.”

Tần Qua biết người nọ đang nén giận, nhưng này lần rõ ràng là hắn không đúng: “Vì cái gì tự anh nên biết... Tôi đi đây.” Cậu nói rồi vội vã vòng qua Lâm Hi Liệt muốn ra cửa, cậu có chút sợ hãi người này giận lên sẽ lại làm ra chuyện gì đó. Có lẽ... Đem di động gửi qua bưu điện cho hắn mới tương đối chính xác...

Tay Tần Qua mới vừa tiếp xúc đến cánh cửa đã bị người nọ chế trụ thất lưng xoay ngược lại, cả người bị đặt trên ván cửa. Cậu sợ hãi lập tức giãy giụa: “Anh buông tôi ra!”

Lâm Hi Liệt bắt chéo hai tay cậu sau lưng, hắn đặt một tay trên cửa, tay kia thì hung hăng đập cánh cửa một quyền, âm thanh phần nộ tới cực điểm ngược lại trầm thấp hơn, gần từng tiếng: “Mẹ nó, em nói cho rõ ràng, lần này là vì cái gì.”

Tần Qua vừa đau lại ủy khuất, trong mắt cũng phủ một tầng sương mù: “Anh... Anh còn hỏi tôi tại sao... Ngày hôm qua anh đi với ai, tự anh biết... Đừng tưởng rằng tôi khờ thì khi dễ tôi...”

“Ngày hôm qua tôi đi với ai?”

Nước mắt Tần Qua rốt cuộc nhịn không được chảy xuống: “Cùng một cô gái! Anh một bên ở bên ngoài cùng phụ nữ anh em em, một bên lại nói những lời này với tôi, anh... Anh như vậy thì tính làm sao...” Tần Qua rốt cuộc nói không được, nước mắt không thể khống chế trào ra. Tiếp theo lại bị mạnh mẽ hôn lên. Cậu cố ý vặn vẹo cũng vô dụng, bị người nọ gắt gao đặt trên ván cửa, trần trọc hôn môi, mút đến môi Tần Qua đều sưng lên.

“Đồ khốn! Anh còn làm loại chuyện này với tôi! Anh buông tôi ra!” Tần Qua không có trật tự gì mà quyền đâm cước đá.

“Thôi nào, không có gì...” Người nọ đưa tay lau khô nước mắt trên mặt cậu, “Đó là người phụ nữ kia.”

Tần Qua kinh ngạc mà mở to hai mắt nhìn: “Người phụ nữ kia?”

“Chính là mẹ kế của anh. Ngày hôm qua là ba anh mở tiệc cùng mẹ kế ăn bữa cơm. Nếu không phải ba của anh an bài, ai mẹ nó mà đi a. Vừa nhìn đã ngán.”

“...” Ý thức được mình giống như đã làm trò cười, mặt Tần Qua lập tức phát sốt, xấu hổ đến không muốn ngẩng đầu lên.

Người nọ lại như tâm tình rất tốt, buông lỏng ra hai tay bắt chéo sau lưng cậu, nhưng vẫn đem cậu hạn chế giữa cánh cửa và hần, vươn ngón tay vuốt ve gương mặt còn ẩm ướt của Tần Qua: “Đang ghen sao?”

“Không... Không có...”

“Giọng điệu vừa rồi của em, giống như là chỉ trích anh đi ăn vụng.”

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

“... Anh đừng nói vậy... Tôi chỉ là nghĩ đến anh một bên tỏ tình với tôi một bên lại đi theo cô gái khác thật không rõ ràng, làm...tôi đương nhiên muốn tức giận...” Tần Qua ấp úng nói.

Lâm Hi Liệt kéo lên khóe môi cười cười, biết tình nhân nhà mình da mặt mỏng, nếu còn so đo nữa chắc chắn sẽ làm cậu tức giận, cũng không tiếp tục nữa mà nói: “Đêm nay ngủ lại đây đi.”

Tần Qua lập tức lại bị dọa: “A... Không được... Tôi phải về...” Lần trước bị người nọ cường bạo còn ôm bóng ma chưa mất, cậu mới không tự mình nhảy vào miệng hổ đâu.

Lâm Hi Liệt lập tức nhíu mày: “Em làm gì sợ anh như vậy? Đêm nay anh hứa sẽ không chạm vào em, như vậy được rồi chứ gì?!”

“A...”

Tần Qua còn đang vắt hết óc nghĩ lý do cự tuyệt, người kia đã mất nhẫn nại mà túm cậu lên lầu.

Thấy giường lớn giữa phòng kia làm Tần Qua khấn trương mặt mũi trắng bệch, vội vàng muốn tránh thoát khỏi tay người nọ. Chuyện ngày đó thật không có lưu lại ấn tượng gì tốt.

Lâm Hi Liệt cũng nói lỏng tay để cậu đi: “Anh đi tắm rửa một cái, em cứ tự nhiên. Máy tính trên bàn không có mật mã, muốn xuống nhà xem TV cũng được.”

Lâm Hi Liệt vừa nói vừa bắt đầu tháo nút âu phục, sau đó là quần tây, sơmi trắng đều cởi ra ném xuống chân, lộ ra dáng người tinh kiện hoàn mỹ, giống như tượng điêu khắc cẩm thạch cổ điển (*).

Mặt Tần Qua bỗng nhiên nóng lên, tim cũng đập nhanh hơn, dường như không dám nhìn, lập tức không đoái hoài gì chạy đi mở ra máy vi tính. Khởi động, nhìn ảnh ngược trên màn hình đen người nọ đẩy cửa phòng tắm đi vào, cậu mới thoáng bình tĩnh trở lại.

Nháo một trận khô hài lớn như thế, kế hoạch nguyên bản muốn cắt đứt quan hệ với người nọ của Tần Qua đều đã chết từ trong trứng nước. Thật vất vả mới khôi phục được quan hệ hòa hợp như thế, cậu chỉ muốn có thể duy trì như vậy lâu thêm một chút...

Tùy ý lướt web trong chốc lát, di động của người nọ vang lên nhiều lần, hơi có chút cảm giác ‘nhất lí vạn ky’. Cậu có chút ngạc nhiên, bình thường người nọ đều bận rộn như thế sao.

*nhất lí vạn ky: một dặm ngàn ngựa = điện thoại dồn dập

Lâm Hi Liệt rất nhanh đã thần thanh khí爽 đi ra, một bên lau tóc đi tới.

“Điện thoại vang lên rất nhiều lần.” Tần Qua nói.

Phía sau một trận loạt xoạt, rồi mới chợt nghe người nọ có chút khó chịu mà nói: “Sao? ... Ừ... Tôi sẽ gọi người đi xử lý. Có việc gửi tin nhắn hoặc bưu kiện, không có việc gì gấp thì đừng gọi điện thoại cho tôi... Được.”

“Anh... hôm nay anh bề bộn nhiều việc sao?” Tần Qua chuyển lại nhìn Lâm Hi Liệt.

“Không có chuyện gì lớn.” Lâm Hi Liệt ném điện thoại qua một bên, cầm lấy khăn tắm lau tóc, “Buổi chiều muốn đi đâu chơi?”

Tần Qua cảm thấy bộ dáng người nọ thật sự không giống như không có việc gì: “... Anh nếu vội vậy tôi về trước ...”

Người nọ không kiên nhẫn cắt lời: “Anh hỏi em buổi chiều muốn đi đâu.”

“...” Quả nhiên cùng người nọ lý luận vĩnh viễn là vô dụng, “Tôi muốn đi nhà sách mua một chút sách tham khảo...”

“Hừ...” Nữ sinh muốn quen với cậu ta chỉ sợ sẽ bị ngộp chết, “Em vạn năm đứng nhất còn đọc sách tham khảo làm gì?”

“Vây... Vây anh muốn đi đâu...”

“Đi nhà sách thì đi nhà sách.”

Rõ ràng không muốn, lại... Người này thật sự là...

Hai người ở nhà gốc tới trưa, giữa trưa ăn một chút cơm, buổi chiều thay quần áo liền đi ra ngoài. Lâm Hi Liệt mặc một cái áo gió Nike màu đen, hần vón là người cao vai rộng, mặc vào áo gió này nhìn từ phía sau quả thực đẹp trai tới cực điểm, ngay cả Tần Qua cũng nhận không được hâm mộ sao đáng người hần tốt như thế, còn mình lại là một bạch trảm kê (gà luộc).

Người nọ tựa hồ biết cậu suy nghĩ cái gì, búng trán cậu một cái: “Muốn giống anh sao? Vây rèn luyện nhiều a!”

“...”

Lâm Hi Liệt nhìn vẻ mặt buồn bực của Tần Qua cười: “Cũng không cần rèn luyện, như bây giờ cũng được rồi.” Cuối cùng lại bổ sung nói: “Đương nhiên mập lên một chút rất tốt.” Xúc cảm ôm rất tốt.

“...”

Lâm Hi Liệt dẫn cậu tới một nhà sách lớn nhất trong thành phố, Tần Qua chọn sách tham khảo, Lâm Hi Liệt thì ở một bên tùy tiện xem một chút tạp chí tài chính. Tần Qua chọn mấy quyển, do dự một chút, thấp giọng hỏi: “Anh có muốn... Cũng chọn mấy quyển hay không?”

Gặp người nọ giống nghe được cái gì vớ vẩn tà tà liếc mắt một cái, một câu cũng không đáp, Tần Qua biết mình lại ngớ ngẩn: “Biết rồi... Vây... Vây anh muốn mua ‘tuần san tài chính’ này sao?”

“Ừm.”

Tần Qua cuối cùng nhận không được nói: “Nếu anh hứng thú với những thứ này, thi đại học có thể chọn ngành tài chính, anh của tôi cũng...”

Người nọ giễu cợt cười một tiếng: “Kinh doanh không phải học là được, cùng tính cách cư xử cũng có quan hệ. Em xem các ông chủ lớn hiện tại có bao nhiêu người là xuất thân học tài chính? Mấy người học tài chính đều đang làm công cho họ.”

“A...” Tần Qua theo bản năng muốn phản bác nhưng nghĩ lại mấy câu nói đó thực có lý, cha đúng là lập nghiệp từ buôn bán vật liệu xây dựng, cha Đàm Tần trước kia là người chạy tiêu thụ, quả thật không hiểu

cái gì là “Tài chính”, có thể làm ăn lớn như hiện tại, hoàn toàn dựa vào chịu khổ cùng tích lũy kinh nghiệm. Không nghĩ tới người nọ tuổi còn trẻ lại nói được như thế... Tần Qua cảm thấy mình càng hiểu Lâm Hi Liệt thêm một chút, thì càng cảm thấy còn có rất nhiều chỗ chưa hiểu hết.

Người nọ lại cùng cậu đi dạo một lát quây Vãn, Sử, Triết Tần Qua ngạc nhiên phát hiện người nọ đối với những cuốn này đều có đọc lướt qua, đối với rất nhiều tác giả cùng bộ sách quan trọng đều có thể cho vài câu bình luận, Tần Qua gần như bội phục sát đất, người nọ ở trong mắt của cậu hiện tại chính là hai chữ: Toàn năng.

“... Anh thật là lợi hại... Cái gì cũng biết...” Tần Qua vừa cầm sách đưa cho nhân viên thu ngân vừa nói.

Người nọ lấy ra thẻ tín dụng, cứng rắn nhét thẻ của cậu lại: “Hừ, ai kêu hiện tại ấn tượng của em đối với anh giảm xuống, bằng không anh cũng lười dùng loại thẻ đoạn này.”

Nhân viên thu ngân cười liếc lại đây một cái, Tần Qua lập tức lại đỏ mặt, nhẹ nhàng đựng Lâm Hi Liệt một chút: “Anh nói cái gì vậy...”

Người nọ không biết kiêng dè cầm gói to kéo tay cậu bước đi. Tần Qua ra sức giãy giụa nửa ngày vẫn bị nắm chặt đến khi lên xe mới được buông ra, làm Tần Qua dọc đường đi đều cúi thấp đầu, xấu hổ không nói một lời.

Buổi chiều ăn cơm, Tần Qua gọi điện thoại về nhà nói dối là cùng bạn chơi bên ngoài, buổi tối không về nhà. Tần Qua tắm rửa xong đi ra, Lâm Hi Liệt đang dựa vào giường chán đến chết mà trở mình, vỗ vỗ giường ý bảo cậu lại đây. Tần Qua có chút do dự mà đi qua, bị người nọ một phen ôm lấy đặt ngồi trên người hắn.

Tần Qua có chút không hiểu: “Anh làm gì? ...”

“Cắt móng tay.”

Hai tay Lâm Hi Liệt từ phía sau vòng qua hông ôm lấy cậu, tay trái cầm tay Tần Qua, đầu dựa lên vai phải cậu, rất điều luyện mà cắt móng tay cho cậu.

Tần Qua dựa vào trong ngực Lâm Hi Liệt, hô hấp người nọ phảng phất ghé vào lỗ tai cậu, cậu lại đỏ mặt lên: “Tôi... tôi tự làm...”

“Đừng lộn xộn.”

“...”

Mặt người nọ chỉ cách Tần Qua có mấy ly, ngay cả lông tơ rất nhỏ đều có thể thấy rõ ràng. Tần Qua thực sự thích khuôn mặt người nọ, cứng rắn mà có hình dáng, rất nam tính. Không giống cậu, mặt trái xoan hơi tròn, còn trắng như thế, dù sao cậu cảm thấy thực sự rất giống trẻ con...

Lâm Hi Liệt tựa hồ cảm giác được Tần Qua đang chăm chú nhìn mặt mình, quay đầu liếc cậu một cái: “Nhìn cái gì?”

Tần Qua vội vàng quay mắt đi nhìn mũi: “Không có...”

Lâm Hi Liệt hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của cậu một cái, lại tiếp tục động tác, còn đem từng móng tay giữa giữa.

Tần Qua cảm thấy mình hình như càng ngày càng quen bị người nọ hôn, trước kia còn giật mình một chút, hiện tại như là ‘thuận lý thành chương’, thực bình thường... Bất quá cũng càng ngày càng ngọt ngào... Cậu mơ hồ cảm thấy như vậy có chút không đúng, nhưng loại ẩn ẩn lo lắng này rất nhanh đã bị ngọt ngào đẩy đến sau đầu.

Người nọ cắt móng tay xong, đem dụng cụ bỏ qua một bên, nhắc chân lên thì trực tiếp tắt đèn. Tần Qua muốn rời khỏi lòng ngực Lâm Hi Liệt, mới vừa giãy giụa một chút đã bị người nọ ôm chặt thắt lưng: “Anh không nói cái gì cũng không làm đâu.” Tần Qua đột nhiên cảm giác được phía sau có một thứ nóng lên, lập tức cứng ngắc, một cử động cũng không dám.

oOo

Tượng David của Daniele đây nhé

Đúng kiểu quần áo chuẩn bị đi tắm luôn =))

Ồi ta nghĩ đây là cái chương ẩm áp nhất truyện á >O<, cái=“” ai=“” cắt=“” móng=“” tay=“” cho=“” ta=“” không=“”>

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Cánh tay Lâm Hi Liệt siết càng chặt hơn, môi dán sau cổ Tần Qua, nhẹ nhàng mà nói: “Ngủ đi.” Hơi thở ẩm áp phun vào sau gáy làm cả người Tần Qua đều ấm lên.

Tần Qua vẫn đóng băng khản trương như vậy, động cũng không dám động, đến khi hô hấp phía sau càng ngày càng nhẹ, mới chậm rãi yên tâm ngủ.

Người nọ nói đều giữ lời, nói không chạm vào sẽ không sẽ chạm vào.

Sáng sớm hôm sau, Tần Qua vừa mở mắt, ánh vào mi mắt chính là da thịt màu mật ong, ***g ngực tình kiện, cậu vốn đang mơ mơ màng màng lập tức bị thân thể trước mắt làm tỉnh hẳn. Lại chợt nghe thanh âm trên đỉnh đầu nói: “Ngủ một chút nữa đi”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lúc này Tần Qua mới phát giác tay cậu vây quanh cổ người ta, tay người nọ xuyên qua dưới nách ôm chặt cậu, cằm để ở trên đầu cậu, xung quanh hơi thở ẩm áp của người nọ, sáng sớm ‘cái kia’ có chút bồng bồng phần chần mà đặt trong đùi cậu, ngay cả mạch máu nhảy dựng cũng đều cảm giác được rõ ràng...

Mặt Tần Qua lập tức hồng thắm: “Không... Không được.” Nói rồi giãy ra, kéo qua chăn che đến nửa khuôn mặt chỉ còn lộ đôi mắt ở bên ngoài, muốn xem lại không dám mà chỉ liếc Lâm Hi Liệt một cái.

Lâm Hi Liệt nhìn Tần Qua giống con thỏ nhỏ cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười. Ngồi dậy ần xuống một nụ hôn lên trán cậu, loạt xoạt loạt xoạt mà mặc quần áo tử tế, đem quần áo Tần Qua để ở bên giường rồi mới vào phòng tắm rửa mặt, Tần Qua lúc này mới xốc chăn lên bắt đầu mặc quần áo.

Vì tránh khiến cho cha già hoài nghi, Tần Qua cố ý yêu cầu Lâm Hi Liệt sáng sớm đưa cậu về. Trước lúc xuống xe người nọ còn lướt qua môi cậu hôn một chút rồi mới thấp giọng nói: “Giữa trưa thứ Hai tan học ở sân thượng chờ anh.” Tần Qua hồng mặt gật gật đầu, ngay cả nhìn cũng không dám, chạy trốn xuống xe.

Vốn muốn cùng người nọ cắt đứt quan hệ, kết quả chẳng biết tại sao mà thì hòa hảo như lúc đầu, thậm chí so với trước kia còn thân mật hơn, Tần Qua tuy có chút lo lắng nhưng lại chẳng biết tại sao mà vui vẻ, ngay cả lúc đọc sách cũng không tập trung được tinh thần, đông nghĩ tây nghĩ, không biết hôn đã bay tới đâu.

Lúc Tần Qua nói cho Đàm Tấn giữa trưa không cùng bọn họ ăn cơm trưa được, vẻ mặt Đàm Tấn như tròng mắt sắp rụng ra tới nơi.

“Cậu đừng với tôi cậu đã cùng tên khốn kia làm lành?”

“...” Tần Qua không thể nói thẳng “Không phải” thế là đành phải lặng yên.

Đàm Tấn vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Cậu sao lại vậy... Cậu không phải nói cậu muốn cùng hắn muốn nhất đao lưỡng đoạn là gì? Hắn lại cho cậu uống thuốc gì?”

“...” Người nọ thật thuốc cậu, chính cậu cũng không biết sao lại trở thành thế này.

Nhìn Tần Qua cúi thấp đầu như tiểu hài tử ngoan đang nhận sai cùng ba ba, Đàm Tấn thật sự là hết chỗ nói rồi: “Quên đi quên đi, theo cậu đi.” Cuối cùng lại nhịn không được thêm một câu: “Cẩn thận một chút!”

Bình bình lách cách quậy phòng ngủ một trận vang rồi mới tức giận mà ngồi trước computer bắt đầu chơi game, cố ý đem bàn phím gõ lách cách lạch cạch.

Thời điểm Tần Qua đẩy ra cửa sân thượng Lâm Hi Liệt đã ở đó, nghiêng dựa đứng vào tường, tay trái xách một gói to, tay phải kẹp một điếu thuốc, gặp Tần Qua lên đến mới đem thuốc ném xuống đất giẫm tắt.

Tần Qua thấy trên mặt đất đã có hai cái tàn thuốc nhịn không được nói: “Ít hút thuốc một chút ... không tốt cho thân thể...” Người nọ ở trước mặt mình chưa bao giờ hút thuốc nhưng sau lưng thì... Bất quá người nọ vô luận là tư thế tay kẹp thuốc hay miệng ngậm khói thuốc đều đẹp trai chết người như diễn viên điện ảnh, chẳng lẽ đây là khác nhau giữa đàn ông và thiếu niên?

“Biết rồi.” Lâm Hi Liệt đem gói to đưa cho cậu, rồi mới cởi áo khoác mang vào người Tần Qua.

“Anh không lạnh sao?” Sân thượng gió lớn đã man. (ờ, cái từ này tác giả dùng đấy, đã man __ __!!!)

“Không lạnh.”

Lâm Hi Liệt lấy báo từ túi áo khoác ra trải trên mặt đất rồi mới mới để cho Tần Qua ngồi xuống.

Tần Qua mở hộp cơm ra, vừa thấy đúng là đồ ăn mình thích ăn nhất, ức chế không được vui vẻ mà hưởng Lâm Hi Liệt cười cười. Cậu vừa muốn động đũa, nhớ tới chuyện hôm nay bị chủ nhiệm lớp gọi lên, lại nói: “Ai... Thầy giáo kêu em làm uỷ viên tác phong và kỷ luật...”

Lâm Hi Liệt nhú nhú lông mày: “Ủy viên tác phong và kỷ luật? Để làm gì?”

“Kiểm tra xem có học sinh nào đánh nhau ẩu đả, hút thuốc đánh bạc ... hay không” Sao lại đem loại nhiệm vụ này giao cho cậu... Cậu thì yếu đuối như vậy, cho dù nói người ta cũng không nghe...”Không biết chủ nhiệm lớp nghĩ sao... Trước kia không phải vẫn làm uỷ viên học tập sao...”

Lâm Hi Liệt nhú mày, cầm đôi đũa trong tay Tần Qua gấp một miếng đưa đến bên môi cậu: “Loại chuyện này ít lo tới là được.”

Tần Qua vừa muốn há miệng, chợt nghe tiếng bước chân sù ồ ào truyền đến, hỗn loạn chửi má nó: “Làm! Lão tử lần này nhất định phải đánh đến mẹ nó cũng không nhận ra!”

Tần Qua có chút đứng ngồi không yên mà quay sang nhìn phía Lâm Hi Liệt: cậu sao lại quên nơi này thường thì vắng nhưng trước giờ là nơi đánh nhau, không nghĩ tới hôm nay vừa tới thì có việc. Cậu vừa muốn đứng dậy đã bị Lâm Hi Liệt đè vai xuống: “Em ăn cơm của em đi.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cửa bị “bang” một tiếng đá văng, từng người từng người hùng hùng hổ hổ mà lên đây. Rõ ràng đồng phục học sinh thực nghiêm chỉnh lại bị bọn họ ăn mặc thành dáng vẻ lưu manh, tóc cứ như nửa năm không gội, cả người vị khói hỗn loạn.

“F*ck! Nơi này có người!” Một tiếng lâu la xé cổ rống lên một câu, không khí lập tức căng thẳng.

Người ra về đại ca kia nghiêng đầu sang chỗ này thì thấy Lâm Hi Liệt vẻ mặt khó chịu mà đứng lên, sắc mặt nguyên bản hung hổ lập tức xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, chân chó mà nghênh đón, lại là xoay người lấy ra thuốc lá: “Liệt ca! Liệt ca hôm nay sao có hứng thú lên đây vậy?”

Lâm Hi Liệt đem thuốc lá ngậm vào miệng, mặc tên kia lấy ra cái bật lửa mời giúp, hần hất hất cầm về phía Tần Qua: “Đại ca của tao ăn cơm trưa ở đây.” Cuối cùng đem tàn thuốc bắn ra, lại nói: “Tụi bay đi nơi khác đánh, đừng phiền đại ca tao. Hần sợ ồn ào.”

Tần Qua nghe Lâm Hi Liệt gọi cậu là “Đại ca” thiếu chút nữa cười sặc sụa. Danh hiệu này thật lớn... Giương mắt nhìn tên cầm đầu kia một cái, cảm giác rất quen mắt hình như là một trong số mấy tên đàn em của Lâm Hi Liệt trước đây.

Cầm tên kia đều rụng trên mặt đất, nhìn ánh mắt của hắn thì giống như đang thấy quỷ, tên cầm đầu choáng váng một lúc lâu sau mới vội không ngừng mà lạy Tần Qua: “Thì ra là đại ca của Liệt ca, tiểu đệ có mắt như mù! Chúng mày đều thấy chưa, đây là ta đại ca của đại ca, sau này phải cung kính a!”

Nhóm lâu la hận không thể nghiêm nghị: “Đúng vậy đúng vậy.. Đại ca khỏe...”

Đây quả thực giống như hài kịch, Tần Qua thật sự có chút không nín được xoay mặt qua một bên cười trộm.

Lâm Hi Liệt lắc lắc tay, tên cầm đầu kia lập tức hiểu ý mà chấp tay với Lâm Hi Liệt: “Liệt ca, anh cùng đại ca chậm rãi ăn, chúng em đi nơi khác.”

Lâm Hi Liệt gật gật đầu, một đám người cấp đuôi nhanh nhanh như chớp chuồn đi.

Tần Qua cuối cùng bật cười: “Ai là đại ca của anh a...”

“Em. Bà chủ gia đình nhà anh.” Lâm Hi Liệt thuốc tất ném đi, lại gần cậu ngồi xuống.

“Nói hươu nói vượn...” Tần Qua lập tức đỏ mặt. Cha có đôi khi gọi mẹ là “Bà chủ gia đình nhà tôi” .

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Bà chủ, ăn nhiều thịt một chút.”

Tần Qua bị hấn đùa giỡn, nghĩ muốn chặn lại cái miệng xấu xa kia liền đưa một miếng thịt đến bên môi hấn. Lâm Hi Liệt ngậm thịt tiến gần lại nắm cầm Tần Qua dán lên đem thịt đẩy mạnh vào trong miệng Tần Qua, còn nhân tiện hôn mút một lần.

Tần Qua phản công thất bại còn bị đùa giỡn, liền đỏ mặt vui đùa ăn cơm, không để ý cái người mặt dày kia.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Tần Qua nghĩ Lâm Hi Liệt nói “Đại ca” chỉ là vui đùa một chút thôi. Vào buổi chiều tự học lần đầu cậu tiên đeo phù hiệu lên tay áo ra ngoài tuần tra mới biết được danh hiệu này có năng lực răn đe rất lớn.

WC nam luôn luôn là nơi tập hợp nhiều người hút thuốc, Tần Qua vừa tiến vào đã ngửi được một cỗ khói thuốc nồng nặc, toàn bộ WC đều sương khói lượn lờ giống như Phật đường, vài học sinh đang đứng ở bồn rửa mặt nuốt mây nhả khói. Cậu gõ gõ cửa còn chưa kịp nói, đám người kia đã lập tức tự giác bóp tắt tàn thuốc ném vào cống thoát nước, còn ở trước mặt cậu cười lạnh nói “Lần sau sẽ không như vậy đâu”, rồi mới nói đuôi nhau mà ra.

Tần Qua là con cháu nhà giàu, tuy rằng không bao giờ chủ động can thiệp vào hành vi bất lương gì đó, nhưng nếu nhiệm vụ đã được giao lên đầu cậu, cậu sẽ có trách nhiệm thực hiện. Mà có thể dễ dàng thực hiện công việc như vậy, đây là lần đầu tiên...Cậu gặp qua rất nhiều nhóm tiểu lâu la vênh váo tự đắc, ở trước mặt cậu thì như chuột thấy mèo. Cậu còn nghe thấy một số người một đi ngang qua nghi hoặc hỏi han: “Nó là cái gì? Không phải chỉ là một uỷ viên tác phong và kỷ luật thôi sao?” Lập tức “Bang” một tiếng rống lên: “Mày thì biết cái khỉ gì? Cậu ta là đại ca của Lâm Hi Liệt!” “Hả?! ... vậy nó...” Mỗi lần như vậy Tần Qua đều cảm thấy mình như đang diễn hài kịch. Bất quá cậu cũng tự biết, trong lòng mọi người hẳn đều rõ ràng cậu mới là đàn em của Lâm Hi Liệt, bất quá nếu Lâm Hi Liệt đã nói như vậy, cho thấy đứa em này địa vị phi phàm, thế là mọi người cũng đều theo thôi...

Tuy rằng Lâm Hi Liệt không thường xuyên ở trường học, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, nhưng Tần Qua làm uỷ viên tác phong và kỷ luật thì mỗi ngày đều phải đến trường, tan học đúng giờ. Tên của Tần Qua dần dần được lan rộng, chẳng biết tại sao mà thu hút rất nhiều những “mối làm ăn” khác, tỷ như có sự kiện bạo lực gì sẽ rất nhanh có người tìm đến cậu: “Tần Qua Tần Qua, sân thượng lại có người đánh nhau, cậu nhanh đi khuyên can đi!” Tần Qua đối với “mối làm ăn” đột nhiên phát sinh này thật sự là bất đắc dĩ: cậu vốn là cáo mượn oai hùm, sao có thể lạm dụng uy tín của người nọ. Lại nói, phong cách người nọ luôn luôn lười quan tâm mọi thứ, cậu không muốn để người nọ dính vào chuyện thị phi. Bất quá đã bị đẩy cho trách nhiệm “Uỷ viên tác phong và kỷ luật”, gặp chuyện hơi lớn một chút Tần Qua đều tận lực ra mặt.

Đàm Tấn nghe được phong phanh liền nhanh chạy đến phun trào với cậu: “Hừ! Cậu bây giờ là sợ người khác không biết cậu cùng tên kia thực thân thiết đúng không?”

“...”

“Đi, bây giờ cậu là đại ca, chúng tôi đều được dựa hơi cậu! Đại ca thu em làm đàn em đi?”

“Được rồi... Tôi cũng không biết sẽ thành ra như vậy...” Tần Qua cảm thấy Đàm Tấn cũng đã biến đổi thành con báo rồi.

“Ai... Tôi thật sự là trơ mắt mà nhìn cậu nhảy vào hố lửa mà, kéo cũng kéo không ra!”

“Đâu có nghiêm trọng như cậu nói ...”

“Cắt!” Lại nghiêng đầu sang chỗ khác chơi game không để ý tới cậu.

cheveuxnoirs.wordpress.com

...

Tần Qua vừa bực mình vừa buồn cười kể lại chuyện đó với Lâm Hi Liệt, Lâm Hi Liệt ngược lại không ngại chút nào, miễn cưỡng cười: “Thấy không, giúp em chấp hành công vụ thuận lợi như thế, em tính làm sao báo đáp anh đây?”

Tần Qua đám hấn một quyền: “Trả cho anh phí tổn thất tinh thần mỗi tháng 50 đồng, thế nào?”

Lâm Hi Liệt cúi xuống hôn lỗ tai cậu nói: “Anh không cần loại bồi thường này, anh muốn loại bồi thường ‘kia’.”

Mặt Tần Qua lập tức hồng một mảnh, che lỗ tai trừng hấn một cái rồi vội vàng chạy mất.

Gần đây Lâm Hi Liệt càng ngày càng đùa giỡn cậu quá đáng, trừ ra những lúc hứng lên sẽ hôn môi không nói, ám chỉ tính sự giống hôm nay cũng không phải lần đầu tiên. Tần Qua nguyên bản đối với hình thức ở chung giữa người yêu chỉ dừng lại ở nắm nắm tay, hôn hôn môi, bất quá bị người nọ cưỡng ô qua một lần thì đã mơ hồ ý thức được người nọ chỉ sợ không muốn ngừng ở hôn môi mà thôi. Tần Qua có một lần còn nhịn không được đi hỏi cố vấn tình yêu – chuyên gia Đàm Tấn, liền bị đối phương liếc cho một cái khinh miệt: “Cậu nghĩ rằng ai cũng là đầu gỗ à? Tỉnh lại đi, nam nhân đều là động vật dùng nửa thân dưới! Không thể ‘đứng dậy’ trước người yêu, không phải liệt dương thì là thái giám!”

Hiện tại hình thức hai người ở chung rất ngọt ngào, Tần Qua chỉ muốn đem loại ngọt ngào này kéo dài lâu thêm, cậu cho tới bây giờ cũng chưa làm tốt chuẩn bị tâm lý sẽ làm tình cùng người nọ. Một mặt là lần trước bị cưỡng ô lưu lại bóng đen, về phương diện khác, cái loại chuyện này với cậu mà nói thật sự là rất quá \$@%\$#. Cậu ẩn ẩn cảm giác được người nọ đối với tính sự càng ngày càng mạnh mẽ, cậu cũng càng ngày càng lo lắng. Bất quá cũng may gần đây người nọ chỉ muốn cùng cậu ăn trưa, cũng không có đề cập qua muốn cậu tới nhà hấn, nếu người nọ thực sự nói ra, Tần Qua thật sự không biết nên làm sao trả lời.

Lâm Hi Liệt mặt không chút thay đổi mà uống xong một ly rượu đỏ, “!” đem ly để lên bàn liền nhận được một màn cổ vũ. Cô gái ngồi bên trái hấn lại giống rần quần lên, rót đầy thêm một ly.

Hôm nay là tiệc khánh công và sinh nhật của Lâm Hi Liệt.

Sau khi Lâm Hi Liệt đặc huấn từ Mỹ trở về lập tức theo chỉ thị của ông già tiếp nhận Đông khu và một số quận. Hấn từ trước đến nay luôn làm việc dứt khoát, ân oán rõ ràng, mạnh mẽ vang dội, đem sở hạt quận tài vụ cùng quy định hoàn toàn chính lý một phen, hơn nữa hấn đầu óc khôn khéo cùng thân thủ không tầm thường, lập tức đã chiếm được sự ủng hộ nhất trí của mọi người. Nhóm nguyên lão nghĩ Lâm Hi Liệt là cậu ấm ăn cơm mềm* cố ý làm khó dễ hấn, khơi mào mâu thuẫn thù hận từ lâu giữa Đông khu và Tây khu, rồi để cho Lâm Hi Liệt đi giải quyết. Lâm Hi Liệt điều tra rõ nguyên do, ngay tại chỗ lấy một chai rượu đỏ đập xuống đầu người gây chuyện, cũng làm rõ mâu thuẫn rồi tuyên bố dừng lại vụ này, muốn công bằng thì tìm hấn. Xuống tay một hành động này, mấy quận Đông khu Tây khu đều thuận phục hấn, cũng chỉ nhận mình hấn làm đại ca, làm mấy người nguyên lão kia tức giận đến thổ rêu trừng mắt.

*Ăn cơm mềm: đạt được mọi việc quá dễ dàng (!)

cheveuxnoirs.wordpress.com

Chuyện này xử lý xong không đầy hai ngày sau chính là sinh nhật của Lâm Hi Liệt, Lâm Nhất Huy phá lệ mà tổ chức tiệc sinh nhật ở nhà, mời đa số nguyên lão đến tham dự. Tình hình này, dự báo một số thay đổi. Hai mươi năm trước Lâm Nhất Huy trẻ trung khoẻ mạnh, độc tài quyền to, tất cả mọi người không dám đoán vấn đề người thừa kế, nhưng gần đây, thoát nhìn Lâm Nhất Huy tựa hồ vô cùng vừa ý đưa con riêng lưu lạc bên ngoài mười tám năm này. Xem ra thời điểm chọn người thừa kế sẽ không xa .

Người duy nhất biểu hiện ra khó chịu rõ ràng với chuyện này đương nhiên là mẹ kế Tô Diêu của Lâm Hi Liệt. Bà với Lâm Nhất Huy là hôn nhân chính trị, kết hôn xong lại dần dần rơi vào tình yêu với người đàn ông trầm ổn lại lòng dạ độc ác này. Nhưng trong lòng Lâm Nhất Huy thì mẹ đẻ của Lâm Hi Liệt vĩnh viễn là vị trí thứ nhất. Tô Diêu lại không được như ý nguyện chỉ sinh con gái, từ đó về sau Lâm Nhất Huy càng thêm chú ý, vô luận thế nào đều không để bà mang thai đứa con thứ hai của họ, vài năm gần đây chuyện phòng the lại càng ít đến đáng thương. Thế lực của cha bà trợ giúp Lâm Nhất Huy ngồi vững giang sơn, nhưng Lâm Nhất Huy đối với bà tôn trọng nhau như khách, còn có ý bồi dưỡng con trai người vợ quá cố, làm sao Tô Diêu không tức giận cho được. Lần trước ăn cơm cùng Lâm Hi Liệt đã là để cho mặt mũi, lần này lão gia thế nhưng lại tổ chức yến tiệc trong nhà, làm cho bà vô luận thế nào cũng khó đề nén được phần uất. Đáng giận là con gái của mình lại có hứng thú với anh trai cùng cha khác mẹ, vẫn dán lên Lâm Hi Liệt như chim nhỏ nép vào người, Tô Diêu đen mặt uống mấy ly liền thì mượn cớ ra khỏi hội trường .

“Nghe nói quan hệ của anh cùng một nam sinh trong trường đặc biệt tốt?” Lâm Trinh phong tình vạn chủng mà thay Lâm Hi Liệt rót một ly rượu đầy, Lâm Hi Liệt chạm cốc với từng nguyên lão trong bàn rồi một hơi uống cạn.

“Liên quan gì đến cô.”

Lâm Trinh ríu rít mà cười lộ lên, tay ở trên vai Lâm Hi Liệt rà qua rà lại: “Anh thực cưng chiều cậu ta đó thôi, nghe cậu ta là đại ca của anh? Anh khi nào thì đi làm đàn em của người khác?”

“Con mẹ nó cô bớt lo chuyện của người khác đi.” Con ả này nếu dám động một đến sợi lông tơ Tần Qua, hẳn trực tiếp giết ả.

Cô gái kia cũng không tức giận, thấy hẳn không nói tiếp, liền đổi đề tài câu chuyện: “Đêm nay đừng về?”

“Trong khu của tôi có host cub, chỉ cần báo tên, tôi cam đoan bọn họ sẽ chọn ra người đầu bảng, không tính một xu.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“A... Anh biết rõ người ta chỉ có hứng thú với anh thôi mà.”

“Cút.”

Lâm Hi Liệt đối với loại trò đùa khiêu dâm buồn nôn này ghê tởm tới cực điểm, trong đầu lại hiện lên bộ dáng thẹn thùng đỏ mặt của người kia. Đáng tiếc hôm nay cả sảnh đường đều là nguyên lão, hẳn lại là vai chính của bữa tiệc, chết sống gì cũng không thể về trước, buồn bực được gần như chịu không được.

Khó khăn lắm một đám người mới uống đủ, quây cũng quây đủ, Lâm Hi Liệt nhìn đồng hồ, đã 12 giờ. Mong muốn được gặp người kia bị cồn thúc giục đến sôi trào sắp làm nổ đầu hẳn . Nghe xong lời dạy bảo ân cần chậm chạp của ông già, Lâm Hi Liệt ngay cả trà già rượu cũng không uống, cũng không quan tâm cái gì là “Uống rượu lái xe”, cầm lên ô phục tiến vào Chevrolet, hai trăm km/h vượt qua vài trạm đèn đỏ đến thẳng trường học.

Bây giờ, Tần Qua chắc chắn đã ngủ.

Nhưng hẳn chỉ muốn gặp cậu.

Muốn gặp vô cùng.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Cả đêm làm mấy chai rượu vang vài thập niên, rượu để mấy chục độ đối với Lâm Hi Liệt mà nói chỉ giống như uống nước. Nhưng trong phòng tràn ngập mùi rượu, các-bon-di ô-xít, nhiệt khí cùng tiếng động lớn gần như bức điên hần, còn phải áp chế buồn bực tiếp đãi đám người hai mặt kia. Bữa tiệc mới bắt đầu hần đã tưởng nhớ con thỏ nhỏ thường xuyên đổ mặt kia, lúc bữa tiệc chấm dứt, đi ra cửa bị đêm gió rét buốt thổi qua càng làm sâu sắc thêm nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm. Gần như hoàn toàn phụ thuộc vào bản năng không để đầu óc suy nghĩ, hần lái xe thẳng tới trường học.

Lâm Hi Liệt từ nhỏ đã ở trong hoàn cảnh cô độc lớn lên, không phải không có bạn cùng lứa mà là bạn cùng lứa căn bản không dám chơi với hần. Hần một mình một người sống đến mười tám tuổi, đã sớm tập thành thói quen cô độc, đột nhiên một con thỏ ngốc ngốc chạy tới, còn có chút lo lắng hỏi hần: “Buổi chiều cậu ngủ lâu như vậy, cậu bị bệnh sao?”

Hần cảm thấy con thỏ nhỏ có lẽ sẽ sợ hần, tránh không thân cận quá với con thỏ nhỏ, ai biết con thỏ nhỏ còn ngốc ngốc mà chạy đến nhà hần, tự động nhảy vào miệng cạp, hần liền càng không thể cứu vãn, thẳng đến đêm đó không khống chế được ăn nó.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Hần biết hoàn cảnh của mình đặc thù, con thỏ nhỏ theo hần có thể không có cà rốt ngon để ăn (=)), nhưng hần lựa chọn tin tưởng chính mình. Nếu hai tay của hần không thể bảo vệ bé thỏ mình âu yếm, vậy hần cũng không gọi là Lâm Hi Liệt.

Cô ta hóa ra cũng biết chuyện con thỏ nhỏ, còn nhắc tới trong bữa tiệc, làm hần lập tức không hiểu sao rất lo lắng cho con thỏ nhỏ, đêm nay nếu không thể nhìn thấy cậu, hần quả thực không có cách nào yên lòng.

Bộ dáng con thỏ nhỏ thẹn thùng đỏ mặt quả thực làm hần sôi sục huyết mạch, Lâm Hi Liệt vừa nghĩ đến điều này lại giảm chân ga tăng tốc thêm một chút.

Không biết từ lúc nào, buổi tối Tần Qua sẽ không tắt điện thoại. Mẹ từng dạy cậu, nói di động có phóng xạ, buổi tối nhất định phải tắt máy. Trước kia khi ở nhà, buổi tối tắt máy thì cũng không sao cả, nhưng từ khi quen biết người nọ, cậu lo lắng sẽ bỏ qua tin nhắn hoặc điện thoại của người nọ, cho nên luôn mở máy 24 giờ, cho dù là lần trước trốn tránh vấn đề của người nọ, không dám bắt điện thoại của hần, cũng chỉ là “Làm bộ không có nghe được”, chứ chưa bao giờ tắt máy.

Nhưng trên thực tế, Lâm Hi Liệt biết cậu luôn luôn ngủ sớm, sau 11 giờ thì hoàn toàn không gọi điện thoại, cũng không nhắn tin.

Hôm nay, là ngoại lệ đầu tiên.

Tần Qua đang ngủ mơ mơ màng màng, chợt nghe dưới gối “Zi zi” rung động. Cậu mắt nhắm mắt mở mò mò đi động, vừa thấy trên màn hình hiện lên ba chữ “Lâm Hi Liệt”, lập tức ngồi dậy trở mình xuống giường, ra ban công nghe.

Trẻ như vậy, người nọ có chuyện gì gấp sao? Chưa bao giờ gọi điện thoại trẻ như vậy, làm cậu không hiểu mà có chút lo lắng.

Đi đến ban công vừa nhìn quả nhiên, xe người nọ đậu dưới lầu ký túc xá.

“Alo”

Đầu kia điện thoại như có như không truyền đến tiếng hít thở, nhưng vẫn không ai nói chuyện, Tần Qua lại “Alo” vài tiếng, nhớ tới trước kia xem một ít trong phim ảnh cầu huyết lúc nam chính sắp chết gọi cho nữ chính cuộc điện thoại cuối cùng, cơ hồ đem cậu dọa sợ. Chẳng lẽ Lâm Hi Liệt cũng vừa mới bắt đầu

ác liệt cả người đầy máu trở về mà... ? Tần Qua không dám nghĩ tiếp, ngay cả tay nắm di động cũng phát run, vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền nghe thấy bên kia truyền đến một câu: “Anh nhớ em.”

Tần Qua chỉ cảm thấy máu đều tập trung lên đầu “Ào” một tiếng toàn bộ lui xuống lại “Bùm” một cái mà toàn bộ nảy lên, mặt lập tức đỏ bừng, đầu óc lại giống một đoàn tương khét, hoàn toàn không biết nên phản ứng làm sao, cả người như thiếu máu mà nhũn ra, cũng sắp đứng không được.

Người nọ cũng không am hiểu nói lời ngon tiếng ngọt, ngay cả lúc dịu dàng cũng khoác thêm một lớp thô bạo. Tất cả lời nói ngọt ngào của người nọ cộng lại (nếu “Cho em ba ngày để suy nghĩ” cũng coi như lời nói ngọt ngào) cũng không bằng cậu bị nữ sinh tỏ tình êm tai, nhưng cậu lại chẳng hiểu sao mà thực thích, thường thường nằm ở trên giường nhớ lại rồi chìm vào giấc ngủ .

Câu nói ngọt ngào nhất của người nọ chắc là nói khi tỏ tình “Anh muốn em làm vợ anh.” Cậu nghĩ đó đã là cực hạn của người nọ, nhưng hôm nay hơn nửa đêm một câu bộc bạch “Anh nhớ em ” hàm súc lại rõ ràng, gần như chuốc say cậu.

Đang lúc choáng váng hồ hồ bên kia lại truyền đến một câu: “Anh muốn gặp em.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lúc trước người nọ đều là ra mệnh lệnh “Xuống dưới”, lần này lại giống như đang khẩn cầu cậu, làm cho trong lòng Tần Qua mềm nhũn lại rồi tỉnh rồi mù, không kịp thông qua đại não đã hàm hồ đáp: “Anh... Anh chờ một chút...” Rồi mới trở lại phòng, vội vã mang thêm quần cùng áo khoác, cầm chìa khóa rồi kéo dép lê mở cửa xuống lầu.

Cậu gần như chạy nguyên một một đường, hai ba bậc thang thì chạy thành một, chưa từng vội vàng như thế.

Tần Qua đẩy ra cửa kí túc xá, bị lạnh gió thổi qua nhiệt độ trên mặt mới thoáng hạ xuống. Cậu có chút chần chờ đi về phía người nọ, bóng đêm dịu dàng, người nọ mặc tây trang màu xám đơn giản, thân hình cao ngất, tay trái dút vào túi quần, tay phải cầm di động, đứng ở dưới trụ đèn, đẹp như một bức tượng.

Lâm Hi Liệt rốt cuộc chờ không được, tiến lên vài bước ôm Tần Qua vào ***g ngực, giống như muốn đem cậu khảm chặt vào thân thể.

Đến khi nhìn đến bộ dáng Tần Qua chậm chạp lại ngơ ngác, trái tim xao động một đêm của Lâm Hi Liệt cuối cùng mới bình phục.

Tần Qua ở trong ***g ngực hấn gần như hô hấp khó khăn, nhưng cũng không giãy giụa, tùy ý hấn ôm, tựa như chia ly nhiều năm gặp lại.

Sau một lúc lâu, Tần Qua mới chậm rãi vòng qua thắt lưng Lâm Hi Liệt, dùng thanh âm như giọng mũi hỏi: “Anh sao vậy?”

“Nhớ em.” Lâm Hi Liệt hôn tóc cậu, sau đó buông tay ra, cởi ra áo khoác tây trang bao lấy Tần Qua.

“Không được gạt em, có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Tần Qua có chút lo lắng, nam nhân sẽ không vô duyên vô cớ hơn nửa đêm chạy tới trường học, trên tây trang trên đều là mùi rượu.

“Không có gì.”

Thấy nam nhân không muốn nói, Tần Qua liền biết có hỏi cũng vô dụng, tuy rằng rất phá phong cảnh, nhưng lại nhịn không được nói: “Trễ như vậy rồi, mau về nghỉ ngơi đi. Anh... Anh có uống rượu phải không?”

“Đúng vậy , uống nhiều lắm không lái xe được, làm sao đây?” Lâm Hi Liệt luôn rất ghét ai quá quan tâm tới hắn, lúc nhỏ đã từng phát sinh qua xung đột với thầy giáo vì chuyện này, nhưng đối với Tần Qua đôi khi lái nhai không cần hút thuốc uống rượu gì đó hấn ngược lại thực hưởng thụ. Tuy rằng hắn vẫn tiếp tục hút thuốc uống rượu, nhưng hắn thích nghe Tần Qua nhắc nhở.

“Vậy sao anh tới đây được?” Mắt Tần Qua đều tròn tròn, “Uống rượu lái xe?”

“Ừ.”

Nhìn Lâm Hi Liệt một bộ không sao cả, Tần Qua quả thực vừa vội vừa tức: “Uống rượu lái xe sẽ dễ dàng gặp chuyện! Nếu gặp tai nạn thì làm sao?!”

Nam nhân miễn cưỡng cười: “Vậy em nói làm sao bây giờ? Ngủ giường ký túc xá của em?”

Tần Qua lại khó có thể ức chế mà đỏ mặt lên. Điều kiện ký túc xá bọn họ tuy rằng rất tốt, nhưng giường cũng chỉ đủ ngủ một người một mét tám. Lâm Hi Liệt ít nhất cũng mét tám lăm trở lên, ngủ trên đó sẽ như ngủ giường trẻ con. Nếu là hai người chen chúc vào tay chân sẽ duỗi không ra, người nọ chắc chắn sẽ lại đem cậu làm gối ôm...”Kia... cái kia sao có thể...”

Lâm Hi Liệt kiên nhẫn nửa ngày, cuối cùng ném mồi ra: “Vậy anh lái xe về, em theo giúp anh?”

“...” Nói nửa ngày chính là muốn cậu đến nhà hắn...”Ngày mai... có tiết học...”

“Anh đưa em quay lại.”

“...”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Không đợi cậu nói đồng ý, Lâm Hi Liệt đã mở cửa ghế phụ.

Tần Qua đỏ mặt trừng mắt nhìn Lâm Hi Liệt trong chốc lát, người nọ hoàn toàn đứng im bất động.

Không biết tại sao, đại khái là bị lời ngon tiếng ngọt của người nọ mê hoặc, đêm nay cậu không muốn trái ý người nọ. Tần Qua đấu tranh tư tưởng thật lâu, nhìn áo sơ mi người nọ ở trong gió rét phần phật bay bay, mạnh mẽ quyết tâm ngồi vào ghế phụ.

Nếu sáng sớm Đàm Tấn dậy phát hiện không có ai, Vậy... vậy cũng chỉ có thể để ngày mai giải thích...

oOo

Minh họa đây ợ

“con thỏ nhỏ còn ngốc ngốc mà chạy đến nhà hắn, tự động nhảy vào miệng cạp, hắn liền càng không thể cứu vãn, thẳng đến đêm đó không khống chế được ăn nó.”

Và đây là quãng lên giường =))

Usagi otoko tora otoko nhé, vô cùng đáng đọc nhé

không hiểu sao lại trùng hợp thế , hai bạn trong này cũng là xã hội đen vs Bác sĩ ()

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Khi xe đã chạy lên đường lớn, Lâm Hi Liệt liền buông lỏng tay lái, kéo tay Tần Qua qua. Từ ổ chăn ấm áp đi ra, lại bị gió thổi mấy cái, đến bây giờ Tần Qua vẫn còn hơi hơi phát run.

“Lạnh sao?” Lâm Hi Liệt hôn hôn mu bàn tay Tần Qua.

“Không lạnh.” Tần Qua ngượng ngùng muốn rút tay về, lại bị người nọ kéo không cho. Cậu cực lo lắng người nọ đêm nay đã xảy ra chuyện gì không giống bình thường, tay phải nắm chặt lại mới ngẩng đầu nhìn Lâm Hi Liệt: “... Anh thật sự... Không có việc gì chứ?” May mắn bên ngoài người nọ không có thương tích gì, quần áo coi như nghiêm chỉnh.

Lâm Hi Liệt nghiêng đầu cười: “Muốn nói có cái gì lớn thì... Hôm nay là sinh nhật của anh.”

“A? ...” Tần Qua lập tức từ chỗ ngồi nhảy lên, “Anh... Anh sao không nói sớm?” Cậu cũng chưa chuẩn bị quà gì, giờ lại đêm rồi, cũng không thể đi đâu mua bánh ga-tô.

“Quên.” Lâm Hi Liệt nhìn đôi môi hồng nhuận khẽ nhếch của Tần Qua, hận không thể cắn xuống một ngụm. Ấy, hẳn nhẩn thêm một chút cũng không sao.

“Vậy làm sao bây giờ? ...” Lời vừa ra khỏi miệng Tần Qua thiếu chút nữa đã muốn cắn lưỡi: đây là cậu tự nhảy vào bẫy?

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt thực hiểu ý mà nghiêng qua liếc mắt một cái, khoe miệng cũng cong tí lên: “Em nói đi?”

Tần Qua không dám nói tiếp, mặt đỏ hồng mà mắt nhìn mũi mũi nhìn chân, trái tim nhảy lên như nổi trống: cậu có chút ý thức được hôm nay chỉ sợ chạy không thoát. Tần Qua thật sự còn nghĩ bây giờ nhảy xuống xe có thể thoát hay không, nhưng nam nhân đang chạy hai trăm km/h, nhảy xuống có lẽ... Tần Qua nhìn nam nhân một cái, tay trái Lâm Hi Liệt lười nhác mà đặt hờ lên tay lái, một bộ dáng thật bình thản càng làm cậu thêm khấn nguyện, trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Cậu chờ mong nam nhân sẽ nói gì đó, cậu sẽ nhân cơ hội phủ quyết, nhưng nam nhân dọc đường đi đều thoải mái, một câu cũng không nói, cậu lại ngại nói, lỡ như người ta không có ý kia thì sao?

Không có thời gian cho Tần Qua đấu tranh tâm lý, xe đã chạy vào tiểu khu nhà Lâm Hi Liệt. Lâm Hi Liệt xuống xe, Tần Qua cũng đẩy cửa ra, Lâm Hi Liệt kéo cậu vào nhà. Hiện tại Tần Qua thật sự muốn chạy vô cùng, nhưng mà không có dũng khí.

Bên ngoài còn đèn hiên, vú Trương đã ngủ.

Mới vừa vào cửa Tần Qua đã bị túm lấy đặt lên cửa nghênh đón một cái hôn dài nóng rực. Cậu phản xạ có điều kiện mà kháng cự, tay khoát lên vai người nọ lại giống như ôm hôn.

Người nọ tiến quân thần tốc mà công thành đoạt đất, hơi thở tà ác tràn đầy toàn bộ khoang miệng cậu, làm hai chân cậu lại vô lực đứng thẳng, đầu cũng cuộn lại như bột nhào

Nướn bọt người nọ có phải có độc gì hay không? Tại sao mỗi lần vừa tiếp xúc đều làm cả người cậu như nhũn ra, đại não đình trệ?

Lúc được buông ra, môi Tần Qua đã hơi hơi sưng lên. Mặt cậu đỏ hồng mà nhìn mũi chân, đột nhiên thân thể bay lên không, lại bị người nọ bế. Người nọ bế cậu lên lầu vào phòng ngủ khóa cửa rồi mới bế cậu vào phòng tắm, cuối cùng Tần Qua kinh hoảng giãy giụa: “Anh làm cái gì vậy?”

“Tắm rửa a, còn làm gì nữa.”

Lâm Hi Liệt buông Tần Qua ra dùng tay mở vòi nước bồn tắm lớn, rồi mới bắt đầu cởi quần áo Tần Qua.

“Anh muốn làm gì!” Tần Qua khấn nguyện vô cùng, tay túm cổ áo đều phát run.

“Em cũng chưa chuẩn bị gì cho anh, dù sao cũng phải thể hiện chút gì đó chứ, đúng không?”

“Anh... là anh không nói cho em biết... Không cần... Không cần...”

Tần Qua làm sao là đối thủ của Lâm Hi Liệt, người nọ tùy tiện kéo hai cái thì bỏ đi quần áo của cậu, rồi mới ôm lấy cậu cởi quần của cậu. Tần Qua cực lực túm đai lưng cũng bị người nọ dễ dàng kéo xuống, chỉ còn lại quần nhỏ màu trắng.

Ý thức được đêm nay chỉ sợ thật sự chạy không thoát, Tần Qua vừa sợ hãi vừa then thùng chỉ gắt gao ôm cổ Lâm Hi Liệt, đầu nhũ phần hồng ma xát lên áo nam nhân cứng rắn lên, phía dưới cũng hơi hơi đứng dậy làm cho cậu càng không biết làm sao, khó chịu đến mức khóc nức lên.

Lâm Hi Liệt thở dài một tiếng, không cởi quần nhỏ của cậu, thử thử độ nước rồi đặt cậu vào bồn tắm lớn. Tần Qua lúc này mới buông tay ra, nhanh chóng ôm chân lui vào một góc bồn tắm lớn.

Người nọ loạt xoạt giống như cởi quần áo, trong lòng Tần Qua càng nhảy càng nhanh, muốn xem lại không dám nhìn thẳng Lâm Hi Liệt, nhưng có chết hay không lại liếc tới vị trí kia. Cái nơi kia của nam nhân thật có thể nói là hung mãnh dị thường, bộ dáng im lặng ngủ đông cũng đã tương đối to lớn, của mình so với hẳn dưới quả thực giống như phát dục hết... Từ từ... Này, cái đó... Đợi lát nữa muốn cắm vào thân thể của mình...

Người nọ trần truồng đi tới, bước vào bồn tắm lớn. Bồn tắm của người nọ đã là siêu lớn nhưng với vóc người của hắn vừa tiến vào lại lập tức trở thành chen chúc chật chội.

Trái tim Tần Qua cơ hồ sắp nhảy tới cổ họng, trong đầu còn đang ảo tưởng trên trời một con chim ưng bay nhanh tới bắt cậu đi, đã bị người nọ ôm ngồi đối diện, vừa vịn ngồi vào giữa hai chân người nọ, cái nóng cháy kia giống như lần trước rục rịch đặt ở giữa hai chân cậu.

“Lâm... Lâm Hi Liệt...” Tần Qua cúi đầu xuống không dám nhìn nam nhân, cậu đã không có cách nào lừa gạt mình : hôm nay nhất định sẽ bị nam nhân làm!

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt không trả lời, trực tiếp ngậm môi Tần Qua, một bên mút vào một bên ở dưới nước trực tiếp xé quần nhỏ của Tần Qua, vịn bung mông cậu ra, ngón tay dài lập tức duỗi vào.

Dòng nước ấm áp mạnh mẽ chảy vào bí huyết, cảm giác quái dị khó có thể mở miệng làm cho Tần Qua cả người sợ run. Người nọ như là ngại cậu thất thần, thu hồi một tay đỡ lấy đầu cậu làm sâu thêm hôn môi, tay kia thì bỏ thêm hai ngón tay tiến vào càng sâu.

Tần Qua thật sự không thể xem nhẹ động tác của dị vật trong cơ thể, muốn nói lại bị người nọ chặn môi, sợ hãi điên cuồng dâng lên, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống.

Lâm Hi Liệt lúc này mới buông ra, xoa xoa tóc của cậu: “Sợ anh sao?”

Tần Qua suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu.

Cậu không sợ người nọ, ngay từ đầu đã không sợ.

Nhưng là loại chuyện này... Cậu thật sự là... Cậu ngay cả DIY cũng chưa từng, hiện tại muốn cậu cùng một người đàn ông làm tình, thật sự vượt quá sức chịu đựng của cậu. Hơn nữa trải qua lần đầu tiên bị cưỡng ô, thật sự mang bóng đen rất lớn. Đã vào phòng tắm lâu như thế, ngay cả một ánh mắt cậu cũng không dám nhìn người nọ.

“Không sợ thì tin tưởng anh.” Lâm Hi Liệt dán vào cậu lỗ tai nói. Tần Qua rụt cổ.

Tính cụ nóng cháy để ở cửa u huyết, thông thả mà đẩy vào.

“Ừm...” Dị vật thật lớn thành linh tiến vào làm cho thân thể Tần Qua cứng lại một chút, cảm giác phía sau rõ ràng như thế, ngay cả nội bích từng chút từng chút bị căng ra cậu cũng đều cảm nhận được.

Rất... Quá lớn... Hơn nữa thật nóng...

Tay Tần Qua vòng qua bả vai Lâm Hi Liệt, ngậm nước mắt chịu đựng để lưỡi dao lớn kia một tác lại một tác khai thác thân thể cậu, da đầu cũng run lên. Thẳng đến khi người nọ bắt động, mới chậm rãi thở ra một hơi.

Cậu gần như không thể tưởng tượng được vật lớn của người nọ lại đang nằm trong thân thể cậu...

Tần Qua run rẩy lông mi làm cho Lâm Hi Liệt quả thực khó có thể nhẫn nại, không đợi cậu nghỉ ngơi đủ, Lâm Hi Liệt đã chậm chậm ra vào.

Một khi lấy ra xuyên vào khoái cảm dâng lên. Nơi đó của Tần Qua không người xoa bóp tiếp xúc đã chậm chậm cương, để ở cơ bụng rắn chắc của Lâm Hi Liệt, cao thấp ma sát.

“Ồ... Lâm... Lâm Hi Liệt...” Tần Qua thấp giọng khóc nức nở chỉ làm cho dục vọng Lâm Hi Liệt càng thêm mãnh liệt, cũng không cách nào khống chế tốc độ, bóp thắt lưng cậu hung hăng mà va chạm.

Ôm ấp người này, hắn đã sớm ở trong mộng làm vô số lần. Trong mộng cậu ở dưới thân hắn điên cuồng sợ run, vô lực khóc gọi, mỗi lần đều bị làm đến cầu xin tha thứ rồi ngất xỉu đi. Nhưng mộng xuân vô luân chân thật kịch liệt thế nào thì khi tỉnh lại cũng là một mảnh hư không, chỉ có dục vọng muốn ôm cậu càng ngày càng nghiêm trọng. Hơn nữa trong mộng xúc cảm mơ hồ, cùng hiện thực cảm giác xác xác thật thật ôm thân thể ấm áp vào trong ngực, căn bản không cách nào so được.

Gương mặt cậu đỏ muồn nhỏ máu, lỗ tai mỏng manh, lông mi run run buông xuống, đầu nhũ hồng nhạt dính bọt nước, da thịt trắng mịn đến có thể hút bàn tay vào, thắt lưng tinh tế, hơn nữa cục cứng khóc nước nở rên rỉ, không một cái nào không làm thần trí hắn điên đảo, hoa mắt ù tai. Phản ứng duy nhất của hắn chính là mạnh mẽ đâm vào lại mạnh mẽ rút ra, đến khi đem người trong ***g ngực xuyên thủng mới thôi.

“Ồ ô... Aaa! ... Chậm... Chậm một chút...”

Tần Qua hoàn toàn theo không kịp động tác đâm rút kịch liệt của Lâm Hi Liệt, ngay cả rên rỉ cũng đã bắt đầu rã thành mảnh nhỏ. Cậu theo bản năng nâng thắt lưng muốn để chịu một chút, nhưng lại hơi nhếch nhếch cái mông, làm cho lưỡi dao lớn của người nọ tiến vào càng sâu.

Gân xanh Lâm Hi Liệt đều nổi lên, mạnh mẽ néo cái mông mềm mại của cậu một chút, hô hấp khàn khàn nói: “Mới kêu chậm một chút, sau lại cậu dẫn anh, cứng quá thực...”

Tần Qua bị néo bỗng nhiên chặt lại phía sau, Lâm Hi Liệt thiếu chút nữa không chịu được lập tức trả thù đâm càng nhanh càng sâu hơn, Tần Qua hoàn toàn chịu không nổi, móng tay đâm vào bả vai Lâm Hi Liệt, ngẩng mặt ngay cả rên rỉ cũng chỉ có thể phát ra đơn âm.

Tư thế uốn lưng ngăn mặt của Tần Qua thật dễ dàng cho Lâm Hi Liệt, hắn vừa mới vươn lưỡi đùa đầu nhũ còn dính bọt nước của Tần Qua một chút, cả người cậu đã run đến rối tinh rối mù.

“Ồ...”

“A... Nơi này của em thật hấp cảm.”

Lâm Hi Liệt cười tà, lại ác ý mà ngậm đầu nhũ bên trái của cậu mút vào, khoái cảm tràn ngập làm cho Tần Qua rốt cuộc chịu không nổi, giống như bị dòng điện đánh trúng bắn ngay tại chỗ, toàn bộ dịch thể phun vào trong nước. Phía sau theo phản xạ mà co rút nhanh, hai chân cũng gắt gao quăn quanh thắt lưng Lâm Hi Liệt, ngón chân xẹt qua da thịt hắn, cả hai người đều run lên.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Bị bí huyết người yêu vặn xoắn, cho dù là thánh nhân cũng cầm giữ không được, Lâm Hi Liệt cuối cùng mạnh mẽ đâm vài cái, liền phóng thích vào bên trong. Thể dịch nóng bỏng gần như lấp đầy bí chỗ Tần Qua, nóng đến cả người cậu phát run. Cao trào đến làm cho thân kinh bách chiến như Lâm Hi Liệt cũng có chút khó có thể khống chế, gắt gao ôm Tần Qua, mặt dán lên ngực cậu, hít sâu vài cái mới bình phục lại.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

“Rõ ràng không ai chạm vào em lại tự bắn, nghe nói thể chất loại này siêu hấp cảm, ở gay bar rất được hoan nghênh.” Lâm Hi Liệt ngậm lỗ tai cậu ác ý nói.

“Không... Đừng nói nữa...” Tần Qua cảm thấy thẹn mà dùng hai tay che mặt lại.

Lần này không phải người nọ bắt buộc ... Minh ở trong tình huống nửa bắt buộc nửa phối hợp, chẳng những hưởng thụ đến khoái cảm ngập đầu, còn không cần người xoa thì cao trào, chẳng lẽ thân thể mình so với tưởng tượng còn *** đáng hơn? Bình thường một bộ ngoan ngoãn cấm dục, bị người sờ sờ ôm ôm một cái thì hấp cảm *** loạn như thế, Tần Qua quả thực không thể nào tin mình là người như vậy.

“Sao vậy?”

Tần Qua lắc đầu.

“Em xấu hổ cái gì?”

Lại lắc đầu.

“Cảm thấy loại chuyện này thực sự đáng xấu hổ?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Không gật cũng không lắc.

Lâm Hi Liệt một bên xoa cái lưng mềm nhẵn của Tần Qua, một bên nói: “Không phụ tử em tôn kính nhất không phải đã nói, “Thực sắc tính dã”*. Có gì mà cảm thấy thẹn?”

*Thực sắc tính dã: Ăn uống, sắc dục là bản tính

Lại lắc đầu.

Lâm Hi Liệt cong lên khoe miệng cười, ôm lấy Tần Qua ngồi cạnh bồn tắm lớn, đối diện là một tấm kính lớn sát mặt đất. Cục đại của hắn còn trong cơ thể Tần Qua, chỉ vừa động như thế khoái cảm đã như điện quất lên hai người. Tần Qua nhin không được mà rên rỉ một tiếng, lập tức lại bị Lâm Hi Liệt mật mật ngăn chặn môi.

Môi Tần Qua hồng hồng lại mềm mại, ẩm ướt lại ngọt ngào, giống như dâu đông lạnh, mỗi lần đều làm cho Lâm Hi Liệt mút đến khó có thể dừng lại. Trước kia hắn ở bên ngoài 419 cũng không hôn môi, trực tiếp tiến vào làm, nhưng mà đối với cục cứng chỉ hôn môi cũng đã có thể làm hắn cháy lên.

Lâm Hi Liệt nâng Tần Qua lên, vị trí hai người mập hợp hồi lâu lúc này mới tách ra. Trong nháy mắt đó bí khẩu Tần Qua phát ra “Pop” một tiếng (>/////<), làm=“ cho=“ gương=“ mặt=“ cậu=“ vốn=“ hồng=“ thẩu=“ gần=“ như=“ muốn=“ thiêu=“ cháy=“ dịch=“ thể=“ nóng=“ bông=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ rớt=“ vào=“ trong=“ cơ=“ thể=“ cậu=“ cũng=“ theo=“ đó=“ chảy=“ ra.=“ tần=“ qua=“ bị=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ thay=“ đổi=“ tư=“ thể=“ ngồi=“ lên=“ trên=“ người=“ hấn,=“ vẫn=“ đang=“ gất=“ gao=“ che=“ mặt,=“ hai=“ chân=“ thon=“ dài=“ vẫn=“ gất=“ gao=“ kẹp=“ chặt=“ thắt=“ lưng=“ người=“ nọ,=“ ngay=“ cả=“ lỗ=“ tai=“ cũng=“ cháy=“ đỏ=“ lên.=“ chỉ=“ nhìn=“ bộ=“ dáng=“ thẹn=“ thùng=“ của=“ tần=“ qua=“ trong=“ gương=“ cũng=“ sắp=“ làm=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ dục=“ hỏa=“ đốt=“ người:=“ cục=“ cứng=“ rớt=“ cuộc=“ là=“ không=“ biết=“ hay=“ là=“ giả=“ bộ=“ không=“ biết?=“ mỗi=“ lần=“ đều=“ có=“ thể=“ bày=“ ra=“ tư=“ thái=“ câu=“ dẫn=“ người=“ như=“ thể,=“ làm=“ cho=“ hấn=“ muốn=“ nổi=“ điên.=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ chụp=“ lên=“ tay=“ tần=“ qua,=“ dùng=“ lực=“ khiến=“ cho=“ cậu=“ đem=“ tay=“ che=“ mặt=“ buông=“ xuống,=“ lộ=“ ra=“ khuôn=“ mặt=“ đỏ=“ bừng=“ mắt=“ nhắm=“ chặt.”có=“ gì=“ mà=“ cảm=“ thấy=“ thẹn=“ em=“ mỡ=“ mắt=“ ra=“ xem=“ em=“ xinh=“ đẹp=“ thể=“ nào.”=“ hai=“ chân=“ thon=“ dài,=“ da=“ thịt=“ trắng=“ trẻo=“ còn=“ tích=“ nước,=“ tuy=“ rằng=“ bộ=“ ngực=“ so=“ với=“ phụ=“ nữ=“ quá=“ nhỏ=“ (_=“ _!!!),=“ nhưng=“ dù=“ vậy=“ vẫn=“ đẹp=“ hơn=“ so=“ với=“ tất=“ cả=“ phụ=“ nữ=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ từng=“ ngủ=“ qua=“ một=“ vạn=“ lần,=“ vô=“ luận=“ là=“ ngôi=“ sao=“ ca=“ nhạc=“ cũng=“ vậy,=“ người=“ mẫu=“ cũng=“ thể.=“ chỉ=“ phần=“ hồn=“ nhiên=“ vô=“ tình=“ dụ=“ dỗ=“ kia=“ cũng=“ đủ=“ làm=“ hấn=“ phát=“ cuồng.=“ đương=“ nhiên,=“ bí=“ huyết=“ nhanh=“ truất=“ lại=“ ướt=“ át=“ của=“ cục=“ cứng=“ cũng=“ là=“ hấn=“ bình=“ sinh=“ ít=“ thấy,=“ hiện=“ tại=“ hấn=“ đã=“ có=“ thể=“ lý=“ giải=“ “tướng=“ quân=“ giân=“ dữ=“ vì=“ hồng=“ nhan*.”=“ bắt=“ cứ=“ ai=“ nhìn=“ thấy=“ bộ=“ dáng=“ tần=“ qua=“ mê=“ người=“ như=“ vậy,=“ hấn=“ lập=“ tức=“ móc=“ con=“ mắt=“ kẻ=“ kia.=“ nếu=“ ai=“ chạm=“ vào=“ một=“ đầu=“ ngón=“ tay=“ tần=“ qua,=“ hấn=“ sẽ=“ giết=“ cả=“ nhà=“ kẻ=“ nọ.=“ tần=“ qua=“ chỉ=“ nhắm=“ mắt=“ mãnh=“ liệt=“ lắc=“ đầu,=“ không=“ muốn=“ đối=“ diện=“ với=“ mặt=“ gương,=“ vẫn=“ cố=“ vùi=“ vào=“ lòng=“ lâm=“ hi=“ liệt.=“ “chỉ=“ nhìn=“ một=“ cái=“ thôi.”=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ dụ=“ dỗ=“ nói.=“ “không=“ muốn...”=“ giọng=“ nói=“ đều=“ mang=“ theo=“ âm=“ khốc=“ nức=“ nở=“ .”=“ “được=“ rồi...”=“ không=“ nhìn=“ thì=“ không=“ nhìn.”=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ ôm=“ lấy=“ tần=“ qua,=“ làm=“ cho=“ cậu=“ đối=“ mặt=“ với=“ mình,=“ nhắm=“ ngay=“ dục=“ vọng=“ dâng=“ trào=“ mạnh=“ ngồi=“ xuống.=“ cả=“ lưỡi=“ dao=“ thịt=“ thật=“ lớn=“ vào=“ sâu=“ trong=“ một=“ lần,=“ tần=“ qua=“ thét=“ lên=“ thẳm=“ thiết.=“ lâm=“ hi=“ liệt=“ đặc=“ biệt=“ thích=“ tư=“ thể=“ này.=“ một=“ là=“ không=“ cần=“ phí=“ lực=“ đã=“ có=“ thể=“ xuyên=“ vào=“ thật=“ sâu,=“

hai=" là=" có=" thể=" thấy=" mặt=" của=" cục=" cứng.==" bắt=" quá=" khuyết=" điểm=" là=" lúc=" nhắc=" lên=" phải=" dùng=" sức=" một=" chút=" bắt=" quá=" thể=" lực=" hấn=" sung=" mãn,=" chút=" ấy=" không=" tính=" là=" gì.==" không=" đợi=" tàn=" qua=" thích=" ứng=" vật=" lớn=" trong=" cơ=" thể,=" lâm=" hi=" liệt=" đã=" nhanh=" chóng=" khiêu=" khích=" đâm=" lên,=" bóp=" thắt=" lưng=" tàn=" qua=" dùng=" sức=" ấn=" xuống,=" tàn=" qua=" bị=" đâm=" đến=" không=" thở=" nổi,=" cảm=" thấy=" nội=" tạng=" cũng=" sắp=" bị=" đâm=" nát=" .=" mỗi=" một=" chỗ=" trong=" cơ=" thể=" đều=" bị=" người=" nọ=" lạp=" lại=" nghiền=" nát,=" hạ=" thể=" không=" biết=" cảm=" thấy=" then=" mà=" sưng=" lên,=" bị=" người=" nọ=" nắm=" lấy=" ma=" xát=" hai=" cái=" thì=" bắn=" lặn=" thứ=" hai.==" cheveuxnoirs.wordpress.com=" tàn=" qua=" cổ=" sức=" mà=" hít=" thở,=" cậu=" sắp=" không=" được,=" người=" nọ=" sao=" còn=" sung=" sức=" như=" thể...=" vật=" lớn=" trong=" cơ=" thể=" kia=" một=" chút=" dấu=" hiệu=" mềm=" xuống=" cũng=" không=" có,=" lại=" như=" có=" thể=" biến=" lớn=" hơn,=" cứng=" rắn=" hơn=" nữa...=" "ô...=" van=" cầu=" anh...=" chậm=" một=" chút...=" a!=" ...=" tàn=" qua=" chịu=" không=" nổi=" mà=" khóc=" gọi=" ngược=" lại=" càng=" khơi=" dậy=" đục=" vọng=" ngược=" đải=" của=" lâm=" hi=" liệt,=" mãnh=" liệt=" đâm=" vài=" cái=" mới=" dùng=" trong=" dùng=" đạo=" hỏi:=" "có=" thích=" anh=" không,=" hửm?=" tàn=" qua=" nức=" nở=" lác=" đầu.==" ép=" cậu=" thành=" như=" vậy,=" cậu=" mới=" không=" thích...=" vật=" lớn=" trong=" dùng=" đạo=" lại=" là=" mạnh=" mẽ=" đâm=" lên,=" hô=" hấp=" người=" nọ=" ồ=" ồ=" phun=" lên=" ngược=" cậu,=" ngậm=" đầu=" nhũ=" cậu=" dùng=" răng=" nanh=" cắn=" xuống=" nghiền=" qua=" nghiền=" lại:=" "không=" thích=" sao?=" hửm?=" tàn=" qua=" thực=" sợ=" người=" nọ=" nếu=" còn=" tiếp=" tục=" sẽ=" cắn=" đứt=" đầu=" nhũ=" cậu,=" nức=" nở=" sửa=" miệng:=" "thích...=" lâm=" hi=" liệt=" bỗng=" dừng=" dùng=" lại,=" nâng=" mặt=" cậu=" lên,=" gần=" từng=" tiếng=" hỏi:=" "có=" thích=" anh=" không?=" tàn=" qua=" bị=" đôi=" mắt=" dị=" sắc=" cùng=" giọng=" nói=" nghiêm=" túc=" của=" người=" nọ=" trói=" chặt=" khiến=" cho=" then=" thùng,=" ánh=" mắt=" hồng=" hồng=" nhìn=" nơi=" khác,=" do=" dự=" trong=" chốc=" lát=" mới=" nhẹ=" nhàng=" gật=" đầu.==" sao=" lại=" không=" thích=" hấn.==" cho=" dù=" cậu=" chậm=" chạp,=" cũng=" biết=" người=" trước=" mắt=" là=" khác=" biệt.==" cậu=" không=" phải=" đồng=" tính=" luyến=" ái,=" ở=" trên=" mạng=" nhìn=" thấy=" ảnh=" chụp=" đồng=" tính=" hôn=" môi=" cũng=" đã=" vội=" vàng=" tất=" đi,=" bây=" giờ=" lại=" cùng=" đồng=" tính=" làm=" tình,=" thật=" là=" chuyện=" không=" thể=" tưởng=" tượng.==" nhưng=" khi=" cùng=" người=" nọ=" hôn=" môi=" sẽ=" cảm=" thấy=" ngọt=" ngào=" đến=" choáng=" váng=" đầu=" óc,=" bị=" người=" nọ=" nện=" mặt=" cũng=" sẽ=" cảm=" thấy=" xương=" cốt=" đều=" mềm=" ra.==" vừa=" nghĩ=" tới=" cùng=" nhau=" ăn=" cơm=" trưa=" với=" người=" nọ,=" tiết=" cuối=" cùng=" buổi=" sáng=" sẽ=" cảm=" thấy=" đặc=" biệt=" chậm,=" tinh=" thần=" cũng=" khó=" tập=" trung.==" đọc=" sách=" đến=" một=" nửa=" cũng=" sẽ=" lấy=" ra=" di=" động=" người=" nọ=" đưa,=" mở=" ra=" những=" tin=" nhắn=" của=" người=" nọ=" đọc=" lại.==" nhìn=" thấy=" những=" học=" sinh=" bộ=" dáng=" cao=" lớn=" thì=" nghĩ=" đến=" người=" nọ,=" lúc=" xem=" đơn=" nguyện=" vọng=" cũng=" sẽ=" nghĩ=" tới=" người=" nọ.==" đại=" khái...=" mình=" thật=" thích=" người=" nọ.==" nếu=" không=" sao=" sẽ=" cho=" phép=" người=" nọ=" làm=" loại=" chuyện=" khó=" có=" thể=" mở=" miệng=" này=" với=" mình.==" cái=" gật=" đầu=" của=" tàn=" qua=" không=" thể=" nghi=" ngờ=" đã=" hoàn=" toàn=" kích=" thích=" lâm=" hi=" liệt,=" hấn=" lúc=" này=" xuất=" ra=" toàn=" lực,=" liên=" tục=" hoàn=" toàn=" rút=" ra=" lại=" đâm=" vào=" lút=" cán,=" đâm=" đến=" tàn=" qua=" ôm=" cổ=" lâm=" hi=" liệt=" ngay=" cả=" kêu=" đều=" kêu=" không=" được.==" đầu=" hôn=" độn=" một=" đoàn,=" lý=" trí=" hoàn=" toàn=" bay=" xa,=" chỉ=" còn=" khoái=" cảm,=" nhiệt=" độ,=" cùng=" tiếng=" hít=" thở=" ồ=" ồ=" của=" người=" nọ=" mơ=" mơ=" hồ=" hồ=" hình=" như=" mình=" bắn=" lặn=" thứ=" ba,=" mới=" hút=" được=" người=" nọ=" ra.==" tinh=" dịch=" nóng=" bỏng=" của=" người=" nọ=" đánh=" vào=" thành=" dùng=" đạo,=" làm=" cho=" cậu=" run=" rẩy=" liên=" tục,=" yếu=" đuối=" dựa=" vào=" người=" nọ.==" người=" nọ=" nâng=" cảm=" cậu=" lên=" ấn=" xuống="

một=" cái=" hôn=" thắm=" thiết,=" môi=" cậu=" cũng=" vô=" lực=" khép=" lại,=" tùy=" ý=" người=" nọ=" cần=" mút,=" nướ=" bọ=" trong=" suốt=" theo=" khóe=" miệng=" chảy=" xuống=" lại=" bị=" người=" nọ=" hút=" hết=" đi.= người=" nọ=" ôm=" cậu=" bước=" ra=" bồn=" tắm=" lớn,=" lau=" tóc=" cho=" cậu=" rồi=" đặt=" cậu=" trên=" giường.= cậu=" nghĩ=" như=" vậy=" là=" xong=" rồi,=" lần=" trước=" người=" nọ=" cường=" ôm=" cậu=" cũng=" chỉ=" bắn=" một=" lần=" mà=" thôi.= nào=" ngờ=" người=" nọ=" lại=" nhanh=" chóng=" áp=" lên,=" tách=" hai=" chân=" cậu=" ra=" tiến=" quân=" thần=" tốc=" vào=" tiểu=" huyết=" ướ=" át.= tần=" qua=" nức=" nở=" cầu=" xin=" tha=" thứ:= "không=" muốn=" nữa...=" lâm=" hi=" liệt...=" người=" nọ=" cong=" lên=" khóe=" môi=" cười:= "nhiều=" đây=" làm=" sao=" mà=" đủ?"=" cheveuxnoirs.wordpress.com=" hấn=" nhin=" lâu=" như=" thế,=" từ=" khi=" quen=" biết=" bảo=" bói=" này,=" ngay=" cả=" 419=" đều=" miễn,=" hiện=" tại=" dục=" hỏa=" đã=" tích=" đến=" muốn=" nhĩn=" cũng=" không=" thể=" nhĩn=" nổi.= muốn=" hấn=" dừng=" lại,=" nằm=" mơ=" đi.= tần=" qua=" bị=" đổi=" không=" biết=" bao=" nhiều=" tư=" thể=" làm=" đi=" làm=" lại=" nhiều=" lần,=" mệ=" đến=" ngủ=" đi=" lại=" bị=" người=" nọ=" đâm=" cho=" tỉnh=" lại."nơi=" đó=" gần=" như=" không=" có=" cảm=" giác,=" nhưng=" khoái=" cảm=" vẫn=" từng=" đợt=" từng=" đợt=" quất=" lên.= cái=" cổ=" non=" mịn,=" xương=" quai=" xanh=" xinh=" đẹp,=" trước=" ngực,=" phía=" sau,=" thậm=" chí=" đuôi=" trong=" đều=" trải=" rộng=" dẫu=" hôn,=" ở=" trên=" da=" thịt=" non=" mềm=" tựa=" như=" anh=" đào=" trên=" tuyết.= cuối=" cùng=" không=" biết=" gì=" mà=" hôn=" mê=" bắt=" tỉnh.= " *=" "tướng=" quân=" giận=" dữ=" vì=" hồng=" nhan":=" câu=" nguyên=" bản=" là=" "xung=" quan=" nhất=" nộ=" vi=" hồng=" nhan"=" " trong=" viên=" viên=" khúc=" " của=" nhà=" thơ=" ngô=" vĩ=" nghiệp=" vào=" thời=" minh=" mặt=" thanh=" sơ=" (cuối=" nhà=" minh,=" đầu=" nhà=" thanh).=" trần=" viên=" viên=" là=" 1=" ca=" kỹ=" nổi=" danh,=" sau=" trở=" thành=" hồng=" nhan=" của=" ngô=" tam=" quế.= (hai=" bạn=" này=" ai=" coi=" lộc=" đỉnh=" kí=" thì=" biết.)=" khi=" lý=" tự=" thành=" đánh=" chiếm=" bắc=" kinh,=" ngô=" tam=" quế=" vốn=" đang=" chỉ=" huy=" 10=" vạn=" quân=" canh=" phòng=" sự=" xâm=" nhập=" của=" quân=" thanh=" nghe=" tin,=" đã=" dẫn=" quân=" về=" cứu=" viện=" kinh=" thành.= sau,=" hay=" rằng=" kinh=" đô=" đã=" thất=" thủ,=" ngô=" tam=" quế=" vốn=" tính=" đầu=" hàng=" lý=" tự=" thành,=" nhưng=" lại=" được=" biết=" gia=" quyền=" của=" mình=" bị=" lý=" tự=" thành=" bắt=" giữ,=" trần=" viên=" viên=" bị=" chiếm=" đoạt=" nên=" đã=" nổi=" cơn=" thịnh=" nộ=" quay=" sang=" đầu=" quân=" cho=" mẫn=" thanh,=" giúp=" mẫn=" thanh=" chiếm=" lĩnh=" trung=" nguyên=" vốn=" do=" người=" hán=" làm=" ">

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Có chút buồn ngủ mà mở ra mí mắt hơi sưng, Tần Qua miễn cưỡng thanh tỉnh một chút.

Cơn đau trên cơ thể lập tức nảy lên đại não, làm cậu nhớ tới lúc nhỏ đã xem qua ‘Mười vạn câu hỏi vì sao’. Trên đó nói, tốc độ dẫn truyền của thần kinh là vài trăm km mỗi giây, còn nhanh hơn tên lửa. Bây giờ thì cậu đã tự mình chứng minh đó không phải là giả.

Toàn thân trần trụi, phần eo mỗi lần nói, vị trí bí ẩn phía sau kia vẫn có cảm giác trướng trướng, giống như... Người nọ còn ở bên trong chưa đi ra...

Nghĩ đến đây, Tần Qua không thể ức chế mà đỏ mặt.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tối hôm qua chính mình thừa nhận thích hẳn, còn vong tình thét chói tai rên rỉ, cậu không thể tưởng tượng được bộ dáng mình lại *** đáng như vậy.

May mắn... Bây giờ cậu đang cuộn mình đưa lưng về phía người nọ, người nọ hẳn là không thấy bộ dạng lúng túng của cậu đâu...

“Tĩnh rồi sao? Có dói bụng không?” Thanh âm trầm trầm khàn khàn từ phía sau truyền đến.

Lòng ngực người nọ cũng động đến phía sau cậu, Tần Qua cảm thấy ngay cả đầu lưỡi mình cũng thắt lại: “A... Mấy giờ rồi?”

“Mười hai giờ trưa.” Lâm Hi Liệt hôn tóc cậu.

“A! Vậy... Em chẳng phải đã...” Bỏ thiết nhiều tiết học! Điều này sao được! Còn có Đàm Tấn!

“Yên tâm.” Người nọ như là biết cậu suy nghĩ cái gì, “Người bạn huyền não của em buổi sáng có gọi điện thoại đến đây, anh bắt máy nói em ở chỗ anh.”

A... Người bạn huyền não... Cậu ta không có chữ ằm lên với Lâm Hi Liệt chứ...” Cậu... Cậu ấy có nói gì khác không?”

Về mặt nam nhân không thay đổi: “Không có.”

Cũng không phải Đàm Tấn không muốn chữ má nó, mà là Lâm Hi Liệt nói xong thì lập tức treo máy, khiến cho Đàm Tấn ghen một bụng không có chỗ phát.

Tần Qua lui vào chăn, ngộp nửa ngày mới nói: “Em... Em muốn mặc quần áo... Anh đi ra ngoài trước đi...”

Tuy rằng cậu cùng nam nhân làm cũng đã làm, nhưng lúc thanh tỉnh cậu vẫn xấu hổ không muốn người nọ nhìn mình ***. Trước kia cùng bọn Đàm Tấn tổng ngồng bơi lội ngâm nước tắm rửa cũng không có gì, nhưng ở trước mặt người nam nhân này thì lại khác ...

“Làm đều đã làm rồi em còn xấu hổ cái gì?” Lâm Hi Liệt nói rồi nắm eo Tần Qua lật lại. Tần Qua gắt gao túm chăn che mặt, đôi mắt mở to nhìn nơi khác, lông mi run rẩy giống như con bướm chấn kinh.

“Anh... Anh đi ra ngoài đi...”

Lâm Hi Liệt “hừ” một tiếng, xoắn chăn lên, phủ thêm áo ngủ rồi vào phòng tắm lấy quần áo Tần Qua ra đặt lên chăn rồi đi xuống lầu. Tần Qua vội vàng ngồi dậy nhưng mới vừa chuyển động thì cả người thì đau đến không chịu được, thắt lưng như bị gãy đôi. Miễn miễn cưỡng cưỡng mặc được áo sơmi, nhưng lại vô luận thế nào cũng không nâng chân dậy nổi để mặc quần lót vào. Đùi trong loang lổ rất nhiều dấu hôn, cậu quả thực không thể tưởng tượng được tối qua người nọ đánh mất lý trí đến độ nào...

Đang trong lúc ảo não thì người nọ bưng cháo vào, Tần Qua vội vàng đã túm chăn che đi bộ vị trọng yếu, còn khoát tay lên trên giữ chặt.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt đặt cháo ở đầu giường, nửa ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng giật một cái mở chăn ra, lộ ra vật mềm mại hồng nhạt còn rữ xuống. Tần Qua xấu hổ đến mặt đỏ bừng, đang muốn giãy giụa thì đã bị người nọ giữ hai chân, dẫn dắt để cậu một chân đặt trên sàn nhà, một chân để ở trên giường. Lâm Hi Liệt cầm quần lót nhỏ màu trắng, nắm chân Tần Qua xoắn qua, rồi mới kéo lên trên, kéo đến đầu gối, đỡ thắt lưng Tần Qua dìu cậu đứng lên, rồi đem quần lót nhỏ kéo hết lên.

Tần Qua xấu hổ đến không có chỗ trốn, mặc cho người nọ làm gì cũng không dám nâng mắt lên một chút. Trước kia ở nhà, cũng không có ai từng hầu hạ cậu như vậy... Liếc thấy người nọ nhặt lên quần dài giống như còn muốn thay cậu mang vào, cậu hốt hoảng vội vàng giật lại, chậm rãi tự mình mặc lấy .

Lúc ngồi trên giường từng ngum từng ngum ăn cháo, Tần Qua cuối cùng nhịn không được hỏi: “Lần trước... Lần trước anh sao biết em ở quán bar?” Vấn đề này kỳ thật cậu đã sớm muốn hỏi rồi, nhưng chẳng biết tại sao lại cảm thấy tội lỗi, sợ người nọ lại truy cứu chuyện cậu trốn tránh lần trước. Nhưng hiện tại làm cũng làm rồi, tỏ tình cũng đã tỏ tình qua, nếu nam nhân còn muốn truy cứu, vậy cậu... vậy cậu trả lời qua loa là xong...

“Ông xã em hô phong hoán vũ, cơ sở ngầm ở khắp nơi, đương nhiên là biết.”

Tần Qua lập tức đỏ mặt: “Cái gì... Cái gì mà Ông xã...”

Người nọ tà tà liếc mắt một cái: “Sao vậy? Không phải à?”

“Anh đừng nói sang chuyện khác... Rốt cuộc là làm sao anh lại biết?”

Lâm Hi Liệt nhíu mày ném di động tới trước mặt cậu: “Bên trong có gắn thiết bị định vị.”

Tần Qua lập tức làm rớt xuống chén: “Anh... ! Anh theo dõi em?!”

Về mặt nam nhân không tốt mà nhân mày: “Thân phận của anh không được tốt, chỉ sợ có người muốn gây chuyện với em.”

“Anh...” Tần Qua run run rẩy rẩy nửa ngày, một chữ cũng không thể nói ra. Lý do của nam nhân có vẻ khá đầy đủ.

“Được rồi, đây cũng không phải chuyện gì to tát. Sau này nếu em có gặp chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không cần lo lắng, ngoan ngoãn chờ anh đến là được.”

“...” Được rồi, lý do đều là lo cho cậu, nói đến hợp tình hợp lý.

Tần Qua ăn cơm trưa xong quay về trường học, mới vừa lên lầu thì đụng phải chờ -đợi- lâu -ngày- nổi -giận-trong- bụng- không -chỗ -phát- ra -Đàm Tấn, đổ ập xuống là một hồi trách mắng, nói đến Tần Qua ngay cả khe hở để cãi lại cũng không có. Chờ Đàm Tấn quang quác gào thét náo động một hồi, mới chắt vắn nói: “Hơn nửa đêm cậu còn đi tới chỗ hần làm gì?!”

Tần Qua không giỏi nói dối, ấp úng nửa ngày mới nói: “Hần uống nhiều quá nên tôi đến xem...” Lập tức lại bị húng một màn mưa nước bọt.

Cuối cùng Đàm Tấn kiên quyết nói: “Cậu mà còn dây dưa cùng hần nữa, tôi sẽ nói cho ba cậu biết!”

Tần Qua thực sự bất đắc dĩ: “Nếu cậu muốn nói cho ba tôi biết, tôi muốn ngăn cũng không được. Nhưng là, cậu thật sự muốn tôi không vui sao?” (ôi em học xấu rồi ~.~)

“Được được được, lo cho cho cậu còn bị cậu nghĩ là kẻ ác, tôi mặc kệ cậu, được chưa? Cậu thích cùng hần làm như thế nào thì làm!” Đàm Tấn tức giận đến mắt trợn trắng, khoát khoát tay đi thẳng.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Thực xin lỗi...”

Đàm Tấn là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Tần Qua, nếu không phải chuyện quan trọng cậu cũng không muốn có mâu thuẫn gì với cậu ta. Nhưng là... Vì người nọ... Cậu không có cách nào.

Hiện tại, phân lượng người nọ trong lòng cậu đã vượt qua bất luận kẻ nào, đặc biệt tối hôm qua... Sau khi, cậu cùng người nọ có quan hệ thân thể, giống như càng thêm ngọt ngào, cũng càng thêm bí mật... Lấy đạo lý đối nhân xử thế hữu hạn của cậu cậu cảm thấy nếu thân thể đã giao hòa, thì đó là bước cuối cùng của tình yêu, tựa như cha và mẹ...

Buổi tối lại nhận được tin nhắn của người nọ, Tần Qua do dự một chút, sau tiết tự học buổi tối đi hướng ngược lại ký túc xá.

Từ đó về sau tựa như mặc định, mỗi tối đều ngủ trên giường người nọ, chỉ có cuối tuần là về nhà ở. Lúc này Tần Qua mới thật sự hiểu được tại sao người nọ muốn cho cậu trọ ở trường: thì ra trong lòng người nọ đã sớm tính toán ở chung ... Đàm Tấn mở một con mắt nhắm một con mắt, hai người cùng phòng kia cũng không lắm miệng, cứ như vậy, vững vàng mà tiếp tục che dấu.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Buổi chiều đầu tiên ở chung, Lâm Hi Liệt cũng không có ôm Tần Qua, để cậu ngoan ngoãn làm bài tập đến mười giờ rưỡi thì rửa mặt trên giường, Tần Qua mới thoáng thở phào một cái. Cậu kỳ thật rất sợ người nọ muốn ôm cậu, nhưng tâm tình muốn ở chung với người nọ áp đảo hết thảy, cho nên lúc nhận được tin nhắn chỉ do dự trong chốc lát rồi lên người xe nọ.

Tần Qua lên giường bị người nọ ôm vào lòng, gây sốt nóng bỏng lại để trên đùi cậu, mặt cậu ầm một cái thiêu cháy, lấp bắp nửa ngày mới nói: “Anh... Anh sao vậy...”

Người nọ nâng lên cái cằm tinh xảo của cậu, hung hăng hôn trong chốc lát mới khàn khàn nói: “Mau ngủ đi.”

Tần Qua không dám nói nữa, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ***g ngực người nọ, nghe tiếng tim đập an ổn của người nọ, bị nhiệt độ cơ thể ấm áp của người nọ bao vây, ý thức lập tức không rõ. Trong lúc mơ màng, cảm thấy hai người giống như cặp vợ chồng mới cưới, cứ như vậy cả đời cũng không tồi...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Buổi sáng thức dậy cùng giường với Lâm Hi Liệt, ăn điểm tâm cùng bàn, người nọ mang theo cơm trưa của hai người đưa cậu tới trường học, giữa trưa cùng nhau ăn cơm hộp ở sân thượng, sau tự học buổi tối thì người nọ đón cậu tan học, buổi tối lại ngủ chung trên một cái giường. Có khi cùng nhau xem TV, có khi cậu làm bài tập người nọ bên cạnh xem giấy tờ. Người nọ hứng lên thì cưng nựng mặt cậu một chút, ngọt ngào đến không thể ngọt ngào hơn.

Tối thứ bảy, người nọ tới đón cậu đi xem phim. Trong ấn tượng của cậu người nọ rất ít khi hứng thú với gì đó, bất quá nghĩ lại, nam nữ đang yêu đương đi xem phim cũng là bình thường; chính là một hình thức trá hình của hẹn hò. Cậu bắt người nọ cam đoan sẽ đưa cậu trở về, mới áp úng với Tần cha “Xin phép giả”.

Bảy giờ người nọ đến đón cậu, mang tây trang đơn giản, chạy đến Universal Studio là lúc đèn đường mới lên.

Gần Studio đậu đầy xe hơi sang trọng, ở cửa xếp đầy lăng hoa, xung quanh rất nhiều người hâm mộ và các phóng viên, thật xa đã thấy có fan gir cao bằng rôn, lớn giọng hét chói tai, đèn flash nơi nơi chớp sáng. Trên tòa nhà treo biểu ngữ thật lớn: Buổi chiếu ra mắt ‘Dream’! Bên trong tòa nhà cũng dán đầy các áp-phích lớn trên lối đi. Trên áp-phích, một thiếu niên mang quần short, ôm đàn ghi-ta mở miệng, giống như đang ca hát. Bên cạnh là dòng chữ đậm ghi tên hắn: Phạm Hi Văn.

Người nọ cũng không vào từ cửa chính mà mang cậu trực tiếp đi vào một lối VIP. Tường giấy màu ngà, cũng trải thảm đỏ. Thang máy dừng ở tầng chín, cửa vừa mở đã có bồi bàn mang đồng phục tây trang đứng cúi người, cung kính nói “Chào ông chủ”.

Tần Qua có chút khiếp sợ, còn chưa phục hồi tinh thần đã bị người nọ túm vào hàng ghế lô xa hoa.

Ở ghế lô mở hệ thống sưởi ấm, nhạc violin nhẹ nhàng. Ở giữa mấy sofa lớn là một cái bàn trà chân thấp. Lâm Hi Liệt quay đầu lại nói nhanh: “Một ly hồng trà chanh, một ly rượu cocktail.” Bồi bàn liền đồng cửa ra ngoài.

Tần Qua bị kéo ngồi lên đùi Lâm Hi Liệt, mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần: “Anh là ông chủ gì vậy?”

Người nọ vẫn ung dung vuốt tóc cậu: “Em đoán đi. Mỗi lần đoán không trúng thì hôn anh một cái.”

“Em mới không thèm đoán.” Tần Qua giãy giụa từ trên người Lâm Hi Liệt xuống, ngồi ở một cái sofa thật xa.

Người này luôn... Dùng loại thủ đoạn này... Hay là hắn là ông chủ của Universal Studio? Xã hội đen cũng làm loại kinh doanh này sao?

“Tốt.” Lâm Hi Liệt cũng không tức giận.

Bồi bàn gõ gõ cửa, đem đồ uống đặt lên bàn, liền ra ngoài.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua nhìn xuống sân khấu có vài người đứng, lúc này mới đầu xuân, nữ minh tinh đều mang lễ phục dạ hội hở ngực lộ lưng, cậu chỉ nhìn đã cảm thấy lạnh. Đứng bên cạnh người chủ trì là một thiếu niên đẹp trai trắng trẻo, tựa hồ có chút quen mắt, thì ra là diễn viên chính của bộ phim điện ảnh này. Chẳng lẽ hiện nay thịnh hành tiểu bạch kiểm sao? ... Cậu vẫn cảm thấy như Lâm Hi Liệt là được rồi, thật đẹp trai... (==))

Cậu đang chú ý nghe những người đó nói gì, bỗng nhiên bọn họ đều lui vào cánh gà, ngọn đèn cũng mờ tối đi, thì ra là bắt đầu chiếu phim.

Lâm Hi Liệt canh thời gian thật chuẩn, đem một đồng những thứ như điều hành thăm dò cùng bài giới thiệu vô nghĩa đều bỏ qua.

Mở màn bộ phim là logo một con rồng vàng óng ánh, phía dưới là một hàng chữ đỏ: “Dragon Age Entertainment”.

Tần Qua có chút nghi hoặc mà liếc nhìn người đàn ông đang ngồi rất bình thản kia: Không phải hẳn là ông chủ của Long Đằng chứ? Tần Qua lắc đầu, đem ý nghĩ hù chết người này đuổi ra khỏi đầu. Là vài năm gần đây Long Đằng nổi lên vô số phim truyền hình, điện ảnh, công ty giải trí, minh tinh vô số, trong đó có cả ảnh đế ảnh hậu, tài sản lên tới trên triệu. Lâm Hi Liệt mới mười tám tuổi, cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể là ông chủ Long Đằng được...

Suy nghĩ của Tần Qua nhanh chóng bị nội dung vở kịch hấp dẫn. Bộ phim rất thú vị, cũng rất truyền cảm hứng, nói về giấc mộng âm nhạc của một thiếu niên, trước kia khi không có tiền thì đi khắp nơi làm công kiếm tiền, đạp xe đi giao hàng, chở gạch ở công trường, cuối cùng gom lại đủ tiền mua cây ghi-ta mình yêu thích đã lâu. Không có tiền đi học thì đọc trộm ở một hiệu sách gần nhà, cố gắng nhớ kỹ rồi trở về luyện tập. Cuối cùng tự mình luyện ra một tay kỹ xảo, liền xin một chân ca hát trong rạp xiếc, có một lần cơ duyên xảo hợp được người quản lý minh tinh coi trọng, nói muốn cho cậu ra album. Kết quả bởi vì công ti giải trí không đồng ý với dự tính chế tác album cùng phương thức thực hiện, hợp đồng mới vừa ký đã bị đóng băng. Nhưng thiếu niên cũng không bỏ cuộc, trong lúc hợp đồng bị ngừng trệ cũng không ngừng luyện tập, cuối cùng được một công ty sản xuất âm nhạc có tiếng coi trọng mang đi, phát ra album đầu tiên liền thắng lớn, từ nay về sau bước trên con đường thực hiện lý tưởng âm nhạc của mình...

Thiếu niên thất bại nhiều lần nhưng vẫn bất khuất không suy sụp, Tần Qua xem đến rơi lệ mấy lần, khăn giấy trên bàn đều bị dùng hết. Nếu không phải được Lâm Hi Liệt ôm vào ngực, thật không biết muốn khóc thành cái bộ dáng gì. (=.,=)

Kết thúc phim là hình ảnh thiếu niên ở buổi concert hô to một câu “Ước mơ vĩnh viễn không phai màu” rồi chào cảm ơn, Tần Qua nghĩ còn chưa hết, vẫn mở to đôi mắt sững sờ nhìn phụ đề trên màn ảnh, ai có thể đoán được dòng đầu tiên lại là:

Giám đốc sản xuất: Lâm Hi Liệt

Tần Qua bị shock đến gần như mất đi khả năng ngôn ngữ, cho là mình hoa mắt. Choáng váng một lúc lâu mới quay đầu nhìn người nọ: “Anh đầu tư sản xuất?”

Người nọ ung dung mà gật gật đầu.

“...” Thế nào mà hôm nay người nọ kéo cậu đến đây xem phim... (khoe ())

Nhìn bộ dáng bình thản của người nọ, Tần Qua nhin không được hỏi ra vấn đề chấn động nhất: “Anh... Anh không phải là Long Đằng ông chủ chứ?”

Người nọ chỉ chăm chú nhìn cậu kinh ngạc nghi hoặc rồi mỉm cười.

“...”

Này... Điều này sao có thể...” Anh... Anh ở đâu có nhiều tiền như vậy? ...”

“Tiền đầu tư ba năm kiếm được.”

“ ... ”

Tần Qua gần như dùng ánh mắt thấy người ngoài hành tinh nhìn Lâm Hi Liệt.

Đối với người chuyên tâm đọc sách như cậu, thời gian rảnh thì chơi Piano, hết thấy những việc Lâm Hi Liệt làm quả thực vượt quá sức tưởng tượng. Khó trách bình thường lúc rảnh rỗi người nọ sẽ xem tin tức tài chính kinh tế... Lúc mình đề nghị giúp hắn học bổ túc, có phải hắn đã..

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua bỗng nhiên cảm thấy trước kia mình giống như có chút tự mình đa tình.

Người nọ... Rõ ràng cũng không cảm thấy phiền, thật sự là... Kỳ tích...

Lâm Hi Liệt nhìn gương mặt đã khô nước mắt của Tần Qua thay đổi rất nhiều biểu tình, hắn nhéo nhéo gương mặt cậu hỏi: “Sao vậy?”

Tần Qua muốn hỏi rốt cuộc còn những gì mà cậu chưa biết nhưng cuối cùng lại ghen về. Người nọ không nói là không muốn cậu biết. Người nọ nguyện ý nói cho cậu biết, nhất định sẽ nói cho cậu biết, giống như hôm nay vậy.

“Không... Phim rất hay ...”

Được người yêu khen ngợi quả nhiên là điều làm tâm tình người ta sung sướng nhất, Lâm Hi Liệt ôm lấy gương mặt Tần Qua đem nước mắt trên mặt cậu hôn khô sạch sẽ, lại trượt vào cậu môi quần lấy lưỡi cậu mút vào chốc lát rồi mới lui ra.

Nếu còn tiếp tục, sẽ bùng lên súng hỏa. Lâm Hi Liệt sờ sờ mặt Tần Qua, lại thay cậu sửa lại quần áo mới nắm tay cậu đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Một giọng nữ cao quang tám vang lên: “Yo! Đây không phải là Lâm tổng sao?”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Nơi phát ra thanh âm là một người con gái xinh đẹp. Tần Qua đã gặp qua, chính là lần ăn cơm cùng nơi với Lâm Hi Liệt – người làm cậu hiểu lầm là bạn gái hắn, em gái cùng cha khác mẹ của Lâm Hi Liệt: Lâm Trinh.

Cô gái mang một áo coat nỉ màu nâu nhạt cùng một đôi boot đen qua đầu gối, tóc được búi cao lộ ra hai khuyên tai pha lê. Thời trang, thành thực lại xinh đẹp.

Tần Qua vốn đang nghĩ có nên chào hỏi hay không đã bị Lâm Hi Liệt cầm tay kéo lại phía sau một chút. Tần Qua mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà đem nửa mặt giấu sau lưng nam nhân.

“Ôi! Giấu cái gì mà giấu, em cũng đã thấy rồi.”

Cô gái phong tình vạn chủng mà đi tới, một trận nước hoa nồng đậm lập tức xông vào mũi làm Tần Qua có chút thở không nổi.

“Cô ở chỗ này làm cái gì?” Lâm Hi Liệt nhíu mày, giọng nói thật khó chịu.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Hôm nay không phải là buổi công chiếu bộ phim đầu tiên anh đầu tư sao, em đương nhiên là đến cổ vũ.”

“Hình như tôi không mời cô.”

“Hô hô”, cô gái kia yêu kiều cười một tiếng, Tần Qua nghe mà nổi cả da gà, “Xin anh. Bộ phim điện ảnh đầu tiên của anh trai, em gái đây tự nhiên phải đến tham dự.”

“Nói xong chưa? Xong rồi thì rút đi.” Cổ vũ con khỉ, đến điều tra mới là thật đi.

“Ha ha, em biết anh nóng lòng muốn tìm chỗ tâm sự với cục cưng nhà anh, nhưng cũng không nên gấp đến thế chứ. Chị nói có đúng không, em trai? ... Bất quá cậu trai này thoát nhìn thực ngon miệng, em cũng tương đối hiểu tại sao anh...”

Cô gái nói xong còn vươn tay giống như muốn sờ mặt Tần Qua, “Bốp” một cái đã bị Lâm Hi Liệt chặn lại.

“Còn chưa rút?”

Bị mắng hai lần, cô gái kia cũng không muốn ngang bướng nữa: “Thật là keo kiệt, sờ một cái cũng không cho nữa.”

Nói xong xoay người, vẫy tay, lắc lắc mông đi về phía thang máy.

“Shit!” Lâm Hi Liệt thấp giọng nguyên rủa một tiếng, kéo Tần Qua đi hướng ngược lại.

“Anh sao lại... hung dữ như vậy?” Tuy rằng Tần Qua đối với cô gái vừa rồi cũng không có ấn tượng tốt, nhưng mà... Đó là em gái cùng cha khác mẹ ...

“Cô ta cũng không phải loại tốt gì, sau này em gặp cô ta thì tránh đi.”

“Oh...” Sao cậu sẽ có thể gặp cô ấy được chứ...

Dù sao nam nhân nói cái gì, cậu nghe là được.

Đi một quãng xa Lâm Hi Liệt mới buông tay ra, thay đổi từ ôm vai sang ôm thắt lưng Tần Qua, dù sao tay hắn cũng dài.

Khúc nhạc đệm vừa rồi cũng không có tạo ảnh hưởng gì tới Tần Qua, đầy đầu óc cậu đều là cái “Sự thật” hù chết người kia. Việc này nếu truyền ra ngoài, ai có thể tin con riêng của bang chủ Hồng bang bây giờ là ông chủ của một công ty giải trí... Xã hội đen cùng giới giải trí có chung một người, quần chúng chắc chắn khó có thể tưởng tượng...

Lâm Hi Liệt mới mười tám tuổi thôi...

Tần cha ở tuổi này cũng chỉ là sinh viên cao đẳng. Cho dù là anh hai Tần Văn của cậu, ở tuổi này cũng mới vừa mới tốt nghiệp trung học, thuận tiện giúp công ty xử lý một chút việc nhỏ thôi.

Hắn rốt cuộc lợi hại đến thế nào, mới có thể...

“Anh... Anh làm ông chủ bao lâu rồi?”

“Chắc cũng hơn nửa năm.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“... Vừa đi học vừa xử lý việc trong công ty?”

“Trừ bỏ những việc quan trọng cần ra mặt, những cái khác thuê mấy quản lý chuyên nghiệp xử lý.”

“...” Thảo nào... Hắn còn có thời gian “hướng dẫn”, “học bổ túc ” với cậu...

Tần Qua bỗng nhiên có loại cảm giác bị lừa dối: “Anh... Anh căn bản hoàn toàn không cần đến trường ... Cũng... Cũng không cần học bổ túc gì đó...” Rõ ràng có nhiều tiền như thế...

Lâm Hi Liệt dừng bước lại, nhìn Tần Qua: “Em thật sự không biết tại sao để em hướng dẫn cho anh học bổ túc?”

Tần Qua có chút kinh ngạc, đến khi thấy trong mắt nam nhân dấy lên một ngọn lửa dục vọng trần trụi, đầu óc chậm chạp mới kịp phản ứng.

Chẳng lẽ người nọ... Khi đó đã đối với cậu...

Nhiệt độ ẩm một cái dâng lên mặt, Tần Qua áp úng không biết nói cái gì mới tốt, ngập ngừng nửa ngày mới lảng tránh ánh mắt người nọ, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Bộ dáng Tần Qua thẹn thùng trong mắt Lâm Hi Liệt quả thực phiến tình tới cực điểm. Hắn mạnh mẽ túm lấy Tần Qua, kéo cậu vài bước vào thang máy. Cánh cửa vừa khép lại, Lâm Hi Liệt đã đặt Tần Qua lên tường, nâng mặt cậu lên hung hăng mà cắn nuốt.

Bị người nọ ôm hôn, cả người Tần Qua như nhũn ra, nếu không phải người nọ ôm thắt lưng cậu, cậu cũng đã mềm nhũn trên mặt đất.

Cậu chưa bao giờ chủ động hôn môi, mỗi lần đều là người nọ cường thế mà áp lên môi cậu, cái lưỡi linh hoạt ở trong miệng cậu không ngừng quấy đảo, quấy đến nỗi môi cậu đều không thể khép lại, nuốt bọt thuận khoe môi chảy xuống...

Tay người nọ còn trên hông cậu mà ác ý vuốt ve nắn bóp, làm cho cả người cậu giống như bị điện giật, nhưng lại yếu ớt giãy không ra...

Mười mấy năm hoàn toàn không nhìn ra được đến khi bị người nọ ôm qua, Tần Qua mới nếm được hương vị mây mưa, cơ thể liền trở nên vô cùng miễn cảm, người nọ ám chỉ khiêu khích cũng đã có thể làm cho cả người cậu run rẩy không ngừng... Chính cậu cũng cảm thấy thật thẹn...

Thời điểm hai phiến môi tách ra, môi Tần Qua vừa hồng vừa sưng còn phiem ánh nước, lông mi thật dài run rẩy, trong mắt đều là sương mù, bộ dáng ngây thơ lại thẹn thùng này làm cho Lâm Hi Liệt quả thực cầm giữ không được, ghé vào lỗ tai cậu đề thấp thanh âm ác ý nói nhỏ: “Cưng lại cầu dẫn anh, đêm nay không cho cưng về nhà.”

Tần Qua vừa thẹn vừa vội: “Anh! Em không có...” Lão yêu tinh này nói cậu cầu dẫn hắn, cậu cho tới bây giờ đều không có...

Bỗng nhiên “đình” một tiếng cửa thang máy mở ra, bên ngoài hành lang đèn điện sáng trưng, một bóng người vọt vào.

Người nọ còn nằm trên người cậu không đứng dậy, một bàn tay đặt bên trái cậu mặt ngăn cản tầm mắt, tay phải ôm thắt lưng cậu, Tần Qua không biết người bên ngoài kia là ai, đẩy người nọ lại không chút lung lay, gấp đến nỗi cuống lên.

“Lâm tổng...” Thanh âm người đến mở đầu nghe thật vui vẻ nhưng đến âm cuối thì lại thấp đi.

“Có chuyện gì.” Lâm Hi Liệt lạnh lùng nói. Quấy rầy hắn thân mật với người yêu, hắn không nổi bão đã là tốt lắm rồi. Huống chi hôm nay còn gặp hai chuyện làm hắn khó chịu, shit.

“Từ sáng sớm em đã ở đây chờ ngài... Lúc đi thăm đồ với phỏng vấn mở màn cũng không thấy ngài tới...” Người đến hình như có chút tủi thân.

“Tôi hỏi cậu có chuyện gì.” Tới hay không liên quan gì đến hắn.

“Em... Em diễn như vậy ngài có hài lòng không?”

“Vừa lòng. Cậu có thể đi chưa? Không thấy tôi đang bận rộn sao?”

Lâm Hi Liệt nói chuyện rõ ràng lãnh khốc không lưu mặt mũi cho ai như thế như thế, làm cho Tần Qua rất kinh ngạc, trong lòng lại có một chút lo buồn nhỏ nhỏ. Nếu người nọ nói chuyện như thế với cậu, chỉ cần một câu thôi, cũng có thể làm cho cậu...

“Vậy... Em không quấy rầy ngài nữa...”

Cái bóng trên mặt đất thu nhỏ rồi biến mất, Tần Qua nghe tiếng bước chân truyền đến thì biết người tới đã chạy đi khỏi đây.

“Đó... là ai vậy? ...”

“Người lạ thôi.” Lâm Hi Liệt buông tay đang giam cầm Tần Qua ra, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ khó chịu. Càng không thích chính là cục cưng nhà mình lại đi hỏi thăm tên ruồi bọ vừa rồi kia.

Trong bóng đêm, Tần Qua nhìn đôi mắt dị sắc của người nọ, không biết lấy đâu ra dũng khí hỏi: “Đó... Đó là Phạm Hi Văn phải không? ...”

“Ừ.” Lâm Hi Liệt nhả mồm gật đầu.

Trong lòng Tần Qua bỗng nhiên dâng lên đủ mọi loại tư vị.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cậu có gốc cũng nghe ra người vừa đến có chút tình cảm với Lâm Hi Liệt, vô luận là ái mộ cũng vậy, sùng kính cũng thế. Diễn viên vốn là ngôi sao của công chúng, nhưng bây giờ lại lại rầm rầm chạy đến trước mặt người nọ, đợi cả ngày chỉ vì muốn hỏi người nọ một câu “Em diễn có được không”.

Ngay cả khi cậu chưa từng yêu đương cũng có thể cảm nhận được đây là loại tâm tình khiêm hạ nhỏ nhoi đến thế nào.

Nhưng cho dù là vậy, cậu cũng không hy vọng... Có những người khác mến mộ nam nhân của cậu...

Lúc trước cậu đã không có nghĩ tới, nam nhân của cậu anh tuấn như thế, vĩ đại như thế, có tiền có thế như thế, có lẽ sẽ có rất nhiều người muốn trèo lên giường của hắn.

Cậu bình thường như vậy, không thú vị như vậy, trừ bỏ đọc sách với chơi Piano thì cái gì cũng không biết. Không đá bóng, không gây sự, chưa từng coi AV, nghe chuyện cười cũng không hiểu lắm. Nam nhân rốt cuộc thích cậu ở điểm nào? ...

Tần Qua nghĩ đến đây, tâm tình bỗng dưng trùng xuống.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Một loại không khí kỳ quái lan tràn ra.

Thấy nam nhân nhả mồm chăm chú nhìn cậu, Tần Qua cũng không dám giương mắt đối diện với hắn, tránh qua người nọ mà đi ra cửa.”Đi thôi...” Sắp đến mười giờ, đi quá giờ đó cha sẽ sinh nghi.

Tần Qua đang muốn đi nhanh, bỗng nhiên thân thể bị nhắc bổng lên không, tay người nọ vòng qua thắt lưng giữ lấy mông cậu ôm vào lòng.

Cậu ngây ngốc sững sốt một chút thì mạnh giãy giữa: “Anh... Anh làm cái gì vậy? ... Sẽ... Sẽ có người thấy... Để em xuống...”

Lâm Hi Liệt thoải mái mà ôm cậu theo cửa sau studio đi ra ngoài.

“Có phải em nghi ngờ anh đi ăn vụng bên ngoài hay không?” Nam nhân vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn cậu

Tần Qua không dám nhìn hắn, chỉ ôm cổ hắn nhẹ nhàng gật đầu.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Sao lại không tin anh như thế, em nói anh nên làm sao trừng phạt em đây?” Lâm Hi Liệt nói xong thì mạnh mẽ nhéo mông Tần Qua một cái.

Bất thành lĩnh bị đùa giỡn như thế, Tần Qua lập tức kêu lên: “A! ... Anh...” May mà đã đi ra khỏi tòa nhà, được bóng đêm che lấp, khuôn mặt đỏ gay của cậu cũng không bắt mắt lắm. Nhưng Tần Qua vẫn cảm thấy ngượng ngùng, chôn mặt ở hõm vai Lâm Hi Liệt, giống như làm vậy tiếng kêu vừa rồi sẽ không phải do cậu phát ra.

“Em vẫn chưa trả lời anh đâu, nên làm sao trừng phạt em? Hả?” Lâm Hi Liệt vẫn không buông tha.

“Anh... Anh đừng có vừa ăn cướp vừa la làng đi...”

“Sao anh lại làm ăn cướp ? Hửm?”

“Anh cùng... Phạm Hi Văn kia... Rõ ràng có quan hệ...” Nghe giọng điệu của Phạm Hi Văn kia, giống như hai người đã quen biết thật lâu, nói không chừng đã sớm... Đã sớm... Cũng chỉ có cậu là không biết gì...

“Oh... Biết ghen rồi.”

Lâm Hi Liệt mở cửa ghế lái phụ, khom lưng xuống đặt Tần Qua vào, lại thay cậu cài lại seatbelt mới ngồi vào xe.

“Tên nhóc kia hình như đã lên giường với đạo diễn, cho nên đạo diễn mới chạy đến để cứu ta với anh. Anh đối với việc chọn diễn viên cũng không có ý kiến gì, đạo diễn nói tên nhóc này lúc trước cũng đã diễn qua mấy vai trên truyền hình, có chút tiềm năng, anh nói tùy vào đạo diễn. Còn bộ dáng như là rất quen thuộc với anh đó là do cậu ta tự mình bày ra, không hề có chút quan hệ nào với anh.

“...”

Thấy vẻ mặt người yêu do dự, Lâm Hi Liệt lại kiên nhẫn nói: “Anh có đến trường quay xem vài lần, tên nhóc kia liền chạy tới như là rất thân quen với anh.”

“Ông xã em rất chung tình, không tin em sờ thử đi.” Lâm Hi Liệt nói rồi bắt lấy tay Tần Qua che lên vị trí kia của mình.

Cảm giác vị trí nơi được bàn tay bao trùm nóng rực một mảnh, thậm chí ngay cả mạch máu nảy lên cũng cảm giác được, Tần Qua then thùng được không biết làm sao, muốn rút tay về, lại bị người nọ gắt gao đè lại, thanh âm cũng càng ngày càng thấp: “Anh buông tay... Buông tay ra...”

Lâm Hi Liệt thấy Tần Qua then thùng sắp bốc hơi, mới thả lỏng lực đạo trên tay, xoa mặt người yêu: “Hiện tại nó chỉ đứng dậy với em, em còn hoài nghi nó ra ngoài ăn vụng, em nói xem em nên bồi tội thế nào đây?”

“Anh... Anh nói vậy...” Chỉ cần là nam nhân bình thường, dục vọng đều có thể đứng dậy, sao có thể chỉ đối với ai... Nhưng là... Tuy rằng biết nam nhân nói lời này chỉ để lừa cậu vui nhưng tâm tình cậu lại nhịn không được mà tốt lên một ít.

Trước kia có vài sự kiện gây gỗ đánh nhau đổ máu, thầy giáo nghi là người nọ làm, nhưng người nọ chưa bao giờ thừa nhận, cũng chưa bao giờ giải thích. Hôm nay cậu chỉ nghi ngờ chút xíu như vậy, người nọ lại giải thích nhiều đến thế, chứng minh... Chứng minh người nọ thật sự... thật sự rất coi trọng cậu...

Lâm Hi Liệt lại tới gần một chút, cắn lỗ tai Tần Qua: “Đêm nay em chịu trách nhiệm đút nó ăn no, ha?”

“Không...”

Còn chưa xong đã bị người nọ nuốt vào trong miệng.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Nam nhân càng nói lời hạ lưu, Tần Qua lại càng vô lực phản bác, khí lực trên người đều như nước bị tháo đi.

Giờ phút này cậu bị đặt lên lưng ghế, bị hôn đến không thể động dậy, chỉ nghe thấy tiếng nước tiếp xúc, trái tim cũng bùm bùm nhảy loạn. Thiếu chút nữa ngạt thở mới được nam nhân buông ra.

Tần Qua thở hổn hển, nhiệt độ bên trong xe dường như cũng tăng cao, sương mù ngưng đọng trên kính thủy tinh, phong cảnh ngoài cửa sổ đều mơ hồ. Tiếng thở của người nọ cũng trầm nặng hơn, quanh quẩn len lỏi vào lỗ tai cậu, tình sắc đến cực điểm.

Sợ nam nhân muốn tử hình cậu ngay tại chỗ, Tần Qua dán trên lưng ghế cứng người lại, không dám làm ra một cử động nào, trong bóng đêm đôi mắt dị sắc của người nọ gắt gao khóa cậu lại, hô hấp cũng càng ngày càng nặng, tựa như bao vây con mồi, sói càng chạy càng gần.

Vài giây trôi qua tưởng như vô tận, ý nghĩ muốn chạy trốn trong lòng Tần Qua dâng lên tới cực hạn, cậu mới vừa run rẩy đưa tay ấn nút mở seatbelt đã bị người nọ ôm eo gần như kéo qua đặt lên cơ thể hắn, nơi nóng bỏng kia đâm vào đùi trong của cậu. Tần Qua còn không kịp giãy giụa, đã bị xoay mặt qua mạnh mẽ hôn. Một cái hôn hoàn toàn khác biệt, lần này nam nhân dường như muốn nghiền cậu ra ăn vào bụng, Tần Qua cảm thấy môi lưỡi của mình gần như sắp hòa tan, rồi mới bị người nọ hút vào bụng.

Bỗng nhiên cảm thấy trên người mát lạnh mới phát hiện áo khoác đã bị người nọ cởi ra từ bao giờ. Tay Lâm Hi Liệt đã luồn vào trong chạy loạn khắp nơi, bàn tay lạnh lạnh làm cho Tần Qua không ngừng run rẩy.

“Lâm Hi Liệt... Không cần...” Cậu biết nam nhân một khi đã làm thì sẽ không dưới mấy tiếng, cậu... Cậu còn phải về nhà...

Lâm Hi Liệt ngoảnh mặt làm ngơ mà kéo xuống khóa quần Tần Qua, đưa tay vào cầm mềm mại của cậu.

“Ồ ô...” Nơi tiêng tư mẫn cảm bị người nọ dễ dàng nắm trong tay, vừa vuốt ve vừa xoa nắn, lời cự tuyệt của Tần Qua chưa nói ra khỏi miệng đã bị rên rỉ đứt quãng thay thế.

Tần Qua giãy dựa lung tung, tay đánh lên cửa kính xe mới ý thức được đây là bãi đậu xe công cộng, cậu theo phản xạ mà che miệng lại, lại bị nam nhân kéo ra, lấy cà-vạt trói lại vòng ra sau cổ hắn.

“Che làm gì? Anh thích nghe em kêu nhất...”

“Anh! ... A! ...”

Tần Qua vừa định trách cứ, tay phải người nọ đã bóp mạnh môy cái, cậu hoàn toàn mất đi ngôn ngữ.

Chỉ khi nào đi tắm cậu mới đụng vào nơi xấu hổ khó mở miệng kia, ngay cả thủ d*ם cậu cũng không hề nghĩ ngợi qua. Hiện tại nơi yếu ớt kia lại bị nam nhân thay đổi các loại thủ pháp nặng nhẹ tra tấn, khoái cảm giống như roi quất lên người, ngay cả thắt lưng cậu cũng không thể giữ thẳng, hoàn toàn ngồi phịch trong lòng nam nhân tùy hắn vỗ về chơi đùa, đầu bị khoái cảm đốt thành đồng bột khét, lời lẽ cự tuyệt ban đầu giờ phút này đã quăng lên chín tầng mây, ngay cả trong miệng cũng thoát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Nam nhân còn chưa tra tấn được bao lâu Tần Qua đã hoàn toàn chịu không nổi, cái lưng vốn đang cong cũng lập tức thẳng dậy bật ra sau, toàn bộ dịch thể đều phun lên áo sơ mi của nam nhân.

Nam nhân ác ý quanh quẩn ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Thật nhanh... có biết không, em như vậy sẽ có biệt danh là súng bắn sớm?”

Tần Qua cắn bản vô lực phản bác, vẫn ôm cổ Lâm Hi Liệt thở dốc, Lâm Hi Liệt đem áo len của Tần Qua vén đến ngực vuốt ve, ngón tay như vô tình mà kẹp lấy đầu nhũ đỏ sẫm. Tần Qua còn đang chìm đắm trong dư vị cao trào chưa lấy lại tinh thần, đã bị khoái cảm kỳ dị trước ngực làm cho rên lên.

Cách lần hai người làm tình trước mới một tuần, Tần Qua làm sao chống đỡ được, cậu cắn bản hoàn toàn chưa làm tốt tâm lý chuẩn bị... Tuy rằng biết người nọ sẽ đòi cậu, nhưng không nghĩ lại tới nhanh như thế...

Khi ngón tay Lâm Hi Liệt thấm đẫm dịch thể duỗi vào cơ thể cậu, Tần Qua cuối cùng nhịn không được nước nở ra tiếng: “Xin anh... Hôm nay như vậy thôi...”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt chuyển động ngón tay một chút: “Đêm nay đừng về.”

“Không được... Không được... Thật sự... Ô... Thật sự không được... Chúng ta... Chúng ta rõ ràng đâu có ...”

“Còn không phải là do em quyến rũ anh sao.”

“Em... Em không có...”

Thấy cục cứng nhắm mắt lắc đầu, Lâm Hi Liệt “hừ” một tiếng: “Vậy em tự đi chuyển đi, di chuyển đến khi anh vừa lòng sẽ cho em về.”

Tần Qua lắc đầu.

“Vậy quay về giường anh làm!” Chết tiệt hắn đã sắp nổ tung rồi mà cục cứng còn muốn giằng co.

“Hức... Lâm Hi Liệt...”

Tần Qua vừa gọi tên nam nhân, vừa nước nở lắc đầu. Đến khi Lâm Hi Liệt đang muốn hung ác làm cậu, bỗng nhiên một thứ mềm mại run rẩy vươn đến, khựng lại trong chốc lát như không biết làm sao, mới lại không thuần thực mà vươn lưỡi, thăm dò vào khoang miệng hắn.

Thấy người yêu rõ ràng muốn cầu xin mà ngốc ngốc lấy lòng hấn, khối cứng rắn trong lòng Lâm Hi Liệt lập tức bị bắn chết . Ngậm lưỡi người yêu dịu dàng hôn mát một hồi lâu, mới khàn khàn mà nói: “Không lay chuyển được em. Vậy làm một lần trên xe đi, một lần thôi.”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Nam nhân luôn luôn lộng quyền có thể thỏa hiệp như vậy đã là tốt lắm rồi. Tần Qua biết hôm nay sống chết cũng trốn không thoát , mặt phát sốt mà nằm ở trên vai nam nhân, tựa như đã điều đem đầu vùi vào cát.

Ngón tay Lâm Hi Liệt ở trong cơ thể Tần Qua mở rộng trong chốc lát liền lui ra ngoài, nâng mông người yêu lên, cúi đầu nói “Anh đi vào.”

“A! ...”

Tần Qua căn bản không kịp chuẩn bị, đã bị nam nhân nắm thắt lưng bóp mông hung hăng ấn ngồi xuống tính cù nóng cháy. Tính cù nam nhân vừa đâm lên thì xuyên vào, dừng đạo lập tức bị căng lớn, nhiệt độ nóng rực nóng đốt cháy vách tường yếu ớt của cậu, Tần Qua theo phản xạ mà cong người ra sau, đầu đụng phải mui xe.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Không đợi Tần Qua thở ra, Lâm Hi Liệt đã bóp cậu mông bắt đầu tiến công. Tần Qua bị Lâm Hi Liệt nâng lên cao lại hung hăng thả xuống, mỗi lần đều xuyên vào đến nơi sâu nhất trong cơ thể, lúc bắt đầu Tần Qua còn có thể bắt kịp tiết tấu, sau đó chỉ có thể tùy ý nam nhân điên cuồng đâm vào, bám trên vai nam nhân nức nở rên rỉ, móng tay cũng cào rách lưng áo sơ mi của người nọ. Tính cù nóng cháy trong cơ thể quả thực muốn đốt hư cậu, cậu cảm thấy linh hồn mình đều bị hơi thở nam nhân bao phủ...

“Kêu lớn như thế, không sợ người bên ngoài nghe thấy sao? Hả?”

“Ừm...” Tần Qua nhắm mắt mãnh liệt lắc đầu. Bị lấy ra xuyên vào rất hung mãnh, nước mắt cũng không nghe lời mà tràn ra hốc mắt. Giống như mỗi một lần tính sự, cậu đều có thể bị nam nhân bức đến khóc ra.

Bỗng nhiên cửa sổ thủy tinh trên vang lên “Cộc cộc” hai tiếng, Tần Qua sợ tới mức vội ngậm miệng lại, chôn đầu vào vai nam nhân. Lâm Hi Liệt lại như không sao cả, vơ đại quần áo bên ghế phụ phủ thêm lên cho người yêu, mới đề nút quay kính xe xuống.

Người ở phía ngoài mang đồng phục, cầm đèn pin chiếu vào trong xe kiểm tra.

“Ngài cảnh sát, có việc gì sao?”

Kiểm xe quay xuống đập vào mặt là mùi vị dịch thể đàn ông, một cơ thể nhỏ gầy không biết là nam hay nữ nằm trên thân nam nhân, chân tách ra hai bên rõ ràng là tư thế cưỡi ngựa, tay còn bị cà-vạt trói quàng qua cổ nam nhân. Cảnh sát vừa thấy tình cảnh này ngốc lăng sau một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Thật có lỗi đã quấy rầy ... Tôi chỉ là thấy người trong xe này lâu quá không đi ra, bên trong lại như có tiếng động lo lắng có thể có chuyện gì đó, cho nên...”

Lâm Hi Liệt không kiên nhẫn ngắt lời: “Ngài cảnh sát, như ông thấy đấy, chúng tôi đang làm tình, ngài cảnh sát có thể tránh đi một chút không?”

Cảm giác được người trong ngực lúc nghe thấy hai chữ “Làm tình” hơi run rẩy một chút, Lâm Hi Liệt cong lên khóe miệng cười cười.

“A... Thật có lỗi... Được...”

Cảnh sát thật thà hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, ngay cả ít nhất nên kiểm tra giấy tờ cũng quên, vội vàng cầm đèn pin đi xa.

Lâm Hi Liệt lúc này mới kéo cửa sổ xe lên, ác ý nói: “Em xem, đều là bị tiếng kêu của em gọi tới, thực kích thích.”

“Anh... Anh nói vậy...” Tần Qua tức đến run run, lại đột nhiên phát hiện vật lớn trong cơ thể lại càng sưng lên.

“Anh...” Tần Qua vừa kinh vừa sợ, vừa muốn nói chuyện, đã bị nam nhân ngăn chặn môi, tiếp theo đó là mạnh mẽ đâm rút, làm cho cậu ngay cả rên cũng rên không được.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Bị cắt ngang, nam nhân quả thực sắp điên rồi, bóp mông cậu nâng lên lại ấn xuống. Thân thể Tần Qua đã hoàn toàn mất khống chế, bị nam nhân không có phương pháp gì mà lay đến lay đi. Tính cụ ma xát lên bụng nam nhân, áo sơmi có chút thô ráp làm cho cậu cũng dần dần cứng rắn lên, nhưng mà vẫn thủy chung cách cao trào kém một chút. Tay lại bị nam nhân trói chặt không thể tự vuốt ve, khoái cảm dâng cao nhưng lại kém một bước như vậy, Tần Qua không còn cách nào khác chỉ có thể miễn cưỡng lợi dụng lúc nam nhân chuẩn bị đâm vào nói: “Lâm... Lâm Hi Liệt...”

Nam nhân lại như là đã biết trước: “Muốn bắn sao?”

“Hức...” Da mặt Tần Qua thật sự rất mỏng, mới rồi gọi tên nam nhân đã là dùng hết dũng khí, hiện tại muốn cậu thừa nhận mình muốn bắn, cậu thật sự là...

Nam nhân tâm tình rất tốt mà nói: “Kêu ông xã đi, sẽ cho em bắn.”

Tần Qua nhắm mắt lắc đầu.

Đã biết nam nhân chắc chắn sẽ làm khó cậu, cậu ngay từ đầu thì không nên cầu cứu nam nhân...

Bỗng nhiên hạ thân nóng lên, tính cụ bị nam nhân nắm trong lòng bàn tay, nam nhân thế nhưng lại vươn ngón tay ra ngăn chặn lỗ nhỏ.

... Rất... Rất quá đáng...

Nam nhân còn ác ý ở nói nhỏ bên tai: “Gọi đi... gọi một tiếng.”

Tần Qua lắc đầu.

Lâm Hi Liệt miễn cưỡng cười, một bên mạnh mẽ mà đâm ngoáy trong cơ thể cậu, một bên xoa nắn tính cụ non nớt của cậu, từ đầu đỉnh đến các nếp nhăn rồi đến hai tiểu cầu, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào mà đùa giỡn.

Tần Qua làm sao chịu được nam nhân thành thạo khiêu khích, toàn bộ khoái cảm đều dâng lên, rồi lại bị ngăn cản không ra được, cậu không thể làm gì, chỉ có thể nức nở lắc đầu, giống như cầu nam nhân thiện tâm buông tha cậu.

“Chịu không nổi rồi? Chịu không nổi thì gọi đi.”

Động tác đâm rút của nam nhân trở nên kịch liệt, Tần Qua bị đâm đến cả người phát run, trong đầu sôi trào tất cả đều là dục vọng, môi run rẩy, nói năng lộn xộn không khống chế được mà kêu lên: “Ông... xã...”

“Ngoan, lớn tiếng một chút.”

Tần Qua đã hoàn toàn vô thức, không nghĩ ngợi mà thì lớn tiếng kêu lên: “Ông xã... A! ...”

Lâm Hi Liệt chẳng những nói lỏng ngón tay đang ngăn chặn ra mà còn hung hăng xoa nắn hai cái, đưa Tần Qua lên cao trào. Bí chỗ của Tần Qua lập tức chặt lại, vận xoắn đến Lâm Hi Liệt cũng bắn đi ra.

“Ahh...” Cuối cùng có thể bắn ra lại bị rút đầy ngập dịch thể nóng bỏng Tần Qua thiếu chút nữa hít thở không thông, chỉ có thể vô lực mà dựa vào nam nhân hô hấp, cái miệng nhỏ nhắn phun ra hơi thở ẩm áp phả lên cổ Lâm Hi Liệt, làm cho hắn lại dừng đứng lên.

Cảm giác được dực vọng nam nhân lại đang sống đây, Tần Qua gấp đến độ khóc lên: “Anh... Anh... Đâu chỉ làm một lần...”

Nam nhân dường như nén lại, hít sâu vài cái, mới nâng mông Tần Qua lên làm cho vị trí hai người mập hợp chia lìa. Trọc dịch nóng bỏng nam nhân mới bắn cũng thuận theo bí khẩu chảy ra.

“Em xem em đi, ăn vào thiệt nhiều mà.”

“Anh... Anh không được nói! ...” Tần Qua không chịu nổi nhất chính là những lời nói hạ lưu của nam nhân.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt thay cậu nới lỏng dây buộc, rút giấy lau khô sạch sẽ dịch thể trên người Tần Qua, lại thay cậu mặc quần áo. Tần Qua vội vàng ngồi vào vị trí phó lái, cúi đầu nhìn đầu ngón tay hồng thắm của mình, một ánh mắt cũng không dám nhìn người nọ.

Bên cạnh truyền đến thanh âm loạt xoạt, cậu lặng lẽ liếc liếc mắt một cái mới phát hiện nam nhân đang lau trọc dịch trên quần tây, áo sơmi cũng ướt một mảng lớn, hoàn toàn là kiệt tác của cậu.

Tần Qua then thùng mà ấp úng: “Anh... Anh cởi quần áo đưa cho em đi, em đem về giặt sạch cho anh...”

“Thật là có lòng.” Nam nhân mỉm cười, “Nhưng mà không cần, phía sau cái áo sơmi này đều đã bị em cào hư rồi.”

“ ... ”

Tần Qua lập tức nổ hồng mặt mà cúi đầu, không dám nói một câu.

Chevrolet cuối cùng cũng khởi động, lúc ra khỏi bãi đỗ xe đã là mười một giờ.

Xe chạy đến gần nhà Tần Qua mới dừng lại, Tần Qua lại bị quay mặt qua hôn sâu một hồi. Bên tai là thanh âm khàn khàn của nam nhân: “Hôm nay còn lại một phần, tuần tới gặp mặt sẽ bổ sung.”

“ ... ”

Tần Qua không dám nói lời nào, đi như chạy trốn, bước nhanh hai bước chạy vào cửa sắt khắc hoa.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Sau khi Tần Qua về nhà, đã gần mười một giờ rồi. Phòng khách còn sáng lên ánh đèn vàng nhạt ôn hòa, Tần cha ngồi ở trên sofa xem TV, trên màn hình là kịch luân lý gia đình. Tần mẹ cũng ngồi bên cạnh vừa xem vừa đan áo lông.

Lần đầu tiên về trễ như vậy, Tần Qua thấy hai người đều còn chưa ngủ, trong lòng hơi chột dạ. Thoáng đến gần một chút, cúi đầu nói: “Ba mẹ, con đã về.”

Tần mẹ vẻ mặt hiền lành mà nói: “Đã về rồi, đã về là tốt rồi. Ba con có chút chuyện muốn hỏi con đó.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Trong lòng Tần Qua hẫng một chút, lập tức khấn trương lên: chẳng lẽ là... Chuyện của cậu cùng Lâm Hi Liệt đã bị cha phát hiện ? Nếu như vậy, cha đã biết được bao nhiêu? Sẽ không phải... Ngay cả cậu đã làm tình với Lâm Hi Liệt... Cũng biết đi? ...

“Con trai à, con ở trường học đã quen chưa?” Tần cha cười tủm tỉm nói.

“Dạ... Đã quen rồi.” Vì muốn cho lời nói dối này chân thật một chút, Tần Qua lại bồi thêm một câu: “Đều là bạn chơi với nhau từ nhỏ, ở chung cũng rất hòa hợp.” Cậu bình thường rất ít nói dối, nói dối là đỏ mặt.

Nhưng hiện tại vì che dấu quan hệ của cậu với người nọ... Aizz... Cậu làm sao mà còn trọ ở trường... Mỗi đêm cậu ngủ trong vòng tay người nọ...

“Học tập tốt không?”

“Học tập? Cũng giống bình thường thôi... Vừa mới khai giảng, cũng chưa có kì thi gì.” Tần Qua có chút không hiểu làm sao.

“À, vậy là tốt rồi. Con trai à, con trọ ở trường, cha mẹ muốn nhúng tay vào cũng không được. Ban ngày không biết con có chăm chú nghe giảng hay không, buổi tối cũng không biết con có thật sự đọc sách hay không. Con hiện tại cũng có nhiều bạn, thường xuyên ra ngoài chơi đến khuya, hoặc trắng đêm không về. Ba biết con trai ở tuổi này như vậy thực bình thường, nhưng con phải chú ý, đừng lêu lổng với những người không người tốt, sẽ dễ dàng bị lây nhiễm tính xấu của bọn họ. Học tập là quan trọng nhất... blablabla...”

Tần Qua mới đầu còn có chút lo lắng đề phòng, nghe đến lúc này thì mới thoáng thả lỏng. Cẩn thận suy nghĩ nửa ngày thấy Tần cha không có câu nào liên quan đến Lâm Hi Liệt. “Hiện tại con cũng có nhiều bạn” câu này phạm vi rất rộng, hẳn là không phải nói về Lâm Hi Liệt. Hơn nữa cuối cùng lại dừng ở học tập, chỉ cần cậu có thể giữ vững thành tích, cha sẽ không phát hiện ra.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Ừm... Tần Qua thoáng buông lỏng trái tim, nói: “Ba ba, ba yên tâm đi, con cũng không còn nhỏ nữa, cũng đã biết phân biệt đúng sai. Nếu ba lo lắng, sau này con sẽ không tham gia hoạt động gì của bạn bè nữa...”

“Ôi chào ôi chào ôi chào... Ba không phải không cho con tham gia hoạt động tập thể...” Tần cha gấp đến rầu đều dựng lên, “Ôi... Đúng là ba có nói đừng để cho hoạt động ảnh hưởng đến học tập, cũng đừng ra ngoài cùng người khác học hỏi những thứ không tốt, nhưng không phải nói hoàn toàn không cho con tham gia...”

Tần Qua hiểu ý gật đầu: “Con đã biết ba ba. Con sẽ cố gắng học tập, thi giữa kỳ xem thử thành tích của con đi.”

“Ừ! Được! Thực là con trai ngoan của cha.” Tần cha cười đến miệng đều kéo lên tận mang tai.

“Vậy... Không có việc gì nữa thì con đi ngủ?”

“Tốt tốt, mau đi đi.”

Tần mẹ cũng chen lời: “Đắp thêm một cái chăn, đừng để bị cảm lạnh.”

“Vâng! Ba mẹ ngủ ngon.”

Tần Qua thở phào một hơi, buổi thẩm vấn này coi như là hữu kinh vô hiểm mà trôi qua. Khẩn trương vừa buông xuống, cảm giác không khoẻ từ bí chỗ phía sau lại dâng lên.

Hôm nay lần đầu tiên cậu làm với nam nhân trên xe, thân thể đều không thể duỗi thẳng, không gian xe có rèm che vừa nhỏ vừa kín vô hình trung tạo ra một loại áp lực, làm cho cậu vô cùng khó chịu. Hôm nay hình như nam nhân đặc biệt điên cuồng, luôn bóp chặt eo hông cậu, đặc biệt là phía sau, năm ngón tay đều ghim vào hông thịt mềm mại của cậu, hoàn toàn là nắm hông cậu mạnh mẽ ấn xuống... Lúc ấy tình cảm mãnh liệt thì không để ý, kết thúc tính sự người bình phục lại mới cảm thấy phía sau đều bị bóp nóng đỏ lên ... Bí chỗ cũng rất khó chịu, tuy rằng lúc ấy được nam nhân giúp đỡ một ít trượt dịch chảy ra, nhưng hiện tại đi vài bước, đã cảm thấy bí khẩu lại có gì đó ứ ứ chảy ra... Thắt lưng cũng đau đến không thể thẳng dậy, cậu cũng không dám đi nhanh chỉ dám chậm rãi bước từng bước một...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cởi quần áo ra nhìn gương, Tần Qua mới phát hiện hông eo đều bị bóp đỏ, trên quần lót cũng có chất lỏng màu trắng khả nghi... Mặt cậu đỏ bừng lên trực tiếp ném quần lót vào thùng rác, rồi mới nhanh mở vòi sen tắm rửa kì cọ sạch sẽ.

Nam nhân đáng giận... Còn... Còn buộc cậu kêu “Ông xã” ... Lần tới... Tuyệt đối không thỏa hiệp...

Tần Qua tắm rửa xong nằm ở trên giường, cảm thấy vừa tức vừa thẹn, kéo mạnh chăn trùm lên đầu.

he he chương này ngắn ()

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Đúng 9 giờ kết thúc tự học buổi tối, Tần Qua thu dọn xong đeo túi sách lên theo dòng người chậm rãi đi tới cửa trường học. Ở trước cổng nhìn qua lại, tựa hồ chưa thấy Chevrolet quen thuộc, Tần Qua liền đứng tại chỗ chờ. Đêm nay gió thổi thật lạnh, nhiệt độ không khí vốn đã hơi thấp, gió thổi thì càng lạnh hơn. Tần Qua đứng ở tại chỗ run run. Trước đây người nọ chưa bao giờ để cậu chờ, mỗi lần đều tới sớm, ngồi trong xe hút thuốc.

Tần Qua có chút lo lắng, lại có một chút chờ mong nam nhân tốt nhất là không đến. Từ buổi sáng thứ hai cậu đã lo lắng đề phòng. Người nọ nói “Hôm nay còn lại một phần, cuối tuần gấp sẽ bổ sung” từng chữ từng chữ cậu đều nhớ rõ. Thất vọng với mộng vẫn còn hồng, cả ngày chủ nhật khắp người đều đau mỏi, nếu người nọ lại làm một lần như thế, cậu sợ ngay cả giường cậu cũng không xuống được...

Sáng nay thầy giáo còn ở trước mặt mọi người khen ngợi cậu, nói cậu làm bài tập đơn giản ngắn gọn hoàn toàn có thể làm đáp án tham khảo. Tần Qua ngồi xuống vuốt ve di động người nọ đưa, mặt xấu hổ hơi hơi phỉếm hồng. Ở trong ý thức của cậu, cậu đã không còn là đứa bé ngoan ngoãn thuần khiết không nhiễm một hạt bụi nào trước kia. Cậu cùng con riêng xã hội đen quan hệ thân thiết, còn làm tình với hắn, ở dưới thân hắn giãy giụa rên rỉ, còn bắn lên áo sơ mi của hắn...

Tần Qua cảm thấy hoảng sợ, tim đập nhanh hơn, cả người cũng hơi nóng lên, không dám nghĩ tiếp, lấy lại bình tĩnh nhìn đám người tới lui trước mắt, xe đạp cùng các loạn xe hơi sang trọng hỗn loạn qua lại.

Lại một trận gió phần phật thổi qua, cuốn theo giấy báo, chai nước ngọt, còn có bình trà sữa plastic. Dòng người đã thưa thớt hơn. Tần Qua nhìn theo chiếc xe tư gia cuối cùng đi qua, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã chín giờ rưỡi. Di động cậu nắm chặt trong tay đến ướt mồ hôi cũng vẫn không có động tĩnh gì. Tần Qua muốn gọi điện thoại, lại sợ người nọ đang có việc gấp. Nghỉ tới nghỉ lui, vẫn là thôi, xoay người đi về ký túc xá.

Nam nhân lần đầu tiên thất hứa làm cho cậu đã lo lắng nhưng lại không hiểu sao mà có chút cảm giác thoải mái. Ít nhất đêm nay, thân thể “Miệt mài quá độ” của cậu có thể nghỉ ngơi một chút.

Tần Qua tìm được cái chìa khóa đã lâu không dùng mở cửa, chợt nghe trong phòng ngủ truyền đến tiếng rên rỉ kịch liệt “A! A! Nhanh một chút!”. Cậu lập tức đỏ mặt, vội vàng đóng cửa lại lui ra ngoài. Vừa định xuống lầu đã bị gọi lại: “Này! Vào đây!”

Đàm Tấn đứng ở cửa ngoắc ngoắc cậu. Thấy bộ dáng do dự lại áp a áp ứng của cậu, không kiên nhẫn mà nói: “Là phim cấp ba, xem cậu sợ tới mức nào kìa!”

“Các cậu... Các cậu cũng quá lớn mật đi...”

“Đây có là cái gì, ở ký túc xá nam sinh chuyện này thực bình thường a! May mắn hôm nay không thủ d*m, bằng không cậu đột nhiên đi vào, thế nào cũng dọa tôi sợ tới mức vô sinh.”

Tần Qua đập Đàm Tấn một chút, theo vào phòng ngủ.

Cánh cửa vừa mở, tiếng vang *** mỹ vừa rồi lại bắt đầu, phụ nữ hét chói tai rên rỉ, thanh âm hỗn loạn của thân thể va chạm, Tần Qua nghe mà da đầu run lên, hai người kia ngồi chồm hổm trước màn hình máy tính say mê xem. Tần Qua vội kiếm góc xa nhất mà ngồi, vừa ngẩng đầu chỉ thấy Đàm Tấn từ trên cao nhìn xuống: “Cậu còn biết trở về?”

“À...”

“Hôm trước cha cậu còn gọi điện thoại cho tôi, hỏi tình huống cậu ở trường học làm sao!”

“VẬY... VẬY CẬU NÓI SAO?” TẦN QUA XANH MẶT.

“TÔI ĐƯƠNG NHIÊN LÀ VÌ GIÚP BẠN MÀ KHÔNG TIẾC CẢ MẠNG SỐNG ! CẬU KHÔNG NÊN CÙNG TÊN KIA LUI TỚI, TÔI TRỪ BỎ GIÚP CẬU GIẤU ĐIỂM, CHẴNG LẼ CÓ THỂ MÉC CHO CHA CẬU SAO?”

Thấy bộ dáng tức giận của Đàm Tấn, Tần Qua ngược lại lại yên lòng, máu cũng từng chút từng chút quay về “Cám ơn...”

“THẬT KHÔNG BIẾT TÊN KIA CÓ CÁI GÌ MÀ CẬU MÊ NHƯ THẾ... HỪ! NẾU THÀNH TÍCH THI GIỮA KỲ CỦA CẬU GIẢM XUỐNG, CHA CẬU HỎI ĐẾN TÔI CŨNG MẶC KỆ. TỰ CẬU CẦN THẬN MỘT CHÚT! ĐỪNG CHƠI ĐẾN QUÊN HẾT TRỜI ĐẤT!”

“TÔI... TÔI BIẾT... TÔI Ở CÙNG HẮN THẬT SỰ CŨNG KHÔNG LÀM GÌ...” ()

Còn chưa nghe xong, Đàm Tấn đã không chịu nổi xoa tay: “CẬU CÓ LÀM GÌ VỚI HẮN THÌ KỆ CẬU, TÔI MỚI LƯUÍ QUAN TÂM.”

Đang lúc hai người đều im lặng, máy tính bỗng nhiên phát ra hai tiếng thét cao vút “Aaa! ...”, nam nữ đều có. Tần Qua nhất thời đỏ mặt cúi đầu, Đàm Tấn bĩu môi: “Kêu thật giả tạo!”

“CÁI... CÁI NÀY CÒN CHIA RA THẬT GIẢ HAY SAO?”

“ĐÚNG VẬY A! VỪA RỒI RÕ RÀNG LÀ KHÔNG ĐỦ NHẬP VAI.” ĐÀM TẤN XOAY XOAY THẮT LƯNG.

“CÁC CẬU... BÌNH THƯỜNG ĐỀU COI MẤY CÁI ĐÓ?”

“CŨNG KHÔNG PHẢI MỖI NGÀY ĐỀU XEM, KHI NÀO MUỐN COI THÌ COI, BÌNH THƯỜNG CÒN ĐÁNH BÀI, ĐI BAR UỐNG RƯỢU TÁN GÁI NỮ, KẾT HỢP GIỮA LÝ THUYẾT VÀ THỰC TIỄN THÔI.”

“ĐÀM TẤN! ... CẬU VẪN NÊN CHÚ Ý THÀNH TÍCH CỦA CẬU MỘT CHÚT... CÒN CÓ, BÊN NGOÀI LỘN XỘN NHƯ VẬY...”

“BIẾT RỒI, SAO CẬU GIỐNG BA TÔI VẬY.”

Tần Qua đỏ mặt, một lúc lâu sau mới lại ấp úng nói: “CÁI ĐÓ... THẬT SỰ RẤT ĐẸP SAO? ...”

“CẬU NGỐC À, ĐƯƠNG NHIÊN LÀ ĐẸP! MÁY TÍNH CỦA THẲNG CON TRAI NÀO MÀ KHÔNG CÓ MỘT SỐ AV GV (=)). ĐẾN ĐÂY ĐẾN ĐÂY, CẬU THÔNG SUỐT KHÔNG DỄ DÀNG, CŨNG ĐẾN XEM ĐI. XEM MỘT CHÚT CHO BIẾT.

Tần Qua bị nài ép lôi kéo đến trước máy tính, ánh vào mắt là một người đàn ông đang cười lên một người phụ nữ, chuẩn bị đâm vào. Tần Qua liền cảm thấy có chút buồn nôn, lập tức nhắm mắt lại không xem nữa ... Chuẩn.

“SAO VẬY, ” ĐÀM TẤN CÒN Ở MỘT BÊN ỒN ÀO, “CẬU XEM NGỰC CÔ GÁI NÀY NÀY, SỜ LÊN CHẮC SẼ RẤT THÍCH...”

Tần Qua xấu hổ đến không biết đứng đâu, bỗng nhiên áo túi áo rung rung lên. Như là cứu tinh xuất hiện, Tần Qua chạy nhanh mấy bước ra ban công, đóng cửa lại mới ấn nút nghe.

Nam nhân mới vào thì hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Ở ký túc xá... Anh... Anh hôm nay sao không tới?”

“Anh sẽ tới ngay, em xuống dưới đi.”

Tâm tình Tần Qua lập tức tốt lên, cúp điện thoại khoác túi sách lên lưng nói một tiếng “Tôi đi đây” thì chạy xuống lầu, Đàm Tấn tức giận mắng “Bạch nhãn lang”.

Chỗ này chính xác là bạch nhãn lang đó, nhưng mà thiệt khó hiểu T^T

Ra cửa trường, mượn ánh sáng đèn Tần Qua phát hiện vị trí ngồi lái không phải là Lâm Hi Liệt. Cậu có chút do dự, bỗng nhiên cửa ghế sau mở ra, Lâm Hi Liệt từ bên trong đi ra, tóc hỗn độn tay trái lại bó thạch cao, còn dùng vải bông trắng treo lên vai. Trên quần áo màu trắng còn có vết máu.

“Anh...” Tần Qua khiếp sợ nói không nên lời, bỗng nhiên mặt bị nam nhân chạm vào, hình như ẩm ướt .

“Em khóc cái gì.”

“Anh...” Tần Qua phát hiện tiếng nói của mình đều mang theo âm khóc nức nở, “Anh đây là xảy ra chuyện gì? ...”

“Buổi tối có người gây sự trong khu của anh, vậy nên chiến một trận.”

Nam nhân nói thật nhẹ nhàng, làm cậu không biết quá trình khinh khủng đến thế nào. Nhưng chỉ tưởng tượng tình cảnh nam nhân tay không đánh nhau, lại bị người ta đâm bị thương, Tần Qua nhịn không được nức nở ra tiếng, muốn ôm nam nhân nhưng tay trái hấn lại treo ngang trước ngực.

Bỗng nhiên nước mắt trên mặt bị lau sạch sẽ: “Khóc cái gì, anh cũng không có việc gì. Được rồi, lên xe đi.”

Tần Qua ngồi vào xe rồi Lâm Hi Liệt mới giới thiệu nói: “Đây là trợ lý của anh, em gọi anh Văn Thanh.”

“Anh Văn Thanh.”

Người nọ quay lại gật đầu, một khuôn mặt sạch sẽ sáng sủa, ngay cả râu cũng được cạo sạch sẽ, cả người toát ra khí chất trầm ổn hướng nội, hoàn toàn tương phản với Lâm Hi Liệt kiệt ngạo bất tuân (a.k.a hot boy nổi loạn =))), Tần Qua ở cái nhìn đầu tiên cũng rất ấn tượng.

Xe khởi động, Tần Qua mới thật cẩn thận mà nhìn cánh tay trái băng bó của nam nhân, hỏi: “Có nghiêm trọng không? Khi nào mới lành lại?”

“Không có gì. Đại khái nửa tháng mới có thể tháo băng.”

“A! Nghiêm trọng như thế!”

Nam nhân nhìn Tần Qua tròn mắt còn phấp phấp ánh nước, nhịn không được cúi người ghé vào lỗ tai cậu ác ý nói nhỏ: “Đúng vậy a, là thực nghiêm trọng. Ít nhất hai tuần lễ không thể tận tình ‘yêu’ em... Tuần trước em còn thiếu nợ anh, lần này lại khát tiếp. Đến khi cánh tay anh có thể tự do di chuyển, nhất định phải làm cho em...”

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

“Anh! ... Anh đừng nói nữa!” Tần Qua vừa xấu hổ lại vừa tức giận, đã bị thương thành như vậy mà đây đầu còn... Còn là cái loại chuyện này...” Văn... Anh Văn Thanh còn ngồi ở phía trước...” Thanh âm Tần Qua thấp đến không thể nghe được.

Nam nhân miễn cưỡng cười: “Làm cấp dưới mà một chút ý thức ấy cũng không có, sớm đã bị sa thải.”

Tuy rằng Tần Qua biết, mỗi ngày ở thế giới ngầm như là đặt đầu trong thông lọng, đánh chiến bằng súng đồ máu là chuyện thực bình thường. Nhưng mà biết thì biết, một khi loại chuyện này rơi xuống trên người thương yêu của mình thì không thể không lo lắng.

“Sau này sẽ còn... còn có loại chuyện này sao?”

Nhìn người yêu hiểm khi mà nhú lại cặp mày thanh tú, trong mắt lóe ra đều là lo lắng, Lâm Hi Liệt khẽ vuốt mặt Tần Qua: “Bảo vệ không tốt, có thể sẽ còn.”

“Vậy... Vậy anh đừng làm nữa ! Quá nguy hiểm !” Nếu kể tiếp để cậu thấy nam nhân cả người đều là máu... Không... Cậu không thể tưởng tượng...

Được người yêu lo lắng cảm giác thật tốt, Lâm Hi Liệt cười nói: “Nguy hiểm thì có nguy hiểm một chút, em không tin anh sao?”

“...” Tin tưởng thì tin tưởng, nhưng nam nhân cũng không phải làm bằng sắt ...

Thấy bộ dáng người yêu vẫn còn lo lắng, nam nhân lại kề sát vào một chút, “Yên tâm đi. Anh sẽ không sao, không thì ai sẽ ‘yêu’ em? Ha?”

“...”

Hơi thở ẩm áp của nam nhân xẹt qua vành tai Tần Qua, cậu thẹn thùng mà rụt cổ, cúi mắt xuống nhìn bằng gạc trên tay người nọ.

Nói chuyện với nam nhân, ba câu thì sẽ có một câu không đứng đắn. Chuyện nam nhân quyết định cậu cũng không thay đổi được.

Nam nhân lại đến gần hôn cậu, Tần Qua muốn đẩy ra, nhưng lại nghĩ đến vết thương của nam nhân, trong lòng lại lập tức mềm nhũn. Nam nhân ngậm môi cậu, dọc theo viền môi tinh tế mút vào một lần, rồi mới khiêu mở khớp hàm tiến quân thần tốc. Tần Qua do dự vươn lưỡi ra, lập tức đã bị nam nhân quấn lấy.

Nụ hôn sâu chấm dứt, Tần Qua mới phát hiện xe đã dừng lại, đã về đến nhà.

Mình ở trong tình huống có người lạ mà say đắm hôn môi cùng nam nhân đến mức này, quả thực... Tần Qua cũng không dám nhìn biểu tình của lái xe vội mở cửa nhảy xuống.

“Anh trở về điều tra một chút xem là ai đứng sau, tôi nghĩ hơn phân nửa là ‘Bà ta’.”

“Vâng. Liệt ca.” Văn Thanh giao chìa khóa xe cho Lâm Hi Liệt rồi rời khỏi.

Đèn hiên sáng lên, vú Trương có lẽ là vừa mới ngủ, trên bàn trà còn bày bữa ăn khuya nghi ngút khói.

“Ăn khuya chút không?”

Tần Qua lắc đầu: “Không... Em còn rất no.”

Lâm Hi Liệt liền ngồi xuống ăn.

Đêm nay nam nhân đã đánh nhau, trên người chắc chắn ra rất nhiều mồ hôi còn có thể dính máu, chắc sẽ muốn tắm rửa. Nhưng nam nhân lại bị thế này, chỉ sợ là không tiện lắm...

Tần Qua do dự nhìn Lâm Hi Liệt một cái. Nam nhân ăn rất chậm, mày nhíu lại như đang suy nghĩ. Thấy tình cảnh này, cuối cùng Tần Qua hạ quyết tâm, lên lầu chuẩn bị nước tắm cho nam nhân.

cheveuxnoirs.wordpress.com/

Tần Qua vén tay áo lên, mở ra nước ấm, chờ nước nóng lên mới dùng nút chặn lỗ thoát nước trong bồn tắm lại.

Nước đầy được một nửa thì nam nhân đi vào, khoắn tay dựa vào tường nhìn Tần Qua.

Tần Qua bị nhìn có chút sợ hãi, đầu óc chậm chạp vòng vo nửa ngày mới ấp úng nói: “Muốn... Muốn em giúp anh cởi quần áo không?”

Nam nhân nhắc nhắc mày: “Em cứ nói đi?”

Nam nhân thường xuyên dùng “Em cứ nói đi?” đáp lại cậu. Tần Qua có đôi khi thật sự không biết nam nhân rốt cuộc là muốn thế nào, nhưng chưa đoán sai bao giờ.

Tần Qua gỡ hết nút áo nam nhân xong thì không biết nên cởi ra cách nào, đang do dự chột nghe nam nhân nói: “Dùng kéo cắt đi, dù sao áo sơmi này cũng không cần nữa.”

“Ah...”

Tần Qua thật cẩn thận cắt hồi lâu, mới cởi được áo sơmi ra.

Bộ dáng nam nhân ở trần nửa người rất đẹp, vẫn như lần đầu tiên cậu nhìn thấy, vai rộng thắt lưng hẹp, hoàn toàn là mô hình cơ thể nam giới. Cơ bụng rõ ràng, nhưng cũng không phải phình ra từng khối từng khối như mấy huấn luyện viên thể hình, mà là biến mất sau làn da, nhưng sức mạnh trong đó lượng cũng không thể khinh thường.

“Nhìn cái gì, cởi quần nữa.” Thanh âm nam nhân vang lên trên đầu Tần Qua.

“...”

Tần Qua khấn trương nuốt nuốt nước miếng, tim đập đập như sấm mà kéo xuống khóa quần tây của nam nhân. Quần tây theo chân trượt xuống mặt đất, lộ ra màu quần lót trắng bao lấy tượng trưng nam tính thật lớn.

Tần Qua quả thực bị chỗ phình ra kia dọa đến. Sững sốt một lúc lâu mới đỏ mặt cổ lấy dũng khí nói: “Cái đó... Cái đó cũng muốn cởi sao? ...”

Tâm tình nam nhân rất tốt, vẫn nhìn cậu đỏ mặt cúi đầu quả thực sắp bốc hơi, mới cảm thấy đã trêu chọc cậu đủ rồi, chậm rì rì mà nói: “Không cần.” Dứt lời duỗi chân dài ra, bước vào bồn tắm lớn.

Lúc này Tần Qua mới như trút được gánh nặng, nhặt lên quần áo trên mặt đất, bỏ vào tủ quần áo bên cạnh, lại mở ngăn tủ khác lấy dầu gội và sữa tắm.

Tần Qua chưa từng tắm cho ai bao giờ..., kỹ thuật thật sự rất tệ (cứ như rửa chén =)))))), lấy vòi sen quét tới quét lui, tẩy rửa thật vất vả, cũng phun đầy nước lên quần mình. Nam nhân lại vẫn chẳng phàn nàn gì.

“Cởi quần ra.”

“A?”

“ Cởi quần, ướt hết rồi.”

“Ah...”

Tần Qua đến phòng ngủ cởi quần, lại tìm một cái quần short nhỏ mặc vào, tiến phòng tắm thì thấy nam nhân đã bắt đầu kỳ cọ, cả người trừ lưng cùng cánh tay đều đã đầy bọt. Thấy tay trái nam nhân bị băng bó không tiện xoay người, Tần Qua liền nói: “Em giúp anh kỳ lưng đi...”

“Tốt.” Nam nhân ném bông tắm cho cậu.

Chà xát tay phải, trên lưng, cùng trước ngực cũng chưa là cái gì, lúc muốn tắm đến đùi và cẳng chân, Tần Qua đành phải ngồi thấp xuống. Hung khí thật lớn của người nọ ở bên khoe mắt cậu lúc ẩn lúc hiện, mặt Tần Qua không thể ức chế mà càng ngày càng hồng.

Bình thường nam nhân mang quần, cậu đương nhiên nhìn không ra. Lúc làm tình với nam nhân cậu căn bản chẳng dám nhìn nơi đó của hắn, có khi ngay cả mắt cũng không dám mở. Cho nên hôm nay mới là lần đầu tiên được nhìn trực diện...

Vừa nghĩ tới thứ thật lớn đó của nam nhân ra vào trong cơ thể cậu, mạnh mẽ khuấy đảo, lấy ra xuyên vào, ngay cả chân Tần Qua cũng mềm nhũn.

Bỗng nhiên nam nhân kéo cậu, đặt trên tường hôn ghì lên.

Hôn môi ập tới bất ngờ lại mạnh mẽ, ngay cả răng cậu cũng bị đụng tới, môi cũng bị cắn mút lợi hại. Chân Tần Qua vốn đã có chút mềm, hiện tại đã sắp đứng không được.

Trong thoáng chốc nghe thấy nam nhân ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Nhìn bộ dáng hiền lành này của em, thật muốn làm em.”

“...” Tần Qua vừa thẹn lại sợ, vội nhắm mắt quay mặt đi không đoái hoài tới nam nhân.

cheveuxnoirs.wordpress.com/

“Hay là dùng cách cởi lên cũng được, như vậy tay trái sẽ không sẽ gây trở ngại, em thấy thế nào?”

“Anh! Anh đều đã bị thương! Còn... Còn muốn cái đó! Nhanh đi tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ, thân thể anh quang loa như vậy, cảm lạnh thì sao!”

Nam nhân cảm thấy buồn cười: “Làm ‘vận động’ sao lạnh được?”

“Anh... Anh mau buông tay...” Sớm biết vậy, sẽ không nên tốt bụng giúp nam nhân tắm rửa! Lại gặp phải loại chuyện này...

Nam nhân “hừ” một tiếng, trên người Tần Qua nhẹ đi, nam nhân thể nhưng thật sự buông tha cậu. Tần Qua không dám nói thêm nữa, lấy vò sen giúp nam nhân tắm sạch sẽ bọt trên người. Đang lúc tắm đến chân nam nhân bỗng nhiên nói: “Để đó cho anh, em ra ngoài đi.”

“Sao? ...”

Tác giả nói: Khụ khụ... Ai muốn xem khẩu X *** phải thất vọng rồi ==+

Bạn nói: hê hê đương mà cứ mong chờ đê, hok có cái này thì sẽ có cái kia

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Tần Qua cho là mình nghe lầm.

“Đưa vò sen cho anh, em ra ngoài đi.” Thanh âm trầm thấp của nam nhân vang lên.

Tần Qua thẳng lưng dậy, thấy sắc mặt nam nhân không tốt, lòng mảy mui lại, hai tay cũng nắm chặt thành quyền, gân xanh trên cánh tay phải đều nổi lên, tựa như đang ngấm ngấm chịu đựng tức giận.

Tần Qua có chút bất an, muốn hỏi nam nhân xảy ra chuyện gì, lại cảm thấy nam nhân đã sắp phát hỏa, mình vẫn là không nên ngỗ nghịch ý nam nhân, liền đem vò hoa sen giao cho hắn, mở cửa đi ra ngoài.

Nam nhân... Rốt cuộc tại sao lại tức giận?

Tần Qua nhớ rõ khi nam nhân ở trên xe còn đùa giỡn cậu, khi đó tâm tình nhất định cũng không tệ lắm. Sau khi về nhà sắc mặt cũng bình thường... Cũng chỉ có vừa rồi... Chẳng lẽ là mình cự tuyệt làm cho hắn tức giận?! Vốn nam nhân đêm nay đã nói muốn bồi thường phần thiếu nợ, hiện tại lại bởi vì bị thương mà không tiện, trong lòng nam nhân nhất định rất khó chịu... Đều nói người bệnh là lớn nhất, mình lại còn mạnh mẽ cự tuyệt nam nhân... Xem ra hắn là vì vậy mà tức giận...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Nhưng... Nhưng mà... Cậu thật sự không muốn... Nói tiếp, vạn nhất đang lúc tình cảm mãnh liệt, nam nhân lại không cẩn thận đụng đến tay trái thì phải làm sao? Nếu muốn thỏa mãn nguyện vọng nam nhân, vừa muốn làm cho nam nhân ít di chuyển, sẽ... Sẽ là chính cậu chủ động ngồi lên đi... Không... Đây... Đây rất quá ... Cậu làm không được...

Tần Qua vội nhắm mắt lắc đầu.

Cậu không muốn nam nhân tức giận... Nhưng cũng không muốn... Vậy rốt cuộc phải làm sao đây?

Tần Qua ngồi ở mép giường do dự, nghĩ đến tay trái nam nhân đeo băng vải, nuốt nuốt bọt hạ quyết tâm.

Thời điểm Lâm Hi Liệt từ phòng tắm đi ra thì thấy Tần Qua choàng áo sơ mi rộng thùng thình của hắn cúi đầu đứng ở mép giường.

Lâm Hi Liệt vừa dùng khăn tắm lau tóc, vừa đến gần ngồi trên giường: “Em đổi lại áo này làm gì? Không phải có mua áo ngủ cho em rồi sao?”

Tần Qua không trả lời, chỉ nói: “Em... Em giúp anh lau.”

Nói rồi tiến lên tiếp nhận khăn tắm, ở trên đầu nam nhân xoa đến xoa đi đến khi nam nhân nói “Được rồi”, mới dừng lại, vào phòng tắm treo khăn tắm lên.

Tần Qua nhìn nhìn gương, mặt mình đã thực đỏ, nghĩ đến lát nữa mà phải làm cái loại việc kia, tim lại đập thịch thịch.

Cậu lấy lại bình tĩnh, lại hít sâu vài hơi chậm rãi mở cửa phòng tắm.

Nam nhân như thường ngày ngồi ở đầu giường, lấy remote ấn đến ấn đi. Hình như tin tức tài chính kinh tế buổi chiều còn chưa bắt đầu.

Tần Qua cố lấy dũng khí đi qua ấn cái nút phía dưới TV, TV “opp” mà một tiếng tắt đi.

Lâm Hi Liệt nhíu mày: “Em làm gì vậy?”

Tần Qua chậm rãi đến gần, bò lên giường, tách ra chân thật cẩn thận mà ngồi lên người nam nhân, run run hạ thấp người xuống, lại run rẩy dăng môi lên môi nam nhân.

Mí mắt Lâm Hi Liệt không dấu vết giật giật, lập tức đảo khách thành chủ mà hung hăng mút vào đôi môi ẩm ướt át của người yêu, đem từng cái răng trong khoang miệng mà lướt qua một lần.

Vừa chấm dứt hôn môi, thấy cục cứng một bên run rẩy một bên thở dốc, tay phải Lâm Hi Liệt hung hăng vuốt ve cái mông trần trụi quang loả của cậu, nói: “Quang minh chính đại mà cậu dẫn anh? Hửm? Quần cũng không mang? Vừa nãy là ai ở trong phòng tắm nói không muốn không muốn?”

Tần Qua nhắm mắt lắc đầu.

Chỉ làm phần dạo đầu cậu đã hối hận. Nam nhân giống như dã thú vậy, cậu căn bản không thể thỏa mãn ...

Cậu giãy giụa ra, lại bị nam nhân bóp thắt lưng đè lại: “Tiếp tục đi, di chuyển nào.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Ngón tay dài nhỏ của nam nhân nóng lên trượt vào khe hông, có chút giống như vô tình mà chạm vào bí chỗ của Tần Qua, làm cậu sợ run một trận. Thẹn thùng, hối hận cùng sợ hãi đồng loạt dâng lên, Tần Qua đâm lao phải theo lao, nhưng lại không có năng lực chủ động uy nã nam nhân, lại không muốn hấn giận, nhịn không được nước nở lên.

Lâm Hi Liệt thở dài: “Đêm nay em sao vậy?” Chủ động ngồi lên người hẳn thật sự là hành động dị thường.

“Thực xin lỗi... Em... Em không muốn anh tức giận...”

Nam nhân xoa xoa mái tóc mềm mại của Tần Qua: “Anh tức giận lúc nào?”

“Ở... Ở trong phòng tắm ... Anh... Anh kêu em ra ngoài...”

Lâm Hi Liệt tựa hồ hiểu được chuyện gì rồi: “Em nghĩ rằng anh tức giận?”

“Ừm...”

Nam nhân bật cười: “Em thật ngốc. Khi đó là anh bị em trêu chọc đến không xong, muốn tự giải quyết một chút. Em không muốn làm, anh chỉ có thể tự mình động thủ, đương nhiên sẽ kêu em ra ngoài, bằng không để em nhìn anh thủ d*m à?”

“...” Tần Qua trừng to mắt nhìn nam nhân: giằng co nửa ngày, thì ra là cậu hiểu lầm còn tự đưa mình tới hoàn cảnh như vậy ...

Nam nhân bỗng nhiên cười cười: “Hiện tại nếu em đã tự ngồi lên đây nghĩa là có lòng rồi thì ‘Làm’ luôn đi.” Dứt lời đâm đâm Tần Qua.

“A! ...”

Cảm thấy kinh sợ lưỡi dao lớn của nam nhân đã trướng lên cứng rắn, dần dần nóng lên, chỉ cách một lớp áo tắm mỏng manh như là lúc nào cũng có thể tiến vào, mặt Tần Qua nguyên bản đã hồng đỏ nay lập tức muốn nhỏ máu.

“Không... Anh vẫn nên nghỉ ngơi đi...”

“Em trêu chọc anh ‘lên’ rồi lại mặc kệ anh, lại muốn cho anh đi phòng tắm thủ d*m à?”

“... Không... Em không phải...” Tần Qua vừa thẹn vừa vội.

“Không muốn? Vậy cho em một lựa chọn: khâu giao cho anh. Như vậy em sẽ không đau, sau khi xong việc cũng không cần tắm rửa.”

Thấy người yêu ngạc nhiên tròn to mắt: “Khâu? Miệng?” Lâm Hi Liệt cúi người ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Khâu giao chính là...”

Lập tức ngay cả lỗ tai Tần Qua cũng hồng thắm: “Không! Không muốn!”

“Thế này cũng không muốn, thế kia cũng không muốn, vậy rốt cuộc em muốn thế nào? Em cũng không thể đã khơi lửa mà không phụ trách dập a.”

Cậu không nói lại nam nhân, mình lại đuối lý, đành phải xin khoan dung: “Ừ... Lâm Hi Liệt... Tha em đi...”

Thấy người yêu đã thật sự xấu hổ lúng túng đến đâu cũng không nâng dậy, lúc này Lâm Hi Liệt mới cảm thấy vừa lòng, “Được rồi. Hôm nay coi như xong, vậy em thiếu hai khoản nợ.”

“...” Lại... Lại nhiều thêm một phần...

“Còn nữa, em gọi một tiếng Ông xã.”

“...” Lại nữa! Cậu mới tự hứa tuyệt đối không thỏa hiệp!

“Anh đếm một hai ba, đếm tới ba thoả thuận hủy bỏ.”

“Không! Không...” Tần Qua do dự một lúc lâu, vẫn là yếu ớt như muỗi kêu mà gọi một tiếng: “Ông xã...”

“Ừm.” Nam nhân hôn hôn trán của cậu. “Em ngủ trước đi, anh chờ một lát để xem tin tức tài chính kinh tế.” Đến nỗi cái nơi kia... Cũng chỉ có thể nhịn một chút. Vừa mới ra một lần, nhịn một chút hẳn là có thể bình phục. Bất quá bộ dáng người yêu nhà mình vất vả chăm chỉ vì mình mà tắm rửa kì cọ, thật sự là... Rất hiền lành, rất chộc người... Mẹ nó mình tự nhiên tốt bụng như thế bỏ qua cho cục cưng, thật sự là... Đầu bị cửa kẹp rồi... Quên đi quên đi, lần sau nhất định phải đòi lại một lượt, làm cho cương giường cũng không xuống được.

Tần Qua rụt rè chui vào chăn, nhớ tới đêm nay nhìn qua AV ở kí túc xá, nhịn không được hỏi: “Lâm Hi Liệt... Anh xem AV rồi sao?”

“Xem rồi. Hỏi cái này làm gì?”

“Đàn ông... Đều thích làm với phụ nữ sao?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt cảm thấy hai vấn đề này thật khó xử, qua loa đáp: “Đại đa số đàn ông thì như vậy, nhưng cũng có đàn ông thích làm với đàn ông.”

“Vậy... Vậy còn anh?”

“Không có thích hay không, chỉ là phương thức phát tiết dục vọng mà thôi.”

“...” Trong lòng Tần Qua có chút không hiểu mà thương tâm thất vọng, kéo chăn cao một chút, nhắm hai mắt lại.

Sơ mi và no underwear, hình mẫu lí tưởng trong lòng bạn đó

và là thương hiệu của em Ciel a~ =))

Còn tấm này là bạn tự sướng hê hê

38. Chương 38

CƯƠNG 38

Coi như... Coi như cái gì cũng không nghe thấy...

Tuy rằng Tần Qua tự khuyên mình như vậy nhưng trong lòng lại nhịn không được nghĩ đến. Nam nhân nói vậy là có ý gì? Ý là ở cùng cậu cũng chỉ là phát tiết dục vọng thôi sao? Vậy nam nhân ra ngoài tìm gái không phải cũng được sao? Tại sao muốn tìm cậu? ...

Trong đầu Tần Qua đủ các loại suy nghĩ đang bốc lên, bỗng nhiên bên tai lại vang lên thanh âm: “Anh chỉ thích làm với em.”

“Sao?”

Tần Qua mở mắt ra, thấy nam nhân vẫn chăm chú nhìn cậu.

“Trước kia anh có rất nhiều tình một đêm, nhưng đó chẳng qua chỉ là cách thức phát tiết dục vọng mà thôi.”

“...” Tuy rằng đã biết nhưng nghe được chính miệng nam nhân thừa nhận trước kia đã làm cùng rất nhiều người, trong lòng Tần Qua vẫn nhịn không được có chút ghen tuông không hiểu nảy lên.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Hiện tại anh chỉ thích làm với em, cũng chỉ làm với em. Với em, là đàn ông hay phụ nữ không phải vấn đề, em có hiểu không?”

“...” Tần Qua có gốc cũng biết nam nhân đang nói cái gì. Câu hỏi của nam nhân cậu không biết nên trả lời làm sao, đành phải kéo chăn lên cao một chút, nhắm mắt lại: “Em... Em muốn đi ngủ...”

Biết cục cựa gặp loại tình huống này thì sẽ biến thành đà điểu, Lâm Hi Liệt cũng không nói ra, mặc cậu giả bộ ngủ. Chỉ là tắt đèn, đưa tay ôm cục cựa qua, để cậu nằm nghiêng về mình, chậm rãi vuốt ve cái trán cậu, đẩy những sợi tóc lòa xòa trên trán ra.

Cái trán Tần Qua rất đẹp, lông mi thanh mảnh nhưng không nữ tính, còn có tóc mái. Bất quá tóc mái cũng không tồi, nhìn qua thanh thuần đáng yêu.

Thanh thuần đáng yêu? Đây không phải là từ hình dung con gái sao? Lâm Hi Liệt cười cười trong lòng. Nhưng người yêu nhà mình so với con gái còn muốn đáng yêu hơn. Hơn nữa, tuy rằng bề ngoài Tần Qua thoát nhìn yếu đuối nhưng trên thực tế cũng không phải như thế. Trong cuộc đời ngắn ngủi trước đây của hắn, gặp qua rất nhiều người nghe nói hắn là con riêng của đại ca xã hội đen liền vội tránh xa hoặc là nhanh chạy tới nịnh bợ, nhưng Tần Qua thì không phải như vậy. Từ đầu đến cuối, Tần Qua đều không hề thêm mấy từ “xã hội đen” để hình dung hắn. Tần Qua chỉ cùng một người tên là Lâm Hi Liệt cô độc từ nhỏ đến lớn kết thân, chỉ yêu nhau, mà thôi. Còn việc hắn là con ai, có thân phận bối cảnh gì, cậu chưa bao giờ để ý đến.

Chuyện tối hôm nay, chỉ sợ là không phải kẻ thù tập kích đơn giản như vậy. Trước kia còn bị nguyên lão xúi giục khiến cho mấy quận tranh đấu, hiện tại địa vị của hắn ở Lâm gia như mặt trời ban trưa, ngay cả nhóm nguyên lão cũng im miệng không nói, người có chút đầu óc cũng sẽ không chọn cái thời điểm thế cục hỗn loạn này mà gây sự. Trừ phi... Là có người thấy tình thế không ổn, đợi không kịp muốn hành động.

Bà ta đang tính toán cái gì, hắn còn không rõ sao? Bất quá chuyện lần này không gây ảnh hưởng lớn nên không thể lật mặt ả, hừ. Hiện tại về phương diện tài chính, Long Đằng phát triển không ngừng, vị trí ông trùm giới giải trí chắc chắn sẽ thuộc về tay hắn, đến lúc đó sẽ ra tay quét sạch bà ta cùng thế lực của mẹ.

Nụ cười của nữ phát thanh viên trong tin tức tài chính kinh tế cũng đã sắp cứng lại mà vẫn tiếp tục dùng giọng khí thông báo tin tức, thanh âm của cô gái thật sự rất chói tai, mặt cũng trang điểm rất đậm khi cười lộ lên hai má đều mất tự nhiên, ngày mai nói giám đốc đài đối nhân sự thôi, đồ phải mỗi ngày sáng chưa chiều tối đều nghe, phát ngán.

Lâm Hi Liệt tắt đi TV, quay đầu thì thấy Tần Qua đã ngủ rồi, hô hấp ngân nga mà đều đều, thân thể hơi hơi phập phồng. Hắn cởi áo choàng tắm, cúi người hôn hôn trán Tần Qua, trượt vào ổ chăn, muốn ôm cục cựa vào trong ngực, đáng tiếc tay trái vô cùng bất tiện, đành phải bắt đắc đi từ bỏ.

Đại khái là do đánh nhau tiêu hao tinh lực, bệnh nhân lại đặc biệt cần nghỉ ngơi, Lâm Hi Liệt ngoại lệ mà không dậy sớm. Lúc mở mắt đã là bảy giờ.

Tần Qua đứng ở bên giường, trong tay bưng một chén cháo nóng hôi hổi. Thấy hắn tỉnh lại, lập tức tươi cười, ngồi ở bên giường nói: “Anh dậy rồi? Cảm thấy thế nào?”

Lâm Hi Liệt chống tay phải ngồi dậy: “Em dậy mấy giờ?”

“Sáu rưỡi ~ “

“Anh không nghe thấy đồng hồ kêu.”

“Trước lúc ngủ em không ngừng nói với chính mình: sáu rưỡi dậy sáu rưỡi dậy sáu rưỡi dậy, sáu rưỡi thì tự nhiên tỉnh dậy! Thực sự dùng được nha!”

Nhìn biểu tình khờ dại của Tần Qua, Lâm Hi Liệt không khỏi bật cười.”Em dứt anh hả?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Ừm...”

Tần Qua múc một muống cháo, thổi thổi, đưa tới bên miệng Lâm Hi Liệt.

“Anh muốn dùng miệng dứt .”

Tần Qua đỏ mặt, đưa muống đến gần miệng Lâm Hi Liệt, “Đừng lộn xộn nữa, ăn nhanh lên, bằng không em sẽ đi học đó.”

Lần đầu bị người nói “lộn xộn”, Lâm Hi Liệt cũng không đùa dai nữa, nuốt vào muống cháo độ ấm vừa phải nói: “Em làm sao đến trường?”

“Kêu taxi là được rồi.”

“Anh gọi người đưa em đi.” Nói xong liền lấy điện thoại ra nói mấy câu liền sắp xếp ổn thỏa.

Tần Qua cũng không phản đối, từng muống từng muống mà dứt hết cháo, để chén ở đầu giường rồi chạy vào phòng tắm, rất nhanh đã cầm khăn ướt đi ra.

“Không ngờ tiểu thiếu gia thật biết chăm sóc người bệnh nha.”

“Nói hươu nói vượn.”

Tần Qua cũng không để ý lời nói của Lâm Hi Liệt dùng mặt lau cho hắn. Tần Qua dịu dàng đụng vào làm cho Lâm Hi Liệt mới sáng sớm cũng hơi hơi xao động.

“Quần áo ở đâu?”

“Quần lót ở ngăn tủ bên trái.”

Tần Qua lấy ra một cái quần lót màu tối, giống như lần trước nam nhân hầu hạ cậu, nâng lên chân nam nhân giúp hắn xỏ vào, kéo đến đầu gối lại có chút xấu hổ lúng túng mà quay mặt qua chỗ khác, chậm rãi kéo lên. Không biết có phải nam nhân dùng tay giúp đỡ một chút hay không, coi như thuận lợi mà mặc quần lót cho nam nhân.

Nam nhân bỗng nhiên nói: “Không vội , nhanh đi học đi.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Vây...”

“Vú Trương sẽ chuẩn bị.”

“Ah...”

Tần Qua vừa muốn đi lại nghe phía sau còn nói thêm: “Hôn chào buổi sáng đâu?”

“...”

Nghĩ đến “Người bệnh là lớn nhất, người bệnh lớn lớn nhất”, Tần Qua đỏ mặt quay lại, cúi người nhẹ nhàng chạm vào môi nam nhân một chút.

“Em đi đây.”

“Ừ.”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Văn Thanh đưa Tần Qua đưa tới trường học thì vội chạy về Lâm gia. Lâm Hi Liệt đã rửa mặt mang quần áo xong, vẫn là bộ dáng lạnh lùng không ai bì nổi, giống như việc bị thương không ảnh hưởng gì tới hắn. Đối với chuyện phát sinh hôm qua lí do giải thích tựa hồ cũng đã được chuẩn bị kỹ càng, ngay cả tham thảo ý kiến tất yếu cũng miễn. Thời gian Văn Thanh đi theo bên Lâm Nhất Huy cũng không dài, bản thân giỏi về sát ngôn quan sắc, cũng coi như quen biết nhiều người, vị trước mắt này là một trong những người anh quen biết. Nói đến thành thực ổn trọng, tâm tư kín đáo, can đảm cẩn trọng, có lẽ chỉ sau Lâm Nhất Huy và lão quản gia già. Cái Lâm Hi Liệt thiếu chính là kinh nghiệm lăn lộn trong thế giới ngầm. Ít nhất, anh chưa thấy qua người thứ hai, mới trưởng thành đã nắm trong tay một số tiền lớn, ngồi trên vị trí cổ đông lớn nhất của công ty giải trí hàng đầu, hơn nữa còn là trong tình huống không có cha mẹ bên cạnh dạy dỗ. Tình cảnh như thế chỉ có thể giải thích là “trẻ nghèo” sớm trưởng thành.

Ở trong mắt Văn Thanh, việc Lâm Hi Liệt tiếp nhận Hồng bang chỉ là chuyện sớm hay muộn, chỉ xem hắn có thể làm anh em trong bang tin phục hay không, và Lâm Nhất Huy có nguyện ý về hưu hay không. Vấn đề này cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng hiện tại lại tự nhiên nảy ra một người tên Tần Qua thì lập tức khó giải quyết. Hành động của hai người tới qua, hiển nhiên là đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt. Chuyện này nếu truyền ra ngoài trước khi Lâm Hi Liệt tiếp nhận Hồng bang, hắn sẽ không có ngày trở mình. Tô Diêu tuy rằng không can thiệp vào sự vụ trong bang, nhưng vẫn có quan hệ quen thuộc với vài quận, dù sao cũng là địa bàn của cha bà trước kia. Nếu bà muốn lan truyền chuyện này ra ngoài cũng không khó. Tô Diêu khi chưa biết gì, thì cũng chỉ nỗ lực với Lâm Hi Liệt như hôm qua, nhưng nếu là chơi ngầm, chuyện này chỉ sợ sẽ không xong.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Trong đầu Văn Thanh vòng vo trăm ngàn cái ý niệm, liếc kính hậu nhìn Lâm Hi Liệt, hắn mặc áo phục đen, tay phải kẹp thuốc lá nhìn ra ngoài cửa sổ. Tư thái cùng vẻ mặt kia, thật sự là lãnh đạo trời sinh.

Tiết trời đã là cuối đông đầu xuân, bên ngoài đã không còn ảm đạm như mùa đông nữa, tuy rằng ánh mặt trời vẫn chẳng ấm lên mấy. Nhưng hai bên đường, hàng liễu đã nhú ra những mầm xanh nhỏ xíu, màu xanh tươi mát động lòng người làm cho Lâm Hi Liệt nhìn không được cũng nhớ tới khuôn mặt dịu dàng kia.

“Mùa xuân đến rồi.”

“Đúng vậy.”

“Cái gì? Muốn em chơi Piano?” Tần Qua lặp lại một lần.

“Đúng vậy.” Chủ nhiệm lớp chậm rãi nhấp ngụm trà, “Việc này, vốn là thầy chỉ định cho Cố Mộng múa đơn bài “Hôn lễ trong mộng” thôi, nhưng lại nhớ tới lúc em độc tấu Piano trong tiệc tối khai giảng đón học sinh mới rất tuyệt, thầy đã tự chủ trương giúp em hợp tác với bạn ấy một chút, em đàn, bạn ấy múa, thật là ông trời tác hợp a! Nhất định có thể đoạt được giải tiết mục được yêu thích nhất!” Chủ nhiệm lớp đã một đồng tuổi còn kích động đến hoa chân múa tay.

“... Vâng ạ.” Nghe ý của chủ nhiệm lớp như là đã quyết định rồi, Tần Qua cũng không thể nói thêm cái gì. Cậu kỳ thật cũng không quá nguyện ý tham gia loại hoạt động này, thứ nhất là bản thân cậu kỹ thuật thấp không muốn khoe ra, thứ hai là luyện tập mất rất nhiều thời gian. Thời gian của cậu chia làm hai phần, một phần là để học tập, một phần để yêu đương với Lâm Hi Liệt, học tập không thể giảm bớt, tất nhiên sẽ cắt bớt thời gian hai người ở chung. Ngay cả như vậy, làm một học sinh gương mẫu cậu cũng rất nhanh thu hồi kinh ngạc, không lộ ra chút gì không thoải mái. “Vậy việc luyện tập...?”

“Luyện tập à, cách ngày kỷ niệm thành lập trường còn tới hơn hai mươi ngày, các em bây giờ có thể bắt đầu rồi. Trong trường có phòng học nhảy, bên trong cũng có một cái Piano, các em luyện tập vào giờ nghỉ trưa được không? Có ảnh hưởng đến học tập không?”

“Buổi tối tự học nhiều hơn một chút là được rồi.”

“Ừ...” Chủ nhiệm lớp sờ cằm, “Việc này thầy đã nói với Cố Mộng rồi, hai em bàn bạc với nhau một chút đi! Đây là chìa khóa.”

“Vâng.” Tần Qua tiếp nhận cái chìa khóa liền ra ngoài.

Cố Mộng? Cậu đã nghe ba nói qua một chút, lúc trước cũng đã gặp qua ở tiệc tối Palm Springs. Cố Mộng là thiên kim tiểu thư trong gia đình làm giàu bằng chính trị, trước tiên là ngồi vững trong lĩnh vực chính trị, sau đó thì lợi dụng vị trí này nhận thầu một số hợp đồng của chính phủ, nhưng vài năm gần đây lại luôn tranh đấu gay gắt với Triệu gia, đấu hai ba năm song phương có thắng có thua. Cậu với Triệu gia cũng có liên quan... gần ... Là con trai bí thư thị ủy, bốn người bọn họ ở cùng một ký túc xá, hiện tại muốn cô hợp tác với con cháu của người đã giúp kẻ thù nhà mình, cũng không biết Cố Mộng có chịu không. Dù sao tiểu thư nhà giàu sẽ hay có chút bệnh công chúa. Tuy nhiên, chủ nhiệm mà không đề cập tới, cậu cũng còn chưa để ý đến cô nàng này. Cậu mới đến lớp thực nghiệm được vài ngày, đầy đầu lại là Lâm Hi Liệt, làm gì con thời gian quan tâm đến người khác.

“Tần Qua.”

“Hà?”

Tần Qua hồi thần lại mới phát hiện người mình đang nghĩ trong đầu đã ở ngay trước mắt.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cố Mộng ăn mặc rất đáng yêu, tóc cột đuôi gà, mặc áo T-shirt trắng, còn treo hai quả bóng nhỏ, chân đi một đôi giày tuyết màu nâu nhạt. Con gái mười sáu tuổi, chính là thời điểm thanh xuân tươi đẹp nhất.

Tần Qua vội chào: “Xin chào.”

“Cậu mới từ chỗ chủ nhiệm lớp về phải không?” Thanh âm Cố Mộng tựa như chuông bạc, trong trẻo lại không thiếu ngọt ngào, “Khi nào thì chúng ta bắt đầu luyện tập đây?”

“Bốn rưỡi chiều được không? Lúc ấy vừa kết thúc tiết thứ ba. Đúng rồi, mình có chìa khóa.”

“Ok, vậy bốn rưỡi bắt đầu, luyện đến sáu giờ rưỡi đi ăn cơm chiều rồi bảy giờ đến lớp tự học buổi tối luôn ha?”

“Được.”

“Tốt lắm, quyết định vậy đi!” Cố Mộng nói rồi cười một chút, vẫy vẫy tay tiếp tục đi.

Khoảng khắc khi Cố Mộng đi ngang qua, trên người truyền đến hương vị tươi mát của con gái làm cho đáy lòng Tần Qua hơi hơi rung động. ‘Cô bé này, cũng không tệ lắm.’

Cậu quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, mỉm cười liền xoay người đi.

Tần Qua ngồi xuống, mở sách đọc vài chữ lại nhin không được nghĩ tới người kia. Người nọ hiện tại đang làm gì nhỉ? Từ khi hai người tách ra, tuy rằng mỗi ngày đều ăn cơm trưa với nhau, nhưng Lâm Hi Liệt rốt cuộc có đến trường hay không cậu thật sự không biết. Trên sân trường cũng không thấy bóng dáng người nọ. Chẳng lẽ sau khi tiếp quản Long Đăng thì không được nhân rồi như trước kia nữa? Hiện tại tay người nọ bị thương, có phải có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút hay không? Tần Qua chống cằm, trong đầu hiện ra hình ảnh người nọ cầm remote chán chết mà ắn ắn, khóe miệng nhin không được cong lên, tay ngứa ngáy mà gửi tin nhắn cho người nọ: “Tay bị thương có đỡ hơn chút nào không?”

Rất nhanh đã nhận được hồi âm: “Không nhanh như vậy. Giữa trưa gặp ở chỗ cũ.”

Tần Qua đem từng chữ trong tin nhắn đọc đi đọc lại mấy lần mới cất di động vào túi.

Giữa lúc đang ăn cơm trưa, Tần Qua liền đem chuyện hợp diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường nói cho Lâm Hi Liệt. Nam nhân dường như có chút kinh ngạc mà nhăn mày: “Vậy em phải về nhà ở sao?” Nhà hắn cũng không có Piano.

“À không, em với bạn ấy luyện tập buổi chiều, buổi tối vẫn ở nhà anh, không có gì thay đổi.”

Nam nhân gật gật đầu, lại hỏi: “Cô ta có đẹp không?”

Tần Qua đập hắn một chút: “Hỏi cái này làm gì!”

“Sợ em bị bắt cóc.”

“Sao có thể.” Người là của cậu, sao có thể bị bắt cóc...

“Em không biết đó thôi, phụ nữ bây giờ rất ghê gớm, có rất nhiều cách quyến rũ em. Có khi giả ngây thơ, có khi hóa gợi cảm. Giả bộ thành thực gợi cảm thì con đỡ chứ nếu giả trang thanh thuần ngây thơ đàn ông bình thường sẽ nhìn không ra, đặc biệt là loại thiếu niên chưa hiểu đời như em.” (nghe như mẹ dặn con =))

“Cái giọng điệu gì vậy không biết...” Tần Qua bất mãn mà oán thăm. Cái gì mà thiếu niên chưa hiểu đời, còn không phải đã bị con sói xấu xa này ăn rồi sao...

Lâm Hi Liệt bỗng nhiên lại nhăn mày: “Vậy em sẽ chơi Piano à...”

“Ừm.” Nói chuyện hợp diễn này cho nam nhân còn có một nguyên do nho nhỏ, cậu hy vọng nam nhân biết cậu cũng giỏi vài thứ khác, không phải chỉ biết đọc sách ngu ngốc. Cậu không muốn nam nhân cảm thấy mình rất nhàm chán.

Lâm Hi Liệt nhăn mày suy nghĩ trong chốc lát, mới nói: “Em có muốn thu âm nhạc nền cho phim điện ảnh hay phát hành album Piano gì không?”

“Không cần đâu.” Tần Qua vội vàng xua tay, “Mấy cái đó rất khó, còn phải có chút tên tuổi mới được, không phải tùy tiện chơi Piano là có thể làm.” Thầy của cậu mới có tư cách đó, tuổi cậu còn nhỏ như vậy, không cần quá hoành tráng.

Lâm Hi Liệt lại đột nhiên bình thường trở lại: “Cũng tốt.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Sao?”

“Anh cũng không hy vọng em nổi tiếng.”

“... ?”

“Khi đó sẽ có rất nhiều người mơ ước em, anh không muốn.”

“...”

Tần Qua đỏ mặt đập nam nhân một cái, lại bị nam nhân bắt được, nắm tay khê hôn một cái.

“Em chỉ là của anh thôi.”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Gần đây nam nhân nói lời đường mật càng ngày càng dễ dàng, Tần Qua cũng nhin không được hoài nghi có phải nam nhân đã xem Quỳnh Dao toàn tập, hay là sách tư vấn tình yêu gì đó hay không. Nhưng quả thật mỗi câu mỗi chữ đều phù hợp phong cách của nam nhân, đơn giản thô bạo, rồi lại dịu dàng thấm thiết.

Thấy Tần Qua đỏ mặt không nói lời nào chỉ lo cúi đầu chột đồ ăn, Lâm Hi Liệt lại bồi thêm một câu: “Chuyện hợp diễn lần này coi như xong, không có lần sau, có nghe không?”

“VẬY... VẬY ĐỘC TẮU THÌ SAO?”

“Cũng không được.”

“...”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Anh đã nói, em nổi tiếng, anh sẽ không thích.”

Trước kia nam nhân cũng luôn chuyên quyền độc đoán, khi đó Tần Qua còn có chút bất mãn nho nhỏ. Hiện tại cậu đã biết nguyên nhân nam nhân lộng quyền, tuy rằng vẫn còn oán thâm nho nhỏ, nhưng cũng lại không thể ức chế mà cảm thấy ngọt ngào, làm cho cả người cậu đều mềm nhũn tê dại. Bị người yêu bá đạo độc chiếm, thì ra lại là cảm thụ kỳ diệu như thế, khó trách thiệt nhiều nam nhân đều cam tâm tình nguyện bị vợ quan tâm, mỗi ngày nghe vợ ân cần dạy bảo không được uống rượu không được uống rượu.

Tần Qua dùng loại âm thanh thấp đến không thể nghe thấy mà trả lời “Ừ...”, âm cuối đã bị nam nhân nuốt vào bụng.

Kết thúc tiết học, Tần Qua đúng giờ xuất hiện ở phòng tập nhảy. Piano trong phòng nhảy cũng không phải rất cao cấp, so với cái ở nhà cậu còn kém hơn, ngay cả nhãn hiệu cũng là tên chưa thấy qua bao giờ. Trung học mà, chỉ như vậy thôi. Nhân lực vật lực tài lực đều vùi đầu vào học tập rồi, còn ai quan tâm tới mấy cái hoạt động văn thể này đâu. Cũng may là nhìn không hư hỏng gì, cả cây đàn là một màu đen bóng, phím đàn đen trắng đan nhau, ở dưới ánh đèn có loại sáng bóng cổ điển lịch sự lại tao nhã.

Tần Qua lấy khăn tay ra phỉ đi bụi bặm trên ghế, cũng chà lau trên Piano một chút, mở ra nắp đậy, thử vài âm rồi mây bay nước chảy mà đàn lên.

“Hôn lễ trong mơ” (1) cũng không phải là khúc nhạc khó, gần như có thể xếp vào loại nhạc khúc phổ biến hoặc kĩ thuật thông thường, hoàn toàn không thể so sánh với “Bản giao hưởng thứ nhất của Tchaikovsky” (2) mà cậu hay luyện lúc học Piano. Bất quá thời gian gần đây quán với Lâm Hi Liệt nhiều lắm, nguyên bản mỗi tuần có mấy giờ luyện đàn cố định đều chẳng biết tại sao mà biến mất, kỹ thuật có chút hạ xuống.

Lúc ấn xuống một nốt cuối cùng, cửa sổ bỗng nhiên vang lên một trận vỗ tay “Bốp bốp”. Tần Qua kinh ngạc vội đứng lên, phát hiện thì ra là Cố Mộng.

Cố Mộng mang trang phục tập ballet (3) màu đen, giày trắng, tóc được búi cao thành một vòng tròn trên đầu, khí chất liền trở nên cao nhã.

“Cậu không cần luyện đã có thể biểu diễn, thực thoải mái mà.” Cố Mộng mỉm cười.

Tần Qua lắc đầu: “Làm sao mà được, vừa nãy đã đàn sai vài chỗ rồi.” Đều là kết quả do bỏ bê luyện tập đây mà.

“Cậu nói chuyện thật chẳng giống với bọn họ chút nào.” Cố Mộng tự nhiên hưng trí mà kề sát vào nhìn Tần Qua.

“... ? Không giống với ai?” Tần Qua bị nhìn ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác.

“Bọn Đàm Tấn đó.”

“...”

“Bọn họ tùy tiện lại miệng lưỡi trơn tru, cậu thì thận trọng lại lễ phép, thật sự là ăn gạo như nhau lại dưỡng ra trăm loại người khác nhau.”

“... Tính cách mình từ nhỏ đã như vậy rồi.”

“Ừm... Mình thì thích loại như cậu vậy.”

“... ?” Thích loại như tôi? Là ý gì?

Đang lúc Tần Qua còn do dự, Cố Mộng đã cười đi qua. Cô đem quần áo đã thay ra đặt ở trên ghế, đóng cửa lại, tự mình đứng ở giữa sàn nhảy bắt đầu khởi động. Ngọn đèn mờ nhạt rơi xuống tấm kính thật lớn cùng bóng người uyển chuyển, Tần Qua đứng ngốc trong chốc lát mới ngồi xuống lung tung mà ấn phím đàn.

Trong quá khứ cũng không phải chưa có ai tỏ tình với Tần Qua, thư tình cậu nhận được nhiều đến nỗi có thể dùng bàn cân để tính. Chỉ là khi đó cậu còn chưa biết đến tình yêu, cảm thấy chẳng hiểu tại sao, hơn nữa cha suốt ngày cứ niệm bên tai “Đừng yêu sớm, đừng yêu sớm”, Tần Qua cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý đến chuyện “Bị người thích” kia. Mà hiện tại bị Lâm Hi Liệt kéo vào thế giới tình yêu, hiểu được yêu và được yêu, một khi có người ám chỉ việc này với mình, hơn nữa còn là người quen, không hiểu sao cậu lại cảm thấy có chút đứng ngồi không yên, giống như... phản bội Lâm Hi Liệt.

Tần Qua lấy cớ hôm nay không mang nhạc phổ, đàn xong một lần lập tức cấp đít chạy. Mới vừa đi không xa, thì đụng phải bọn Đàm Tấn ăn cơm chiều trở về.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Đàm Tấn đi lên chụp vai cậu: “Này, gần đây cậu thật diễm phúc ha.”

Tần Qua cảm thấy hỗn loạn: “Diễm phúc gì?”

“Còn giả ngốc gì nữa? Ở chung một phòng với hoa khôi trường học còn không phải diễm phúc thì là cái gì?”

“Hoa khôi trường học? Cậu nói... Cố Mộng?”

“Đúng vậy a!”

Cố Mộng lúc nào thì bị chết danh hoa khôi trường học? Vậy thì “Vua cỏ” trường học là ai? Có phải là Lâm Hi Liệt không? ... Mà sao bọn họ lại biết chuyện cậu hợp diễn với Cố Mộng?

“Vua cỏ”: hoa thì phải đi với cỏ thôi =)), ở đây kiểu như Nam vương á, mà có ai có từ nào thích hợp hok

“Sao các cậu biết?”

“Đừng xem thường mạng lưới tình báo của thái tử đảng.” Đàm Tấn “Khụ khụ” hai tiếng, lại vòng qua cổ cậu, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm “Nhanh nhúng chàm cô ấy đi, hành động ngay lập tức, chúng tôi bên này sẽ cổ vũ cho cậu thành công !”

“Cậu nói cái gì vậy?”

“Cái gì? Cậu nghe không hiểu à? Ngày hôm qua không phải mới xem AV sao?”

“... Các cậu cũng quá đề tiện đi!”

Đàm Tấn lé mắt: “Chỉ là nói giỡn thôi được không... Thật là... Bất quá Cố Mộng thực sự là hàng ngon , hoa khôi trường học nè, vóc người lại đẹp, mông cong ngực lớn, cho tôi cơ hội tôi chắc chắn sẽ làm liền.”

Mông cong ngực lớn? Cậu sao lại không thấy... Tuy rằng hôm nay mang trang phục luyện tập ballet đúng là rất có khí chất, nhưng cậu vẫn cảm thấy Lâm Hi Liệt ở trần mới là đẹp nhất... ()

Tần Qua bắt đắc dĩ đỡ trán: “Cậu ngoại trừ tán gái thì còn có thể làm gì khác sao?”

Đàm Tấn đúng lý hợp tình mà la: “Có! Còn có thể đánh bài!”

Tần Qua lắc lắc tay, ý bảo không thể nói chuyện với hắn nữa, liền xoay người đi luôn. Đàm Tấn còn ở sau lưng gọi: “Này! Đừng có lãng phí cơ hội nha!”

Bị Đàm Tấn xoay một trận như thế, Tần Qua cảm thấy tội nghiệt của mình lại nặng thêm một chút. Bị người thích coi như xong, bị người quen biết thích còn chưa tính, vấn đề là người đó lại là hoa khôi trường học, Tần Qua mà dám làm tổn thương trái tim nhỏ bé của cô sẽ bị người khác hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cậu rất muốn tìm ai đó để nói ra tâm sự trong lòng, nhưng một người để chọn cũng không có. Lâm Hi Liệt bạo quân, đương nhiên không được, Đàm Tấn bà tám, triệu lần không... không ... Người thân, cha mẹ đương nhiên càng không thể.

Tần Qua buồn bực mà ngồi ở quán ăn vặt cửa tùy tiện gọi một tô mì, cúi đầu húp nước sùm sụp, ăn mà chẳng có cảm giác ngon miệng gì.

Thế giới hai người của cậu với Lâm Hi Liệt đang tốt đẹp, sao tự dưng lại nhảy ra một người tên Cố Mộng này. Cậu không giống Lâm Hi Liệt, ai cũng có thể quăng ra sau não, cậu không đành lòng tổn thương bất kỳ người nào.

Tần Qua ban đầu còn sợ Lâm Hi Liệt sẽ đột ngột đến kiểm tra gì đó, nhưng hần một lần cũng không tới. Không biết là có việc bận hay hoàn toàn tin tưởng cậu. Bất quá Lâm Hi Liệt gần đây quả thật bề bộn nhiều việc, có khi buổi tối cũng có điện thoại. Quy định của Lâm Hi Liệt là buổi tối sau chín giờ không phải chuyện gì gấp thì không được gọi cho hắn, chính tai cậu nghe thấy Lâm Hi Liệt dạy bảo một người, từ đó về sau điện thoại của nam nhân sau chín giờ rưỡi chưa từng vang qua. Xem ra gần đây nam nhân quả thật bận rộn. Chắc là đang xử lý chuyện tập kích mấy ngày hôm trước? Lâm Hi Liệt không nói, cậu cũng không tiện hỏi.

Gần đây Cố Mộng biểu hiện càng rõ ràng hơn. Lúc trước cậu còn tồn tại hy vọng “Cô ấy chỉ là vui đùa một chút thôi”, thì bây giờ gần như có thể xác định là cậu lầm rồi. Ngày hôm sau Cố Mộng chạy tới hỏi cậu thích ăn cái gì, cậu hàm hồ mà nói gì cũng được, buổi tối sau khi luyện tập xong đã có người đưa tới hộp cơm nóng hôi hổi, các loại đồ ăn phong phú xếp thành một đống lớn, Tần Qua thật sự thịnh tình không thể từ chối. Ai ngờ cơm hộp này ăn một lần còn có lần thứ hai lần thứ ba, Tần Qua vô luận làm sao cũng không cự tuyệt được. Thế là buổi trưa ăn cơm của Lâm Hi Liệt, buổi tối ăn cơm của Cố Mộng, cảm giác bất cá hai tay gần như sắp bức điên cậu. Cậu lại không dám nói với ai.

Lúc tập luyện nghỉ ngơi rất nhiều, Cố Mộng còn thích cùng cậu nói chuyện phiếm, có khi yêu cầu cậu đàn một đoạn nhạc khó, rồi mới vỗ tay lộ ra biểu tình “Oa, cậu thật lợi hại” ; có khi bắt Tần Qua cầm tay dạy cô đàn một đoạn. Thân thể Tần Qua bấm sinh lạnh lẽo, nhưng lại thường bị cô hù dọa đến toát mồ hôi, vô luận như thế nào cũng không từ chối được, chỉ có thể lặp đi lặp lại “Nam nữ thụ thụ bất thân.” Mà ngay cả lúc tan học, Cố Mộng cũng thích đem bài tập đến hỏi cậu, hoàn toàn bày ra một bộ theo đuổi người yêu. Có lần còn mời Tần Qua ăn cơm trưa cùng nhau, Tần Qua vội vàng nói: “Trưa nào mình cũng có hẹn hết.”

Cái này cũng chưa xong, Bọn Đàm Tấn còn ồn ào, vừa nhìn thấy cậu liền lập tức hét to: “Ông trời tác hợp! Long phượng tuyệt phối!” Tần Qua đỏ mặt đến muốn chui xuống đất luôn cho rồi, Cố Mộng lại rất tự nhiên đi qua chào hỏi bọn Đàm Tấn.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cứ như thế vài ngày sau, chuyện hợp tác luyện tập này khiến cho Tần Qua đau đầu không thôi, cậu không nghĩ tới nữ sinh hiện tại lại chủ động như vậy. Cố Mộng chắc chắn là có ý với cậu, cậu đã muốn dùng tất cả các biện pháp để giữ khoảng cách với cô, chỉ còn kém nói cho cô “Tôi đã có nam nhân rồi.” thôi.

Hơn hai mươi ngày này giống như bị dày vò trong địa ngục, Tần Qua cũng không biết làm sao mà mình có thể vượt qua được.

(1) Hôn lễ trong mơ: “Marriage D’Amour” là một bản nhạc Pháp được sáng tác vào năm 1980 bởi Paul de Senneville, 1 nhà soạn nhạc, sản xuất âm nhạc người Pháp, và do Richard Clayderman trình bày

(2) Bản giao hưởng thứ nhất của Tchaikovsky: hay còn gọi là Winter Daydreams được Tchaikovsky sáng tác vào tháng 3 năm 1866 miêu tả thiên nhiên nước Nga Giấc mơ mùa đông, trong đó diễn tả những câu chuyện thần thoại, những trang sử quang vinh của nước Nga.

Một đoạn trong bản giao hưởng

3) Ballet: là một loại hình vũ kịch có nguồn gốc xuất xứ từ triều đình Pháp và được phát triển tại Anh, Ý và Nga thành dạng múa phối hợp. Đây là một dạng múa kỹ thuật thể với ngôn từ riêng của mình. Loại hình nghệ thuật này có tầm ảnh hưởng toàn cầu và được giảng dạy tại các trường múa trên khắp thế giới. Múa Ba Lê được dàn dựng bao gồm nhạc, lời ca, và diễn xuất của dàn múa.

Loại hình biểu diễn Múa Ba Lê cổ điển nổi tiếng nhất là ballet cổ điển với động tác uyển chuyển và chính xác. Sau này biến thể của ballet cổ điển có Múa Ba Lê tân cổ điển và Múa Ba Lê đương đại.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Lâm Hi Liệt khôi phục rất khá, sau hai tuần thì tháo băng. Lúc Văn Thanh giúp Lâm Hi Liệt đổi thuốc, Tần Qua mới nhìn thấy miệng vết thương trên cánh tay hắn, vừa sâu vừa dài, cũng không biết là bị cái gì đâm. Trên lưng cũng đầy các vết bầm tím đã hơi nhạt đi. Không biết tình huống đêm đó khủng khiếp đến cỡ nào. Nói vậy chuyện hôm đó cũng náo loạn rất lớn, nếu không sao cả Lâm Hi Liệt cũng bị đánh.

Văn Thanh gỡ băng gác xuống, dùng cồn lau một vòng quanh miệng vết thương, lại bôi thuốc tím lên. Nước thuốc là đặc chế, có chút mạnh, Lâm Hi Liệt nhú mày. Tần Qua không giúp được gì đành phải ngồi bên cạnh hỏi: “Có đau không?”

Nam nhân lắc đầu.

Văn Thanh bôi thuốc xong, cột lại băng vải, nói: “Không được nâng vật nặng, cũng không nên dùng sức.” Nói xong có ý ám chỉ mà nhìn thoáng qua Tần Qua.

“Đã biết.” Nam nhân không mặc y phục, “Anh tiếp tục giúp tôi theo dõi tình hình bên kia đi.”

“Vâng.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt nhìn Văn Thanh ra khỏi phòng ngủ, mới dời tầm mắt dời trở lại người đứng trước mặt. Tay phải ôm lấy eo đối phương, dùng lực một cái kéo Tần Qua đến trước giường.

“Bây ra một bộ tiểu oán phụ làm cái gì?”

Tần Qua do dự một chút, vẫn là nói: “... Anh sau này... Hay là đừng làm xã hội đen nữa...” Lần trước khuyên bảo đã bị nam nhân từ chối, yên ổn vài ngày Tần Qua thiếu chút nữa đã quên việc này. Hôm nay vừa thấy trên người nam nhân nào là vết dao đâm nào là dấu vết bị vật nặng đập, ý tưởng muốn khuyên nam nhân đừng dính đến xã hội đen lại ngóc đầu dậy. Kỳ thật, cậu còn có một chút tư lợi nho nhỏ. Nếu nam nhân tiếp tục ở trong xã hội đen, cha chắc chắn sẽ không chấp nhận cho cậu quen với hắn. Nếu nam nhân chỉ là một doanh nhân, có lẽ bọn họ còn có một tia hy vọng. Tuy cậu biết chuyện gì nam nhân đã quyết định rồi thì rất khó sửa đổi, Tần Qua chỉ là muốn thử một lần...

Nam nhân nhăn mày nhìn cậu trong chốc lát, mới chậm rãi nhắm lại mắt nói: “Anh biết em đang lo lắng cái gì. Nhưng đây là mệnh của anh.”

“...” Sao đột nhiên nam nhân lại nói nghiêm trọng như thế?

“Piano của em luyện đến đâu rồi?”

“A?” Nam nhân đột nhiên chuyển đề tài làm cho Tần Qua có chút không thích ứng được.

“Anh nói, chuyện em hợp diễn với cô gái kia tập luyện thế nào rồi?”

Lông tơ Tần Qua lập tức đều đặn hết lên: hay là nam nhân nghe được tin đồn gì đó rồi? Cậu vội vàng đáp ứng: “Luyện cũng gần xong rồi...”

“Ừm.” Nam nhân giống như không để ý mà gật đầu.

Sợ nam nhân sẽ tiếp tục truy vấn, Tần Qua liền vội vàng hỏi: “Tiệc kỷ niệm thành lập trường anh có tới không?”

Lâm Hi Liệt lười biếng cười: “Có vợ của anh biểu diễn, sao anh lại không đến được.”

Tần Qua lập tức đỏ mặt lên: “Ai là vợ của anh...” Tuy rằng nam nhân mở miệng ra là đùa giỡn, chọc ghẹo cậu đã như cơm bữa, nhưng cậu vẫn không nhịn được mà đỏ mặt.

Tay phải nam nhân đang vòng qua thắt lưng cậu đột nhiên dùng sức kéo, Tần Qua đứng không vững liền gục trên thân nam nhân. Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai: “Chuẩn bị trả nợ.”

Tim Tần Qua đập điên cuồng, muốn nhanh nhắc người dậy rồi xa nam nhân, kết quả bị một tay nam nhân thoải mái ngăn lại. Cậu ửng đỏ mặt mà vội nói: “Anh... Thương thể của anh vừa mới tốt... Lộn xộn cái gì...”

“Nếu lo lắng cho tay trái của anh, thì ngồi lên tự mình di chuyển đi.”

“Anh... Anh...” Tần Qua dưới tình thế cấp bách thì lại nói lung tung: “Để đến sau ngày kỷ niệm thành lập trường được không? Em gần đây phải luyện đàn, mệt muốn chết đi ...”

Lâm Hi Liệt nhú nhú mày, đúng là như thế. Buổi chiều luyện đàn lấy đi rất nhiều thời gian tự học, bài tập Tần Qua không làm xong phải đem về nhà buổi tối làm, nhiều lần còn viết tới mười một giờ, hẳn còn phải làm giúp cậu.

Thấy Lâm Hi Liệt nửa ngày không nhúc nhích như đang ngẫm nghĩ, Tần Qua vội vàng bổ thêm câu: “Đi mà...”

“Hừ, được rồi.”

Gặp người yêu mềm giọng khẩn cầu, Lâm Hi Liệt nói lỏng lực đạo, lúc này Tần Qua mới đỏ mặt từ trên thân nam nhân bò dậy.

“Ngày kỷ niệm thành lập trường, đêm hôm đó em nên làm tốt chuẩn bị tâm lí đi.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“ ... ”

Bỗng nhiên, Tần Qua có chút kỳ vọng tiệc tối ngày kỷ niệm thành lập trường đừng đến nhanh như vậy.

Mặc kệ là kỳ vọng thời gian trôi nhanh một chút cũng tốt, hay là chậm một chút cũng tốt, tiệc tối ngày kỷ niệm thành lập trường cuối cùng cũng đến.

“Hôn lễ trong mơ” cũng không phải khúc nhạc quá khó, đến ngày thứ ba Tần Qua cũng đã luyện được chín phần. Những ngày còn lại, sở dĩ còn ngâm mình trong phòng học nhảy hoàn toàn là vì phải phối hợp với Cố Mộng. Cố Mộng tự biên tập bài múa đơn, có nhiều chỗ muốn điều chỉnh thì âm nhạc cũng cần sửa lại theo. Bản thân Cố Mộng có chút chủ nghĩa hoàn mỹ, hy vọng bày ra mặt tốt nhất của mình, bởi vậy đến vài ngày trước tiệc tối kỷ niệm thành lập trường mới hoàn thành bài múa, Tần Qua thì cũng luyện chung đến cuối cùng.

Trường học vốn nên chuẩn bị trang phục cho hai người, nhưng lại bị Cố Mộng vung tay cự tuyệt, lý do là trong nhà có có sẵn. Đến ngày diễn tập, Tần Qua trực tiếp mặc vào áo phục trắng lần đi Palm Springs, thêm một cái cà-vạt màu lam nhạt, làm chủ nhiệm lớp sững sờ tại chỗ nói không ra lời. Cố Mộng cũng mặc vào trang phục ballet chuyên nghiệp, trước ngực đeo một chuỗi kim cương giá trị hơn vạn, khuyên tai cũng là kim cương tinh chế, không chỗ nào không bày ra tài lực hùng hậu của gia đình.

Diễn tập đại công cáo thành, Tần Qua thở phào nhẹ nhõm, liền nghe thấy Cố Mộng hơi thở như lan mà ghé vào lỗ tai cậu nói: “Ngày mốt cho cậu một cái bất ngờ nho nhỏ.”

Cậu còn chưa kịp nói không, Cố Mộng đã cười cười rồi khỏi.

Năm nay là kỷ niệm trường học xây dựng được 30 năm, bởi vậy tiệc tối được tổ chức rất long trọng. Bỏ qua hội trường có thể chứa mấy ngàn người, ngược lại chọn sân vận động làm sân khấu. Tất cả học sinh đều tự mang ghế đến ngồi trên sân bóng.

Màn sân khấu đã sớm được dựng lên, Piano được điều chỉnh thử âm cũng đã được đặt trên sân khấu.

Tần Qua từ phòng thay quần áo đi ra, đi qua hành lang thật dài, vừa nhìn ra ngoài, người tới tấp nập đông nghìn nghịt làm cho cậu áp lực rất lớn. Lúc trước tiệc tối đón người mới đến là hội học sinh chịu trách nhiệm, chỉ những học sinh tiêu biểu cùng vài lãnh đạo trường tới dự, hơn nữa là cậu độc tấu, thực nhẹ nhàng thì biểu diễn xong. Hôm nay là lễ kỉ niệm 30 năm, toàn bộ thầy cô giáo, học sinh, tất cả lãnh đạo trường cùng các nhà tài trợ đều đến, cậu lại còn hợp tác với Cổ Mộ, hơi chút không khớp sẽ làm trò cười. Hai cấp bậc tiệc tối chênh lệch quá lớn, làm cậu khó mà không khấn trương.

Bởi vì mấy ngày hôm trước về nhà lấy quần áo, mẹ cũng quan tâm chọn trang phục cho cậu, Tần Qua đã liên tục hai ngày không ở nhà Lâm Hi Liệt. Nam nhân tính tình táo bạo kia hình như thực sự tức giận, nhưng đó là do cậu, chỉ là mỗi ngày giữa trưa hẳn cũng không cho cậu một khuôn mặt dễ coi.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Giờ phút này dường như làm gì cũng không thể giảm bớt áp lực, Tần Qua đút tay vào túi quần đựng đến thân kim loại quen thuộc, do dự một chút lấy ra ẩn đến một dây số duy nhất.

“Alo?” Điện thoại vang lên hai tiếng thì lập tức được bắt máy, xung quanh cũng không có thanh âm ồn ào, hình như nam nhân còn chưa tới trường học.

“... Anh đã đến chưa?”

“Đang trên đường. Không phải sắp tới tiết mục của em sao?”

“Vâng...”

“Khấn trương phải không? Cho nên gọi điện thoại cho ông xã?”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

“... Ai nói thế...”

Biết người yêu thích khẩu thị tâm phi, Lâm Hi Liệt cũng không nói ra: “Có gì mà khấn trương. Cho dù em đàn sai, dưới đài cũng không mấy người biết.”

“...”

“Em lo lắng biểu diễn không tốt, còn không bằng quan tâm sáng mai có thể xuống giường hay không.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Lâm Hi Liệt!” Dục vọng nam nhân rất mãnh liệt, còn ngang nhiên mà nói ra như thế làm cho Tần Qua vừa lo vừa sợ.

Lâm Hi Liệt còn tiếp tục ác ngôn ác ngữ: “Em tốt nhất là nhanh gọi điện thoại báo cho ba mẹ em đêm nay không về, miễn cho sáng mai bị bọn họ niệm chết.”

“Anh...”

“Anh cúp máy đây.”

“Cúp” một tiếng, nam nhân cắt đứt trò chuyện.

Tần Qua nắm di động ở tại chỗ đi tới đi lui, do dự hồi lâu mới lại lấy ra cái di động kia. Lý do à, đương nhiên là suốt đêm đi KTV hát chúc mừng.

Cậu biết đêm nay nam nhân muốn làm cái gì, tuy rằng cậu tưởng tượng không ra nam nhân rốt cuộc muốn kịch liệt đến mức độ nào, nhưng là một câu “Không xuống giường được” đã đủ cho cậu sợ hãi. Nhưng là kỳ lạ là cậu không muốn quét đi hưng phấn của nam nhân. Loại tâm tình đã sợ hãi lại còn nguyện ý này đối

với Tần Qua mà nói, thật sự là vô cùng kỳ lạ. Cậu không cảm lòng nổi mà nghĩ, chẳng lẽ mình đã hy vọng bị nam nhân ôm? Câu hỏi vớ vẩn này chợt lóe lên trong óc Tần Qua, cậu hốt hoảng lắc đầu.

Bất quá bị nam nhân đùa giỡn một hồi như thế, hình như quả thật không còn khẩn trương như lúc đầu nữa. Tần Qua bỗng nhiên lại nghĩ tới “Bất ngờ nho nhỏ” mà Cố Mộng nói hôm trước, trái tim lập tức lại tăng tốc lên. Bất quá ở trên sân khấu, Cố Mộng chắc sẽ không dám làm ra hành động khác người gì, nghĩ đến đây Tần Qua cảm thấy an tâm một chút. Chỉ cần không ở trước mặt Lâm Hi Liệt, muốn làm cái gì thì đều theo cô đi.

“Tần Qua Tần Qua!”

Phía sau một thanh âm kèm theo tiếng bước chân vội vã truyền đến.

“Mau mau kiểm tra một chút, qua vài tiết mục nữa sẽ tới các cậu!”

Tần Qua vội vàng gạt đi những ý tưởng lộn xộn, đi qua hành lang vào phòng thay quần áo.

Tấm màn đỏ thẫm chậm rãi được kéo lên, trên sân khấu không một bóng người, lại có từng đợt tiếng đàn đổ xuống.

Bỗng nhiên, lớp màn sân khấu bên trong được vén lên một góc, một bóng trắng đột nhiên xuất hiện. Cố Mộng nhẹ nhàng nhảy, xoay tròn, đi ra trung tâm sân khấu. Lúc này, đoạn nhạc dạo cũng vừa chấm dứt, tầng màn bên trong sân khấu kia cũng từ từ được kéo lên, lộ ra Piano màu đen cùng Tần Qua âu phục trắng.

Ánh sáng trắng nhu hòa chiếu lên sân khấu, trên đài bỗng nhiên bay ra tầng tầng lớp lớp sương mù, giống như là người đang ở giữa tiên cảnh.

Dưới đài lập tức “Aaaa” mà hét chói tai. Tần Qua lên sân khấu, quả nhiên so với Cố Mộng còn muốn rung động hơn. Thứ hấp dẫn ánh mắt người ta nhất, thường thường đều muốn để đến cuối cùng mới xuất hiện.

Tần Qua thấp đầu đàn Piano, ngọn đèn chiếu vào mặt cậu có vẻ càng thêm tái nhợt, gần như muốn hòa cùng một sắc với âu phục. Lông mi thật dài hạ xuống trên mặt một bóng đen u buồn, ngay cả cái cằm mượt mà cũng có chút sắc nhợt.

Ngón tay Tần Qua rất đẹp, dài nhỏ trắng nõn, móng tay cũng được cắt sạch sẽ chỉnh tề, vừa nhìn thì biết đã luyện qua Piano, khớp xương hơi nổi lên một chút, nhưng là không ảnh hưởng tổng thể mỹ quan.

Khán giả ngồi ở dưới đài sau khi hét chói tai dường như cũng bị tình cảnh này rung động đến, dần dần cũng không dám lên tiếng, để cho âm thanh Piano quanh quẩn khắp sân vận động.

Tiếng đàn du dương, kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp, làm lòng người say đắm.

Tần Qua một lòng một dạ chỉ muốn buổi diễn kết thúc hoàn mỹ, cũng không một lần nhìn về dưới đài, nói chi đến tìm bóng dáng Lâm Hi Liệt trong đám người.

Tới lúc biểu diễn thực sự, thời gian lại trôi qua rất nhanh. Tần Qua cảm thấy chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn thì đã đàn xong. Cậu khẽ khẽ thở phào nhẹ nhõm, đứng lên đập nắp đàn. Hoàn hảo, hôm nay hoàn toàn không đàn sai

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua ngẩng đầu, Cố Mộng đứng ở giữa sân khấu thực tự nhiên vươn tay về phía cậu. Tần Qua cũng thực tự nhiên đi qua mà nắm tay cô.

Cố Mộng cầm tay cậu cùng cúi đầu với khán giả, Tần Qua trộm nhìn thoáng qua thánh phòng. Ngoài một loạt ánh đèn chiếu xuống phi thường chói mắt, phía sau đều đông nghịt người, phân không rõ mặt ai với ai. Trong lòng Tần Qua có chút tiếc nuối, cũng đành phải thôi.

Bỗng nhiên một thanh niên ngâm hoa hồng từ một bên cầu thang xông lên sân khấu, rồi mới mạnh quỳ trên mặt đất, lấy hoa hồng trên miệng xuống hai tay nâng lên trước mặt Cố Mộng.

Toàn bộ người xem vốn đang chìm đắm trong bầu không khí dịu dàng tuyệt đẹp, bỗng nhiên bị cậu thanh niên này quấy đảo, lập tức cười to rồi vỗ tay rộ lên. Thậm chí còn có người ồn ào la “Nhận đi! Nhận đi!”

Cố Mộng cũng không nhăn nhó, thoải mái tiếp nhận hoa hồng. Làm người ta mở rộng tầm mắt chính là sau khi nam sinh kia xuống đài, Cố Mộng lại đem hoa hồng tặng cho Tần Qua.

Lúc Cố Mộng đưa hoa hồng cho cậu, còn nói “Tặng cho anh”, mặt Tần Qua “Bùm” một cái thì đỏ lên, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia huyết sắc.

Đây... Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ chính là “Bất ngờ nho nhỏ” mà Cố Mộng nói ? Nhưng sao cô có thể đem đồ người khác đưa tặng lại cho cậu?

Đúng rồi! Lâm Hi Liệt còn ở dưới đài!

Tần Qua đứng ngốc không dám nhận, bị một màn bất ngờ này thì không biết nên làm thế nào cho phải. Dưới đài cũng bắt đầu khe khẽ thì thầm.

Đúng lúc này, lại một người từ cầu thang đi lên.

Tần Qua thấy Cố Mộng nhẹ nhúu mày thì vội vàng xoay người lại, người đang không nhanh không chậm đi về phía bọn họ là Lâm Hi Liệt.

Đại não Tần Qua chết máy, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Lâm Hi Liệt mang âu phục đen, ngực trái còn gắn một bông hoa nhỏ, vốn là trang phục chính thức lại trở nên giản dị vài phần. Trên tay hắn ôm một bó hoa to, hồng đỏ xen kẽ hồng trắng, còn được gói tỉ mỉ đóng, dùng một dây ruy băng trắng cột lại.

Lâm Hi Liệt đi đến trước mặt Tần Qua, đem bó hoa đưa tới, thấp giọng nói: “Biểu diễn thực tuyệt.”

Tần Qua đầu tiên là “bùm” một cái máu dồn hết lên đầu, rồi lại lập tức rút xuống sạch sẽ, sắc mặt so với âu phục còn muốn trắng hơn.

Nam nhân này điên rồi sao! Hắn lên đây làm gì? Hắn làm như Cố Mộng không tồn tại sao!

Tần Qua hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt Cố Mộng, vội vàng nhận bó hoa của nam nhân, thấp giọng thúc giục: “Anh còn không mau đi xuống...”

Lâm Hi Liệt vừa lòng mà nhìn Cố Mộng cười một cái rồi mới không nhanh không chậm đi xuống.

Nam nhân chuyên quyền độc đoán thật sự là tới cảnh giới cao nhất rồi, hoàn toàn mặc kệ dưới đài ồ lên ra sao.

Thái tử hắc đạo rõ ràng ngang nhiên lên đài tặng hoa, còn ăn mặc lịch sự đẹp đẽ, quả thực là tin tức chấn động nhất ngày hôm nay. Tần Qua bị nam nhân làm rối loạn một trận như thế, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, chỉ muốn nhanh chạy trốn vào sau sân khấu. Cố Mộng lại phản ứng rất nhanh, tiến lên vài bước cầm microphone để trước miệng nói: “Tôi vốn thấy bạn học Tần Qua không có ai tặng hoa, cho nên tự cho là thông minh mà tặng hoa cho cậu ấy. Hiện tại bạn Lâm Hi Liệt đi lên giải vây cho tôi.”

Người xem dưới đài lập tức phát ra một tràng “À ~”, một bên cười một bên lại vỗ tay cho hai người tới năm phút.

Một màn đột nhiên nhảy ra này cứ như vậy bị Cố Mộng dễ dàng giải quyết, quả nhiên là con gái nhà chính khách, tâm tư nhanh nhẹn biết ăn nói.

Tần Qua choáng váng hồ hồ, hoàn toàn quên mất mình kết thúc như thế nào.

Thẳng đến khi hương hoa hồng kích thích truyền vào mũi cậu mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Cố Mộng ngồi nghỉ ngơi ở khu ghế hậu trường, ánh mắt vẫn không tiêu cự mà nhìn thẳng phía trước, bộ ngực phập phồng dường như là bị dọa đến quá, phải hít thở sâu.

Nhìn mặt cô xanh trắng đan nhau giống như thật không vui, Tần Qua có chút do dự mà đến gần nói: “Thật có lỗi... Mình nhất thời có chút không phản ứng kịp...”

“Không có gì.” Cố Mộng lắc lắc tay, “Mình không nên nhất thời hứng khởi như vậy, thiếu chút nữa khiến cho tất cả mọi người sượng mặt.”

Tần Qua cảm thấy đều là tại mình không biết nhận hoa đúng lúc mới làm Cố Mộng mất hết mặt mũi như vậy, thế là vội xin lỗi: “Thực xin lỗi...”

“Không sao không có việc gì, thật sự không sao đâu.” Cố Mộng cười cười, Tần Qua lại cảm thấy cô cười thực miễn cưỡng.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cậu tìm chuyện để nói: “Bạn nhảy thật sự rất tốt, mẹ mình nói con gái nên học khiêu vũ.”

“Cám ơn.”

Tần Qua cảm thấy nếu không nói cái gì, không khí giữa hai người sẽ lạnh hơn. Đầu lộn xộn một đoàn mà đang muốn mở miệng, lại đột nhiên nghe được ở phòng thay quần áo có người gọi: “Tần Qua! Có người tìm!”

Tần Qua có chút do dự mà nhìn Cố Mộng một cái, chạm phải ánh mắt đối phương, lại vội né đi. Cậu đi nhanh hai bước đến phòng thay quần áo mở ra một khe nhỏ, thì thấy tây trang màu đen gắn hoa nhỏ. Cậu thuận thể nhìn lên thì bắt gặp nam nhân đang cúi đầu nhìn cậu vẻ mặt vô cùng khó chịu.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

“Anh...” Tần Qua trong nháy mắt cảm thấy bất ngờ lại ngọt ngào, hoàn toàn đánh mất ngôn ngữ.

Cậu hoàn toàn không nghĩ tới nam nhân sẽ đến hậu trường, trong phòng thay quần áo mọi người đang bận rộn lui tới chuẩn bị tiết mục kế tiếp, hắn không sợ bị bắt gặp sao. Hiện tại tất cả mọi người lại rướn cổ ra xem, Tần Qua xấu hổ đến thực muốn nhanh chạy đi tìm cái tủ nào đó mà giấu nam nhân vào. Hắn còn ngại quan hệ hai người bọn họ chưa bày ra ánh sáng hoàn toàn sao?

Nam nhân hất hất cằm: “Đi thôi.”

“Ừ... Cái này...” Tần Qua muốn nói không biết tiếp theo còn có tiết mục gì hay không, biểu tình của Cố Mộng dường như cũng không đúng lắm, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị nam nhân mạnh mẽ trừng một cái: “Sao vậy? Nợ nhiều quá sợ không trả hết ah?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Anh... Anh nói vậy cái gì vậy...” Xung quanh nhiều người nhìn như thế, nam nhân còn nói rõ ra như thế. Tuy rằng người ngoài nghe không hiểu, nhưng ý tứ tình sắc trong đó Tần Qua lại nhất thanh nhị sở, cậu nhin không được đập nam nhân một cái.

Nam nhân thoải mái tiếp được nắm tay cậu: “Được rồi, đi thôi.”

Tần Qua thực sự lo lắng kế tiếp còn có ... có chuyện gì hay không, nhưng lại lo lắng nam nhân sẽ xử cậu ngay tại chỗ này, sẽ càng phiền toái hơn. Cần nhắc một chút, đành phải nói: “Anh chờ một chút, em đi qua nói với Cố Mộng một tiếng.”

“Hừ.”

Lâm Hi Liệt nhăn mày nhìn Tần Qua chạy qua cúi người nói gì đó với Cố Mộng, Cố Mộng cười gật đầu với cậu, rồi mới chuyển tầm mắt đến phía cửa.

Lâm Hi Liệt lạnh lùng cười.

Muốn cướp người của ta, cô còn non lắm.

Tần Qua sau khi chạy một vòng chào tất cả mọi người mới theo nam nhân đi qua hành lang đến bãi đậu xe. Đương nhiên, trên tay còn cầm một bó hoa hồng to.

Chung quanh cũng không có ai, Tần Qua mới cúi đầu hỏi han: “Anh lên sân khấu làm gì... Làm em thật xấu hổ...”

Nam nhân vòng qua thắt lưng cậu, “Có người muốn ngang nhiên tranh đoạt vợ của anh, anh đương nhiên phải cướp về.” Vốn bó hoa kia là chờ tiệc tối chấm dứt nhìn thấy Tần Qua mới tặng, nhưng tình huống thay đổi, hắn cũng thuận theo biến hóa mà thay đổi kế hoạch.

“Anh... Anh nói lung tung cái gì vậy...”

“Anh nói lung tung cái gì?” Lâm Hi Liệt ha ha cười, “Rõ ràng dám công khai tặng hoa thổ lộ, cô gái kia có ý với em, em nhìn không ra sao?”

“Anh hiểu lầm rồi...”

“Hiểu lầm?” Giọng nam nhân như là nghe thấy điều gì cực kỳ ngớ ngẩn, “Chẳng lẽ em còn đem lí do thoái thác lần kia nài nỉ thật?” Ngón hành cử chỉ bất ngờ của cô gái kia, biểu cảm ánh mắt, hắn còn có thể nhìn lầm sao? Nhất là ánh mắt cuối cùng nhìn về phía hắn kia, cực kỳ thất vọng còn pha vài phần không cam lòng, thuần túy là tình địch nhìn tình địch, trong lòng hai người đều biết rõ ràng, chỉ có kẻ ngốc trước mặt này mới nhìn không ra.” Bình thường cô ta hắn là vô cùng tích cực ân cần với em phải không? Hả? Mấy ngày nay ở trong thế giới hai người, nói vậy quan hệ hắn là đã tăng mạnh? Đến mấy lữ thừa rồi hả?”

“Anh... Cái gì mà thế giới hai người, cái gì mấy lữ? ...” Cố Mộng tuy là có theo đuổi cậu, nhưng cậu có thể từ chối thì tận lực từ chối. Hai người chỉ luyện tập chung một chỗ mà thôi, sao vào trong miệng nam nhân thì biến thành thế giới hai người?

Lâm Hi Liệt vừa thấy biểu tình kia của Tần Qua thì biết mình đoán được tám chín phần: “Chết tiệt, mới mấy ngày không gặp mà em đã có chuyện.”

“... Em với cô ấy thật sự không có chuyện gì...”

Lâm Hi Liệt “Hừ” một tiếng, như là miễn cưỡng tiếp nhận lời nói của Tần Qua.” Sau này mà có loại tình huống này, thì trực tiếp nói cho cô gái đó, em có nam nhân rồi.”

“Nói bậy cái gì vậy...” Lời nói của nam nhân luôn có thể dễ dàng làm cậu đỏ mặt. Tuy biết nam nhân đại khái cũng chỉ nói như thế thôi, nhưng trong lòng Tần Qua vẫn là rất vui.

Đúng vậy, Lâm Hi Liệt là nam nhân của cậu.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Hi Liệt vĩ đại, kiên nghị, anh tuấn, lãnh khốc, dịu dàng, lãng mạn, là nam nhân của cậu.

Nam nhân dắt tay cậu, cậu cũng nhẹ nhàng nắm lấy.

“Cám ơn anh... Hoa, em rất thích...”

Cảm thấy có thể nam nhân đang nhìn cậu, Tần Qua ngượng ngùng cúi đầu, chôn khuôn mặt đỏ hồng trong hoa hồng.

‘Người còn đẹp hơn hoa.’

Đột nhiên trong đầu Lâm Hi Liệt toát ra câu này.

Thời điểm Tần Qua làm dự hỏa của hắn dâng lên rất nhiều, hiện giờ là loại tiêu biểu nhất. Hắn chịu không nổi nhất chính là bộ dáng Tần Qua đỏ mặt thẹn thùng, lập tức làm hắn dự hỏa đốt người, muốn đem người đặt ở dưới thân hung hăng yêu thương đến ngất xỉu đi.

May mắn ở phía trước là bãi đậu xe. (==))

Lâm Hi Liệt mở cửa ghế phụ, Tần Qua ôm hoa ngồi vào. Rồi hất vồng qua bên kia lên xe, vừa ngồi vào lập tức vươn người đặt Tần Qua lên lưng ghế dựa hôn thắm thiết.

Tần Qua sợ đề hư hoa nên không ra tay chống cự nam nhân đang tàn sát bờ bãi, vì thế bị hôn mạnh mẽ đến ngay cả đường khí đều cạn kiệt mới được buông ra.

Nhìn môi cực cứng trơn bóng, bộ dáng đỏ mặt mở ra cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển, tâm tình Lâm Hi Liệt lập tức tốt lên, vừa khởi động xe vừa nói: “Thừa dịp còn chưa về nhà em nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.”

“...” Bị nam nhân nhắc mới nhớ, ngay cả lỗ tai Tần Qua đều đỏ, chỉ còn kém chui vào trong ghế dựa thôi. Không biết đêm nay nam nhân muốn gây sức ép cậu như thế nào... Tần Qua không dám tưởng tượng mà nhắm hai mắt lại.

“Đúng rồi, có cái bất ngờ cho em.”

“...” Lại là bất ngờ? Đêm nay cậu quả thực đã bị bất ngờ hù dọa sợ rồi. Còn nữa sao? “Bất ngờ gì?”

“Nhìn sẽ biết.” Nam nhân thần bí mà cười cười.

Hôm nay Lâm Hi Liệt lái xe rất nhanh, cơ bản đều là hai trăm km/h, hiển nhiên là nóng lòng đợi không kịp. Tần Qua nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh xẹt qua, tim đập cũng càng lúc càng nhanh.

Buổi tối vốn ít xe, không kẹt, Lâm Hi Liệt chỉ tốn hơn mười phút thì đã từ trường học về tới nhà.

Vú Trương còn ở phòng khách lau dọn, đối với Tần Qua đã quen thuộc như người trong nhà: “Tiểu Tần hôm nay về sớm thế à, có muốn ăn khuya chút gì không?”

Tần Qua đang muốn đáp ứng, mượn cơ hội kéo dài chút thời gian, chợt nghe nam nhân nói: “Không cần. Vú Trương, hôm nay con với cậu ấy có chút việc, vú lau xong phòng khách thì đi ngủ đi, trên lầu không cần dọn.”

“Ah, được.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Nghe ý tứ trong lời Lâm Hi Liệt như là muốn đại chiến ba trăm hiệp, Tần Qua vốn đã thẹn thùng, nghe xong câu này lại bốc khói từ đầu đến chân. Còn chưa kịp phản ứng, đã bị nam nhân túm lên lầu hai.

Phòng ngủ của nam nhân ở cuối hành lang lầu hai, hôm nay nam nhân lại không trực tiếp mang cậu vào phòng ngủ quảng lên giường, mà lại mở ra cửa phòng giữa hành lang, ấn công tắc mở đèn.

Nhà Lâm Hi Liệt có rất nhiều phòng, bởi vì lo lắng đến tính chất công việc trong xã hội đen của nam nhân, Tần Qua cho tới bây giờ cũng chưa từng chủ động đi vào mấy phòng này. Cậu sợ nam nhân sẽ không vui, hoặc là lỡ như có giắc tờ cơ mật gì đó.

Đây là lần đầu tiên cậu tiến vào một phòng khác phòng ngủ. Căn phòng được trang trí rất thanh lịch, giá sách bằng gỗ lim dựa vào tường, trên mặt bàn bày đầy sách, còn có mấy khung ảnh. Nhưng mà tối quá không thấy được, ở giữa phòng là một thứ rất lớn, giờ phút này đang bị một tấm vải màu đen phủ lên, ở dưới ánh đèn vàng tỏa ra ánh sáng óng ánh. (?)

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Tần Qua bỗng nhiên có chút không dám tưởng tượng phía dưới kia là cái gì. Cậu chần chờ nhìn nam nhân một cái, nam nhân cười đi lên phía trước, vươn tay kéo mở tấm vải màu đen.

Một cái Piano lớn kiểu dáng tuyệt đẹp xuất hiện ở trước mặt Tần Qua.

Cả cây Piano một màu xanh đậm, tĩnh lặng mà mềm nhũn. Bên hông đàn còn khắc mấy chữ Tần Qua quen thuộc đến không thể sẽ quen thuộc hơn: STEINWAY & SONS (1).

Làm một học viên Piano chuyên nghiệp, thương hiệu STEINWAY như sấm bên tai. STEINWAY là một trong những hãng sản xuất Piano cao cấp tốt nhất trên thế giới, không chỉ những nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới thích sử dụng nó, mà trong rất nhiều các cuộc thi Piano quốc tế cũng đem Steinway liệt vào nhạc cụ chỉ định dự thi. Cho đến nay, cấu trúc tam giác cơ bản đã được phát triển và thiết kế bởi Steinway đã trở thành thước đo chuẩn mực trong thiết kế cùng cách thức chế tạo Piano cao cấp trong thế giới hiện đại. Một cái Piano Steinway bình thường trong nước đã hơn một trăm vạn, nam nhân vùng tay hào phóng thế này quả thực không phải điều Tần Qua có thể tưởng tượng. Hơn nữa nam nhân luôn có mức sống bình thường, tuy là đầu xỏ trong giới kinh doanh giải trí, nhưng xe hùn đi chỉ sợ cũng không tới trăm vạn, lại phung phí nhiều tiền như thế mua đồ cho cậu... Phải biết rằng, cái ở nhà Tần Qua kia cũng chỉ là Schimmel (2) mấy chục vạn... (+ +)

“ ... ”

Lâm Hi Liệt thấy ánh mắt người yêu dăm dăm, không nói một lời, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười: “Sao vậy? Không thích à?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua vội vàng lắc đầu: “Không... Em... Em thực sự rất thích... Nhưng là... Cái này rất quý giá...”

“Không mắc.” Hắn đầu tư vào điện ảnh mấy trăm triệu đều có, mua cái Piano quả thực cũng không tính là gì.

Thấy người yêu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, Lâm Hi Liệt gõ gõ Piano: “Không đàn cho ông xã em nghe một khúc sao?”

“Ồ...”

Tần Qua tiến lên hai bước, đặt hoa trên đàn, thoải mái ngồi lên băng ghế rồi mới thật cẩn thận mở nắp đàn.

Mỗi một phím đàn dường như đều sáng lên, một hạt bụi cũng không có, quả thực giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Tần Qua tùy tiện ấn vài nốt nhạc, lập tức cảm thấy khác biệt. Vừa mới đàn cái Piano “Thấp kém” ở trường học kia giờ lại đàn cái Piano cao cấp này, cao thấp rõ rệt. Vô luận là âm sắc, chất lượng âm thanh, xúc cảm ngón tay chạm đến phím đàn, hay là cảm giác phát lực đè xuống, gần như một trời một vực. Mà ngay cả cái mấy chục vạn ở nhà kia, cũng đều theo không kịp. Cái Steinway này...

Tần Qua lập tức thu tay, ngửa đầu nhìn nam nhân: “Anh rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền?”

Nam nhân nhú mày, giọng nói cũng trở nên không tốt lắm: “Sao vậy, em muốn trả cho anh?”

“ ... Không phải...”

“Em thích là được rồi, quan tâm nó bao nhiêu tiền làm gì.” Dù sao đối với Lâm Hi Liệt cũng là không đáng kể.

“ ... Cái Piano này thật quá tốt, em thật sự là...”

Lâm Hi Liệt không kiên nhẫn ngắt lời: “Đừng dài dòng, nhanh đàn một khúc cho chồng em nghe đi.”

“ ... ”

Ngón tay Tần Qua đặt lên phím đàn, do dự trong chốc lát, mới đè xuống nốt nhạc.

Vậy thì đàn “Tình yêu lãng mạn” (3) đi, tuy rằng hơi ưu thương một chút, nhưng tên bản nhạc tương đối phù hợp với quan hệ hiện tại của hai người...

Đêm nay lúc Lâm Hi Liệt nhìn thấy cô gái kia ngang nhiên tặng hoa cho người yêu nhà mình tâm tình quả thực nát bét hết, thiếu chút nữa đi lên đánh cho cô một đấm (@@). Sau đó cũng lên sân khấu hoàn toàn là do bị kích đến bất kể hậu quả. Đến bây giờ nhìn người yêu cúi xuống chỉ vì mình mà chơi đàn, tâm tình

cuối cùng mới chuyển biến tốt đẹp hơn. Tặng hoa là cái đỉnh, tặng đàn mới làm cho người yêu nhớ rõ (=)). Tần Qua thích cây đàn này như thế, cũng không uống công hấn sai người chuyên môn chạy một chuyến đến Hamburg, Đức (4).

Thấy hai tay người yêu chăm chú mà di động trên phím đàn, ngón tay dài nhỏ trắng nõn ở dưới ánh đèn giống như sáng lên ánh sáng nhu hòa, mái tóc cũng hơi hơi phát phơ, Lâm Hi Liệt bỗng nhiên không thể kiềm chế, tiến lên ôm Tần Qua vào lòng, để cậu ngồi trên chân mình.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua đang yên đang lành chơi đàn, lại bị nam nhân quấy rầy như thế, lập tức dừng lại nghiêng đầu nhìn nam nhân: “Anh làm gì vậy? ...”

Lâm Hi Liệt hôn mặt cậu: “Em tiếp tục đàn đi.”

“Anh như vậy... Em không thể giẫm lên bàn đạp...”

“Vậy thì không giẫm lên.”

“Anh... Anh đừng hôn đến hôn đi như vậy...”

“Được, không hôn.”

Tần Qua cảm thấy nam nhân nhất định muốn làm trò quỷ, có chút chần chờ: “Hay là anh để em xuống đi...”

Lâm Hi Liệt “hừ” một tiếng: “Chúng ta đánh cược không?”

“Cá cược cái gì? ...” Tần Qua bỗng nhiên có chút sợ hãi.

“Nếu em có thể đàn hoàn thành một bản nhạc, đêm nay bỏ qua em, khoản nợ trước kia cũng xóa bỏ.”

“...” Quả nhiên nam nhân nhất định muốn làm chuyện gì đó! Hơn nữa hơn phân nửa... Là phương diện kia ... Nhưng là... Tiền đặt cược thật sự rất mê người ... Dù sao đêm nay chắc sẽ chạy không thoát, không bằng cá cược một phen, may mắn còn có thể...

Thấy người yêu cúi đầu lông mi hơi hơi run rẩy, ngọn lửa trong lòng Lâm Hi Liệt càng bùng cao: “Như thế nào? Thực có lời phải không? Em không nói lời nào, anh coi như em chấp nhận?”

“...”

Trái tim Tần Qua đập mạnh một nhịp, ngón tay dùng lực, tiếng nhạc nhu hòa dần vang lên.

Lâm Hi Liệt lười biếng nở nụ cười, cởi ra âu phục của Tần Qua, lại không nhanh không chậm mà gỡ từng nút áo sơ mi bên trong.

Động tác của nam nhân chậm rãi như là nắm chắc phần thắng, chỉ xét ở phần bình tĩnh này thì Tần Qua đã thua một mảng lớn, trong lòng thật khẩn trương. Tuy rằng cậu tự nhắc nhở mình không cần quan tâm tới nam nhân làm gì, chuyên tâm đánh đàn là được. Nhưng mà càng nghĩ như thế, lại càng không có cách nào không chú ý đến động tác của nam nhân trên người cậu.

Ngón tay thon dài lại mang một chút cảm giác lạnh lẽo của nam nhân duỗi vào, mơn trớn da thịt cậu, Tần Qua chưa bao giờ thấy mình mất cảm như vậy, chỉ là xẹt qua thắt lưng đã khiến cho cậu run rẩy một trận. Loại tâm tình này tựa như chờ đợi lắng trì...

Lâm Hi Liệt cắn lỗ tai Tần Qua, tay trái lướt qua ngực cậu, tình sắc mười phần mà vuốt ve đầu nhũ cậu, nụ hoa nguyên bản mềm mại lập tức đứng lên như mũi nhọn, tùy ý nam nhân chà đạp.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Gấp thân thể thành thực như thế, Lâm Hi Liệt cười khê bên tai Tần Qua một chút, mặt Tần Qua lập tức đỏ lên.

Tay phải Lâm Hi Liệt cũng không nhàn rỗi, cách quần tây vuốt ve cảm địa, Tần Qua gắt gao cắn môi dưới mới kiềm chế rên rỉ, nhưng cả người run rẩy vô luận thể nào cũng không ức chế được. Bản nhạc mới đàn

được một phần ba ngón tay cậu đã vô lực, đã có một số nốt ấn không chuẩn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu chỉ sợ lành ít dữ nhiều...

Tần Qua mặc niệm dưới đáy lòng là không có gì không có gì, tay nam nhân đã duỗi vào cởi bỏ quần cậu, lòng bàn tay bao lấy thứ mềm mại của cậu bắt đầu ma sát. Trên dưới đồng thời bị nam nhân không gì kiêng kỵ mà kích thích, Tần Qua làm sao chống đỡ được, cả người mềm nhũn như một bãi bùn, đàn sai rất nhiều nốt nhạc, nửa người trên hoàn toàn dựa vào ngón tay chống đỡ, bằng không sớm đã nằm sấp trên đàn. Cuối cùng ngay cả khớp hàm cũng thất thủ, tiếng rên rỉ so với tiếng đàn còn muốn tuyệt vời hơn cuối cùng cũng thoát ra.

“Um~...”

(1)STEINWAY & SONS:

được thành lập năm 1850 tại Đức bởi Henrich Egelhard Steinweg cùng sáu người con trai. Thời kì còn khó khăn, người ta kể rằng ông ráp cây dương cầm đầu tiên của mình ở trong... bếp. Năm 1850 Steinweg qua New York Mỹ. Cây đàn đầu tiên của nhà Steinway được bán cho một gia đình ở New York với giá 500 đô la. Cây đàn ấy hiện được trưng bày tại viện bảo tàng New York's Metropolitan Museum of Art. Trong nhà, một chiếc Steinway có thể là vật báu, đắt hơn một chiếc xe hơi hạng sang.

Hai trụ sở sản xuất chính được đặt tại Hamburg (Đức) và New York (Mỹ)

Trụ sở New York

Steinway & Sons Grand Piano D-247

Có ai thấy nó màu xanh đen hem, thấy hem??? Cây này hơn \$215,000 nhá, hơn 4,3 tỉ Đ nhá. Ôi! cưng vợ đến thế là cùng ()

(2) Schimmel: là một nhà sản xuất đàn piano Đức . Công ty được thành lập vào năm 1885 tại Leipzig bởi Wilhelm Schimmel.

Nhìn là muốn đi trượt ống nước rồi =))

Schimmel pegasus

(3) Tình yêu lãng mạn: “Romance de amour” là một bản nhạc (hay một làn điệu) dân ca Tây Ban Nha không biết do ai sáng tác và từ bao giờ. Narciso Yepes (người Tây Ban Nha) là người đã có công chuyển soạn và chơi bản nhạc này cho nó trở nên nổi tiếng. Đây là một bản tình ca bắt hủ cho những người học chơi âm nhạc cổ điển với cây Guitar.

(4)Hamburg, Đức:là một tiểu bang và là thành phố lớn thứ hai của Đức, có cảng Hamburg lớn thứ 2 trong Liên minh châu Âu. Hamburg là thành phố thương mại quốc tế và cũng là trung tâm thương mại, văn hoá của phía bắc nước Đức

Thành phố Hamburg

Ài~ thiệt tình là mình thích làm mấy cái chú thích này, mà có khi còn làm lâu hơn edit nữa, bỏ qua bỏ lại giữa ba thứ tiếng Anh Trung Việt thiệt là mệt T^T. Mà hok biết mấy bạn có thích đọc hok nhở?

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Cậu căn bản không nên đánh cược với nam nhân này! Hắn đã là tay già đời phong hoa nguyệt trãng, cậu cơ bản một chút phần thắng cũng không có! Lúc ấy sao lại bị ma ám mà...

Lâm Hi Liệt ôm chặt Tần Qua, mút vào cái cổ mềm nhẵn trắng nõn của cậu, tay trái càng thêm dùng sức bóp mạnh đầu nhũ, hai điểm trước ngực kia của Tần Qua đã sớm không chịu nổi tra tấn vừa hồng vừa sưng. Tay phải của nam nhân cũng đem hết khả năng mà khiêu khích phân thân cậu, ma xát đầu đỉnh đã phân bố ra chất lỏng trong suốt, khe nhỏ phía trên, còn có hai cái tiểu cầu bên dưới.

Tần Qua rốt cuộc chịu không được, chơi đàn hoàn toàn không ra một giai điệu nào. Cậu dùng hết một tia khí lực cuối cùng, mới run rẩy đưa tay khép lại nắp đàn liền bắn trong tay nam nhân.

Thấy cục cứng vô lực nằm trên nắp đàn lên thở dốc, ngón tay cuộn lại, hơi thở ra trên nắp đàn xanh đậm hình thành một vòng hơi nước trắng tinh mịn, cái lưng mảnh khảnh cũng cấp tốc pháp phòng, tâm tình Lâm Hi Liệt quả thực tốt vô cùng. Tần Qua phản ứng nhanh như vậy, có lẽ cũng đã tích lũy mấy ngày.

“Đã chịu thua chưa?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua không còn lời nào để nói, đành phải để cho Lâm Hi Liệt bỏ đi âu phục, áo sơmi, cuối cùng là quần lót từng cái từng cái toàn bộ ném xuống đất. Cho dù cậu nắm vạt áo thật chặt, cũng bị nam nhân phát tay cởi ra.

“Em mặc âu phục trắng thật là đẹp.” Nam nhân cắn lỗ tai cậu.

Lâm Hi Liệt ôm lấy Tần Qua đặt cậu lên nắp đàn đối diện với hắn.

Tần Qua giãy giụa, khóe mắt ẩm ướt, thanh âm đều run rẩy lên: “Anh... Không nên ở chỗ này...”

“Sẽ ở trong này.” Lâm Hi Liệt tách ra hai chân mảnh khảnh của Tần Qua, phong cảnh bí ẩn bị nhìn thấy không sót một chút gì.” Từ lúc em ở trên sân khấu anh đã nghĩ đến chuyện này. Cởi ra âu phục trắng của em, ở trên Piano em yêu nhất làm em.”

“Hức...” Nam nhân lại còn nói hạ lưu như thế, Tần Qua cảm thấy thẹn đến không có cách nào nhanh lấy tay che miệng rồi quay mặt qua chỗ khác.

“Cho em sau này mỗi lần đánh đàn đều sẽ nhớ đến anh như thế nào làm em.”

“Anh không cần nói nữa!”

Đêm nay nam nhân lại bị cái gì kích thích? Sao lại hạ lưu như thế? Trước kia đều không có...

Trong đầu Tần Qua nhện không được hiện ra tình cảnh biểu diễn ban tối, khác biệt chính là khán giả không phải xem đánh đàn với múa đơn, mà là xem...

Tần Qua vừa mới bắn qua một lần lại bởi vì lời nói hạ lưu thô tục của nam nhân mà cứng rắn lên. Khóe mắt cậu hồng hồng, nắm chặt tay muốn đánh nam nhân, nhưng đánh lên người nam nhân rồi lại một chút khí lực cũng không có.

Không để ý cục cứng cố sức chống đỡ, Lâm Hi Liệt ôm thắt lưng Tần Qua, cúi thân xuống hung hăng cắn môi cậu. Tần Qua ngồi ở trên nắp đàn chật hẹp hoàn toàn không thể giữ vững trọng tâm, chỉ có thể bám vai kẹp thắt lưng nam nhân mới miễn cưỡng ổn định để không ngã sắp xuống.

Lâm Hi Liệt xoa khuôn mặt mềm nhẵn sắp búng máu của cậu: “Kẹp nhanh như thế? Đợi không kịp muốn ông xã đi vào hả?” Tần Qua chỉ nhanh nhắm mắt nằm ở đầu vai nam nhân không gật cũng không lắc.

Nam nhân bình thường thích đùa giỡn cậu, nhất là ở trên giường lại càng hạ lưu hơn. Tần Qua càng phản bác, nam nhân càng ô ngôn uế ngữ lợi hại. Cho nên hiện tại cậu đã có kinh nghiệm, đó là không để ý tới nam nhân, nếu thật sự nhện không được, cũng chỉ nói một câu “Không cần nói nữa.”

Đây tay Lâm Hi Liệt đều là bạch dịch của Tần Qua, vừa lúc dễ dàng mà thăm dò vào dũng đạo ẩn mật. Tuy rằng hai người đã làm nhiều lần, nhưng loại chuyện này mỗi lần đều làm cho Tần Qua sợ hãi, gắt gao bám vai nam nhân, cả người đều tinh tế run rẩy, tràn ra tiếng nức nở ẩn nhẫn.

“Đều đã làm nhiều lần như thế, còn sợ sao?”

Tần Qua cúi đầu mà “Ừm” một tiếng.

Nam nhân tựa hồ thở dài một hơi, ba ngón tay bắt đầu di chuyển trong dũng đạo ẩm nóng, lại từng chút từng chút vuốt ve nếp nhăn nơi cửa huyết, cảm thấy đã hơi xốp rồi, mới rút ngón tay ra, thay bằng tính cụ nóng bỏng đâm vào huyết khẩu ẩm ướt. Tần Qua sợ hãi kẹp chặt thắt lưng nam nhân.

Nam nhân hôn hôn lỗ tai cậu: “Nhấn một chút, giống như chích vậy.” Nói xong đem bạch dịch còn lại bôi trên tính cụ vận sức chờ phát động, chậm rãi đẩy vào.

“A! A...”

Tuy rằng không phải loại đau đớn xé rách như lần đầu, nhưng Tần Qua vẫn theo phản xạ cong thân lên, ngón tay trên vai nam nhân đều cuộn tròn. Nơi không được sinh ra để làm tình, muốn nghịch thiên, tất nhiên sẽ có đau khổ.

Lâm Hi Liệt dừng ở trong thân thể Tần Qua, tinh mịn mà hôn gương mặt cực cứng, cổ, xương quai xanh trắng nõn, ngực mềm nhẵn, chờ cậu ngửa đầu từng ngụm từng ngụm thở, chậm rãi thích ứng.

Tần Qua thở hổn hển một hồi lâu, trong mắt đều phiếm lệ quang, mới chậm rãi vươn người tới, tìm môi Lâm Hi Liệt nhẹ nhàng mút vào.

Nếu người yêu đã ám chỉ, Lâm Hi Liệt liền không khách khí động lên. Hơi hơi rút ra một chút lại hung hăng đâm vào, đem tiếng thét chói tai của Tần Qua đều nuốt hết vào bụng. Môi Tần Qua bị chặn kêu đều đều không được, chỉ có thể từ xoang mũi phát ra tiếng rên rỉ.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Nam nhân tựa như máy đóng cọc (=.,=!!!), vừa nhanh vừa mạnh mẽ từng chút đâm vào. Tần Qua thật vất vả mới phát ra tiếng, miễn cưỡng nói: “Anh... Anh chậm một chút... A! ...” Nam nhân lại như là làm chưa đủ mạnh, bỗng nhiên ôm lấy Tần Qua ngồi lên nắp đàn, bóp hông cậu ấn xuống.

Tần Qua ngẩng đầu vô ý thức mà rên rỉ, thân thể cũng theo nam nhân đâm vào mà nảy lên, móng tay đều đâm lưng vào nam nhân. Lâm Hi Liệt một ngụm ngậm lấy đầu nhũ hồng nhật của cực cứng vươn lưỡi tận dụng hết khả năng mà đùa giỡn. Nơi kia vốn là điểm mẫn cảm của Tần Qua, bị tra tấn như thế làm sao chịu được, cả người giống bị điện giật mà run rẩy, trước mắt một mảnh trắng xóa, khi phục hồi tinh thần mới phát giác mình bắn lần thứ hai, tung tóe đầy bụng nam nhân, hai chân còn gắt gao kẹp chặt thắt lưng nam nhân.

Tần Qua còn chưa kịp cảm thấy thẹn, chợt nghe nam nhân ghé vào lỗ tai cậu bật ra hơi thở càng trầm nặng. Cậu sợ hãi mà vòng tay quanh cổ nam nhân, nam nhân lại bỗng nhiên đứng lên đi thẳng về phía mặt tường rồi đặt cậu ở trên tường.

Lúc ngồi trên đàn còn có một phần sức nặng có thể đặt trên chân nam nhân để chống đỡ, hiện tại bị nam nhân biến thành cái loại tư thế này sức nặng hoàn toàn tập trung tại vị trí kia, nam nhân tùy tiện rút ra xuyên vào một chút thì gần như có thể đâm thủng cậu.

Toàn thân Tần Qua ướt đẫm mồ hôi, đã kêu không ra tiếng, tay bám trên bả vai nam nhân cũng sắp vô lực, hoàn toàn như nỗ lực hết đà, tùy ý nam nhân điên cuồng gây sức ép, ngay cả gân xanh trên trán cũng bạo khởi rõ ràng.

Cậu nỗ lực gượng tay lên sờ sờ trán nam nhân thay hấn lau đi mồ hôi. Chỉ một chút như vậy, thì cảm thấy cả người nam nhân giật lên một chút, nhiệt lưu nóng bỏng trong nháy mắt bắn vào thân thể, nóng đến cậu theo phản xạ mà run rẩy.

Lâm Hi Liệt từng chút từng chút hít sâu, đặt Tần Qua giữa mình và bức tường, ở bên tai người yêu thấp giọng nói: “Em có biết hay không, lúc em mặc âu phục ở trên sân khấu đánh đàn, một bộ tinh khiết thanh thuần, làm cho anh lập tức cứng lên.”

Biết nam nhân lại bắt đầu muốn hạ lưu, Tần Qua nhanh nhắm mắt quay mặt qua chỗ khác, tuy rằng không nói một lời, nhưng gương mặt hồng thêu đã bại lộ tâm tư của cậu.

“Muốn lột sạch em ngay tại chỗ, làm em trước mặt mọi người, để cho bọn họ nhìn xem học sinh ngoan ngoan bộ dáng *** đáng như thế nào.”

Tần Qua rút cuộc chịu không nổi đưa tay che kín miệng nam nhân.

Nam nhân lại cầm tay cậu, tinh tế hôn lên một ngón lại một ngón.

Tuy rằng Tần Qua ghét nhất bị nam nhân nói lời nói hạ lưu, nhưng giờ phút này hai hàng lông mày nhũn chặt của nam nhân lại làm cho trong lòng cậu không hiểu sao mà co rút đau đớn, rất muốn vuốt lên giữa mày nam nhân.

“Đừng tham gia vào loại biểu diễn đồ bỏ đó nữa.”

“...”

“Ông xã em không thích em xuất đầu lộ diện bên ngoài.”

Trái tim Tần Qua chậm một nhịp, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, miễn cưỡng “... Ân...” một tiếng, thấp giọng nói: “Sau này... Sẽ không đi ...”

Vừa dứt lời, đã bị nam nhân dịu dàng ngâm môi vào.

Đêm nay phát sinh nhiều chuyện làm cho tâm tình Tần Qua có chút phức tạp.

Một cô gái tốt như Cố Mộng lại công khai tỏ tình với cậu, cậu bị shock cũng có chút áy náy. Cậu đã yêu Lâm Hi Liệt nên không có cách nào chia trái tim cho người khác. Lâm Hi Liệt bá đạo lại lãng mạn, đối với người khác lạnh khốc đối với cậu lại dịu dàng, giống như giăng ra một cái lưới đầy mật, làm cho cậu căn bản không thể trốn, hiện tại đã hãm sâu vào không thể quay lại. Nam nhân sẽ ôm cậu cắt móng tay cho cậu, mua một bó hoa hồng to ở trước mặt mọi người tặng cậu, đối với ngôi sao đang tới cửa lại hờ hững. Bỏ ra mấy triệu mua đàn muốn cậu vui vẻ, muốn ở trên cây đàn cậu quý trọng nhất ôm cậu, kết quả cũng không có làm đến cuối cùng trên đàn. Bá đạo mà không cho phép cậu ra ngoài “Xuất đầu lộ diện”, khi hỏi lý do lại chỉ nói là “Không thích”, làm cho lòng cậu loạn thành một khối.

Lấy địa vị quyền thế của nam nhân như vậy, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, ngay cả minh tinh ngôi sao cũng chạy lại, muốn cái gì được đó, nói không chừng một ánh mắt là đã có người chạy đến thực hiện dùm. Nhưng nam nhân lại phí sức mà mua niềm vui cho cậu, sau chín giờ không cho cấp dưới gọi điện thoại, sợ cậu hiểu lầm còn có thể giải thích, quả thực là đem cậu nâng trong lòng bàn tay.

Nam nhân đối với cậu tốt như thế cậu cũng sắp không chịu nổi.

Tuy rằng cậu cũng yêu nam nhân, thân xác cùng trái tim đều trao cho nam nhân, nhưng vẫn cảm thấy không bồi thường được một phần mười tình yêu của nam nhân đối với cậu.

Cậu thậm chí lo lắng, cậu có phải đã dùng hết hạnh phúc cả đời này rồi hay không.

“Em đang khóc cái gì?”

Tần Qua mở mắt ra, hết thấy trước mắt đều bị nước mắt làm cho mờ hồ. Cậu chớp mắt vài cái, mới nhìn rõ bộ dáng nhăn mặt nhăn mày của nam nhân.

“Sao vậy?”

“Không có...” Tần Qua lắc đầu, càng ôm chặt nam nhân hơn, tựa đầu vào vai nam nhân, “Chúng ta tới phòng ngủ đi...”

Lâm Hi Liệt nhặt quần áo sạch sẽ trên mặt đất lên đem Tần Qua bọc lại, ôm cậu tắt đèn đi ra cửa.

“Đem nơi đó của em kẹp chặt một chút, nếu chảy ra cái gì đó xuống đất ngày mai vú Trương lại phải lau một lần.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua đập Lâm Hi Liệt một quyền, nghe thấy nam nhân cười khê một tiếng.

Lâm Hi Liệt đặt Tần Qua lên giường, cởi ra quần áo ra. Kết quả của việc tích lũy quá lâu là làm một lần đến sắp chết. Để cục cứng nằm úp sấp trên giường làm một lần, thấy Tần Qua mệt đến không nổi nữa, vốn đã tính từ bỏ kết quả nhìn đến thân thể cục cứng nơi nơi dính bạch dịch, hạ thể rồi tỉnh rồi mù, huyết khẩu run rẩy không thể khép lại, Lâm Hi Liệt bị kích thích đến mắt đều đỏ, lật Tần Qua nằm ngửa làm tiếp một lần, lúc đi tắm cũng nhịn không được lại làm một lần. Thân thể Tần Qua hoàn toàn thoát lực mà mặc cho nam nhân gây sức ép, không còn bắn ra được gì, cuối cùng ngay cả khí lực rên rỉ trợn mắt cũng mất.

Ngay cả như thế, nhưng lúc nam nhân giúp cậu lau khô tóc, lúc chồm lên hôn môi cậu, trong mơ mơ hồ hồ cậu vẫn cảm thấy nam nhân thật đẹp trai. Vô luận là mặt mày thâm thúy, đôi mắt dị sắc, cái mũi cao thẳng, môi hơi mỏng, hay là cái cảm kiên nghị, quả thực đẹp trai đến cực điểm, cả khuôn mặt cũng như sáng lên. Chẳng lẽ đây là tâm tình trong mắt người yêu hóa Tây Thi sao...

“Cười ngây ngô cái gì vậy?”

Đây là câu cuối cùng Tần Qua nghe thấy đêm nay, sau đó thì hoàn toàn mất ý thức.

Chắc chắc, đàn mới mua thì phải rửa chớ nhể =))))))))))

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Trong mơ mơ hồ hồ hình như có người gãi tóc trên trán cậu, Tần Qua cố sức mà chậm rãi mở to mắt, ánh vào mi mắt là ngũ quan lạnh lùng của nam nhân, đôi mắt kỳ dị mang một chút ôn nhu. Muốn nam nhân dịu dàng âu yếm là không có khả năng, nhưng lúc nam nhân nhìn cậu mặt mày cũng thoáng ôn hòa một ít, chỉ một chút vậy thôi đã làm cho cậu thực thích.

Tần Qua nắm chặt, mắt nhìn nam nhân lại ngượng ngùng, rừ mi nói: “Chào buổi sáng...”

“Ừm.”

Nam nhân nói xong thì vẫn không nhúc nhích, như thể đang còn nhìn cậu. Tần Qua vô cùng xấu hổ, cả người đều muốn lui vào trong chăn. Vừa động một chút cả người đều đau râm rỉ, từ thân thể đến đầu ngón tay như bị mất đi khí lực, nơi phía sau bị sử dụng quá độ đã nóng lên, nhưng toàn thân đều khô mát, hiển nhiên đã được nam nhân tắm cho.

Tính tình nam nhân tuy xấu, nhưng mỗi lần làm xong đều nhất định sẽ tắm rửa cho cậu, đem gì đó lấy ra. Cũng chưa từng có thói quen hư hỏng dừng ở trong thân thể cậu ngủ. Dựa vào một đặc điểm này của nam nhân, tuy rằng mỗi lần sau khi xong việc Tần Qua đều cảm thấy tiểu huyết sưng đỏ nóng lên, vô cùng khó chịu, nhưng cũng chưa bị đau bụng lần nào.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Ngủ tiếp một lát đi.” Lâm Hi Liệt nói cũng nằm vào ổ chăn, ôm Tần Qua vào ngực.

Trong ngực nam nhân ấm áp lại kiên cố, Tần Qua vùi mình trong vòng tay nam nhân, cảm thấy chưa bao giờ an toàn như lúc này, giống như hết thấy sóng gió nam nhân đều sẽ thay cậu ngăn cản.

Mỗi tuần hai buổi tối Tần Qua đều sẽ về nhà ở, hai người rất ít khi có cơ hội trải qua buổi sáng cuối tuần, bầu không khí dịu dàng sau quan hệ như vậy. Ánh nắng mùa xuân ấm áp xuyên qua bức màn chiếu vào phòng, không gian ấm áp và yên tĩnh, hai người đều lặng lẽ hưởng thụ giờ phút này.

“Anh... cánh tay anh khỏi hẳn chưa?” Ngày hôm qua bị nam nhân làm đến thần trí mơ hồ, ngay cả vết thương của nam nhân cũng quên, Tần Qua ảo não cắn môi.

“Chút tổn thương ấy không tính là gì.” Lúc nam nhân nói chuyện, ***g ngực rung rung, run rẩy rất nhỏ truyền đến trên người Tần Qua, làm cho cậu cảm thấy như là bị cù lét.

“Ừm...” Tần Qua do dự trong chốc lát, cổ lấy dũng khí hỏi: “Cái Piano kia... Rốt cuộc anh tổn bao nhiêu tiền?” Đồng hồ có thể không quan tâm, di động có thể không kể đến, nhiều nhất cũng chỉ mấy chục ngàn thôi, nhưng Piano thì không được.

“Không phải anh đã nói là đừng quan tâm sao?” Lâm Hi Liệt vắt lông mày.

“Không được... Cái này rất đắt tiền... Không phải là anh tham ô công quỹ chứ?”

Nam nhân bật cười: “Sao có thể như vậy? Ông xả em ngay cả mấy triệu cũng không có nỗi sao?”

“...” Quả nhiên là mấy triệu... Đã biết giá cả, trong lòng lại không thoải mái, sớm biết vậy còn không bằng đừng hỏi...

“Được rồi, được rồi, mấy triệu cũng chỉ bằng một chiếc xe thể thao thôi, đừng nghĩ nhiều về nó làm gì”

“...”

Tần Qua không thêm nói nữa, yên lặng dán mặt vào ngực nam nhân.

“Anh còn chưa có hỏi em. Tối hôm qua em khóc cái gì?”

“Làm gì có...”

“Đừng giả bộ với anh.”

“Chỉ là... có chút chịu không nổi... Chảy nước mắt một chút... phản ứng tự nhiên thôi...”

“Chịu không nổi? Bị anh làm chịu không nổi ? Hửm?”

“...” Tần Qua biết mặt mình nhất định đã nóng lên.

“Quên đi, em không muốn nói anh cũng không ép em.”

“Ừm...” Tần Qua nhìn đồng hồ tay một chút, “Tin tức tài chính kinh tế buổi sáng đã phát sóng rồi...” Bắt đầu từ khi nào thì cậu biết chính xác giờ chiếu tin tức tài chính sáng trưa tối? ...

“Không xem, ngủ thêm một lát đi.”

“Em ngủ đủ rồi, thật đó...”

Tần Qua nói rồi nhồm người lên, lướt qua nam nhân, lấy được remote ở tủ đầu giường, ấn mở TV chuyển đến kênh tin tức. Da thịt bạch ngọc còn lưu ứ ngân cứ như vậy hiển lộ trước mắt Lâm Hi Liệt, hần làm sao nhìn được, tay ở dưới chăn không biết sờ chỗ nào hung hăng néo một cái, Tần Qua “U~” mà một tiếng mềm nhũn trong ***g ngực nam nhân, vừa muốn giãy giụa, ập đến lại là một cái hôn sâu thắm thiết.

“Khỏa thân xoay đến xoay đi, là muốn câu dẫn anh sao? Hửm?”

“Không có...”

Giăng co nửa ngày, tóc tai đều rối bời, Lâm Hi Liệt cuối cùng mới buông tha cho người yêu. Tần Qua nghiêng người dựa vào nam nhân xem tin tức một lát, mí mắt chậm rãi trở nên nặng nề, đầu nghiêng qua ngủ thiếp đi.

Lâm Hi Liệt tắt TV, đắp chăn cho Tần Qua, đứng dậy ra ban công gọi điện thoại cho Văn Thanh, rồi mới quay trở vào, ôm cục cưng ở trong buổi sáng mùa xuân xinh đẹp chìm vào giấc ngủ.

Đương nhiên, khi Tần Qua xuống giường cả người đều đau nhức vô cùng, đi đường cũng không xong, ngốc đến trưa mới dám về nhà, đây đều là chuyện sau đó.

Tần Qua đi vào phòng học, do dự một chút, vẫn lại nhìn về vị trí của Cố Mộng. Cố Mộng đang cúi đầu đọc sách, mái tóc đen dài rũ xuống, bị gió vén lên hai ba sợi, điểm tỉnh tựa như người đẹp trong tranh.

Trước kia cậu không chú ý nữ sinh, hiện tại bị bắt chú ý, đối phương cũng không tồi, nhưng cậu đã có người trong lòng.

Vậy đại khái là sai sót ngẫu nhiên đi.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua đi qua, khom lưng xuống: “Đêm hôm đó có chuyện gì không?”

Cố Mộng ngẩng đầu cười: “Không có chuyện gì, hình như là tổ chức bỏ phiếu bình chọn tiết mục được yêu thích nhất, nhưng không có thời gian thống kê số phiếu, lúc tiệc tối chấm dứt kết quả bỏ phiếu mới được công bố.”

Tần Qua lúc này mới cảm thấy an tâm một chút: “Tốt... Cảm ơn cậu... Ngày đó thật ngại quá.”

“Thật sự không có việc gì, ha ha, cậu đừng để ý.”

“Ừm...”

Bỗng nhiên Cố Mộng chớp mắt, dựa sát vào một chút, hạ giọng: “Mình hỏi cậu một vấn đề cậu đừng giận nha.”

“? ...”

“Cậu với Lâm Hi Liệt... Là quan hệ gì vậy? Mình thấy các cậu có vẻ rất tốt.” Bình thường cũng nghe được một ít tin đồn đại ca với tiểu đệ gì đó, nhưng nụ cười lạnh lùng của Lâm Hi Liệt vào buổi tối thứ sáu đó, giống như tuyên chiến, lại mang một chút khinh thường và kiêu ngạo; giác quan thứ sáu của phụ nữ chuẩn đến sôi lên, sao có thể không cảm thấy khác thường trong đó được?

Trái tim Tần Qua đập mạnh! Nhảy dựng, nói: “Chỉ là bạn bình thường thôi.” Cuối cùng vì muốn gia tăng tính chân thật, lại bồi thêm một câu: “Trước kia thầy giáo có để mình giúp cậu ấy học tập, cứ như vậy thì thân nhau.”

“Như vậy à, ha ha...” Thấy lông mi Tần Qua hơi hơi run run, mắt cũng không nhìn mình, Cố Mộng cảm thấy đã hiểu rõ.

Tần Qua vội trở lại chỗ ngồi của mình, trái tim còn căng thẳng nhảy loạn. Cậu hoài nghi có phải Cố Mộng đã nhìn ra cái gì hay không, cũng không biết lí do thoải thác vừa rồi có dùng được hay không.

Mặc kệ như thế nào, đêm đó Lâm Hi Liệt ngang nhiên lên đài tặng hoa, hẳn cũng đã trở thành đề tài bàn tán.

Quả nhiên, tiết học cuối cùng buổi sáng vừa kết thúc, Tần Qua đã thấy Đàm Tấn ở cửa vò đầu bứt tóc.

“Cậu đến làm gì vậy?”

“Nói nhảm, đến xem vương tử Piano của chúng ta chứ sao.” Đàm Tấn héch lố mũi lên trời nói lảm bảm.

“Cái gì mà vương tử Piano...”

“Ôi trời, quan hệ của cậu cùng tên khốn kiếp kia rốt cuộc tốt tới mức nào? Hắn còn lên sân khấu tặng hoa cho cậu, thiếu chút nữa làm cho hoa khô xấu hổ cậu có biết hay không?”

“... Tôi cũng không biết... Là do cậu ta đột nhiên chạy lên mà?”

“Tôi mặc kệ cậu có gần gũi hơn với hắn hay không, nhưng gần đây hoàn toàn không để ý đến tôi, tới bây giờ cũng không tìm tôi, mỗi ngày đều lẫn lộn với tên kia phải không?”

“Nào có, thời gian gần đây không phải tôi đều luyện đàn sao?”

Nghe được hai chữ “Luyện đàn”, Đàm Tấn bỗng nhướn mày, ánh mắt vô cùng sòng sảng: “Ai da, cậu rốt cuộc có ưa được em hoa khô đó không?”

“... Cậu nói bậy cái gì vậy...”

“Có được không? Chắc cũng được một chút chứ?” Đàm Tấn xoay quanh trái phải Tần Qua, “Gần đây làn da cậu trở nên trắng hơn, khí sắc lại tốt, tinh thần sáng sủa, tôi nghe người ta nói, đây nhất định là do yêu đương làm nên! Khai nhanh lên, có phải đã làm đến cùng với Cố Mộng rồi hay không!” Con gái có tình yêu liền trở nên trong veo tươi tắn, con trai chắc cũng không khác biệt nhiều đâu... Ít nhất bộ dáng này của Tần Qua, làm cho hắn cũng có chút... Mặc dù lúc nhỏ đã cảm thấy Tần Qua xinh đẹp như búp bê, bởi vậy nhìn không được chủ động tiếp cận cậu, nhưng cũng không có giống như bây giờ, vẫn tỉnh thanh tú lại ẩn ẩn một chút tinh tế mong manh, tựa như hoa đào mùa xuân bị mưa xuống rửa sạch, nhẹ nhàng chạm vào một chút cũng sẽ làm đóa hoa rơi xuống.

“Thật sự là không có...” Tần Qua vội vàng xua tay.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Làn da cậu có trắng lên không? Khí sắc có thay đổi không? ... Rõ ràng bị nam nhân kia gây sức ép đến không còn sức xuống giường... sẽ không phải... Không phải là cái kia của nam nhân làm cho làn da cậu thay đổi, tinh thần sáng khoái chứ...

Tần Qua không thể ức chế mà đỏ mặt, đẩy Đàm Tấn ra đi lên lầu.

“Nè! Lại không để ý tới tôi?! Đi đâu vậy?”

“Ăn cơm trưa ~”

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Lâm gia.

Tô Diêu ngồi trên băng ghế dài khắc hoa theo phong cách xưa, nói là ngồi không bằng nói là tư thế tùy thời có thể đứng dậy tấn công. Bà đã hơn bốn mươi, chăm sóc rất khá, khéo mắt chỉ có chút nếp nhăn, trên mặt lại được trang điểm đánh phấn tí mĩ, thoát nhìn như là mới hơn ba mươi tuổi. Tô Diêu mang một chiếc áo khoác lông chồn dài tới đầu gối, trên cổ là một khăn choàng lông nhưng nhìn ấm áp lại thoải mái, bên trong còn có thể loáng thoáng nhìn thấy một chuỗi vòng cổ ngọc bích.

Tô Diêu ngồi bên cạnh Lâm Trinh, trang điểm đậm nét, cô mang một áo khoác đen ngắn tay da báo phối với váy ngắn, một cây màu đen, giày cao gót mười phân, mái tóc quần tùy ý thả ra, một bên nghiêng đầu sơn móng tay màu đỏ tươi, một bên không chút để ý nói: “Aiz mẹ, mẹ không nên tức giận về việc đó nữa. Dù sao anh ta cũng đã bị thương rồi.”

Tô Diêu “Hừ” một tiếng: “Không tức giận? Mẹ sao có thể không tức giận! Nó bị thương một chút thì có tính là gì? Kết quả còn không phải nó vẫn được lợi sao? Mẹ thật vất vả chuẩn bị sẵn sàng từ trên xuống dưới, hết thấy đều đã an bài tốt, chỉ chờ nó nhảy vào, tốt nhất là tàn phế luôn, nếu không tàn phế thì cũng có thể mang cái danh hành sự bất lực, đến lúc đó nhóm nguyên lão không ưa nó cũng có thể lấy đó làm lý do ngáng chân. Hiện tại thì hay rồi, bên này rõ ràng có tay trong của nó, nếu không phải mẹ diệt khẩu nhanh, tên đó đã khai ra mẹ chủ mưu chuyện này rồi!”

“Aizz, mẹ, loại chuyện này rất dễ dàng lưu lại chứng cứ a.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Nó cũng đã trúng mấy gậy trong lúc hỗn loạn rồi, bắt quá không phải nó cũng có lợi còn gì? Ở trước mặt lão gia ăn nói bừa bãi một chút đã qua cửa, lại chẳng biết thế nào mà không rò rỉ ra một chút tin đồn, tuy rằng chưa đụng đến chúng ta, nhưng lão gia sợ nhất là phụ nữ tham gia vào chính sự, con xem hiện tại nó đã theo dõi mẹ con chúng ta! Lần sau muốn làm việc cũng không biết phải chờ tới lúc nào!” Tô Diêu càng nói càng cảm giận, bộ ngực phập phồng cao thấp, con mắt cũng sắp trừng ra ngoài.

“Mẹ, mẹ không có quyền cũng không có thế, ở trong bang cũng rất khó có thể làm ra chuyện gì. Ba ba thì vốn kiêng kỵ thế lực của ông ngoại, vẫn đề phòng mẹ đó thôi.” Lâm Trinh sơn xong tay trái, đổi tay tiếp tục chạm rãi sơn. Nước sơn này cũng không tệ lắm, ít nhất không có mùi giống mấy cái trước kia.

Vừa thấy thái độ ‘tọa sơn quan hổ đấu’ của con gái, Tô Diêu tức sắp học máu : “Mày thật sự là không quan tâm, nó đã sắp lên làm chủ rồi mà mày còn ở chỗ này sơn móng tay, mày cho là nó ngồi đó rồi thì chúng ta có thể có trái cây tốt gì để ăn không? Hơn nữa nó là con trai của người phụ nữ kia, thù mới hận cũ chất lên, mười cái mạng cũng không đủ cho chúng ta xài!”

“Mẹ, con đã nói rồi, cho dù mẹ tạm thời đầu lại anh ta, Hồng bang cũng không thể để một phụ nữ lên làm chủ a. Trừ phi con biến tính, bằng không sao có thể có cơ hội. Anh ta là con trai độc nhất của ba, phỏng chừng anh ấy có phạm lỗi tày trời gì ba ba đều có thể tha thứ, chúng ta cũng không có cách a.” Nói tiếp, nếu không phải lúc đó mẹ bức mẹ anh ta, anh ấy cũng không cần ghen đến giờ để báo thù.

“Không có cách không có cách, chẳng lẽ chờ hấn đến làm thịt chúng ta?” Mày liễu Tô Diêu dựng thẳng, đập chén trà đặt lên bàn, vài giọt nước bắn tung tóe lên mấy móng tay Lâm Trinh đang sơn.

“Mẹ! Con đang sơn móng tay mà!” Lâm Trinh khó chịu liếc mắt một cái, vội vàng thổi thổi móng tay.

Tô Diêu lại giống như hoàn toàn không biết, hai mắt nhìn chăm chăm vào lá trà di động trong chén: “Nếu nhúng tay vào nữa, lão gia sẽ bắt mất.”

Lâm Trinh trở mình xem thường: “Mẹ, theo như mẹ nói, mẹ ở trong bang rất khó làm ra chuyện gì đó.” Phụ nữ lớn tuổi chính là như vậy, chỉ biết cùng phụ nữ lục đục với nhau, lúc muốn đầu với nam nhân thì một chút ý nghĩ chính trị cũng không có. Nói không chừng còn chưa làm chuyện gì ra hồn đã bị ông già mượn cơ hội diệt sạch.

“Vậy con nói nên làm như thế nào?!”

Lâm Trinh không nhanh không chậm mà sơn xong một móng tay cuối cùng, lại nhẹ nhàng thổi thổi, mới nói: “Gần đây mới bắt đầu động rừng, chúng ta cần phải yên tĩnh một thời gian ngắn. Nếu muốn tham gia bang đầu, không bằng chơi một trận lớn.”

“Chơi lớn? Chơi làm sao?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Lâm Trinh lạnh lùng cười, trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

Mấy nốt nhạc đệm nho nhỏ này đều là quá khứ, ngày ngọt ngào vẫn chậm rãi tiến về phía trước.

Tần Qua với Cố Mộng tựa hồ lại khôi phục quan hệ bạn bè bình thường như ngày xưa, gặp mặt thì chào hỏi, cười một chút rồi đi qua. Tần Qua cự tuyệt thừa nhận, có lần còn giả bộ tức giận, làm Đàm Tấn không dám bàn luận về đề tài “Cửa đổ hoa khôi trường học” này nữa.

Mỗi ngày Tần Qua cùng Lâm Hi Liệt đi vào giấc ngủ, rồi cùng nhau tỉnh lại.

Ban ngày đi học, giữa trưa cùng nam nhân ăn cơm hộp, buổi tối lại cùng nam nhân ngủ say.

Tựa như cặp vợ chồng tân hôn.

Phương diện dự vọng của Lâm Hi Liệt rất mãnh liệt, cho dù là một ngày trước đã mạnh mẽ làm, sáng hôm sau vẫn thường thường cương, tùy tiện đặt ở giữa hai chân cậu, cậu nhiều lần đều bị nhiệt độ của vật kia nóng đến bực mình. Đương nhiên, Tần Qua muốn dậy sớm đến trường, mỗi ngày đều làm là không có khả năng. Vì thế Lâm Hi Liệt thường tập trung vào tối thứ hai và tối thứ năm, hai ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn. Vì săn sóc người yêu, một tuần chỉ làm hai lần như thế, cho nên mỗi lần Lâm Hi Liệt đều làm đến vô cùng kịch liệt, làm cho Tần Qua đối với thứ hai và thứ năm sinh ra bóng đen tâm lý. Vì tránh cho ngủ đến khi mặt trời lên cao, Lâm Hi Liệt muốn tiến hành tính sự bình thường vừa về nhà liền túm Tần Qua lên giường, làm xong hai lần sẽ tắm rửa, như vậy Tần Qua sẽ còn đủ thời gian để nghỉ ngơi. Thế là mỗi lần đến thứ hai và thứ năm, Tần Qua đều khẩn trương muốn chết, từ lúc lên xe nam nhân đã bắt đầu khẩn trương. Nam nhân lại rất thích thứ hai và thứ năm, mỗi lần Tần Qua từ trên xe bước xuống đều bị nam nhân trực tiếp bế lên phòng ngủ như là để phòng cậu chạy trốn, nhiều lần đều ở trên hành lang lầu hai đã bắt đầu kích hôn.

Tính sự như vậy, kỳ thật cũng coi như thường xuyên. Dấu hôn trên người Tần Qua thường thường còn chưa nhạt đi đã bị cái mới đè lên, tiết thể dục đối với cậu cũng trở thành làm phức tạp. Tiết thể dục lại rất hợp với tình hình mà chỉ có một ngày thứ tư, hơn nữa thể dục của lớp thực nghiệm hoàn toàn là thùng rỗng kêu to, mỗi lần đều là hoạt động tự do đá banh hay chơi bóng rổ là được. Nhưng là mùa xuân càng ngày càng gần mùa hè, thời tiết càng thêm nóng lên, thường thường hoạt động một chút thì đã nóng đến muốn cởi áo khoác, lộ ra ngực hoặc là áo ngắn tay bên trong, thế là dấu hôn trên cổ trước ngực sẽ thành vấn đề lớn. Có một lần không cẩn thận bị một học sinh cùng lớp nhìn thấy, chỉ chỉ trước ngực, hỏi: “Tần Qua, điểm đỏ này là cái gì vậy? Dị ứng sao?” Tần Qua cúi đầu vừa thấy, hoảng hốt vội vã che đi, nói: “Đúng vậy a... Có chút dị ứng hải sản...” Trở về liền vừa – xấu hổ – lại vừa – tức giận nói với nam nhân, sau này không cho hôn xương quai xanh, nam nhân lười biếng cười cười, không hôn xương quai xanh thì cắn đùi trong của cậu, dù sao làn da nơi đó non mịn lại hấp dẫn lắm...

Tính sự đi qua, Lâm Hi Liệt gầy gầy tóc mái Tần Qua. Sợi tóc bị mồ hôi dính ướt, mềm mại vắt lên trán.”Này, có phải em sắp thi giữa kì không?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Hmm” ... Nam nhân hoàn toàn không chú ý đến việc học ở trường học sao? Đã bao lâu hần không tới trường học?

“Thi xong là ngày mùng một tháng năm đúng không?”

“Ừm...”

“Ra ngoài du lịch với anh đi.”

48. Chương 48

CHƯƠNG 49

Hai người cứ như vậy chậm rãi trở về khách sạn.

Hôm nay buổi sáng đi máy bay, buổi chiều lại đi dạo thật lâu, Tần Qua mệt chết đi được, Lâm Hi Liệt cũng không miễn cưỡng cậu. Tần Qua rửa mặt lại ngâm nước tắm rửa xong liền nằm trên giường xem TV, Lâm Hi Liệt lột cho cậu vài trái long nhãn ăn.

“Anh đi chơi như vậy, chuyện của công ty làm sao xử lý?” Tần Qua phun hạt nhãn vào lòng bàn tay, bị nam nhân đón được ném vào thùng rác.

“Có việc bọn họ sẽ xử lý, nếu không được sẽ gọi điện thoại cho anh hoặc gửi e-mail.”

“Ah...”

“Ăn xong thì ngủ đi, ngày mai đi ngắm biển.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Được đó được đó!” Tần Qua phấn khích vô cùng, nhanh nằm xuống kéo chăn đến ngực, “Anh cũng ngủ đi!”

“Anh đi xem hôm nay công ty có chuyện gì không đã.”

“Ừm! Vậy phải nhanh một chút rồi đi ngủ nha!”

“Ừ.” Lâm Hi Liệt xoa xoa đầu Tần Qua, đóng cửa đi ra ngoài.

Lâm Hi Liệt đặt phòng Deluxe Suite (1), tuy rằng kém phòng tổng thống, nhưng thiết bị nội thất cũng tương đối cao cấp. Có phòng khách, phòng ngủ, thư phòng riêng biệt, phòng tắm siêu lớn, bồn tắm siêu rộng, TV Plasma độ nét cao, đường truyền internet nhanh chóng... hiệu quả cách âm cũng rất tốt.

Lâm Hi Liệt đi đến ban công mới lấy di động ra gọi điện thoại.

“Văn Thanh, gần đây Tô Diêu có hành động gì không?”

“Không có, Liệt ca. Gần đây này hai mẹ con họ rất im lặng, hoàn toàn không thấy bóng dáng bà ấy trong bang.”

Muốn làm cái quỷ gì đây? “Anh chú ý bà ta một chút.”

“Tôi biết. Mặt khác, Liệt ca chuyện lần trước anh kêu tôi điều tra, tôi cơ bản đã điều tra xong rồi.”

“Nói đi.”

“Cô gái kia tên là Cố Mộng, con gái duy nhất của Cố thị.”

“Cố thị? Gần đây không phải đã lụi bại rồi sao.”

“Vâng. Cố thị là gia đình chính trị, lợi dụng chức vụ để nhận thầu mấy hợp đồng của chính phủ rồi ở giữa mưu lợi bất chính. Bất quá gần đây lực lượng của Triệu gia rất mạnh, có lẽ Cố thị sẽ không vượt qua được. Nhưng là ‘con rết khó chết hẳn’, bây giờ vẫn còn chống đỡ cái mác nhà giàu.”

“Sắp lụi bại? Nên muốn lôi kéo ‘vợ’ tôi? Muốn vay tiền để ngóc đầu trở lại?”

“Tôi không biết.”

“Đi. Anh tiếp tục điều tra đi. Có việc thì báo cho tôi.”

“Muốn giúp Triệu gia loại bỏ Cố thị không?”

“Tạm thời không cần. Vận số đã hết, không cần chúng ta động thủ. Với lại, vô duyên cớ vô cớ chúng ta giúp đỡ Triệu gia làm gì.”

“Đúng vậy.”

Lâm Hi Liệt cúp điện thoại, thở hắt ra.

Luôn luôn có loại cảm giác yên lặng trước bão táp.

Thực con mẹ nó khó chịu.

Lâm Hi Liệt cởi quần áo, xoắn lên một góc chăn nhỏ nằm vào. Cục cưng bé nhỏ “Ủm” một tiếng, mơ mơ màng màng nghiêng thân dựa vào lòng hắn.”Sao trẻ như vậy mới đi ngủ a~...”

Giọng mũi mềm nhu nhu, làm cho buồn bực trong lòng Lâm Hi Liệt lập tức tan thành mây khói, “Ủ, ngủ đi.”

“Ủm...”

Hô hấp Tần Qua lại trở nên nhẹ nhàng. Lâm Hi Liệt nhin không được ẩn lên trán cậu một nụ hôn.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Sáng sớm hôm sau Lâm Hi Liệt mang Tần Qua đến bờ biển.

Kỳ thật thành phố A không phải không có biển, chỉ là đường bờ biển không dài, ven bờ lại bị các khu công nghiệp chiếm lấy. Nước biển thường thường đều là màu xám, cũng không có hải âu bay lượn. H đảo là đảo nhiệt đới nhỏ lại chuyên về du lịch, biển đẹp hơn rất nhiều.

Lâm Hi Liệt cùng Tần Qua đi chân trần trên bờ cát. Lâm Hi Liệt mang áo sơmi trắng, tùy ý cài vài nút, quần xám cuộn đến một nửa cẳng chân, gió biển thổi vào đầu tóc hắn, thoải mái lại đẹp trai, tựa như một cảnh trong phim. Sóng biển từng đợt từng đợt đánh lên rồi lại lui xuống, để lại đầy vỏ sò, cục đá. Xa xa trời xanh một màu biển, hải âu xoay quanh, gần chỗ trên bờ cát dài lại có hàng dừa đủ loại kiểu dáng, cong về phía bờ biển, trên cây còn có vài trái dừa non.

Gió biển mang theo vị mặn thối đến, làm cho Tần Qua cảm thấy đầu óc thật rộng lớn. Cậu bị kích động uống một ngụm nước biển, kết quả mặn đến nhứ mỳ. Trong lúc đó Lâm Hi Liệt ở trên bờ, hẩn đứng dưới tàng cây nhìn theo, như là sợ cậu không cẩn thận sẽ rơi xuống biển.

Tần Qua cảm thấy dường như mình được giải thoát khỏi cuộc sống của mười năm với các quy tắc, làm náo loạn buổi sáng sớm yên tĩnh.

Phía trước bỗng nhiên có một thiếu niên người địa phương đi tới, mang một túi thật lớn toàn là vỏ sò ốc biển.

“Anh trai, mua một chút vỏ sò cho em trai anh đi! Túi lớn thế này chỉ có 50 đồng thôi!”

Em trai? Tần Qua nhin không được cười rộ lên. May mắn cậu bé chưa nói là con trai...

“Anh mua cái túi lớn này về làm gì. Còn tới năm mươi đồng.”

“Vây bốn mươi lăm đồng, không thể giảm nữa đâu.” Thiếu niên lui về sau một bước tiếp tục chào hàng. “Đem ốc biển áp lên tai có thể nghe được thanh âm của biển đó! Vỏ sò cũng có thể trang trí, nhìn rất đẹp!”

“Nhóc có vỏ sò xuyên thành vòng tay không.”

“Có a có a!” Thiếu niên vội lục trong cái túi to, lấy ra một vòng tay vỏ sò. Vỏ sò được mài giữa vô cùng mượt mà, sò lên rất sường tay. Tuy rằng so với vòng ngọc trai mấy chục ngàn, loại vòng tay bằng vỏ sò thô sơ này có vẻ keo kiệt một chút, nhưng lại có một phen phong vị khác.

Lâm Hi Liệt chọn ba cái, lại từ cái túi lớn kia lấy ra một con ốc biển.”Cái này bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi đồng.”

Lâm Hi Liệt không hề mặc cả, lấy ra hai mươi đồng cho cậu thiếu niên.

Thiếu niên vội không ngừng cúi đầu: “Cám ơn anh trai, chúc gia đình anh hạnh phúc nha!” Nói rồi vẫy vẫy tay, tiếp tục đi chào hàng.

Lâm Hi Liệt khom lưng xuống, “Nâng chân lên.”

“...?”

Nam nhân nâng chân trái Tần Qua lên, mang vỏ sò vào cho cậu, kéo đến mắt cá chân. Khung xương của Tần Qua vốn nhỏ, màu da lại trắng, mang lác tay vỏ sò màu phấn hồng thật sự là rất đẹp.

Tần Qua có chút ngượng ngùng: “Mang lên chân làm gì...” Địa vị nam nhân trong bang có bao nhiêu tôn quý cậu không biết, nhưng cậu biết địa vị của nam nhân trong giới giải trí. Hẩn tùy tiện ký một hợp đồng là có thể quyết định một diễn viên nổi tiếng hay không, lúc nam nhân mất hứng cũng có thể xóa sổ một mình tinh, trên tay nắm giữ cuộc sống của không biết bao nhiêu người. Tay nam nhân quý giá như vậy, lại thay cậu cắt móng tay, mặc quần lót, lột vỏ nhãn, cầm chân thay cậu mang lác, giống như hôm nay vậy; làm cho Tần Qua đã cảm động lại áy náy, có loại cảm giác bất công với nam nhân.

“Cái này gọi là xiềng xích.”

“...”

“Sau này em chạy không thoát.”

“Nói tâm bậy...”

Tần Qua đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn nam nhân, mặc cho nam nhân mang vào chân phải giúp cậu, còn lại một chuỗi lại đeo lên tay phải cậu, dắt tay cậu chậm rãi đi dạo trên bãi biển.

H đảo có rất nhiều cảnh đẹp, đêm đó Lâm Hi Liệt mang Tần Qua đến ‘chiến đấu’ ở ‘chiến trường’ tiếp theo: Suối nước nóng.

Suối nước nóng là một trong những cảnh đẹp nổi tiếng của H đảo, nằm trên vành đai núi lửa, suối nước to nhỏ hơn năm mươi chỗ, bị khai phá thành khách sạn suối nước nóng thì có hơn hai mươi nơi. Lâm Hi Liệt mang Tần Qua đến một khách sạn suối nước nóng tên là “Phong Lữ”. Khách sạn được trang hoàng

rất độc đáo, cho dù sảnh chính hay là phòng nghỉ đều được trang trí dựa theo phong cách truyền thống Nhật Bản, tiếp viên mang Kimono, tường, sàn nhà hoàn toàn được làm từ gỗ, trên sàn nhà được trải chiếu Tatami đặt một chiếc bàn con thấp. Có một suối nước nóng lớn cho khách hàng dùng chung, mặt khác còn có suối nước nóng loại nhỏ tư nhân. Lâm Hi Liệt không hề nghi ngờ đặt cái phía sau.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua đứng trước gương buộc lại dây lưng áo tắm thật lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thấp giọng kêu lên: “Lâm Hi Liệt...”

“Sao vậy?” Nam nhân ăn mặc chỉnh tề từ phòng khách đi tới.

“Em không buộc được cái này...”

Nam nhân cười nói: “Buộc làm gì? Dù sao lát nữa cũng phải cởi.”

Tần Qua lập tức đỏ mặt đánh nam nhân một cái.

Lâm Hi Liệt không nói gì dắt cậu đi qua phòng khách đẩy cửa ra.

Trước mắt là suối nước nóng màu xanh biếc, toả khói nóng nghi ngút. Lâm Hi Liệt cởi quần áo đi vào, Tần Qua ở trên bờ do dự trong chốc lát mới đến đối diện nam nhân, chậm rãi cởi quần áo xuống nước. Hơi nước bốc lên thật nhiều ít nhất có thể ngăn trở tầm mắt một chút. Từ khi bước vào tình yêu lãng mạn với nam nhân tới nay, cậu không có thói quen để lộ thân thể trước mặt nam nhân. Một mặt là thẹn thùng, một mặt là sợ “thú tính” của hắn nổi dậy.

(1) Phòng Deluxe Suite:Loại phòng cao cấp và thường ở tầng cao với các trang bị và dịch vụ kèm theo. Thông thường mỗi phòng Suite gồm 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, 2 phòng vệ sinh và nhiều ban công hướng đẹp.

Chiến trường của hai bạn chẻ ==))

Bonus:

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Hai người cứ như vậy chậm rãi trở về khách sạn.

Hôm nay buổi sáng đi máy bay, buổi chiều lại đi dạo thật lâu, Tần Qua mệt chết đi được, Lâm Hi Liệt cũng không miễn cưỡng cậu. Tần Qua rửa mặt lại ngâm nước tắm rửa xong liền nằm trên giường xem TV, Lâm Hi Liệt lột cho cậu vài trái long nhãn ăn.

“Anh đi chơi như vậy, chuyện của công ty làm sao xử lý?” Tần Qua phun hạt nhãn vào lòng bàn tay, bị nam nhân đón được ném vào thùng rác.

“Có việc bọn họ sẽ xử lý, nếu không được sẽ gọi điện thoại cho anh hoặc gửi e-mail.”

“Ah...”

“Ăn xong thì ngủ đi, ngày mai đi ngắm biển.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Được đó được đó!” Tần Qua phấn khích vô cùng, nhanh nằm xuống kéo chăn đến ngực, “Anh cũng ngủ đi!”

“Anh đi xem hôm nay công ty có chuyện gì không đã.”

“Ừm! Vậy phải nhanh một chút rồi đi ngủ nha!”

“Ừ.” Lâm Hi Liệt xoa xoa đầu Tần Qua, đóng cửa đi ra ngoài.

Lâm Hi Liệt đặt phòng Deluxe Suite (1), tuy rằng kém phòng tổng thống, nhưng thiết bị nội thất cũng tương đối cao cấp. Có phòng khách, phòng ngủ, thư phòng riêng biệt, phòng tắm siêu lớn, bồn tắm siêu rộng, TV Plasma độ nét cao, đường truyền internet nhanh chóng... hiệu quả cách âm cũng rất tốt.

Lâm Hi Liệt đi đến ban công mới lấy di động ra gọi điện thoại.

“Văn Thanh, gần đây Tô Diêu có hành động gì không?”

“Không có, Liệt ca. Gần đây này hai mẹ con họ rất im lặng, hoàn toàn không thấy bóng dáng bà ấy trong bang.”

Muốn làm cái quỷ gì đây? “Anh chú ý bà ta một chút.”

“Tôi biết. Mặt khác, Liệt ca chuyện lần trước anh kêu tôi điều tra, tôi cơ bản đã điều tra xong rồi.”

“Nói đi.”

“Cô gái kia tên là Cố Mộng, con gái duy nhất của Cố thị.”

“Cố thị? Gần đây không phải đã lụi bại rồi sao?”

“Vâng. Cố thị là gia đình chính trị, lợi dụng chức vụ để nhận thầu mấy hợp đồng của chính phủ rồi ở giữa mưu lợi bất chính. Bất quá gần đây lực lượng của Triệu gia rất mạnh, có lẽ Cố thị sẽ không vượt qua được. Nhưng là ‘con rết khó chết hẳn’, bây giờ vẫn còn chống đỡ cái mác nhà giàu.”

“Sắp lụi bại? Nên muốn lôi kéo ‘vợ’ tôi? Muốn vay tiền để ngóc đầu trở lại?”

“Tôi không biết.”

“Đi. Anh tiếp tục điều tra đi. Có việc thì báo cho tôi.”

“Muốn giúp Triệu gia loại bỏ Cố thị không?”

“Tạm thời không cần. Vận số đã hết, không cần chúng ta động thủ. Với lại, vô duyên có vô cớ chúng ta giúp đỡ Triệu gia làm gì.”

“Đúng vậy.”

Lâm Hi Liệt cúp điện thoại, thở hắt ra.

Luôn luôn có loại cảm giác yên lặng trước bão táp.

Thực con mẹ nó khó chịu.

Lâm Hi Liệt cởi quần áo, xốc lên một góc chăn nhỏ nằm vào. Cục cưng bé nhỏ “Ừm” một tiếng, mơ mơ màng màng nghiêng thân dựa vào lòng hắn.”Sao trẻ như vậy mới đi ngủ a~...”

Giọng mũi mềm nhu nhu, làm cho buồn bực trong lòng Lâm Hi Liệt lập tức tan thành mây khói, “Ừ, ngủ đi.”

“Ừm...”

Hô hấp Tần Qua lại trở nên nhẹ nhàng. Lâm Hi Liệt nhin không được ẩn lên trán cậu một nụ hôn.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Sáng sớm hôm sau Lâm Hi Liệt mang Tần Qua đến bờ biển.

Kỳ thật thành phố A không phải không có biển, chỉ là đường bờ biển không dài, ven bờ lại bị các khu công nghiệp chiếm lấy. Nước biển thường thường đều là màu xám, cũng không có hải âu bay lượn. H đảo là đảo nhiệt đới nhỏ lại chuyên về du lịch, biển đẹp hơn rất nhiều.

Lâm Hi Liệt cùng Tần Qua đi chân trần trên bờ cát. Lâm Hi Liệt mang áo sơ mi trắng, tùy ý cài vài nút, quần xám cuộn đến một nửa cẳng chân, gió biển thổi vào đầu tóc hất, thoải mái lại đẹp trai, tựa như một cảnh trong phim. Sóng biển từng đợt từng đợt đánh lên rồi lại lui xuống, để lại đầy vỏ sò, cục đá. Xa xa trời xanh một màu biển, hải âu xoay quanh, gần chỗ trên bờ cát dài lại có hàng dừa đủ loại kiểu dáng, cong về phía bờ biển, trên cây còn có vài trái dừa non.

Gió biển mang theo vị mặn thổi đến, làm cho Tần Qua cảm thấy đầu óc thật rộng lớn. Cậu bị kích động uống một ngụm nước biển, kết quả mặn đến nhứ mỳ. Trong lúc đó Lâm Hi Liệt ở trên bờ, hất đứng dưới tàng cây nhìn theo, như là sợ cậu không cẩn thận sẽ rơi xuống biển.

Tần Qua cảm thấy dường như mình được giải thoát khỏi cuộc sống của mười năm với các quy tắc, làm náo loạn buổi sáng sớm yên tĩnh.

Phía trước bỗng nhiên có một thiếu niên người địa phương đi tới, mang một túi thật lớn toàn là vỏ sò ốc biển.

“Anh trai, mua một chút vỏ sò cho em trai anh đi! Túi lớn thế này chỉ có 50 đồng thôi!”

Em trai? Tần Qua nhin không được cười rộ lên. May mắn cậu bé chưa nói là con trai...

“Anh mua cái túi lớn này về làm gì. Còn tới năm mươi đồng.”

“Vây bốn mươi lăm đồng, không thể giảm nữa đâu.” Thiếu niên lui về sau một bước tiếp tục chào hàng. “Đem ốc biển áp lên tai có thể nghe được thanh âm của biển đó! Vỏ sò cũng có thể trang trí, nhìn rất đẹp!”

“Nhóc có vỏ sò xuyên thành vòng tay không?”

“Có a có a!” Thiếu niên vội lục trong cái túi to, lấy ra một vòng tay vỏ sò. Vỏ sò được mài giữa vô cùng mượt mà, sờ lên rất sướng tay. Tuy rằng so với vòng ngọc trai mấy chục ngàn, loại vòng tay bằng vỏ sò thô sơ này có vẻ keo kiệt một chút, nhưng lại có một phen phong vị khác.

Lâm Hi Liệt chọn ba cái, lại từ cái túi lớn kia lấy ra một con ốc biển. “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi đồng.”

Lâm Hi Liệt không hề mặc cả, lấy ra hai mươi đồng cho cậu thiếu niên.

Thiếu niên vội không ngừng cúi đầu: “Cám ơn anh trai, chúc gia đình anh hạnh phúc nha!” Nói rồi vẫy vẫy tay, tiếp tục đi chào hàng.

Lâm Hi Liệt khom lưng xuống, “Nâng chân lên.”

“...?”

Nam nhân nâng chân trái Tần Qua lên, mang vỏ sò vào cho cậu, kéo đến mắt cá chân. Khung xương của Tần Qua vốn nhỏ, màu da lại trắng, mang lác tay vỏ sò màu phấn hồng thật sự là rất đẹp.

Tần Qua có chút ngưng ngừ: “Mang lên chân làm gì...” Địa vị nam nhân trong bang có bao nhiêu tôn quý cậu không biết, nhưng cậu biết địa vị của nam nhân trong giới giải trí. Hắn tùy tiện ký một hợp đồng là có thể quyết định một diễn viên nổi tiếng hay không, lúc nam nhân mất hứng cũng có thể xóa sổ một minh tinh, trên tay nắm giữ cuộc sống của không biết bao nhiêu người. Tay nam nhân quý giá như vậy, lại thay cậu cắt móng tay, mặc quần lót, lột vỏ nhãn, cầm chân thay cậu mang lác, giống như hôm nay vậy; làm cho Tần Qua đã cảm động lại áy náy, có loại cảm giác bất công với nam nhân.

“Cái này gọi là xiềng xích.”

“...”

“Sau này em chạy không thoát.”

“Nói tầm bậy...”

Tần Qua đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn nam nhân, mặc cho nam nhân mang vào chân phải giúp cậu, còn lại một chuỗi lại đeo lên tay phải cậu, dắt tay cậu chậm rãi đi dạo trên bãi biển.

H đảo có rất nhiều cảnh đẹp, đêm đó Lâm Hi Liệt mang Tần Qua đến ‘chiến đấu’ ở ‘chiến trường’ tiếp theo: Suối nước nóng.

Suối nước nóng là một trong những cảnh đẹp nổi tiếng của H đảo, nằm trên vành đai núi lửa, suối nước to nhỏ hơn năm mươi chỗ, bị khai phá thành khách sạn suối nước nóng thì có hơn hai mươi nơi. Lâm Hi Liệt mang Tần Qua đến một khách sạn suối nước nóng tên là “Phong Lữ”. Khách sạn được trang hoàng rất độc đáo, cho dù sảnh chính hay là phòng nghỉ đều được trang trí dựa theo phong cách truyền thống Nhật Bản, tiếp viên mang Kimono, tường, sàn nhà hoàn toàn được làm từ gỗ, trên sàn nhà được trải chiếu Tatami đặt một chiếc bàn con thấp. Có một suối nước nóng lớn cho khách hàng dùng chung, mặt khác còn có suối nước nóng loại nhỏ tư nhân. Lâm Hi Liệt không hề nghi ngờ đặt cái phía sau.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua đứng trước gương buộc lại dây lưng áo tắm thật lâu, cuối cùng bắt đầu dĩ thấp giọng kêu lên: “Lâm Hi Liệt...”

“Sao vậy?” Nam nhân ăn mặc chỉnh tề từ phòng khách đi tới.

“Em không buộc được cái này...”

Nam nhân cười nói: “Buộc làm gì? Dù sao lát nữa cũng phải cởi.”

Tần Qua lập tức đỏ mặt đánh nam nhân một cái.

Lâm Hi Liệt không nói gì dắt cậu đi qua phòng khách đẩy cửa ra.

Trước mắt là suối nước nóng màu xanh biếc, toả khói nóng nghi ngút. Lâm Hi Liệt cởi quần áo đi vào, Tần Qua ở trên bờ do dự trong chốc lát mới đến đối diện nam nhân, chậm rãi cởi quần áo xuống nước. Hơi nước bốc lên thật nhiều ít nhất có thể ngăn trở tầm mắt một chút. Từ khi bước vào tình yêu lãng mạn với nam nhân tới nay, cậu không có thói quen để lộ thân thể trước mặt nam nhân. Một mặt là thẹn thùng, một mặt là sợ “thú tính” của hắn nổi dậy.

(1) Phòng Deluxe Suite:Loại phòng cao cấp và thường ở tầng cao với các trang bị và dịch vụ kèm theo. Thông thường mỗi phòng Suite gồm 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, 2 phòng vệ sinh và nhiều ban công hướng đẹp.

Chiến trường của hai bạn chẻ ==))

Bonus:

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

“Ngồi xa như vậy làm gì?”

“Ừm...” Tần Qua ấp úng nói không ra lời.

“Lại đây.”

“...”

Giọng nam nhân thấp hơn: “Lại đây.”

Tần Qua do dự một chút, mới đẩy nước đi qua.

Khuôn mặt nam nhân trong hơi nước từ từ rõ ràng, hai cánh tay đều khoát lên bờ, vài sợi tóc đen rũ xuống che khuất cái trán, trên chóp mũi dính sương mù ngưng kết thành bọt nước, theo cái mũi cao thẳng chảy

xuống, môi mỏng màu hồng, làn da lộ trên mặt nước cũng đầy những giọt nước men theo cơ thể chảy vào trong ao.

Tần Qua đi đến giữa ao thấy nam nhân như vậy cũng không dám đi tiếp nữa.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Rất gợi cảm.

Hoàn toàn là kiểu gợi cảm của đàn ông trưởng thành.

Giống như đến gần từng bước sẽ bị bắt ăn sạch sẽ.

Trước kia Tần Qua chỉ mơ mơ hồ hồ cảm thấy Đàm Tấn thích ngôi sao điện ảnh Âu Mĩ ngực bự, ăn mặc mát mẻ rồi làm chút tư thế câu nhân thì coi như gợi cảm. Nhưng bây giờ cậu lại cảm thấy những người đó hoàn toàn không thể so với Lâm Hi Liệt đầy hormone nam tính trước mặt.

“Sững sờ làm cái gì?” Thanh âm nam nhân ở trong tiếng nước ùng ục ùng ục càng thêm khàn khàn khó phân biệt.”Gọi em lại đây.”

“ ... ”

Tần Qua còn đang do dự, nam nhân bỗng nhiên tiến lên từng bước, kéo thắt lưng cậu trực tiếp ôm người vào lòng.

Dưới thân để một cái nóng cháy gì đó làm cho Tần Qua lập tức bình tĩnh. Giờ phút này cậu bị nam nhân gắt gao ôm vào trong ngực, hai người da thịt dán da thịt, nhiệt độ trên thân nam nhân truyền đến, gần như muốn hòa tan cậu.

“Anh... Anh làm gì...”

Chóp mũi Lâm Hi Liệt từng chút từng chút tiến lại gần, đụng vào chóp mũi Tần Qua. Tần Qua chịu không nổi nam nhân nhìn chăm chú, đỏ mặt rũ mắt nhìn mặt nước. Mặt mày nam nhân vốn sâu sắc, nhìn chăm chăm như vậy làm cho cả người cậu đều run lên.

Lâm Hi Liệt hơi hơi quay mặt một góc hôn Tần Qua.

Ngậm hai mảnh môi mút vào trong chốc lát, mới duỗi đầu lưỡi vào, quần lấy đầu lưỡi nhỏ nhỏ then thùng quay cuồng.

Mới vừa bị hơi nước xông lên, môi hai người vừa ẩm ướt vừa trơn. Lâm Hi Liệt hôn đến có chút không kiềm chế được, nhưng lại đụng phải răng nanh Tần Qua. Tần Qua cũng có chút động tình, hai tay bò lên trên vai nam nhân, móng tay cũng muốn bấm sâu vào da thịt.

Lâm Hi Liệt hôn đủ rồi, mới buông ra Tần Qua thở hổn hển, tay trái quờ quạng trên bờ, từ áo tắm lấy ra một cái vòng cổ.

Mặt dây chuyền là một chiếc nhẫn: Nụ hôn nổi tiếng nước Pháp (1). Do nhà thiết kế người Pháp Philippe Tournaire thiết kế, ở giữa bốn cạnh khảm một viên kim cương lớn, lộn lại là tháp Eiffel, vô cùng xinh đẹp. Chiếc nhẫn này không bán trong nước, là Lâm Hi Liệt sai người đi Hongkong mua.

“Mang trên tay cha em phát hiện sẽ dò hỏi, vậy làm thành vòng cổ cho em đeo.” Lâm Hi Liệt nói, đem dây chuyền vòng qua cổ đeo lên cho Tần Qua.

Tần Qua có chút thất thần, cúi đầu sững sờ nhìn chiếc nhẫn lấp lánh ánh sáng trước ngực.

Nam nhân đang làm cái gì? ... Đây xem như cầu hôn cậu sao...

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Sao vậy, mỗi lần tặng quà cho em em đều biểu hiện vẻ mặt ngốc nghếch này? Không thích sao?” Thanh âm trầm thấp của nam nhân vang lên bên tai, Tần Qua mới chậm rãi kịp phản ứng, nặng nề mà gật gật đầu: “Thích... Thực sự rất thích... Cảm ơn anh...”

Bất tri bất giác, nam nhân đã tặng cậu rất nhiều thứ.

Di động, đồng hồ, hoa, Piano, hiện tại thậm chí ngay cả nhẫn cũng tặng.

Trong khoảng thời gian quen biết với nam nhân, Tần Qua mới chậm rãi phát hiện, tuy nam nhân mặt ngoài lạnh lùng nhưng thật ra rất chu đáo cẩn thận, cũng rất lãng mạn. Nam nhân sẽ không viết thư tình buồn nôn, sẽ không chơi ghi-ta ca hát tình ca, cũng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt như là “Anh yêu em cả một đời”, nhưng nam nhân tặng cậu những thứ này cũng đã lãng mạn chết người rồi.

Cái loại cảm giác nam nhân tặng cậu Piano lần trước lại tới nữa...

Cậu cái gì cũng chưa cho nam nhân.

Không... Nếu trái tim với thân thể cũng tính, vậy cậu cũng đã cho nam nhân gì đó rồi.

Trong lòng Tần Qua dâng lên một loại cảm xúc phức tạp không hiểu, ngay cả cái mũi cũng hơi cay cay. Chậm rãi ôm lấy cổ nam nhân, đem mặt chôn ở hõm vai hắn.

Nam nhân rốt cuộc thích mình ở điểm nào nhất?

Trừ bỏ bộ dạng trắng nõn nhả nhận một chút, còn có gì khác tốt đâu? Thân thể cứng nhắc ôm vào không xúc cảm. Cậu cũng không đá bóng, không chơi game, sẽ không kể chuyện cười, TV cũng không xem nhiều lắm, ngay cả Đàm Tấn cũng từng nói cậu nhàm chán, nam nhân không cảm thấy cậu nhàm chán sao? ... Ở trên giường cái gì cũng không làm, chỉ biết mặc cho nam nhân đùa nghịch tới đùa nghịch đi, xong việc còn muốn để nam nhân giúp cậu tắm rửa... Nếu như là mỹ nữ đáng người nóng bỏng, bình thường có dịp gì còn có thể dắt ra ngoài khoe một chút, còn như mình, che dấu còn không kịp nào dám dắt đi ra ngoài khoe khoang? ... Như vậy tính ra, nam nhân gần như hoàn toàn làm “Giao dịch thua lỗ”.

Thấy cục cưng chăm chú nhìn chiếc nhẫn sưng sốt hồi lâu, rõ ràng không phải bộ dáng nhận được quà nên vui mừng nhảy nhót, Lâm Hi Liệt nhíu mày hỏi: “Sao vậy?” Muốn nâng mặt Tần Qua lên nhìn xem, nhưng cậu vẫn cố ý vùi vào.

Sau một lúc lâu, mới rầu rĩ lên tiếng: “Lâm Hi Liệt...”

“Àn?”

“Anh rốt cuộc... Thích em ở điểm nào nhất? ...”

Thì ra cục cưng lo lắng vấn đề này.

Đại khái là trong tình yêu, không người nào có thể tự tin trăm phần trăm.

Cho dù người quyền lực mạnh mẽ bao nhiêu, ở trước mặt người trong lòng cũng cảm thấy bất an không yên, sợ giờ phút này chỉ là hư ảo.

Lâm Hi Liệt chậm rãi xoa mái tóc mềm mại của Tần Qua, giờ phút này bởi vì hơi nước sương mù đã trở nên hơi ẩm ướt.

“Em là ánh sáng của anh.”

“...”

Nam nhân cứ như vậy không có câu sau. Thật sự là phù hợp với tác phong trước giờ của hắn.

Nhưng Tần Qua đại khái đã hiểu. Tuy rằng cậu không thể tưởng tượng mình ở trong lòng nam nhân rốt cuộc là vị trí nào, cũng không biết tại sao nam nhân lại so sánh cậu với ánh sáng.

Tần Qua chôn ở hõm vai nam nhân do dự trong chốc lát, ánh mắt ẩm ướt, cố lấy dũng khí chủ động hôn môi nam nhân, cũng vươn hai chân vòng qua thắt lưng hắn.

Lâm Hi Liệt khẽ vuốt ve cái lưng mềm nhẵn đến có thể hút vào da thịt bàn tay của Tần Qua, cười nói: “Người ta nói nhẫn nại có thể chinh phục hết thấy, thì ra là sự thật.”

Tần Qua quay mặt qua chỗ khác không để ý tới nam nhân, mặc cho hắn tình sắc mười phần mà vuốt ve thắt lưng, ôm cậu, còn duỗi một ngón tay đi vào. Nước ấm cũng theo ngón tay vào tiểu huyết mạch cảm, Tần Qua tuy rằng ngoài miệng không nói lời nào nhưng lòng mi đã run rẩy đến rối tinh rối mù.

Nam nhân ôm Tần Qua lên cao một chút, vùi đầu hôn xương quai xanh cậu: “Có phải em xài kem chống nắng không?”

“Kem... kem chống nắng gì? Em đâu có dùng cái đó?...”

“Vậy sao em phơi nắng cả một ngày cũng không đen?”

“Em không biết... Ừ! ...”

Nam nhân lại bỏ thêm hai ngón tay, Tần Qua bất ngờ không kịp đề phòng đã kêu ra tiếng, ưỡn người về phía sau, thân thể cứng còng để cho ba ngón tay nam nhân căng ra dững đạo, bắt chước động tác tính cụ lấy ra xuyên vào tiến tiến xuất xuất, ngón tay còn cào nhẹ vào nội vách tường mềm mại

cheveuxnoirs.wordpress.com

Dưới ánh trăng đầy sương mù, thân thể bạch ngọc như phiếm ánh sáng bạc óng ánh. Bọt nước trong suốt theo da thịt trượt xuống, bị nam nhân từ dưới hôn lên mút vào hai điểm nổi trước ngực, Tần Qua nhăn nheo không được mà rên rỉ ra tiếng, tuyến lệ cũng chịu không nổi kích thích tràn ra nước mắt.

Thấy khóe mắt đuôi mày cực cứng đều đã trầm mê say đắm trong bể dục, Lâm Hi Liệt cảm thấy cuối cùng đã có thể bắt đầu hưởng dụng, tách ra mông cánh hoa của người yêu, tính cụ cứng rắn như sắt để tại huyết khẩu mềm mại, trong nước suối ấm áp chậm rãi đâm vào.

“A! ...”

(1) Nụ hôn nổi tiếng nước Pháp: French Kiss là một chiếc nhẫn trong bộ sưu tập của nhà thiết kế người Pháp Philippe Tournaire. Ông đã tái hiện kiến trúc đặc trưng của từng quốc gia ngay trên những chiếc nhẫn vàng và bạc, khiến người xem phải ngỡ ngàng và khâm phục.

...

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Tần Qua chống vai nam nhân, ngưỡng mặt ngậm lệ thở thật sâu, nội vách tường ẩm ướt nóng bỏng mấp máy, chậm rãi đem tính cụ cực đại của nam nhân nuốt vào.

Lâm Hi Liệt thỏa mãn mà thở dài một tiếng.

Đem cực cứng từ một chút *** cũng không biết dạy dỗ đến chủ động kẹp thắt lưng hấn thật sự là không dễ dàng.

Người xưa nói, phụ nữ bề ngoài càng thánh khiết không thể chơi thì ở trên giường càng *** đáng.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Hắn chỉ có thể đồng ý một phần những lời này.

Cực cứng nhà hắn bình thường da mặt mỏng, ở trên giường lại thẹn thùng muốn chết. Nhưng là đối với tình hình người yêu không biết gì mà vô thức bày ra tư thái câu nhân, mới làm cho nam nhân dục hỏa đốt người. Có một lần Tần Qua trong lúc làm tình chịu không nổi mà cắn môi dưới, bộ dáng khổ sở lại ản ản kia ngay lập tức làm Lâm Hi Liệt điên cuồng lên.

Thuần khiết lại câu nhân, cực cứng làm sao mà có thể kết hợp hai mâu thuẫn này lại?

Lâm Hi Liệt nhếch khóe miệng, thắt lưng dụng lực ở trong dũng đạo ấm nóng của người yêu mạnh mẽ đâm chọc.

“Ừm... Ừm!... A!...”

Dũng đạo bị chống đỡ lớn đến cực đại lại bị kịch liệt ma sát, Tần Qua bị buộc kêu ra tiếng, lại nghe thấy nam nhân ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Em kêu lớn tiếng một chút bằng không bên cạnh nghe không được.”

Mặt Tần Qua lập tức ửng đỏ cháy sạch, vội vàng lấy tay che miệng, lại bị nam nhân ác ý kéo ra.

“Kêu đi nào, dù sao bên cạnh cũng không biết em là ai.”

“Hức... Anh khôn nạn...” Tần Qua vất vả nhẫn nại vật lớn kích thích trong cơ thể, nhưng lại bị nam nhân đùa giỡn phân tâm.

“Ah... Nói không chừng bên cạnh cũng đang làm cái chuyện này...” Ánh mắt nam nhân bỗng nhiên trở nên tà ác lại nguy hiểm, để sát vào bên tai Tần Qua thấp giọng nói: “Một gã đàn ông trắng kiện đặt một phụ nữ trắng noãn đầy đặn ở bên ao mãnh liệt làm...”

“Anh đừng nói nữa!...”

Nghe nam nhân nói lời *** dục Tần Qua tựa như bị điện giật, tính cụ tự nhiên cứng rắn sừng lên, để trên bụng nam nhân.

Lâm Hi Liệt còn cắn lỗ tai cậu: “Như vậy đã cương rồi, cương thực *** dâng...”

Tần Qua đỏ mặt đến muốn nhỏ máu, hung hăng đập nam nhân một quyền, nam nhân lại không buông tha, nói thêm một câu: “Lần sau nói hạ lưu rõ ràng hơn một chút, không chừng cương sẽ bắn ngay tại chỗ...”

Tần Qua nức nở lắc đầu, lại phát hiện thân dưới của mình thật sự có phản ứng, ngay cả mạch máu nhảy lên cũng cảm giác được. Nam nhân hiển nhiên cũng đã nhận ra, khẽ cười một tiếng, một bên ác liệt hơn mà nói nhỏ bên tai Tần Qua, một bên cầm dục vọng của cậu ma sát. Lỗ tai Tần Qua đều đỏ, cả người cũng run rẩy không ngừng. Nam nhân nhẹ nhàng búng ngón tay, vật kia liên rung động học ra bạch dịch.

“Ah... Thật sự bắn...” Trên tay Lâm Hi Liệt dính dịch thể, đưa vào miệng người yêu xoa bóp.

Tần Qua đã không còn muốn sẽ sửa lời ô ngôn uế ngữ của nam nhân nữa, chỉ chôn ở hõm vai nam nhân gắt gao kẹp thắt lưng hắn.

Lâm Hi Liệt cuối cùng cũng chơi đủ tiền diễn, bắt đầu bữa ăn chính. Tính cụ bưng bưng phần chấn luật động di chuyển, lấy ra xuyên vào vừa nhanh vừa mạnh mẽ. Tần Qua bắt đầu còn bắt kịp nhịp độ, sau đó thì hoàn toàn không có cách nào thích ứng, bị đâm đến nảy lên nảy xuống, ngay cả rên rỉ cũng đứt quãng, vật lớn trong cơ thể nóng giống thanh sắt nung, muốn làm cháy hồng cả nội tạng cậu. Tần Qua chịu không nổi mà cầu xin tha thứ: “Anh... Anh chậm một chút...”

Lần đầu tiên nam nhân nghe xong thì dừng lại chậm rãi rút ra, rồi chậm rãi đẩy vào.

Nam nhân thật sự chậm lại, này còn gọi là làm tình.

Nội vách tường mềm yếu tinh tế nổi lên cảm giác ngứa ngáy, như là không chiếm được âu yếm của nam nhân mà kháng nghị, bức Tần Qua miễn cưỡng buông bỏ xấu hổ nói: “Anh... Anh sao có thể như vậy...”

Nam nhân ác liệt mà cười: “Anh làm sao? Em kêu anh chậm anh cũng chậm, còn muốn sao nữa?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua đổi, muốn xem ai đầu hàng trước, nam nhân lại nhàn nhã như là không sao cả, vẫn chậm rãi di chuyển, ngón tay còn thỉnh thoảng còn ở nơi hai người mập hợp xoa ắn, làm Tần Qua từng đợt từng đợt sợ run.

Tần Qua nhịn trong chốc lát, cuối cùng che mặt cam chịu: “Anh... Anh vẫn là nhanh lên đi...”

“Tuân mệnh.”

Nam nhân ghé vào lỗ tai cậu khẽ cười một tiếng, chậm rãi lui đến huyết khẩu, rồi mạnh mẽ mà đâm hết vào. Tần Qua còn chưa thở được một hơi đã bị nam nhân liên tiếp mãnh liệt đâm đến thở không nổi.

Tần suất cùng lực đạo hoàn toàn khác xa so với vừa rồi, ngay cả nội tạng cũng muốn bị đâm xáo trộn, làm Tần Qua có loại ảo giác mình sắp bị phá vỡ. Cậu làm sao còn hơi sức mà lo lắng bên cạnh có người hay không, một đầu hỗn độn mà lung tung rên rỉ.

Chiếc nhẫn theo động tác hai người nhoáng lên nhoáng xuống, phản xạ từ ngọn đèn bên cạnh ao lờ lờ tỏa sáng. Trên đôi môi đỏ tươi, đầu nhũ hồng nhạt của Tần Qua cũng dính bọt nước, như là hấp dẫn người tới nhăm nháp.

Không gì có thể mê người hơn so với hình ảnh này.

Lâm Hi Liệt xoay người ngồi ở bên cạnh ao, ôm Tần Qua lên người, găm cán ngực cùng xương quai xanh của cậu, nhắc cậu lên lại mạnh mẽ ấn xuống. Tần Qua hoàn toàn ngồi trên dục vọng nam nhân, móng tay đâm sâu vào lưng nam nhân, bị đâm đến kêu lên: “Không... muốn... Sắp phá hư... A! ...”

Trên trán Lâm Hi Liệt nổi gân xanh, vợ lấy áo choàng tấm trải trên nền đá cẩm thạch, để Tần Qua nằm sắp xuống, bóp cái mông trắng nõn của cậu ra sức va chạm.

Cả cây còn thít tiến vào nơi sâu chưa từng có, tiếng nước”lôm bôm” văng khắp nơi, chỉ sợ bên cạnh chưa nghe đến tiếng người, đã nghe tiếng thân thể va chạm vào nhau *** mỹ.

Lâm Hi Liệt cúi thân xuống găm cán tấm lưng như ngọc của Tần Qua, tay trái vuốt ve đầu nhũ phần hồng trước ngực người yêu một chút, tay phải ma xát tính cụ đã ứa ra chất lỏng của cậu, Tần Qua luôn luôn không chống đỡ nổi kỹ xảo của nam nhân, hơn nữa tiểu huyết vốn đã bị đâm đến không chịu nổi, cả người run rẩy vài cái, liền bắn ra.

Nội vách tường vặn xoắn nhanh mót vào tính cụ nóng cháy, làm cho Lâm Hi Liệt càng thêm mất kiểm soát, mạnh lật Tần Qua lại, mở hai chân cậu ra, điên cuồng mà rút ra đâm vào, ngay cả mị thịt cũng bị kéo ra lại bị nhét trở về.

Trước mắt Tần Qua tối sầm, thiếu chút nữa bị đâm bay đi.

Nam nhân kéo dài luật động di chuyển quả thực muốn xuyên thủng cậu, nội vách tường cũng bị ma xát thật đáng sợ, cậu nói không nên lời, chỉ thấy ánh mắt nam nhân đều đỏ, cả người chảy ra mồ hôi tinh mịn, trên tóc cũng nhỏ xuống mồ hôi.

Trước giờ nam nhân chưa từng mất khống chế đến như vậy.

Lâm Hi Liệt cúi xuống hôn môi cậu, cậu nhắm mắt vươn lưỡi quấn vào với nam nhân.

Đây là chút khí lực còn sót lại của cậu.

“Mỗi lần anh ở trong mộng ôm em, em chính là cái dạng này.”

“...”

“Bị anh lấn qua lộn lại làm, làm đến nói cũng nói không nên lời, nơi đó mở ra không thể khép lại.”

Tần Qua tuy rằng nói không nên lời, nhưng còn có thể đỏ mặt, lông mi run rẩy đến rối tinh rối mù.

Lâm Hi Liệt một bên luật động di chuyển, một bên nhứ chặt lông mày nhìn Tần Qua: “Thật muốn cứ như vậy làm chết em.”

Toàn thân Tần Qua run rẩy, phía sau cũng theo phản xạ mà co rút lại, chỉ nghe nam nhân thở dốc càng ngày càng trầm nặng, rồi một cỗ nhiệt lưu đánh vào thân thể.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cậu thở hỗn hển mấy hơi mới bình phục lại một chút. Chậm rãi mở mắt ra, nam nhân chống trên người cậu nhìn cậu, trong mắt như có tia sáng, thâm sâu lại đầy cảm súc.

Tần Qua do dự một chút, vươn hai tay câu lấy cổ nam nhân kéo xuống nhẹ nhàng hôn lên.

Đêm nay ánh trăng thật tròn.

Ánh mắt Tần Qua xuyên qua bả vai nam nhân nhìn bầu trời đêm.

Bị nam nhân ôm vào phòng ngủ, Tần Qua liền gắt gao kẹp chặt thắt lưng hắn, chủ động dâng lên thân thể mặc cho nam nhân chà đạp. Tuy rằng cậu đã không còn khí lực gì.

Nam nhân xoa mặt cậu: “Em đã mệt muốn chết rồi, còn muốn làm nữa sao?”

“Ừm...”

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Trong nháy mắt nam nhân nói ra mấy câu hạ lưu kia, cậu thật sự muốn cứ như vậy bị làm chết trong ngực nam nhân.

Sao lại có tâm tình như vậy.

Yêu nam nhân đến hận không thể chết đi, để có thể giữ lại giờ khắc hạnh phúc này.

Là nam nhân theo đuổi cậu trước, cậu cũng biết nam nhân thật tâm thương cậu.

Nhưng là hiện tại cậu lại nhịn không được lo lắng, bởi vì thật sự là quá hạnh phúc, hạnh phúc giống như hư ảo. Thật sợ khi tỉnh lại, nam nhân sẽ không muốn mình nữa. Hoặc là sau khi về nhà, nam nhân sẽ chia tay mình. Chỉ là tưởng tượng một chút thôi cậu đã khổ sở đến thở không nổi, trái tim dường như muốn ngừng lại.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Nếu giờ khắc này chết đi, thì đủ loại thống khổ sau này cậu cũng không cần biết. Cậu chết ở trong thời điểm hạnh phúc nhất, quả thực là cái chết ý nghĩa.

Tĩnh tĩnh mê mê quen với nam nhân lâu như thế, mới nhận ra được mình yêu anh bao nhiêu.

Rời xa nam nhân, cậu thực sẽ chết.

Nam nhân tựa như thuốc độc, mà cậu đã sớm trúng độc nguy kịch.

...

Mấy ngày sau, để chăm sóc Tần Qua, Lâm Hi Liệt hủy bỏ tất cả các kế hoạch đã định ra lúc trước, chỉ ở trong khách sạn suối nước nóng. Ban ngày ở trong phòng dùng trà, xem TV. Lâm Hi Liệt mua một ít sách cho Tần Qua xem, chính mình thì thỉnh thoảng cũng lên mạng xử lý một chút việc công ty. Có đôi khi hai người cùng nhau tản bộ ở rừng cây gần đó, mua trái dưa ở xe bán hàng rong ven đường uống, mua chút mực xiên ăn.

Buổi tối thì tất nhiên là làm tình.

Từ bảy tám giờ làm tới tận mười hai giờ, đổi tư thế làm, mỗi đêm đều làm đến ý thức Tần Qua mơ mơ hồ hồ, nhiều lần còn ngất xỉu đi. Có khi Tần Qua còn đang trong mộng, đã bị ngón tay ở trước ngực, dưới thân gầy gầy, còn chưa ý thức được chuyện gì đã bị nam nhân chặn miệng sắp nhập tính cụ, kế tiếp chính là ở trong rung rung lắc lắc mà chậm rãi tỉnh lại. =))

Cậu cũng không biết thể lực của nam nhân sao lại kinh người như vậy, mỗi ngày làm đều giống như không biết mệt. Cậu tối đêm thứ hai là đã đến cực hạn, vài ngày sau đều phải dựa vào nam nhân dùng tay giúp, bằng không ngay cả bắn cũng bắn không được...

Tuy rằng thắt lưng đau đến sắp đứt, phía sau cũng sưng đến nóng đỏ lên, nhưng cậu thực sự thỏa mãn, giống như chiếm được toàn bộ nam nhân. Cam tâm tình nguyện, bị nam nhân bày ra các loại tư thế, đổi góc độ sắp nhập.

Đứa con trai Vua thép thương yêu nhất thì có là gì đâu. Hiện tại cậu chỉ là một người yêu nam nhân đến phát cuồng mà thôi.

Nam nhân hôn lên từng tác từng tác trên cơ thể cậu.

Từ ngón tay đến ngón chân, từ cái trán, khóe mắt, đôi môi, vành tai, đến cổ, xương quai xanh, đầu nhũ, sườn thất lưng, rốn, rồi đến đùi trong, tính cụt, hai cái tiểu cầu, mông, cuối cùng đến tiểu huyết. Mỗi một chỗ đều bị mút vào rồi lại bị lưỡi âu yếm. Tần Qua muốn giãy giụa nhưng mỗi lần đều bị nam nhân giữ chặt, thậm chí còn dùng cà-vạt trói cậu lại, rồi mới tiếp tục màn hôn môi mắc cỡ chết người này.

Kết quả của việc làm tình liên tục chính là xương sống thất lưng đau nhức, cả người vô lực, dấu hôn trải rộng toàn thân. Mấy chỗ quan trọng đều xanh tím, thất lưng và mông cũng bị bóp đến đỏ lên. Hai điểm trước ngực vừa hồng vừa sưng, mẫn cảm đến không chịu được, chạm vào một chút thì toàn thân run lên. Nam nhân thực thích tư thế cưỡi lên người, lúc đó có thể thỏa thích mút vào cổ cùng ngực cậu, làm cho nơi kia loang lổ một mảng hồng ngân...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Sau đó, vị khách bên cạnh chịu không nổi tiếng ồn liền đi tìm quản lý phàn nàn, quản lý không dám đắc tội Lâm Hi Liệt, không còn cách nào khác chỉ có thể đổi phòng cho khách. Cho đến khi bọn họ trả phòng, vị khách trọ cũng không biết hai người ở bên cạnh mỗi đêm đều ưm ưm a a rốt cuộc là ai. Mỗi ngày nhân viên phục vụ tới dọn phòng cũng mặt đỏ tim đập: phòng ngủ thường thường đều tràn ngập một cỗ hương vị dịch thể nồng đậm, trên chăn mền cũng dính dịch trắng khả nghi, nhưng người thì luôn không còn ở đó... Nhân viên dọn phòng đương nhiên không biết, quản lý khách sạn đã được báo trước, vị này là ông trùm giới giải trí, cổ đông lớn nhất của Long Đằng, nếu hành trình cuộc sống bị tiết lộ ra ngoài, khách sạn này cũng không cần mở cửa nữa.

...

Trong mơ mơ hồ hồ, dường như có người vuốt ve mặt cậu.

Tần Qua mở mắt, chỉ thấy nam nhân ăn mặc chỉnh tề mà nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cậu.

“Lâm... Lâm Hi Liệt?...”

“Dậy đi.”

“Hmm...”

Bên ngoài có vẻ còn tối, Tần Qua không biết nam nhân gọi cậu sớm như thế làm gì, nhưng vẫn nghe lời ngồi dậy. Mới vừa cử động cả người đau như bị vỡ nát. Nhớ tới tối qua nam nhân lại dùng biện pháp hạ lưu buộc cậu kêu “Ông xã”, Tần Qua không ngẩng đầu lên. Nam nhân rốt cuộc còn bao nhiêu thủ đoạn hạ lưu như vậy nữa?

Lâm Hi Liệt lấy áo ngắn tay mặc vào cho cậu, Tần Qua vội vàng nói: “Em tự làm...”

Nam nhân lại hồ hững, lấy qua quần short, để cậu đi hai chân vào.

Chờ Tần Qua đánh răng rửa mặt đi ra, trên chiếc bàn con đã đặt một phần trứng ốp lết nóng hổi, một đĩa bánh Tart trứng, một chén cháo yến mạch, còn có một trái dưa đã cắt ống hút.

“Ăn đi.” Nam nhân nói ngắn gọn.

Mới sang sớm đã dựng đầu nhân viên khách sạn người ta dậy làm bữa sáng?... Hắn thật là...

Tần Qua một bên oán thầm nhưng đáy lòng lại dâng lên cảm giác tê dại.

Chậm rãi ăn bữa sáng, rồi đi giày ra ngoài, nam nhân ở phía sau phủ thêm áo khoác dài của hắn cho cậu.

Thấy ánh mắt người yêu dò hỏi, Lâm Hi Liệt nói: “Buổi sáng bên ngoài rất lạnh.”

Lúc này mới bốn năm giờ sáng, trời vẫn tối đen, vòm trời rải rác các ngôi sao. Không khí mang một chút ẩm ướt, lại có chút mát mẻ. Bốn phía yên tĩnh, ngay cả thanh âm côn trùng kêu cũng không có. Tần Qua cùng Lâm Hi Liệt đi trên đường nhỏ, lá cây với cỏ ma xát để giày tạo nên tiếng vang.

Trước cửa khách sạn đậu một chiếc Bentley (1)màu đen, Tần Qua có chút kinh ngạc mà nhìn nam nhân, nam nhân lại vô cùng tự nhiên đi lên phía trước, lấy chìa khóa mở cửa xe.

“Lên đi.”

Tần Qua nghe lời ngồi vào xe, nam nhân liền khởi động xe chạy lên đường lớn.

Tần Qua không biết nam nhân muốn dẫn cậu đi đâu. Cậu cũng không hỏi.

Nam nhân vẫn nhìn thẳng phía trước. Trong bóng tối hình dáng hần thực kiên nghị, ngón tay thon dài khoắc lên tay lái, tính cách trưởng thành lơ đãng toát ra.

Tần Qua chỉ cảm thấy cậu mà nhìn nam nhân nhiều thêm một cái, sẽ càng yêu nam nhân nhiều hơn một chút.

Nam nhân dẫn cậu đi nơi nào cũng tốt, vô luận cùng trời cuối đất, cậu cũng sẽ không có dị nghị gì.

Quang cảnh dần rộng lớn hơn, một loạt cây dừa bên đường xẹt qua, bờ cát hiện ra trước mắt Tần Qua.

Thì ra đây là một con đường ven biển, phía trước thì không biết đi đâu nhưng bên phải là bờ cát rộng lớn cùng đại dương mênh mông. Xa xa từng cơn sóng đập vào bờ, nổi lên lớp bọt trắng xóa.

Trên con đường rộng lớn vắng xe, chỉ có đèn đường đơn độc đứng lặng. Tần Qua quay kiếng xe xuống, gió biển mặn mặn ẩm ướt thổi vào, thanh âm sóng biển đánh vào bờ dường như ở cạnh bên tai.

Ào ào... ào ào...

Nam nhân bỗng nhiên bắt lấy bàn tay cậu đang đặt trên đầu gối, mười ngón đan vào nhau.

Tần Qua ngơ ngác quay lại, nam nhân lại không nói gì, cũng không có nhìn cậu.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua nhẹ nhàng cầm tay nam nhân, kéo cửa kính xe.

Âm thanh song biển biến mất, ngay cả đồng hồ cũng như dừng lại. Trong ý thức, cảm giác như chỉ có mình nam nhân.

Cậu thật hy vọng thời gian cứ dừng lại như vậy, để vẫn ở cạnh nam nhân. Đi đến vô cùng.

Sắc trời vẫn đang là màu xanh sẫm, nơi biển và trời đụng nhau lộ ra một tia sáng.

Mặt trời sắp mọc .

Phía trước hiện lên biển báo, đường ven biển sắp kết thúc. Giống như đã tới chân trời góc biển.

Lâm Hi Liệt giảm tốc độ xe, chậm rãi dừng cuối đường, tắt máy mở cửa xe, dắt tay Tần Qua chậm rãi đi xuống bờ cát.

(1)Bentley: do Waltar Owen Bentley và một vài người bạn sáng lập vào năm 1919. Năm 1930, Bentley cho ra đời mẫu xe lớn nhất và sang trọng nhất mang tên Bentley 8L. Tuy nhiên, Bentley 8L chỉ sản xuất được 100 chiếc và không đủ tạo ra lợi nhuận cho công ty, hãng xe chỉ tồn tại được một năm. Đến năm 1931, hãng Rolls-Royce đã mua lại Bentley. Xe Bentley được cải tạo thành “phiên bản xe thể thao” của mác xe sang trọng Rolls-Royce.

Bệnh tiểu đường đã được đẩy lùi,

.

.

.

và đau tim chuẩn bị tái phát (3)

...

Tập tiếp theo:

“TV chớp lên, trên màn ảnh hiện ra hình ảnh u ám.”

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Trên bờ cát không một bóng người, hai người ngồi ở bờ biển lẳng lặng chờ đợi mặt trời mọc.

Bầu trời xa xa càng ngày càng hồng, bốn phía mây tía ánh sáng ngọc, bị nhuộm thành đủ loại màu sắc, vàng, cam, đỏ, thậm chí là tím. Mặt trời từng chút từng chút nhô lên mặt biển.

Nhưng Tần Qua lại không hiểu sao mà cảm thấy ánh ban mai quá rực rỡ, đâm vào mắt làm cậu rơi lệ.

Tình yêu của bọn họ có phải cũng như thế hay không? Vừa ra ánh sáng sẽ chết.

Từ khi ở với nam nhân, cậu chẳng biết tại sao lại rất hay lo lắng, tựa như phụ nữ thời xưa, ngâm ca hát xướng chút phong hoa tuyết nguyệt phiến muộn.

Cậu không muốn như vậy, nhưng lại không không chế được. Không ai dạy cậu ở trong tình yêu thì làm sao giữ vững bản thân, làm sao có thể tách ra.

Loại bất an không yên này có lẽ là tâm trạng khi rơi vào lưới tình.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Yêu quá sâu, lo sợ giây tiếp theo sẽ mất đi.

Lâm Hi Liệt ôm Tần Qua vào ngực, cúi đầu hôn gò má ẩm ướt của cậu.

“Lại khóc cái gì? Sao giống con gái vậy?”

Tần Qua lắc đầu.

“Hỏi em em lại không nói. Thật sự là không có biện pháp ép em.”

Lâm Hi Liệt ôm Tần Qua chặt hơn nữa, cánh tay siết lại thắt lưng người yêu.

“Thật muốn mang em đến một nơi không ai có thể tìm thấy, nhốt em ở đó.”

“...”

“Cho em mỗi ngày đều chờ từ sớm đến tối, chờ anh đến ôm em.”

Tần Qua lắc đầu, nước mắt như pha lê rơi xuống.

Hiện tại chẳng lẽ không phải như vậy sao?

Giống như ý nghĩa tồn tại duy nhất của cậu, là bị nam nhân yêu, bị nam nhân ôm.

“Mặt trời mọc chỉ có vài phút thôi, đừng bỏ lỡ.”

“Hmm...”

Sương mù hơi nước trong mắt Tần Qua tan dần, trước mắt là một vầng mặt trời đỏ đã hoàn toàn nhảy ra khỏi mặt biển.

Cậu thật sự đã bỏ lỡ.

“Lâm Hi Liệt...”

“Ừm?”

“Anh có thể đừng làm xã hội đen không... Chỉ kinh doanh thôi?...”

Nam nhân lặng yên thật lâu mới đáp: “Không thể.”

“...” Tần Qua nhìn chân trời màu da cam ở xa xa. Mặc dù đã đoán trước được nhưng vẫn hơi hơi thất vọng.

Nam nhân lại chậm rãi mở miệng: “Đây là mệnh của anh.”

“...”

“Anh sinh ra chính là xã hội đen. Vừa sinh ra đã được định sẵn. Không phải do anh.”

“... Ừm.”

Tần Qua gật gật đầu, quyết định về sau sẽ không nhắc lại chuyện này nữa. Cậu nhắm mắt lại nghiêng đầu dựa vào vai nam nhân, cảm nhận ánh nắng ban mai không độ ẩm của mặt trời.

Lâm Hi Liệt vẫn ngồi ôm Tần Qua, không biết lúc nào thì ngày đã sáng.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Nam nhân ôm cậu đứng lên, đi qua bờ cát, ngồi vào trong xe.

Một tuần nghỉ lễ trôi qua rất nhanh. Đã sắp phải trở lại thế giới thật. Sắp về nhà, phải đi học, có Đàm Tấn, có cha mẹ, còn có bối cảnh của nam nhân, phức tạp, không biết là thế giới tốt đẹp hay tồi tệ.

Máy bay đang ở trên cao 30 nghìn feet, bay về hướng bắc.

30 000 feet = 9144 meters

Máy bay hạ cánh, nam nhân kéo cậu vào toilet, ở trong hung hăng hôn cậu một trận mới để cậu ra ngoài. Tần Qua vừa ra cổng đã thấy được người đang lo lắng chờ đợi – Hà Vinh .

“Cậu chủ nhỏ! Cậu trở lại rồi!”

“Chú Hà, xảy ra chuyện gì vậy?”

Biểu tình Hà Vinh thực lo lắng, giúp Tần Qua để hành lý vào cốp xe, rồi vội ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

“Cậu chủ nhỏ, trong nhà đã xảy ra chuyện, hình như ông chủ rất tức giận.”

“Tai nạn sao? Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không biết... Nhưng thấy ông chủ hôm nay vô cùng tức giận, bà chủ cũng đứng ngồi không yên.”

“...”

Tần Qua lo lắng mà nhìn từng tòa nhà xẹt qua, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm không tốt. Sẽ không phải là, chuyện của mình và Lâm Hi Liệt đã bị cha phát hiện chứ. Nhưng là không hợp lý... Trừ phi có người thông báo cho cha, chứ không sao cha biết được? ...

Không biết là do Hà Vinh chạy nhanh, hay là trong lòng Tần Qua khẩn trương, con đường không tính là ngắn chỉ đi nửa tiếng thì đến nơi.

Đẩy cánh cửa đi vào, không khí trong nhà thật thấp.

Tần cha ngồi ở trên sofa, khuôn mặt kia quả thực so với đáy nồi còn muốn đen hơn. Tần Qua nhất thời cảm thấy Lâm Hi Liệt thường ngày không biểu tình so với khuôn mặt này còn dịu dàng hơn. Đây cũng không phải là chuyện đùa, từ nhỏ đến lớn cha chưa từng nghiêm mặt với mình! Tần mẹ ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt lo lắng. Trong phòng khách một người giúp việc cũng không có, có lẽ đã bị đuổi hết đi. Căn phòng yên tĩnh đến một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, Tần Qua cảm thấy mình như là đang đứng ở cửa địa ngục.

Do dự một lúc lâu, Tần Qua mới chậm rãi đi đến trước mặt cha, thấp giọng nói: “Ba ba, con đã về.”

Tần cha cũng không nhìn cậu: “Đã về rồi ah? Đã đi chơi với ai?”

Giọng nói này quả thực làm cho Tần Qua hết hồn, mẹ ngồi bên cạnh còn ra sức nháy mắt ra dấu cho mình, trong lòng Tần Qua càng ngày càng sợ: “Bạn cùng lớp...”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Tên họ là gì?”

“Ồm... Lý Tư Hàm.” Bạn ngồi cùng bàn với cậu, đứng thứ 25 cả lớp.

Tần cha nghiêng thân về phía trước, hai tay đan lại đặt trên đầu gối: “Cha cho con một cơ hội nữa. Đã đi chơi với ai?”

Tần Qua cảm thấy tay mình đang run rẩy, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh. Mẹ cậu đã cuống đến sắp khóc, luôn lắc đầu với cậu.

Trái tim Tần Qua trùng xuống.

Chẳng lẽ cha thực sự đã biết...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cậu không dám thừa nhận, lại không dám nói dối, đành phải đứng cúi đầu, trái tim đập điên cuồng, thở mạnh cũng không dám.

“Không có can đảm thừa nhận phải không? Vậy tự mình xem cái này đi!” Tần cha ném remote TV lên bàn trà.

Trong đầu Tần Qua hiện lên vô số ý nghĩ, thậm chí sợ hãi trong TV là video cậu ngủ với nam nhân, cậu quả thực không thể tưởng tượng.

“Xem đi!”

Giọng nói của cha chưa bao giờ giận dữ như thế, Tần Qua không dám cãi lời, run rẩy cầm remote, ấn mở. TV chớp lên, trên màn ảnh hiện ra hình ảnh u ám.

Phim MA bắt đầu *ú ù u ú ù

~~* ()

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Góc dưới bên phải màn hình hiển thị thời gian quay.

Một người cao lớn mang áo khoác đen ôm một người thấp hơn mang quần áo màu nhạt, từ cửa đi ra đến ghế phụ Chevrolet, mới buông người nhỏ ra. Người nhỏ ngồi vào xe, người cao lớn còn đưa tay cài seatbelt vào mới đóng cửa, vòng qua bên kia lên xe.

Mặc dù ống kính đã zoom rất gần, nhưng bởi vì trời tối, bãi đậu xe lại không đủ ánh sáng, mặt người nhìn cũng không rõ ràng.

Nhưng như vậy là đủ rồi.

Trong nháy mắt đó cả người Tần Qua lạnh đi, như rơi vào hầm băng.

Người khác có lẽ không nhìn ra người nhỏ bé kia là ai, nhưng là cha mẹ, cho dù hóa thành tro cũng biết.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Dáng người kia, quần áo, kiểu tóc, khuôn mặt nghiêng kia, không phải là Tần Qua cậu thì là ai.

Tiếp theo ống kính đặc tả biển số xe, rồi bị khoanh một vòng tròn đỏ, bên cạnh hé ra ảnh chụp, trên ảnh chụp là giấy phép lái xe, biển số cùng với tên chủ xe: Lâm Hi Liệt.

Rõ ràng đây là một băng ghi hình đã qua chỉnh sửa.

Bỗng nhiên băng ghi hình chạy nhanh hơn, những hình ảnh nhảy qua đến nửa tiếng sau, lại khôi phục tốc độ bình thường.

Một người đàn ông mang nón, trên người là đồng phục cảnh sát đến gần ghế lái, gõ cửa, như là nói với chủ xe mấy câu rồi vội rời đi.

Xe cuối cùng cũng rời đi, băng ghi hình hiển thị thời đã là hơn một tiếng sau.

Tiếp theo màn hình nhấp nháy nhảy tới một cảnh khác.

Một người đàn ông mang đồng phục cảnh sát bị trói gô trên ghế, một thanh âm hỏi: “Trong chiếc xe vừa rồi có ai?”

Tiếng nói run rẩy : “Hai... Hai người thanh niên !”

“Thấy rõ mặt không?”

“Trong xe không bật đèn... Không thấy rõ...”

“Hai người kia đang làm gì?”

“Làm... làm...”

“Làm cái gì?!” Một roi quất xuống.

Người đàn ông hét thảm một tiếng, tê tâm liệt phế mà kêu lên: “Làm tình! Bọn họ đang làm tình!”

“Hai người bọn họ đều là nam, nam với nam làm sao làm tình?”

“Tôi thật không có gạt mấy người! Bọn họ thật sự đang làm tình! Người ở trên rõ ràng không có mặc quần áo, nằm sấp trên người kia! Trong xe đều là mùi dịch thể!”

Màn hình bỗng nhiên lại chớp nháy. Lần này hiển thị 12 giờ trưa, trên sân thượng trường học. Cậu với Lâm Hi Liệt ngồi dưới đất ăn cơm trưa. Đang ăn, Lâm Hi Liệt quay sang hôn cậu một cái.

Ống kính zoom lại gần, ánh sáng rất tốt. Cho dù còn chút mờ, cũng không khó khăn để nhận ra.

Tần Qua đã không còn cảm thấy xấu hổ .

Cậu chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Những chuyện của cậu với nam nhân, cứ như vậy lấy loại phương thức bỉ ổi này phơi bày trước mặt cha mẹ.

Sắc mặt Tần Qua trắng bệch, cả người rét run, tay chân đều run rẩy.

Trong TV vẫn còn tiếp tục chiếu, mỗi tuần vừa đến giữa trưa thứ sáu, cậu cùng nam nhân lại ăn cơm trên sân thượng, nam nhân hôn cậu.

Còn có buổi tối cậu không có ở trường, sau tự học buổi tối thì tới cửa trường học, lên một chiếc Chevrolet biển số giống như trên giấy phép lái xe. Chevrolet chạy đến biệt thự cao cấp của nam nhân ở trung tâm thành phố. Buổi sáng cũng là chiếc xe này đưa cậu tới trường, cậu từ trong xe bước xuống rồi lên lớp học.

Rõ ràng việc quay phim đã được mưu tính trước.

Hơn nữa đã trải qua biên tập cắt ghép tỉ mỉ, người xem không thể không nhìn ra quan hệ của cậu với nam nhân.

DVD cuối cùng cũng kết thúc, màn hình chớp một cái, lại trở về hình ảnh khởi động.

Tần Qua đứng thẳng bất động không dám nói lời nào, cũng không dám quay đầu lại. Trong phòng khách vô cùng im lặng.

Cậu ngay cả can đảm quỳ xuống nhận sai cũng không có. Đây không phải nhận sai là có thể giải quyết.

Cậu không biết làm thế nào để kết thúc chuyện này.

Ở cùng với nam nhân quá hạnh phúc, hạnh phúc đến ngay cả sau này bị phát hiện nên xử lý làm sao cũng chưa từng nghĩ qua. Cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị phát hiện bằng cách này.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Làm ra một việc tai tiếng như thế, cha cũng đã năm sáu chục tuổi, sẽ buồn nhiều hơn nữa.

Lâm Hi Liệt thì sao?... Hần có biết không?...

“Mày còn cái gì muốn giải thích không?”

Thanh âm bao hàm tức giận của cha già từ phía sau truyền đến, Tần Qua lập tức xoay người quỳ gối trước mặt cha, đầu gối đụng tới mặt đất, lạnh đến thấu tim.

Còn có gì để giải thích.

Chứng cứ rành rành ra đó, ván đã đóng thuyền. Có lẽ thẳng thắn còn có thể được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm phạt.

“Có phải đầu óc mày bị nước vào hay không? Hả?! Mười sáu năm ngoan ngoãn nghe lời, trưởng thành rồi lại muốn phản nghịch phải không?!”

Mẹ ở một bên vẫn lau nước mắt. Tần Qua cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chậm rãi rịn ra trên trán.

“Đã dặn mày đừng lui tới với nó. Giỏi lắm! Mày bằng mặt không bằng lòng, lui tới với nó không nói, còn làm ra việc như thế này!”

“Nếu là mày trưởng thành có nhu cầu chuyện kia, nói với ba một tiếng là được, ba không phản đối mày yêu đương. Kết quả thì sao? Chạy đi quán với một thằng con trai, còn là đứa con riêng kia! Mày thật sự không thấy xấu hổ à?!”

“Còn lừa gạt tao nói muốn trọ ở trường, ở nơi nào? Chạy đến trên giường người ta luôn rồi! Thằng nhóc Đàm Tấn còn giúp mày lừa gạt tao, thật sự là huynh đệ tình thâm, giúp bạn không tiếc cả mạng sống mà! Ở bãi đậu xe công cộng cũng dám làm cái loại chuyện đó, mày còn có liêm sỉ hay không?! Mày có phải là con tao không?!”

Tần cha tức giận dồn nén cả một ngày đều xông lên, nói xong còn định tát Tần Qua một cái, Tần mẹ vội bổ nhào lên ôm lấy cánh tay ông.

“Ông ơi! Có gì từ từ nói chuyện!”

“Nói? Còn nói cái gì nữa?! Cái đĩa này cũng được gửi tới đây rồi, không biết trong tay người ta còn có...có video trên giường của mày hay không! Cái đó mới gọi là phản kích!”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Lão gia! Ông đang nói cái gì vậy! Hiện tại ông mắng con cũng không làm gì được, nhanh nghĩ cách làm sao giải quyết việc này đi!”

“Giải quyết? Còn có thể giải quyết làm sao? Lập tức cắt đứt quan hệ, vĩnh viễn không quan tâm đến! Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi Tần gia đều bị mày làm mất hết!”

Cắt đứt quan hệ, vĩnh viễn không quan tâm đến.

Cuối cùng cũng nói đến câu này...

Cha tức giận như thế, là cậu không đúng. Nhưng cậu không có cách nào chia tay với nam nhân.

Chia tay nam nhân, tựa như dùng dao cắt đi một miếng thịt trong lòng, đau đến trái tim cậu cũng co rút.

“Lập tức gọi điện thoại cho cái thằng vô liêm sỉ kia, nói cho nó biết mày muốn cắt đứt quan hệ với nó! Nếu mày không có mặt mũi nói, tao nói!”

Tần Qua quỳ không nhúc nhích.

“Sao vậy? Mà còn muốn cứt đầu cứt cổ à!”

“Lão gia! Xin ông bớt giận!”

Tần mẹ để Tần cha ngồi lên sofa, lại nhanh nói với Tần Qua: “Con trai ngoan, con nhanh nhận sai với ba con đi. Cái loại người đó không nên lui tới, con xem con làm cho ba con tức giận đến thế, cơm trưa cũng chưa ăn...”

Tần mẹ lải nhải một đồng, Tần Qua chỉ chậm rãi mà kiên định lắc đầu.

Tần mẹ gấp đến độ sắp khóc: “Ôi! Con đứa nhỏ chết bầm này, sao lại không biết phân biệt phải trái...”

“Con thương anh ấy.”

Vừa dứt lời, Tần cha đã quăng một cái tát lên mặt Tần Qua.

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

“Mày không biết liêm sỉ!” Tần cha phẫn nộ đứng lên, máu xông lên não, ngay cả đứng cũng không vững, còn muốn tát thêm một cái. Tần mẹ khóc bổ nhào lên kéo Tần cha xuống sofa, kêu: “Lão gia! Lão gia!” Tần cha giãy giụa, hai người như là đang ẩu đả. Một cái tát kia đánh đến cả má trái Tần Qua đều đỏ, còn lưu lại bốn dấu tay, cậu lại vẫn quỳ bất động.

Tần mẹ quay đầu khóc nói với Tần Qua: “Con đứa nhỏ hư đốn này sao lại không hiểu chuyện như thế! Nhìn xem ba con tức giận đến thế! Người kia quan trọng đến như vậy sao?”

Tần Qua cúi đầu, thanh âm không lớn lại vô cùng kiên định: “Quan trọng...”

Lời này không thể nghi ngờ là càng thêm chọc giận Tần cha.”Bà tránh ra cho tôi! Hôm nay tôi sẽ đánh chết đứa con không biết liêm sỉ này!”

Tần mẹ gấp đến độ kêu lớn lên: “Quản gia! Quản gia mau tới mang cậu chủ đi!”

Cửa phòng người hầu ở lầu một đột nhiên mở ra, quản gia đầu đầy mồ hôi chạy đến.

“Bà đừng bao che cho nó! Hôm nay tôi sẽ đánh chết nó!”

“Ông còn đứng đó làm gì nữa?! Còn không mau đưa cậu chủ đi?! Ông muốn nhìn nó bị đánh chết có phải hay không?!”

Quản gia đầu đầy mồ hôi mà muốn nâng Tần Qua dậy, Tần Qua lại cố ý quỳ không chịu đứng lên, Tần mẹ lo lắng muốn chết: “Có cái gì muốn nói thì để cho ba con người giận rồi nói tiếp! Con đứa nhỏ chết bầm này! Muốn tức chết ba con phải không!”

Nghe được một câu cuối cùng, trong lòng Tần Qua khê động. Do dự một chút, đứng dậy. Quản gia lập tức túm Tần Qua chạy té khói lên lầu hai.

Tần cha là nho thương*, bình thường đều cười tủm tỉm rất hòa ái. Nhưng như vậy lại ứng với câu cách ngôn kia, người bình thường càng hòa ái, lúc nổi giận lên cũng rất đáng sợ.

*Người làm ăn chính đáng

Lúc Tần Qua lên cầu thang, vẫn cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn, đụng đến tay vịn khắc hoa cũng là một mảnh lạnh lẽo.

Cậu cũng không biết là tay mình lạnh hơn, hay là tay vịn khắc hoa lạnh hơn.

Quản gia đẩy cậu vào phòng ngủ rồi vội đóng cửa lại, bên ngoài truyền đến một trận thanh âm lách cách, Tần Qua mới ý thức được cửa bị khóa trái.

Cậu chợt nhớ tới di động của mình còn ở trong túi sách, mà túi sách cùng hành lý đều để trong phòng khách. Hiện tại cậu xem như hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bên ngoài, không thể cho nam nhân biết tin tức quan hệ hai người bị phơi bày ra ánh sáng, ngay cả cầu viện Đàm Tấn cũng không được.

Cậu nên giải thích làm sao với cha quan hệ của mình với nam nhân đây? Kết quả sẽ lại như thế nào?

Chẳng lẽ đi H đảo du lịch, thật là lần cuồng hoan cuối cùng?

Bỗng nhiên trong phòng tối sầm lại, Tần Qua ngẩng đầu nhìn thì ra là mây đen che mặt trời.

Tuy rằng tình thế hiện tại không tốt, cha cũng rất tức giận, nhưng sau khi sợ hãi do sự việc bị phát hiện qua đi, trong lòng Tần Qua lại thật bình tĩnh.

Tuy rằng kết cục không khó để đoán nhưng Tần Qua không có nửa điểm do dự. Mong muốn sống chung với nam nhân, chưa từng kiên định như thế bao giờ.

Cậu sống mười sáu năm, đều dựa theo kỳ vọng của cha mẹ mà sống, cố gắng học tập, cố gắng trong cuộc thi, học Piano, cố gắng đóng vai học sinh tốt, là đứa con ngoan.

Hiện tại cuộc sống của cậu bị rút vào màu sắc mới. Muốn cậu chia tay với Lâm Hi Liệt, cậu làm không được.

Tuy rằng cậu ngoan ngoãn, nghe lời, nhưng cũng không có nghĩa là cậu yếu đuối, không có chủ kiến.

Nghe nói người đang bị áp lực nặng nề sẽ đặc biệt có ý chí chiến đấu, kỳ thật cũng giống như tình yêu.

Người khác càng không vừa mắt, càng phản đối nhiều, đương sự ngược lại càng kiên định.

Lâm Hi Liệt theo lời Văn Thanh chuyển đặt chỉ thị, lúc đi vào thư phòng Lâm Nhất Huy, ông già đang xem DVD. Ông ngồi trên ghế xoay da thật, tay trái bưng chén trà, tay phải cầm remote, tựa như đang xem một bộ phim, nhàn nhã tự nhiên.

Lâm Hi Liệt đứng xem một lúc thì đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Lâm Nhất Huy lại không gấp chút nào xem đến giây cuối cùng, đến khi nhảy về hình ảnh khởi động mới xoay người lại, đặt chén trà lên bàn, chậm rãi nói: “Đi H đảo chơi với cậu út Tần gia có vui vẻ không?”

“Vui vẻ.”

“Thật không nghĩ tới con lại có loại khẩu vị này.”

“...” Thái độ của ông già như đang nói ra suy nghĩ của mình.

“Thật ra con ra ngoài chơi đàn ông hay phụ nữ, ta đều không có ý kiến.”

“Nếu con tùy tiện ra ngoài một đêm, bao một con *** hay minh tinh dưới quyền cũng không sao. Nhưng làm thế nào mà con đã muốn chơi đến trên người cậu út Tần gia rồi? Có thể chơi được công tử nhà giàu thân thể nhỏ nhắn da thịt non mềm cũng có cảm giác thành tựu, vấn đề là con chơi xong rồi chùi mép không sạch. Chúng ta với Tần gia nước sông không phạm nước giếng, không oán không cừ, bị con quậy lên như thế, sau này người ta vừa thấy việc buôn bán của chúng ta sẽ muốn phá thì xử lý làm sao?”

“May mắn cái đĩa này là gửi đến cho ta chứ không phải gửi vào trong bang. Nếu việc này truyền ra ngoài, có lẽ anh em trong bang sẽ cảm thấy rất phức tạp, sẽ lo lắng cho an nguy của cái mông (=)))))). Nơi này không thể phóng khoáng như nước Mỹ, một người đồng tính luyến ái làm đại ca, trong lòng các anh em hơn phân nửa sẽ hoang mang khó chịu.”

“Hơn nữa, một đứa nhỏ chưa đủ lông đủ cánh như vậy thì có gì thú vị. Không đáng vì nó mà bỏ lỡ tiền đồ tương lai. Có phải không?”

Lâm Nhất Huy nói đến uyển chuyển, giống như ông không thèm để ý, kỳ thật lại lấy địa vị trong bang ra uy hiếp Lâm Hi Liệt, Lâm Hi Liệt đương nhiên sẽ không thể không nghe ra.

Tuy rằng Đông khu Tây khu dưới tay hắn đều kinh doanh rất tốt, các anh em cũng rất trung thành với hắn, nhưng miễn là một ngày thực quyền còn nằm trong tay Lâm Nhất Huy, nói bỏ hắn thì có thể loại bỏ hắn. Huống chi bên nguyên lão cùng Tô Diêu đều đứng ở phe đối lập. Hắn mặc dù là ông trùm giải trí, nhưng trong vấn đề này, quyền chủ động trong tay hắn cũng không phải rất lớn.

Công ty cổ phần có thể dùng tiền mua được. Nhưng quyền lực bằng đẳng thì không được.

Nếu không những người giàu đều trở thành đại ca hắc đạo hết rồi.

“Gần đây con đầu tư điện ảnh ta đã xem qua, cũng không tệ lắm. Cậu diễn viên chính kia nhỏ nhắn trắng trẻo, con gái bây giờ đều thích như vậy, rất có tiền đồ phát triển, có thể nâng đỡ thì nâng cậu ta.”

Cuối cùng còn sợ Lâm Hi Liệt nghe không hiểu ý ông, lại bồi thêm một câu: “Nếu con thật sự thích loại đó, cậu diễn viên kia không phải rất hợp khẩu vị con sao? Chơi chán thì đổi người khác là được, cũng không cần chịu trách nhiệm. Nó lên giường của con, con nâng đỡ nó, theo nhu cầu thôi.”

Lúc Lâm Hi Liệt đi xuống cầu thang, Lâm Trinh đang ngồi ở trên sofa hút thuốc. Thấy hắn xuống dưới, dùng ngón trỏ với ngón giữa kẹp thuốc, ở trong gạt tàn gõ nhẹ một chút, nói: “DVD coi được không?”

“Cô đã tốn tâm tư tìm người quay phim như vậy, đương nhiên là đẹp. Còn có đồ tốt nào không thì cho tôi một phần?”

Lâm Trinh ha ha cười: “Anh nói cảnh trên giường à? Nói thật cho anh biết, không có đâu. Nếu anh muốn xem, chỉ có thể tự mình quay thôi. Ah ~ chẳng lẽ là tiểu tình nhân của anh da mặt mỏng, không muốn?”

“Ừ.”

Lâm Trinh như là nghe được cái gì buồn cười lắm, cười đến chảy cả nước mắt: “Thật là ngây thơ na? Ha ha... Vậy là không có biện pháp rồi...”

Tuy rằng Lâm Hi Liệt rất muốn đi tới xé rách khuôn mặt thối nát kia ra, nhưng trên mặt vẫn một mực gió ngừng mây lặng mà nói: “Có việc đi trước.”

Lâm Trinh nhún nhún vai: “Bye... Anh trai...”

Lâm Hi Liệt mặt vô biểu tình mà lên xe, Văn Thanh chở hắn về nhà, sắc mặt như thường chào vú Trương, rồi mới lên lầu vào phòng ngủ.

Sau đó đắp một đắp lên tường.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Tần Qua ở bên giường ngồi thật lâu, ngồi đến khi mặt trời cũng ngả về tây, nắng chiều xuyên qua cửa sổ chiếu vào, như là dát lên mặt cậu một lớp vàng.

Cửa truyền đến thanh âm chìa khóa cắm vào ổ khóa, Tần Qua chậm rãi quay đầu lại, ngồi lâu quá, ngay cả cổ cũng có chút cứng ngắc.

Tần mẹ một bên gạt lệ đi vào, đôi mắt đều đỏ, tóc cũng xõa ra bốn phía, như là mới vừa đánh nhau xong.

Tần mẹ vừa thấy vết ngón tay trên mặt Tần Qua, thì nhin không được khóc thành tiếng: “Con trai, con nói con ngốc không! Vì một nam nhân như vậy mà quậy trong nhà thành thế này...”

Như là bị cuốn theo, phòng tuyến Tần Qua vỡ vã chống đỡ một ngày trong khoảnh khắc hồng mắt, nước mắt cũng chảy xuống.” Mẹ...”

Tần mẹ cầm tay Tần Qua, mới phát hiện tay cậu lạnh như băng, vội dùng tay bao lấy rồi chà xát chà xát: “Con trai ngốc, sao lạnh vậy con cũng không biết mở điều hòa... Mau cho mẹ xem, ba của con đánh một cái tát này cũng thật nặng. Con cũng thật là, cũng không biết tránh một chút, ba con đang nổi nóng, con còn muốn cưỡng với ông ấy...”

Tần mẹ nói liên miên cần nhàn, lại vội mở điều hòa lên, chỉnh đến độ nóng nhất.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Trên đời này, vô luận người con là tốt là xấu, là tổng thống hay là nông dân, người yêu thương mình nhất, cũng chỉ có mẹ.

“Con trai ngoan, nghe mẹ nói, mẹ sẽ không hại con, nhanh chia tay với nó đi, các con không có tương lại đâu, thật sự...”

Tần Qua ngậm lệ lắc đầu: “Mẹ... Con thương anh ấy...”

“Con đứa nhỏ ngốc này, nói cái gì mà yêu hay không yêu ... Có phải nó ép buộc con hay không?”

“Không phải...”

“Con không cần bao che cho nó, mẹ biết xã hội đen đều thích ép người.”

Tần Qua vẫn lắc đầu.

Cho dù ban đầu là nam nhân bắt buộc cậu, muốn sống chung với cậu, thậm chí còn cưỡng ôm cậu, nhưng tất cả những điều đó đều không còn quan trọng nữa.

Yêu nam nhân, cậu là tự nguyện rơi vào tay giặc.

Tần mẹ thấy thật sự không thể hỏi ra, lại bắt đầu cởi quần áo Tần Qua.

“Mẹ! Mẹ làm cái gì vậy...”

“Mẹ phải xem nó có khi dễ con hay không...”

Không nghĩ tới sức lực của Tần mẹ lại lớn như vậy, Tần Qua ra sức giãy giụa ngăn cản nhưng cổ áo sơ mi nhanh chóng bị mở ra, lộ ra ***g ngực loang lổ dấu hôn, có nhiều chỗ thậm chí còn có máu ứ đọng.

Đồng tử Tần mẹ phóng đại, biểu tình như trời sập xuống : “Con trai... Con lên giường với nó?...”

“...”

“Có phải nó cưỡng bạo con hay không? Có phải hay không?”

“... Không phải.”

Tần mẹ run rẩy ngón tay mà cởi bỏ quần áo, ánh vào mắt tất cả đều là dấu hôn xanh tím, nông sâu không đồng nhất, nhìn thấy ghê người.

“Con đi du lịch với nó là muốn làm chuyện đó? Cùng nó lên giường?”

“Mẹ...”

Làm mẹ giận thành như vậy, Tần Qua nói không nên lời, chỉ có thể mặc cho Tần mẹ đem quần cũng cởi xuống, dấu vết ở đùi trong so với ngực càng mãnh liệt hơn, ngay cả dấu răng cũng có. Tần mẹ nhìn thấy hết hôn, quả thực không thể tưởng tượng được tình ái kịch liệt thế nào mới có thể lưu lại dấu vết như vậy.

Bà bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: “Nhất định là nó cưỡng bạo con, mẹ đi tìm nó!”

“Không đúng không đúng...” Tần Qua vội vàng túm tay áo mẹ cậu, thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất: “Là con tự nguyện ...”

Tần mẹ lập tức trừng lớn mắt, tơ máu hồng hồng càng thêm rõ ràng : “Con trai à! Con đang nói cái gì vậy!”

“Con là tự nguyện . Ở cùng anh ấy, bị anh ấy ôm, đều là con tự nguyện.”

“Con! Con...” Tần mẹ run rẩy giơ tay muốn đánh cậu, nhưng nhìn Tần Qua chảy nước mắt, má trái còn một mảng đỏ bừng cũng đã sưng lên, lại không xuống tay được, vô lực mà ngồi ở mép giường, tức giận lại thương tâm mà lau nước mắt.

Tần Qua quỳ gối trước mặt mẹ: “Mẹ... Con trai bất hiếu... Nhưng con thật sự thương anh ấy, không muốn tách khỏi anh ấy...”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần mẹ thương tâm lại bất đắc dĩ mà ôm đầu Tần Qua: “Con trai ngốc... Mẹ còn tưởng rằng con chỉ nói chuyện yêu yêu đương đương với nó một chút thì xong rồi, không nghĩ tới con ngốc đến ngay cả thân thể cũng cho đi... Con sao không biết tốt xấu như vậy... Không nên đi con đường này...”

“Mẹ...”

“Con cho là tình yêu đáng giá mấy đồng tiền? Hả? ... Con căn bản chưa từng yêu ai, đối phương chỉ sợ đã là tay già đời tình trường đi? Nói cái gì đả động con nhất, tặng quà gì thì lãng mạn nhất, chắc chắn đều đã rất thành thạo rồi.”

“...”

“Loại này mẹ đã thấy nhiều ... Con cháu nhà giàu xã hội thượng lưu, chơi phụ nữ chán rồi thì đi chơi đàn ông, gặp dịp thì chơi trò ‘ái dục tình thâm’, làm cho con yêu nó khăng khăng một mực, chơi chán rồi thì đá. Con ở một bên thương tâm muốn chết, đòi sống đòi chết, người ta thì đã sớm trái ôm phải ấp, đã quên con là ai. Ai mà không có mấy chuyện tình sử? Ai sẽ thật sự yêu ai đâu?...”

“Mẹ...”

“Đưa con riêng kia, con cho nó là kẻ đầu đường xó chợ, trong sạch tốt lành gì đó sao? Nó bây giờ là cổ đồng lớn nhất Long Đằng, minh tinh dưới tay vô số kẻ, ai mà không muốn trèo lên giường nó a? Xếp hàng chắc cũng đã xếp đến sân bay rồi! Những minh tinh đó đều là thủ đoạn đầy mình, nếu con không có miếng bói cảnh Tần gia này, đã sớm bị người ta đè chết. Con nói con như vậy, có thể được cưng chiều bao lâu đây? Mẹ biết con luôn ngoan ngoãn, nhưng con chỉ cần đùa giỡn nó một chút, hay là làm chuyện đâm sau lưng nó thử xem, chỉ sợ nó đá con còn không kịp.”

“Cho dù bây giờ nó thực sự thích con, con cho là có thể duy trì bao lâu? Con là con trai, nó không có cách nào đưa con đi những dịp trước mặt công chúng, thời điểm cần thiết còn phải tìm phụ nữ làm bia đỡ đạn. Con không thể sinh đứa nhỏ cho nó, nó có thể không có người thừa kế sao? Lại nói, tuổi con càng lớn, tình yêu sẽ giảm đi, đó là chuyện sớm hay muộn. Người như nó vậy, bên cạnh căn bản không thiếu trai gái.”

“Con còn nhỏ như vậy, mẹ biết. Mẹ lúc trước đây cũng như thế, có cô gái nào không mơ mộng đâu. Ba mẹ là muốn tốt cho con, tình yêu của tuổi các con là tình khiết, nhưng là tới nhanh đi cũng nhanh. Các bạn của mẹ này, không ai có chồng là mối tình đầu tình cả. Các con mới từng ấy tuổi đầu, sau này sẽ còn gặp nhiều người, không phải chuyện gì quá lớn...”

Tần Qua muốn biện bạch, nói nam nhân là thật lòng thương cậu. Nhưng nghe mẹ nói liên miên một buổi, vẫn là nuốt xuống.

Cậu biết mẹ cậu nói đều đúng, là người kinh nghiệm từng trải, nhưng trực giác cậu cảm thấy nam nhân hẳn là không phải như vậy. Buổi tối nam nhân đều ở với cậu, còn không cho người khác gọi điện thoại đến, nào có hai lòng? Cậu biết tặng hoa gì đó đều là những kỹ xảo nhỏ, nhưng nam nhân mua cho cậu Piano hơn triệu, nửa đêm còn ở dưới lầu ký túc xá chờ cậu, chẳng lẽ còn không tính là thương cậu? Vậy muốn như thế nào mới coi là yêu? Mới có thể tin tưởng tình yêu?

Tần mẹ thấy Tần Qua không nói một lời, nhưng vẻ mặt vẫn kiên quyết, thở dài gạt lệ nói: “Con trai ngốc, mặc kệ con nghĩ sao, hiện tại con chẳng phân biệt được phải trái. Ba của con vốn đã tính toán đưa con ra nước ngoài, việc này đã quyết, ông ấy chỉ hận không thể sáng ngày mai liền tiễn con đi.”

Tần Qua lúc này mới ý thức được chuyện lớn: “Ra nước ngoài?”

“Đúng vậy. Ba của con cho dù dùng tất cả thủ đoạn cũng sẽ cho tách con khỏi nam nhân kia. Con muốn dùng cái gì đấu với ba con đây?”

“ ... ”

“Nghe mẹ nó nói, đau dài không bằng đau ngắn, chia tay đi. Chẳng lẽ người kia sẽ theo con ra nước ngoài sao? Nó đi làm gì? Đến lúc đó con sẽ học một năm trung học, rồi bốn năm đại học, nói không chừng còn hai năm nghiên cứu sinh, dù tình cảm có sâu hơn cũng sớm ra đảo Java* rồi.”

*Java là đảo chính của Indonesia, mà Indonesia xa Trung Quốc cỡ nào thì mấy nàng cũng biết rồi ^__^

“ ... ”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Con đường của con còn dài, sớm đem mình treo cổ lên một thân cây làm gì a...”

Tần mẹ vẫn khuyên đến khi quần gia đưa cơm vào, Tần Qua cũng không nói gì.

Buổi tối, lần đầu tiên Tần Qua mất ngủ.

Cho dù những điều mẹ cậu nói đều đúng, cậu vẫn muốn tin tưởng nam nhân. Cho dù cha muốn dùng thủ đoạn cứng rắn, cậu cũng không đáp ứng. Bây giờ còn chưa tới ngày ra nước ngoài, có lẽ vẫn còn cơ hội để xoay chuyển. Không biết cậu chạy trốn tới chỗ nam nhân được không? Nói như vậy, nam nhân sẽ đối đầu với cha ...

Tần Qua mở mắt nằm trên giường, vẫn thao thức đến khi bầu trời phía đông hửng sáng.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Nam nhân đang làm cái gì vậy? Hắn có biết chuyện của bọn họ đã bại lộ chưa? Ngày mai nam nhân ở cửa trường học đợi không thấy cậu, có thể gọi di động cho cậu hay không? Nếu như di động bị cha bắt được, vậy hậu quả sẽ là không thể tưởng tượng nổi...

Sao lại như vậy? Tại sao cha mẹ muốn đối đầu với nam nhân? ... Bọn họ đều là người cậu yêu, cậu một người cũng không nỡ tổn thương...

Lại nói, là ai gửi cái CD này tới? Rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì? Cũng không nghe cha nói người gửi có ý đồ tố tụng đe dọa, tựa hồ cũng sẽ không gửi cho tòa soạn báo, chẳng lẽ là chỉ nhằm vào cậu ? Nhưng mà... Cậu từ nhỏ đã không gây chuyện, không gây thù kết oán với ai? Nhưng nếu thật sự muốn nói thì vụ lộn xộn ở quán bar lần trước, người phụ nữ quấy rối cậu? Chẳng lẽ là nhằm vào Lâm Hi Liệt ?

Tần Qua lập tức ngồi dậy, bỗng nhiên lại nghĩ đến nam nhân mảnh khảnh thông thiên, nếu thật là nhằm vào hắn, có lẽ nam nhân cũng sẽ có thể giải quyết sớm thôi... Về phần cậu, trước tiên cứ tạm ứng phó làm dịu cha mẹ lại đã.

Vừa nghĩ tới nam nhân hoàn toàn không biết tình hình trời sập đất nứt của mình, cậu cũng không biết tình huống bên kia của nam nhân, trong lòng Tần Qua thì gấp đến độ không biết làm sao.

Trần trọc hồi lâu, trong lúc lơ đãng đụng đến chiếc nhẫn trước ngực, tâm tình cậu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tuy rằng Cha lấy đi điện thoại di động, nhưng nhẫn kim cương và đồng hồ vẫn còn.

Có hai tín vật này của nam nhân, thật giống như nam nhân đang ở bên cạnh cậu.

Tần Qua sờ nhẫn kim cương, lại nghĩ tới tình cảnh đêm đó ở H đảo, trong lòng liền vô cùng ngọt ngào.

Nam nhân của cậu lợi hại như thế, cẩn thận như thế, cậu hẳn là nên tin tưởng nam nhân có thể thu xếp hết thảy.

Ừm...

Vài ngày tới, Tần Qua hoàn toàn ở trong tình trạng cấm túc, không thể ra khỏi phòng ngủ, ba bữa cơm đều do quần gia hoặc là mẹ cậu để ở trước cửa. Trong phòng ngủ không có TV (bởi vì cơ bản không xem), máy vi tính cũng đặt ở thư phòng, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bên ngoài. Từ sau lần xung đột trước, cậu cũng chưa nhìn thấy cha, cũng không biết cha đang làm cái gì, vô cùng có khả năng là thủ tục ra nước ngoài. Mẹ cậu vừa thấy cậu thì rơi nước mắt, có thể lộ ra tin tức cũng đều là nhỏ tí tẹo, không đến nơi đến chốn.

Tần Qua không có cách nào liên lạc với nam nhân, cũng không cách nào liên lạc với Đàm Tấn, sách cũng không được xem, chỉ có thể càng thêm lo lắng.

Mặt trời mọc lên ở phương đông, tình thế không hề tiến triển, ngày thì chậm chạp trôi qua.

Lúc Tần Qua gặp lại Tần cha, đã là ba ngày sau.

Quần gia dọn bàn ăn, chẳng biết tại sao ném cho cậu một ánh mắt thương hại, liền lui ra ngoài.

Sau đó là Tần cha mặt xanh mét đi tới, ném một tờ báo đến trước mặt cậu: “Tự mày xem đi.”

Tần Qua nhặt tờ báo lên, mặt trên bìa đều là một vài diễn viên, thoát nhìn giống tuần san bát quái. Cha lúc nào thì xem loại báo này?

Cậu nghi hoặc mà lật báo ra, ánh vào mắt là hình chụp màu rất lớn, nhân vật chính là Lâm Hi Liệt mang áo gió đeo kính đen, mặt khó chịu ngâm thuốc, bên cạnh là Phạm Hi Văn đeo thấp vành nón như chim nhỏ nép vào người, lôi kéo tay nam nhân. Tiêu đề đỏ chói có chút kinh hãi: Phạm Hi Văn thăng tiến nhanh chóng, thì ra là có ‘ông chủ vàng’ làm chỗ dựa.

Tần Qua không thể nào tin vào hai mắt mình, sắc mặt đều trắng bệch cả ra, vội vàng cẩn thận đọc lại tin tức lần nữa.

Cả trang đều nói về quan hệ của nam nhân và Phạm Hi Văn. Trừ tám ảnh bìa thật lớn còn có vài tấm ảnh nhỏ, thậm chí ngay cả quá trình quen nhau cũng được dựa theo trình tự thời gian mà viết ra. Kể rằng không lâu sau khi Phạm Hi Văn tham gia bộ phim điện ảnh Lâm Hi Liệt đầu tư, nam nhân đi thăm trường quay, còn nói chuyện thật vui với Phạm Hi Văn, có lẽ là từ lúc đó thì đã bắt đầu nảy sinh tình cảm, có ảnh chụp làm chứng. Trên ảnh chụp Phạm Hi Văn chỉ ngón tay về phía trường quay nói chuyện với Lâm Hi Liệt, biểu tình của Lâm Hi Liệt lại rất mờ nhạt. Sau đó lại có phóng viên chụp hình ngày công chiếu ra mắt bộ phim, Phạm Hi Văn đi qua đi lại ở trên hành lang thật lâu, theo phóng viên đoán là đang chờ Lâm Hi Liệt, nhưng Lâm Hi Liệt lại chưa xuất hiện. Hôm kia Phạm Hi Văn mở cuộc họp báo, tuyên bố sẽ tham gia bộ phim mới nhất Lâm Hi Liệt đầu tư, vẫn là vai chính. Hôm trước hai người tựa hồ cuối cùng cũng xác định quan hệ, có phóng viên tận mắt nhìn thấy Lâm Hi Liệt qua đêm tại nhà Phạm Hi Văn, cũng chụp được hình làm ảnh đầu đề bài báo này.

Toàn bộ câu chuyện, giống như là có người tận mắt chứng kiến, có bài bản hẳn hoi, còn có ảnh chụp làm chứng.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Thậm chí biên tập còn chen vào những câu trêu chọc loạn xạ, nói cái gì mà “Nghe phong phanh Lâm Hi Liệt công phu mặt kia rất cao, nói vậy có thể thỏa mãn nhu cầu của Phạm”, “Gần đây giới giải trí lại nổi lên phong trào ăn cỏ non, không ít những nghệ sĩ trẻ bộ dạng tươi ngon mọng nước để băng treo giá”...

Tần Qua càng xem tay càng run rẩy, ngay cả tờ báo cũng cầm không được.

“Mày thấy rõ chưa? Đây là Lâm Hi Liệt mà mày tâm tâm niệm niệm đó!”

“Không... Đây... Đây đều là bịa đặt...” Sự kiện nam nhân đi thăm trường quay kia, nam nhân đã giải thích qua với cậu. Ngày đó cũng là lần đầu, chính tai cậu nghe được nam nhân tỏ thái độ tương đối không kiên nhẫn với Phạm Hi Văn, hơn nữa cả đêm nam nhân đều ở với cậu, sao có thể có chuyện “nảy sinh tình cảm” với Phạm Hi Văn?

Tần cha hừ một tiếng: “Rốt cuộc có là phải bịa đặt hay không trong lòng mày tự biết. Những bức ảnh này chụp được thật rõ ràng mà.” Dứt lời, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Tần Qua sững sốt trong chốc lát, lại cầm lấy báo cẩn thận xem một lần, không chỉ nhìn đầu trang, mỗi dòng đều xem qua, thậm chí ngay cả phần giữa hai trang báo (?), một chữ cũng không bỏ qua.

Những sự kiện trước đó, biên tập muốn viết sao cũng được. Nhưng những ảnh chụp này, hoàn toàn là bằng chứng vắn đã đóng thuyền.

Nam nhân không chỉ không phát hiện cậu bị cầm tét (hoặc biết nhưng không làm gì), nhưng lại đi đến nhà Phạm Hi Văn kia?

Nhưng mấy ngày trước nam nhân mới tặng nhẫn cho cậu, nhẫn chẳng lẽ không phải vật đính ước sao?

Tần Qua có chút hỗn loạn.

Cậu không thể lý giải.

Cậu tin tưởng nam nhân, nhưng ảnh chụp này giải thích thế nào đây?

Gặp dịp thì chơi? Nam nhân có địa vị, có quyền thế như thế, cần gặp dịp thì chơi sao?

Tần Qua muốn gọi điện thoại cho nam nhân, nhưng cánh cửa vẫn bị khóa trái như bình thường.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cậu gõ cửa hồi lâu, lại gọi vài tiếng quản gia, không ai đáp lại.

Tần Qua có chút nóng nảy, hung hăng đập rầm rầm lên ván cửa, tay cũng đập đến đỏ, thanh âm cũng có chút khàn khàn.

Không biết tại sao, cậu cảm thấy thật lo lắng. Lo đến độ sắp khóc.

Giống như hôm nay không tìm nam nhân để hỏi rõ ràng, ngày mai nam nhân sẽ thật sự muốn chia tay với cậu.

Lời mẹ cậu nói ngày hôm qua như quỷ mị nổi lên, ở trong đầu cậu lặp đi lặp lại, làm sao cũng đuổi không đi.

Con cháu nhà giàu xã hội thượng lưu, chơi phụ nữ chán rồi thì đi chơi đàn ông, gặp dịp thì chơi trò ‘ái dục tình thâm’, làm cho con yêu nó khăng khăng một mực, chơi chán rồi thì đá. Con ở một bên thương tâm muốn chết, đòi sống đòi chết, người ta thì đã sớm trái ôm phải ấp, đã quên con là ai. Ai mà không có mấy chuyện tình sử? Ai sẽ thật sự yêu ai đâu?...”

“Không...”

Cậu một bên ở trong lòng không ngừng lặp lại phải tin tưởng nam nhân, rồi lại không thể thuyết phục bản thân đừng nhìn những ảnh chụp này.

Cậu chỉ muốn nghe chính miệng nam nhân nói, cho dù là một câu “Anh không quen cậu ta” cũng được.

Tần Qua đập cửa trong chốc lát, lại kêu lên trong chốc lát, từ quản gia gọi đến ba mẹ, cũng không có ai mở cửa.

Cuối cùng cậu mệt mỏi đến vô lực, quỳ gối ở cạnh cửa thở.

Tờ báo bỗng nhiên rơi xuống chậm rãi khép lại.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Tần Qua ngồi đã lâu, sàn nhà lạnh làm cậu có chút khó chịu.

Đầu gối lạnh, chân cũng tê cứng.

Đồ ăn để ở một bên đã sớm nguội ngắt.

Bỗng nhiên cánh cửa cọt kẹt hai cái, mẹ cậu cẩn thận đi vào, vừa thấy bộ dáng Tần Qua hồn bay phách lạc vội kéo cậu từ dưới mặt đất lên, chà xát hai tay lại là xoa xoa đầu gối.

“Đứa nhỏ ngốc, mẹ cũng đã biết.”

“... Mẹ, anh ấy không phải... Anh ấy không phải...” Tần Qua như là bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vàng nói, cũng không quan tâm mẹ cậu lộ ra biểu tình thương hại.

Cậu tin tưởng nam nhân, nhưng cậu cũng sợ.

Hai loại tâm tình mâu thuẫn ở trong thân thể đánh tới đánh lui, sắp xé rách cậu rồi.

Cậu run rẩy lấy mặt dây chuyền từ trong ngực ra: “Mẹ xem, đây là nhẫn anh ấy ở H đảo tặng con. Còn nữa, anh ấy còn tặng con Piano mấy triệu, ở nhà anh ấy đó...” TT^TT

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Con trai ngốc...” Tần mẹ mặc cho Tần Qua vội vàng nói xong, mới chậm rãi xoa đầu cậu, “Có loại quà gọi là chia tay, con có hiểu hay không? Con cháu nhà giàu xã hội thượng lưu, chơi xong rồi đến lúc chia tay sẽ đưa con một khu nhà cao cấp, đưa con một chiếc xe thể thao, tỏ vẻ hai bên đã thoả thuận xong, không còn thiếu nợ gì nhau nữa.”

“... Không phải, Piano là đưa con từ trước rồi...”

“Aizz... Sao con cứ cố chấp như vậy... Mặc kệ là tặng quà cũng tốt, mang về nhà gặp cha mẹ cũng vậy, đều là vô ích... Kết hôn rồi cũng có thể ly hôn, huống chi là người yêu không kết hôn. Nói chia tay thì chia tay, nói không có cảm giác thì sẽ là không có cảm giác, những thứ này không cần lý do...”

“...”

Tần Qua không có cách nào thuyết phục bản thân tin tưởng những lời mẹ cậu nói.

Tuy rằng cậu cũng lo lắng nam nhân thực sự làm gì đó bên ngoài..., nhưng chỉ cần người khác nói thế, thì cậu nhất định sẽ phản bác, sẽ thay nam nhân biện bạch.

Không biết cậu là muốn thuyết phục người khác, hay là thuyết phục bản thân.

“Con trai ngốc, tin tưởng mẹ nói... Con xem có phải đều bị mẹ nói trúng rồi hay không? Kinh nghiệm sống của con còn nông cạn, bị người ta lừa dối cũng không biết...”

Tần Qua liếc mắt lắc đầu.

Nam nhân không phải loại người lừa dối trái tim người khác này.

“Aizz... Ba của con dùng quan hệ đi cửa sau, thủ tục ra nước ngoài qua hai tuần là có thể làm xong, việc này trên cơ bản đã định rồi. Nghe mẹ khuyên, con với người kia, thật sự không sớm thì muộn cũng phải chia tay...”

Tần Qua bỗng nhiên bắt lấy tay Tần mẹ: “Mẹ! Mẹ giúp con trốn đi! Con muốn chính miệng hỏi anh ấy! Nếu anh ấy thừa nhận ở bên ngoài..., con sẽ cùng anh ấy chia tay, rồi mới ra nước ngoài!”

“Nếu nó chết không thừa nhận thì sao?”

“Nếu anh ấy không thừa nhận, chỉ có thể nói anh ấy dám làm không dám nhận, là một người không biết chịu trách nhiệm, con cũng sẽ chia tay với anh ấy!” (o)

“Aizz... Đây...”

“Mẹ! Xảy ra loại chuyện này con còn bị giam, cái gì cũng không biết! Con còn phải chờ tới lúc nào? Mẹ hiểu cho tâm tình của con một chút đi, mẹ...”

Tần Qua nói đến than thở khóc lóc, Tần mẹ nhìn cũng không đành lòng. Bất đắc dĩ là Tần cha đã ra cấm lệnh, đợi đến khi visa gửi đến, không cho phép Tần Qua ra ngoài nữa bước, Tần mẹ tuy rằng đồng tình với Tần Qua, nhưng vẫn không dám làm trái ý chồng.

“Mẹ... Mẹ... Mẹ thì giúp con một chút đi... Việc này nếu không hỏi rõ ràng, cho dù con ra nước ngoài cũng sẽ không thoải mái...”

Tần mẹ chịu không được Tần Qua lay động, đành phải miễn cưỡng gật đầu: “Mấy ngày nữa ba con muốn đi bàn chuyện làm ăn với doanh nghiệp nào đó, đến lúc đó có thể cho con ra ngoài... Nhưng là con phải trở về nhanh một chút, đừng để ba con phát hiện...”

“Được được, con đi hỏi anh ấy một chút sẽ trở lại ngay...”

Kỳ thật trong lòng Tần Qua cũng không xác định.

Đã vài ngày cậu không có tin tức của nam nhân, mà thật vất vả có một chút tin tức, lại là loại nội dung này.

Lúc này trốn đi, thật sự là ký thác toàn bộ hy vọng của Tần Qua.

Cậu thậm chí không biết lúc đó nam nhân có nhà hay không.

Nếu nam nhân phủ nhận, cậu liền từ nay về sau chết không thay đổi, cầu nam nhân đem cậu giấu đi cũng tốt, đem cậu ra nước ngoài cũng được, như thế nào cũng phải cùng một chỗ với nam nhân, sẽ mang đến hậu quả thế nào cho mẹ cậu, cậu cũng không lo nổi rồi.

Nếu nam nhân thừa nhận, cậu không biết mình sẽ làm sao.

Cậu không có cách nào tưởng tượng ra được.

Cậu chưa bao giờ đánh bạc lại cho phép mình chơi một canh bạc lớn thế này, tiền đặt cược là trái tim cậu.

Trong tâm tình mâu thuẫn chờ mong lại hận ngày đó vĩnh viễn không bao giờ đến, thời gian cuối cùng cũng tới giờ khắc này.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần mẹ mở cửa phòng, cho Tần Qua một cái ví, lại thấp giọng dặn dò: “Con đi nhanh về nhanh, ba của con không biết lúc nào sẽ trở lại. Di động vẫn còn ở chỗ ba con, con có thể tìm được người kia không?”

Tần Qua khấn trương đến có chút phát run: “Được.”

Mỗi ngày đều đi qua cửa tiểu khu, tên tiểu khu cậu nhớ rõ thuộc lầu.

Dưới lầu thế nhưng không có một người giúp việc, chắc là mẹ cậu tìm cách làm cho bọn họ cũng “Không có mặt”.

Tần Qua ra cửa, liền chạy nhanh lên taxi.

Hiện tại mới năm giờ, là thời điểm tan ca ăn cơm chiều. Trên đường xe rất nhiều, người cũng rất nhiều, taxi cứ đứng nguyên tại chỗ, trong lòng Tần Qua gấp đến độ hốt hoảng.

Trên đường, người đi đường vội vàng về nhà ăn cơm, trên mặt đều là biểu tình vui thích sau khi tan ca, so với tâm tình hiện tại của cậu thực sự là một trời một vực.

Thật vất vả mới tới cửa tiểu khu, Tần Qua đưa một tờ tiền lớn rồi nhanh chóng xuống xe, phía sau lái xe vẫn còn chặc chặc: “Thiếu gia sống ở nơi này thực hào phóng!”

Bỗng nhiên cảm thấy tình cảnh này rất quen thuộc, lần trước cậu tìm đến nam nhân, là hiểu lầm nam nhân chơi đùa với phụ nữ bên ngoài, bởi vậy muốn cắt đứt lui tới với nam nhân, trả di động cho hắn.

Lần này, còn có phải là hiểu lầm hay không đây?

Tần Qua đi đến trước cửa nhà nam nhân, bỗng nhiên có chút sợ hãi.

Nếu không hỏi nam nhân, cậu có thể làm bộ như không biết.

Nếu nam nhân thật sự thừa nhận, mà ngay cả giả bộ cũng không thêm...

Bản thân từ lúc nào thì trở nên yếu đuối như vậy rồi?

Tần Qua gơ tay lên, do dự trong chốc lát, lại nhẹ nhàng buông xuống.

Không nghĩ tới cánh cửa căn bản không đóng, cậu chỉ đẩy nhẹ một cái thì mở ra, cậu cũng thiếu chút nữa bị dọa đến.

Trong phòng không bật đèn, âm u mờ tối. Cậu còn chưa thấy rõ là tình huống gì thì đã nghe được tiếng nam nhân ồ ồ thở dốc, xen lẫn với thanh âm thiếu niên “Ừm... Ừm...”

Đại não Tần Qua chết đứng tại chỗ, trước mắt tối sầm.

Cậu trợn mắt ngốc nhìn một hồi lâu, bóng đen trước mắt mới dần tán đi, tình huống trong phòng mới chậm rãi trở nên rõ ràng.

Nam nhân ngồi ở trên sofa, nằm ngửa, quần áo hỗn độn mà thở dốc. Trước mặt nam nhân là một thiếu niên trần như nhộng, cái mông cong ngồi trên bắp chân, thân thể trắng nõn trần trụi ở trong bóng tối đặc biệt bắt mắt. Thiếu niên đem cả tính cụ của nam nhân ngậm vào miệng, khoang miệng bị căng ra thật lớn, còn khuôn mặt thì lộ ra biểu tình say mê, không ngừng rên rỉ, giống như thực sự rất thích.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua nhận ra khuôn mặt này.

Đây không phải là đối tượng đang hot trong vụ bê bối gần đây của nam nhân đó sao?

Đó không phải là cái lần trước nam nhân tốt bụng chỉ cậu “Khẩu giao” đó sao?

Cậu không muốn làm, thì ra thật sự có người nguyện ý làm.

Lúc này đây thật sự không phải là hiểu lầm.

Tần Qua ngây người hai giây, Phạm Hi Văn hơi hơi nghiêng mặt lộ ra biểu tình khinh miệt với cậu. Nam nhân tựa hồ cũng có chút tỉnh táo lại, lắc lắc đầu nheo mắt thấy cậu.

Tần Qua bỗng nhiên không muốn nam nhân biết cậu đến, vội xoay người chạy khỏi.

Gặp được loại chuyện này, muốn nhanh chóng chủ động biến mất, không lẽ chờ nam nhân có tình mới rồi đá cậu sao?

Cái mũi Tần Qua cay cay, trong mắt càng ngày càng ẩm ướt, căn bản không khống chế được.

Xuống cầu thang mới ý thức tới trên người còn mang “Quà chia tay” của nam nhân.

Chia tay thì chia tay, đưa quà cái gì.

Kết thúc thì kết thúc, còn tặng nhẫn làm gì?

Tần Qua muốn đem dây chuyền trên cổ giựt xuống, nhưng vòng trang sức chất lượng rất tốt, không thể kéo ra. Tần Qua nhắm mắt dùng sức lực lớn nhất, phía sau cổ cũng bị xiết đỏ, mới giựt đứt được dây chuyền, cùng với đồng hồ quay lại đẩy cửa ra ném xuống đất.

Trở về sẽ nói cha đem ném đi động luôn. Dù sao Piano cũng đã ở nhà nam nhân rồi.

Như vậy cậu đã không còn liên quan gì với nam nhân nữa.

Có ai muốn bức xúc gì thì cứ tự nhiên nha.

Ôi ta thương cái kiểu sợ bị người yêu bỏ mà luống cuống của lên của em quá, còn cố gắng biện giải cho người ta nữa chứ. Khúc đứt áo ra đi cũng rất mạnh mẽ, còn tự ngược đứt dây chuyền cho “look cool” nữa chứ =))

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Tần Qua chạy vài bước xuống cầu thang, nam nhân tựa hồ còn ở phía sau nói gì đó, cậu đã không còn nghe được.

Cậu chạy bán sống bán chết ra cửa tiểu khu, vừa dụi dụi mắt vừa chạy tiếp đến quảng trường, ngay cả đụng vào người khác cũng không kịp nói ‘Thật có lỗi’. Cho đến khi không còn thấy bảng tên tiểu khu của nam nhân nữa, cậu mới cảm thấy an toàn.

Rất ít khi vận động kịch liệt như vậy, lúc Tần Qua dừng lại thở mới cảm thấy trái tim rất đau, cổ họng cũng như khắc ra máu, trước mắt cũng từng trập từng trập màu đen.

Nước mắt không kiềm nén được mà tuôn ra, làm sao cũng không dừng lại được.

Người qua đường đều ném cho cậu ánh mắt kỳ dị, có một bà lão tập tễnh đi đến mở ra khăn tay, Tần Qua che miệng lắc lắc tay, chạy vội đi.

Ở trước mặt nam nhân với tình mới còn có thể giả bộ tỏ ra kiên cường, quay lưng đi thì đã chống đỡ không được.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua cảm thấy sụp đổ vẫn khóc, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Tầm nhìn một mảnh trắng xóa tất cả đều là nước mắt, hầu như không thể nhìn thấy đường đi, đành phải men theo ven đường chậm rãi sờ tường bước đi.

Nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống, nhìn không đẹp, cậu cũng đành vậy.

Cậu thật sự rất đau khổ, chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy.

Cả người như bị xé rách, so với lúc nam nhân tiến vào thân thể cậu còn đau hơn gấp trăm lần.

Cậu cảm thấy mọi thứ như sụp đổ.

Trong đầu là hình ảnh nam nhân nói lời tâm tình, bộ dáng động tình lúc quan hệ, khuôn mặt tức giận, bộ dáng lúc trêu đùa cậu cùng tư thế biếng nhác nằm ngửa trên sofa vừa rồi lần lượt xoay vần, cậu sắp điên rồi.

Cậu tình nguyện nam nhân trực tiếp chia tay với cậu, cũng không muốn tự cậu bắt gian tại trận như thế này.

Ở nhà bị cấm túc, lo lắng sầu lo mà chờ đợi, hao hết tâm tư mới trốn ra được một chuyến, nhận được lại là kết quả như thế.

Quả thực vô cùng ngu ngốc.

Tại sao nam nhân lại làm như vậy với cậu?

Lúc trước vắt óc tìm mọi cách khiến cậu vui vẻ, đặt thiết bị định vị trong điện thoại di động, tặng cậu đồng hồ, Piano, nhẫn, ở trước mặt nhiều người như vậy tặng hoa cho cậu, còn dẫn cậu đến đảo nhiệt đới nhỏ du lịch, dẫn cậu đi xem mặt trời mọc. Chẳng lẽ những điều này đều là giả sao?

Những lời yêu sến súa, cái gì mà” Thật muốn mang em đến một nơi không ai có thể tìm thấy, nhốt em ở đó”, gì mà”Mỗi lần anh mơ thấy được ôm em, em chính là cái dạng này”, rồi lại “đại ca của tao”, “ Bà chủ gia đình nhà anh “, những điều này là nói đùa sao?

Tần Qua không rõ, làm thế nào mới có thể diễn đến thâm tình như thế?

Nam nhân sao không đi làm Ảnh đế* đi?

*Ảnh đế: vua diễn kịch. Ảnh: điện ảnh. Đế: đế vương

Hay là nói lúc trước nam nhân thật tâm, sau này thay lòng đổi dạ cũng là thật sự?

Sau khi trở về rõ ràng một câu cũng không nói đã đi tìm tình yêu mới, cho dù là thay lòng đổi dạ, là chán cậu rồi, tại sao còn dẫn cậu ra ngoài nghỉ phép, tặng cậu nhẫn? Trực tiếp nói một câu chia tay không phải chấm dứt luôn sao?

Cậu không thể hiểu nổi.

Cậu không rõ nam nhân đang nghĩ cái gì.

Trước kia cậu đã từng thấy qua, Đàm Tấn muốn cái gì đó, nhưng cha mẹ không mua cho thì ồn ào vòi vĩnh, khi mua cho cậu ta rồi lại bị cậu ta bỏ qua một bên.

Nam nhân, có lẽ cũng giống như vậy.

Không chiếm được luôn là tốt nhất. Lúc chiếm được thì ghét bỏ.

Cậu không thú vị như vậy, trừ bỏ học tập và chơi Piano thì cái gì cũng không hiểu, nhận được quà cũng chỉ ngây ngốc, làm sao cũng không thể khẩu giao cho nam nhân để ‘bày tỏ báo đáp’.

Khó trách nam nhân chán cậu.

Tần Qua một bên khóc một bên men theo ven đường chậm rãi đi, cũng không biết mình đã đi tới nơi nào. Mẹ dặn hỏi xong thì sớm trở về cũng bị cậu quăng ra sau đầu.

Chia tay cũng đã chia rồi, sớm trở về hay tối trở về đều giống nhau thôi.

Có lẽ giữa chừng xảy ra chuyện gì cũng tốt, cậu không còn quan tâm gì nữa rồi.

Sắc trời đã tối sẫm, người trên đường dần dần trở nên thưa thớt.

Đèn đường rực rỡ mới lên, từng ô cửa trên nhà cao tầng xa xa cũng dần sáng, có lẽ còn có người tăng ca. Ở ngã tư đường, xe hơi chạy như bay trên xa lộ kéo ra một vệt sáng thật dài. Không nhìn thấy rõ khuôn mặt những người đang tới, chỉ dựa vào đèn pha xe hơi chiếu vào trong nháy mắt thấy được một chút cái bóng.

Thì ra thành thị ban đêm cô đơn lạnh lẽo như thế.

Sao trước kia cậu chưa từng nhận ra.

Về nhà thôi.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua xoa xoa mặt, đưa tay gọi taxi.

Lúc Tần Qua đẩy ra cửa nhà đã là chín giờ tối.

Giúp việc đứng cúi đầu đầy trong phòng khách, mẹ cậu ở một bên lau nước mắt. Cha ngồi trên sofa rõ ràng cơn giận còn chưa tiêu, vừa thấy cậu tiến vào thì giận dữ nói: “Còn không cút lại đây cho ta!”

Kỳ lạ là Tần Qua không có chút cảm giác nào, trong lòng bình tĩnh như đã chết, đi qua nói: “Con đã chia tay với Lâm Hi Liệt. Lúc nào có thể ra nước ngoài?”

Tần mẹ bị dọa đến há to miệng, Tần cha cũng có chút giật mình sững sờ.

“Hai tuần nữa...”

“Có thể nhanh hơn được không?”

Cậu không muốn ngốc ở cái chỗ này nữa.

Trong khuôn viên trường nơi nơi đều có bóng dáng nam nhân.

Nam nhân chờ cậu ở cửa phòng học, cùng cậu ăn cơm trưa trên sân thượng, hôn cậu, ở dưới lầu ký túc xá đón cậu, chơi trên sân bóng rổ.

Cậu sợ những thứ đó qua lại sẽ như bóng ma quấn lấy cậu.

“À... Ừ... Ba sẽ thúc giục bên kia một chút.”

“Cám ơn ba ba. Cái di động kia cũng ném đi, vô dụng rồi. Con đi ngủ đây.”

Không đợi cha cậu phản ứng, Tần Qua đã xoay người xuyên qua giúp việc đi lên lầu. Bước lên cầu thang tựa như đi trên mây.

Tần mẹ chạy đuổi theo: “Con trai, con chờ mẹ một chút! Con trai, con trai!”

Tần mẹ đuổi tới cửa, nâng mặt Tần Qua mới phát hiện ánh mắt cậu đều không có tiêu cự.

Tần mẹ vội túm Tần Qua vào phòng, đóng cửa lại, dùng bàn tay xoa mặt cậu.

“Con trai, con sao vậy? Đừng dọa mẹ mà!... Có phải tên kia làm chuyện có lỗi với con hay không? Mẹ đi tìm nó tính sổ!”

Tần Qua bắt lấy tay mẹ cậu chậm rãi nói: “Mẹ à, con không sao.”

Tần mẹ vẫn là vẻ mặt không tin: “Con đừng dọa mẹ! Không cần luẩn quẩn trong lòng a! Mẹ hiểu rõ con nhất, con mà xảy ra chuyện, mẹ biết làm thế nào đây!”

“Con thật sự không có việc gì, chỉ là muốn yên lặng một chút.” Tần Qua miễn cưỡng cười, “Con mệt quá, buồn ngủ.”

Con trai như vậy rõ ràng không bình thường, hơn phân nửa chính là đi gặp tên kia bị cái gì đó kích thích, Tần mẹ sợ cậu luẩn quẩn trong lòng.

Tần Qua đứng lên kéo bà ra cửa, nhẹ nhàng đẩy bà đi, rồi đóng cửa khóa trái lại.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Con trai, có chuyện gì thì kêu mẹ! Đêm nay mẹ không ngủ!”

Bên trong không trả lời.

Sức lực toàn thân Tần Qua đều như tháo nước, lập tức nằm úp sấp trên giường.

Lúc ban đầu khiếp sợ, thương tâm qua đi, thế nhưng chỉ còn lại cảm giác trống rỗng.

Cậu đời này lần đầu tiên yêu đương khắc cốt ghi tâm, thì bị người yêu lừa dối, bị cậu bắt gian tại trận mà kết thúc.

Sau đó cậu mới biết được, đây là lần đầu tiên cũng là lần yêu đương duy nhất trong đời cậu.

Cậu không phải là người thích dây dưa không rõ, ngay cả khi cậu còn nhỏ cũng không tranh giành cái gì với người khác. Đến lúc thế này, cũng chỉ có thể tự mình rời đi cho kiên cường một chút.

Không nghĩ tới thật sự bị Đàm Tấn và mẹ nói trúng rồi. Đây có lẽ là người ngoài cuộc thì sáng suốt.

Tần Qua lắc đầu, không muốn suy nghĩ về những điều xấu của nam nhân nữa.

Hãy để người đàn ông lưu lại trong tim cậu một hình ảnh đẹp nhất đi.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Um... Nóng quá... Nhưng sao lại phát run?...

Cái mũi thở ra hơi nóng quá... Cổ họng cũng thật khó chịu... Mí mắt nặng trĩu đến không mở ra được...

Tần Qua cố sức giật giật ngón tay, lập tức nghe được bên tai truyền đến thanh âm kích động của mẹ cậu:
“Con trai, con trai tỉnh!”

Hmm?... Mình bị bệnh sao?... Thật là khó chịu...

Tần Qua miễn vừa mở mắt, ánh vào mi mắt chính là một mảng tường trắng toát, một vòng người đứng vây xung quanh giường, ba mẹ, quần gia, còn có bác sĩ mang mắt kính, y tá.

Tần Qua nhìn qua phải, trên giá treo một chai nước biển, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, mấy con chim nhỏ đậu ở đầu cành liễu ríu rít kêu.

“Con trai, con cảm thấy thế nào? Tần mẹ nghiêng người lại gần cầm tay cậu, khuôn mặt vô cùng tiêu tụy.

“Con bị sao vậy?...”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Con thật là!” Tần mẹ vừa tức lại đau lòng, “Hôm qua con khóa trái cửa làm cái gì! Buổi sáng chín giờ mẹ thấy con còn chưa dậy, gõ cửa làm sao cũng không thưa, dùng chìa khóa dự phòng đi vào thì thấy con không thay đồ nằm úp sấp trên giường! Con trai à, con có chuyện gì thương tâm cũng không nên làm khổ thân thể của mình như thế!”

“Hôm qua quá mệt mỏi... Nên trực tiếp ngủ luôn...”

“Aizz... Con đó... Ngủ cũng không thay đồ! Đến ăn một chút cháo đi! Mới vừa nấu sáng nay đó.”

Tần mẹ cầm lên cà mèn cách nhiệt, mở nắp, cháo còn nóng hôi hổi bốc lên hơi nóng. Tần Qua được mẹ cậu nâng ngồi dậy, từng ngụm nhỏ ăn cháo. Chợt nhớ tới có mấy lần sau khi quan hệ, cậu đau xương sống thắt lưng ngồi trên giường, nam nhân cũng từng ngụm từng ngụm nuốt cậu như vậy, tự nhiên Tần Qua cảm thấy ăn không vô nữa.

Cậu nhẹ nhàng đẩy ra bát, Tần mẹ liền vội vàng hỏi: “Mới ăn có một chút mà, ăn nhiều hơn chút đi...”

Tần Qua lắc đầu: “Con không đói bụng, con muốn ngủ.” Rồi nằm xuống kéo chăn lên.

Tần mẹ bất đắc dĩ cùng Tần cha liếc nhau, đành phải cùng bác sĩ y tá đi ra ngoài.

Ngoài cửa đầu tiên là truyền đến thanh âm của bác sĩ, nói gì đó “Tình huống cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là đã chịu đả kích nên khả năng miễn dịch bị yếu đi, hơn nữa buổi tối ngủ không đắp chăn, dễ cơ thể bị lạnh... Cần nghỉ ngơi nhiều...” Tiếp theo chợt nghe mẹ cậu nén giận: “Nhìn đi, ông bác con trai đến như thế, thấy nó đã xảy ra chuyện chưa! Nếu con trai bị trầm cảm, tôi xem ông muốn xử lý làm sao!” Tiếp theo thì hu hu khóc lên, thanh âm bất đắc dĩ của cha cũng vang lên: “Bà không đi trách cái thằng vô liêm sỉ kia sao lại trách tôi... Được rồi được rồi, là tôi không đúng, bà đừng khóc, thế này còn ra thể thống gì, con trai còn đang nghỉ ngơi...”

Tần Qua nhắm mắt lại, kéo chăn lên một chút che lỗ tai lại.

Ngày hôm qua, mọi chuyện sau đó, cậu không có chút ấn tượng nào.

Cậu cũng không muốn hành hạ cơ thể mình, chỉ là cậu mệt mỏi không muốn động.

Lúc Tần Qua mở mắt lần nữa đã là buổi chiều. Mẹ cậu ngồi bên giường đan áo len, bên cạnh để một chồng sách, đều là sách giáo khoa của học kỳ này.

Một tuần không đi học, hiện tại lại bị bệnh không biết đã bỏ qua bao nhiêu nội dung. Bất quá cũng không sao, dù sao cũng sẽ ra nước ngoài.

Tần Qua ngồi dậy yên lặng cầm sách lên. Mới xem trong chốc lát, thì có người ở bên ngoài gõ cửa. Tần mẹ nhìn cậu một cái, đứng dậy đi ra, mới mở ra khe cửa thì đã vui sướng mà nói: “Con trai con trai, mau nhìn xem ai tới thăm con?”

Tần Qua nâng mắt lên, thì ra là Đàm Tấn.

Tần mẹ nói câu “Các con chậm rãi nói chuyện” thì ra ngoài.

Đàm Tấn vừa thấy cậu đã nhăn mày lại: “Aizz... Cậu xem cậu đi... Đã muốn thành cái dạng này...”

Lúc trước còn tươi ngon mọng nước như hoa đào, vô ý liếc mắt cũng đầy phong tình, hiện tại tiêu tụy hốc hác thành như vậy, khuôn mặt so với trang phục bệnh nhân còn trắng hơn, cằm cũng vừa gầy lại vừa nhọn. Cơ thể nguyên bản đã không có mấy lượng thịt, hiện tại lại càng mỏng nhẹ như một bộ xương. Tự nhiên hẳn cảm thấy lông mi cậu cũng trở nên nhỏ nhắn hơn, có chút gió nhẹ cũng run rẩy, làm cho người ta có loại ảo giác chạm vào sẽ vỡ nát.

“Nếu không phải chú Tần tới hỏi tôi, tôi còn không biết đã xảy ra chuyện rồi.”

Tần Qua biết hẳn đang nói cái gì, lẳng lặng rũ mắt xuống.

Thấy bạn thân một bộ sắp thành người trời như thế, Đàm Tấn bất đắc dĩ nói: “Aizz... Tôi sai rồi, không nên nói về hắn.” Mấy câu như “Sớm đã nói cậu đừng thân cận với hắn mà không nghe” linh tinh gì đó, ngoại trừ tiếp tục đả kích người ta cũng chẳng dùng được gì.

“Cậu sao rồi? Thân thể đã tốt chưa? Tính tới lúc nào thì đi học lại?”

“Có thể sẽ không đi học nữa... Tôi muốn ra nước ngoài ...”

“Cái gì?!” Tròng mắt Đàm Tấn thiếu chút nữa rớt ra, “Còn tới nữa học kì nữa, cậu muốn đi sao?”

“Uh.”

“Aizz... Được rồi...” Hơn phân nửa lại có liên quan với người kia, hẳn cũng là mấy ngày trước mới thấy được tin tức trên báo lá cải. Lần sau gặp hẳn nhất định sẽ đánh đến ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra. Người tốt như Tần Qua hẳn cũng dám tổn thương, xì!”Tôi có lẽ phải mài xong ghế trung học để lấy về cái bằng tốt nghiệp đã, cậu cứ đặt chân qua đó làm nóng đất trước đi.”

Đàm Tấn muốn nói một chút chuyện vui nhưng vừa dứt lời thấy Tần Qua rũ mắt bộ dáng u buồn lại cảm thấy cổ họng như bị chặn lại.

“Ah, đây là bài thi gần nhất, là Cố Mộng nhờ tôi mang qua cho cậu.”

Tần Qua nhận lấy mở ra nhìn: “Thay tôi cảm ơn cô ấy.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Đàm Tấn kể một chút chuyện lý thú ở trường học với ký túc xá, cái gì Triệu Thiên Nhất theo đuổi con gái bị từ chối, rồi La Chấn đi học xem Hentai bị thầy giáo bắt được, cậu ta chơi bóng đập vào cái trán ... Trong lúc hắn ra sức mà nước miếng tung bay, Tần Qua cuối cùng cũng lộ ra một chút tươi cười.

Có thằng bạn như Đàm Tấn cũng tốt, ở bên cạnh luôn nói chuyện, cậu sẽ không có tâm tư nghĩ tới nam nhân.

Tần Qua truyền nước biển hai ngày, bệnh tình chuyển biến tốt hơn rất nhiều, sau đó bị đón về nhà ở, theo mẹ cậu nói là sợ “Lây nhiễm bệnh”. Mấy ngày nay cậu đều vui đầu xem sách giáo khoa cùng tiếng Anh, TV cũng không xem, máy vi tính cũng không mở ra. Nếu cậu không toàn tâm toàn ý làm một việc gì đó thì luôn sẽ nhớ tới nam nhân. Mẹ cùng cha cậu nói chuyện làm việc đều thật cẩn thận, một bộ muốn hỏi lại không dám hỏi, cậu nhìn cũng mệt nhưng cũng không muốn giải thích. Cha đem điện thoại di động trả lại cho cậu, đến nỗi cái di động nam nhân đưa cậu kia cũng đi theo.

Tần Qua hết bệnh rồi thì xin cha một cái “Xin phép giả”, muốn quay về trường học thăm thầy cô bạn bè một chút, sẽ ở ký túc xá cậu không ở được vài ngày kia, cùng nhóm bạn bắt hòa thật lâu tâm sự. Ký túc xá là nam nhân bắt buộc cậu ở, mới qua ba tháng thì bọn họ chia tay. Thật sự là cuộc sống thật lắm đổi thay bất ngờ.

Tần Qua đi tới văn phòng chào tạm biệt các thầy cô, mấy ngày trước Tần cha mới đến làm thủ tục, mọi người cũng biết Tần Qua muốn ra nước ngoài, đều tỏ vẻ ra ngoài nhớ cố gắng nhiều hơn để xứng đáng với mong đợi của mọi người. Được chủ nhiệm lớp sắp xếp, cậu còn chào tạm biệt học sinh cả lớp, trường hợp cảm động ngoài ý muốn, còn có mấy nữ sinh khóc.

Đi qua phòng học cậu từng ngồi cùng bàn với Lâm Hi Liệt, ngồi bên trong, lại là một nhóm người lạ mặt.

Tần Qua cảm thấy mình đời này cũng khó có thể quên một khắc nam nhân ngẩng đầu lên kia, còn có lần đầu tiên cậu giúp hắn học bổ túc trong buổi chiều nắng đẹp.

Thời gian ngọt ngào trong quá khứ, sau khi chia tay đều trở thành vết sẹo.

Nếu khi đó cậu không nói chuyện với nam nhân, có lẽ hiện tại cậu vẫn đang còn đang chăm chỉ học tập, thi đậu đại học nước ngoài, ra nước ngoài, gặp được một cô gái tốt, rồi kết hôn, kết thúc một cuộc sống yên bình.

Quen biết nam nhân, ở cùng nam nhân, cậu cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Đi qua sân bóng, Tần Qua hơi hơi ngần người.

Trên sân bóng vẫn còn một đám người ra sức chạy chạy. Đầu hạ đã có chút gió khô nóng thổi qua mặt cậu, làm cho cậu có chút cảm giác trống rỗng khó hiểu.

Xa xa trên sân khấu, không một bóng người.

Không lâu trước đây, nam nhân còn đi lên tặng hoa cho cậu.

Tần Qua sợ chính mình ngốc tiếp lại sẽ nhớ tới nam nhân, vội vàng đi nhanh vài bước, muốn đi nhìn lại thư viện.

Cậu không muốn lên sân thượng.

Kỳ thật sân thượng cũng không có ai, cũng chỉ có vài tàn thuốc.

Sau khi dạo khắp từng góc ngách của trường học đã là bảy giờ rưỡi. Trong sân trường trống không, trừ sân bóng rổ vẫn còn mấy người không biết mệt đang chơi bóng, tất cả mọi người đều đã lên tiết tự học buổi tối, từng cửa sổ phòng học đều hắt ra ánh đèn sáng trắng.

Tần Qua có chút cô đơn mà nhìn phòng học trong chốc lát, xoay người chậm rãi đi về hướng ký túc xá.

May mắn chìa khóa cậu còn giữ, Đàm Tấn mà thấy cậu có lẽ sẽ rất kinh ngạc.

Tần Qua tưởng tượng bộ dáng Đàm Tấn há to miệng ánh mắt ngốc ra, nhin không được cong cong khoe miệng. Ngẩng đầu, mới phát hiện phía trước cách đó không xa đậu một chiếc xe.

Sao lại đậu xe ở chỗ này?... Bãi đậu xe không phải ở bên kia sao?...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Trong lòng Tần Qua bỗng nhiên có chút bất an, do dự một chút bước nhanh hơn.

Bỗng nhiên phía sau mơ hồ có tiếng bước chân nhỏ, Tần Qua khẩn trương quay đầu lại chỉ kịp thấy một cái bóng đen, sau đầu bị vỗ mạnh một cái, ngắt đi. (+ +)

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Tần Qua vì cả người đau nhức mà khôi phục ý thức, mới nhớ lại vừa rồi tựa hồ bị ai đó đánh bất tỉnh.

Đây là muốn bắt cóc tổng tiền sao?

Cậu mở mắt ra, lại mơ mơ hồ hồ cái gì cũng nhìn không thấy. Trước mắt hình như bị che một miếng vải đen. May là tay chân đều không bị trói.

Hình như mình bị đặt trên một cái sofa, phía dưới mông ngồi lên cái đệm mềm mềm.

Nhưng không gian cũng không lớn, cậu thử duỗi thẳng người ra chân lại đung phải phía trước. Cảm giác giống như là... Giống như là bên trong xe hơi.

Cậu cố gắng mở to hai mắt, nhưng không thể nhìn thấy cái gì.

Bỗng nhiên phía sau cổ có hơi thở ấm áp lướt qua, Tần Qua lập tức run lên. Tiếp theo hai cánh tay hữu lực vòng qua thắt lưng cậu ôm cậu lên đùi.

Hơi thở quen thuộc, lực đạo quen thuộc, Tần Qua thiếu chút nữa thì rớt nước mắt.

Thì ra thân thể so với ý thức còn nhanh hơn... nhận ra chủ nhân.

Tần Qua ngẩng đầu cắn chặt môi dưới, sống chết đem nước mắt nghẹn trở về. Không quan tâm mà muốn từ trên người nam nhân xuống dưới, đưa tay mở cửa xe.

Cánh tay nam nhân lại giống như gọng thiếc gắt gao kẹp chặt cậu, phía sau cổ cũng bị quen thuộc mà hôn lên.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Nam nhân rút cuộc tính làm cái gì?!

Ăn vụng bên ngoài bị cậu bắt được một câu cũng không giải thích, còn muốn nhai lại sao?

Thân thể mình tinh còn không đủ thỏa mãn hần sao?

Tần Qua cắn chặt khớp hàm một câu cũng không nói, chỉ muốn chạy ra ngoài, thậm chí hoảng đến lấy tay đánh đầu nam nhân.

Nam nhân dùng một tay đã bắt hai tay cậu, đặt tại trước thắt lưng, một bàn tay lật cầm cậu qua hôn sâu. Tần Qua liều mạng muốn trốn tránh, sức lực nam nhân lớn đến gần như muốn đem cầm cậu tháo xuống. Bỗng nhiên trong miệng tràn ra vùi vị tanh mặn, hình như cậu đã cắn đứt môi nam nhân.

Tần Qua cũng không quan tâm nam nhân có tức giận hay không, chỉ lo ra sức giãy giụa.

Lại như vô số lần khác, cậu cắn bản không phản kháng được nam nhân. Nam nhân đem hai tay đang giãy dựa lưng tung của cậu dùng cà-vạt trói lại, cởi bỏ áo khoác cậu, cởi sơ mi bên trong, tiếp theo lại cởi quần cùng quần lót của cậu, lại một lần nữa lột sạch cậu, rồi mới đặt lại chỗ ngồi.

Tần Qua xấu hổ và giận dữ đến không làm gì được.

Trên đời sao lại có nam nhân vô sỉ như thế? Chia tay rồi còn muốn đến cưỡng bạo cậu?

Lúc trước cậu là bị mù hay sao mà lại có thể cùng một người như vậy ở một chỗ?

Nguyên bản còn muốn để cho nam nhân ở trong lòng cậu lưu một ấn tượng tốt đẹp, nam nhân lại làm ra loại chuyện này đối với cậu! Dùng vải đen bịt kín mắt cậu, muốn lừa ai hả? Dù sao hần cũng không biết xấu hổ! Lừa gạt hay không có gì khác nhau đâu?

Tần Qua chưa từng có ý nghĩ muốn chửi người như thế, nhưng vẫn sống chết cố nhẫn.

Một câu cũng không thể nói với nam nhân vô sỉ này.

Cho dù là mắng hần.

Tuy rằng nhịn được mắng chửi người khác, nhưng khoái cảm một chút cũng không nhịn được.

Nam nhân một bên ngựa quen đường cũ mà vuốt ve tính khí mềm mại rũ xuống của cậu, một bên cúi người xuống hôn cổ, hôn ngực cậu.

Tính cụt không thể khống chế mà sưng cứng lên, giác quan hoàn toàn rời bỏ lý trí.

Cảm thấy hoảng sợ nam nhân một đường hôn thẳng xuống, cuối cùng môi lại lưu luyến ở chỗ đó, Tần Qua nghĩ muốn thúc đầu gối ngăn cản nam nhân, lại bị nam nhân đè xuống, hai chân bị mở ra, rồi tính cụt đã cương bị ngấm vào trong cổ họng ấm áp ướt át.

Tần Qua không biết nam nhân muốn cái gì, cậu cũng không muốn biết.

Bị nam nhân ôm qua nhiều lần như thế, thân thể đã bị dạy dỗ đến không còn là của cậu. Thân thể tê dại không có một chút khí lực, chỉ có thể xụi lơ mặc cho nam nhân đem tính cụ ngâm trong miệng, lại nhổ ra, lại ngâm vào miệng, còn dùng lưỡi âu yếm tất cả các nếp gấp bên trên.

Tần Qua nhiều nhất bị nam nhân dùng tay an ủi đến cao trào, làm sao chịu được kích thích như vậy. Bàn tay thô ráp ma xát cùng bị khoang miệng ẩm ướt hâm nóng bao lấy mút vào, cảm giác căn bản không thể so sánh, nam nhân nhẹ nhàng hút một cái thì cậu cả người run rẩy mà cao trào, toàn bộ dịch thể bắn vào trong miệng nam nhân.

Trong mắt Tần Qua một mảnh ẩm ướt, sống chết cắn răng không tiết ra rên rỉ.

Cậu cũng hận bản thân không biết xấu hổ như thế.

Tùy tiện bị nam nhân nựng nựng sờ sờ liền kiên trì không được.

Tần Qua ra sức muốn ngồi dậy, lại bị thân thể nóng cháy của nam nhân đè xuống.

Nam nhân tựa hồ đem chất lỏng trong miệng phun ra, khiêu mở đôi môi cậu luồn vào trong, hương vị dịch thể dâng lên. Tần Qua muốn một ngụm cắn đứt đầu lưỡi hẳn, nam nhân lại giống như một chút cũng không sợ hãi, cuốn đầu lưỡi cậu mút vào, giống như thường ngày, lấy đi cả chất lỏng trong khoang miệng cậu.

Ngọt ngào tựa như mới hôm qua.

Hình ảnh nam nhân cưng chiều cậu cùng bộ dáng lúc bị bắt gian ở trong đầu Tần Qua khó phân lần lượt thay đổi, Tần Qua nhắm mắt do dự hồi lâu lại không có cách nào mạnh mẽ quyết tâm khép lại khớp hàm.

Cậu hận chính mình vô năng, hận nam nhân phản bội cậu. Hận nhất chính là chuyện cho tới bây giờ, cậu vẫn không có cách nào mạnh mẽ quyết tâm tổn thương nam nhân dù chỉ một chút! Là cậu hận không đủ sâu đậm, hay là rất lưu luyến nam nhân lúc trước vô cùng cưng chiều cậu?

Ngón tay nam nhân thấm dịch luồn vào trong cơ thể cậu, cậu liều mạng muốn đem ngón tay nam nhân đui ra ngoài cơ thể, nhưng nam nhân lại luồn thêm một ngón tay vào, ở trên vách thịt bên trong bôi đầy dịch, còn dùng lực căng ra huyết khẩu.

Tần Qua thật sự nhịn không được muốn khóc.

Nam nhân rút cuộc muốn tổn thương cậu đến mức độ nào mới đủ?...

cheveuxnoirs.wordpress.com

Ngón tay lui ra ngoài, tính cụ nóng cháy bùng bùng phấn chấn đâm mạnh tiến vào.

Tần Qua giống một con cá gần chết trong khoảnh khắc thét lên: “Aaa!... Không!... Không...”

Cuối cùng không thể chấp nhận thực tế cậu bị nam nhân cưỡng bạo, Tần Qua nhịn không được khóc lên, nước mắt mãnh liệt tuôn ra, từ khóe mắt trượt xuống, biến mất trong mái tóc ướt đầm mồ hôi.

Nam nhân chỉ hơi hơi ngừng vài giây rồi lại bắt đầu động tác, tách hai chân cậu ra, hơi hơi rời khỏi lại đã man đâm vào, cả người cậu đều bị đâm đến bay về phía sau, đầu cũng đụng phải cửa xe. Tay bầu vào vai nam nhân, nơi chạm vào tất cả đều là mồ hôi.

Lần trước ở trong xe làm là thẹn thùng lại hạnh phúc, lần này rõ ràng là bị cưỡng bạo... Số phận thật sự là thần kỳ...

Hóa ra chuyện đã từng đau đớn lại ngọt ngào, hiện tại lại là thuần túy tra tấn.

Dưới thân từng đợt khoái cảm không ngừng truyền đến, Tần Qua chỉ cảm thấy trái tim đã như tro tàn.

Cậu không nhìn thấy biểu tình của nam nhân.

Nam nhân hẳn là rất đắc ý phải không. Đùa giỡn cậu đến xoay quanh.

Bây giờ nghĩ lại, mang miếng vải đen che mắt cũng có chút ưu đãi. Ít nhất cậu không cần phải nhìn... khuôn mặt làm cậu vừa yêu vừa hận kia nữa.

May mắn, nam nhân vẫn không nói gì. Nếu nam nhân giống trước kia nói chút lời hạ lưu, cậu sẽ không chút do dự đánh một đấm vào mặt hắn.

Bỗng nhiên nam nhân lật Tần Qua lại, cậu giống như thú con nằm úp sấp, mặc cho nam nhân từ phía sau tiến vào độ sâu chưa từng có, giống như hai cái túi túi cũng phải chen vào.

Có lẽ là bởi vì thật lâu đã không cùng nam nhân làm, Tần Qua cảm thấy nam nhân hôm nay sức lực lớn đến dọa người. Thân thể va chạm phát ra tiếng nước dính nhớp *** mỹ, trong xe kín mít tràn đầy hương vị dịch thể. Cậu quả thực sắp hít thở không thông.

Nam nhân lại điên cuồng mà hôn lưng cậu. Từ cổ, đến xương sống, đến xương con bướm, dùng đầu lưỡi liếm qua, lại mút vào. Mồ hôi nam nhân nhỏ xuống người cậu, cậu đều cảm thấy được.

Lấy ra xuyên vào đủ rồi thì ra ngoài đi, còn muốn hôn môi vô ích này làm gì. Chỉ là tiền diễn giảm bớt thống khổ mà thôi.

Nam nhân duy trì tư thế này không biếtدام bao lâu, gần như làm cho cậu sinh ra ảo giác “Nam nhân gần đây không thường làm tình sao”. Phía sau Tần Qua bị ma xát đến gần như mất cảm giác, phía trước cũng bị nam nhân xoa nắn bắn nhiều lần, hai điểm trước ngực cũng bị bóp đến vừa hồng lại vừa sưng.

Nam nhân sẽ không đem mình làm chết ở chỗ này chứ?

Mọi người học xong tự học buổi tối sẽ phát hiện trên đường đến ký túc xá nằm một khối thi thể trần trụi dính đầy dịch thể. Qua điều tra thì ra là con trai út Tần gia.

Giật tít như vậy có thể có hiệu quả làm người nghe kinh sợ không?

Tần Qua nhắm chặt mắt chảy ra nước mắt, bỗng nhiên lại bị nam nhân lật qua, ôm ở trên người دام lên.

Trong thoáng chốc nhớ tới, đây hình như là tư thế nam nhân thích dùng nhất.

Vì khắc chế rên rỉ, Tần Qua cắn môi đến chảy máu. Bỗng nhiên nam nhân đem đầu của cậu ấn lên vai, cậu không chút suy nghĩ thì há miệng cắn vai hắn. Ném vào là vị huyết tinh cùng mồ hôi mặn. Giống như làm vậy có thể phát tiết ra hận ý của cậu.

Nam nhân lại giống không có việc gì, gắt gao bóp thắt lưng cậu, ở trong cơ thể cậu khiêu khích.

cheveuxnoirs.wordpress.com

P phía trước Tần Qua bị nam nhân xoa nắn, thân thể cong lên lại bắn một lần nữa. Nam nhân cũng đi ra, chất lỏng nóng bỏng toàn bộ để lại trong thân thể cậu.

Nước mắt dọc theo gương mặt chảy xuống. Nam nhân gắt gao ôm, giống như muốn đem cậu khảm vào thân thể, một bên trầm nặng thở dốc vừa nghiêng mặt dán lên ***g ngực cậu. Tần Qua cảm thấy ngực bị ép đau quá.

Nam nhân thở hổn hển trong chốc lát lại khởi động thân thể hôn môi cậu, giống người tham lam mút vào một chút cốt tủy trong xương heo. Vẫn hôn vẫn hôn, hôn đến môi đều sưng lên.

Tần Qua lại bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác không hiểu, giống như đêm nay vô luận là hôn môi hay làm tình đều mang hơi thở tuyệt vọng.

Cậu mệt đến không động đậy được chút nào, chỉ muốn tích góp từng tí từng tí khí lực, chờ nam nhân rời khỏi người cậu thì sẽ mở cửa xe đi ra ngoài.

Bỗng nhiên ngực chợt lạnh, trên cổ cũng có một chút sức nặng.

Nam nhân cởi ra trói buộc trên tay cậu, Tần Qua nỗ lực đưa tay lên ngực, đụng đến một cái dây nhỏ lạnh lạnh.

Đùi trong bỗng nhiên có cái gì ẩm ướt nóng nóng chà sát, hình như là nam nhân đang dùng khăn lau cơ thể cho cậu.

Nam nhân lau toàn thân cậu một lần, lại thay cậu mặc lại quần áo.

Toàn thân Tần Qua vẫn đang mệt mỏi, di chuyển một đầu ngón tay cũng run rẩy.

Nhưng là cậu không muốn ở cùng với nam nhân thêm một giây một phút nào nữa.

Mặc dù không còn chút sức lực nào, Tần Qua vẫn ngồi dậy lần mò mở cửa xe, mới vừa bước ra một bước, thì chân đã run rẩy không vững, phía sau cũng thật đau.

Tần Qua cắn răng xuống xe, lấy ra chiếc nhẫn trên ngực bị quần áo che lại, thậm chí có độ ẩm cơ thể. Cậu gỡ vòng cổ xuống, lại duỗi tay ra sau đầu tháo miếng vải che đen mắt, ném cả hai vào trong xe, đóng cửa lại.

Chia tay

Mà cửa này đóng thì cửa kia mở, lo gì, tác giả là tú bà tốt bụng

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Nam nhân không giữ cậu lại, cũng không đuổi theo.

Tần Qua xuống xe mới phát hiện ra xe hắc đầu ở sau ký túc xá.

Cậu khập khiễng đi đến cửa ký túc xá, nhìn về phía xa xa, tất cả phòng học đều đã tắt đèn. Thì ra đã qua tự học buổi tối.

Tần Qua lại lấy điện thoại ra nhìn, đã mười một giờ. Có lẽ cậu hôn mê một lúc lâu.

Cái dạng này, cậu không dám về nhà. Vào ký túc xá lại sợ kinh động bọn Đàm Tấn.

Tần Qua nghĩ nghĩ, quyết định tối nay ở ký túc xá.

Cậu mặc áo mỏng ngồi ở cửa cầu thang một hồi lâu. Gió buổi tối có chút lạnh, bệnh vừa mới khỏi không biết có thể vì vậy mà tái phát hay không.

Rõ ràng bị nam nhân kéo vào trong xe cưỡng bạo một lần, Tần Qua thật sự nghĩ sao cũng không ra.

cheveuxnoirs.wordpress.com

May là cậu cũng sắp ra nước ngoài.

Nam nhân chắc sẽ không vô sỉ đến mức phung phí mấy chục ngàn tiền vé máy bay đến nước Mỹ làm cậu đầu.

Tần Qua vùi mặt trong cánh tay, tay áo ướt.

Không biết ngồi bao lâu cậu mới chậm rãi đứng dậy, khập khiễng lên lầu.

Tiểu huyết đường như có chất lỏng chảy xuống, dính vào quần.

Tần Qua thật vất vả mới đi tới cửa, lấy ra cái chìa khóa mở cửa. Ký túc xá tối thui, còn có tiếng hít thở cùng tiếng ngáy. Cậu biết là La Chấn đang ngáy. Đàm Tấn với cậu đã từng oán giận rất nhiều lần, còn từng giáo dục một khóa về “văn hóa phòng trọ”.

Tần Qua bỗng nhiên cảm thấy thời học sinh đã cách mình thật xa.

Trong khi nhóm hồ bằng cầu hữu vô tâm vô phế mà sống, cậu lại nhanh chóng đòi bại, vỡ nát.

Trong bóng đêm Tần Qua mở tủ quần áo, bên trong vẫn còn quần áo. Từ sau khi xảy ra chuyện, cha mẹ vẫn luôn bận rộn, cái ký túc xá này cũng đã bị quăng ra sau đầu từ lâu. Cậu cầm một cái quần lót đi vào phòng tắm, cởi ra quần áo trên người ném xuống đất, trên quần lót quả nhiên dính dịch trắng.

Vừa nghĩ tới đó là của nam nhân lưu lại, Tần Qua đã vô lực muốn rơi lệ.

Vừa muốn vịn mở vòi nước, bỗng nhiên cánh cửa kéo vang lên một tiếng, mở ra.

Tần Qua còn chưa kịp che dấu thân thể trần đầy dấu vết của mình, quay đầu lại đã thấy Đàm Tấn mang biểu tình khiếp sợ che miệng lại.

“Cậu... Cậu đây là chuyện gì?...”

Gặp Tần Qua cúi mặt xuống không nói, Đàm Tấn đóng cửa lại tới gần cậu hạ giọng cả giận nói: “Đây đều là cái gì? Hả?!”

Trên da thịt ngà voi bình thường trắng nõn, dấu hôn xanh tím nhìn thấy ghê người, từ ngực kéo dài đến đùi trong. Đàm Tấn phẫn nộ mà bắt lấy cánh tay Tần Qua lật thân thể cậu lại, trên lưng cũng đều là mảng lớn mảng lớn hồng ngân, đùi trong còn sót lại trọc dịch màu trắng.

“Cậu nói cho tôi biết! Đây là cái gì?! Là cái gì?!”

“...”

“Đang nói chuyện với cậu đó! Có phải cái nam nhân kia hay không? Hắn ép buộc cậu sao?!”

“Cậu không nên hỏi ...”

Hoàn toàn không phải phản ứng lần đầu tiên bị cưỡng bạo, Đàm Tấn giận dữ, hung hăng lỗ mãng kéo cánh tay Tần Qua: “Tôi còn tưởng rằng cậu với hắn chỉ chơi trò ôm ôm hôn hôn, làm một hồi các cậu đã làm đến nước này?! Đầu cậu bị nước vào hả?! Ngay cả thân thể cũng dâng lên?!” Đàm Tấn nói rồi hung hăng đâm vào vách tường một đâm.”Tôi muốn gọi điện thoại nói cho chú Tần.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Không.” Tần Qua bắt lấy tay hắn. Thật vất vả mới dần xếp ỗn thoả, cậu không muốn làm lớn chuyện, để cho cậu an tâm ra nước ngoài thôi là ổn rồi.

“Tôi con mẹ nó đã sớm nên nhìn thấu bộ mặt thật của hắn, không cho cậu với thằng vô liêm sỉ đó lui tới! Chia cũng đã chia mà còn...”

Đàm Tấn đầy một bụng lời muốn mắng chửi, nhưng đối với Tần Qua cúi đầu cụp lông mi, lại cái gì cũng không phun ra được.

Tần Qua chậm rãi nói: “Cậu đừng đi tìm hắn... Dù sao tôi cũng sẽ rời khỏi đây... Được không?”

Đàm Tấn nổi giận thở hổn hển một hồi lâu, mở cửa phòng tắm ra ngoài, nặng nề đóng sầm cửa lại.

Hắn không biết tại sao mình lại tức giận như thế.

Cảm giác thật giống như là Tần Qua phản bội hắn.

Nhưng làm sao lại phản bội? Hắn lại không nói ra được.

Thật sự mà nói, Tần Qua chẳng qua là có người yêu mà không cho hắn biết, mà tên người yêu kia lại vừa vặn là người mà hắn vẫn luôn tránh xa được bao nhiêu thì tránh, hoặc là nói khinh thường quen biết – Lâm Hi Liệt.

Đêm nay thấy được bộ dáng Tần Qua sau khi làm tình làm hắn cực kì khiếp sợ, giống như trong lòng cuối cùng cũng mơ mơ hồ hồ nứt ra, sáng tỏ. Những chỗ khả nghi nhỏ nhỏ cũng đột nhiên xâu chuỗi lại với nhau, giống như một tia chớp xẹt qua soi rõ vạn vật, thông suốt.

Khó trách lúc trước Tần Qua sẽ hay xấu hổ ánh mắt mang chút sợ hãi, đều là bởi vì... Bởi vì cái tên vô liêm sỉ kia... Hơn nữa đến bây giờ vẫn còn cố bảo vệ tên đó...

Trong lòng Đàm Tấn bỗng nhiên chua xót vô cùng.

Người hấn nâng niu trong lòng lâu như thế, không nỡ tổn thương một chút nào, là bạn thân từ nhỏ, cứ như vậy bị người khác nhanh chân đến trước. Thẳng đến người ta bị chơi đùa, chơi đến chán rồi một cước đá văng, hấn mới nhận ra hấn đã ngu ngốc lâu như thế.

Từ đầu mình đã vẫn ôm loại tình cảm cấm kỵ này với Tần Qua.

Trách không được vẫn luôn phản đối cậu lui tới với Lâm Hi Liệt.

Có lẽ khi đó thì đã phát hiện tên kia chính là tình địch.

Buồn cười là bản thân vẫn còn nguy trang là anh em, là bạn bè, ở bên cạnh cậu giống như ruồi bọ ngày ngày riu rít, nhiều qua nhiều lại.

Thật sự là... Đã quá muộn.

Đàm Tấn dựa vào tường nhắm mắt lại, đầy đầu đều là hình ảnh Tần Qua toàn thân trần truồng vừa rồi.

Xương quai xanh mảnh khảnh, làn da trắng nõn, dấu hôn hồng hồng đỏ đỏ như là hoa đào trên tuyết. Long mi dài nhỏ run nhè nhẹ, làm cho người ta thật muốn đem cậu đặt dưới thân mà chà đạp.

Không biết bộ dáng Tần Qua say tình rên rỉ sẽ động lòng người đến mức nào...

Mà tất cả những thứ đó, đều đã bị nam nhân kia nhìn thấy...

Đàm Tấn ở ngoài cửa đứng một hồi lâu, mới nghe được cánh cửa “két” một tiếng, Tần Qua người đầy hơi nước từ bên trong đi ra.

Hấn vội vàng cầm khăn tắm tiến lên đem Tần Qua bọc lại, lại rót ly nước ấm cho cậu uống.

Tần Qua chậm rãi uống xong thì lên giường, vẫn nằm không nhúc nhích. Ngay cả hô hấp cũng dường như không có.

Đàm Tấn cào cào đầu, cũng lên giường. Giường hai người vừa vặn là đối diện nhau, Đàm Tấn nằm trên giường nhìn Tần Qua trong chốc lát mới xoay người chui vào chăn. Nhịn đã lâu, cuối cùng mới cúi đầu nghẹn ra một câu: “Rốt cuộc cậu thích hấn ở chỗ nào?”

Đối diện không trả lời.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Đàm Tấn lặng yên nhìn trần nhà.

Bên ngoài có chút ánh đèn không biết từ chỗ nào chiếu vào, trần nhà hiện ra màu lam nhàn nhạt.

Tần Qua cũng không phải không nghe được, cậu chỉ là không muốn trả lời.

Cậu không còn sức lực để nói bất cứ điều gì liên quan đến người nọ nữa.

Như vậy sẽ giống như vết sẹo lại bị xé mở. Đau đến sắp chết ngất đi.

Cậu hiện tại chỉ muốn quên đi nam nhân.

Ở trong yên lặng, Đàm Tấn trợn to mắt mắt ngủ nguyên một buổi tối, Tần Qua lại nhắm mắt “vô tâm vô tư” mà ngủ.

Ba ngày sau, Tần Qua bước lên chuyến bay đi đến Mỹ.

Hành trình rất thuận lợi, không có xuất hiện trường hợp cướp xe như Tần cha đã nghĩ, nhưng từ khi xe Tần gia ra khỏi cửa lớn, phía sau có hai chiếc xe lạ vẫn theo tới sân bay.

Tần cha quay đầu nhìn thoáng qua Tần Qua, cậu lại vô cảm giống không biết, ánh mắt đăm đăm nhìn ngoài cửa sổ.

Con trai biến thành như vậy, trong lòng Tần cha quả thật có chút áy náy. Lại nói ông vì chia rẽ đôi trẻ này, cũng coi như đã cống hiến chút “công sức nho nhỏ”.

Ở sân bay, Tần mẹ khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt, Tần cha cuối cùng cũng buông bỏ nói xin lỗi với Tần Qua, nhưng cậu chỉ lắc đầu, ôm chia tay cha mẹ với quần gia rồi vào cửa check-in.

Tần Qua vào phòng chờ, màn hình TV lớn trên tường đang phát tin tức giải trí: “Được biết, chế tác mới nhất của Long Đằng “Đêm Ả Rập” đã chính thức tuyên bố đổi nam diễn viên chính, theo người trong nội bộ đoán là bởi vì mấy ngày trước minh tinh Phạm Hi Văn có lẽ đã đắc tội một vị cao cấp trong công ty, không chỉ có vai chính bị đổi, ngay cả album mới cũng bị trì hoãn vô thời hạn, dự là sẽ đóng băng luôn...”

Tần Qua giống như không nghe thấy, đi đến cửa sổ sát đất, những chiếc máy bay đang bận rộn lên xuống.

Sau chương này sẽ là 3 phần ngoại truyện =.,= nói là ngoại truyện chứ thực ra cũng liên quan chút chút đến truyện. “Coi như là quà mừng năm mới ngọt ngào” (tác giả nói vậy). Có ai nhớ quà nghĩa là j hok =))

Thôi coi như là của mình nhá =))

P/s: tớ muốn tìm đoạn văn H + ngọt ngào làm , ai hiến truyện với (3)

Ngoại truyện: Xuyên vào (1)

“Tần Qua!”

Tần Qua ôm sách xoay người lại.

“Có chuyện gì vậy?”

Cậu mặc áo sơ mi trắng, quần âu màu nhạt, vóc dáng cao một mét bảy lăm, dáng người cân đối, có loại vẻ đẹp yên lặng như loài hoa quỳnh tỏa hương trong bóng đêm, thanh âm cũng làm người ta cảm thấy dịu dàng như gió thoảng.

Người đến là đàn anh của Tần Qua, khoa kiến trúc năm ba, hội trưởng hội học sinh người Hoa. Tính tình tao nhã, thành tích tốt, dáng người rất cao lại rèn luyện đầy đủ, là tình nhân trong mộng của rất nhiều cô gái. Lúc Tần Qua nhập học Đại học Stanford(1), là do hội học sinh sắp xếp thành viên tới đón, mà người đi đón Tần Qua chính là vị đàn anh này.

“Em có biết tới thứ sáu này chúng ta sẽ tổ chức lễ hội mùa xuân tết âm lịch không?”

“Oh... Có chuyện gì không ạ?” Hội học sinh người Hoa ở Stanford hàng năm đều tổ chức cái này.

“Kỳ thật anh có một yêu cầu hơi quá đáng.”

“Anh cứ nói đi.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Chuyện là như vậy, trong chương trình chúng ta có một tiết mục độc tấu Piano, nhưng người chơi Piano lại có việc không thể lên sân khấu, trong thời gian ngắn lại tìm không ra tiết mục nào lấp vào, anh biết em biết chơi đàn, muốn hỏi em có thể giúp đỡ một chút không?”

“...” Tần Qua lập tức cảm thấy thật khó xử.

Cũng không phải là cậu không muốn giúp.

Cậu hiện tại đối với Piano, nhất là biểu diễn trên sân khấu luôn luôn có một loại bóng đen không hiểu, vì vậy cậu cố gắng tập lực không lặp lại chuyện đó. Nam nhân gây cho cậu di chứng nhiều lắm, đây chính là một trong số đó.

Nhưng là đàn anh từ lúc cậu đến Stanford thì đã luôn trước sau giúp đỡ cậu rất nhiều, bao gồm đưa đón, làm thủ tục nhập học, dẫn cậu đi chọn phòng ở, thuê phòng, mua nội thất... vân vân..., cậu vẫn luôn cảm kích trong lòng. Hiện tại lần đầu tiên đàn anh mở miệng, cậu cho dù thế nào cũng không thể từ chối.

Thấy Tần Qua rũ mắt không nói lời nào, anh nói: “Nếu quá miễn cưỡng thì thôi.”

“Không... Chuyện này em nhất định sẽ giúp, cũng không biết kỹ thuật còn tốt không. Có nơi để luyện tập không?”

Đàn anh nở nụ cười: “Kỹ thuật của em dùng một nửa vẫn còn dư giả. Chúng ta có thể mượn phòng đàn bên học viện âm nhạc, xế chiều anh tới đón em đi.”

“Được.”

“Cứ quyết định như vậy đi.”

“Vâng, tạm biệt.”

“Bye bye.”

Tần Qua quay người lại tiếp tục đi về căn hộ.

Thôi thôi. Luôn trốn tránh cũng không phải là biện pháp, xem như đây là một cơ hội để vượt qua di chứng đi.

“Tách” một tiếng, phòng khách sáng lên ánh đèn vàng nhạt. Tần Qua cởi giày đặt ở cạnh cửa, mang dép lê vào phòng ngủ, mở máy tính đem sách để ở một bên.

MSN tự động login, một cái đầu lập tức nhảy ra: “Đã về rồi ah?”

“Uh.”

“Sắp đến tết âm lịch rồi đó, mọi người đều nơi nơi tiệc tùng mà tôi lại phải ngồi đây cặm cụi viết luận văn!”
Cộng thêm một biểu tình nước mắt như mưa T^T

Tần Qua nhin không được phì cười: “Tôi cũng đang viết luận văn mà.”

“Của cậu là tâm lý học, luận văn phỏng chừng so với tôi còn khủng khiếp hơn ” Icon cười đê tiện.

“Cậu vui rồi chứ, vậy nhanh đi viết đi.”

“Biết cậu lại đuổi tôi đi, tôi cút đây.” Icon gạt lệ.

Tần Qua mỉm cười, lê chuột đến dấu X đỏ ở góc trên bên phải.

Cậu đã 20 tuổi. Từ lúc mười sáu tuổi ra nước ngoài đến trung học Stuyvesant(2), rồi thi đậu đại học Stanford, đến bây giờ đã qua bốn năm.

Bốn năm huy hoàng thì ra trôi qua mau như thế. Cậu lại dường như một chút cảm giác cũng không có.

Lên đại học cậu chọn tâm lý học, hy vọng dựa vào tri thức học ở trường để trị liệu vết thương trong lòng. Nhưng cũng giống như bác sĩ thường không thể chữa hết bệnh cho bản thân, cậu cũng không thể chữa cho mình.

Mỗi ngày Đàm Tấn đều login nói chuyện với cậu.

Từ sau đêm Đàm Tấn phát hiện cậu bị nam nhân cường bạo, thái độ của hắn đối với cậu liền thay đổi 180 độ. Mỗi ngày đều phải lên MSN nói chuyện phiếm với cậu, một ngày không online, điện thoại sẽ bị khủng bố, còn phải nghe hắn kỳ kèo uốn éo một trận. Trừ lần đó ra, Đàm Tấn còn thường xuyên vào dịp tết bay từ Philadelphia tới California để thăm cậu, lễ Giáng Sinh, nghỉ xuân, nghỉ hè, một cái cũng không sót. Tần Qua hoài nghi có phải Đàm Tấn sợ cậu lại bị nam nhân cường bạo hay không, cậu còn úp mở mà tỏ vẻ nam nhân sẽ không rảnh rỗi đến mức chạy đến nước Mỹ cường bạo cậu, nhưng Đàm Tấn vẫn tỉnh bơ như không nghe thấy, tự làm theo ý mình. Nghe mẹ cậu nói, sau khi cậu đi Đàm Tấn không biết là bị cái gì kích thích, đột nhiên cải tà quy chính, hăng hái cố gắng, nhảy lên đứng nhất cả năm học, thi vào đại học kinh tế Wharton(3) (nghe nói cũng xin vào Stanford nhưng bị từ chối, làm Đàm Tấn buồn bực thật lâu.) Tần Qua không biết Đàm Tấn rốt cuộc bị cái gì kích thích, bất quá bạn lâu năm quay đầu về chùa, cậu vẫn là rất vui.

Tần Qua tìm tài liệu trong chốc lát, suy nghĩ lại nhin không được bay tới chuyện Piano.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Sau khi chia tay với nam nhân, hơn nửa khối lượng bài học so với trong nước lớn hơn, đã rất lâu cậu chưa chạm vào Piano.

Cho đến mùa hè năm tốt nghiệp trung học, cậu mới thử chạm vào một chút, nhưng lại lập tức giật bắn lên kinh ngạc ngồi chảy nước mắt, sau đó cậu đẩy nắp đàn, nằm trên Piano yên lặng trong chốc lát.

Ở trong lòng cậu, nam nhân dường như phân liệt thành hai người, trước khi từ H đảo trở về là một người, sau khi trở về là một người. Nghĩ đến lúc trước nam nhân đối với cậu thật là tốt, rồi lại nghĩ đến nam nhân như thế nào phản bội cậu, làm cho Tần Qua nhìn không được rơi lệ.

May mắn kĩ thuật đàn cũng không thụt lùi nhiều, đàn anh cho cậu tự chọn khúc nhạc nào đó quen thuộc, vậy nên Tần Qua chọn “Hôn lễ trong mơ”, hy vọng lần này lên đài diễn có thể bao phủ lên hồi ức cũ kia, vô luận là nam nhân lúc ấy tặng hoa, hay là... lời tâm tình sau đó.

Đàn anh vì chuyện này mà chạy tới chạy lui, ngay cả âu phục trắng cũng tìm tới giúp cậu.

Âu phục trắng tương đối khó phối đồ, nhưng đối với Tần Qua mà nói tựa như là đồ đo làm theo yêu cầu. Cậu mặc âu phục sẫm màu nhìn có vẻ cứng nhắc, không hợp tuổi, mặc đồ trắng lại giống như thiên nga tao nhã, lúc cúi đầu khí chất u buồn lại làm rạng rỡ thêm ba phần. Lúc diễn tập ngay cả đàn anh cũng nhìn đến có chút xuất thần.

Trong trường học nghe nói nữ sinh Trung Quốc ngưỡng mộ nhất chính là vị đàn anh này, bởi vì anh lịch thiệp, dễ dàng tiếp cận. Nhưng anh biết, Tần Qua không phải không được yêu mến, chỉ là đa số nữ sinh đối với Tần Qua đều chỉ dám thầm mến trong lòng, không dám tiến lên nói với cậu. Quanh thân Tần Qua luôn như có như không mang theo một chút u buồn và xa cách, làm cho rất nhiều nữ sinh cảm thấy nói với cậu nhất định sẽ bị cậu lơ đi.

Tần Qua đi lại ở lối nhỏ trong phòng thay quần áo, mơ hồ cảm thấy loại cảm giác trùng lặp thời gian và không gian. Vô luận là phòng thay quần áo, sân khấu, hay là Piano so với thời trung học đều hơn xa.

Bên ngoài vỗ tay rào rào, giống như cậu vừa mới khấn trương mà gọi điện thoại cho nam nhân đây thôi.

Không chút nào ngoài ý muốn, biểu diễn thực thành công.

Lúc Tần Qua đàn đến phần kết, dưới đài đã sớm đã la hét chói tai, thậm chí còn có người ở kêu “Encore!!!”

*Encore: nữa đề!!!

Người chơi đàn tốt như thế cũng không nhiều. Mà vừa chơi đàn tốt, bộ dạng lại còn dễ nhìn như thế lại là lông phượng sừng lân. (aka hiếm có khó tìm:D)

Nước ngoài so với trong nước cởi mở hơn, dưới đài thậm chí còn có gậy ánh sáng được ném lên, Tần Qua có chút giật mình, nhưng vẫn làm bộ thờ ơ đi đến giữa sân khấu cúi đầu.

Bỗng nhiên dưới đài lớn tiếng đánh trống reo hò lên, một thanh niên xa lạ mang áo khoác đen ôm một bó hoa chạy tới, quỳ một gối xuống dùng hai tay dâng lên trước mặt Tần Qua.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Quá khứ như đoạn phim ngắn tua lại trong đầu, Tần Qua lập tức cảm thấy có chút hốt hoảng, ngay cả ánh đèn cũng thật chói mắt.

Tần Qua theo bản năng lui về sau từng bước, nói: “Cám ơn cậu...” Thoáng sững sốt một chút, mới lại tiến lên tự mình tiếp nhận bó hoa trong tay thanh niên, cúi chào khán giả rồi đi xuống sân khấu.

Tần Qua đi đường cũng có chút không xong, trước mắt càng ngày càng mơ hồ, hình như nước mắt lại chảy ra.

Quả nhiên vẫn không thể...

(1)Đại học Stanford(hay Đại học Leland Stanford Junior) là viện đại học tư thục thuộc khu vực thống kê Stanford, California (Hoa Kỳ). Là viện đại học có diện tích lớn thứ hai trên thế giới, Viện Đại học Stanford có chương trình đầy đủ cho sinh viên đại học cũng như sinh viên sau đại học, cùng với một trung tâm y

khoa nổi tiếng và nhiều trung tâm nghiên cứu và dự án phục vụ. Cùng với Viện Đại học Harvard, Viện Đại học Yale và Viện Đại học Princeton, Viện Đại học Stanford nằm trong nhóm những viện đại học tốt nhất của Hoa Kỳ.

(2) Trường Trung học Stuyvesant(hay Stuy) là một trường chuyên toán và khoa học công lập ở Thành phố New York. Nó được coi là trường công lập cạnh tranh nhất của Hoa Kỳ, nơi có nhiều học sinh được nhận vào học tại các trường đại học danh giá nhất của Hoa kỳ hơn bất cứ trường phổ thông công lập hay tư thục nào khác. Ngôi trường được thành lập năm 1904 tại khu Đông Manhattan (East Side) và chuyển tới tòa nhà mới tại Battery Park City vào 1992. Stuyvesant được chú ý vì chương trình học rất mạnh, đã sản sinh ra nhiều cựu học sinh danh tiếng trong đó có những người giành giải Nobel. U.S. News and World Report xếp trường này thứ hạng 15 trong xếp những trường phổ thông “Huy chương vàng” của Hoa kỳ năm 2007. (Wiki)

(3) Đại học Wharton: Là trường kinh doanh cấp đại học đầu tiên trong Ivy League tại Hoa Kỳ cũng như trên thế giới. Trường được Joseph Wharton thành lập năm 1881, cho đến nay Wharton vẫn được xem là trường dẫn đầu toàn cầu trong nhiều chuyên ngành đặc biệt là về tài chính (finance). Wharton nổi tiếng là nơi thu hút nhiều nhà tuyển dụng trên Wall Street và đào tạo ra những chuyên gia hàng đầu tiêu biểu như Donald Trump và Warren Buffett.

Cái tên nói lên tất cả =.,=

Ngoại truyện: Xuyên vào (2)

‘Nói thật’ hay ‘đại mạo hiểm’

Bỗng nhiên thất lưng bị người mạnh mẽ ôm lấy đặt ngồi lên sofa, bên tai cũng vang lên thanh âm quen thuộc: “Tần Qua? Tần Qua? Em sao vậy?”

Tần Qua lắc đầu, đem hoa đưa cho người ta: “Tôi bị dị ứng phấn hoa...” Rồi mới đứng lên, đầu óc choáng váng tìm kiếm toilet, cũng không quan tâm người nọ kéo cậu gọi tên cậu, nghiêng ngã lao đảo đi vào toilet.

Chóp mũi càng ngày càng đau, trước mắt cũng càng ngày càng mơ hồ, vừa mới vừa đi vào ngăn giữa đóng cửa lại, nước mắt đã trào ra.

Tần Qua che miệng tựa vào trên ván cửa, nước mắt tuôn rơi, muốn dừng cũng dừng không được.

Dấu ấn nam nhân để lại trên người cậu quả nhiên là quá sâu. Không biết muốn tới lúc nào mới có thể nhổ ra.

Lời nam nhân nói, ‘làm cho cậu mỗi lần đánh đàn nhớ đến nam nhân như thế nào làm cậu’, cậu cũng nhớ tới.

Nghĩ đến câu nói kia của nam nhân “Ông xã em không thích em xuất đầu lộ diện bên ngoài ” nghĩ đến bộ dáng nam nhân nhăn mày giảo biện* nói, nghĩ đến trái tim cũng co rút lại.

*Giảo biện: giảo hoạt + biện hộ

Bốn năm qua cậu không đeo đồng hồ hay dây chuyền, ngay cả phim rạp cũng không đi xem. Từng thử quen với nữ sinh mến mộ cậu, nhưng cậu không hề động tâm hay chìm vào cảm giác yêu đương, trốn tránh đối phương nhiều lần ám chỉ hôn môi, cuối cùng cũng chấm dứt bằng chia tay.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Cậu cuối cùng cũng hiểu được, cậu đã không có cách nào đi yêu người khác nữa.

Cậu đã dùng hết tình cảm cả đời trên người nam nhân, đã mất đi năng lực yêu.

Mà bây giờ, cậu mới sâu sắc cảm nhận được, nam nhân ở mỗi một giọt máu trong thân thể cậu, chưa bao giờ rời khỏi.

Nam nhân tựa như cái bóng của cậu, đi chỗ nào cũng có. Đến ngày cậu chết.

Tần Qua không tiếng động mà khóc thật lâu, mới dùng giấy lau lau mặt rồi ra ngoài, đàn anh lo lắng tựa vào bồn rửa tay nhìn cậu.

“Em xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì...”

Tần Qua thấp đầu, vội vàng lách qua người đàn anh, lại bị kéo tay lại: “Anh đưa em về.”

“Vâng...” Tần Qua quấy người một cái rút tay về.

Đó cũng là một trong những di chứng... Không muốn bị người khác chạm vào...

Hai người yên lặng đi đến dưới lầu nơi Tần Qua thuê phòng, lúc chia tay, đàn anh mới chậm rãi nói: “Thật có lỗi, làm em nhớ tới chuyện không vui.”

“Không sao.”

Là cậu không đủ mạnh mẽ, không thể chống lại ma quỷ trong tim.

Đàn anh do dự tìm từ: “Nếu ngày nào đó em có tâm sự muốn nói ra... Có thể tới tìm anh...”

Tần Qua miễn cưỡng cười nói: “Cám ơn anh...”

Chuyện vô sỉ không thể quên được nam nhân như vậy, cậu sẽ không nói cho người khác biết.

Đàn anh còn do dự một chút, như muốn nói gì đó nữa nhưng Tần Qua đã gạt đầu rồi lên nhà, bóng dáng gầy nhỏ rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Đứa nhỏ này thường ngày tao nhã lễ phép, trầm tĩnh lạnh nhạt, hôm nay trong lúc vô ý lại động đến tâm sự của cậu. Nói vậy cậu đã từng trải qua một đoạn thời gian khắc cốt铭心. Nếu như thế, vậy cô gái nào mới có thể lọt vào mắt xanh của cậu đây?

Tần Qua vào nhà ngay cả đèn cũng không mở, sờ soạng đi vào phòng ngủ rồi bỏ nhào xuống giường.

Trong đầu hoàn toàn trống rỗng mà nằm úp sấp trong chốc lát, mới chậm rãi đứng lên cởi quần áo lên giường chui vào chăn.

Có lẽ thêm vài lần nữa thì sẽ tốt thôi, chết lặng thì tốt rồi...

Người sau khi khóc dường như đặc biệt mệt mỏi, Tần Qua nhắm mắt lại chậm rãi thiếp đi.

Trong mông mông lung lung, dường như có một vật lớn nóng cháy ở nơi khó có thể mở miệng kia của cậu rút ra xuyên vào. Thiêu đốt cậu từ trong ra ngoài, toàn thân cũng muốn hóa thành tro.

Tần Qua mơ mơ hồ hồ mở mắt, nam nhân đang ở trong thân thể cậu luật động di chuyển, sợi tóc đen nhánh rũ xuống, còn có mồ hôi trong suốt nhỏ giọt, đánh đu ở trên trán. Lông mi thật dài rũ xuống, môi đỏ tươi khê nhếch, chóp mũi cũng đeo một giọt mồ hôi. Bởi vì gồng lên mà hơi hơi nổi lên cơ bắp mạnh mẽ cứng cỏi, gợi cảm tới cực điểm.

Tần Qua có chút không biết đang ở nơi nào: “Hmm...? Lâm Hi Liệt...”

Nam nhân khê nâng mắt lên, khuôn mặt ở trước mặt cậu càng ngày càng biến lớn, rồi môi bị ngăn chặn.

Lặp lại trở mình quấy, mút vào. Hơi thở nam nhân làm đầu óc cậu choáng váng.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Hôn xong lại thuận theo cái cổ mảnh khảnh của cậu mút hôn đi xuống, xương quai xanh bị tóc nam nhân cào ngứa.

“Ừm... Ân... Lâm Hi Liệt...” Rên rỉ một tiếng so với một tiếng còn ngọt hơn.

“Kêu ông xã.” Nam nhân nói ra một câu, lại liếm lên đầu nhũ của cậu.

“A!... Ông xã...” Tần Qua vô thức cong người lại.

“Đã bảo em đừng xuất hiện bên ngoài nữa, em vẫn cố đi, sẽ bị trừng phạt.”

“Em... Em nào có... A!” Ngực bị mạnh mẽ cắn một cái.

“Trừng phạt là ‘nói thật’ với ‘đại mạo hiểm’, em chọn một cái đi.” Nam nhân xấu xa mà cười.

“... Điều không muốn...” Cậu rõ ràng không có làm gì hết... Chỉ đánh đàn một chút mà thôi... Vậy mà cũng bị nam nhân trêu chọc...

“Không muốn sao?” Nam nhân hạ thất lưng mạnh mẽ đâm một chút, “Vậy chờ không xuống giường được đi.”

“Hức...” Lại... Lại như vậy... Nam nhân không thể đứng đắn một chút sao...

“Chọn một cái, làm được thì bỏ qua cho em.”

“...” Nam nhân sẽ giữ lời sao? Trước kia mỗi lần không phải đều làm cậu đến ngất xỉu đi sao?

“Không tin anh? Hử?!”

“A! ...” Lại bị mạnh mẽ đâm vào.

“Nếu không chọn thì làm cả hai.”

“Không không không... Vậy... vậy ‘nói thật’ đi...” Dù sao nam nhân cũng không biết có phải là thật lòng hay không...

“Em xác định rồi?” Nam nhân cười đến thích thú.

“Hmm... Ủh...” Tuy rằng cảm thấy như là có bẫy, Tần Qua chần chờ một chút vẫn là gật gật đầu.

“Quy tắc chính là anh làm một lần trước, anh kêu em nói cái gì thì em nói cái đó. Nếu có một lần không nghe theo cũng tính thua, đêm nay chịu để anh làm đi.”

“...” Tần Qua càng ngày càng cảm thấy giống như rơi vào bẫy.”Tại sao quy tắc đều do anh quyết định.”

“Anh trừng phạt em, đương nhiên là theo quy tắc của anh.”

“...” Hình như cũng có lý... Nhưng vấn đề là, nam nhân ra quy tắc khăng định đều có lợi cho hắn...

“Anh cho em tự chọn rồi, em còn muốn thế nào nữa?”

Tần Qua bị nam nhân từng bước ép sát khiến cho đầu óc choáng váng: “...Vậy... Vậy anh nói đi... muốn em nói cái gì...”

Nam nhân cuối cùng lộ ra mỉm cười hài lòng, lại làm cho Tần Qua cảm thấy nguy hiểm vô cùng: “Kêu ông xã.”

“!...” Cậu biết mà! Hắn lại muốn chơi dê tiện!

“Kêu đi nào.” Nam nhân vẫn ung dung nhìn cậu.

Tần Qua đỏ mặt lắc đầu: “Anh lại chơi cái đó... Em... Em mặc kệ...”

“Muốn đổi ý à? Được rồi, anh rộng lượng một lần, cho em đổi đại mạo hiểm, muốn không?”

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Quy tắc đại mạo hiểm cũng như vậy sao? ...” Tần Qua đã có kinh nghiệm rồi. (câu này của ẻm xoáy lăm à nha =)))

“Em được voi đòi tiên.”

“Em... Em không có! ...” Tần Qua cắn môi, kỳ thật cậu có chút dự cảm, nói thật đã như vậy, đại mạo hiểm cũng không có gì tốt hơn, hơn phân nửa đều là...

“Đại mạo hiểm chính là... Anh kêu em làm cái gì, em liền làm cái đó, đến khi anh tiết ra một lần mới thôi.”

Nam nhân cười đến thoải mái, Tần Qua biết mình đã đoán đúng.

“Ví dụ như em ngồi lên tự mình di chuyển, tự sờ mình, thử *** cho anh xem, khẩu giao cho anh...”

Tần Qua cuối cùng nghe không vô nữa đưa tay bịt miệng nam nhân. Chuyện xấu xa như vậy hẳn cũng có mặt mũi nói ra?...

Nam nhân bắt một đầu một đầu ngón tay của cậu mà hôn: “Chọn cái nào?”

“VẬY... chọn ‘nói thật’ đi...”

“Tốt. Gọi Ông xã.”

Ngoại truyện: Xuyên vào (3)

Mộng xuân không dấu vết

Tần Qua thật sự là không muốn theo nam nhân chơi cái trò chơi *** đang này.

Lại nói, cậu phải đi biểu diễn Piano, cái này có gì đâu?... Nam nhân ghen đến mức này sao?... Hoàn toàn... Hoàn toàn là mượn cớ sinh sự mà...

“Lại xấu lắm? Phải không?”

Tần Qua nghiêng đầu đi không nói lời nào, nam nhân cong miệng cười, nắm tính cụ của cậu trong lòng bàn tay xoa nắn.

Tần Qua nỗ lực cắn răng, nhưng dần dần dưới kỹ xảo thành thạo của nam nhân, cậu không nghi ngờ gì sẽ bị hắn đưa lên đỉnh.

Chỗ bị nam nhân cầm như bị điện giật, khoái cảm từ từ dâng lên lan ra, kích đến đùi cậu cũng run rẩy.

Tần Qua sống chết lấy tay bịt miệng lại, trong mắt đã từ từ nổi lên hơi nước, tiếng rên rỉ cũng dần dần bật ra từ xoang mũi.

Cậu giống xử nữ như vậy, làm sao chống lại cảm dỗ được.

“Gọi nào, gọi Ông xã.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua nhắm mắt lắc đầu.

“Còn không chịu kêu có phải không? Anh xem em chống đỡ được bao lâu.”

Nam nhân kiên quyết nói rồi từ trong thân thể cậu lui ra, cúi xuống ngậm vào chỗ kia của cậu. Dị vật ra vào khoang miệng phát ra tiếng nước ‘ôm ộp’ *** mỹ.

Nam nhân dùng khoang miệng cùng yết hầu đè ép chỗ kia của cậu, còn lấy lưỡi liếm mát, Tần Qua thiếu chút nữa muốn từ trên giường bắn lên. Cậu ngay cả lấy tay an ủi đều chịu không nổi, nói gì đến bị khẩu giao. Mười ngón tay luồn sâu vào mái tóc nam nhân, không biết là muốn đẩy ra hay túm vào để hắn nhanh hơn một chút.

Nam nhân lại đem tính cụ đã cứng rắn gần tới cao trào nhổ ra, ác ý hỏi: “Không gọi sao?”

Tần Qua bị dục vọng muốn bùng nổ làm cho nước mắt đều chảy ra, muốn tự mình vươn tay giải quyết, lại bị nam nhân bắt được tay: “Ngoan, bé cưng muốn tự tay chơi súng sao? Em cũng thực *** đang.”

“Hức... Anh... Anh...” Đã sắp đến đỉnh rồi mà nam nhân còn... Hắn sao có thể ác liệt như thế?!

Tần Qua thật bất đắc dĩ, từ yết hầu miễn cưỡng phát ra một âm nhỏ vụn “Ông xã”

“Anh nghe không được.”

Tần Qua đành phải kêu lớn hơn một chút: “Ông xã~...”

Thanh âm nam nhân ám ách hơn: “Nói ‘Ông xã, em muốn.’”

“...” Rất... rất quá đáng... Không nên như vậy ... Nam nhân cứ như vậy nữa, hẳn còn muốn nói hạ lưu hơn nữa sao? ...

“Nói đi nào.” Nam nhân một bên dụ dỗ, một bên vươn lưỡi liếm một chút đầu khắc đã chảy ra chất lỏng trong suốt của cậu.

Tần Qua bị ép đến không còn cách nào, dục vọng thiêu đốt tâm trí cậu gần như hôn mê. Cậu đỏ mặt lên, nhắm mắt quay mặt đi không đoái hoài nữa, thanh âm run rẩy: “Ông xã... Em... Em muốn...”

Nam nhân vừa lòng mà cười, cũng không làm khó cậu nữa, cúi thân xuống đem tính cụ gần như đã muốn bùng nổ ngậm vào miệng, phun ra nuốt vào vài cái, cảm giác tính cụ đã bắt đầu co rút, liền hút một hơi thật sâu, chất lỏng tanh ngọt liền tràn đầy khoang miệng.

Tần Qua còn đang đắm chìm trong dư vị cao trào, trước mắt đều trắng xóa, khí lực cả người như bị tháo nước, xụi lơ đến một đầu ngón tay cũng không muốn di chuyển. Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm tựa hồ có chất lỏng đi qua yết hầu, mở mắt ra, thấy nam nhân đang từ từ ngồi dậy, hầu kết trượt trượt, khoe miệng cũng vương một chút chất lỏng màu trắng khả nghi.

Chẳng lẽ nam nhân...

Tần Qua cũng không dám nghĩ nữa, lông mi rung động, bấu chặt ra giường mới chậm rãi ngồi dậy nhẹ nhàng ôm lấy nam nhân, thay nam nhân liếm đi dịch trắng bên khoe miệng.

Còn chưa kịp buông tay ra đã bị hấn ôm đè ngã xuống giường, nụ hôn nóng cháy mạnh mẽ ập đến.

“Nói em ngây thơ, kỹ xảo câu dẫn người của em thật là không tồi, gay bar có một số khách hàng đặc biệt thích loại như em.”

“...”

“Đừng tưởng rằng như vậy là xong rồi, nói ‘Ông xã sờ em’.”

“Um...” Tay nam nhân chạy trên người cậu như đang đốt lửa, làm cả người cậu run rẩy.

“Nói đi nào, mỗi lần đều phải tam thúc tứ xin, cuối cùng không phải cũng nói sao?”

Tần Qua nhắm chặt mắt, coi như những lời này là một người cậu không biết nói ra: “... Ông xã...sờ... em...”

Nam nhân nở nụ cười, tình sắc mười phần mà vỗ về chơi đùa ***g ngực cậu, cố ý vô tình mạnh mơn trớn lên hai điểm đỏ bừng mềm mại kia, đầu nhũ rất nhanh sung huyết đứng thẳng lên.

“Nói, Ông xã hút em.”

Tần Qua sống chết lắc đầu, mặt đỏ đến sắp nhỏ máu: thật quá đáng!

Nam nhân lại như là tự quyết định, cúi người xuống ngậm đầu nhũ cậu mút vào, giống như linh hồn đều sắp bị hấn hút ra, Tần Qua sợ run đến rối tinh rối mù, tính cụ vừa mới tiết qua lại run rẩy cương.

“Ah... Thật ngọt...” Nam nhân thỏa mãn mà thở dài, Tần Qua thật muốn tìm cái hầm ngâm chui xuống.

“Kế tiếp phải nói cái gì đây? ... Phải là ‘Ông xã làm em’.”

Tần Qua liều mạng mà lắc đầu, nước mắt đều chảy ra.

Thật đê tiện.

“Ông xã đâm vào lỗ nhỏ của em, làm chết em đi.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua cuối cùng nhịn không được nhẹ nhàng tát nam nhân một cái.

Nam nhân cũng ngang bướng: “Em không nói, anh giúp em nói, như vậy em cũng không làm? Hử?”

“Anh... Anh đê tiện...”

Nam nhân ‘hừ’ cười hai tiếng: “Còn nói anh đê tiện, anh chỉ mới nói vài câu đê tiện như thế, cưng xem cưng cương thành cái bộ dáng gì kia?” Ghé sát bên tai cậu hạ giọng nói: “Kỳ thật trong lòng cưng cũng nghĩ như thế phải không?”

Tần Qua thật sự không muốn sửa lời nam nhân nữa, giấy giũa từ dưới thân hắn muốn đứng lên. Lâm Hi Liệt vội thu tay lại: “Được rồi, được rồi, không chơi nữa.”

Ánh mắt Tần Qua hồng hồng mà trừng hắn, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, môi mới vừa rồi bị chà đạp đến sưng lên, bộ dáng ngượng ngùng lại giận tái đi, thật sự là mê người đến cực điểm.

“Anh... Anh thật quá đáng! ...” Tần Qua lên án, nước mắt cuối cùng cũng tràn ra, đáng thương đến làm cho người ta muốn một ngụm nuốt cậu vào.

“Em... Em đều đã chấp nhận trừng phạt ... Anh...hức... Anh còn muốn em nói mấy câu hạ lưu đó... Anh khinh người quá đáng...” Tần Qua vừa nói vừa dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt.

“Được rồi, không chơi nữa không chơi nữa.” Cục cứng nhỏ da mặt mỏng cuối cùng tức giận.

“Anh tránh ra, em muốn đi xuống... Không thích anh... Không cần anh nữa...”

Nói còn chưa nói xong, đã bị nam nhân chặn hôn môi.

Tần Qua khó thở, muốn giãy ra lại bị nam nhân ôm càng chặt, giống như ngay cả tim phổi cũng bị ép nát, hàm dưới bị giữ chặt, bị hôn đến đầu óc choáng váng, thiếu dưỡng khí vô lực.

Nam nhân đè cậu lên giường, chặn môi không cho cậu nói chuyện, rồi tính cụ nóng cháy mới chậm rãi đẩy mạnh vào bí huyết ẩm ướt.

Tần Qua chỉ có thể rên rỉ một tiếng, phía sau bị vật lớn kia chậm rãi đẩy vào, nội vách tường bị căng lớn, cảm giác thân thể bị mở ra làm cho da đầu cậu đều run lên.

Tiếp theo chính là lấy ra xuyên vào vĩnh viễn không ngừng nghỉ, xỏ xuyên qua, đâm chọc, xoay tròn quấy đến cả người cậu ngay cả nói đều nói không nên lời.

Mặc dù ngoài miệng nam nhân nói cái gì mà chỉ làm một lần, nhưng lực kéo dài thật đáng sợ. Đợi cho đến khi nam nhân đùa nghịch đủ, thỏa mãn bắn ra lần đầu tiên, cậu đã sớm bắn ba lượt, mềm nhũn như bùn.

Nam nhân ôm cậu đắp chăn lên, Tần Qua mới nỗ lực mở mắt ra: “Lần sau... Lần sau không cho phép...”

“Được.”

“Nếu không... Nếu không sẽ thích anh nữa...”

“Ừ~.”

Úm... Ánh sáng ở đâu... Thật chói mắt...

Tần Qua run run lông mi, chậm rãi mở mắt ra.

Tối hôm qua ngủ không kéo màn, buổi sáng ánh mặt trời hắt vào làm cả phòng sáng ngời. Trong thùm tia sáng, ngay cả hạt bụi thật nhỏ bay múa trên không trung cũng đều thấy rõ ràng.

Tần Qua nằm ngửa trên giường.

Phía dưới một mảnh ẩm ướt, đã có chút nguội.

Tần Qua nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, xuyên qua tóc dính ướt gối đầu.

Cậu lại mơ tối nam nhân.

Có đôi khi, cậu mơ cậu đánh nam nhân một bạt tai; có đôi khi là cậu chất vấn nam nhân tại sao lại phản bội cậu, nhưng nam nhân nói cái gì, cậu đã quên. Có đôi khi, là nam nhân vừa xem TV vừa ôm hôn cậu; có đôi khi, là cậu làm bài tập nam nhân cầm một miếng bánh dứa từng miếng từng miếng dứt cậu ăn, còn bắt cậu liếm sạch sẽ mảnh vụn trên ngón tay.

Tối hôm qua, cậu mơ nam nhân ôm cậu.

Gương mặt quen thuộc, mùi hương quen thuộc, cái ôm quen thuộc, hôn môi quen thuộc, quen thuộc cả những lời nói hạ lưu, quen thuộc ‘chiều dài’, ‘độ cứng’ cùng nhiệt độ của nam nhân. Mà ngay cả tiết tấu quy luật đâm rút đều giống nhau như đúc.

Giống như thật sự đã xảy ra.

Tại sao... Lại mơ như vậy...

Trong mộng ngọt ngào muốn chết, làm cho cậu ngay cả tâm tình chết trong ***g ngực nam nhân cũng có.

Mở mắt ra, cảm giác hạnh phúc kia còn chưa tán đi, thực tế trần trụi lại ập xuống. Đánh đến đầu óc cậu choáng váng, quả thực muốn nứt ra.

Tần Qua cuộn tròn lại, ở trong chăn không có độ ấm gì ôm chặt chính mình, trở về cảm giác ngọt ngào trong mộng kia.

.

.

“A... Thực ngọt...”

“Tiếp theo nên nói cái gì đây? ... Nói là ‘Ông xã làm em’.”

“Ông xã đâm vào lỗ nhỏ của em, thao chết em đi.”

cheveuxnoirs.wordpress.com

Những lời nói của nam nhân tựa như khắc vào trong lòng cậu, từng câu từng câu quay về. Mỗi lần nhớ lại, như cắt thêm một dao vào lòng. Máu tươi đầm đìa.

Cậu thiếu chút nữa thì hét to lên: “Em cái gì cũng nguyện ý nói! Chỉ cần anh đừng bỏ em...muốn em nói cái gì cũng được... Ông xã! Ông xã...Xin anh, ôm em đi...”

Cậu hận bản thân trong mộng gốc muốn chết, còn muốn giận dữ với nam nhân, để nam nhân phải hạ mình dỗ dành cậu. Có phải bởi vì vậy nam nhân mới không chịu nổi cậu, muốn ra ngoài ngoại tình?

Cậu biết cậu như vậy sẽ gọi là “Tiện”.

Ở ngoài mặt thì thực sự đoạn tuyệt, rời đi cũng rất dứt khoát, kỳ thật chỉ cần nam nhân nhúc nhích một ngón tay, cậu liền có thể ôm thất lưng hắn, cầu hắn quay lại.

Rõ ràng bị người phản bội, bị người vứt bỏ, còn nhớ đến nam nhân thật tốt, còn muốn trở lại lúc trước.

Cậu cũng biết mình tiện. Nhưng cậu không có cách nào.

Cậu yêu nam nhân yêu đến chết.

Cậu chính là không thể quên được nam nhân.

Tần Qua nắm chặt ngực, nắm ngón tay đều ghim vào da thịt, nước mắt điên cuồng chảy ra.

Nếu... Nếu cậu có thể đem trái tim móc ra thì tốt rồi.

Như vậy... Sẽ không phải đau lòng vì nam nhân...

Cuteeeeeeeee!!!!!! Em dỗi như con nít ý

Chương sau: Trở về hang cọp

Coming ‘...’

Chương 62: “Ở sân bay... ôm chia tay cha mẹ với quần gia rồi vào cửa check-in.”

Chương 63: “Ra sân bay theo lối VIP thì thấy Đàm Tấn đang dìu mẹ cậu.”

Thiệt tình, hai bạn chẻ xa nhau tới 7 năm lận đó, có cần lên xuống máy bay như đi chợ vậy hok. Chị Yên đúng là mẹ ruột . Mình là mẹ kế nên cho hai bạn chia cách lâu chút =)), tạo chút hiệu ứng xa nhau thôi ý mà

.....

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

“Thưa ngài... thưa ngài...”

“Hmm...?” Tần Qua chậm rãi mở mắt, tầm nhìn dần rõ ràng, ánh vào mi mắt là tiếp viên hàng không xinh đẹp mặt hơi ửng đỏ.

“Thưa ngài, còn nửa giờ nữa máy bay sẽ hạ cánh, phiền ngài điều chỉnh lưng ghế thẳng lại.”

“...Thật có lỗi.”

Tần Qua chậm rãi ngồi dậy, nhìn ngoài cửa sổ.

Lại mơ thấy chuyện thời trung học... Có lẽ bởi vì đã đặt chân lên mảnh đất thương nhớ này.

Tần Qua ngồi thẳng dậy nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, máy bay xuyên qua tầng mây, mặt đất đã hiện ra rõ ràng trước mắt.

Nơi thương tâm này, cậu lại đã trở lại.

Từ lúc tốt nghiệp đại học, anh hai vẫn muốn cậu quay về hỗ trợ xử lý sự vụ trong công ty. Dù sao công ty càng làm càng lớn, ở ngoại thành A thị mở một nhà máy sản xuất quy mô lớn thứ hai, anh hai thường thường phải chạy đi thị sát, ba thì tuổi tác đã cao, công việc ở trụ sở giao cho người khác lại không yên tâm, anh hai liền vô cùng hy vọng đứa em trai nhỏ này trở về gánh vác một phần.

Bản thân Tần Qua không có chút hứng thú gì với kinh doanh, tiệc rượu làm ăn này đó cũng là trường hợp có thể tránh thì tránh. Cậu không am hiểu xã giao, cũng không chơi golf, cùng người lạ nói chuyện thường là tán gẫu vài câu thì hết đề tài, từ đó liền cực ít tham gia các loại hoạt động này. Tuy rằng cậu học tâm lý, nhưng cậu không muốn đi đoán tâm tư những người trên thương trường này, một câu mà cũng tha đi tám mươi vòng để nói, dùng những lời hoa mỹ để che lấp tâm tư xấu xa, cậu thật sự cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng thấy anh hai quá vất vả, đã nhiều lần cùng cậu nói về chuyện này, cậu mềm lòng, không chịu nổi người khuyên liền gật đầu đồng ý, tốt nghiệp nghiên cứu sinh lấy được bằng thạc sĩ liền trở về tiếp nhận sự vụ công ty.

Cha mẹ bên này thì, cha cũng không tỏ thái độ muốn cậu trở về, Tần Qua cảm thấy cha vẫn còn kiêng kị Lâm Hi Liệt. Mẹ cậu thì mỗi lần cùng cậu trò chuyện video đều nói “Con trai, con ở chỗ nào vui vẻ thì sống, không cần lo lắng cho ba mẹ.” Tuy rằng mẹ cậu nói như thế nhưng mỗi lần trở về thăm bà, bà đều khóc đến sắp tắt thở. Nghĩ đến mẹ cậu tuổi tác đã cao, lại vì cậu lo lắng không ít, Tần Qua cũng muốn trở về dành thời gian bên mẹ.

Đàm Tấn học MBA một năm rưỡi đã tốt nghiệp, về nước sớm hơn cậu nửa năm, bác Đàm cũng có ý đem quyền hành của công ty chuyển cho Đàm Tấn. Bất quá nghe nói Đàm Tấn mới về nước thì đi quen với một cô người mẫu, bác Đàm sắp xếp cho cho hần thiên kim tiểu thư nhà giàu cũng bị hần tùy tiện có lẽ làm bác Đàm lo lắng không thôi.

Đi du học bảy năm qua, tất cả mọi người đều rất ăn ý mà ngậm miệng không đề cập tới tên của Lâm Hi Liệt. Ngay cả Đàm Tấn cũng chưa bao giờ ở trước mặt cậu mắng hần.

Nam nhân có phải lại đổi bạn giường mới rồi hay không? Hấn vẫn là tổng tài Long Đằng chứ? Hấn bây giờ đã danh chính ngôn thuận là bang chủ Hồng bang rồi sao?

Cậu không biết. Cũng chẳng liên quan gì tới cậu.

Cậu chỉ hy vọng, cho dù có gặp gỡ nam nhân cậu cũng có thể giả bộ như chưa bao giờ quen biết, lạnh nhạt mà lướt qua hấn.

Ra sân bay theo lối VIP thì thấy Đàm Tấn đang dìu mẹ cậu. Tần mẹ vẻ mặt lo lắng nhào lên sờ lại sờ, sau khi chắc chắn con trai nguyên vẹn không tổn hao gì mới yên lòng.

Ba người ngồi trên xe, Tần Qua nói chuyện với mẹ cậu một lát, sau đó Tần mẹ mệt mỏi chậm chậm chìm vào giấc ngủ.

Trong ấn tượng của Tần Qua, mẹ cậu còn rất trẻ. Lần này trở về lại cảm giác rõ ràng đã già rồi. Cho dù cố gắng chăm sóc, dùng đồ trang điểm cao cấp, ăn canh tổ yến, vẫn không tránh được tóc chia hai màu. Làn da chảy xệ, dường như trong một đêm khóe mắt mẹ đã có thêm thật nhiều nếp nhăn.

Có lẽ vẫn luôn lo lắng cho đứa con nhỏ này. Tần Qua thở dài.

“Này, bọn Triệu Thiên Nhất nói đã sẵn sàng đi ăn mừng.” Đàm Tấn nghiêng đầu sang nhỏ giọng nói.

“Ăn mừng cái gì?”

“Ăn mừng thái tử đăng đàn tỵ chứ gì nữa.”

Tần Qua cười cười: “Tôi từ lúc nào thì đã được chào đón như vậy rồi?”

“Hê, anh Tần đây bây giờ đã là Hoa kiều rồi, không hãnh diện sao được.”

“Tôi sao dám. Để tôi nghỉ ngơi vài ngày lệch múi giờ đi, đi máy bay đường dài khó chịu quá.” Tuy rằng ngồi khoang hạng nhất nhưng vẫn ngủ không ngon, mở mắt ra thì lại chẳng nhìn thấy gì.

“Uh, vậy tôi sẽ nói bọn họ đợi mấy ngày nữa.”

Tần Qua ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, cũng tìm hiểu tình huống hoạt động của công ty một chút. Trên thực tế trụ sở bên này đã sớm nói, hoạt động hơn 30 năm, mọi thứ đều theo đúng trình tự, về cơ bản không có gì quan trọng. Nói về công nghiệp sắt thép, miễn là đất nước vẫn còn xây dựng thành phố, sẽ không có chuyện tồn kho, muốn mở rộng mở rộng cũng không có nơi để mở, thị trường suy giảm cũng chẳng suy giảm đến đâu. Chuyện quan trọng chính là anh hai và nhà máy mới bên kia, nơi mới người mới, muốn dành nhiều thời gian coi sóc một chút. Thấy tình hình cũng không phức tạp như trong tưởng tượng, Tần Qua liền để đầu óc bay đến chuyện phòng khám tâm lý.

Có thời gian kêu Đàm Tấn cùng xem một chút, thuê một cửa hàng mặt tiền đi.

Một tuần sau, bốn người trong thái tử đăng đàn gặp mặt ở câu lạc bộ giải trí cao cấp ở trung tâm thành phố.

Loại câu lạc bộ giải trí cao cấp này kết hợp ăn uống và giải trí, phục vụ đều là trai xinh gái đẹp, hơn nữa có kiểm soát thể ra vào, bảo vệ sự riêng tư của khách hàng, là nơi rất nhiều đại gia công tử thích đến. Đương nhiên, những hoạt động bí mật sau đó, tất cả mọi người đều ngầm hiểu.

Bốn người đi “Ngư phủ” cần quét một cái lẩu trước. Theo lý thuyết, với thân phận địa vị của bọn họ hẳn là sẽ ăn bào ngư vì cá, nhưng cả bọn lại cảm thấy loại không khí ở nơi đó – cậu cắt một miếng thịt bò, tôi làm một ly champagne, nói những lời nho nhã, nghe thì có vẻ sang trọng nhưng lại rất tù túng. Cuối cùng La Chấn kêu gọi đi ăn lẩu, mọi người cũng đều cảm thấy đề nghị này thật tuyệt.

Ăn lẩu có không khí, nhưng không hình tượng. La Chấn tất nhiên là mặc kệ, đầu đầy mồ hôi còn quét cả tay áo mình vào nồi thịt dê, ăn đến cả miếng đều bóng loáng. Đàm Tấn và Triệu Thiên Nhất thì nóng quá nên đã cởi bớt áo, miễn cưỡng còn duy trì một chút phong độ. Đàm Tấn nhìn Tần Qua, cũng là người như bọn họ mà quần áo lại sạch sẽ, cái trán trơn bóng đến một giọt mồ hôi cũng không có, ngón tay dài nhỏ cầm đũa, nhẹ nhàng gấp một miếng thịt bò nhỏ nổi trên mặt lẩu bỏ vào miệng ăn.

Tuy rằng cảm thấy so sánh này không thích hợp, nhưng Đàm Tấn vẫn cảm thấy Tần Qua bất kể là lúc nào ở đâu, cử chỉ hành vi đều tao nhã như hoa sen trắng, hoàn toàn không chịu chút ảnh hưởng bên ngoài nào.

Bảy năm trước cậu đã rất “trang nghiêm”, nhưng còn mang chút tính trẻ con non nớt. Bảy năm sau cậu cũng vẫn vậy, nhưng bộ dáng ung dung thản nhiên đó lại mang chút xa cách.

Là cái gì đã khiến cho cậu trở nên như vậy? Là thời gian sao?...

Trước kia khuôn mặt Tần Qua rất tròn trịa mịn màng, mắt lại to, thậm chí có thể nói là đáng yêu; hiện tại ngũ quan nhìn qua cũng không thay đổi gì, chỉ là mặt hơi gầy một chút, nhưng khí chất trên người đã thay đổi.

Trở nên tao nhã, trở nên ung dung xa cách, cũng trở nên...động lòng người.

“Đàm Tấn? Cậu nhìn tôi làm gì? Tôi có cái gì sao?”

“Ồ... Không...” Đàm Tấn phục hồi tinh thần lại, chiếc đũa gấp miếng thịt khô sạch dầu.

Bốn người cơm nước xong lại chém gió trong chốc lát. Đương nhiên, đa số đều là ba người kia nói chuyện, Tần Qua chỉ im lặng nghe, nghe được chuyện gì buồn cười cũng cùng nhau cười một cái, ngẫu nhiên xen vào nói ra những hiểu biết thú vị của mình. Cứ như vậy đã đến chín giờ.

Đàm Tấn gọi phục vụ tới, muốn đưa thẻ tín dụng trả tiền, phục vụ cúi đầu nói: “Bàn của ngài đã thanh toán rồi.”

Đàm Tấn sửng sốt: “Cái gì? Không có đâu?”

“Quả thật đã thanh toán, có thể là một trong bốn vị đã trả tiền trước.”

Đàm Tấn liếc nhìn ba người kia một cái: “Tần Qua, có phải lúc cậu đi toilet đã trả hay không?”

Tần Qua lắc đầu. Hôm nay là tiệc đón tiếp cậu, sao cậu lại đi trả tiền được.

Phục vụ cũng có chút không hiểu, nói “Xin chờ” một tiếng, liền cúi đầu liên lạc với quầy tiếp tân.

Thấy người phục vụ miệng cúi xuống cổ áo nói chuyện, La Chấn nhin không được “Chặc chặc” hai tiếng: “Bây giờ làm phục vụ cũng được trang bị như xã hội đen.”

Vừa dứt lời, lập tức nhận được một cái trừng mắt sắc lẹm của Đàm Tấn.

“Hử? Sao vậy? Tôi nói có vấn đề gì sao?” La Chấn vẫn còn chẳng hiểu tại sao, Triệu Thiên Nhất đã nhin không được che miệng hắt lại, liền nghe được người phục vụ nói: “À, thật có lỗi, quản lý nói bốn vị hôm nay được miễn phí tất cả phí dụng ở câu lạc bộ.”

“Ế?!”

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Đàm Tấn có chút khó tin mà liếc Tần Qua một cái, Tần Qua cũng rất bối rối hỏi: “Có phải làm rồi không?”

Người phục vụ có chút lo lắng, nhưng vẫn theo lời quản lý dặn nói: “Không làm... Ngài mới vào cửa không bao lâu, quản lý đã nhận được chỉ thị của cấp trên muốn chúng tôi đón tiếp thật chu đáo. Câu lạc bộ của chúng tôi ở đây ngoại trừ ăn uống còn có Karaoke, phòng bi-a, rạp chiếu phim, bể bơi, phòng tắm hơi, lên trên là khách sạn 5 sao. Đêm nay bốn vị có thể tùy ý chơi.” Nói xong cúi đầu chào.

Đàm Tấn sửng sốt trong chốc lát, hỏi: “Thái tử, gần đây có người muốn nịnh nọt cậu phải không?”

Triệu Thiên Nhất lại rất bình tĩnh: “Tôi cũng không biết. Bất quá người ta đã thịnh tình thì chúng ta nhận thôi. Rốt cuộc có chuyện gì thì chơi xong rồi tính tiếp.”

“Đúng vậy đúng vậy” La Chấn đang xĩa răng ở một bên cũng xen vào, “Đàm Tấn, cậu quan tâm làm quái gì, đã có người trả tiền thì chúng ta cứ xả lảng thôi.”

Đàm Tấn liếc hần một cách kinh miệt, do dự kéo tay Tần Qua nói: “Chúng ta đi chỗ khác không?”

Vốn là tiệc chào đón cậu, tất cả mọi người đang vui vẻ Tần Qua cũng không muốn ra về không được tự nhiên, liền lắc đầu nói: “Không cần, không sao.” Cậu biết Đàm Tấn lo lắng nam nhân sẽ làm gì đó với cậu, bất quá đối với cậu mà nói, nam nhân có làm gì đi chăng nữa cũng không liên quan đến cậu nữa rồi.

“Vậy tiếp theo chúng ta đi hát Karaoke đi! Tôi đã thật lâu chưa có mở lời vàng!” La Chấn cuối cùng cũng xĩa đủ rồi, ném cây tăm lên bàn.

“Tới địa ngục đi, tên Ngũ âm không được đầy đủ.”

Ngũ âm: Do Re Mi Fa Sol

Đàm Tấn mới vừa nói “Tần Qua không thích hát”, đã bị La Chấn tóm đi: “Đi thôi đi thôi, Tần Qua cũng không phải người của cậu, cậu lo chi nhiều vậy!”

Đàm Tấn tức muốn chết, “Tần Qua chính là người của tôi!!!” những lời này nghẹn thật lâu trong ngực mới nuốt xuống được.

Tần Qua cười lắc đầu với Đàm Tấn ý bảo mình không sao, cũng liền đứng lên đi ra ngoài.

Đàm Tấn nhìn bóng dáng nhỏ gầy của Tần Qua, trong ngực có chút dè nén.

Trước kia Tần Qua nói không muốn chính là không muốn, đi quán bar cũng phải nài ép lôi kéo mới đi, mới qua mấy năm, không hiểu sao lại trở nên tùy ý như vậy. Hần nhớ rõ trước kia Tần Qua cũng không hát karaoke, từ lúc nào thì cũng bắt đầu hát karaoke rồi? Hiện tại muốn kéo cậu đi quán bar chỉ sợ cậu cũng không thềm chớp mắt đã đồng ý.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Từ lúc nào thì em đã biến thành như vậy?

Vậy nếu có ai đó muốn hôn em thì sao? Có phải em cũng sẽ đáp ứng hay không?

“Đàm Tấn.”

“Hả?” Đàm Tấn vội ngẩng đầu lên, Tần Qua đứng ở cửa thang máy, bên cạnh là người phục vụ mang sơ mi trắng vest đen đang giữ nút thang máy chờ hần. Phong độ như vậy, tư thái như vậy, như gió xuân lướt qua, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy xa lạ.

Tư thái: thái độ + tư thế

La Chấn vừa vào thì chọn “Mua Bán Tình Yêu”, gào lên: “Tình yêu không phải là điều em muốn bán thì bán, muốn mua có thể mua”. Triệu Thiên Nhất với Đàm Tấn cười lẫn lộn, Tần Qua cũng nhin không được phì cười.

Đàm Tấn gọi phục vụ, mang một khung bia vào, mở ra hai chai cùng uống với Triệu Thiên Nhất.

La Chấn vẫn tiếp tục gào thét “Con Sói Yêu Cừu”, “Cầu Xin Đức Phật”, “Hương Thủy Hữu Độc” (nước hoa độc), toàn những ca khúc đang nổi tiếng trên Internet, đang hăng say thì bị Đàm Tấn cướp micro rồi đưa cho hần một chai bia. “Cho xin đi, đừng đầu độc lỗ tai tôi nữa. Ít nhất cậu cũng nên hát theo nhạc được không?”

Triệu Thiên Nhất vừa uống xong một chai cũng chọn “Băng Vũ” (Mưa đá=)), ôm ngực hát vô cùng thâm tình, Tần Qua rất nghi hoặc, thấp giọng hỏi Đàm Tấn: “Cậu ta thất tình hả?”

“Thất cái gì mà thất, chắc là vẫn còn buồn bực chuyện thời trung học không theo đuổi được hoa khôi trường học á.”

“...Cố Mộng sao?...”

“Có lẽ vậy, ai biết hẳn rốt cuộc thích ai.”

“...”

“Cậu thì sao? Không mang bạn gái về sao?”

“... Không có bạn gái.”

Đàm Tấn bị cồn lên não, thiếu chút nữa muốn hỏi “Vậy có...bạn trai không?”, nói đến bên miệng lại biến thành : “Sao không tìm một người?” Người muốn theo đuổi cậu chắc tới cả chục rồi.

Tần Qua nhìn những hình ảnh chớp tắt trên màn hình, chậm rãi nói: “Đã thử rồi. Không có cảm giác.”

Đàm Tấn uống một ngụm bia, muốn túm lấy Tần Qua hét to một câu “Có phải em không quên được hẳn”, lại muốn hỏi “Em đối với tôi có cảm giác hay không?”, cuối cùng lại chỉ đem vỏ bia đã hết đặt lên bàn, nằm ngửa giữ chặt ngón út Tần Qua ở lòng bàn tay vuốt ve.

Hắn không thể vượt qua ranh giới này- nếu còn muốn làm bạn với Tần Qua.

Mẹ kiếp bạn bè!

“Cậu biết không, tôi rất thích một người, nhưng tôi không thể nói cho người ta biết. Cậu có biết cảm giác đó như thế nào không?”

“Biết.”

“Cậu nói cho tôi biết nên chữa làm sao?”

“Thích một người khác.”

“Vậy cậu đã chữa lành chưa?”

“Không lành.”

Đàm Tấn lặng yên trong chốc lát, lại khui một chai bia.

Ba người thay nhau uống, lại thay nhau ra trận, dần dần đều có chút say. Ca hát cũng càng hát càng mê tâm liệt phé, La Chấn không ngừng gào thét, Triệu Thiên Nhất cũng hú theo.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Căn phòng mờ tối toát lên mùi rượu, màn hình nhấp nháy. Hát karaoke rất khó có thể hát được vui vẻ, đặc biệt là khi đã uống vào rồi, hát đến cuối cùng tất cả đều là tình ca buồn.

Trong lòng mỗi người đều có một vết thương, chỉ có dịp này mới có thể xả hết ra.

“Tần cưng, đừng ngồi không, đến làm một bài đi.” La Chấn nói.

Tần Qua ngồi lên trước màn hình, quen thuộc chọn “Ái hậu dư sinh” của Tạ Đình Phong.

Lúc cậu còn chìm trong tình yêu cuồng nhiệt với Lâm Hi Liệt, đã xem qua kệ CD của hắn, các loại âm nhạc thượng vàng hạ cám đều có. Có Blues, Rock, Pop, Cổ điển, New Age, những tên trên CD cậu cơ bản cũng không biết, tất cả đều là tiếng nước ngoài, có chút là tiếng Anh, có chút là tiếng Pháp. Cậu chỉ biết vài người...Trung Quốc, ngoại trừ Liszt, Chopin, Richard Clayderman, Yanni.vv... – những người thuộc chuyên môn âm nhạc của cậu. Chỉ có một số ít trong đó là album tiếng Trung, phần lớn cũng là tiếng Quảng Đông. Trong số đó có “Tuyển tập Tạ Đình Phong” này.

Cậu có chút ngạc nhiên mà nghe qua một lần, cũng không cảm giác gì nhiều, thậm chí còn cảm thấy ồn ào.

Cậu còn chưa kịp hỏi nam nhân có phải thích ca sĩ Tạ Đình Phong này hay không, bọn họ đã chia tay.

Sau đó có lần cùng bạn đi hát karaoke, tình cờ có người chọn bài này, cậu nghe thấy liền rút nước mắt.

“Giả sử lúc trước có thể vì người, đã quên yêu mọi người

Tách ra tay đi truy tìm, đủ có thể ôm ngàn vạn lần nhân

Cho dù không trung biển rộng rãi không có yêu, còn có người người này

Cho dù không hề quang lâm, nghĩ tới người

Sao có thể, đối với bất luận kẻ nào hôn nồng nhiệt “

Mỗi lần đi hát karaoke cậu đều chỉ hát một bài này.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Mỗi lần đều mong có thể hát đến chết lặng, nhưng mỗi lần đều phí công mà tự thương tổn thêm một lần.

Bảy năm.

Nếu cậu vẫn ở cùng nam nhân thì cũng đã bảy năm rồi.

Bảy năm, cậu không có cách nào quên nam nhân, cũng không thể yêu người khác.

Cậu chỉ muốn được nam nhân yêu. Nam nhân bá đạo, dịu dàng, lãnh khốc, làm cho cậu không thể không đắm chìm, không hoài niệm. Thậm chí nằm mơ cũng có thể mơ thấy hắn, mơ thấy quãng thời gian yêu cuồng nhiệt trước kia.

Có đàn anh đối với cậu cẩn thận chăm sóc, lại vẫn thiếu một chút bá đạo. Cậu cũng đã thử quen con gái, nhưng không chịu nổi tính tình của bọn họ, còn có làm dáng.

Tựa như trải qua một cuộc tình ái tuyệt vời nhất, sau tất cả khoái cảm lại không thể làm người ta cao trào.

Tạ Đình Phong:(tiếng Hoa: , tiếng Anh: Nicholas Tse) là ca sỹ, diễn viên, nhạc sỹ, đạo diễn... của Hồng Kông, quốc tịch Canada.

Ái Hậu Dư Sinh aka Cuộc Sống Sau Yêu

oooooooooooooooooooooooooooo

Chương sau nhé

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

“Liệt ca, thật sự không đi xuống nhìn cậu ấy sao?” Văn Thanh thận trọng hỏi.

Lâm Hi Liệt đã sớm biết chuyện Tần Qua về nước, liền cho người theo dõi. Hôm nay hắn vốn ở trụ sở Hồng bang, vừa nghe quản lý bên này báo Tần Qua đến liền lập tức bỏ lại tài xế, đem xe đã chạy được nửa đường lái lại đây.

Tuy rằng Lâm Hi Liệt đã chính thức là đại ca Hồng bang, nhưng Văn Thanh vẫn thích dùng cách xưng hô “Liệt ca” này.

“Chờ một lát. Tôi sợ dọa đến em ấy.”

Lâm Hi Liệt đặt tay lên bàn gỗ kê. Ngón út tay phải hắn mang một chiếc nhẫn, bốn cột trụ khảm một viên kim cương lớn ở giữa, vô cùng đẹp mắt, nhưng rõ ràng đó không phải là phong cách của hắn. Vóc người Lâm Hi Liệt rất cao, ngón tay tương đối lớn, cái nhẫn này lại rất tinh tế, ngoại trừ ngón út thì mấy ngón khác không mang được.

TV Plasma trên tường đang hiển thị hình ảnh từ các camera quan sát trong tòa nhà.

Tuy rằng hiệu quả không tốt, hình ảnh có chút mờ, nhưng khuôn mặt Tần Qua trên màn hình vẫn rõ ràng. Có lẽ là bởi vì bộ dạng rất trắng, tinh tế lại xinh đẹp.

Lâm Hi Liệt đứng đối diện màn hình đem vài đoạn có Tần Qua tua đi tua lại nhiều lần, đến khi nhìn rõ ràng mới ấn tạm dừng, đi đến trước TV vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve, giống như làm vậy có thể thực sự đụng đến người yêu.

Đối với một màn này, Văn Thanh thấy nhưng không thể trách.

Mấy chuyện khủng bố hơn anh đều đã gặp qua.

Tỷ như video đại ca nhà mình cùng người yêu bé nhỏ của hắn làm tình trên Piano xa xỉ.

Bất quá anh cũng chỉ là không cẩn thận nhìn thấy một lần. Không biết đại ca còn có... cái gì khác khủng khiếp hơn hay không.

Tuy rằng mấy năm trước đại ca là một tay chơi nổi tiếng, nổi danh thích bao dưỡng “Thiếu niên thuần khiết”, nhưng chỉ có mấy người thân cận mới biết đó đều là thể thân, là làm cho chủ tịch xem. Người đại ca yêu nhất, cho tới bây giờ cũng chỉ có một. Ảnh chụp của người kia bây giờ vẫn được đặt trên tủ đầu giường của đại ca.

Lại nói bang chủ phu nhân thật sự là càng ngày càng đẹp.

Trước kia trên cơ bản hoàn toàn là đáng yêu, hiện tại khí chất trở nên mê người hơn, chắc không phải là có nam nhân bên ngoài chứ? Nếu thật là như vậy, không biết đại ca nhà mình sẽ thịnh nộ đến thế nào, đến lúc đó lại giận cá chém thớt nữa thì khổ. (_)

Mắt thấy Lâm Hi Liệt kẻ mặt sát màn hình, môi nhẹ nhàng chạm lên màn ảnh một chút rồi mới đứng lên tắt TV, Văn Thanh nhanh tay gỡ áo khoác trên giá bên cạnh xuống, mở ra mang lên cho Lâm Hi Liệt.

“Chúng ta đi xuống đi.”

“Vâng.”

Nếu như nói bảy năm trước kia, Lâm Hi Liệt chỉ là người nổi nghiệp dư kiến, thì bảy năm sau đã nghiêm nhiên trở thành ông chủ chính thức của Hồng bang.

Bốn năm trước tiếp nhận quyền lực từ trong tay chủ tịch, mạnh mẽ vang dội chính đồn nhân sự trong bang, đặc biệt là nhóm nguyên lão cây già lên mặt kia. Sau lại bắt đầu dùng một số lượng lớn người mới, đem gần như toàn bộ thế lực trong bang đổi thành tay chân của mình, sắp xếp nhóm nguyên lão đến một ít chức vị hữu danh vô thực. Sau khi Lâm Nhất Huy di cư sang Mỹ, Lâm Hi Liệt nắm quyền, trong mắt căn bản không thêm kiêng nể ai. Ngay cả Tô Diêu cũng phải tránh đối đầu trực tiếp với hắn, sợ việc chụp ảnh ghi hình kia sẽ bị Lâm Hi Liệt ghi hận biết điều cũng theo Lâm Nhất Huy qua Mỹ.

Lâm Hi Liệt mượn địa vị của mình ở giới giải trí, mở nhiều câu lạc bộ, Casino, lén lút làm giao dịch heroin cùng với phục vụ ***, tiền đen kiếm được lại dùng phương thức sản xuất phim ảnh rửa sạch. Hồng bang không thiếu tiền không thiếu quyền, địa vị Lâm Hi Liệt ở thành phố A quả thực như mặt trời ban trưa, cảnh cục nhìn thấy hắn còn phải kính thuốc. Rất nhiều chính trị gia, ông chủ lớn muốn bao dưỡng nữ diễn viên hoặc mỹ thiếu niên đều có thể trực tiếp tìm tới Lâm Hi Liệt, đưa ra chút điều kiện đặc thù, lấy được “hàng tốt” chưa khai bao.

Dùng bốn chữ để hình dung Lâm Hi Liệt hiện tại chính là “Một tay che trời”.

Không đạt tới trình độ như vậy, sao có thể tùy tâm sở dục mà yêu cục cưng bé nhỏ của hắn?

Bốn người hát karaoke đến khàn cả giọng, một khung bia cũng bị bọn họ uống hết.

La Chấn đã say đến hoàn toàn không còn biết gì, Triệu Thiên Nhất và Đàm Tấn thì miễn cưỡng còn chút thần trí, may mắn Tần Qua hoàn toàn thanh tỉnh. Cậu suy nghĩ một chút, vẫn là gọi người phục vụ tới trả tiền. Người phục vụ này vẫn nói cùng một lời thoại như trước: “Cấp trên đã nói hóa đơn của bốn vị tất cả đều được miễn phí.”

Tần Qua lần lượt gọi điện thoại cho La gia và Triệu gia, kêu người nhà bọn họ lái xe đến đây đón. Hai nhà rất nhanh đã có người đến, đem hai người uống đến say khướt mang đi. Tần Qua là người thanh tỉnh nhất

điều Đàm Tấn ra khỏi phòng, chưa đi được mấy bước thì thấy phía trước có người đi đến, đứng trước mặt bọn họ.

Tần Qua bị cánh tay Đàm Tấn đè, chỉ có thể miễn cưỡng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đó chỉ cảm thấy đôi mắt thật đau đớn.

Nam nhân dường như lại cao lớn thêm.

Bên trong mang áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo coat màu đen, tay cũng không luồn vào trong tay áo. Đầu ngón tay trái tay kẹp một điếu thuốc cháy được một nửa, không giận tự uy, lại mang một chút bình tĩnh, đem phong phạm đại ca thể giới ngấm thể hiện tới mức cao nhất.

Tuy rằng Tần Qua vẫn biết nam nhân là xã hội đen, nhưng ở trước mặt cậu hẳn chưa bao giờ lộ ra loại khí thế này. Như là đột nhiên nhìn thấy một mặt khác của nam nhân.

Nam nhân cùng Văn Thanh chặn lối ra, không để cho qua. Tần Qua không muốn nói chuyện với hắn, cúi thấp đầu.

Bỗng nhiên sức nặng trên người nhẹ đi, thì ra là Văn Thanh đem Đàm Tấn đi.

Nam nhân lại tiến đến cậu gần vài bước, Tần Qua phải cắn răng mới không lui về sau.

Kỳ thật, cậu rất muốn xoay người bỏ chạy. Chạy đến nước Mỹ, không bao giờ... trở về nữa.

Không nghĩ tới, nhanh như thế đã gặp được nam nhân. Còn là trường hợp ba người kia đều đã say khướt.

Nam nhân đứng trước mặt cậu, trong lòng Tần Qua kinh hãi vô cùng, tuy rằng thân thể không nhúc nhích, lông mi lại không khống chế được mà run rẩy mãnh liệt.

Bỗng nhiên trên mặt chợt lạnh, Tần Qua chậm nửa nhịp mới ý thức được nam nhân đang vuốt ve mặt cậu.

Bảy năm... Cậu đã muốn quên cảm giác nam nhân chạm vào của cậu, nhưng một khi lại bị đụng vào, giống như tế bào toàn thân đều râm rĩ kêu lên: chủ nhân đã đến.

Tay nam nhân vẫn lạnh như vậy, giống như chỉ có trong lúc làm tình mới có thể nóng lên, lòng bàn tay cũng vẫn thô ráp như vậy, lực đạo vẫn dịu dàng, lại mang một chút bá đạo không rõ...

Cậu phải gồng mình lên mới ép bản thân không quay mặt đi, hết sức khống chế thanh âm lạnh lùng mà nói: “Anh buông ra.”

Cậu muốn biểu hiện trưởng thành một chút, lãnh khốc một chút. Cậu không còn là thiếu niên không biết gì bảy năm trước mặc hắn nắm ép vào viên nữa.

Nam nhân lại như không nghe thấy, vươn ngón tay vuốt ve cái cằm gầy đến có chút sắc nhọn của cậu: “Sao lại gầy đi nhiều như vậy?”

Gầy nhiều hay ít thì liên quan gì đến anh? Anh là cái gì của tôi?

Bỗng nhiên bóng đen nam nhân áp đến, mùi Cologne quanh quẩn lại đây, hô hấp cũng càng ngày càng gần. Trái tim Tần Qua gần như nhảy ra khỏi *** ngực, cổ cứng ngắc, cảm giác cái trán bị nhẹ nhàng chạm một cái.

Tần Qua sợ run một giây.

Một cái hôn so với gió nhẹ lướt qua đóa hoa còn muốn mềm nhẹ hơn.

Khốn nạn... Hắn còn mặt mũi... Còn mặt mũi...

Tần Qua sợ hãi tiếng tim đập cùng hô hấp dồn dập sẽ bị nam nhân nghe được, rốt cuộc lạnh nhạt đưa tay đẩy hắn ra. Đàm Tấn đang được một người phục vụ đỡ, cậu đi vài bước qua Lâm Hi Liệt, mang theo người phục vụ cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Cậu nên sớm nghĩ đến, nơi này là sản nghiệp của nam nhân. Cái gì mà miễn phí toàn bộ, đều là chiêu trò của hắn. Lúc trước là hắn ngoại tình, bây giờ lại tới làm những hành động như thế là có ý gì. Cùng lắm thì sau này ít tham gia những dịp này, gặp nam nhân thì đi đường vòng.

“Liệt ca, không đuổi theo cậu ấy sao?”

Lâm Hi Liệt nhìn theo lối đi, lắc lắc tay cau mày nói: “Quên đi, từ từ sẽ đến.”

Nếu đã quyết định về nước, thì cũng đừng mong sẽ chạy khỏi được lòng bàn tay hắn.

Cho dù em sẽ chán ghét tôi, sẽ khinh thường tôi, trên đời này trừ bỏ ở bên người tôi, em chỗ nào cũng không thể đi.

Cái màn hôn trán của anh thiệt là khó hiểu quá đi ah, nguy hiểm mà còn muốn dấu sao =))

Spoil chương 66: Đột nhiên tỏ tình

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Người phục vụ gọi một chiếc taxi, nhét Đàm Tấn vào ghế sau. Tần Qua cũng ngồi xuống, nói với lái xe: “Hoa viên XX ”.

Kỳ thật cậu có thể gọi điện thoại kêu người nhà Đàm Tấn đến đón, nhưng Đàm Tấn say thành như vậy, thể nào cũng bị Bác Đàm làm cho một bài, cậu vẫn là nên đưa Đàm Tấn đến nhà thuê của hắn bên ngoài thôi.

Đến bây giờ, mặt cậu vẫn nóng. Bị cơn gió đêm lành lạnh thổi qua cũng không dịu đi chút nào, ngược lại nhiệt độ càng tăng cao hơn. Cái trán bị nam nhân nhẹ nhàng hôn qua cũng như muốn cháy lên. Làm cho cậu trong thoáng chốc nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt – bị bóng đập trúng, nam nhân cũng vuốt ve gương mặt cậu như thế.

Bảy năm trước, là nam nhân ngoại tình. Trong bảy năm này, nam nhân không hề quan tâm đến cậu, giống như thế gian không có người như cậu. Chờ cậu trở về mới làm bộ như là đã chờ đợi rất lâu, muốn theo đuổi cậu một lần nữa.

Đáng tiếc, nhìn thấy cái người làm cậu vừa hận vừa yêu này, trái tim đã nhện không được run rẩy.

Ngay cả cậu cũng muốn tự nhủ mình.

Sao nam nhân có thể... có thể đẹp trai như thế... (=.= đúng là nên phỉ nhổ đi)

Trước kia đã rất tuần tú mang một chút vẻ lạnh lùng, hiện tại thì hoàn toàn là cảm giác đàn ông trưởng thành, tư thế choàng áo khoác kẹp thuốc lá trông sang trọng vô cùng, gờ tay nhấc chân đều toát ra sự quyến rũ của đàn ông trưởng thành, phảng phất có loại hấp dẫn trí mạng khó có thể kháng cự.

Hiện tại... Nam nữ muốn lên giường nam nhân chắc chắn lại càng nhiều hơn... Cậu sẽ không ngốc đến cho rằng nam nhân sẽ vì mình mà ‘thủ thân như ngọc’.

Sao lại gặp được nam nhân ah...

Tần Qua nằm ngửa ở ghế sau, hít thật sâu một hơi.

Bỗng nhiên một vật nặng khoát lên vai, Tần Qua quay đầu thì thấy là Đàm Tấn.

Tên này, say đến bất tỉnh. Ngay cả thở ra cũng là mùi rượu, cái đầu cũng thật nặng.

Đèn đường từng cột từng cột xẹt qua, tòa nhà phía xa còn mở đèn sáng trưng. Trong radio, nữ ca sĩ nhẹ nhàng cất tiếng hát, “Chúng ta đã quên đáp một tòa kiệu / nhìn vào trái tim đối phương / xem cái gì mới là cần thiết nhất / đừng ôm cô đơn lạnh lẽo nữa”.

Taxi chạy đến cửa khu nhà Đàm Tấn không bị cản trở gì. Tần Qua thanh toán tiền, túm Đàm Tấn xuống xe, lại cố sức mà lôi hắn vào cửa.

Đàm Tấn học MBA xong trở về liền mua chung cư ở bên ngoài ở, là một chung cư cao cấp có thang máy, tiền thuê mỗi tháng cũng phải mấy chục nghìn, thật sự là đắt tiền mà. Ở bên ngoài thật sự tuyệt hơn rất nhiều, có thể mang phụ nữ về nhà, mở rạp chiếu phim gia đình xem AV, không muốn làm cơm thì tùy tiện ra ngoài giải quyết là xong.

Tần Qua lôi Đàm Tấn tới cửa, sờ xoạng tất cả các túi trên người hắn mới lấy ra được chìa khóa mở cửa. Đàm Tấn say đến chẳng biết trời chẳng mây gió gì, hơn phân nửa sức nặng đều đặt trên người Tần Qua, gần như làm cậu mệt chết.

Cậu đẩy mạnh Đàm Tấn ra, để hắn dựa vào tường, lại nhắc chân thay hắn cởi giày, rồi mới mang dép lê trong nhà vào, ai ngờ mới vừa đóng cửa đã bị Đàm Tấn xoay người một cái đặt lên tường.

Ánh mắt Đàm Tấn rất sáng, khoe mắt đỏ ngầu, hai tay đặt hai bên người cậu, tay áo sơ mi xắn đến khuỷu tay, ngay cả gân xanh trên tay cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tần Qua có chút giật mình: Đàm Tấn là đang say khướt? Tưởng mình là kẻ thù sao?

“Đàm Tấn...”

Cậu mới vừa mở miệng kêu tên đã bị Đàm Tấn cắt lời: “Có phải cậu còn thích hắn hay không?”

Tần Qua nhanh chóng hiểu được Đàm Tấn đang nói đến ai. Thanh âm Đàm Tấn khàn khàn, giọng điệu như đang rít gào.

“Có phải cậu còn thích nam nhân kia hay không? Hắn rốt cuộc có cái gì làm cho cậu tâm tâm niệm niệm không quên như vậy? Rõ ràng là hắn ngoại tình trước, như vậy cậu cũng còn thích hắn sao?!”

“... Cậu say rồi.”

“Tôi không có say. Tôi thật sự rất sáng suốt. Em nói cho tôi biết rốt cuộc em thích hắn điểm nào nhất. Điểm nào nhất?!!!”

Tần Qua đưa tay đẩy Đàm Tấn ra. Cùng con ma men nói chuyện là hoàn toàn không ý nghĩa.

Cậu thật vất vả mới đưa được hắn về nhà, lại bị hắn chất vấn như vậy. Mặc dù là bạn thân nhất của cậu, cũng không thể trắng trợn truy hỏi tâm tư của cậu như vậy được.

Nếu hắn còn có chút ý thức, vậy còn lại để hắn tự xử lý đi.

Tần Qua vừa mới xoay người ra cửa, đã bị người từ phía sau ôm lấy. Vô luận là lực đạo, mùi, góc độ, cũng không phải là cảm giác của nam nhân. Thân thể cậu so với ý thức phản ứng nhanh hơn, lập tức giãy ra, Đàm Tấn càng thêm dùng lực, siết đau thắt lưng cậu, làm cậu không thể động đậy.

Thanh âm buồn khổ từ phía sau truyền đến: “Em nói em thích hắn điểm nào nhất, tôi cũng có thể làm được.”

“Đàm Tấn, cậu uống say.” Có làm được hay không cũng không có ý nghĩa. Cậu không phải Lâm Hi Liệt.

“Tôi không uống rượu, không có say...” Người phía sau chôn mặt ở bả vai cậu, “Tần Qua, tôi thích em...”

Tần Qua cứng người lại.

Đàm Tấn mấy năm gần đây đối với cậu ra sao, trong lòng cậu rõ ràng. Cậu cũng thường tự hỏi có phải Đàm Tấn có ý với cậu hay không. Nhưng Đàm Tấn ở đại học đã quen qua vài người bạn gái, về nước cũng có bạn gái chính thức, là siêu mẫu Tiết Băng. Hai người thường bị chụp hình trên ‘Tuần san bát quái*’, cậu liền yên lòng, còn cười chính mình đa nghi nhiều chuyện. Không ngờ tới Đàm Tấn đối với cậu thật sự là...

*bát quái: tin đồn/ nhiều chuyện/ tám nhảm

Người phía sau vẫn còn tiếp tục thì thào: “Cho anh một cơ hội đi, anh sẽ yêu em còn hơn hắn, nhiều hơn so với bất cứ ai.” Dừng một chút lại thở hắt hển nói tiếp: “Anh bây giờ sẽ chia tay với Tiết Băng.” Lâm nhảm xong liền lấy điện thoại muốn ấn số.

Tần Qua vội vàng giật lấy, nắm ở trong tay.

Đây quả thực là một mớ hỗn lộn.

Chuyện của cậu và Lâm Hi Liệt còn dây dưa không rõ ràng, Đàm Tấn lại muốn chen chân vào.

Đàm Tấn ơi Đàm Tấn, tại sao cậu lại nói cho tôi biết. Như vậy chúng ta ngay cả bạn cũng không làm được.

Nếu có thể, tôi cũng muốn quên nam nhân kia... Không phải tôi không cho cậu cơ hội, chúng ta là bạn, hai gia đình còn quen biết, sao có thể yêu nhau được. Cậu muốn cho cha tôi với cha cậu đều tức chết sao.

Người phía sau còn toàn thân đều đặt lên người cậu, ép tới cả người cậu đều đau.”Đàm Tấn, cậu mau ngủ đi.”

“Em đáp ứng anh cho anh một cơ hội...”

“Được.” Đối với người say rượu, chỉ cần nghe theo hấn là được. Hấn sẽ không nhớ bản thân từng nói cái gì. Không nên làm trái ý hấn tranh cãi với hấn, chắc chắn có thể chọc cho hấn khùng lên.

“Em nói rồi đó...”

“Ừ, tôi nói.”

Bỗng nhiên trên lưng nhẹ đi, mặt đất vang lên một tiếng nặng, Tần Qua xoay người thì thấy Đàm Tấn cứ như vậy nằm trên sàn gỗ, ngủ mất đất.

Tần Qua tâm tình phức tạp mà nhìn Đàm Tấn, đem hấn kéo vào phòng ngủ, thay hấn cởi áo quần, lại lấy khăn ướt lau người hấn một lần, mới đắp chăn cho hấn.

Trên đầu giường Đàm Tấn còn để một cây son Lancôme.

Tần Qua đóng cửa lại, vào thang máy quay mặt tựa vào tường inox. Mặt tường lạnh lẽo làm cho đầu óc lung tung của cậu thanh tỉnh một chút.

Cậu nhắm mắt thở dài.

May mắn, Đàm Tấn không có cứng rắn với cậu.

Nếu nếu hấn cứ khăng khăng, cậu chắc chắn sẽ từ chối. Đồng thời tình bạn hai mươi mấy năm của bọn họ cũng sẽ kết thúc.

Có lẽ, mọi người đều thật kì lạ.

Người khác đối tốt với mình thì không thêm để ý, ngược lại muốn đem trái tim mình dâng lên cho một người khác, để cho người ta giẫm nát. Còn làm không biết mệt.

Đương nhiên, Cố Thành đã có một câu nói tuyệt vời: “Chúng ta giao trái tim cho người khác, không thu trở lại; người khác lại cho người khác, tình yêu sẽ luân chuyển trong nhân thế.” (__.)

Cố thành(1956-1993): là một trong những nhà thơ lớn nhất của Trung Quốc cuối thế kỷ XX. Ông là là một nhà thơ hiện đại, nhà văn và tiểu thuyết gia nổi tiếng.

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Tần Qua ở trong phòng trần ngập khói thuốc cùng mùi rượu ngậy người một đêm, đụng phải nam nhân, lại được bạn thân nhiều năm thổ lộ, đầu vô cùng đau nhức, về nhà rửa mặt bằng nước lạnh thì lên giường ngủ. Kết quả ở trên giường trần trọc thật lâu, cuối cùng phải đứng lên kiểm thuốc an thần mới chậm rãi ngủ được. Buồn cười, cậu là tâm lý bác sĩ mà còn phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể ngủ được.

Sáng ngày thứ hai Tần Qua ngủ đến 11 giờ mới dậy, lấy lịch làm việc và nghỉ ngơi của cậu mà nói xem như đã rất rất trễ rồi. Di động có hơn mười cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Đàm Tấn, cứ năm phút lại gọi một lần.

Tần Qua mang thêm áo khoác rồi gọi lại, mới vang lên một chuông đã được bắt máy, thanh âm gấp gáp vô cùng: “Tần Qua!”

“Ừm, là tôi. Tỉnh rượu rồi sao?”

“Tỉnh tỉnh. Tôi... Tôi... ngày hôm qua tôi không có nói cái gì chứ?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi... Nếu tôi có nói cái gì cũng là uống say rồi nói nhảm, cậu cũng biết, con người tôi... Có đôi khi thích ba hoa những điều không phải...”

Tần Qua lẳng lặng nghe Đàm Tấn nói năng lộn xộn không đầu không đuôi xong thì nhẹ nhàng nói: “Tôi biết rồi.”

Kỳ thật trong lòng hai người đều rõ ràng, nhưng hai người ai cũng không muốn mất đi đối phương. Đàm Tấn tuy rằng say nhưng cũng không phải hoàn toàn vô thức, bằng không cũng sẽ không ôm người, còn gọi điện thoại đến. Thuần túy là có rượu thêm can đảm, bị kích thích.

“Không phải cậu muốn mở phòng khám tâm lý sao? Tôi dẫn cậu đi xem, mấy ngày trước tôi đã tìm hiểu một chút rồi, ở trung tâm thành phố có vài khu đất, vị trí cũng không tệ lắm...”

“Được.”

“Vậy... Ăn cơm trưa xong tôi tới đón cậu ha?”

“Ừ” Hôm nay cũng là cuối tuần, công ty cũng không có việc gì cho cậu. Quên đi quên đi.” Cứ như vậy đi, tôi cúp máy đây.”

“Ừ...”

Đàm Tấn đối với chuyện của Tần Qua là 12,000 lần để bụng. Tần Qua về nước, lúc nói chuyện vui đùa chỉ tùy tiện nói một câu thì hắn liền lệnh cho cấp dưới tìm hiểu tình hình các cửa hàng trên đoạn đường hoàng kim ở trung tâm thành phố, phân loại sửa sang xong rồi làm một bản báo cáo, luôn mang theo bên người tùy thời dùng. Nhà Đàm Tấn vốn là công ti bất động sản nhất nhì thành phố A, muốn tìm hiểu những thông tin này cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tần Qua còn chưa cơm nước xong, xe Đàm Tấn đã chờ bên ngoài. BMWs Serie 7, Đàm Tấn quả nhiên là không bạc đãi chính mình. Tần Qua trong thoáng chốc lại nhớ đến Chevrolet của Lâm Hi Liệt. Nam nhân có tiền như vậy, ở H đảo tùy tiện cũng có thể lấy được Bentley, bình thường lại chỉ lái Chevrolet, thật sự là tiết kiệm vô cùng. Bất quá hiện tại, có lẽ hắn không cần tiết kiệm nữa rồi.

Đàm Tấn một câu cũng không nói chuyện tối qua, đi cùng cậu đến tất cả các cửa hàng một lần. Có đôi khi Đàm Tấn sẽ trực tiếp giúp cậu phủ quyết, nói là tiếng ồn quá lớn, phong thủy không tốt, vị trí không tốt, vân vân, gặp được nơi thích hợp thì hỏi ý kiến cậu, Tần Qua hoàn toàn không cần lên tiếng, chỉ cần gật hoặc lắc.

Lái xe hơn hai tiếng mới xem như quyết định được bước đầu. Nằm ở bên cạnh bệnh viện lớn nhất thành phố, vị trí rất tốt, mặt tiền cũng đã được sửa sang đầy đủ, đi vào là một gian phòng nhỏ có thể làm quần tiếp tân, căn phòng phía trong thì dùng làm phòng khám. Làm thủ tục xong xuôi, gọi vài công nhân đến sửa sang đơn giản, trên cơ bản là có thể lập tức khai trương.

Đàm Tấn đối với kết quả này vô cùng vừa lòng, Tần Qua bản khoản, cảm thấy đã phiền đến Đàm Tấn, nên nói muốn mời hắn ăn cơm.

Đàm Tấn nghe nói gần đây có một nhà hàng cá nướng Vu Sơn rất nổi tiếng, kéo Tần Qua đi, tới nơi mới phát hiện đã kín hết chỗ ngồi. Phòng riêng và sảnh đều đã ngồi đầy, nếu bọn họ muốn ăn thì phải lấy số ngồi chờ, vì chút chuyện nhỏ này mà sử dụng quan hệ cũng không cần thiết. Tần Qua thấy Đàm Tấn có chút buồn bực, an ủi nói: “Chỉ chờ hơn mười phút, rất nhanh sẽ có người ăn xong, không sao đâu.”

Hai người ngồi ở trên sofa, Đàm Tấn tùy tiện lấy một cuốn tạp chí lật xem, Tần Qua thì xem PDA của cậu, trả lời một số e-mail. Bỗng nhiên chợt nghe thấy bên cạnh có hai cô học sinh mở tạp chí thấp giọng la hét: “Wow! Đây không phải là Lâm Hi Liệt sao!” “Thật sự! Ôi! Thật là anh ấy! Mau mở mục lục mở mục lục!”

Tần Qua lập tức cứng đờ, Đàm Tấn đang lật tạp chí cũng ngừng tay.

“Không phải anh ấy chưa bao giờ nhận phỏng vấn sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, tớ cũng nhớ anh ta từng nói vậy!”

“A a a a! Cậu xem tấm hình này này, siêu đẹp trai ! Tớ dựa vào, có phải mấy anh trong xã hội đen đều đẹp trai như thế hay không! Tớ cũng muốn gia nhập xã hội đen!”

Cô nàng ngực bự mang váy ngắn đang cầm một cuốn ‘Tuần san tài chính’, bạn của cô bên cạnh lại nhạo báng: “Chắc chắc! Cậu cứ mơ đi, người ta không nhận phụ nữ. Nhưng mà nếu bộ ngực cũng được tính là vũ khí, có thể sẽ được xem xét.”

“Cậu đi chết đi! Tớ nguyên rửa bạn gái anh ấy không thể sinh con!”

“*Ngất*... Cậu không cần ác độc như thế chứ. Mấy năm trước chuyện xấu của anh ta bay đầy trời, hai ba năm gần đây lại hoàn toàn không có vụ bê bối nào, sẽ không phải là có bạn gái cố định rồi chứ?”

Đàm Tấn nghe không vô nữa, “Bụp” một tiếng đóng tạp chí lại muốn đi, nhìn Tần Qua lại một chút ý định muốn di chuyển cũng không có.

“Không có vụ bê bối nào???? Không phải đâu! Vậy không phải là hết hi vọng rồi sao!”

“Đồ ngốc cậu nghĩ cũng đừng nghĩ, người chờ lên giường anh ta xếp hàng cũng xếp đến sân bay rồi. Nhất định phải là khuôn mặt xinh đẹp đáng người nóng bỏng, ngực bự kỹ thuật tốt mới có cửa mà chen, quan trọng là phải có biện pháp dụ đến giường anh ta!”

“Cậu càng nói càng chán, xem phỏng vấn của anh ấy... Đều là kinh doanh gì đó...”

“Đúng vậy, mười mấy tuổi đã làm nhà đầu tư, thật khó tin! Trời sinh là thiên tài kinh doanh... Nghe nói bây giờ còn là người đứng đầu trong giới kinh doanh và hắc đạo...”

“Ồ! Phía sau có mục chuyện riêng tư này! Biên tập này nhất định là nữ, nhin không được muốn hỏi mấy vấn đề này...”

“Coi nào...”

“Thích nhất type phụ nữ... Tóc ngắn, mắt to, dịu dàng, chính trực, thẹn thùng ... Tớ dựa vào có lầm hay không a, anh ta đang giả bộ phải không!”

“Xí, làm không được thì lại đi mắng người ta ... Phía sau còn có nè, tốt nhất là gia đình kinh doanh, tuổi trên dưới 23, vóc dáng một mét bảy lăm, đã du học nước ngoài...”

Đàm Tấn nghe thấy trong lòng nổi lửa, rồi lại ngại phong độ không thể làm gì với hai cô gái kia. Người ta xem tạp chí của người ta, liên quan gì đến hắn đâu? Lại nói, hắn một thằng đàn ông tức giận với hai cô gái đang tám chuyện, rất không thể nói nổi.

“Anh ta là muốn tìm bạn trăm năm sao! Viết chi tiết như thế! Mà thật ra, cũng có mấy nữ sinh có thể cao đến một mét bảy lăm a...”

“Điều này cũng thật kỳ quái... Viết chi tiết như thế, giống như là đã có đối tượng rồi...”

“Tần Qua.”

Tần Qua ngẩng đầu, Đàm Tấn đứng ở trước mặt cậu, mặt lại hất về cửa: “Chúng ta đi thôi, không ăn ở chỗ này nữa.”

“Ừm” Tần Qua cũng không nói nhiều gì, cất PDA rồi đứng lên, cùng Đàm Tấn ra ngoài. Thanh âm xì xầm xèo xèo của hai cô gái phía sau càng ngày càng nhỏ: “Có phải anh ấy đang tìm người yêu thất lạc hay không? Điều kiện chi tiết như thế, hai ba năm gần đây lại không lãng nhăng gì nữa...”

Đàm Tấn phóng xe rất nhanh, Tần Qua nhin không được nói: “Cậu chậm lại một chút đi.”

Tay Đàm Tấn khoác lên tay lái gân xanh ứa ra, ngực phập phồng hồi lâu mới nói: “Cậu sẽ không tha thứ cho hắn đâu phải không?”

Tần Qua lặng yên hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Tôi không biết hắn.”

PDA

BMW serie 7

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Kỳ thật ai cũng biết những lời này là gạt người.

Chân chính không thêm để ý, không phải hận, cũng không phải ra vẻ không biết. Mà là biết người này, nhưng xem hắn là không khí. (__ __!!!)

Giống như Tần Qua chính là quên không được, trong lòng không thoải mái, còn muốn làm bộ như không thêm để ý.

Câu nói kia nói cho Đàm Tấn nghe, cũng là đang nói cho mình nghe.

Đàm Tấn lại như là tin, thả chậm tốc độ, trực tiếp lái đến một nhà hàng quen thuộc.

Một bữa cơm ăn đến không biết vị gì. Nguyên bản là một ngày vui vẻ, lại bị hai cô gái bàn tán về buổi phỏng vấn của Lâm Hi Liệt đảo loạn. Đàm Tấn lo lắng Lâm Hi Liệt vẫn chưa buông tay, Tần Qua còn muốn quay đầu lại. Tần Qua thì đầy đầu óc đều là nội dung hai cô gái bàn tán vừa rồi.

Nếu “Tóc ngắn, mắt to, dịu dàng, chính trực, thẹn thùng”, những thứ này có thể coi như phạm vi rộng rãi, vậy thì “Gia đình kinh doanh, tuổi 23 tuổi, vóc dáng một mét bảy lăm, đã du học nước ngoài ” đã rất rõ ràng. Nhắm thẳng vào cậu.

Nói trong lòng không chấn động là giả.

Dùng thủ đoạn mật mờ như vậy tuyên bố trước công chúng, nam nhân còn thích cậu. So với cái loại cách thức tổ chức hôn lễ chiêu trưng rùm beng, loại bí ngữ chỉ có hai người trong cuộc biết thế này dường như càng lay động lòng người hơn.

Nam nhân am hiểu nhất là dùng những thủ đoạn nhỏ từng chút từng chút cảm hoá cậu. Đợi cho đến khi thật sự có chuyển lớn gì, trái tim cậu đã không thể cứng rắn cự tuyệt nam nhân.

Nếu nam nhân thật sự muốn theo đuổi cậu một lần nữa, cậu thật sự không biết mình có thể kiên quyết cự tuyệt hay không. Nam nhân thì chỉ là vuốt ve mặt cậu một chút đã có thể làm cả người cậu như nhũn ra, tim đập nhanh hơn, máu toàn bộ xông lên đầu. Cho dù là người bên ngoài bàn tán về hắn, lỡ tai cũng không nghe lời mà muốn dựng thẳng lên nghe.

Những ngày trong quá khứ quá hạnh phúc, nếu có thể khôi phục đoạn thời gian đó, bắt cậu làm gì cậu cũng nguyện ý.

Chính là, vô luận như thế nào, cũng không thể trở về được.

Tần Qua đến công ty báo danh mới phát hiện công ty cũng không phải dễ làm như vậy. Ngày đầu tiên đi làm đã tham dự đại hội cổ đông. Tập đoàn sắt thép Tần thị, Tần cha nắm giữ 40% cổ phần công ty, 30% cổ phần nằm trong tay ba người khác, có người là lúc đầu cùng Tần cha đầu tư, có người là sau này có công được thêm vào. Còn 30% cổ phần còn lại là đưa ra thị trường niêm yết. Cha lần lượt giới thiệu từng người với cậu, cậu cũng lần lượt cúi chào, ba cổ đông kia cũng gật gật đầu cho có.

Tần cha phát biểu, đại ý là Tần Qua sau này sẽ gia nhập cao tầng*, hy vọng mọi người giúp đỡ. Lời này vừa nói ra, không khí hội trường không tốt lắm. Mặt khác mấy cổ đông lại muốn bắt bẻ Tần Qua. Một người nói, cậu mới từ nước ngoài trở về không biết tình hình công ty; một người nói, cậu nghiên cứu tâm lý học, cùng kinh doanh như hai thái cực, khó mà làm tốt được. Ngại mặt mũi cha, mấy cổ đông cũng không có nói thẳng, nhưng loại lời nói mang ý châm chọc này càng làm cho người ta khó chịu.

*Cao tầng: nhân viên cao cấp/ ở tầng cao

Sau đó Tần cha lén lút nói cho Tần Qua biết, người của mấy cổ đông này sắp xếp không vào được cao tầng, mà Tần Qua lại được cha tiến cử thuận lợi vào được, bọn họ tự nhiên không thoải mái trong lòng. Chỉ cần Tần Qua làm nên sự nghiệp là có thể dán miệng bọn họ.

Nói thì nói thế, nhưng kỳ thật Tần Qua cũng không có áp lực quá lớn. Cậu đối với kinh doanh thật sự không biết nhiều, chỉ cần có thể chia sẻ một chút trọng trách của cha và anh hai là đủ rồi.

Được Đàm Tấn hỗ trợ, rất nhanh đã làm xong các thủ tục kinh doanh, phòng khám tâm lý có thể khai trương. Phòng khám mới mở tương đối ít khách, Tần Qua cũng tạm thời không muốn người tiếp tân hay lao công quét dọn.

Hôm nay là ngày đầu sau khai trương. Tần Qua đi công ty thấy mọi chuyện vận hành bình thường, gần đây trụ sở cũng đang trong mùa ế hàng, không có việc gì nhiều, liền lái xe đến phòng khám nhỏ của cậu.

Đàm Tấn lấy cho phòng khám của cậu một cái tên tầm thường thối nát “Canh gà thông minh”, mỗi lần đến trước phòng khám nhìn đến bốn chữ to này Tần Qua đều dở khóc dở cười.

Tường phòng khách được sơn màu trắng tuyết, bên trong có hai cái sofa dài, một số ghế nhỏ, ghế sofa cũng một màu trắng, bàn trà nhỏ, bên trên đặt một chậu phong lan. Cạnh sofa còn có kệ sách bày đủ các loại tạp chí, từ kinh doanh đến lá cải, một cái cũng không sót. Tần Qua an vị ở sau bàn, có khi lật xem sách chuyên ngành, có khi lật xem báo cáo công ty.

Hôm nay có ba vị khách, hai người là bị mất ngủ, một là bị chứng sợ hãi giam cầm. Mất ngủ thì dễ rồi, chứng sợ hãi giam cầm đốt của cậu gần hai tiếng mấy, sau đó vị khách kia quyết định đúng giờ đến làm trị liệu khôi phục, mới xem như tạm thời kết thúc.

Tần Qua xem đồng hồ, gần mười phút nữa là đến năm giờ. Nghĩ là chắc sẽ không có người tới nữa, liền cất giấy tờ vào tủ khóa kỹ chuẩn bị đóng cửa về nhà.

Chợt nghe có người gõ cửa, cậu vui đầu một bên khóa ngăn tủ vừa nói: “Xin mời vào.”

Lúc xoay người lại liền thấy nam nhân đứng ở cửa, sơ mi trắng, bên ngoài là áo khỉ màu xám đậm, trên cánh tay còn treo âu phục. Tiêu chuẩn ăn mặc của giới kinh doanh, trầm ổn lại nội liêm.

Tần Qua chống bàn, ổn định một chút thân thể hơi rung động, cầm lấy chìa khóa nói: “Thật có lỗi thưa ngài, phòng khám phải đóng cửa.”

Nam nhân nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút: “Còn chưa tới giờ tan ca.”

Tần Qua không muốn để ý đến hắn, lướt qua bàn làm việc đi ra ngoài mới phát hiện cánh cửa đã bị đóng lại. Xuyên qua cửa kiếng còn có thể thấy bên ngoài Văn Thanh mang âu phục đậm màu đứng lưng về phía bọn họ, lưng thẳng tắp, như tùng như bách.

Tần Qua nắm tay, lại hít sâu một chút, mới thản nhiên nói: “Anh muốn như thế nào?”

“Tôi bị bệnh, bác sĩ Tần.”

“Nói vậy anh có bác sĩ riêng, không cần tôi múa rìu qua mắt thợ.”

“Bác sĩ riêng của anh nói, không phải phạm trù chuyên nghiệp của anh ta, chỉ có em mới có thể trị.”

Hôm nay xem ra nam nhân không đạt mục đích sẽ không đi, Tần Qua một bên ép mình tĩnh tâm, một bên nói: “Nói đi, bệnh gì.”

“Bệnh tương tư.”

Tần Qua cắn răng, móng tay bấm vào thịt, gần từng chữ: “Bệnh này trị không được.” Dứt lời nhấc chân bước đi.

Bước còn chưa ra khỏi đã bị kéo vào trong ngực nam nhân, cậu cố sức giãy giụa lại bị nam nhân ôm càng chặt hơn. Hương vị quen thuộc của nam nhân vây quanh, làm cho cậu sắp đứng không vững. Cánh tay quen thuộc hữu lực xiết cậu lại, cậu giãy không ra, chớp mũi không thể không chế mà cay lên, đôi mắt hơi ướt át.

Ở trước mặt nam nhân, cậu cho tới bây giờ đều vô dụng như thế.

Giả bộ lạnh lùng cũng thế, kiên cường cũng thế, bị nam nhân sờ sờ ôm ôm một cái thì hoàn toàn tan vỡ.

Tần Qua không có cách nào, quay đầu đi thanh âm cứng rắn nói: “Thưa ngài, phiền ngài tôn trọng một chút. Anh còn như vậy, tôi sẽ tố cáo anh...”

“Tổ anh quấy rối ***?”

“Anh!”

“Em từ lúc nào thì trở nên không tự nhiên như thế? Từ lúc anh vào cửa thì cứ ngài này ngài nọ, em cũng không mệt sao?”

Tần Qua một bên gật đầu, một bên quay đầu trừng nam nhân, cũng không quan tâm trong mắt chưa xốt đến sẽ tràn nước mắt: “Lâm Hi Liệt, nói cho rõ đi. Tôi nghĩ chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ nào, nếu anh còn có cái gì muốn nói, hiện tại thì nói một lần cho rõ ràng, sau này tôi không muốn gặp lại anh.”

“Anh yêu em.”

Đọc thấy không ổn chỗ nào thì nói mình nhá, mình chưa beta lại nữa ()

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Tần Qua vẫn còn đang giật mình sững sờ, mặt nam nhân đã dần phóng đại, rồi môi bị hôn lên.

Cậu chỉ hơi thất thần trong chớp mắt, không biết từ chỗ nào kiếm ra sức lực rút ra cánh tay bị nam nhân gắt gao ôm cho hẳn một cái bạt tai.

“Bốp” một tiếng, hai người đều sững sốt.

Tần Qua trong nháy mắt có chút lo sợ.

Tuy rằng cậu không dùng nhiều sức, cậu cũng không khỏe mạnh gì nhưng nam nhân thân phận tôn quý, bị cậu tát lên mặt như thế hẳn là sẽ rất tức giận. Phải biết rằng, nam nhân chỉ động một ngón tay là có thể bóp chết cả nhà cậu.

Tần Qua cả người run rẩy, lại chỉ thấy nam nhân xoay đầu lại, tựa hồ không hề tức giận chút nào: “Em xả giận rồi, hiện tại nên tha thứ cho anh chứ?”

“...”

“Chúng ta làm hòa đi.”

Tần Qua nhìn nam nhân mình từng yêu, hiện tại lại giống nhìn người xa lạ: “Lâm Hi Liệt, tôi không biết tình cảm của anh thế nào. Đối với tôi mà nói, ngoại tình, phản bội, những điều này đều không thể tha thứ. Anh một câu cũng không giải thích, lại kêu tôi trở lại với anh, anh không cảm thấy buồn cười sao? Anh dựa vào cái gì nói ra loại yêu cầu này?”

“Tần Qua...”

“Đừng gọi tên tôi. Dưới trướng anh có vô số trai xinh gái đẹp chờ lên giường với anh, tùy tiện chọn một người cũng hầu hạ anh tốt hơn tôi, cũng không phải lo lắng chịu trách nhiệm gì. Hai chúng ta, vẫn là dừng ở đây đi.”

Nam nhân không nói gì, Tần Qua tránh nam nhân lui lại hai bước, quay đầu đi dụi dụi khóe mắt, chậm rãi nói: “Thật có lỗi... Là tôi thất lễ...”

Lâm Hi Liệt nhìn cậu.

“Lúc trước chúng ta tuổi trẻ, hiện tại cũng không trở về được. Anh sau này... Cũng đừng tới tìm tôi... Lưu một cái ấn tượng tốt cho nhau đi...”

Lâm Hi Liệt không nói chuyện, Tần Qua cầm chìa khóa mở cửa đi ra ngoài.

Văn Thanh thấy cậu đi ra, cúi đầu, cậu miễn cưỡng gật gật đầu đáp lại, lập tức đi vào bãi đậu xe ngồi vào ghế lái, không hề chân chừ khởi động xe rời đi.

“Liệt ca? ...” Văn Thanh đứng ở cửa khê gọi một tiếng. Vừa rồi trong phòng đã xảy ra chuyện gì, anh một chút cũng không nghe được. Nhưng xem tình hình có vẻ không tốt lắm.

Lâm Hi Liệt lấy ra một điếu thuốc ngậm vào miệng, để Văn Thanh mời lửa rồi hút một hơi thật sâu, mới nhàn nhàn nói: “Không có việc gì. Là tôi quá vội vàng.”

Hắn đứng hít sâu vài cái, giống như trong không khí còn lưu lại hương vị người yêu. Rồi mới nhắm mắt phun khói ra, đứng dậy dập tắt quăng vào thùng rác.

“Mấy người... cổ đông kia anh xử lý tốt chưa?”

“Đã xử lý tốt. So với trong tưởng tượng còn dễ dàng hơn, có vẻ như bọn họ đã có tâm tư đó lâu rồi.”

“Uh. Được rồi, trở về thôi.”

“Vâng.”

Thời điểm tan ca trên đường kẹt xe vô cùng.

Tần Qua vừa rời khỏi bãi đậu xe, nước mắt đã không dừng được rơi xuống. Hai tay cậu khoát lên tay lái, mặc cho nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống, như là không biết, không cảm thấy gì.

Hôm nay là lần đầu tiên nam nhân nói “Anh yêu em”, cũng là lần đầu tiên nam nhân gọi thẳng tên cậu.

Đáng tiếc, lại không thể trở thành một ngày đáng kỷ niệm.

Nam nhân có ý quay lại, bị cậu dứt khoát từ chối. Trời biết trong lòng cậu đã sớm tan nát.

Cậu không rõ, rõ ràng là trước đây hắn ngoại tình, hiện tại lại muốn hao hết tâm tư quay lại với mình, ngay cả “Chúng ta làm hòa đi” cũng có thể khép nép nói ra. Một khắc nam nhân tỏ tình kia cậu có hơi cảm động, nhưng nam nhân ép hôn, làm cho cậu cảm thấy nam nhân vẫn như quá khứ, bá đạo độc đoán, muốn làm gì thì làm, đối với cậu gọi đến là đến kêu đi thì đi. Nam nhân phản bội, cậu không có cách nào tha thứ, huống chi hắn ngay cả một câu giải thích cũng không có. Nếu như vậy mà cậu cũng có thể quay lại với nam nhân, chỉ có thể nói cậu không có tự tôn, không đáng quý trọng, nam nhân có lẽ sẽ cảm thấy nếu ngoại tình cũng không là vấn đề gì lớn.

Cậu biết cậu hoài niệm, là quá khứ cứng chiều vô ưu vô lự. Hiện tại cho dù bọn họ có quay lại, cứng chiều cũng đã sớm biến chất. Bọn họ sẽ hận đối phương càng sâu, nếu vết rách đã không thể liền lại như trước vậy lưu cho nhau một ấn tượng tốt đẹp đi.

Nhưng dù vậy... Chính miệng cự tuyệt nam nhân quay lại, cũng làm cho trái tim cậu tan nát.

Cậu từng ở trong mộng mơ thấy cả trăm lần “Anh yêu em”, “Chúng ta làm hòa đi”. Nhưng lúc thật sự diễn ra, lại bị cậu chính miệng cự tuyệt.

* * *

Sáng sớm hôm sau, Tần Qua trong lúc mơ màng nghe được di động “Zzzz!!!” rung. Cậu không tỉnh táo lắm mà bắt máy “Alo” một tiếng, bên kia truyền đến thanh âm tràn đầy lo lắng: “Tần Qua, tôi gặp rắc rối lớn rồi!”

Tần Qua lập tức tỉnh táo lại: “Đàm Tấn? Cậu xảy ra chuyện gì?”

“Ngày hôm qua tôi chia tay với Tiết Băng, con khốn đó đưa cho báo chí một đồng ảnh chụp và video trên giường cùng tôi, mẹ kiếp! Hiện tại truyền thông đang bao vây nhà tôi!”

Đàm Tấn thực sự chia tay Tiết Băng rồi sao? Còn không cẩn thận lưu lại những thứ đó?”Cậu hoàn toàn không ra được sao?”

“Hoàn toàn không được! Cửa chính là phóng viên, vẫn còn đang phát sóng trực tiếp! Di động của tôi cũng sắp reo nổ rồi! Mẹ kiếp! Con chó cái độc ác!” Một khi xuất hiện tin đồn, phóng viên liền như con gián, đánh không chết đuổi không đi, leo lên cành cây cũng có thể tiếp tục chụp ảnh.

“... Sao lại quây thành như vậy... Tôi hỏi La Chấn một chút, xem nhà cậu ta có thể điều một vài cảnh sát tới đó hay không.”

“Ừm, vậy nhờ các cậu, thực sự bọn họ sẽ xông vào... Cúp máy đây!”

“Được...”

Di động bên kia truyền đến thanh âm ồn ào, rồi mới bị cắt đứt.

Tần Qua hoàn toàn tỉnh táo lại, phủ thêm áo ngủ rồi gọi điện thoại cho La Chấn và Triệu Thiên Nhất. La Chấn vì anh em giúp đỡ không tiếc mạng sống, bắt người điều tới một đội cảnh sát giao thông, lấy lý do gây trở ngại giao thông công cộng, xua đi một phần truyền thông, lại ngăn một phần ở bên ngoài tiểu khu.

Được La Chấn giúp đỡ, Đàm Tấn cuối cùng mặt xám mảy tro mà ra cửa, một bên ngăn cản ánh đèn loang loáng, một bên dưới sự bảo vệ của cảnh sát giao thông chen chúc lên một chiếc xe van không rõ. Xe cảnh sát mở còi hú, một đường mở lối, đưa Đàm Tấn ra trung tâm thành phố.

Tần Qua gọi điện thoại không ai bắt, đành phải mở TV ra xem thế nào. Quả nhiên tin tức giải trí đầy trời đều nói về sự kiện lần này, các trang web lớn điên cuồng đăng lại ảnh chụp cùng video, trong một đêm lướt xem hơn vạn. Đàm Tấn bên này bị vây đuổi chặn đường, một đương sự khác Tiết Băng thì đóng cửa không ra, truyền thông căn me hỏi lâu không ai mở cửa, điện thoại không tiếp, người đại diện cũng im lặng.

Tần Qua thở dài.

Còn tưởng rằng ngày đó Đàm Tấn chỉ uống rượu nói nhảm một chút, không nghĩ tới hẳn thật sự chia tay với Tiết Băng. Tiết Băng cũng không biết tốt xấu, mới nổi lên nhờ quảng cáo một số mỹ phẩm và dầu gội đầu. Đang muốn tiến quân vào giới điện ảnh và truyền hình, bây giờ lại cá chết lưới rách, đem hai người đều kéo xuống mương, đối với tất cả mọi người đều không tốt đẹp gì, sau này cô muốn lăn lộn trong giới giải trí chỉ sợ cũng không dễ dàng gì đạo diễn nào dám thuê nữ diễn viên ăn cháo đá bát như vậy.

Đàm Tấn gặp rắc rối cũng không nhỏ. Đàm Tấn ở thành phố A tốt xấu cũng coi như nửa danh nhân (người nổi tiếng), một tháng này, hẳn muốn yên tĩnh, chỉ sợ nhà chính Đàm gia bên kia cũng bị kéo vào rồi.

Phải nhanh một chút áp chế đợt phong ba này, không phải là không có cách, chỉ xem bọn hắn có muốn là hay không, và đối phương là ai. Tần, Đàm, La, Triệu tứ đại gia tộc tuy rằng luôn giao hảo với nhau, địa vị ở thương trường cùng chính trị hết sức quan trọng, nhưng gặp phải lĩnh vực giải trí và hắc đạo này, hoàn toàn là nơi quan hệ của bọn hắn yếu nhất. Nơi đó thuộc về người có cánh tay che trời ở thành phố A kia.

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Sau khi Tần Qua trở về, cũng không có người nào nói cho cậu biết địa vị hiện tại của nam nhân, cậu cũng không rảnh mà đi tìm hiểu. Nam nhân cũng không thích nhận phỏng vấn, tạp chí và truyền hình cũng ít khi xuất hiện. Ấn tượng của cậu với nam nhân, vẫn còn dừng lại ở cổ đồng lớn nhất của Long Đằng.

Lúc này Đàm Tấn gặp rắc rối, điều đầu tiên cậu nghĩ đến là đến công ty quản lý của Tiết Băng chào hỏi, xem có thể đem việc này đề xuống hay không, thế là liền gọi điện thoại cho thư ký của Tần cha hỏi. Vòng luẩn quẩn giới người mẫu này nói lớn không lớn, nổi danh chỉ có vài công ti có tiếng, mọi người đều biết rõ. Tiết Băng là người mẫu đoạt giải nhất trong cuộc thi siêu mẫu, cũng chỉ mới gia nhập công ty quản lý. Ở trong công ty có thể tính là lớn, nhưng so với Long Đằng của Lâm Hi Liệt, chỉ như tép trong ao.

Thư ký loay hoay tìm số điện thoại của người phụ trách công ty kia – Madonna, Tần Qua bắt đầu ấn số. Nhìn về mặt muốn nói lại thôi của thư ký, Tần Qua hỏi: “Sao vậy?” Thư ký lại chỉ lắc đầu.

Cô đoán được Tần Qua gọi cuộc điện thoại này chính là vì chuyện của Đàm Tấn. Nhưng kỳ thật cô biết công ti đó không thể giúp gì được.

Đó chỉ là một công ty quản lý người mẫu, nhiều nhất thì sẽ không cho Tiết Băng đi biểu diễn, không cho cô nhận quảng cáo, chụp hình TV, ẩn đi một thời gian ngắn thì cũng xong. Còn chuyện Internet, truyền thông, báo lá cải điên cuồng đưa tin, phóng viên suốt ngày vây nhà Đàm Tấn, bọn họ cũng không có biện pháp. Hơn nữa, chuyện này hoàn toàn có thể làm thành scandal, vừa lúc đánh bóng tên tuổi Tiết Băng và công ty cô, người ta sẽ không có lý do gì để giúp Tần Qua: ai lại làm việc không có lợi cho mình bao giờ.

Tần Qua vừa về nước, đối với mấy chuyện này không có kinh nghiệm gì. Thư ký muốn nhắc nhở cậu, nói đến bên miệng không biết làm sao lại nuốt xuống.

cheveuxnoirs.wordpress.com

Tần Qua cùng Madonna nói chuyện trong chốc lát, kính qua kính lại vài câu cuối cùng cũng đi vào chủ đề. Madonna tỏ vẻ vô cùng có lỗi, kỳ thật hiện tại công ty cũng không liên lạc được với Tiết Băng. Công ty quản lý nhân viên bất lực, đã cho người đại diện đi tìm... vân vân. Tần Qua hỏi có biện pháp gì có thể đề xuống hay không, Madonna nói chuyện này thật sự không có cách nào, cô nhiều nhất chỉ có thể quan tâm đến người mẫu của mình, phóng viên, báo chí truyền thông gì đó thì không quản nổi. Cuối cùng nói, thật sự không được, chỉ có thể phiền Đàm tổng ra ngoài trốn tránh một thời gian ngắn.

Thư ký vừa thấy Tần Qua đi vào bộ mặt nhăn nhó nhăn nhó thì biết kết quả như cô đã nghĩ. Thấy cậu chủ hết đường xoay sở, cô do dự một chút, vẫn là thử nói: “Kỳ thật vẫn còn một biện pháp ...”

Thấy Tần Qua quay đầu nhìn cô, thư ký mới tiếp tục nói: “Vốn là giới giải trí truyền thông cơ bản đều nằm trong tay một công ty, nếu có thể làm cho phóng viên cấp dưới của bọn họ không chụp hình, báo chí không đăng tin...”

“...”

Thư ký nói tới đây, Tần Qua ít nhiều cũng hiểu được.

Phải đi nhờ hân.

Tuy rằng cậu với Đàm Tấn là bạn tri kỷ, nhưng vì chuyện này mà đi cầu nam nhân, cậu làm không được. Huống chi, cậu mới cho nam nhân một bạt tai. Cậu không nhu nhược như vậy.

Về phần biện pháp, chỉ có thể tạm thời nhờ Triệu gia hỗ trợ đề xuống.

Tần Qua gọi điện thoại cho Triệu Thiên Nhất, người bạn này nói chỉ có thể hỗ trợ không chế một phần đài truyền hình. Cơ quan ngôn luận của chính phủ, đương nhiên do chính phủ quản lý, nhưng những đơn vị này căn bản cũng không phát sóng tin tức giải trí. Còn những kênh chuyên về giải trí thì bọn họ không thể khống chế được, có một số thậm chí trực thuộc Long Đằng.

Thế là sau một ngày, tuy đã gọi nhiều cuộc điện thoại, tình hình cũng không chuyển biến nhiều lắm.

Tới lúc chàng vạng, điện thoại Đàm Tấn mới gọi được, thì ra Đàm Tấn đi đến nhà một người bạn mới quen gần đây. Người kia tên là Tạ Ân Ninh, một viên chức nhỏ ở công ty vật liệu xây dựng, là người Đàm Tấn mới quen biết trước đó không lâu, còn dẫn hắn đi đánh golf, Tấn Qua cũng biết. Trốn ở nhà Tạ Ân Ninh, chiêu này thật cao tay, ai biết Đàm Tấn sẽ quen với loại bạn như vậy đâu?

Tần Qua tan ca về nhà, trên bàn đã dọn cơm xong, ngọn đèn phòng khách rất sáng, cha mẹ đang ngồi ở trước bàn chờ cậu.

“Ba, mẹ.” Tần Qua chào hỏi, cởi áo khoác giao cho giúp việc, rồi đến bàn ăn ngồi xuống.

“Nghe nói Đàm Tấn đã xảy ra chuyện?”

Tần Qua gật gật đầu.

“Lão Đàm bên kia tức giận đến thiếu chút nữa bệnh tim tái phát.”

Cha thản nhiên nói một câu làm cho tay Tần Qua đang gấp rau lập tức dừng lại.

cheveuxnoirs.wordpress.com

“Ông già đó vẫn rất ít hỏi đến mấy chuyện bê bối của Đàm Tấn, lần này quậy quá lớn nên mới kích động như vậy.”

“... Nghiêm trọng lắm không?”

“Trong nhà có bác sĩ, không có việc gì. Chỉ là bây giờ còn rất tức giận.”

“...”

“Cha đã sớm nhắc nhở nó, quen với mấy nữ diễn viên đều không hay. Gia cảnh không rõ, giường nào cũng trèo lên được, chơi một trận thì không sao, nhưng không thể cưới về nhà, vẫn là cùng con gái nhà đảng hoàng kết hôn mới đúng đắn. Giới trẻ ngày nay, thật sự là...” Tần cha nói rồi lắc đầu.

Tần Qua lập tức cảm thấy khó thở, ngay cả ăn cơm cũng ăn không vô nữa.

Cùng con gái nhà đảng hoàng kết hôn... Mới đúng đắn...

Thấy con trai sắc mặt khác thường, Tần mẹ vội hoà giải: “Aizz, ăn cơm thì ăn cơm, sao lại kéo chuyện khác vào.”

“Được, không nói không nói.” Tần cha gấp thìa bỏ vào chén Tần Qua, “Đã đến công ty đã ba ngày, con cảm thấy thế nào?”

“Còn phải học hỏi rất nhiều.”

Tần Qua trả lời khách quan khiêm tốn, Tần cha vừa lòng mà gật gật đầu. Tần Qua đơn giản nói ra mấy vấn đề mình gặp phải gần đây, Tần cha phân tích từng cái cho cậu. Một bữa ăn tối, cơm trong bát Tần Qua lại chẳng với đi chút nào.

Hiện tại xem ra, nhất định phải đến Long Đằng một chuyến.

Không nghĩ lại làm Bác Đàm giận đến tái phát bệnh tim. Cậu vẫn tưởng rằng bác cha chú luôn kiên cường như núi lớn, nhưng hiện tại cũng già rồi, sắp muốn đem sự nghiệp giao cho lớp trẻ bọn họ rồi.

Trong quá khứ lúc bọn họ gặp rắc rối, là bác cha chú đứng ra giúp bọn hắn thu dọn. Cuối cùng cũng tới ngày này, khó khăn phải tự gánh lấy.

Bảy năm, nói dài không dài nói ngắn không ngắn.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa: “Con trai, con đã ngủ chưa?”

Tần Qua vội vàng đứng dậy đi mở cửa: “Mẹ.”

Trên tay Tần mẹ bưng một chén canh gà nóng hổi, đưa cho cậu, nói: “Mẹ thấy ban này con cũng chưa ăn gì nhiều, buổi tối nhất định sẽ đói, đã kêu phòng bếp chuẩn bị cho con chút đồ ăn khuya.”cheveuxnoirs.wordpress.com

“... Cảm ơn mẹ.”

Tần Qua bưng canh gà múc một muỗng nuốt vào, thịt gà như tan ra, ẩm áp trơn trượt, từ thực quản đến dạ dày ẩm đến toàn thân.

“Con trai... Kỳ thật lần này con trở về, mẹ vẫn có điều muốn nói với con.”

“Dạ?? ...” Tần Qua ngừng muỗng nhìn mẹ cậu.

“Nếu con còn thích nam nhân kia, mẹ cũng không phản đối...”

“Mẹ? ...” Sao vậy bỗng nhiên lại nói đến chuyện này?

“Lúc con đi như cái xác không hồn, mẹ nhìn thật sự rất đau lòng. Mẹ không biết giữa con và nó đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần con sống tốt thì mẹ vui rồi. Không cần biết đó là nam hay nữ, xã hội đen cũng tốt, minh tinh cũng được, đều không sao cả.”

Tần Qua rũ mắt xuống: “Mẹ, con đã sớm cắt đứt với hắn.”

“Con trai...”

“Mẹ... Mẹ yên tâm đi, con đã lớn như thế này, sẽ tự biết chừng mực.”

Gặp con trai càng lớn càng sâu trầm*, rất nhiều chuyện đã không muốn sẽ nói cho cha mẹ biết, Tần mẹ trong lòng khổ sở từng đợt. Làm cha cầu thả, không quá chú ý việc này, làm mẹ thì tâm tư tinh tế, quan tâm nhất chính là vấn đề tình cảm của con cái.

*Sâu trầm: thâm sâu + trầm tĩnh

Con trai nhiều năm như thế cũng không mang về một người phụ nữ cho bọn họ xem, cũng chưa từng thật sự vui vẻ, bà đều cảm giác được. Trực giác phụ nữ nói cho bà biết, hơn phân nửa là con trai không thể quên người kia.

Làm mẹ, cả đời chỉ trông cậy vào đứa con có thể hạnh phúc. Chỉ cần người kia đối với con trai tốt, quan tâm hắn là mèo hay là chó, là nam hay nữ làm gì.

Chúc mấy nàng 95 thi tốt nhé, mặc dù mình cũng 95 nhưng mà đã đc nhõn nhõ rồi

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Đứng ở trước cửa xoay tròn của tòa nhà Long Đằng, Tần Qua vẫn cảm thấy thật không thoải mái.

Nếu không phải bởi vì Bác Đàm bị tức đến bệnh ra đó, cậu vô luận thế nào cũng sẽ không đến nơi này. Cho dù cậu là đi tìm người phụ trách khác của Long Đằng, vẫn cảm thấy giống như đang ủy khuất cầu nam nhân. Loại cảm giác này thật không tốt.

Toàn nhà Long Đằng tu được sửa rất ấn tượng, chi phí rất lớn, là kiến trúc cao nhất thành phố A hiện nay. Tầng trệt và các tầng trung gian là văn phòng quản lý môi giới, sân quay phim, phòng vũ đạo, phòng ghi âm... Tầng trên cùng mới là trụ sở Long Đằng, còn là một tháp tín hiệu

Tần Qua thật sự một chút cũng không muốn đi vào.

Chuyện này, là bọn họ gây ra, chắc chắn không thể để cho bậc cha chú ra tay giúp đỡ. Chuyện bê bối như thế còn muốn ba mẹ đến thu dọn, sau này cũng đừng mong lần lộn nữa. Nhưng khi đến phiên mình đi nhờ vả người, vẫn là rất khó chịu.

Tần Qua đứng ở trước rìa nhà trong chốc lát, căn răng đi vào cánh cửa xoay tròn. Nhân viên Long Đằng trước ngực đều đeo thẻ tên, như cậu tây trang giày da, như lại không có thẻ, lập tức đã bị một quản lý chuyên môn phụ trách nhân viên ra vào thấy được.

“Xin chào, có vẻ như ngài không phải là nhân viên công ty chúng tôi, xin hỏi ngài tìm ai?” Người quản lý mập mạp, vô cùng ân cần, nhưng giọng nói lại đứng đắn lịch sự, làm cho người ta bỗng nhiên sinh ra cảm giác thân cận.

“Xin chào, tôi là Tần Qua của tập đoàn Tần thị, muốn tìm người phụ trách của Long Đằng.”

“Thì ra là cậu hai của Tần thị, xin mời đi bên này...”

Tần Qua nguyên bản đã chuẩn bị tốt tinh thần đối phương hỏi “Tần Qua là ai”, không nghĩ tới quản lý hiểu biết thật nhiều, dẫn cậu thì vào một lối rồi lấy thẻ ra quẹt một chút, cửa thang máy “Đỉnh” một tiếng mở ra, đối phương lại ân cần mà mời cậu lên trước.

Trong thang máy nút các tầng hơn ba mươi cái phát sáng, thiết kế rất lộng lẫy, mọi chỗ đều được lau chùi không nhiễm một hạt bụi, hoàn toàn có thể soi gương.

Tần Qua có chút bất an mà nhìn con số nhảy nhanh lên tầng trên, quay đầu hỏi: “Xin hỏi chúng ta đang đi đâu? ...”

Quản lý lau lau mồ hôi cười nói: “Văn phòng chủ tịch.”

Tần Qua trong nháy mắt cảm thấy thân thể đều cứng ngắc: “Đến lúc đó tôi nên xưng hô như thế nào...?”

“À, chủ tịch của chúng tôi họ Lục.”

Tần Qua âm thầm thở phào một hơi, thực cảm thấy mình cũng sắp bị bệnh tim rồi.

Tới tầng cao nhất, cửa thang máy “Đỉnh” một tiếng mở ra.

Trên hành lang trải thảm đỏ, khung cửa sổ dát vàng lá, trắng lè, đủ thấy Long Đằng giàu có quyền lực đến thế nào. Tần Qua khó có thể tưởng tượng được nam nhân có bao nhiêu có tiền.

Khác biệt hoàn toàn với đại sảnh, trên hành lang tầng cao nhất này vô cùng im lặng, một người cũng không có, trên cửa mỗi phòng đều có biển hiệu chức vị rất cao, như là “Văn phòng CFO”, “Văn phòng CIO”, “Phòng hợp”. Mãi cho đến cuối hành lang mới xuất hiện “Văn phòng Chủ tịch”.

Quản lý khom người gõ cửa, bên trong truyền đến một tiếng “Mời vào”, quản lý mới mở cửa dẫn Tần Qua đi vào.

Văn phòng chủ tịch rất lớn, cũng rất sáng sủa sạch sẽ, vô luận là giá sách hay vật trang trí đều thể hiện rõ rệt sự tinh tế và phú quý. Sau bàn làm việc, trên ghế xoay, một người mang tây trang giày da, mắt kính vô cùng nhã nhặn đang cúi đầu xem giấy tờ. Lúc anh ta ngẩng đầu lên, Tần Qua sửng sốt.

Người gọi là “Lục tổng”, thế nhưng lại là Văn Thanh.

Thì ra chạy tới chạy lui, cũng trốn không thoát lòng bàn tay nam nhân.

Quản lý còn chưa kịp nói gì, chợt nghe Văn Thanh bảo: “Vất vả rồi, anh ra ngoài đi.” Quản lý vội lau mồ hôi lui ra ngoài.

Căn phòng tĩnh lặng, sau một lúc lâu Tần Qua mới hỏi nói: “Anh họ Lục?”

“Lục Văn Thanh.”

“...”

“Tôi biết hôm nay cậu tới vì chuyện gì. Liệt ca biết cậu không muốn gặp anh ấy, đã sớm dặn dò. Những ấn bản đã bán ra hôm qua của báo, tạp chí trực thuộc Long Đằng hiện tại đã được thu hồi, về sau sẽ không đăng những tin tức liên quan nữa, truyền thông sẽ không sẽ đưa tin, internet cũng sẽ được khống chế. Nếu cậu cảm thấy còn có gì chúng tôi có thể làm, có thể nói với tôi, tôi sẽ truyền đạt lại cho Liệt ca.”

“...”

(em chỉ biết cầm nín nghe tiếng anh nói =))

Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh trước sau như một của Văn Thanh, Tần Qua trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Trước khi đến đây, cậu đã tưởng tượng ra vô số tình huống. Tỷ như căn bản không gặp được người phụ trách, tỷ như nam nhân bày mưu đặt kế cố ý mặc kệ chuyện này, tỷ như nam nhân mượn chuyện này uy hiếp cậu, đưa ra một ít yêu cầu bối rối (= râm tà =)). Duy nhất không thể nghĩ đến, là nam nhân đã thu xếp tốt hết thảy, còn tránh đi không gặp cậu.

Cậu nghĩ nam nhân là kẻ xấu, thậm chí đã chuẩn bị tốt kế hoạch nhìn thấy hắn là bỏ chạy, kết quả nam nhân lại là người tốt, ngay cả vạt áo cũng không lộ ra.

Là bởi vì một cái tát hôm trước tổn thương lòng tự trọng của nam nhân sao?

Tần Qua không hiểu sao lại khổ sở.

Cậu vốn không phải là người quyết đoán, nam nhân chỉ làm một chút chuyện nhỏ cũng có thể cảm động đến cậu. Hướng chỉ cậu còn chưa nói nam nhân đã biết, còn làm thay cậu. Trong khi lúc trước mới bị cậu cự tuyệt, còn bị cho một cái tát.

Cậu biết nam nhân làm cậu mềm lòng, nhưng cậu chính là nhịn không nổi mà bị mềm hoá.

Nhưng như vậy không được... Rõ ràng trước đây là nam nhân ngoại tình...

“Cậu còn có yêu cầu gì không?” Thanh âm Văn Thanh rất nhẹ, nhưng lại làm Tần Qua giật mình.

“... Không có...”

Văn Thanh mở ngăn kéo lấy ra một cái thẻ vàng: “Cầm lấy thẻ này, sau này cậu có việc thì trực tiếp đến phòng chủ tịch.”

Tần Qua bỗng nhiên không thể nói ra lời từ chối, do dự một chút vẫn nhận thẻ.

“Còn chuyện gì tôi có thể giúp không?”

“Không có...”

“Tôi đưa cậu xuống.”

“Không cần không cần...” Tần Qua vội vàng từ chối, để chủ tịch đích thân tiễn xuống thật sự rất mất mặt anh ta.”Tôi nhớ rõ đường.”

Nhìn theo Tần Qua ra khỏi cánh cửa, Văn Thanh mới xoay người trở lại văn phòng, mở ra một cánh cửa hông.

Căn phòng này so với văn phòng còn lớn hơn, trang hoàng xa hoa. Lâm Hi Liệt nằm ngửa trên sofa xem TV, trong TV lại là video theo dõi, nhưng lần này thì rõ ràng hơn.

“Kết quả có vẻ không tệ.” Giọng Văn Thanh không thay đổi mà báo cáo.

“Ừ.” Lâm Hi Liệt tựa hồ cũng có chút hài lòng.

“Không nghĩ tới giữa đường lại chạy ra một Tiết Bằng, để chúng ta không công nhận được một chuyện tốt. Liệt ca, cậu ấy vì chuyện Đàm Tấn tới tìm anh, anh không ghen sao?”

Lâm Hi Liệt khẽ nhún mày, ngữ điệu có một tia không vui: “Đương nhiên rất khó chịu. Đàm Tấn là bạn em ấy, tôi tự nhiên sẽ không tùy tiện lộn xộn. Nhưng nếu Đàm Tấn dám dụ dỗ em ấy, tôi sẽ không tha cho hắn. Người của tôi cũng dám đụng vào, thuần túy là muốn chết.”

“Vâng... Bất quá kế tiếp tương đối khó giải quyết, nếu để cậu ấy nhìn ra...”

Lâm Hi Liệt đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất, nhìn xuống thành phố nhộn nhịp và những con đường tắc nghẽn.

“Chỉ cần chúng ta làm cẩn thận, em ấy vẫn còn trẻ, chắc sẽ không nhìn ra, chỉ sợ lão già chết bầm kia nhìn ra được. Bất quá ông ta đã nhìn ra cũng không sao cả, vừa lúc nói cho ông ta biết, nếu muốn giữ vững cái công ty kia, thì ngoan ngoãn đem con trai đưa tới làm vợ tôi.”

Ồi người tốt của ta. Cứ như địa chủ chuẩn bị đi bắt em gái ngây thơ =))

Có ai thấy Văn Thanh cool hok ảnh dưới một người trên vạn người ý nhá, trong khi năng lực cũng chẳng thua anh Liệt. bằng sơn công nhá ship với ai bị giờ

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Tần Qua chậm rãi từ hành lang đi đến thang máy, quẹt thẻ ấn tầng một. Vị quản lý mập mạp kia còn ở dưới lầu, nhìn thấy cậu ra cửa thang máy thì ân cần chào đón, nói chút lời khách sáo rồi giúp cậu mở cửa lớn.

Tần Qua đi vài bước, đi vào một sạp báo. Sạp không lớn, bốn phía treo đầy tạp chí, đứng đắn hay không đứng đắn đều có, mặt bìa hoa cả mắt.

Tần Qua do dự một chút, đối với tiệm báo gần như sắp bị tạp chí chất cao đến không nhìn thấy ông chủ nói: “Một cuốn ‘Gossip Magazine’ ”

Gossip Magazine: tạp chí về tin đồn, scandal. Để tạp chí tin đồn thì không đc hay lắm nên bán qua tiếng Anh cho có vẻ “sang chảnh” =))

“Ba tệ rưỡi.”

“Gossip Magazine” chính là tạp chí giải trí của Long Đăng. Kỳ thật có rất nhiều tin tức trên danh nghĩa là phóng viên chụp hình được mà có, nhưng thực tế là do công ty quản lý bày mưu đặt kế tạo scandal. Đặc biệt là trước và sau khi phát hành đĩa, nam nữ diễn viên, ca sĩ trong MV, có thể đánh bóng tên tuổi thì đánh bóng thôi. Tần Qua đương nhiên không hiểu mấy chuyện ngầm đó.

Bìa tạp chí là hình ảnh kích tình nóng bỏng của Đàm Tấn và Tiết Băng, Tần Qua nhìn cũng đỏ mặt, mấy tạp chí bây giờ vì doanh số bán hàng đã không còn nể nang gì nữa rồi.

“Aizz, việc này huyền ảo thật lớn.” Thanh âm nhiều chuyện của ông chủ sạp báo bỗng nhiên truyền đến, “Tạp chí này vốn là một tuần ra một số, nhưng hôm qua xảy ra chuyện đó, tôi đến thì tăng ca thêm giờ in ra bản extra đặc biệt này.”

“VẬY Ờ...”

“Phụ nữ bây giờ à~, Hừ... Muốn nổi tiếng đến điên rồi.” Tần Qua dường như có thể tưởng tượng ra bộ dáng ông chủ sạp báo một bên phe phẩy quạt một bên nhắc ngón út* nheo mắt nói chuyện.

Cậu lật vài tờ, bên trong kể về các mối tình đã tan vỡ của Đàm Tấn, từ ngôi sao ca nhạc, minh tinh điện ảnh đến người mẫu một người cũng không sót, so với người làm bạn mình đây biết còn nhiều hơn.

Tần Qua lắc đầu, cất tạp chí đi đến bãi đậu xe.

...

Nam nhân quả thực không lừa cậu.

Cùng ngày giữa trưa trong TV đã hoàn toàn không còn nhìn thấy những tin tức nóng hổi dồn dập như hôm qua, radio cũng không còn đề cập đến, ngay cả trên mạng cũng giảm đi rất nhiều, thậm chí có mệnh lệnh

rõ ràng “Truyền bá phim ảnh tục tĩu là hành vi vi phạm pháp luật”, những hình ảnh và video bị post lên mạng đã được gỡ bỏ, nhiều trang web đã để thông báo đóng cửa.

Mặc dù chuyện này vẫn còn bị bàn tán ở đầu đường cuối ngõ, nhưng nam nhân làm triệt để như thế, hơn nữa hai nhân vật chính trốn tránh không xuất hiện, độ nóng tin tức rõ ràng đã giảm hơn so với hôm qua.

Tần Qua cố gắng xem bản báo cáo tình hình công ty quý này, nhưng một chữ cũng nhìn không vô. Đây đều là nam nhân.

Những lời Văn Thanh truyền lại, nam nhân ngày đó nhìn hắn nói “Anh yêu em”, “Chúng ta làm hòa đi”, biểu tình sau khi bị cậu tát vào mặt, còn bộ dáng gọi tên cậu, tất cả không ngừng ủa về làm sao cũng không thể đuổi đi.

Bảy năm trôi qua, mình vẫn vô dụng như vậy...

Nam nhân tùy tiện cũng có thể nắm giữ được trái tim cậu, cậu lại như không có ảnh hưởng chút nào đến nam nhân.

Ở trong lòng nam nhân, rốt cuộc cậu đứng ở vị trí nào? Nam nhân muốn một lần nữa theo đuổi cậu, rốt cuộc là xuất phát từ không chiếm được thì không bỏ qua, hay là ... Xuất phát từ tình yêu...

Cậu không biết.

Nào có người qua bảy năm còn muốn theo đuổi lại tình nhân lúc trước? Huống chi nam nhân là chủ tịch Long Đăng, trái xinh gái đẹp muốn gì có đó, đã sớm không còn hiếm lạ. Có lẽ là... Một lần nữa theo đuổi cậu rất có tính khiêu chiến... Người như hắn, nhất định thích thử thách thật khó khăn.

Nhưng mà tại sao, cho ra kết luận như vậy làm cho cậu cảm thấy thực đau lòng.

Vào lúc chàng vạng tan ca, Tần Qua nhận được điện thoại của Đàm Tấn.

Thì ra là Đàm chủ tịch điều hắn đi Australia công tác, kỳ thật là đi tránh đầu sóng ngọn gió, hắn lúc này đang ở sân bay.

Giọng Đàm Tấn truyền qua có vẻ không tốt: “Tần Qua, tôi hỏi cậu chuyện này, cậu thành thật trả lời tôi.”

“Có chuyện gì?”

“Lần rắc rối này bị áp chế, có phải cậu đã đi tìm tên kia hay không?”

“...”

Tần Qua sững sốt, căn bản không kịp nói dối đã bị Đàm Tấn làm ầm lên: “Thật khó khăn mới cắt đứt được với hắn, cậu lại đi trêu chọc hắn làm cái gì? Tôi cho dù có bị phóng viên vây chết ở nhà cũng không cần hắn giúp!”

“Tôi cũng không phải đi tìm hắn...”

“Vậy cậu tìm ai?”

“Tôi chỉ là đến Long Đăng xem có thể tìm được người phụ trách hay không...”

“Cậu bị ngốc à, cậu đi tới đó tất nhiên hắn sẽ biết, rồi sẽ giúp cậu mọi chuyện, cậu có không cần cũng không được. Bây giờ nợ đã hần một ân tình, cần người miệng mềm bắt người ngắn tay*, cậu nói cậu sẽ giải quyết làm sao?”

* đơn giản là có ân có báo. Ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, có làm gì cũng nhẹ tay với người ta

“...” Tần Qua lập tức ngây dại.

“Hắn chính là muốn làm cậu mềm lòng, tôi đây vừa lúc phải ra ngoài một tuần, thực sợ cậu lại bị hắn lừa! Cậu đồ dốt nát... Mẹ nó...”

“Tôi biết... Tôi sẽ không đáp ứng hắn gì hết, cùng lắm thì lần sau tìm cơ hội nào đó trả lại cho hắn.”

“Lần sau trước khi quyết định phải gọi điện thoại hỏi tôi!”

“Biết rồi.”

“Bị cậu tức chết mà!”

Điện thoại “cụp” một tiếng treo.

Tần Qua cất di động, tiếp tục đi đến bãi đậu xe.

Đền đáp? ...

Đúng vậy... Cậu sao lại không nghĩ tới. Nam nhân luôn là một diễn viên giỏi mà. Lúc trước đối với cậu cũng là muốn cái gì cho cái đó, không phải quay đi một cái liền mặt không đổi sắc ra ngoài ngoài tình sao?

Nói không chừng hiện tại cũng là ở trước mặt cậu diễn vai tốt, làm mọi chuyện giúp cậu, sau lưng lại tiếp tục lêu lổng với cả trai lẫn gái. Hơn nữa, đối với nam nhân mà nói làm mấy chuyện này dễ như trở bàn tay, cậu việc gì phải nghĩ thay cho hắn?

Vừa nghĩ tới tâm tư nam nhân thâm sâu như thế, đối với cậu còn dùng những thủ đoạn đó, Tần Qua liền cảm thấy toàn thân rét run.

Cậu chính là thứ bị hắn ra ngoài chơi ghét thì ném đi, cần gì chứ.

Tần Qua một bên khởi động xe một bên lắc đầu: cậu vẫn là quá non. Còn phải dựa vào người khác nói một chút mới hiểu được.

Lúc đầu Tần Qua còn lo lắng nam nhân có thể lấy việc này để kể công với cậu hay không, may mắn là mấy ngày nay hắn chưa từng gọi điện thoại cho cậu, giống như lần trước đến phòng khám chặn cậu, sau đó cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Làm cậu hơi hơi yên tâm một chút.

Sau đó Tần Qua mới biết được, Tiết Băng đã bị người mẫu công ty đình chỉ. Đàm Tấn đến Australia tránh đi một tuần, sau khi trở về, vụ việc này ngay cả cảnh hoa ngôn cỏ cuối cùng cũng bốc hơi sạch. Vốn là đề tài tiêu khiển đầu đường cuối phố, nhưng hai nhân vật nam nữ chính đều không thấy bóng dáng, gần đây lại không có tin tức gì mới truyền ra, hứng thú của quần chúng vậy xem tự nhiên cũng phai nhạt dần.

*Nhắc ngón út: ngón út TQ gọi là ‘lan hoa chi’ – ngón tay hoa lan

Kiểu như này này

Mình cũng chẳng biết anh này là ai, nhưng mà cách chuyển bóng quá ẩn tượng =))

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Giống như là bị người nguyên rửa, Tần Qua lúc này trở về vẫn rất không thuận.

Đàm Tấn vừa gặp chuyện rắc rối không bao lâu, trong công ty cũng xảy ra việc lớn: ba vị cổ đông mang tiền bỏ trốn.

Việc này là do một viên chức nhỏ trong công ty phát hiện. Buổi sáng mười một giờ, viên chức nhỏ đi gặp phòng kế toán chi trả hóa đơn, phát hiện phòng kế toán không mở cửa. Chính giờ là thời gian đi làm, mười một giờ còn chưa có ai, không khỏi có chút kỳ lạ. Viên chức nhỏ đem chuyện này báo cáo lên cấp trên, cấp trên mới gọi điện thoại cho thủ quỹ và kế toán, cũng không có ai bắt, lúc này mới ý thức được tình nghiêm

trọng của vấn đề. Bộ tài vụ, bộ nhân sự vội chạy đi điều tra, phát hiện tiền trên tài khoản thường dùng đều bị chuyển đi rồi, tiền mặt trong công ty cũng bị lấy không còn một đồng.

Đoạn thời gian trước ba cổ đông lớn từng đưa ra phương án đi vay xây dựng thêm nhà xưởng phụ, phương án đã được ban giám đốc nghị quyết thông qua, cũng được ngân hàng hồi âm lại mấy ngày trước, lấy được khoản tiền vay, nên số tiền đi vay hơn một triệu chắc chắn cũng đã theo ba vị cổ đông bỏ trốn không cánh mà bay. Lúc này anh hai Tần Qua - Tần Văn vẫn còn ở ngoại ô lo phần mở rộng nhà xưởng phụ, bây giờ là lúc đang rất cần tiền, chuyện này xảy ra không thể nghĩ ngờ là một đả kích lớn.

Bởi vì vấn đề rất nghiêm trọng, bộ tài vụ trực tiếp thông báo kết quả cho Tần cha, rồi mở đại hội cổ đông, lúc đó Tần Qua mới biết được chuyện này. Trong cuộc họp mặc dù có vài quản lý cảm thấy phần nộ, nhưng sau khi giận giữ qua đi là càng nhiều sầu lo nôn nóng.

Hội nghị thông báo đầu đuôi sự việc, lại trải qua thảo luận qua loa định ra một phương án cấp cứu tạm thời. Cho đến khi tất cả mọi người lê bước chân mỗi một đi khỏi phòng họp, Tần Qua vẫn lạnh cả người ngồi đó.

Cậu làm sao cũng không ngờ, ba vị cổ đông lại dùng thủ đoạn cực đoan như thế, hơn nữa có hai trong ba người đã luôn sát cánh cùng sắt thép Tần thị từ khi thành lập, ít nhiều gì cũng phải có chút tình cảm với công ty, vậy mà.

Cậu biết bọn họ đối với chuyện cậu tiếp nhận sự vụ trong công ty bất mãn trong lòng, cho nên vẫn cẩn thận làm việc, cấp bậc trên dưới cũng lo lắng chu toàn, chỉ hy vọng có một ngày ba vị cổ đông có thể miễn cưỡng tán thành công việc của cậu.

Không nghĩ tới lại trở nên như vậy.

Gần đây báo cáo đều đưa lên cho tổng giám đốc tài vụ duyệt, là do Tần Qua xem. Phương án vay tiền để xây nhà xưởng phụ của ba vị cổ đông đưa ra cũng là cậu phê chuẩn, là do cậu không thể nhìn ra mách khỏe trong đó, cho dù thế nào cũng đều có trách nhiệm.

Bây giờ số vốn hỗ trợ cho chuỗi nhà máy bị cắt đứt, tiền vay cũng không có, biện pháp duy nhất hiện nay chỉ có thúc giục các công ty nợ nhanh thanh toán các khoản thiếu, nếu không đến cuối tháng ngay cả tiền lương cũng không phát được.

Tần Qua vốn là được nuông chiều từ bé, đã bao giờ chịu áp lực lớn như thế đâu. Hiện tại trong đầu trống rỗng, người lạnh như trong hầm băng.

“Con trai, đừng nghĩ nữa, đây không phải là trách nhiệm của con.” Thấy Tần Qua còn ngồi sững sờ, Tần cha nhin không được đi tới khuyên bảo.

Ông đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm như thế, cũng thuộc hàng lão làng trong đám. Ông tự nghĩ bình thường đối đãi với bọn họ cũng không tệ, cũng nghĩ đến ba vị cổ đông chỉ là bất mãn mà thôi, không nghĩ tới lại thù hận sâu đến mức này. Chỉ có thể nói, con người lòng tham không đáy, có tiền vẫn còn chê ít.

“Ba... Con...”

“Con trai ngoan” Tần cha sờ đầu Tần Qua, “Không phải con sai. Không phải ba cũng không nhìn ra đó sao. Đừng lo lắng, ba còn có rất nhiều bạn, không phải còn có bác Đàm sao, tìm bọn họ giúp đỡ là được.”

“Vâng.” Nghĩ đến còn có nhà Đàm Tẩn, Tần Qua cuối cùng mới an tâm.

Cậu không muốn ở văn phòng một mình nên liền sang phòng cha dựng thêm một cái bàn, cùng cha làm việc, thuận tiện biết việc xin trợ giúp được tiến hành tới đâu rồi.

Dường như ông trời cũng không đứng về phía bọn họ, tiền của Đàm gia đều đã đổ hết vào bất động sản, như mua thêm đất đai, vật liệu xây dựng vv..., số vốn còn lại để hoạt động công ty cũng không nhiều, huống chi “Trợ giúp công ty khác” cũng không phải là một lý do đúng tình hợp lý, các cổ đông sẽ rất khó thông qua. Đàm gia cũng xem như rất có nghĩa khí, huy động tất cả những vốn có thể sử dụng trong công ty, hơn nữa thêm tiền riêng của Đàm chủ tịch, cộng lại cũng được bảy tám triệu, miễn cưỡng có thể duy trì hoạt động hằng ngày của công ty, nhà xưởng chính còn có thể tiếp tục hoạt động.

Tổng bộ bên này xem như đã tạm ổn, nhà xưởng mới của Tần Văn bên kia mới hết đường xoay xở. Ngân hàng tất nhiên sẽ không phê chuẩn cho vay tiếp, việc xây dựng nhà xưởng mới đã hoàn toàn ngừng lại. Một số lớn công nhân đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, Tần Văn liên tục gọi điện thoại tổng bộ, gấp đến đứt đầu mỡ trán.

Tuy rằng cha an ủi cậu nói sẽ có biện pháp, nhưng Tần Qua vẫn ý thức được, tình thế thật sự rất tệ. Cha cả ngày đều ở văn phòng, ngoại trừ gọi điện thoại thì chính là nghe, rồi lại chống đầu suy tư. Các quản lý liên tục ra ra vào vào cũng đều cau mày, không khí áp lực đến không thể áp lực hơn.

Sau khi về nhà, cha ngay cả cơm chiều cũng không ăn, nhận được một cú điện thoại liền đi ra ngoài, không biết lúc nào mới về.

Tần Qua lo lắng không ngủ được, trong lúc đó Đàm Tấn cũng gọi vài cuộc điện thoại đến, đầu tiên là mắng ba lão già kia vong ân bội nghĩa, rồi nguyên rửa kế toán và thủ quỹ ra đường sẽ bị người giết người diệt khẩu, cuối cùng còn nói cha mình không có bản lĩnh, giá trị bất động sản của nhà lên tới trên tỉ, vậy mà có mấy chục triệu cũng không lấy ra không được. Tần Qua biết Đàm Tấn là đang an ủi cậu, mắng chửi người cũng mắng như đang đọc kịch, nghe xong cuối cùng cậu cũng cảm thấy tâm tình sáng sủa lên một chút.

Trước khi cúp điện thoại, Đàm Tấn lại dặn dò một câu: “Đừng đi tìm gã đàn ông kia.”

Tần Qua sững sốt một chút, gật gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Ý niệm đi tìm nam nhân trong đầu ở cậu lóe lên một chút rồi lập tức biến mất.

Cậu không có yếu đuối như thế.

Sau đó vài ngày tình huống cũng không có tốt hơn chút nào. Danh sách thúc giục thu nợ đến các công ty khác đã được gửi đi nhưng tình huống cũng không khả quan lắm, rất nhiều công ty tỏ vẻ phải đến cuối năm mới có thể tổng kết sổ sách trả nợ. Chi nhánh bên kia đã hoàn toàn đình công, Tần cha trong một đêm tóc đã bạc đi rất nhiều, Tần Qua nhìn vô cùng khổ sở. Tần mẹ mỗi ngày đều đi chùa ở ngoại ô thành phố thấp hương bá Phật, chuẩn bị một đồng lớn đồ trừ tà gì đó treo dán ở nhà, trên tay Tần Qua cũng bị ép mang một chuỗi Phật châu.

Từ sau khi cậu chia tay với nam nhân, sẽ ném cái vòng tay vô sò vào xô ngăn kéo, từ đó cũng không mang thêm phụ kiện gì.

Không biết giữ lại vì ai, cậu đã không còn tin tưởng vào tình yêu nữa.

Công ty thành như vậy, Tần Qua cũng không có tâm tình nào đi tới phòng khám.

Tình cảnh bi thảm qua một tuần, chuyện lại bỗng nhiên lại có chuyển biến.

Sáng sớm thứ hai, Tần cha nhận được điện thoại, tự xưng là người của Thiên Sứ đầu tư, nghe nói Sắt thép Tần thị gặp khó khăn, muốn đến nói chuyện một chút, xem có thể giúp gì hay không.

Tần Qua cảm thấy đó là một tin tức tốt, nhưng Tần cha lại mặt nhăn mày nhú.

Thiên sứ đầu tư là công ty đầu tư nổi tiếng nhất thành phố A, hàng năm những công ty mới hy vọng lọt được vào mắt xanh Thiên Sứ đầu tư lên đến hàng trăm. Cái gọi là đầu tư, đương nhiên là lấy cổ phiếu của những công ty mới đưa ra thị trường niêm yết, sẽ tăng gấp đôi lợi nhuận, công ty sẽ ở giữa kiếm lời. Có công ty đầu tư nào sẽ giúp bọn họ giải quyết vấn đề khó khăn này đâu? Còn không có ích lợi gì nhiều.

“Có lẽ hỗ trợ là giả, thu mua mới là thật.” Tần cha thở dài.

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

Công ty đầu tư lớn như vậy, người tới nghe nói cũng là nhân vật hết sức quan trọng trong công ty, vì để bày tỏ sự tôn trọng, hơn nữa tình huống công ty đang không ổn, Tần cha quyết định đích thân tham gia đàm phán, cũng mang theo Tần Qua để cậu học tập.

Đối phương cũng không tỏ vẻ coi thường gì ngược lại hôm sau đã tới từ sớm. Tần Qua theo cha vào phòng họp, nhìn thoáng qua đã thấy người đang đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh là Lục Văn Thanh, trái tim cậu liền hẫng một nhịp.

Chẳng lẽ là Lâm Hi Liệt phái anh ta đến thu mua công ty?

Văn Thanh dáng người thon dài, vận vest đen cùng cặp mắt kính nhả nhận, chậm rãi xoay người lại, làm tim Tần Qua đập mạnh.

Lúc trước chủ yếu chỉ đi với Lâm Hi Liệt, cậu chưa từng cẩn thận đánh giá Văn Thanh. Hôm nay mới phát hiện người này rất có khí chất. Không biết sao trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh một võ lâm cao thủ, mang bộ áo dài lam nhạt, thắt lưng lụa trắng, đeo một miếng ôn ngọc*, đứng bên bờ sông liễu rủ, chậm rãi xoay người lại.

*ôn ngọc: ngọc ấm

Tần Qua vẫn còn đang giật mình sững sờ, Văn Thanh đã tiến tới bắt tay cha cậu, không khúm núm cũng không kiêu ngạo. Chẳng hề cúi sâu lấy lòng, cũng không hống hếch vênh váo, bộ dáng bình thản như vậy, vô cùng thoải mái.

“Lục Văn Thanh.” Thanh âm phát ra lạnh lùng, tựa như nước suối trên núi băng chảy xuống.

Rồi đi đến trước mặt, bắt tay cậu.

Tần Qua cứng người, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, không dám ngẩng đầu lên nhìn, sợ anh ta cúi xuống sẽ nói “Liệt ca kêu tôi tới...” hoặc gì đó tương tự. Cậu không muốn cha biết cậu và người đàn ông kia còn dây dưa chưa dứt.

Mày là anh chỉ nhẹ nhàng nắm một chút rồi buông ra. Không nói thêm gì nữa.

Tay Văn Thanh thực lạnh, rất có lực, khớp ngón tay rõ ràng, giống người kia.

Sau đó Văn Thanh cùng Tần cha vừa hàn huyên vừa ngồi xuống. Cả hai tự giới thiệu đơn giản một chút rồi tiến vào chủ đề.

Thì ra nhà đầu tư Thiên Sứ lần này tới không phải vì thu mua, mà nguyện ý bỏ vốn muốn giúp đỡ Sắt thép Tần thị vượt qua cuộc khủng hoảng này, điều kiện là thay thế vị trí ba cổ đông, nắm giữ 30 % cổ phần.

Điều kiện này tương đối rộng rãi, gần như có thể nói là cho không. Tình huống xấu nhất mà Tần cha nghĩ đến căn bản không xảy ra, như khả năng họ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, yêu cầu phần trăm cổ phần nhiều nhất, hoặc mười năm tiền lãi vv... Trong thương trường lẫn lộn nhiều năm như thế, các kiểu kinh doanh lợi dụng đều đã gặp qua, lần đầu tiên ông gặp được người rộng rãi hào phóng như vậy, quả thực khó tin.

“Quý công ty không có yêu cầu cao, lại sẵn sàng cung cấp cho chúng tôi nhiều hỗ trợ như thế, thứ cho tôi vô lý mà hỏi một câu: liệu có nguyên nhân đặc biệt gì không?”

Văn Thanh khép lại hợp đồng, đáp lời: “Sắt thép Tần thị vốn là một tập đoàn lâu đời, bởi vì bị kẻ xấu lập mưu hãm hại nên mới gặp phải khủng hoảng tài chính, chính chúng tôi cũng không muốn chuyện đáng tiếc như vậy xảy ra. Hơn nữa, thành phố đang phát triển xây dựng, tất nhiên sắt thép là không thể thiếu. Vì tương lai lâu dài, chúng tôi hy vọng Sắt thép Tần thị có thể tiếp tục tồn tại.”

Tần cha vỗ tay: “Đúng là người trẻ tuổi độ lượng, nhìn xa trông rộng!”

Văn Thanh chỉ mỉm cười.

Đàm phán kết thúc bình yên, song phương ký hợp đồng ngay tại chỗ.

Tần Qua cảm thấy bản thân hoàn toàn chỉ là gốc cây ngọn cỏ làm nền trong phòng họp. Cha tất nhiên là gừng càng già càng cay, hỏi vấn đề gì đều rất thực tế, thiết yếu, ngay cả cậu cũng cảm thấy ngạc nhiên. Còn

Văn Thanh, vẫn với bộ dáng Thái sơn tên bản không thủng, bình lai tương đáng*, một lời nói êm tai, như thanh kiếm mỏng, chỉ lộ ra mũi nhọn nhỏ xíu. Hai người bình thảo giao chiến, như cao thủ so chiêu.

*bình lai tương đáng (bình lính với vũ khí @@): ý là tình huống khác nhau thì có những hành động khác nhau cho phù hợp.

Tần Qua càng ngày càng bội phục Văn Thanh. Đã làm xã hội đen còn làm được quản lý, ngày ngày chạy qua chạy lại giữa hai công ty, chẳng lẽ lại phân thân? Lâm Hi Liệt có thể thu phục được người như vậy làm cấp dưới, suốt bảy năm trời, chẳng lẽ hẳn so với Văn Thanh còn lợi hại hơn?

“Tần Qua.”

“Ah?” Nghe cha gọi mình, Tần Qua vội thu hồi suy nghĩ.

Cha nhíu mày chăm chú nhìn cậu. Văn Thanh cúi đầu sắp xếp lại giấy tờ.

“Con tiếp vị Lục quản lý này đi dạo nhà máy một chút đi, cùng là thanh niên chắc sẽ có nhiều đề tài nói chuyện. Lục quản lý, giữa trưa ở lại ăn một bữa cơm đi.”

“Không cần không cần, tôi phải quay về công ty báo cáo công tác, thứ lỗi không thể ở lại.”

Tần cha mời lần nữa, Văn Thanh vẫn khéo léo từ chối.

Cuối cùng, Tần Qua dẫn Văn Thanh đi tham quan nhà máy sản xuất một chuyến, thuyết minh một loạt thông tin như thật. May mắn sau khi cậu về nước công tác đã làm việc chăm chỉ, biểu hiện rất tốt.

Vấn đề tài chính cậu và cha trắc trở một tuần cứ như vậy được giải quyết dễ dàng. Đến bây giờ cậu vẫn cảm giác như đang nằm mơ. Cậu sợ khi tỉnh dậy, tất cả chỉ là “hoàng lương nhất mộng*”, lại phải tiếp tục loay hoay tìm cách giải quyết.

*giấc mộng kê vàng: ảo tưởng về sự giàu có và vinh quang

Lén nhìn Văn Thanh, trên mặt anh không có bất kỳ biểu cảm đặc biệt nào, vẫn là bộ dáng lạnh nhạt như vậy, giống như chuyện này chỉ thuần túy là làm ăn kinh doanh. Tần Qua trong lòng âm thầm thở phào một cái, cậu thật sự không muốn có bất cứ liên quan gì với người kia, nhất là việc thiếu nợ nhân tình hắn.

Tham quan xong, cậu lại mở lời mời Văn Thanh ở lại ăn cơm, nhưng cũng bị nhẹ nhàng cự tuyệt.

Tới bãi đậu xe, trước khi ngồi vào xe, Văn Thanh chậm rãi mở miệng: “Việc giúp đỡ lần này, cũng là ý của Liệt ca.”

“...” Bỗng chốc, Tần Qua cảm thấy như bị một xô nước đá đổ thẳng xuống đầu, nửa ngày không thể nói nên lời.

Kết quả đến cuối cùng... Vẫn là...

“...Công ty đầu tư Thiên sứ cũng là của hắn?”

“Đúng vậy. Liệt ca chắc chưa nói với cậu, ban đầu anh ấy lập nghiệp bằng đầu tư chứng khoán. Anh ấy là người sáng lập ra Công ty Thiên Sứ.”

“...” Cái này... Cậu còn nhớ... có lần từng hỏi người kia, tiền nhiều như vậy từ đâu ra, lúc ấy hình như người kia đã nói là có đầu tư một chút... . Hẳn thật là con người sao?

Mặt trời đã khuất. Tần Qua vẫn yên lặng đứng trước Văn Thanh, cảm thấy vừa hổ thẹn vừa khổ sở, trên mặt nóng lên, rồi lạnh cả người. Về nước gặp chuyện gì khó khăn đều được người kia giúp đỡ, mà người kia, chẳng qua chỉ lớn hơn cậu hai ba tuổi mà thôi.

Văn Thanh lãnh đạm tiếp tục nói: “Liệt ca không muốn mượn chuyện này làm khó cậu, chỉ muốn nói cho cậu biết, cậu có gì khó khăn anh ấy sẽ không bàng quan đứng nhìn.”

Mắt Tần Qua bắt đầu ẩm ướt, hai câu nói thần nhiên này của Văn Thanh không hiểu sao khiến cậu thật khó chịu. Mơ hồ nhớ lại lúc người kia bị cậu tát một cái, nhớ tới ánh mắt lóe lên bi thương kia.

Cậu thật muốn nói “Tôi không cần anh ta giúp”, rồi nói “Cám ơn”, nhưng đến cuối cùng môi chỉ mấp máy, một câu cũng không nói ra được.

Văn Thanh gật đầu với cậu, rồi ngồi vào xe đi khỏi. Tần Qua lúc này mới chậm rãi xoay người trở về.

Cậu phát hiện ra mình thực sự không chống đỡ được Văn Thanh.

Người kia có nói ra bao nhiêu lời ngọt ngào, cậu vẫn có thể cứng rắn cự tuyệt. Nhưng Văn Thanh lại khác, chính bộ dáng thản nhiên như vậy, ả nói dứt khoát không hề ngập ngừng, chỉ với hai câu đơn giản, đã khiến cậu dao động mạnh mẽ. Văn Thanh quả thật nên làm bác sĩ tâm lý.

Lúc này đây người kia thật sự đã giúp cậu một vấn đề lớn. Cậu không muốn nhận cũng không được nữa rồi.

Nếu không có khoản tiền cứu cấp của hắn, các chi nhánh của công ty không thể tiếp tục hoạt động, từng ngày trôi qua tổn thất càng nặng.

Cha... chắc chắn còn chưa biết việc này là người kia hỗ trợ... Đến mức này rồi nếu không đến nhà nói lời cảm ơn, thì thật không ra gì. Bản thân cậu nên chín chắn, trưởng thành hơn, không thể vì tư tình cá nhân ích kỷ hờn dỗi mà ảnh hưởng đến công việc.

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

Lúc này đây, cậu còn cho rằng hắn đang làm ơn sao?

Kỳ thật hành động như vậy so với việc nhiệt tình giúp đỡ cũng chỉ cách nhau một đường kẻ. Cùng một loại, chỉ xem người trong cuộc muốn nghĩ sao thôi.

Lâm Hi Liệt không hề lộ diện mà ra tay giúp cậu một chuyện lớn như thế, nếu cậu còn nghĩ rằng đây là thủ đoạn bỉ ổi, thì quả không biết phải trái rồi.

Ngày mai... phải đi nói lời cảm ơn với hắn.

Tần Qua do dự thật lâu mới quyết định đi mua một món quà đáp lễ. Tìm đến ân nhân nói lời cảm ơn mà ngay cả quà cũng không mang, sẽ thành bộ dạng vô phép thế nào.

Nhưng thật ra chính cậu cũng không biết người nọ thích gì. Sau một hồi suy nghĩ, cậu quyết định mua một chiếc bật lửa. Sau khi tan ca Tần Qua dạo quanh các cửa hàng mua sắm lớn ở trung tâm thành phố thật tỉ mỉ, mới chọn được một chiếc hiệu Zippo*. Mặt trắng bạc sang trọng không chạm trổ hoa văn cầu kì, mang lại cảm giác cực kì giống người kia. Tần Qua thanh toán xong còn kêu người phục vụ gói cẩn thận vào hộp, rồi mới cầm túi lái xe về nhà.

Trên đường Đàm Tấn gọi điện, nói một tràng chúc mừng chúc mừng, “Xe đến trước núi ắt có đường” linh tinh. Tần Qua còn chưa nói với hắn biết việc này cũng là do người kia giúp đỡ.

Lúc về đến nhà, cha mẹ cậu đang ngồi bên bàn cơm, không khí không vui vẻ lắm.

Rõ ràng hôm nay đã giải quyết được một vấn đề lớn, tại sao cha mẹ thoát nhìn lại không vui? Tần Qua nghi hoặc buông túi quà xuống rồi ngồi lên ghế.

“Ba, mẹ, con xin lỗi đã về trễ.”

“Ừm...” Tần cha gật đầu, “Đi đâu vậy? Gặp bạn gái à?”

“Không phải đâu ạ.”

“Con trai, con cũng 23 tuổi rồi, thế mà chưa lần nào dắt bạn gái về nhà ra mắt. Con chưa từng nghĩ tìm một người sao?”

“...” Bạn gái? Sao đột nhiên cha lại nhắc tới việc này...” Vẫn chưa tìm được ai thích hợp ạ.”

Tần cha thử hỏi han: “Con thấy gia đình Cố Mộng thế nào?”

“...” Tần Qua bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

“Tuổi con bé với con không cách nhau mấy, lại là bạn thời trung học, ba nghe nói các con từng đồng diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường. Nó là con nhà gia giáo, hai nhà cũng coi như môn đăng hộ đối. Ba nghe ba con bé nói, hình như nó cũng có ý với con nên ba thấy hai đứa sẽ rất hợp nhau.” Tần cha cười tùm tùm sờ râu.

Tần Qua cúi đầu nhìn bát đĩa gốm sứ trước mặt.

Cậu biết cha có ý gì rồi.

Không phải cha phát giác ra chuyện được người kia hỗ trợ, mà cha muốn dựng nên một cuộc hôn nhân thương mại. Sau này nếu xảy ra chuyện tương tự có thể nhờ gia đình bên kia cùng gánh vác. Đương nhiên, đã tâm lớn hơn nữa chính là thôn tính luôn công ty kia.

Có lẽ cha cậu đã có ý nghĩ này lâu rồi, chuyện lần này bất quá chỉ là chất xúc tác thôi.

Nếu như phải hi sinh vì lợi ích của gia đình, cậu không nên do dự chấp thuận.

“Con trai, con cảm thấy thế nào?” Tần cha thúc giục hỏi.

Ánh mắt Tần Qua liếc qua mẹ cậu như đang kéo cha một chút.

“Tốt ạ.” Tần Qua gấp miếng thịt trong bát, bắt đầu ăn cơm.

“Con trai, con...” Mẹ cậu nói đến một nửa, thấy cậu như vậy liền không lên tiếng nữa.

“Vậy bữa nào con và Cố Mộng gặp mặt đi, các con có hay nói chuyện với nhau không?”

“Con với cô ấy vẫn liên lạc với nhau.”

“Ah... Vậy...”

“Ba, phiền ba chọn một ngày lành để cầu hôn đi ạ.”

Thì ra cuối cùng... vẫn vô duyên với hắn...

Nếu mãi mãi không đến được với người đàn ông kia, cũng không thể yêu một người nào khác, vậy tốt nhất cậu nên lấy một cô gái nào hữu dụng đi. Sau đó dùng cả đời toàn tâm toàn ý đối tốt với cô ấy để bù lại.

“Việc này...”

Tần cha còn chưa nói xong, Tần Qua đã qua loa ăn xong rồi lên lầu. Ngay cả tiếng cha mẹ thấp giọng cãi nhau cũng không nghe thấy.

Nên sớm đối mặt với thực tại thôi.

Cho dù cậu có tha thứ cho Lâm Hi Liệt, bọn họ cũng không thể ở bên nhau.

Sáng sớm hôm sau, Tần Qua mang túi quà đến trụ sở Long Đằng.

Đẩy cửa vào phòng chủ tịch, Văn Thanh vẫn ngồi đó cúi đầu xem giấy tờ như lần trước gặp nhau. Thấy Tần Qua bước vào, anh ta lập tức đứng lên khách khí hỏi han: “Hôm nay cậu tới đây có chuyện gì vậy?”

Tần Qua do dự một chút, nói: “Tôi muốn tìm Lâm Hi Liệt để nói cảm ơn, mấy ngày nay phiền các anh rồi.”

Văn Thanh nở nụ cười nhẹ: “Liệt ca hiếm khi đến công ty, anh ấy thường ở nhà làm việc.” Ý là Tần Qua muốn nói cảm ơn phải tới nhà hắn.

“Cảm ơn anh, lần sau tôi lại đến.”

Tần Qua thật sự không muốn một mình đối mặt với nam nhân. Dù thế nào Lâm Hi Liệt cũng phải tới công ty của hắn một lần chứ.

Vừa xoay người lại, liền nghe thấy Văn Thanh ở sau lưng cậu nói: “Nếu cậu đến nhà Liệt ca cảm ơn, anh ấy sẽ rất vui.”

“...” Tần Qua do dự một chút rồi hỏi: “Lâm Hi Liệt ở... ?”

“Biệt thự kia.”

Nhất thời trái tim Tần Qua khẽ run lên.

“VẬY Ờ... CẢM ƠN ANH...”

Cho dù trong lòng ngàn vạn lần không muốn, Tần Qua vẫn lái xe tới cửa tiểu khu Lâm Hi Liệt ở. Cậu từng một thời thường xuyên ngồi trong xe hắt ra vào nơi này.

Bảy năm trôi qua, bảo vệ đã đổi người, bồn hoa đối diện cửa đã biến thành suối phun, hoa cỏ trong hoa viên cũng khác.

Thậm chí Tần Qua vẫn nhớ rõ biệt thự nào là của người kia.

Lần cuối cùng bảy năm trước đến ngôi nhà này, là lúc bắt gặp hắc đang ngoại tình. Còn giờ đây, lại tới để nói lời cảm ơn. Số phận, quả thực trớ trêu.

“Cốc cốc” gõ cửa hai tiếng, rồi ầm chuông cửa, trong lòng Tần Qua có chút phức tạp. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đây sẽ là lần cuối cùng cậu gặp người đàn ông này, sau đó bọn họ đường ai nấy đi.

Cậu nhớ nhung hắc bảy năm trời, kết thúc lại như thế này đây.

Trải qua hết chuyện này rồi đến chuyện khác, từng người phải kết hôn sinh con để cái, sống một cuộc sống bình thường. Mai sau có khi nào hội ngộ trên đường, sẽ thản nhiên nhẹ nhàng lướt qua nhau.

Người mở cửa là vú Trương.

Thấm thoát bảy năm, lưng bà đã còng, nếp nhăn đã hằn sâu.

Vú Trương vừa thấy mặt cậu thì vui sướng vô cùng, cười đến mức mắt hí thành một đường kẻ: “Cậu học sinh à, lâu lắm rồi cậu mới tới! Mau để vú Trương nhìn xem nào...”

Mặt mày Tần Qua co quắp mặc cho bà sờ tới sờ lui, trong lòng cũng có chút vui mừng lâu ngày gặp lại. Vú Trương đối với cậu tốt lắm, tựa như với người già với con cháu trong nhà.

“Cậu học sinh cao lớn rồi, cũng đẹp trai hơn! Đã lâu không tới, có phải đã quên bà già này rồi không?”

“...Dạ không...không có đâu ạ...”

“Lâu như vậy rồi cậu mới đến đây, làm vú Trương này nhớ muốn chết. Cả cậu chủ cũng rất nhớ cậu...”

“Vú Trương.” Phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm trầm thấp.

“Aizz, vú biết rồi, vú đi pha trà.”

Vú Trương cười tủm tỉm kéo Tần Qua vào, đóng cửa lại rồi đi vào phòng bếp.

Từ sofa đứng lên, trên người còn khoác áo tắm màu xanh đậm, tóc hơi rũ xuống trán, hình như người nọ vừa mới rời giường không lâu, cả thân thể toát lên vẻ gợi cảm lại biếng nhác. Trên bàn đặt cốc cà phê, một đĩa điểm tâm nhỏ, cùng một quyển tạp chí để mở.

Tần Qua miễn cưỡng bình tĩnh, đặt hộp quà to lên bàn trà: “Hai chuyện lần này, đều cảm ơn anh... Sau này có chuyện gì cần đến Tần thị, anh cứ việc mở miệng.”

*Em Zippo

Chơi 2 chương liền cho bà con khỏi “nóng lòng”. Enjoy

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

Lâm Hi Liệt thần nhiên đáp: “Không phải anh giúp công ty ba em, mà là giúp em.”

“...Vậy... Cảm ơn anh... Món quà này, là cá nhân tôi mua tặng anh...”

“Như vậy là đủ sao?” Người đàn ông nhấc chân lướt qua bàn trà, đi đến trước mặt Tần Qua.

“...” Còn muốn như thế nào nữa?

Tần Qua không dám hỏi, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Người đàn ông đứng trước mặt cậu, dưới áo tẩm hé mở da thịt như ẩn như hiện, có thể nhìn thấy đường cong rắn chắc của cơ bắp bên trong. Tình cảnh ám muội này làm tim Tần Qua lập tức đập nhanh hơn, tay không tự chủ được mà run rẩy.

Cậu chỉ muốn nói lời cảm ơn thôi mà, sao lại thành thế này...?

“Em đã đến tận nhà anh, cũng nên tự hiểu chứ?”

Tuy rằng Tần Qua không biết người kia nói “Tự hiểu” là ý gì, nhưng trực giác của cậu cho thấy sự nguy hiểm. “Không có chuyện gì thì tôi đi trước...”

Vừa xoay người, cậu liền bị người đàn ông từ phía sau ôm lấy. Cánh tay mạnh mẽ choàng qua vai cậu, vây cả người cậu vào lòng. Sau lưng cậu chính là ***g ngực ấm áp của người kia.

Tần Qua nói không nên lời: “Anh...”

“Anh nhớ em ...” Người kia thì thầm bên tai cậu.

“...”

Cái ôm quen thuộc, âm điệu quen thuộc, mắt Tần Qua nóng lên, thiếu chút nữa rơi lệ.

Khó có thể chịu nổi khi người đàn ông này tỏ ra dịu dàng như vậy. Lần trước cậu có thể miễn cưỡng chống cự được, còn lúc này đây quả thực trái tim đã không thể cứng rắn nổi nữa rồi.

Huống chi, cậu sẽ đính hôn.

Dù người này đã từng phản bội cậu hay không, hiện tại đều không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Vô luận là ôm ấp, hôn môi, van xin, sau này sẽ không bao giờ có nữa.

Đây là lần cuối cùng.

Trong ngực hần nóng quá, Tần Qua cảm thấy nước mắt trực rơi.

Nụ hôn dồn dập rơi trên tóc, rồi chậm rãi từ sau tai đến hai má, cuối cùng mới là đôi môi.

Dù cổ giầy giữa Tần Qua vẫn bị chôn chặt trong ngực người kia, có lẽ là cậu vốn chưa bao giờ có ý định giầy giữa.

Hai phiến môi bị ngậm mút kịch liệt, khớp hàm cũng quen thuộc bị ép mở ra, hương vị đàn ông tràn ngập khiến cả người Tần Qua run rẩy đến rơi lệ.

Cậu tưởng niệm ngày này đã lâu lắm rồi.

Lâm Hi Liệt không cho cậu thời gian do dự hay phản kháng, nghiêng đầu nói vọng tới phòng bếp một tiếng “Vú Trương chúng con lên lầu đây.”, xong ôm lấy cậu, xách hộp quà lên lầu.

Tần Qua còn đang hoảng hốt đã bị ném lên giường. Trong nháy mắt người kia đã cởi hết quần áo. Bên tai truyền đến tiếng vải ma xát loạt xoạt làm đầu óc cậu trở nên lú lẫn.

Cậu chỉ định đến nói lời cảm ơn thôi mà. Sao tình thế có thể phát triển đến mức này? Cậu hoàn toàn không ngờ được.

Cậu vừa muốn chạy trốn vừa muốn ở lại, trái tim đập như nổi trống, một giọng nói không ngừng thúc giục bên tai: “Chạy mau, chạy mau đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu!” Nhưng cậu không thể di chuyển chút nào.

Cuộc đời của cậu từ trước đến nay gần như đã diễn ra theo sự kì vọng của ba mẹ, sau này sẽ phải sống càng thêm nghiêm túc. Một bình thường có thể lấy cô gái mình thích, còn cậu, cưới vợ sinh con đều dưới sự sắp đặt vì lợi ích của bố mẹ. Ngay cả tự do của một người bình thường cũng không có.

Hãy để cậu phóng túng một lần cuối này đi...

Da mặt bỗng nhiên được dịu dàng chạm vào, giống như có cơn gió nhẹ lướt qua cánh hoa. Tiếng nói người kia trầm thấp như thổi miên từ phía trên vang lên: “Sao lại làm bộ dáng như sắp phải chịu chết vậy? Đừng nói với anh là em định dùng thân thể mình để trả ơn.”

Tần Qua nhắm mắt lắc đầu.

“Trông em như vậy không giống đã tha thứ cho anh.”

“...”

“Quên đi, để em tự nhiên được cũng không phải ngày một ngày hai.” Nguyên ý cho hắn ôm, chính là tha thứ cho hắn đi.

Lâm Hi Liệt khẽ vuốt tóc cậu, cúi người xuống.

Nụ hôn bắt đầu từ trên môi trải rộng xuống cổ, ngực, đầu nhũ, rốn, cuối cùng tới nơi đã hơi ngẩng đầu.

Tính cụt được khoang miệng ấm áp bao phủ, miệng và vết hầu cùng nhau đè ép lấy lòng, khoái cảm tăng vọt khiến Tần Qua gần như lập tức cao trào.

Mấy năm nay cậu cũng từng muốn phát tiết, nhưng đều dùng nước lạnh áp chế đi coi như xong. Giờ đây đột nhiên bị người đàn ông này hầu hạ như thế, làm sao cậu chịu được.

Người kia có thân phận địa vị cao quý như thế nào, lại hạ mình khẩu giao cho cậu.

Nghĩ đến đây, quả thực cậu sắp tha thứ cho hắn rồi.

Tần Qua luồn tay vào tóc người kia, gắt gao kéo. Cắn môi cũng vô dụng. Hắn chỉ nhẹ nhàng hút một cái cậu đã ‘nhất tiết ngàn dặm’. (=))

“Nồng thật... Mấy năm nay em chưa từng làm phải không?”

Tần Qua che mặt ửng đỏ gật gật đầu.

Hắn dịu dàng hôn lên xương quai xanh của cậu: “Không có dịch thể đàn ông làm dịu, sao em có thể trở nên hấp dẫn nhiều như vậy? Hm?”

Tần Qua không nói lời nào, mặt lại càng đỏ hơn.

Lâm Hi Liệt từng tắc từng tắc vuốt ve thân thể dưới thân. Ấm áp lại chân thật.

Cơ thể Tần Qua lúc thiếu niên vừa tỉnh tể lại mềm dẻo, hiện tại đã trưởng thành, khung xương lớn hơn lại càng thêm quyến rũ động lòng người. Tần Qua không gầy lắm, nơi nào nên có thịt thì bóng loáng mượt mà. Làn da trắng nõn non mịn, bởi vì thẹn thùng mà như được nhuộm màu đỏ ửng, khiến hắn miệng lưỡi khô khốc, phía dưới đã sớm cứng rắn như sắt.

Lâm Hi Liệt lấy ngón tay còn dính dịch thể nóng ấm của cậu chậm rãi luồn vào bí khẩu.

Thân thể đã lâu không quan hệ, giờ bị dị vật xâm nhập theo phản xạ liền co chặt lại. Hắn phải mất chút khí lực mới làm dừng đạo giãn ra được, sau đó từ từ rút thêm hai ngón tay.

“Quả thật lâu rồi không làm.” Khóe miệng người đàn ông mang theo ý cười, nhưng trong nháy mắt đã thu lại: “... Em nhẫn nại một chút, anh có thể sẽ hơi mạnh.”

Tần Qua còn chưa có hiểu được lời này có ý gì, tiểu huyết đã bị một thứ nóng rực thật lớn tiến vào. Tiếp theo là một chuỗi đâm rút điên cuồng liên tục, cậu lập tức thét lên vì đau: “A! ... A... Đừng! Không được!”

...”

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

Thân thể đã lâu chưa làm, sao chịu được tần suất rút ra đâm vào của người kia, Tần Qua thiếu chút nữa không thở nổi.

Hai chân cậu bị người nọ đặt lên vai. Thân thể uốn cong đến cực hạn, giống như con rối bất lực bị người kia ghim trên giường, tim phổi dường như sắp nhảy khỏi ***g ngực. Cảm giác giống như chạy 800 mét liên một lúc, hô hấp không còn ổn định, chỉ có thể miễn cưỡng thở dốc.

Người đàn ông này điên rồi sao. Chẳng lẽ hắn đang trả thù cho cái tát mấy ngày trước?

Tần Qua cắn chặt răng nắm ra giường, nhưng lại bị người kia cúi xuống hôn mút mà khiêu mở ra. Đồng thời hắn còn luật động di chuyển ác liệt hơn, khiến Tần Qua gần như tắt thở, mất khí lực thật lớn mới miễn cưỡng nói: “Anh... Anh chậm một chút...”

“Chậm một chút?” Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cậu, như nghe được chuyện gì nực cười lắm: “Em đã bức anh ghen bấy năm, bây giờ lại kêu anh chậm một chút? Em muốn anh bị ghen chết sao? Hả?” Dứt lời hung hăng đâm một cái.

“Anh...Ừ! ...” Tần Qua vừa định chất vấn hắn đã bị hắn liên tiếp kích thích đến mức thở cũng khó, nói chỉ là phát ra tiếng.

“Thiếu chút nữa là anh đã mua vé máy bay sang Mỹ làm em, mẹ nó, bây giờ em còn kêu anh chậm một chút?!”

Vừa nghe thấy cậu nói thô tục của hắn, Tần Qua không thể ức chế mà run rẩy cả người. Tính cụ mới vì đau đớn mà mềm xuống nay lại mạnh mẽ đứng lên.

Bình thường cậu nghe bọn Đàm Tấn nói chuyện cũng sẽ nhắc đến “***”, nhưng chỉ lúc nghe người đàn ông này nói “Làm em”, mới cảm thấy thân thể nóng lên như nhũn ra, cả mặt cũng ửng ửng.

Chẳng lẽ đây cũng là ma chú của hắn?

Nếu đúng như lời hắn nói, chẳng lẽ trong bảy năm qua người đàn ông này cũng có ý nghĩ muốn cậu? Tần Qua tự cười nhạo chính mình, bây giờ vẫn còn ôm vọng tưởng với người này.

Đôi mày Lâm Hi Liệt nhíu chặt. Tần Qua cảm thấy gương mặt như tác tượng của hắn tựa hồ còn sắc cạnh hơn trước kia. Ngay cả khi trầm mê trong *** cũng đẹp đến mức nghẹt thở. Sợi tóc rũ xuống trán ướt mồ hôi, đôi con ngươi sáng lên.

Tần Qua nhìn chăm chăm vào gương mặt người đối diện. Chiều dài lông mày, màu mắt, độ cong lông mi cuối cùng là đôi môi... Cậu muốn khắc ghi mỗi tắc trên gương mặt người đàn ông này.

Cậu không có ảnh chụp của hắn.

Chỉ có thể ghi nhớ người này trong trái tim.

Cho dù bảy năm đã trôi qua, hình ảnh người đàn ông này trong lòng cậu chưa phút nào phai mờ. Cậu vẫn luôn sợ hãi nhiều năm sau, cậu sẽ quên mất hắn.

Mỗi người kia ở trên thân thể cậu điên cuồng ma sát, liếm mút, để lại dấu hôn. Trên làn da bạch ngọc xuất hiện vô số hồng ngân, tạo nên vẻ đẹp kỳ dị vừa rực rỡ vừa quyến rũ.

Chiếc giường bị lay động phát ra tiếng ‘kéo kẹt’, Tần Qua có chút sợ hãi giường sẽ sập xuống. Mà người kia lại vô cùng hưng phấn, lật Tần Qua nằm úp sấp, nắm thắt lưng lên khiến cậu quỵ xuống, từ phía sau đâm vào. Ngay cả nội tạng cũng bị đâm thủng mất.

Thật sự quá sâu.

Bảy năm xa cách, nơi đó của hắn tựa hồ trở nên thô dài hơn, lực đạo cùng tần suất thật đáng sợ. Từng đợt đâm vào, như đồ chơi mát xa chạy bằng điện, không biết mệt mỏi.

Tay phải hắn thô lỗ xoa nắn tính cụt đã rỉ chất lỏng của Tần Qua, dễ dàng đưa cậu lên cao trào lần hai. Phía sau Tần Qua theo phản xạ mà co chặt, không thể không chế tự động hút vào lưỡi dao thịt của người đàn ông, chỉ nghe thấy hắn ghé vào lỗ tai cậu thở dốc ngày càng nặng, thậm chí một ngụm cắn lỗ tai cậu: “Kĩ thuật của em thật tốt, làm cho anh nửa giờ đã lên đỉnh. Lại có kỉ lục mới để ghi lại rồi.”

Cả người Tần Qua run rẩy, phía sau siết càng chặt hơn. Cậu cảm thấy chỗ sâu trong cơ thể nóng rực lên, nóng đến mức cậu từng ngụm từng ngụm thở dốc. Mồ hôi túa ra ẩm ướt như mới từ trong nước đi lên.

Nghĩ đến sau lần tình ái này, bọn họ sẽ mãi mãi mỗi người một phương, trái tim Tần Qua từng đợt nhói lên.

Mặc dù người đàn ông này đã phản bội cậu, nhưng cậu vẫn còn yêu hắn, vẫn còn muốn hắn. Nếu một ngày kia, có thể trở lại bên hắn thì thật tốt.

Sau khi cậu đi khỏi, sẽ lại có người thay chỗ cậu trên giường hắn. Mà không, có lẽ trong bảy năm qua, vòng tay hắn đã sớm ôm vô số người rồi. Chỉ là nghĩ đến tình cảnh như vậy, trái tim Tần Qua như bị xé rách.

Cậu nhớ quá... cảm giác bị người đàn ông này làm chết trên giường. =,=

Như vậy thì chuyện gì cũng không phải đối mặt, chuyện gì cũng không phải thương tâm...

Không cần kết hôn với Cố Mộng, không cần đối mặt với bộ dáng phần nộ của cha, không cần đối mặt với áp lực nặng nề của công ty. Mãi mãi nằm trong ***g ngực người này, vĩnh viễn tận hưởng hạnh phúc.

Tần Qua nắm chặt ra giường dưới thân. Nước mắt chảy xuống lập tức được chăn mền thấm hết, chỉ đọng lại một vệt nước.

Người kia nằm trên người cậu, mặt dán lên lưng cậu thở dốc, nghỉ ngơi trong chốc lát lại nhồm dậy hôn lưng cậu.

Lưng Tần Qua rất đẹp, làn da trắng nõn mịn màng, không tí vết. Cơ thể cân đối vừa vặn, không như mấy cậu con trai gầy nhom đụng vào toàn thấy xương sườn. Dọc theo sống lưng đi xuống, hai bên xương bướm nhô ra, như sắp mọc cánh bay đi. (miêu với chả tả__!!!)

Cậu là thiên sứ của hắn.

Cho dù phải bẻ gãy cánh của cậu, cho dù phải xuống địa ngục, hắn cũng không cho cậu có cơ hội bay đi.

Hiện tại hắn chỉ muốn đem thiên sứ của hắn đập vụn, làm đến chết ngất đi, làm đến cả người đều dính đầy dịch thể của hắn, làm tới khi nơi đó không thể khép lại. Thậm chí hắn muốn lập tức dẫn cậu đến khu resort cao cấp mới ở Vịnh Nước Cạn* (PR =,=), dùng dây xích khóa cậu lại, mỗi ngày làm cậu, bỏ mặc công ty, quên đi cha mẹ phiền phức.

Hắn như phát điên mà muốn ngược đãi cậu trong khi làm tình, rồi lại phát điên mà muốn cưng chiều, quý trọng, yêu thương cậu.

Lâm Hi Liệt kéo Tần Qua, dựa vào đầu giường ôm cậu vào lòng. Tính cụt còn chưa rời khỏi thân thể lại tiếp tục đâm vào, đâm đến mức Tần Qua muốn ngất đi.

Ngay cả sức lực bám lên vai người kia cũng không có, cậu chỉ có thể dựa vào ngực người kia, mặc cho hắn quấy đảo lung tung trong cơ thể cậu, khi bị ép quá mạnh mới nức nở một tiếng.

Người kia hung hăng ghì cậu vào lòng, khiến ngực cậu dính chặt vào ngực hắn. Tần Qua lo lắng mình sẽ bị ép chết, rồi trong một thoáng lại cảm thấy như vậy cũng không tồi.

Lần thứ hai người kia tiết ra, Tần Qua gần như đã mất ý thức. Trong lúc mơ màng nghe thấy hần ác ý nói nhỏ bên tai: “Sớm biết vậy đã làm chết em...” Trái tim cậu run rẩy, sau đó không còn nghe thấy gì nữa, hoàn toàn chìm vào bóng đêm.

Lông mi Tần Qua khẽ động đập rồi mở mắt.

Đập vào mắt chính là thân thể người kia.

Cậu vẫn đang được người kia ôm trong ***g ngực, ấm áp dào dạt. Dưới thân khô ráo, dường như đã được lau rửa qua. Chỉ là chỗ kia... còn sưng đau nóng rực.

Tần Qua chậm chạp chống người ngồi dậy. Cảm giác đau mỗi từ phần eo lập tức lan ra toàn thân, cánh tay sắp chống đỡ không nổi thân thể. Đúng lúc cậu lung lay sắp đổ thì được người kia vươn tay ôm lấy, hôn lên mặt hỏi: “Muốn làm gì? Đói bụng à?”

Tần Qua lắc đầu, thấp giọng nói: “Tôi... phải về...”

“Anh đưa em về.”

“Không cần, tôi lái xe tới.”

“Được rồi.”

Lâm Hi Liệt cuối cùng cũng ăn được người yêu bấy lâu nay, tâm tình vui vẻ đáp ứng. Rồi giường nhật quần áo giúp Tần Qua mặc vào từng chiếc một, ngay cả nút áo cũng cài lần lượt.

“Đổi quần lót CK rồi à?”

“...”

Trong lúc mặc đồ Tần Qua liếc qua một bên, bỗng nhiên thấy đầu giường có một khung ảnh, bên trong là ảnh chụp của cậu. Lúc ấy ở bờ biển H đảo, cậu đang cười tươi, vẻ mặt vô cùng sáng lạn.

Không biết người kia chụp cậu lúc nào. Bỗng chốc, cậu cảm thấy hốc mắt bắt đầu ươn ướt.

Lâm Hi Liệt giúp Tần Qua mặc quần áo xong, mới tùy tiện khoát lên cái áo tắm, đứng dậy đưa cậu xuống lầu.

“Em mua cái bật lửa đẹp lắm. Anh rất thích.”

“... Ừm... Thích là tốt rồi.”

Đúng ra mà nói, chỉ cần là thứ Tần Qua mua, không có thứ mà Lâm Hi Liệt không thích. ()

Đi tới cửa, Tần Qua cúi đầu nói: “Mấy ngày tới... Đừng đến tìm tôi...”

“Đã biết, gần đây em đang bận rộn.” Người kia chống cửa.” Công ty nhà em hoạt động thuận lợi rồi nói tiếp.”

“Uh...”

Tần Qua không nghĩ tới hần lại nói như vậy. Cậu do dự một chút, rồi nhẹ nhàng ôm người kia một cái.

“Được rồi, em còn tiếp tục anh sẽ không cho em đi đâu.”

Nghe vậy Tần Qua vội vàng chạy nhanh xuống cầu thang, rồi quay đầu nhìn lại.

Lâm Hi Liệt đứng chống tay lên cửa cửa, nhăn mày, tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Mắt Tần Qua cay đến sắp rơi lệ. Cậu gật đầu một cái, rồi quay đầu đi tiếp, cho đến khi bóng dáng cậu biến mất khỏi tầm mắt của người kia.

Tạm biệt, tình yêu của em.

*Vịnh Nước Cạn: (hay Repulse bay) là một vịnh biển nổi tiếng phía nam Hongkong, đi du lịch Hongkong thì nên đến cái vịnh này

Tớ thật sự muốn để cái tên Camdai Bay =)), tự nhiên chị Yên chọt vô cái Nước Cạn này chi vậy hok biết =.,=

...

Mấy chương gần đây mí bợn có thấy khác biệt j hok? Tớ có beta đòi ý, hí hí. Bạn Okuko Kodomo nhá. Tớ hok có thói quen ghi edit beta mỗi chương nên thấy tội lỗi quá, thôi thì ấy làm ám vương dê =))

78. Chương 78

CHƯƠNG 78

Trên đường về nhà, Tần Qua một tay lái xe một tay che miệng khóc. Trước mắt cậu mờ mịt, nước mắt ướt đầm đến ngay cả đường đi cũng không nhìn rõ.

Chắc người kia nghĩ rằng cậu đã tha thứ cho hắn. Cậu thật ích kỷ, đem người ta làm dụng cụ mát xa miễn phí. Không biết lúc hắn hay tin cậu đính hôn sẽ nổi giận đến mức nào đây. Có lẽ, trong tiềm thức, cậu chỉ muốn thử xem rốt cuộc người đàn ông kia quan tâm cậu bao nhiêu.

Cố gia nhanh chóng đồng ý hôn sự. Có lẽ cha mẹ hai bên đều là vì tương lai gia tộc mà quyết định. Bên nhà gái, Cố Mộng vô cùng bất ngờ, mơ ước nhiều năm trở thành sự thật, chính cô cũng không thể tin được. Cả ngày cô đều quần quýt làm nũng, mong bọn họ đáp ứng.

Gia đình đôi bên hẹn gặp nhau ở một nhà hàng cao cấp. Cố Mộng ăn mặc vô cùng dịu dàng, mỗi cử chỉ đều thể hiện phong thái của một tiểu thư đài các. Về mặt Tần Qua thì luôn mang chút cảm giác u buồn, chỉ cúi đầu quấy cà phê, như có như không nghe người lớn nói chuyện. Dù Cố Mộng có liên tục nháy mắt ra hiệu, cậu cũng không để ý. Sau đó Tần cha không nhìn được nữa, khẽ ho nhẹ hai tiếng, Tần Qua mới như vừa tỉnh mộng mà ngẩng đầu lên. Tần cha đành cười trừ giải thích, đứa con nhà mình luôn nhút nhát, gặp được cô gái ngưỡng mộ trong lòng đã lâu nên mới ngớ ngẩn như vậy. Dù sao đối với người lớn Tần Qua luôn rất lễ phép, thái độ cung kính, khiêm tốn, hình ảnh trong giới trẻ thượng lưu luôn rất tốt đẹp nên ấn tượng của cha vợ đối với cậu không tệ, dễ dàng vượt qua thử thách.

Vì gia đình mỗi bên đều muốn nhanh chóng tác hợp cho đôi lứa nên hai nhà đã chọn một ngày tốt vào tháng sau.

Ăn uống xong người lớn hai nhà thức thời ra về trước, lưu lại đôi “vợ chồng chưa cưới” với nhau.

Tần Qua cùng Cố Mộng tản bộ trên con phố mua sắm. Dọc hai bên đường, những bộ quần áo sang trọng tỏa sáng long lanh dưới ánh đèn tử kính. Hai người nói chuyện trên trời dưới đất một hồi cuối cùng mới nhắc tới hôn sự.

“Nói thật, em rất bất ngờ khi anh lại chủ động đưa ra...” Mặt Cố Mộng đỏ ửng.

“Vậy sao...” Tần Qua thản nhiên ứng lời, cậu vốn không phải người nói nhiều.

“Em vẫn nghĩ... Anh thích một người khác...”

“Tại sao em lại nghĩ vậy?”

“Em không biết nữa... Có lẽ là trực giác của con gái chẳng...” Cố Mộng cười cười. “Hồi xưa, sau buổi đồng diễn, chưa đến lúc bế mạc anh đã rời đi với người khác. Thật không giống với tác phong của một học sinh ưu tú như anh.”

“... Bạn của anh chờ bên ngoài.”

Cố Mộng yên lặng trong chốc lát, dường như đã lấy hết can đảm mới cất tiếng hỏi: “Người con trai kia, bây giờ còn liên hệ gì với anh không?”

“Từ lâu đã không còn quan hệ gì nữa rồi.” Hiện tại, cậu cũng đã có thể thản nhiên nói dối.

Cố Mộng bỗng nhiên dừng bước, xoay người nhìn Tần Qua.”Được làm cô dâu của anh, em quả thật rất may mắn.” Chú rể của cô, là một người đàn ông ngàn chọn vạn tuyển, không những vậy hai gia đình còn môn đăng hộ đối. Xác suất có được người chồng như vậy chỉ sợ không lớn hơn xác suất bị sét đánh trúng là bao.

“Cố Mộng...” Nếu cô ấy biết, đến tận bây giờ cậu cũng chưa hề yêu cô ấy, có lẽ sẽ rất đau khổ? Bỗng chốc Tần Qua cảm thấy mình thật xấu xa.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải về thôi.”

Tần Qua đưa Cố Mộng trở về xong mới lái xe về nhà. Có lẽ do chán nản nên gần đây cậu ngủ rất ngon (O_O). Nằm trên giường nhắm mắt một lát là một đêm không mộng mị đến hừng đông rồi.

Tất cả mọi công đoạn chuẩn bị cho lễ đính hôn đều được cha mẹ hai bên giám sát, từ việc đặt khách sạn, lễ phục, viết thiệp mời, gửi thiệp mời... Bởi vì thời gian gấp gáp, nhà gái không đi Paris đặt váy, mà lựa chọn thiết kế mới nhất trong bộ sưu tập mùa xuân 2011 của Vera Wang (1). Chiếc váy cưới bó sát từ thắt lưng đến đùi, dưới đầu gối hơi xòe ra, vừa nổi bật dáng người thon gọn của người con gái, vừa tao nhã, thanh lịch. Giá trị một bộ lễ phục thế này đã lên đến gần triệu. Còn về phần Tần Qua lại càng không cần lo lắng. Dù cậu mặc loại trang phục nào cũng đều đẹp, cứ như chúng được sinh để dành cho cậu vậy. Cuối cùng cậu chọn lễ phục màu trắng, màu sắc đã quen thuộc với cậu từ nhỏ.

Tần Qua tự tay mang một số thiệp mời đưa cho bạn bè. Lúc đến nhà Đàm Tấn, hấn lại không có nhà, ở đó chỉ có người Đàm Tấn quen biết không lâu là Tạ Ân Ninh. Tần Qua hơi kinh ngạc, nhưng vẫn đem thiệp mời đưa cho Tạ Ân Ninh. Kỳ thật cậu hy vọng có thể tự tay giao cho Đàm Tấn, như vậy mới khiến hấn thật sự chết tâm.

Khi các công việc đã chuẩn bị gần xong, Tần Qua xin phép cha một mình đi H đảo. Lần trước đi cùng người kia, cậu chỉ cần hưởng thụ nên giờ đi một mình cậu đã không còn nhớ rõ những nơi đã từng đi qua trước kia. Mùi vị đồ nướng ven đường như thế nào cậu đã quên, bãi biển nào mua vòng vỏ sò cậu cũng không nhớ, duy chỉ mỗi khách sạn suối nước nóng tên “Phong Lữ” còn in đậm trong trí nhớ.

Tần Qua đặt một phòng suite* nhỏ. Buổi tối cậu đi tắm suối nước nóng, lặng nhìn bầu trời đầy sao.

*phòng junior suite (suite nhỏ): đại khái là một trong những loại phòng nghỉ sang trọng nhất của khách sạn, độc lập và được trang bị tiện nghi.

Không biết tại sao, cậu thực thích trở lại chốn xưa, giống như làm vậy có thể hồi tưởng lại quá khứ.

Trước kia, ngay tại nơi này Lâm Hi Liệt đã từng nói: “Em là ánh sáng của anh.” rồi tặng nhẫn cho cậu, hôn lên toàn thân cậu.

Đúng vậy, gặp phải người kia, là kiếp số cả đời của cậu.

Đã vô số lần Tần Qua nghĩ rằng, nếu cậu không chủ động nói chuyện với hấn, không tới nhà tìm hấn, quan hệ của bọn họ có thể tốt hơn bây giờ không. Nhưng dù có nghĩ thế cậu vẫn cảm thấy thật may mắn vì đã được gặp, được yêu người kia.

Tắm rửa xong xuôi, Tần Qua lau khô người, nằm nghỉ trên chiếu tatami, uống nước dừa mua hồi chiều rồi lấy điều khiển ra xem TV. Di động bên người vẫn yên lặng. Hai mươi ngày nay người đàn ông kia chưa một lần gọi điện thoại đến. Cầm di động, mở danh bạ ra xem từ đầu tới cuối, không có số của người kia. Cậu chưa bao giờ nhớ rõ số của hấn. Trước kia đều là tự hấn đặt, ban đầu chỉ một chữ “Lâm”, không biết từ lúc nào đã bị hấn đổi thành “Ông xã”. Mỗi lần Tần Qua đổi về “Lâm Hi Liệt”, không lâu sau lại bị đổi thành “Ông xã”. Sau cùng cậu cũng mặc kệ, danh bạ điện thoại vẫn chỉ có một người: Ông xã. Cứ như vậy cho đến khi di động bị cha lấy mất rồi trả lại cho người kia.

Những sự việc tuy nhỏ nhặt như vậy đã để lại ấn tượng quá sâu đậm. Thời gian trôi đi, những kỉ niệm lần lượt phai nhạt dần, duy chỉ khoảng thời gian ngọt ngào ấy đến bây giờ cậu còn nhớ rõ. Từng câu nói, từng động tác của hấn, đều hiện lên rõ ràng trong đầu cậu.

Nhưng giờ này còn nhớ nhưng để làm gì nữa.

Tần Qua cười nhạo chính mình rồi tắt TV kéo chăn lên ngủ.

Trở lại thành phố A, cách ngày đính hôn chỉ còn vài ngày. Ban đầu Tần Qua còn khá bình tĩnh bây giờ đã có chút bất an.

Người kia đối với cậu luôn luôn “ôn hòa”. Đến tận giờ phút này cậu cũng chưa từng thấy vẻ mặt nổi trận lôi đình của hắn bao giờ. Ngày đính hôn càng tới gần, cậu càng lo lắng. Hình như người kia vẫn chưa biết chuyện, không tới tìm cậu gây rắc rối làm Tần Qua có cảm giác như đang chờ lưỡi dao hạ xuống cổ mình.

Thời điểm mọi người đều mong chờ cuối cùng cũng tới – ngày đính hôn.

Tiệc được tổ chức tại khách sạn Crown, vô cùng long trọng. Lãng hoa xếp thành những hàng dài, limousine đậu chật kín bãi đậu xe, vô số phóng viên ngồi canh cửa khách sạn chụp ảnh, thậm chí có người mang laptop để cập nhật tin tức ngay tại chỗ gửi về tòa soạn.

Tần Qua đứng ở phòng thay đồ lầu ba, nhìn cảnh tấp nập bên ngoài mà không cảm thấy vui mừng chút nào.

(1) Một mẫu áo cưới trong bộ sưu tập mùa xuân 2011 của VeraWang:

Chương sau: Cướp “dâu” ==))

79. Chương 79

CHƯƠNG 79: Cướp “dâu”

Bên ngoài rầm rộ như vậy vì việc cậu đính hôn, lại như chẳng quan hệ gì đến cậu.

Vừa rồi nhà gái bên kia gọi điện tới nói xe xảy ra sự cố ngoài ý muốn, chết máy giữa đường. Đây thực sự không phải dấu hiệu gì tốt. Theo tập tục, nhà gái sẽ luôn luôn ngồi trên xe, cho đến khách sạn sẽ do nhà trai tự mình tiếp đón.

Ngay từ đầu đã không thuận lợi chút nào. Nếu xe không sửa được, bữa tiệc tối nay biết làm đây.

Tần Qua thở dài, thả màn xuống, đi đến trước gương lớn. Người trong gương tuy nhã nhặn, tuấn tú, nhưng lại thiếu sức sống, dưới mắt hơi thâm đen, cằm gầy nhon xanh xao. Tần Qua thắt chặt cà-vạt, chỉnh trang lại vạt áo đuôi tôm. Không biết vì sao, âu phục hôm nay có vẻ chật chội, bó chặt khiến cậu vô cùng khó chịu.

Bỗng nhiên phía sau phát ra tiếng động, có người mở cửa bước vào.

Vừa rồi anh trai nói xuống đại sảnh xem xét tình hình, không ngờ lại mau như thế. Tuy có bận rộn tới mắt bên chi nhánh mới của công ty, nhưng vừa nghe nói em trai cũng muốn đính hôn Tần Văn liền gấp rút xử lý hết công việc trở về thành phố A, giúp em tổ chức hôn lễ.

“Tình hình dưới kia thế nào rồi anh?” Tần Qua vừa cúi đầu xem nút thắt cà vạt vừa hỏi.

Người phía sau không trả lời. Cảm thấy kì lạ cậu liền quay đầu lại. Mới liếc mắt nhìn một cái toàn thân cậu đã cứng ngắc.

Người đàn ông đứng ở trước cửa, trên mặt là biểu tình cậu chưa từng thấy qua, lạnh lùng đến đáng sợ, ánh mắt nhìn cậu không chớp như thể sẵn sàng một phát giết chết cậu.

Môi Tần Qua run run, không thốt nên lời.

Sao hấn lại lên đây được? Trên hành lang vẫn có người bảo vệ mà. Còn nữa... sao hấn lại biết nhanh như vậy... Cậu còn tưởng tới ngày mai sau khi tin tức truyền ra hấn mới biết được chứ. Dù sao phía dưới mỗi tầng thiếp mời đều đã ghi chú phải giữ bí mật rồi mà.

Dù cậu đã nghĩ có lẽ khi hấn biết sẽ nổi giận, nhưng hoàn toàn không thể tưởng tượng được gương mặt nổi giận của hấn sẽ khủng bố đến thế này.

Hiện tại đứng trước mặt hấn, cảm nhận được sự tức giận của hấn, cậu mới thật sự sợ hãi.

Lâm Hi Liệt từng bước tiến về phía cậu, đi qua thảm lót sàn không phát ra chút tiếng động nào. Không khí giữa hai người như đang nổi bão, áp lực đến đáng sợ.

Hấn còn chưa nói gì, Tần Qua đã bị áp lực này ép tới mức không thở nổi, mắt kiểm soát mà mở miệng nói: “Tôi... Tôi chuẩn bị đính hôn với Cố Mộng...”

Người đàn ông lạnh lẽo đi đến trước mặt cậu rồi dừng lại, đưa tay nắm cằm cậu nâng lên, nghiêng răng từng chữ nói: “Em to gan thật.”

Cầm Tần Qua bị nắm đau, không dám nhìn hấn, cũng không dám đẩy tay hấn ra. “Thật xin lỗi, tôi...”

“Muốn chơi tôi sao?!”

“Không...”

“Lần trước là em chủ động chạy đến nhà tìm tôi. Ôm em cũng không thấy em cự tuyệt. Mẹ nó, tôi còn rất vui vẻ, nghĩ rằng em đã tha thứ cho tôi. Bây giờ trở về lại đi đính hôn với người phụ nữ khác. Quay tôi như để vui lắm đúng không, em cảm thấy mình giỏi lắm phải không ?!”

“Không phải...” Trong mắt Tần Qua nhanh chóng nổi lên một tầng nước.

“Không phải? Vậy mau giải thích cho tôi hôm nay em làm gì ở đây ?! Hả ?!”

Giọng nói, biểu tình, lực đạo của hấn, không thứ nào không nói rõ rằng hấn đang nổi khùng. Lực nắm cằm cậu càng lúc càng lớn. Tần Qua cảm thấy khớp xương sắp nát mất rồi, đau đến rơi nước mắt. Cậu nhận không được chạm vào ngón tay hấn, muốn mở ra, nhưng lại không làm hấn nhúc nhích nửa phân nào.

“Lâm Hi Liệt... Tôi... Chúng ta không có khả năng ở bên nhau...”

“Không có khả năng?” Lâm Hi Liệt cười lạnh hai tiếng, “Cái gì mà không có khả năng?”

“Thế tục... Đạo đức... Tất cả đều...”

“Tôi quan tâm mấy cái chó đó làm gì?” Lâm Hi Liệt chỉ ngón tay ra cửa: “Con mẹ nó em ra ngoài tuyên bố hủy bỏ đính hôn ngay cho tôi! Lúc đấy tôi còn cho hai nhà các người lưu lại chút mặt mũi, bằng không ông đây mang em ra ngoài cường bạo trước mặt mọi người, cho ông cha mất mặt kia của em cùng với cha mẹ vợ em nhìn cho rõ xem em là của ai!”

Lời tuyên bố của Lâm Hi Liệt giống như búa tạ giã vào lòng Tần Qua, làm trái tim cậu run rẩy kịch liệt.

Nhưng... thật vất vả mới có thể quyết tâm không doái hoài đến người đàn ông này nữa. Không thể từ bỏ dễ dàng vậy được... Với lại, hấn nói cường bạo cậu trước mặt mọi người, hấn cũng là uy hiếp cậu mà thôi...

Tần Qua ngậm lệ lắc đầu.

Lâm Hi Liệt cười lạnh một tiếng buông tay ra, nguy hiểm nheo mắt lại: “Tôi đã rất cưng chiều em đúng không?”

“...”

“Nên em nghĩ em có làm gì tôi cũng sẽ không tức giận phải không?”

Cuối cùng Tần Qua cũng cảm giác được sự sợ hãi mãnh liệt nhất trong cuộc đời này từ trước đến nay.

Căn bản cậu không kịp phản ứng đã bị Lâm Hi Liệt vác lên vai, bụng đè lên bả vai hấn. Một tay hấn đè chân cậu, vững vàng vác cậu bước ra cửa.

Hồi chuông cảnh báo mãnh liệt rung lên trong lòng Tần Qua: chẳng lẽ người đàn ông này thật sự sẽ...

“Lâm Hi Liệt! ... Không được! ... Anh để tôi xuống!”

Cậu liều mạng đâm lưng hắn, nhưng hắn không phản ứng, vẫn giật mở cánh cửa vững bước ra ngoài. Tần Qua ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy được một hành lang dài toàn người mang vest đen giày đen, từ cửa đến thang máy, cứ cách một thước là một người, vô cùng chỉnh tề, trang nghiêm.

“Liệt ca.”

Tiếng của Văn Thanh.

“Còn lại giao cho anh.”

“Vâng.”

Trong lòng Tần Qua sợ muốn chết, cậu không biết tiệc đính hôn đã bị người này phá hoại thành dạng gì rồi. Nếu thực sự bị hắn đè xuống làm ngay trước mặt mọi người, đừng nói mặt mũi gia tộc Tần thị, cậu sẽ tự sát ngay tại chỗ.

Cậu nhịn không được mềm giọng cầu xin tha thứ nhưng cũng không lọt được vào tai hắn. Thang máy đi xuống tầng một, theo một đường cậu không biết mà ra khỏi tòa nhà.

Bên ngoài cũng là một dãy màu đen tây trang giày da. Có người mở cửa sau xe, Lâm Hi Liệt thả cậu xuống thô lỗ nhét vào. Tần Qua choáng đầu hoa mắt, trước mắt một mảnh sương đen. Cậu miễn cưỡng ngồi dậy, chợt nghe tiếng đóng cửa xe.

“Không... Đừng! ...” Tần Qua bật dậy muốn mở cửa xe lại bị cánh tay của hắn mạnh mẽ kéo lại, dùng lực một chút đã ôm vào lòng.

Tần Qua giãy giụa: “Khốn nạn! Anh để tôi trở về!”

Cậu làm sao có thể là đối thủ của người đàn ông này được. Bị cánh tay cứng rắn giam cầm, giãy giụa thế nào cũng không được, cậu chỉ có thể trở mặt nhìn xe khởi động, từ cửa sau khách sạn chạy ra đường.

Lâm Hi Liệt vốn đã nổi nóng, Tần Qua lộn xộn như vậy càng khiến máu điên bốc lên: “Nếu em còn lộn xộn, tôi sẽ không ngại làm em trên xe đâu.”

Nhìn những ngôi nhà lướt ngoài cửa xe, đáy lòng Tần Qua rối như tơ vò. Xe nhà gái trên đường chết máy, hiện tại nhà trai cũng bị bắt cóc. Một bữa tiệc đính hôn mà cả cô dâu chú rể đều không có mặt thì sẽ loạn thành thế nào.

“Anh... Anh quấy rồi bữa tiệc nhiều người như vậy làm sao bây giờ... Ít nhất anh cũng phải để tôi gọi điện thoại cho cha...”

“Em còn có tâm tư quan tâm đến người khác sao.” Lâm Hi Liệt cười lạnh vô cùng, “Tốt nhất là tự lo cho mình đi, bởi vì đêm nay tôi mà không làm chết em thì sẽ không mang họ Lâm.”

80. Chương 80

CHƯƠNG 80

Tần Qua cứng người lại nhìn Lâm Hi Liệt. Trong mắt hắn đều là dục vọng thiêu đốt, rõ ràng không phải nói giỡn.

Cậu không dám nói thêm lời nào nữa, cũng không dám giãy giụa, lẳng lặng xuống khỏi người hắn chuyển sang bên cạnh ngồi. Người kia vẫn không nhúc nhích, hô hấp nặng nề, giống như đang áp chế dục niệm. Tần Qua tinh tường nhìn thấy nơi đó của hắn đã phồng lên. Chỉ thoáng qua thôi đã kinh hãi không dám hé mắt nữa, cậu vội xoay đầu xem phong cảnh ngoài cửa sổ.

Chiếc xe Tần Qua đang ngồi đã không còn là Chevrolet Lâm Hi Liệt đi lúc trước nữa. Ghế sau tương đối rộng, đều được bọc da thật, so với Chevrolet cao cấp hơn rất nhiều. Trong chốc lát đã tới một trạm kiểm soát, có vài chiếc xe bị gọi vào, chủ xe trước còn đang loay hoay với bảo vệ, xe của hắn còn chưa dừng lại đã được đi qua rồi. Bảo vệ còn cúi đầu chào.

Qua trạm kiểm soát, hai bên đường đã không còn nhà cao tầng, chỉ có núi non trùng điệp. Biệt thự không xa đằng trước, thoáng thấy cả trục thẳng trên sân bay tư nhân. Trong lòng Tần Qua kinh ngạc: đây chẳng lẽ là biệt thự cao cấp sao? Nhà Đàm Tấn kinh doanh bất động sản nên cậu ít nhiều cũng biết một chút. Biệt thự trên núi kiểu này đều là loại siêu cao cấp siêu xa xỉ, là nơi những tỉ phú thường sống, giống như đảo Miami Fisher(1) ở Mỹ. Biệt thự này chắc chắn ít nhất phải hơn mười triệu, trên trăm triệu là chuyện bình thường. Để mua được loại nhà này còn phải xét duyệt tư cách mới được sở hữu.

*10 triệu cny = 1.6 triệu usd = 34.6 tỉ d

Xe đi trong đường núi quanh co khúc khuỷu một lúc mới thấy một cánh cửa khắc hoa to lớn. Trước mắt là một tòa biệt thự phong cách châu Âu cực kì sang trọng. Cây cối hoa cỏ hai bên đường từ cửa lớn đến nhà chính đều được cắt tỉa chăm sóc tỉ mỉ. Ở giữa đài phun nước tròn là bức tượng điêu khắc bằng đá cẩm thạch, một chàng trai tuấn mã với trang phục Hy Lạp cổ mang bình gốm, nước suối từ miệng bình ào ào chảy xuống.

Xe vừa dừng, Tần Qua đã muốn vùng chạy ra ngoài, nhưng vừa mới quay đầu đã thấy phía sau sừng sững bốn người, hai chân dang rộng, hai tay chấp sau lưng, tư thế giống như bộ đội đặc công trên TV.

“Không phải ngạc nhiên, em đừng mong chạy được. Tôi nói rõ cho em biết là tôi muốn giam lỏng em.” Lâm Hi Liệt dắt Tần Qua qua phòng khách, một đường đi thẳng lên phòng ngủ lầu ba. Giường lớn loại king size, trên tường treo TV Plasma, dưới mặt đất trải một tầng thảm dày, xa xỉ như phòng tổng thống.

Người kia ném cậu lên giường, lạnh nhạt nói: “Cởi quần áo.” Vừa nói vừa không chút biểu tình mà cởi cà vạt, áo ngoài, quần tây. Tần Qua bị một màn này của hắn dọa hết hồn, vội vàng trườn xuống giường chạy ra cửa.

Lâm Hi Liệt đuổi cánh tay khiêng cậu lên vai trở về ẩn xuống giường. Tần Qua hoảng sợ kêu tên hắn nhưng hắn không hề mềm lòng.

“Tự cởi, hoặc tôi giúp em cởi, kết quả cũng giống nhau thôi.”

“Không...” Tần Qua nắm cổ áo lui lại phía sau, mỗi lỗ chân lông đều dựng thẳng lên.

“Tôi vừa biết tin em quay về thành phố A, liền mua căn biệt thự này. Hiện tại cuối cùng cũng có công dụng.” Người đàn ông cười nhạo, giữ lấy cánh tay Tần Qua, xé toạt bộ lễ phục trắng, cúc áo từng viên một bung ra, rơi đầy trên giường. Quần tây cũng bị hắn kéo xuống, lộ ra đôi chân trắng nõn thon dài.

“Thật không ngờ cởi lễ phục trắng còn được phen phong vị khác.” Khóe miệng người đàn ông gợi lên, nhưng trong mắt không có một tia ý cười nào.

“Không... Lâm Hi Liệt... Đừng... Đừng như vậy...” Mối Tần Qua run rẩy, giãy giụa muốn trở mình xuống giường, lại bị hắn nắm cổ chân dễ dàng kéo về.

Áo sômi cùng quần lót cũng bị hắn lột sạch, tựa như đứa trẻ mới sinh. Tần Qua nhắm chặt mắt lại, mong làm vậy sẽ không phải đối mặt với tình cảnh trước mắt.

“Nhắm mắt lại làm gì. Mở to hai mắt ra nhìn xem, xem ông xã yêu thương em như thế nào.”

Tần Qua mãnh liệt lắc đầu, bỗng nhiên hai tay bị Lâm Hi Liệt bắt được rồi dùng cà-vạt trói lại.

“Đừng...xin anh...”

“Sớm như thế đã cầu xin rồi sao? Đừng lo, chút nữa cũng còn phải cầu nhiều.”

Lâm Hi Liệt với lên đầu giường lấy thuốc bôi trơn rồi bóp ra một mảng lớn lên tay, thô lỗ đuổi hai ngón tay không do dự tiến vào bí huyết, vừa bôi vừa ấn, thậm chí còn căng ra cửa huyết.

Tần Qua cố giấu mặt đi, liên tục nức nở, lúc ngón tay thứ tư luồn vào (><) liền=" kêu=" thét=" lên=" "a!..."=" ngón=" tay=" lâm=" hi=" liệt=" không=" hề=" lưu=" tình=" mà=" bắt=" chước=" tính=" cụ=" rút=" ra=" xuyên=" vào=" huyết=" khẩu=" vì=" thể=" phát=" ra=" tiếng=" nước=" nhóp=" nháp,=" ***=" mỹ=" tới=" cực=" điểm."nơi=" này=" của=" cứng,=" đường=" như=" đợi=" không=" kip=" muốn=" tôi=" đi=" vào."=" hai=" tay=" bị=" trói=" không=" thể=" che=" lỗ=" tai=" lại,=" tần=" qua=" bắt=" lực=" nghe=" chính=" thân=" thể=" của=" mình=" phát=" ra=" thanh=" âm=" ***=" dâng=" như=" thể=" liền=" hận=" mình=" không=" thể=" vĩnh=" viễn=" biến=" mất.==" bỗng=" nhiên=" hấn=" rút=" bốn=" ngón=" tay=" ra,=" không=" khí=" tràn=" vào,=" phía=" trong=" lập=" tức=" cảm=" thấy=" trống=" trải=" như=" là=" chờ=" mong=" cái=" gì=" đó=" có=" thể=" nhồi=" vào=" tần=" qua=" còn=" không=" kip=" mở=" miệng=" thở,=" hai=" chân=" đã=" bị=" người=" đàn=" ông=" đặt=" lên=" vai,=" tiếp=" theo=" một=" vật=" lớn=" không=" báo=" trước=" đâm=" mạnh=" vào,=" gần=" như=" hạ=" gục=" tần=" qua=" ngay=" lập=" tức.==" (nguyên=" văn=" là=" "knock=" out"=))" "a!!=" "...=" đây=" là=" lần=" đầu=" tiên,=" người=" kia=" không=" hôn=" môi,=" cũng=" không=" để=" cậu=" phóng=" thích=" đã=" lập=" tức=" đâm=" vào.==" bên=" trong=" bị=" lấp=" đầy=" khiến=" da=" đầu=" tần=" qua=" tê=" rần,=" cả=" người=" run=" rẩy,=" nước=" mắt=" theo=" khoé=" mi=" trào=" ra.==" dù=" thân=" thể,=" ý=" chí=" cậu=" đã=" hoàn=" toàn=" bị=" xâm=" phạm=" nhưng=" nội=" vách=" tường=" vẫn=" mấp=" máy=" chậm=" rãi=" tiếp=" nhận=" vật=" thể=" thô=" lớn=" của=" người=" kia,=" thậm=" chí=" lúc=" hấn=" rời=" đi=" còn=" muốn=" hút=" trở=" lại.==" người=" kia=" cũng=" phát=" hiện,=" châm=" chọc=" nói:=" "thân=" thể=" của=" cứng=" đường=" như=" so=" với=" bản=" thân=" cứng=" còn=" thích=" anh=" hơn,=" vẫn=" hút=" không=" cho=" anh=" ra=" ngoài."=" thân=" thể=" ***=" dâng=" thấp=" hèn=" như=" vậy=" làm=" tần=" qua=" xấu=" hổ=" muốn=" chết.==" người=" cậu=" bị=" gập=" lại=" thành=" hình=" chữ=" u,=" đầu=" gối=" gần=" chạm=" đến=" ngực,=" mỗi=" lần=" lâm=" hi=" liệt=" từ=" trên=" lao=" xuống=" đều=" như=" muốn=" bẻ=" gãy=" thất=" lưng=" cậu,=" ép=" nó=" lún=" sâu=" vào=" chần=" nệm=" mềm=" mại.==" cậu=" thật=" sự=" hoài=" nghi=" liệu=" mình=" có=" bị=" người=" đàn=" ông=" này=" đè=" nát=" thành=" thịt=" vụn=" hay=" không.==" cho=" dù=" cách=" phát=" tiết=" tình=" ái=" nguyên=" thủy=" thô=" lỗ=" như=" thể,=" cho=" dù=" không=" có=" người=" xoa=" nắn=" tiếp=" xúc,=" thì=" phía=" trước=" của=" cậu=" vẫn=" run=" rẩy=" cương=" lên.==" dục=" vọng=" như=" mũi=" nhọn=" đâm=" vào=" toàn=" thân=" cậu=" như=" kích=" điện.==" cậu=" chờ=" mong=" hấn=" hung=" tợn=" đến=" ma=" xát,=" chà=" đạp,=" dùng=" mọi=" biện=" pháp=" tra=" tấn=" để=" mình=" có=" thể=" tới=" cao=" trào...=" nhưng=" này=" lần=" hấn=" lại=" làm=" như=" không=" thấy,=" không=" có=" chút=" ý=" định=" hõ=" trợ=" nào.==" phía=" trước=" của=" cậu=" ngày=" càng=" cứng=" rắn=" trước=" dục=" vọng=" kêu=" gào.==" tần=" qua=" muốn=" tự=" mình=" giải=" quyết=" nhưng=" tay=" lại=" bị=" trói=" chặt.==" cậu=" bắt=" đắc=" dĩ=" mở=" miệng=" cầu=" xin:=" "lâm=" hi=" liệt...=" xin=" anh...=" nói=" lỏng...=" nói=" lỏng=" cà-vạt...=" "em=" phải=" gọi=" tôi=" là=" gì?"=" người=" kia=" vẫn=" đang=" va=" chạm=" không=" ngừng=" nghỉ.==" "...=" lâm=" hi=" liệt...=" "gọi,=" tôi,=" là,=" gì?"=" mỗi=" một=" từ=" phát=" ra=" hấn=" lại=" mạnh=" mẽ=" đâm=" một=" lần.==" "ông=" xã...=" tần=" qua=" tìm=" nước=" mắt=" cầu=" xin=" tha=" thứ.==" "kêu=" ông=" xã=" làm=" gì?"=" "ông=" xã...=" xin=" anh...=" đừng=" trói=" tay=" em...=" ">///< người=" đàn=" ông=" lạnh=" lùng=" cười,=" thật=" sự=" dùng=" lại=" buông=" lỏng=" ra=" cà-vạt,=" nhưng=" càng=" thêm=" ác=" liệt=" mà=" cột=" vào=" tính=" cụ=" đang=" cấp=" bách=" muốn=" bùng=" nổ=" của=" cậu.==" "không!==" "...=" đừng!==" "...=" xin=" anh...=" đừng=" làm=" vậy...=" tần=" qua=" hoảng=" sợ=" mà=" nhìn=" động=" tác=" hấn,=" muốn=" ngăn=" cản,=" nhưng=" lại=" bị=" hấn=" dẽ=" dăng=" chặn=" lại.==" cậu=" hiểu=" rồi.==" người=" đàn=" ông=" này=" hòm=" nay=" muốn=" trừng=" phạt=" cậu,=" sao=" có=" thể=" cho=" cậu=" thỏa=" mãn=" được.==" kế=" tiếp=" hấn=" lại=" lật=" người=" cậu=" qua,=" làm=" cho=" cậu=" úp=" sấp,=" mặt=" dán=" xuống=" giường,=" cái=" móng=" nhếch=" lên=" để=" hấn=" dẽ=" dăng=" bốn=" phía=" thảo=" phạt.==" cậu=" vừa=" có=" ý=" định=" đưa=" tay="

cõi=" " bỏ=" " cà-vạt=" " chột=" " nghe=" " thấy=" " thanh=" " âm=" " lạnh=" " lũng=" " ở=" " phía=" " sau=" " vang=" " lên=" " "tốt=" " nhất=" " là=" " em=" " đùng=" " lộn=" " xộn=" " bằng=" " không=" " đêm=" " nay=" " sẽ=" " tròng=" " phật=" " gấp=" " bội=" " loại=" " này=" " tư=" " thể=" " này=" " giống=" " kiểu=" " cuối=" " lên=" " đều=" " có=" " thể=" " đi=" " vào=" " đến=" " nơi=" " sâu=" " nhất=" " thậm=" " chí=" " tần=" " qua=" " có=" " ảo=" " giác=" " tính=" " cụ=" " của=" " người=" " này=" " sắp=" " đâm=" " xuyên=" " qua=" " cổ=" " họng=" " cậu=" " thể=" " lực=" " của=" " lâm=" " hi=" " liệt=" " trước=" " giờ=" " vẫn=" " rất=" " tốt=" " vẫn=" " bảo=" " trì=" " tốc=" " độ=" " cao=" " lực=" " va=" " chạm=" " mạnh=" " mẽ=" " tần=" " qua=" " ngay=" " cả=" " rên=" " rĩ=" " cũng=" " theo=" " không=" " kịp=" " hơi=" " thở=" " ngày=" " càng=" " gián=" " đoạn=" " hai=" " bên=" " mông=" " bị=" " đánh=" " bóp=" " bóp=" " da=" " thịt=" " ngọc=" " bạch=" " đều=" " phẩm=" " đồ=" " trong=" " bí=" " huyết=" " mị=" " thịt=" " bị=" " kéo=" " căng=" " rồi=" " lại=" " nhét=" " vào=" " thuốc=" " bôi=" " trơn=" " bị=" " hòa=" " tan=" " thuận=" " theo=" " cửa=" " huyết=" " tràn=" " ra=" " dọc=" " theo=" " đuôi=" " chảy=" " xuống=" " "bộ=" " đáng=" " ***=" " đang=" " này=" " của=" " em=" " mà=" " quay=" " thành=" " gv=" " đem=" " ra=" " chợ=" " đen=" " bán=" " có=" " lẽ=" " giá=" " sẽ=" " rất=" " cao=" " "ô...=" " không...=" " không=" " muốn...=" " tần=" " qua=" " nức=" " nở=" " lắc=" " đầu=" " mỗi=" " lần=" " người=" " đàn=" " ông=" " này=" " mạnh=" " mẽ=" " quấy=" " đảo=" " đục=" " vọng=" " sẽ=" " tích=" " lũy=" " một=" " chút=" " tần=" " qua=" " đã=" " sớm=" " bạo=" " phát=" " nhưng=" " vẫn=" " bị=" " cà-vạt=" " trói=" " buộc=" " trải=" " qua=" " mấy=" " lần=" " rút=" " ra=" " xuyên=" " vào=" " tính=" " cụ=" " tần=" " qua=" " đều=" " xanh=" " tím=" " đầu=" " nắm=" " ứa=" " ra=" " vài=" " giọt=" " bạch=" " dịch=" " nhìn=" " thật=" " đáng=" " thương=" " khát=" " vọng=" " muốn=" " phóng=" " thích=" " làm=" " đầu=" " óc=" " cậu=" " trống=" " rỗng=" " chỉ=" " có=" " thể=" " kiềm=" " nén=" " xấu=" " hổ=" " cầu=" " xin=" " tha=" " thứ=" " "ông=" " xă...=" " tha=" " em=" " đi...=" " em...=" " "muốn=" " bán=" " có=" " phải=" " không?"=" " "ưm...=" " tiếng=" " như=" " muỗi=" " kêu=" " hấn=" " đưa=" " tay=" " sờ=" " sờ=" " tính=" " cụ=" " của=" " cậu=" " nói=" " "sắp=" " không=" " được=" " rồi=" " nhỉ=" " "hức...=" " van=" " cầu=" " anh...=" " "em=" " đã=" " từng=" " ôm=" " người=" " phụ=" " nữ=" " kia=" " chưa?"=" " "chưa...=" " "vậy=" " đã=" " làm=" " với=" " người=" " nào=" " khác=" " chưa=" " bắt=" " kể=" " nam=" " hay=" " nữ?"=" " rồ=" " ràng=" " hấn=" " đầu=" " có=" " tư=" " cách=" " hỏi=" " cậu=" " những=" " lời=" " này=" " nhưng=" " tần=" " qua=" " đã=" " vô=" " lực=" " biện=" " luận=" " với=" " hấn=" " cậu=" " đã=" " bị=" " đục=" " vọng=" " bức=" " điên=" " rồi=" " "không=" " có...=" " em=" " chưa=" " cùng=" " bắt=" " luận=" " người=" " nào...=" " trừ=" " anh=" " ra...=" " a=" " a=" " a!"=" " người=" " kia=" " thỉnh=" " linh=" " tháo=" " cà-vạt=" " dịch=" " thể=" " tích=" " tụ=" " hồi=" " lâu=" " bạo=" " trưởng=" " bản=" " ra=" " trước=" " mắt=" " tần=" " qua=" " biến=" " thành=" " màu=" " đen=" " cả=" " người=" " không=" " ngừng=" " co=" " rút=" " mềm=" " mại=" " ngã=" " xuống=" " giường=" " thở=" " hốn=" " hển=" " một=" " lúc=" " lâu=" " sau=" " bóng=" " đen=" " trước=" " mắt=" " mới=" " biến=" " mất=" " "em=" " còn=" " muốn=" " cưới=" " người=" " phụ=" " nữ=" " kia=" " hay=" " không?"=" " tần=" " qua=" " run=" " rẩy=" " một=" " lúc=" " lâu=" " không=" " nói=" " chuyện=" " "còn=" " muốn=" " bước=" " bình=" " đúng=" " không=" " anh=" " xem=" " em=" " có=" " thể=" " cứng=" " đầu=" " đến=" " bao=" " lâu?!"=" " lâm=" " hi=" " liệt=" " ôm=" " lấy=" " tần=" " qua=" " làm=" " cậu=" " ngồi=" " lên=" " đục=" " vọng=" " mạnh=" " mẽ=" " của=" " hấn=" " tính=" " cụ=" " nóng=" " cháy=" " rớt=" " cuộc=" " lại=" " đâm=" " vào=" " đâm=" " đến=" " tần=" " qua=" " tiếng=" " rên=" " rĩ=" " cũng=" " không=" " kêu=" " ra=" " ngón=" " tay=" " hấn=" " chạy=" " trên=" " cả=" " người=" " cậu=" " vuốt=" " ve=" " thậm=" " chí=" " dùng=" " sức=" " ngắt=" " nhéo=" " một=" " lát=" " sau=" " trên=" " người=" " tần=" " qua=" " đã=" " trải=" " rộng=" " hồng=" " ngân=" " tính=" " cụ=" " của=" " cậu=" " mới=" " vừa=" " cao=" " trào=" " cũng=" " sưng=" " lên=" " cứng=" " rắn=" " lần=" " thứ=" " hai=" " thấy=" " đã=" " để=" " lại=" " đủ=" " dấu=" " vết=" " lâm=" " hi=" " liệt=" " lại=" " đưa=" " tay=" " tới=" " trước=" " ngực=" " mạnh=" " mẽ=" " nhéo=" " đầu=" " nhũ=" " cậu=" " tuy=" " rằng=" " bị=" " cấu=" " nhéo=" " thật=" " sự=" " rất=" " đau=" " nhưng=" " khoái=" " cảm=" " lại=" " như=" " thủy=" " triều=" " đánh=" " úp=" " về=" " hạ=" " thân=" " đầu=" " vú=" " bị=" " hấn=" " lần=" " lượt=" " thay=" " đổi=" " cách=" " thức=" " đùa=" " bỡn=" " bí=" " huyết=" " lại=" " bị=" " tính=" " cụ=" " nóng=" " cháy=" " của=" " hấn=" " hung=" " hăng=" " xỏ=" " xuyên=" " qua=" " hai=" " tầng=" " kích=" " thích=" " khiến=" " cho=" " lý=" " trí=" " tần=" " qua=" " tan=" " rã=" " lệ=" " rơi=" " đầy=" " mặt=" " không=" " bao=" " lâu=" " ở=" " trong=" " ***g=" " ngực=" " hấn=" " bản=" " lần=" " thứ=" " hai=" " lâm=" " hi=" " liệt=" " dán=" " vào=" " lỗ=" " tai=" " cậu=" " ác=" " ý=" " nói=" " nhỏ=" " "chỉ=" " bị=" " anh=" " xuyên=" " vào=" " từ=" " phía=" " sau=" " mà=" " đã=" " đến=" " cao=" " trào=" " thực=" " chưa=" " từng=" " thấy=" " thân=" " thể=" " nào=" " ***=" " đang=" " như=" " em=" " đầu=" " óc=" " tần=" " qua=" " trắng=" " xóa=" " cắn=" " bản=" " không=" " thể="

đáp=" lại=" lời=" chiêm=" chọc=" của=" hấn=" thấy=" bộ=" dáng=" thất=" thần=" cậu,=" hấn=" giễu=" cợt=" cười=" một=" tiếng=" nói=" "đã=" bị=" anh=" dạy=" dỗ=" đến=" như=" vậy=" mà=" còn=" muốn=" ôm=" phụ=" nữ=" sao?=" mơ=" đi!=" "thân=" thể=" em=" đã=" quen=" bị=" đàn=" ông=" ôm=" bị=" đàn=" ông=" đâm=" vào=" phía=" sau=" em=" mới=" có=" thể=" đạt=" được=" khoái=" cảm=" lớn=" nhất=" cùng=" phụ=" nữ=" làm,=" em=" không=" thích=" được.=" "em=" nghe=" cho=" rõ=" ràng=" đây=" cả=" đời=" này=" của=" em=" chỉ=" có=" thể=" bị=" anh=" làm,=" ở=" dưới=" thân=" anh=" cao=" trào=" trừ=" bỏ=" bên=" cạnh=" anh,=" chỗ=" nào=" em=" cũng=" dừng=" mong=" đi.=" _____=" (1)=" đảo=" fisher=" ở=" thành=" phố=" miami,=" bang=" florida,=">

81. Chương 81

CHƯƠNG 81

Tần Qua mờ mịt từ trong cơn mê tỉnh lại.

Cả người cậu trần trụi nằm úp sấp trên giường. Da thịt trần ngập dầu nhéo, dầu hôn, thậm chí dầu răng. Hạ thể dính đầy dịch thể, trên người đâu đâu cũng thấy dấu vết của người kia.

Nhớ lại... Sau khi nghe hấn tuyên bố một câu kia xong thì cậu hôn mê bất tỉnh, rồi trong lúc hấn đâm đâm rút rút không biết mệt mỏi mà tỉnh lại.

Cậu đã không thể đếm được cậu cùng người kia đến tột cùng đã thay đổi bao nhiêu tư thế.

Bây giờ hấn vẫn còn trong cơ thể cậu luật động di chuyển.

Người đàn ông này thật sự muốn làm cậu chết khô trên giường sao...

Mặt của cậu ma xát ra giường, thắt lưng đau đến sắp đứt. Hai điểm trước ngực sưng đỏ, chạm vào một chút thôi đã khiến toàn thân đau. Tính cụ run rẩy đã bắn không bắn được gì nữa rồi. Đùi trong co rút, tiểu huyết bị ma xát đến không còn cảm giác. Tính cụ của người kia đã ở trong cơ thể cậu bắn hai lần rồi mà vẫn cứng như sắt.

Cậu thật sự sợ hãi ngay cả ruột cũng sẽ bị người này đâm thủng.

Tại sao lại tỉnh lại, lúc trước bị ngắt đi thật tốt...

Ngay cả rên rỉ Tần Qua cũng không còn khí lực. Lúc bị đâm mạnh quá mới nức nở hai tiếng.

Người kia hình như nhận ra cậu đã tỉnh. Bỗng nhiên bao lấy tính cụ đã mềm xuống của cậu vào lòng bàn tay trơn di chuyển.

Tần Qua chảy nước mắt lắc đầu: "Dừng... Cầu xin anh... Bỏ qua cho em..."

"Em còn muốn lấy người phụ nữ kia nữa không?"

Tần Qua nức nở thật lâu cuối cùng mới nói ra hai chữ: "... Sẽ không "

"Thật không ?"

"... Thật sự sẽ không..."

"Hiện tại đã biết em thuộc về ai chưa?"

"Biết... em... thuộc về anh..."

"Ai?"

"Lâm Hi Liệt ... Ông xã ..."

“Tốt lắm.”

Hai mắt Tần Qua đã bị nước mắt làm cho mờ hồ. Cậu nghĩ rằng sự trừng phạt này đã kết thúc, không ngờ người đàn ông này vẫn chưa buông tha cậu, tiếp tục tra tấn tính cù đã bắn quá nhiều lần của cậu. Khoái cảm chạy xuống phía dưới, loại cảm giác sắp bùng nổ này, cũng là cảm giác sắp bắn tinh...

Tần Qua hoảng sợ tới cực điểm, cổ họng khàn khàn kêu lên: “Không... Lâm Hi Liệt... Không cần! ... Em đáp ứng anh rồi! ...”

“Sợ gì, bộ dáng nào của em mà anh chưa thấy qua.”

“Không! ... A a a! ...”

Chất lỏng ẩm áp theo đầu khắc bắn ra. Cả người Tần Qua đều run rẩy. Xấu hổ điên cuồng như cơn bão quét qua tâm trí cậu. Cậu gấp đến độ hỏa công tâm, ngất xỉu ngay tại chỗ. (==))

Lần thứ hai Tần Qua mở mắt đã là buổi chiều.

Cả người đau mỗi như bị xe tải nghiền qua. Nhưng dù sao cậu đã được tắm rửa, vị trí sử dụng quá độ kia có cảm giác thanh thanh mát mát, hình như đã được bôi thuốc.

Người kia dựa vào đầu giường ngồi cạnh cậu, tay trái vòng qua cổ cậu, như có như không vuốt tóc cậu, tay phải cầm chuột điều khiển Laptop.

Tần Qua lại nhắm mắt một hồi lâu mới chậm rãi mở ra.

Lâm Hi Liệt lập tức phát hiện, để Laptop qua một bên rồi làm hành động muốn dìu cậu ngồi dậy. Nhưng Tần Qua nhẹ nhàng lách người, tránh khỏi bàn tay sắp chạm tới eo cậu, chậm rãi xốc chân lên, muốn từ bên kia xuống giường.

Chỉ vài động tác như vậy thôi đã hao tổn hết sức lực của cậu.

Lâm Hi Liệt nhíu mày nhìn bóng dáng đơn bạc của người yêu bé nhỏ. Lúc chân Tần Qua chạm đến sàn nhà thì hần vươn tay đem người nhẹ nhàng ôm về, đầu đặt lên vai cậu mềm giọng nói: “Ngày hôm qua là anh giận đến mất lí trí.”

Giống như không nghe thấy gì, Tần Qua nhẹ nhàng tránh tay hần, tiếp tục cố gắng chuyển động thất lưng đau đớn muốn xuống giường. Lâm Hi Liệt không tiếp tục ngăn lại nữa, chỉ xốc chân lên, xuống giường tìm một bộ đồ ngủ bông ẩm áp trong tủ quần áo. Từ bảy năm trước, Lâm Hi Liệt mỗi lần đi mua sắm chỉ cần nhìn thấy quần áo, giày dép nào phù hợp với dáng người Tần Qua đều sẽ mua về. Thế là theo thời gian, tủ quần áo ở biệt thự cũ đã chứa đầy quần áo của Tần Qua. Hơn mười ngày trước hần đã chuyển một phần đến Vịnh Nước Cạn.

Lâm Hi Liệt cầm áo ngủ đứng ở một bên cũng không làm Tần Qua thêm liếc một cái. Cậu lê thân thể mỗi như tìm kiếm cả phòng, cuối cùng mới thấy ở thùng rác trong phòng tắm có lẽ phục màu trắng bị vo viên nhàu nát.

Tần Qua nhặt lễ phục trong thùng rác ra, người kia nhìn thấy nhíu mày giật lại ném đi, rồi ôm cậu về phòng.

Trên giường bày hơn mười kiểu quần áo các loại: áo len, sơmi, áo nỉ, áo khoác, quần jean,.. Tần Qua tùy tiện cầm một cái, ngồi bên giường chậm rãi mặc vào. Mỗi lần Lâm Hi Liệt đưa tay muốn giúp đều bị cậu lách mình cự tuyệt. Lâm Hi Liệt bất đắc dĩ nhíu mày, từ tủ quần áo lấy ra một đôi giày đơn giản. Thừa dịp Tần Qua đang mặc quần áo, hần ngồi xuống thay cậu mang tất, rồi nắm cổ chân cậu xỏ giày vào.

Tần Qua mặc xong, vẫn không nhìn Lâm Hi Liệt một lần nào, cũng không nói năng gì, đứng dậy đẩy cửa xuống lầu. Lâm Hi Liệt không còn cách nào chỉ có thể đi phía sau hỏi cậu: “Người có đau không?” “Em đói bụng chưa? Phòng bếp có làm canh gà, uống một chút ấm dạ dày đi... . Em muốn ăn gì?”

Tần Qua không trả lời mà đi thẳng ra cửa. Qua phòng khách, đài phun nước và hàng cây, cậu đi đến cửa lớn, bốn gã bảo vệ mang đồ đen lập tức cúi đầu nói: “Tần thiếu gia, thật xin lỗi, chúng tôi không thể để cậu ra ngoài.”

Tần Qua như là không nghe thấy gì còn muốn đi tiếp, trong khoảnh khắc đã bị người kia ôm lấy mang vào nhà.

Từ buổi chiều cho đến chạng vạng, hai người vẫn chìm trong chiến tranh lạnh. Tần Qua không nói một câu, mà Lâm Hi Liệt vốn cũng là người kiệm lời. Hắn thử đơn giản giải thích vài câu, Tần Qua vẫn chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm vào bàn tay đặt trên đầu gối, trong mắt tựa hồ không hề dao động.

Trong lòng Lâm Hi Liệt liền rõ ràng, lần này hắn đã làm người yêu giận thật rồi. Tần Qua thoát nhìn rất ôn hòa, chuyện bình thường cậu đều có thể thuận theo ý hắn, nhưng một khi cố chấp mười con trâu cũng kéo không lại. Lúc này cứng rắn hay mềm mỏng đối với cậu đều không có tác dụng. Mặc dù nắm giữ trong tay cả thương trường lẫn hắc đạo nhưng gặp phải loại tình huống này Lâm Hi Liệt lại không biết xử trí thế nào.

Ngày hôm qua hắn thật sự rất tức giận.

Bảy năm nay, hắn vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của người yêu, phái ba người ở phân hội Mỹ chú ý Tần Qua. Tuy rằng phân hội ở Mỹ không giống Hồng bang ở thành phố A mạnh khỏe thông thiên, có thể báo cáo chi tiết mấy vạn chữ về hoạt động cá nhân một ngày của Tần Qua, nhưng tình hình như thế nào đại khái Lâm Hi Liệt cũng biết.

Nhất là tin tức “không có bạn gái” làm hắn sung sướng hết sức.

Khi biết Tần Qua về nước làm việc, Lâm Hi Liệt liền quyết định, vô luận dùng thủ đoạn gì cũng phải đem người yêu cướp về.

Thời thế hiện nay không hề giống ngày xưa. Ở thành phố A này không còn ai có thể khống chế được hành động của hắn nữa.

Đầu tiên hắn bắt lấy cơ hội chuyện của Đàm Tấn, rồi sắp đặt cho ba cổ đông kia mang tiền bỏ trốn, sau đó ra mặt giúp đỡ khiến Tần Qua mang quà tới tận cửa cảm ơn. Khi ấy ngay cả ôm hôn cậu cũng không cự tuyệt làm hắn vui mừng quá đỗi, dễ dàng bị mê hoặc, nhất thời thả lỏng theo dõi cậu.

Kết quả chính là đến ngày đính hôn của cậu hắn mới nhận được báo cáo!

Ồi giỏi, mần người ta xong rồi chơi trò trung khuyển =))

82. Chương 82

CHƯƠNG 82

Giờ phút ấy trước mắt hắn tối sầm.

Nếu người báo cáo không phải là Văn Thanh, mà là một người nào khác có lẽ đã bị hắn quăng cho một cái tát.

Thật sự nằm mơ cũng không tưởng nổi, hắn đợi cậu một tháng rồi cực lực lại nhận được tin tức như thế.

Một tháng trước người mang quà được đóng gói tinh xảo đến tìm hắn là ai? Người hắn ôm cũng không cự tuyệt là ai? Người gắt gao ôm cổ hắn là ai? Lúc cao trào còn ngượng ngùng hôn đáp lại hắn là ai? Người trước khi rời đi còn quay đầu lại nhìn hắn là ai kia chứ?!

Tần Qua, em nên đi làm diễn viên.

Diễn thật xuất sắc. Lừa hắn đến thâm.

Hắn còn nghĩ cậu đã tha thứ cho hắn, vui mừng thật lâu, hí hửng mang quần áo từ biệt thự cũ kia đến khu nhà cao cấp này. Ngay cả bọn đàn em cũng bàn tán gần đây không biết đại ca xảy ra chuyện gì mà “ôn hòa” hơn trước rất nhiều. kết quả thì sao?

Hóa ra người ta bên kia đã sớm đặt hôn sự, để hắn một mình ở đây chưa biết gì mà cười ngây ngô.

Lúc nào hắn cũng mang di động bên người, chưa bao giờ để chế độ yên tĩnh, chờ mong người yêu lúc nào đó sẽ gọi điện thoại nói muốn gặp mặt.

Kết quả thì sao, rốt cục từ đầu đến cuối hắn chỉ là một thằng ngốc!

Bị người yêu hoàn toàn phản bội, không nói một lời.

Hắn là đại ca xã hội đen, là rất lớn rất mạnh, là một tay che trời. Nhưng không phải hắn không có nhược điểm, không phải hắn không bị uy hiếp. Mà người duy nhất biết nơi yếu đuối trong lòng hắn đã đâm hắn một dao đau đớn.

Cho dù khinh thường hắn, cho dù thế nào cũng không muốn ở bên hắn thì tại sao lại đến tìm hắn, tại sao lại cho hắn hy vọng?! Sao không đối xử với hắn như lần ở phòng khám kia, cho hắn một bạt tai?

Chẳng lẽ đây là cách Tần Qua trả thù sao?

Nhưng lúc trước hắn cùng Phạm Hi Văn diễn trò là có lí do, tên kia khẩu giao cho hắn cũng không phải là hắn tự nguyện!

Cực độ khiếp sợ, bị thương, tức giận, cuối cùng chỉ còn lại sự phẫn nộ.

Đầu óc Lâm Hi Liệt như bị nung lên như nồi nước sôi. Ngay lập tức hắn mang người đến nơi tổ chức đính hôn, đồng thời sắp xếp một nhóm người dùng xe có rèm che cướp cô dâu, chạy đến vùng ngoại ô hoang vắng thì dừng lại. Giữa đại sảnh không tìm được người, Lâm Hi Liệt luống cuống như rần mất đầu tìm giám đốc khách sạn, hỏi Tần Qua ở đâu.

Vậy mà người yêu của hắn lại đang đứng trước gương sửa sang quần áo, chuẩn bị trở thành chú rể của người khác.

Lâm Hi Liệt phải dùng đến ý chí lớn nhất mới có thể kiềm chế không đem Tần Qua nuốt sống ngay tại chỗ. Sau đó hắn mang Tần Qua đi ra từ lối thoát hiểm mà không phải theo hướng sảnh chính, cũng đã là cho Tần Qua và gia đình cậu mặt mũi.

Tiếp theo mọi chuyện diễn ra như trong phim truyền hình. Hắn giam lỏng, cưỡng bạo cậu. Đợi cho sự phẫn nộ cùng dục hỏa của hắn đều phát tiết xong thì Tần Qua đã sớm chết ngắt rồi.

Hắn dịu dàng từng chút từng chút một tẩy rửa thân thể người yêu, vừa đau lòng mà hôn môi người yêu một lần. Lúc xong mặt trời đã mọc.

Khi ấy hắn biết, giữa bọn họ đã hoàn toàn xong rồi.

Dựa vào tính tình của Tần Qua, sự việc đến mức này gần như đã không còn đường quay lại.

Nhưng hắn cũng không thể buông tay. Cho dù cậu có oán hận hắn.

Hắn không nghĩ rằng Tần Qua lại đoạn tuyệt như thế. Từ lúc rời giường đến tận bây giờ, vô luận hắn khuyên nhủ ra sao, xin lỗi thế nào, một miếng cơm cậu cũng không chịu ăn, ngay cả vú Trương đến cũng không nể tình. Cả ngày cậu chỉ ngồi như vậy, giống như một pho tượng, một cái xác không hồn.

Mất thấy tia nắng cuối cùng của buổi chiều đã biến mất sau núi, Lâm Hi Liệt rót cuộc ngồi dậy, đi bật đèn sáng trưng cho phòng khách rồi trở lại đứng trước mặt Tần Qua, tiếp tục kiên nhẫn nói: “Em muốn như thế nào mới bằng lòng ăn cơm đây? Yêu cầu gì anh cũng sẽ thỏa mãn em, trừ việc thả em đi.”

Tần Qua vẫn cúi đầu, không nói một lời, như không nghe thấy.

Cuối cùng kiên nhẫn của Lâm Hi Liệt cũng cạn kiệt. Hắn xoay người bưng cháo lên ăn một ngụm rồi nắm cằm Tần Qua đối miệng đút vào. Tuy rằng thân thể có bất động, nhưng Tần Qua vẫn liếc mành chống cự. Để cậu ăn được một thìa cháo cũng tốn không ít thời gian.

Lâm Hi Liệt không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì dùng miệng đút. Một chén cháo nho nhỏ cũng khiến hai người giằng co hơn nửa giờ.

Thời điểm trăng lên Đông Sơn, thuốc ngủ trộn trong bát cháo trước đó cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Tần Qua chậm rãi mềm mại ngã xuống sofa.

“Thiếu gia, cậu với cậu học sinh này đã xảy ra chuyện gì vậy? Cứ như thế không giải quyết được vấn đề đâu!” Vú Trương một bên lo lắng hỏi han.

“Vú Trương, việc này vú không cần lo.” Lâm Hi Liệt bế Tần Qua lên lầu vào phòng ngủ.

Chăm sóc Tần Qua xong, đắp chăn thật kín rồi nhẹ nhàng hôn, hắn mới nhú mồm hít sâu một hơi. Hôm nay thật sự là quá mệt mỏi. Tâm mệt.

Màn hình PDA sáng lên báo một tin nhắn. Là Văn Thanh gửi tới, nói Tần chủ tịch hôm nay đại não ở văn phòng, ngày mai vô luận thế nào cũng muốn gặp con trai.

Lâm Hi Liệt hồi âm “Ngày mai tôi đi nói chuyện với ông ấy.” rồi tắt màn hình. Dưới ánh đèn ngủ vàng nhạt ấm áp, Tần Qua nhắm mắt say giấc, hô hấp mềm nhẹ, ngực nhỏ phập phồng. Lâm Hi Liệt dịu dàng hôn lên trán người yêu rồi nằm xuống đắp chăn lên.

Cho dù có phải xuống địa ngục, hắn cũng không để thiên sứ của hắn bay đi.

Tần gia.

Trong căn phòng khách sáng đèn, Tần lão gia trầm mắt ngồi, bên cạnh là Tần Văn không ngừng ôn nhu an ủi và Tần mẹ đang lấy khăn lau lệ.

“Lục quản lý” dĩ nhiên biến thành cánh tay phải của đại ca xã hội đen Lâm Hi Liệt, đối mặt Tần Văn và Tần lão gia, chỉ thần nhiên nói: “Liệt ca mang Tần thiếu gia về nên sẽ chăm sóc cậu ấy chu đáo. Mọi người không cần lo lắng.”

Ba vị ngồi đây hiển nhiên hiểu rõ Liệt ca là ai. Tần lão gia tức giận không nói nên lời. Tần Văn lạnh nhạt hỏi: “Anh không sợ hôm nay mình không ra được căn phòng này sao?”

Lục quản lý vẫn tỏ thái độ thần nhiên mà phát tay áo: “Thành phố A này chưa có chỗ nào Lục mỗ không ra được.”

Một buổi lễ đính hôn trọng đại như vậy mà chú rể bị bắt cóc. Sự việc này khiến cả nhà họ Tần đều choáng váng, người ngã ngựa đổ, thể diện coi như đi tong.

Tần chủ tịch bất đắc dĩ phải ra mặt xin lỗi tân khách, lấy lý do vì xe cô dâu chết máy giữa đường không thể sửa được ngay nên lễ đính hôn đêm nay không thể vẹn toàn, xin mọi người thứ lỗi thức món ăn tự nhiên, cũng có thể rời khỏi.

Dù trong lòng vạn phần lo lắng cho an nguy của Tần Qua, nhưng vẫn phải giữ vững tinh thần cười nói với rất nhiều tân khách, nhận những lời an ủi, thông cảm hoặc những tiếng cười nhạo châm biếm sau lưng.

Cứ như vậy cho đến nửa đêm, mọi người mới được về nhà trong trạng thái mệt mỏi cực điểm.

Tần lão gia một bên thở một bên cả giận nói: “Tôi thật sự làm sao cũng không nghĩ tới, cũng đã bảy năm, nghiệt duyên này còn chưa chết! Cái tên họ Lục kia rõ ràng là cùng một giuộc với thằng con riêng kia mà, thật sự là...”

“Ba, ba đừng nóng giận. Hiện tại đã biết là do người kia rồi, chúng ta sẽ có biện pháp. Dù sao hắn sẽ không gây bất lợi cho tiểu Qua.”

“Ông à! Nếu không phải lúc trước ông chia rẽ chúng nó thì mọi chuyện sẽ không đến nỗi như bây giờ! Ông xem con trai gây thành cái bộ dáng gì rồi, ông còn muốn nó kết hôn với Cố gia kia. Ông thực sự đem con trở thành một thứ công cụ à?! Ông đã nghĩ cho nó bao giờ chưa...” Tần mẹ vừa khóc vừa than, chỉ thẳng ngón tay vào Tần cha.

Tần lão gia bị chỉ trích đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng: “Tôi cũng là vì muốn tốt cho nó... Đồng tính luyện ái này mà truyền ra ngoài thì thành cái thể thống gì. Nó có thể sống cùng tên kia cả đời sao? Bà không biết cái gì hết!”

83. Chương 83

CHƯƠNG 83

“Tôi thấy rõ ràng là ông không bao giờ suy nghĩ cho nó! Nhiều năm như vậy rồi con nó đã mang bạn gái về nhà lần nào đâu. Ông chỉ giả ngu không biết thôi. Mục đích của ông không phải là muốn hy sinh con trai để củng cố địa vị của công ty à?! Đừng tưởng là tôi không biết ông đang suy nghĩ cái gì!”

“Aizz, đó chính là dục gia chi tội a. Đến ba mươi mấy tuổi tôi mới có thêm được đứa con trai, cưng chiều còn không kịp sao lại nỡ hại nó. Lão Cố bên kia sớm đã nghĩ về chuyện hôn nhân của chúng nó rồi. Với lại gần đây trông con nó sầu não không vui nên tôi muốn mượn cơ hội này thử xem ý nó ra sao. Dù gì Cố Mộng cũng là một đứa nhỏ hoạt bát, tôi nghĩ không chừng con bé có thể giúp được con trai mình...”

*Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: muốn làm gia tộc hưng thịnh thì việc gì cũng không từ

“Con bé kia có thể giúp được gì chứ? Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, ông không biết sao? Ông đừng tìm cớ nữa. Loại doanh nhân các người đều dối trá hết! Đối với tôi, chỉ cần con nó được được hạnh phúc thì nó có trở lại với người kia cũng được. Dù sao tôi cũng mặc kệ!”

“Sao những lời như vậy bà cũng nói ra được...”

Thấy hai ông bà càng nói càng đi xa, Tần Văn vội chạy đến hòa giải: “Ba, mẹ, hai người đừng nói nữa. Rốt cuộc có phải tiểu Qua tự nguyện đi theo Lâm Hi Liệt hay không chúng ta còn chưa biết. Vô luận thế nào cũng phải gặp được tiểu Qua rồi nói tiếp. Hiện giờ chúng ta cũng không biết em nó ở đâu. Nếu nó không muốn thì bằng mọi giá chúng ta cũng phải mang được nó về. Nhưng nếu tiểu Qua quyết tâm muốn ở bên người đàn ông kia, chúng ta sẽ tính sau. Ba mẹ thấy được không?”

Tần mẹ lau nước mắt, không nói gì. Còn Tần cha vội bắt lấy bậc thang bước xuống: “Đúng vậy, đúng vậy! Chúng ta phải gặp được tiểu Qua đã rồi hỏi ý nó. Nhưng nếu thằng con riêng kia sống chết không giao người thì sao? Kêu lão La điều cảnh sát tới à?”

“Ba, nếu cảnh sát can thiệp vào việc này thì mọi người sẽ biết hết. Vả lại, cảnh sát và xã hội đen bây giờ gần như người một nhà rồi. Chỉ cần chúng không giết người phóng hỏa, không buôn lậu thuốc phiện hay mở câu lạc bộ đêm, sòng bạc gì đó thì cảnh sát cũng mặc kệ thôi. Như vậy không phải ba làm khó cho bác La sao. Dù sao hiện tại ai cũng đều kiêng nể Lâm Hi Liệt, không ai muốn đắc tội hần cả.”

Tần cha trợn tròn mắt: “Vậy thì làm sao sao? Chúng ta phải nuốt cục tức này xuống sao?!”

“Ba, ba đừng lo lắng. Ngày mai con sẽ đến trụ sở Long Đằng tìm Lâm Hi Liệt nói chuyện. Nếu không được thì con sẽ đến nhà hần. Trước tiên ba cứ ở nhà chờ tin tức của con đã.”

“Aizz, chỉ có thể làm vậy thôi. Chúng ta cũng đang đắc tội Cố gia rồi. Lão Cố mới nói với ba, xe căn bản không phải bị hư, mà bị tay chân của tên con riêng kia cướp. Thế này thì thông gia cũng không thành. Nhà người ta đã phải chuẩn bị hết một tháng. Bây giờ mà để bọn họ biết con trai chúng ta bị bắt cóc là do bị thằng khốn kia coi trọng thì...thật là thiếu nợ lớn!”

“Lần này tên Lâm Hi Liệt kia quả là liều lĩnh... Ba à, dù sao chúng ta cũng là người bị hại, chắc hẳn Cố gia sẽ thông cảm cho chúng ta thôi.”

“Chỉ mong như thế...”

Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì Tần gia quả thực sẽ thành trò cười trên thương trường.

Tần lão gia thở dài, cúi đầu nhìn tấm thảm dưới chân.

Mới mấy ngày gần đây công ty vừa gặp biến chuyển lớn sau đó lại đến chuyện đính hôn bị hủy. Chỉ ngần ngừn có một hai tháng mà Tần cha đã già đi nhanh chóng. Ban đầu còn tinh thần quắc thước, hai mắt sáng ngời, một bộ lão luyện mưu trí trên thương trường, giờ đây thì sao, mái tóc đã hoa râm một mảnh, tinh thần ngày càng mệt mỏi, lưng cũng hơi còng xuống.

Thôi thôi, đợi sóng gió lần này qua đi, ông sẽ rút lui. Sóng to gió lớn về sau, hãy để các con đi đối mặt vậy.

Ngày hôm sau Tần Văn đến trụ sở Long Đằng nhưng người cần gặp lại không thấy đâu. Trong phòng chủ tịch chỉ có một người biểu cảm vạn năm không đổi – Lục Văn Thanh, một bên lật giấy tờ một bên thần nhiên nói: “Thật có lỗi, Liệt ca hôm nay không đến. Có chuyện gì tôi sẽ thông báo lại sau.”

“Em trai của tôi đâu?”

“Ở nhà Liệt ca.”

“Anh có thể nói một lần cho rõ ràng không? Nhà Lâm Hi Liệt ở đâu?”

“Ở Vịnh Nước Cạn, cậu không vào được đâu.” Văn Thanh vẫn tỏ ra thần nhiên như vậy. Giọng nói không có sự mỉa mai hay khinh bỉ, chỉ như một câu trần thuật.

Khu nhà giàu ở Vịnh Nước Cạn là do Lâm Hi Liệt đầu tư xây dựng. Muốn mua một căn hộ hay ra vào khu vực đó, tất nhiên phải được Lâm Hi Liệt cho phép. Nói cách khác, cho dù Tần Văn biết Lâm Hi Liệt ở đâu, cũng không làm gì được hắn.

“Anh không cần lo lắng, Tần thiếu gia đang rất tốt.”

Rất tốt? Tốt cái con khỉ!

Nói nặng hay nhẹ Lục Văn Thanh đều không nghe. Một bên ứng phó Tần Văn, một bên còn có thể xem giấy tờ, thái độ bình thản đã đạt tới cảnh giới nhất định. Sau đó bất đắc dĩ Tần Văn phải đưa Tần cha tới, ngay cả Cố thị cũng góp mặt. Nhưng cho dù nói lí nói lẽ thế nào, Văn Thanh vẫn thần nhiên lặp lại lí do thoái thác trước đó. Cuối cùng Tần mẹ than thở khóc lóc, thiếu chút nữa thì quỵ xuống, Văn Thanh mới chịu nhả ra, ngày mai Liệt ca sẽ đến gặp.

Ý thức Tần Qua朦朦 lung, cảm giác được người bên cạnh đứng dậy, tuy động tác rất nhẹ nhàng.

Cậu không muốn nhúc nhích, cũng không muốn nhìn mặt người kia, chỉ giữ nguyên tư thế nhắm mắt trên giường.

Người kia tựa hồ cũng biết cậu tỉnh. Sau khi rửa mặt thay quần áo xong, hắn xoay người khẽ vuốt ve trán cậu, dịu dàng in dấu một nụ hôn. Mùi bạc hà của kem đánh răng và hơi nước thanh mát phả lên mặt cậu.

Một âm thanh ghé sát tai cậu thầm thì: “Buổi sáng anh có việc đi ra ngoài một chút, có lẽ chiều sẽ về. Ở nhà chờ anh, đừng đi lung tung. Tiểu khu này rất lớn, rào chắn và cảnh vệ ở khắp nơi. Em không ra ngoài được. Quần áo cho em để ở trên sofa. Nhớ ăn điểm tâm với cơm trưa đấy.”

Tần Qua vẫn giả bộ ngủ say không nghe thấy.

Người kia nhìn cậu trong chốc lát rồi mới quay người đi khỏi.

Nghe được cánh cửa nhẹ nhàng “cạch” một tiếng, Tần Qua mới mở mắt ra, không tiêu cự mà nhìn trần nhà. Đến khi mặt trời lên cao nắng chiếu vào phòng, cậu mới chậm rãi đứng dậy.

Cậu không mặc quần áo Lâm Hi Liệt đặt trên sofa, mà tìm trong phòng ngủ, phòng tắm hồi lâu, xác định người kia đã quăng bộ lễ phục trắng hôm trước đi, cậu mới mở tủ quần áo tìm một bộ khác mang vào.

Tần Qua bước từng bước một xuống cầu thang. Vú Trương đang lau dọn phòng khách. Vừa thấy cậu đi xuống bà liền vội vàng nghênh đón hỏi: “Cậu học sinh muốn ăn chút gì không?”

“Canh gà ạ.”

“Cậu ngồi chờ ở phòng khách ngồi một chút, lập tức sẽ có ngay.” Vú Trương vừa lau tay vào tạp dề vừa vội vã vào phòng bếp.

Tần Qua đến bên cửa sổ nhìn xuống. Cửa ra vào bằng sắt khắc hoa đóng kín. Hai cảnh vệ đứng bên trong, hai bên ngoài. Tường rào bao quanh cao tới ba mét. Mỗi góc tường hình như còn có camera quan sát. Canh thể này quá chặt chẽ.

Xem ra đúng là Lam Hi Liệt quyết tâm muốn giam lỏng cậu.

“Cậu học sinh, canh gà xong rồi này, mau tới ăn đi!”

Trong bát miếng thịt gà trắng nõn được rắc vừng, hành lá bên trên, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Ngày hôm qua Tần Qua vốn đã không ăn no nên cậu liền ăn hết bát canh gà rồi đem vào bếp.

Vú Trương vừa lau mồ hôi vừa nói: “Cậu học sinh, cầm chén để đó là được, vú lau xong chỗ này sẽ rửa...”

Lời nói còn chưa dứt bà đã thấy Tần Qua từ phòng bếp đi ra, kề trên cổ là một con dao gọt hoa quả lóe sáng cùng ánh mắt đoạn tuyệt.

84. Chương 84

CHƯƠNG 84

Vú Trương bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng bỏ cây lau nhà xuống muốn bước đến gần: “Cậu học sinh, cậu...”

“Vú Trương, vú đừng lại đây.”

Tần Qua cầm dao gọt trước cổ đi tới, vú Trương đành phải lùi từng bước.

“Con chỉ muốn đi khỏi nơi này thôi. Vú Trương, vú cũng thấy đấy, hần muốn giam lỏng con. Sáng nay hần ra ngoài, chính là cơ hội ngàn năm có một. Vú nhất định phải giúp con.”

“Cậu học sinh... Cậu đừng làm mình bị thương! Aizz... Cậu...”

“Con sẽ đi ra cửa. Nếu bọn họ muốn đụng đến con, vú ở phía sau kêu to lên ‘Mọi người không được động thủ, bằng không cậu ấy sẽ cắt cổ’, như vậy là được rồi.”

“Cậu học sinh... Cậu như vậy... Thật sự có ra được không?”

“Thoát không được con cũng muốn thử một lần. Nếu không chẳng lẽ con phải ở đây bị hần nhốt cả đời sao? Hay là chờ ba con nghĩ ra cách tới cứu con?”

“Aizz...” Vú Trương nhìn không được lau nước mắt, “Sao các cậu lại trở nên như vậy...?”

Tần Qua lắc đầu, đẩy cửa phòng khách ra.

Bốn cảnh vệ canh cửa lập tức quay lại. Nhìn thấy con dao trên cổ Tần Qua lập tức hoảng hốt.

Tần Qua chăm chú quan sát bọn họ, từng bước một xuống bậc thang, đến một cái cây bên trái thì dừng lại, cao giọng nói: “Bốn người các anh, còn tất cả cảnh vệ bên ngoài nữa, mở cửa sắt ra, rồi toàn bộ vào phòng khách.”

Bốn cảnh vệ đưa mắt nhìn nhau. Đây chính là “vị khách quan trọng” của đại ca, trước khi đi đại ca đi đã căn dặn kỹ, cậu có bị rụng một cọng lông tơ thôi cả đám cũng bị lôi ra hỏi tội. Nhưng tình hình trước mắt thì phải làm sao giờ...

“Tần thiếu gia...”

“Lập tức làm theo lời tôi nói. Đừng có ý đồ tới gần tôi! Bằng không...” Tần Qua nói rồi hơi dụng lực, trên chiếc cổ trắng nõn lập tức xuất hiện một vết đỏ, máu rỉ ra ngoài.

“Tần thiếu gia!” Bốn cảnh vệ luống cuống.

Chức trách chủ yếu của bọn họ là phòng bị người bên ngoài xâm nhập muốn mang Tần Qua đi. Bởi vậy trang bị đều là súng vác vai, đạn lên nòng. Kết quả hiện tại lại là Tần thiếu gia đem chính bản thân ra uy hiếp để rời khỏi đây. Bọn họ sao dám sử dụng súng, lại càng không dám tới gần. Cho dù có đến được gần rồi cũng không dám động thủ. Nếu lỡ làm vị khách quan trọng này bị thương, bọn họ có thể bị xử tử hình mất...

Tần Qua thấy bốn người đứng bất động, thanh âm lại cao thêm một chút: “Đừng có đứng ngốc ở đó, mau mở cửa! Mọi người, lập tức hai tay ôm đầu, đi vào phòng khách! Đừng tưởng tôi không dám xuống tay với chính mình! Tôi tình nguyện chết cũng không muốn bị giam lỏng!”

Bốn cảnh vệ trong lòng run rẩy một phen. Cả bọn vội vàng nghe theo, ấn nút mở cửa sắt ra, rồi ôm đầu bước nhanh qua cái cây Tần Qua đang đứng.

“Ném remote xuống!”

Cạch, một cục màu đen rơi xuống đất.

“Đóng cửa phòng khách rồi lên tầng ba đi! Quay mặt ra cửa sổ cho tôi thấy!”

“Tần thiếu gia...”

Ngày đó cậu thanh niên bị đại ca mang về mảnh mai gầy yếu làm sao, hôm nay đã đột ngột thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Tần Qua áp sát từng bước, ngay cả thời gian gật đầu thở dốc cũng không cho.

“Đừng nói chuyện vô nghĩa nữa! Nhanh lên!”

Trong phòng khách truyền đến tiếng bước chân lên lầu. Tần Qua chậm rãi di chuyển đến giữa hàng cây, ngồi xuống nhặt remote lên, rồi từng bước đi tới cửa lớn khắc hoa. Trên cửa sổ tầng ba lộ ra bốn cái đầu vô tội, chen chúc nhìn xuống dưới, tròng mắt lo lắng nhìn trông thật buồn cười.

Tần Qua ra khỏi cửa lớn, liền ấn remote. Cánh cửa rầm một cái khép lại.

“Cám ơn các anh!” Tần Qua hô to một tiếng, rồi lập tức xoay người chạy như điên.

Bốn cảnh vệ ngay tức khắc cũng chạy như điên xuống lầu. Một bước bay qua hai ba bậc cầu thang, hận không thể trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ tầng ba xuống luôn. Tiếc rằng khu nhà cấp cao này của Lâm Hi Liệt quá lớn, sân quá rộng, xung quanh đều là núi non, cả bọn chạy được tới cửa lớn nhìn ra bên ngoài đã chẳng còn bóng dáng Tần Qua nữa.

“Làm sao bây giờ?”

“Làm sao cái mẹ mày! Nhanh gọi điện thoại cho đại ca! Đi ra ngoài tìm! Rồi chờ đại ca trở về lãnh cái chết chứ sao!”

Trong rừng cây Tần Qua chạy không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng lại ngoái ra sau xem có người đuổi theo không. Trên đường rất nhiều nhánh cây đâm ngang, chắn đường, cậu phải đẩy ra hoặc chặt vật cúi người chui qua. Vài bụi cây thấp bé còn quệt vào chân cậu. May mà cậu mặc quần dài nên không bị đau.

Bình thường cậu vốn không vận động nhiều, hiện tại tinh thần đang căng thẳng, lại phải gấp rút chạy trốn, cậu cảm thấy thật khó chịu. Cổ họng khô khốc như sắp khạc ra máu, hô hấp ngày càng đau đớn. Nhưng cậu không dám dừng lại một giây.

Cơ hội như này, chỉ có thể thành công một lần. Nếu như lại bị người kia tóm được, lần sau chắc chắn sẽ bố trí canh phòng nghiêm ngặt hơn.

Mấy trò vặt này của cậu cũng chỉ lừa được cấp dưới của Lâm Hi Liệt thôi, sao có thể qua mắt hắn được.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu có gan làm vậy. Thật ra vừa rời tay nắm dao của cậu đều run rẩy, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Khăng khăng đoạn tuyệt lúc đó chỉ là giả vờ. Nói thật to cũng là để khích lệ chính mình.

Loại chuyện này phải làm thật mau lẹ, chuẩn xác và dứt khoát. Nếu tiếp tục kéo dài thời gian với bốn cảnh vệ kia, bọn họ mà nghĩ ra biện pháp gì thì cậu sẽ không thể chạy thoát được.

Hậu quả của việc chạy trốn này sẽ ra sao, cậu không còn sức để nghĩ nữa.

Từ lúc bắt đầu quen biết, yêu nhau rồi chia tay cho tới ngày hôm nay, cậu thật sự đã lao tâm lao lực quá độ. Cuối cùng một chút tình yêu còn sót lại của cậu đã bị người đàn ông kia bao mòn hết.

Trong phòng hội nghị không khí căng thẳng bắt đầu lan tỏa.

Bàn tròn bên này có Tần lão gia, Tần Văn cùng Cố thị, Lâm Hi Liệt đứng đầu bên kia. Đàm phán còn chưa bắt đầu mùi thuốc súng đã ngập tràn.

“Con ta đâu? Con trai của ta ở nơi nào?”

“Ở nhà tôi. Ngài yên tâm, em ấy không sao. Tần Qua là hòn ngọc quý trên tay ngài, cũng là máu thịt trong lòng tôi, tất nhiên tôi sẽ không bạc đãi em ấy.” Lâm Hi Liệt kiêu căng hay vô lễ, ngược lại còn khá lễ phép.

“Mày bớt nói những lời vô liêm sỉ đó đi, trả con cho tao! Đừng tưởng rằng mày ở cái thành phố này một tay che trời. Con giun xéo lắm cũng quằn!”

“Tần bá bá ngài không cần lo lắng. Tôi không mang Tần Qua đến là vì muốn xin ngài một câu. Chỉ cần ngài đồng ý cho em ấy đến với tôi, tôi sẽ dẫn em ấy tới gặp ngài.”

“Mày dám uy hiếp tao?!”

“Cũng không phải tôi cố ý uy hiếp ngài. Tần Qua rất hiếu thuận, không được ngài cho phép chắc chắn sẽ không chịu ở bên tôi. Bất đắc dĩ tôi mới phải dùng hạ sách này.”

“Nếu tao không đáp ứng thì sao?”

“Vậy thì thật xin lỗi. Con trai ngài phải sống cùng tôi một thời gian rồi.”

“Mày! ...” Tần lão gia gấp đến độ suýt đứt hơi, gương mặt tức giận đỏ ngầu.

“Tôi thật lòng thích Tần Qua, bằng không sẽ không chờ em ấy bảy năm. Tôi hiểu ngài để ý đến thuần phong thể tục, nhưng tôi cảm thấy những thứ đó không hề quan trọng bằng hạnh phúc cả đời của con trai ngài. Tôi cũng biết ngài nghĩ kỹ ánh mắt người đời. Phương diện này ngài có thể tin tưởng tôi. Bằng năng lực hiện tại của mình, tôi sẽ không để bất cứ lời đồn đại nào tổn thương đến em ấy.”

“Tin tưởng mày? Vậy chuyện đĩa CD lần trước thì tính sao? Chuyện mày ngoại tình thì sao? Con tao đau khổ vì mày nhiều năm như vậy. Tao không tin mày!”

“Chuyện quá khứ là do tôi bắt lực. Nhưng tôi cam đoan tương lai sau này sẽ không xảy ra nữa.”

Cố lão gia cuối cùng nhịn không được nói: “Ta đây thì sao? Cậu cướp xe đính hôn của con ta. Làm cho con bé phải chịu cú shock lớn như thế! Bây giờ vẫn còn sợ hãi. Cậu tính sao hả?”

“Cố tiên sinh, cướp xe đính hôn cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ. Trước đó tôi đã lệnh cho cấp dưới tôn trọng Cố tiểu thư, cố gắng không hù dọa đến cô ấy. Tôi nghe nói gần đây khả năng tài chính của Cố thị cho một công trình bị thiếu hụt nghiêm trọng. Nếu như ngài không chê, Thiên Sứ đầu tư sẽ tài trợ vốn.”

“Mày!” Cố thị không nói được lời nào. Tần lão gia liền tức giận quát: “Đây là trắng trợn thu mua!”

“Đang ngồi ở đây đều là những người sáng suốt, là tiền bối giới kinh doanh, dĩ nhiên tôi không cần nói nhiều. Nếu Tần bá bá có thể cho phép Tần Qua đến với tôi, lợi ích đối với sắt thép Tần thị sẽ là vô tận.”

“Mày! ...” Tần lão gia lại một lần nữa bị chọc đến nói ra tiếng.

Vốn tính toán vô luận thế nào cũng phải đem con trai trở về, vậy mà hiện tại lại thành chuyện cò kè mặc cả trên thương trường. Đối phương tuy rằng ăn nói rất lễ độ, nhưng gần như đã làm chủ cục diện rồi.

Không có khả năng như vậy, sao trèo lên ghế lãnh đạo được?

Hai nhà Tần Cố không còn gì để nói. Bỗng nhiên di động Lâm Hi Liệt vang lên. Trong căn phòng yên tĩnh này đặc biệt chói tai.

Ngay sau khi nghe điện, sắc mặt Lâm Hi Liệt từ đầu tới giờ luôn bình tĩnh nháy mắt đại biến: “Cậu nói cái gì?!”

85. Chương 85

CHƯƠNG 85

Sắc mặt Lâm Hi Liệt càng lúc càng đen. Cuối cùng hắn quăng luôn điện thoại.

“Tần bá bá, Cố tiên sinh, thật xin lỗi. Trong nhà có việc gấp, tôi phải trở về ngay lập tức. Nếu hai vị còn việc gì nữa, lúc khác chúng ta có thể bàn tiếp.” Nói xong hắn gật đầu chào rồi xoay người đi nhanh ra cửa.

Tần lão gia kích động đứng lên: “Có phải con ta chạy trốn không?”

Lâm Hi Liệt không đáp lại đã mất hút ở cửa.

Lâm Hi Liệt vừa ngồi lên Cadillac(1) đã bắt đầu gọi điện thoại, phân phó phòng Quản lý an toàn Vịnh Nước Cạn điều động máy bay trực thăng tìm kiếm, thả chó nghiệp vụ đồng thời tăng cường mật độ kiểm tra cửa ra vào tiểu khu. Có chuyện gì phải báo cáo ngay.

Lái xe cũng cảm nhận được tình huống căng thẳng nên cố tăng tốc. Xe vừa khởi động đã phóng như điên, tuy nhiên vẫn không thể đến trong phút chốc được. Vịnh Nước Cạn nằm ở ngoại thành, muốn gấp cũng không gấp được.

Lâm Hi Liệt ngồi ở phía sau, ngón tay không ngừng gõ lên mặt ghế.

“Liệt ca.”

“Có chuyện gì?”

“Có một điều tôi vẫn muốn nói.”

“Nói đi.”

“Tình cảm của Liệt ca đối với Tần thiếu gia như thế nào, tôi biết. Nhưng tôi cảm thấy lần này Liệt ca không quan tâm đến cảm nghĩ của Tần thiếu gia. Cậu ấy là loại người ăn mềm không ăn cứng. Liệt ca khẳng định nhốt cậu ấy như vậy, thực sự có thể phản tác dụng.”

“Tôi biết...” Lâm Hi Liệt có chút mệt mỏi đỡ trán, “Nhưng tôi không thể mất đi em ấy. Vô luận thế nào cũng không thể.”

“Nhưng Liệt ca, tình huống hiện tại, có lẽ ngài đã mất đi cậu ấy rồi.”

Lâm Hi Liệt không nói tiếp, ngửa đầu ra sau nhắm mắt lại.

Có một số việc luôn nằm ngoài tầm kiểm soát của con người. Hắn cũng thật không ngờ, bọn họ lại đến mức này.

Máy bay trực thăng và chó nghiệp vụ tìm kiếm đến gần trưa mà vẫn không thấy bóng dáng Tần Qua. Nhân viên trực trên không báo cáo trên đường không thấy ai giống Tần Qua, bảo vệ tiểu khu nói từ lúc đó đến giờ cũng chưa thấy Tần Qua ra ngoài. Đội chó nghiệp vụ chỉ tra ra được mùi của cậu xuất hiện dọc theo bờ rừng nhưng tới đường lớn thì mất sạch. Giống như Tần Qua đã hoàn toàn biến mất. (xuyên không cmnr =)))

Bỗng nhiên Lâm Hi Liệt có dự cảm xấu.

Bốn cảnh vệ quỳ ở phòng khách, đầu cắm xuống đất, không ai dám thở mạnh.

Lâm Hi Liệt đã biết rõ nguyên nhân. Theo lý tính mà nói phản ứng của bốn cảnh vệ không thể trách được. Người bọn họ cần bảo vệ lại tự biến mình thành con tin để uy hiếp bọn họ là chuyện rất khó xử. Cho dù là cảnh sát cũng không thể giải quyết ngay lập tức. Nhưng về cảm tính, hẳn thật muốn ném tất cả ra biển cho cá mập xơi.

Máy bay trực thăng và chó nghiệp vụ không nhận được chỉ thị ngừng tìm kiếm, đành phải tiếp tục phí công tìm tới tìm lui trong tiểu khu.

Đến giữa trưa, di động Lâm Hi Liệt đột nhiên vang lên. Giọng một người phụ nữ uyển chuyển mà sắc nhọn truyền tới: “Tiểu Liệt à, đã lâu không gặp, còn nhớ giọng nói của dì không? Hô hô hô~”

Tay Lâm Hi Liệt cầm điện thoại đột nhiên căng thẳng, lập tức ấn nút loa ngoài. Văn Thanh hiểu ý, nhanh chóng lấy máy ghi âm, đặt lên bàn.

“Sao tôi có thể không nhớ chứ? Dì Tô, đã lâu không gặp.”

“Hô hô, không dài dòng nữa. Dì đây có một món quà muốn tặng cho con. Chính là tình nhân bé nhỏ của con. Nhưng là muốn phiền con tự mình đến lấy một chút. Không biết tiểu Liệt có chịu đi một chuyến không?”

“Tôi đương nhiên nguyện ý rồi. Không biết món quà đang ở đâu?”

“Ở kho hàng bỏ hoang phía sườn tây. À đúng rồi, tốt nhất là một mình con đến. Nếu con mang đàn em theo, dì không đảm bảo món quà sẽ được an toàn đâu.”

“Tôi muốn nghe giọng nói của cậu ấy.”

“Cậu ta đang ngủ, chạy nhiều như vậy mệt muốn chết à, cần nghỉ ngơi chứ. Không nói nhiều vô nghĩa nữa. Dì chờ con đại giá quang lâm nhé. Hô hô hô ~”

Tút tut... Bên kia đã cúp máy.

Sắc mặt Văn Thanh ngưng trọng ấn nút dừng lại. Lâm Hi Liệt “rắc” một tiếng bóp nát di động.

Tần Qua cảm thấy đầu óc đau nhức vô cùng.

Cậu cố sức mở mắt ra. Trước mặt chỉ thấy toàn bụi xi-măng đen xám, xung quanh bấp bênh, dường như còn có mùi nước biển.

Đây chắc chắn không phải là nhà Lâm Hi Liệt.

Khi ý thức dần rõ ràng, cậu mới nhớ ra hình như mình bị đánh ngất xỉu trong rừng cây. Ban đầu cậu còn cố giãy giụa, nhưng người đằng sau chụp một cái khăn lên mũi cậu. Sau đó cậu không còn nhớ gì nữa.

Lúc ấy còn tưởng bị người kia bắt được, hóa ra lại tệ hơn nhiều.

Tần Qua thử cựa quậy, phát hiện tay chân đều bị trói. Cậu gắng căng mắt ra quan sát. Đây là một căn phòng không lớn, có vẻ đã bị bỏ hoang từ lâu. Tường đen sì một mảnh, trên mặt đất tích một tầng bụi dày nên cả người cậu mới bấp bênh như vậy. Toàn bộ căn phòng chỉ có một cửa sổ rất nhỏ ở gần trần nhà, hé ra chút ánh sáng và không khí lọt qua, bên ngoài còn có lưới sắt. Đối diện chỗ cậu đứng có một cánh cửa đóng chặt. Tình hình thế này, trốn bằng đường cửa sổ là không có khả năng. Mà mở được cửa chính kia, không biết bên ngoài có gì đang đợi.

Chỉ sợ lúc này đã gặp phải bọn bắt cóc tổng tiền.

Thật là... vừa mới thoát khỏi hang hổ, giờ lại rơi vào ổ sói.

Lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này, nói cậu không sợ hãi là giả.

Trong đầu Tần Qua hiện lên vô số liên tưởng. Bị bắt làm con tin thế này có khi nào bị giết hay không, rồi lại nhớ tới người kia. Từ nay về sau cậu còn được gặp lại hắn nữa không. Hay thậm chí, người kia có chăng sẽ tới cứu cậu.

Ý thức được bản thân lại nghĩ về Lâm Hi Liệt, Tần Qua nhin không được hung hăng phỉ nhổ mình. Giờ phút này còn trông cậy vào người kia? Thời sinh viên cậu đã học qua môn tâm lý tội phạm. Ba nhân bảy hai mốt*, bây giờ cứ thử áp dụng các kiến thức trong sách vở xem sao.

*ba nhân bảy hai mốt: nghĩa ở đây là ai cũng không đáng tin cậy, cứ dựa vào mình trước thôi

Trong lúc cậu đang chuẩn bị tinh thần để phân tích tình huống cùng cách đối phó, cánh cửa bỗng nhiên “két” một tiếng mở ra. Bước vào là một người không quá cao cũng không cường tráng, mặc áo trắng quần jeans.

Người nọ tiến tới gần, Tần Qua mới nhìn thấy rõ mặt y.

Tuy hai gò má có hơi hóp lại, mái tóc xơ xác, dưới mắt còn có một vòng đen thui, nhưng cậu vẫn nhìn ra được là một người khá xinh đẹp.

Trước kia cậu mới chỉ gặp người này một lần, còn lại đều là trên phim ảnh hoặc áp phích. Ngay cả như vậy Tần Qua vẫn có thể gọi chính xác tên y. Dù sao người này cũng là đối tượng Lâm Hi Liệt ngoại tình. Một cái liếc mắt hèn mọn kia đã khắc sâu vào lòng cậu.

“Phạm Hi Văn.”

“Thật vinh hạnh là mày còn nhớ rõ tên tao. Cảm giác làm tù nhân thế nào? Tần thiếu gia cao quý?”

“... Không tốt lắm.”

“Đừng lo, Lâm Hi Liệt của mày sẽ đến làm anh hùng cứu mỹ nhân ngay thôi. Bất quá mỹ nhân có thể sống đi ra ngoài, còn anh hùng có thể hay không cũng còn chưa biết được đâu.”

Tần Qua run rẩy, chẳng lẽ tên này lấy cậu làm mồi nhử, dụ Lâm Hi Liệt mắc câu?

“Mày cũng thật lợi hại.” Phạm Hi Văn ngồi xổm xuống, nắm cầm Tần Qua, “Bảy năm rồi mà vẫn còn xinh đẹp thế này. Chẳng trách hần không quên được mày. Ngoại trừ khuôn mặt này ra, có phải kĩ thuật trên giường của mày cũng tốt lắm phải không? Thực nhìn không ra, trông ngây thơ trong sáng thế này, có lẽ ở trên giường còn có một mặt khác nữa đúng không?”

Cầm Tần Qua bị nắm chặt, không nói được câu nào.

“Tao không hiểu rốt cuộc mày có điểm nào tốt hơn tao. Tính cách thì rụt rè nhút nhát, còn chẳng bằng phụ nữ, kỹ xảo giường chiếu thì kém muốn chết. Kết quả thì sao, kết quả là hần vẫn muốn tới cứu mày. Lúc trước mày đá hần xong, hần không ngại cực khổ vì mày mà đi cặp kè với tao, vì mày cố gắng tranh quyền đoạt thế, chuyện rắc rối nào của mày hần cũng đều quan tâm. Mày còn không thích hần, mày giả bộ cái gì hả? Kê có học thật là giỏi, chiêu này gọi là ‘lạt mềm buộc chặt’ đúng không?...”

Những lời đàng sau như thế nào, Tần Qua đã không nghe nổi nữa. Trong đầu cậu chỉ có một câu “mày đá hần...”

Cadillac

86. Chương 86

CHƯƠNG 86

Cho dù bản tính cậu vốn nhẫn nại nhưng đột nhiên nghe một câu nói như vậy cậu không thể chấp nhận được.

“Cái gì mà tôi đá hần trước? Rõ ràng là hần ngoại tình với anh!”

Phạm Hi Văn cười ha hả: “Mày thật là... Có phải lũ công tử nhà giàu đều như vậy không? Đổ toàn bộ lỗi của mình lên đầu người khác? Mày gửi tin nhắn nói chia tay với hắn, bây giờ còn không biết xấu hổ hỏi tao ‘Cái gì mà tôi đã hắn trước’, mày tính giả bộ mất trí nhớ à?”

Gửi tin nhắn chia tay cho Lâm Hi Liệt? Cho tới bây giờ có nằm mơ cậu cũng chưa từng làm thế! Lúc đó di động của cậu cũng bị tịch thu, sao gửi tin nhắn được? Chẳng lẽ là cha...

Không... Không thể nào...

Cả người Tần Qua rét run, nhin không được hỏi: “Ngày đó hắn với anh...”

Phạm Hi Văn sững sốt, lại đắc ý cười: “Hắn không giải thích với mày sao?”

“Giải thích chuyện gì?”

“Ha! Lâm Hi Liệt, anh đúng là một thằng ngốc mà! Chuyện này cũng không giải thích. Cách yêu thật sai lầm!” Phạm Hi Văn cười đến chảy nước mắt: “Dù sao hắn đến đây cũng chết. Tao không ngại nói cho mày biết chân tướng đầu. Không làm mày bị thương được vậy thì làm cho mày day dứt cả đời cũng không tồi.”

“...”

“Mày gửi tin nhắn nói chia tay với hắn sau đó còn không chịu gặp hắn. Tên đàn ông ngu xuẩn kia hậm hực muốn chết. Vừa hay tao cần ‘quan hệ’ với hắn để duy trì địa vị của mình. Chiều hôm đó hắn ra ngoài uống rượu, chàng vạng mới loạng choạng trở về. Thừa dịp hắn say khướt tao cho hắn uống thuốc kích dục. Lúc khẩu giao cho hắn thì bị mày bắt gặp. Mày nói xem có tuyệt hay không?” Nhớ lại Phạm Hi Văn còn cảm thấy kỳ quái. Lâm Hi Liệt luôn ngăn chén không say, lúc đó lại say như chết, còn luôn miệng kêu “Tần Qua”, “Tần Qua”. Y hạ thuốc xong xuôi rồi lấy di động Lâm Hi Liệt ra xem, đọc đến tin nhắn chia tay kia liền hiểu rõ.

“...” Tần Qua trừng to mắt, cảm thấy lòng của mình đang rớt xuống vực sâu vô hạn.

Hóa ra tất cả... Lại là thế này... Tại sao người kia không hề có một câu giải thích?!

“Lâm Hi Liệt chắc chắn không nói cho mày rồi. Đúng là một thằng ngốc mà! Ha ha ha ha!”

Phạm Hi Văn cười xong, neho mắt lại phần hận nói: “Nhưng hắn quá tàn nhẫn! Sau chuyện đó hắn lập tức cắt đứt mọi hoạt động diễn viên của tao, còn bán tao đến bar của hắn làm trai bao! Vì trả thù tao thuốc hắn! Tao con mẹ nó một chút lợi ích cũng không đạt được, mỗi ngày phải tiếp khách đến thân tàn ma dại thế này! Đầu là do tiện nhân mày ban cho!” Dứt lời Phạm Hi Văn hung hăng tát Tần Qua một cái khiến đầu cậu lệch hẳn sang một bên, khóe miệng chảy máu.

“Cái gì cũng đều là vì mày, cặp kè với tao cũng là vì mày, bán tao đi làm *** cũng là vì mày, chờ mày từ nước Mỹ về còn muốn quay lại với mày! Lũ chúng mày một đứa thì ác độc một đứa thì thích giả bộ, thật sự là vô cùng hợp nhau mà. Không bằng hôm nay mày với hắn cùng dắt tay nhau xuống địa ngục đi? Cùng sống cùng chết nhé?”

“Mày sinh ra không thiếu thứ gì, ăn mặc chẳng lo, hàng ngày được xe riêng đưa đến trường quý tộc, quen biết cũng toàn là người có tiền, ngay cả Lâm Hi Liệt cũng thích mày, nghĩ đủ mọi biện pháp để theo đuổi mày. Còn tao thì sao, từ nhỏ sống chung với khổ cực, mới đầu phải ngủ với cả đạo diễn, nhân viên ánh sáng, nhân viên hóa trang. Tao đã vất vả bao nhiêu mới có chút danh tiếng vậy mà tất cả lại bị dẫm nát dưới chân. Bây giờ ngày nào tao cũng phải tiếp khách! Đầu là con người nhưng tại sao số phận tao với mày lại khác biệt như vậy? Mày nói đi. Tại sao hả???”

“Phạm Hi Văn...”

Phạm Hi Văn kích động nói, hai mắt đỏ ngầu, cả người run rẩy vì nhớ lại chuỗi ngày hèn hạ trong quá khứ. Y rút ra một con dao nhỏ, vồ vồ lên mặt Tần Qua: “Chính là khuôn mặt này! Cả thân thể này! Tao sẽ rạch nát mặt mày, để xem hắn còn thích mày được nữa không! Xem sau này còn ai muốn mày nữa hay không!”

Mắt Phạm Hi Văn lóe một tia hiểm độc, khóe miệng cong lên, rõ ràng không còn kiềm chế được. Tần Qua vội vàng cử động người cố lùi về phía sau, nhưng tay chân đều bị trói nên không di chuyển nhanh được. Mà Phạm Hi Văn vẫn đang áp sát.

Tần Qua cố gắng bình tĩnh nói: “Anh hãy nghe tôi nói...”

“Nghe mà nói cái đ*o!”

Lưng đã đụng tới tường. Tần Qua gấp đến độ trái tim sắp nhảy ra ngoài. Phạm Hi Văn cúi người xuống, áp con dao lên mặt cậu: “Mày có thể sợ tới mức tè ra quần không nhỉ? Tao thực sự chờ mong đó.”

Ngay tại thời điểm chỉ mảnh treo chuông, cánh cửa duy nhất trong căn phòng bỗng nhiên mở ra, một giọng nữ vang lên: “Phạm Hi Văn, nếu cậu muốn bị Tần thị lột da thì cứ việc xuống tay đi.”

Phạm Hi Văn lập tức ngừng lại. Tay y nắm dao siết chặt rồi nói lỏng, sau đó lại siết chặt, cuối cùng y cắn răng thu dao lại.

“Coi như thằng chó mày số tốt.”

Phạm Hi Văn đứng lên, đi về hướng người phụ nữ kia.

Tạm thời đã bớt nguy hiểm, Tần Qua thở phào một hơi, bất quá không dám thả lỏng cảnh giác.

Người phụ nữ mới xuất hiện tuy đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng phong thái vẫn còn rất quyến rũ, nhìn ra được bảo dưỡng vô cùng tốt, làn da trắng nõn mịn màng, khóe mắt chỉ có chút nếp nhăn. Tóc búi sau đầu theo kiểu phu nhân, trên cổ đeo dây chuyền đá quý xanh biếc, mặc áo khoác lông thú tốt nhất, bộ dáng đi đứng ung dung đẹp đẽ quý phái. Vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Đi theo sau vị phu nhân nọ là một cô gái ăn mặc kiểu Punk*, miệng phì phèo khói thuốc.

Tuy mới chỉ gặp hai lần nhưng Tần Qua có thể chắc chắn đây là em gái cùng cha khác mẹ của Lâm Hi Liệt.

Lâm Trinh lấy tay kẹp thuốc lá, ném xuống đất rồi giẫm tắt: “Anh hẳn đã từng gặp tôi rồi. Tôi là Lâm Trinh, em gái Lâm Hi Liệt. Còn đây là mẹ tôi.”

Tô Diêu đi về phía trước hai bước, đứng trước mặt Tần Qua nói: “Làm khó cậu rồi, Tần thiếu gia. Chúng tôi bắt cậu tới đây không có mục đích gì khác, chỉ muốn Lâm Hi Liệt lộ mặt thôi. Cho nên sẽ không ai động đến cậu. Cậu không phải lo lắng, cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn, ngoan ngoãn ngồi chờ là được. Nếu cậu có ý đồ bỏ trốn, vậy thì thực xin lỗi.”

“...” Tần Qua gật đầu.

Phạm Hi Văn nhìn không được bổ thêm một câu: “Nếu mày không phải con trai Tần gia, mà chỉ là thằng qua đường, con mẹ nó tao đã sớm rạch nát mặt mày rồi. Hừ!”

Lâm Trinh phun ra một ngụm khói: “Phạm Hi Văn! Tốt nhất là anh kiềm chế chút đi. Đến lúc chọc giận Tần gia rồi sẽ không có kết cục tốt đâu.”

“Hừ!”

Tô Diêu vừa lòng xoay người bước đi. Lâm Trinh hiểu ý, đẩy Phạm Hi Văn còn đang hậm hực ra cửa.

Tiếng nói chuyện của ba người trong phòng tối yên tĩnh vang lên thật chói tai: “Con nhà giàu lại đi lấy mông hàu hạ người khác, thật ghê tởm. Aizz, kỳ thật chúng ta hoàn toàn có thể dùng nó đòi Tần gia một số tiền lớn...”

“Cạch” một tiếng, cánh cửa đóng lại, tiếp theo có tiếng “lách cách” chìa khóa tra vào ổ.

Những lời nhục mạ này đều không lọt vào được tai cậu.

Hiện tại trong đầu cậu chỉ suy nghĩ ba sự việc. Thứ nhất là việc cậu “đá” Lâm Hi Liệt trước, thứ hai là Lâm Hi Liệt bị thuốc, và cuối cùng là Lâm Hi Liệt muốn tới cứu cậu.

*Thời trang Punk là kiểu rock n roll, cá tính và hầm hố (trẻ trâu). Đặc điểm nhận biết: đinh tán và tóc dựng ngược màu mè hoa lá cành.

này là ảnh nghệ thuật của người ta, chứ search punk thiệt thì >.

87. Chương 87

CHƯƠNG 87

Rốt cuộc Tần Qua không thể bình tĩnh thêm nữa. Đầu óc rối như tơ vò.

Sự thật này quá sốc, cậu gần như không thể chấp nhận được.

Nếu những lời đó phát ra từ chính miệng Lâm Hi Liệt, mà không phải từ bên thứ ba, cậu sẽ không dám tin.

Tần Qua luôn nghĩ mình là nạn nhân, là người phải chịu uất ức nhất, là người đau lòng nhất. Nhưng hóa ra chính cậu mới là người ruồng bỏ người kia trước. Chính cậu đã hiểu lầm hắn. Người kia muốn theo đuổi cậu một lần nữa nhưng lại bị cậu lấy cái cớ đính hôn mà lừa gạt. Khó trách hắn tức giận như vậy, ngay cả biện pháp giam lỏng cũng làm luôn.

Lâm Hi Liệt đau thương ở nơi cậu không thấy vậy mà chưa bao giờ hé một câu. Hắn giữ vững tinh thần đối mặt với mẹ kế và em gái, nghe lệnh cha cặp kè với người khác đồng thời còn phải nghĩ cách củng cố địa vị bản thân, gạt bỏ các thể lực phản đối.

Giây phút nhận được tin nhắn chia tay, không biết hắn đã khổ sở đến mức nào. Nhìn cậu quay lưng muốn đính hôn với người khác, hắn đã thương tâm phần nộ bao nhiêu.

Cảm giác áy náy khiến trái tim cậu như sắp nứt ra, tưởng tượng một chút thôi cũng cảm thấy đau đớn.

Hai người đều yêu nhau, sao lại bỏ lỡ nhiều năm như thế.

Cuối cùng hiểu lầm năm xưa đã được gỡ bỏ, nhưng trong tình cảnh nguy hiểm thế này, muốn tìm người kia để hỏi, để xin lỗi hay thổ lộ lời yêu đều không thể nữa rồi.

Nước mắt tí tách rơi trên mặt đất. Rất nhanh mặt đất đã ẩm ướt.

Cậu không nghe lời chạy trốn, còn bị đối thủ một mất một còn của người kia bắt được. Vậy mà hắn vẫn muốn mạo hiểm tính mạng tới cứu cậu.

Không được, không thể ngồi chờ vô ích như vậy. Nếu nghĩ ra biện pháp trốn thoát trước, người kia sẽ không vì cậu mà gặp nguy hiểm.

Nếu hắn không thể sống sót trở về, tất cả những lời giải thích, sự thật đều không còn ý nghĩa nữa.

Tần Qua thử nghĩ cách dùng tay gỡ dây trói ra, nhưng dây thừng trói rất chặt, giãy giụa mãi cũng không lỏng ra chút nào. Cậu ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía. Toàn bộ căn phòng vắng vẻ trống không, không có một dụng cụ sắt bén nào, dao gọt hoa quả và remote trên người cậu không biết đã rơi đâu rồi.

Tần Qua trong lòng lo lắng, lại không thể nghĩ được biện pháp khác, đành phải dùng móng tay gỡ. Dây thừng vừa to vừa cứng, mặt ngoài thô ráp, Tần Qua kéo một chút đã cảm thấy móng tay đau rất, giống như có giấy nhám chà vào từng đốt ngón tay vậy. Nhưng bất chấp tất cả, chỉ cần cậu có thể tự cởi trói, có thể tự đào thoát, người kia sẽ an toàn.

Suốt nhiều năm dài cậu đã khiến người kia đau khổ biết bao, chút việc nhỏ này cậu vẫn có thể chịu được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngón tay đã vô cùng đau đớn mà dây thừng dường như chỉ mòn đi một chút. Tần Qua gấp đến độ mồ hôi túa ra như tắm, cứ tiếp tục thế này khi người kia đến cậu cũng không cởi được.

Bỗng nhiên cửa truyền đến tiếng chìa khóa tra vào ổ, Tần Qua vội điều chỉnh lại tư thế, nắm tay lại.

Đi vào là Tô Diêu, phía sau là Lâm Trinh cùng Phạm Hi Văn.

“Làm khó cậu rồi, Tần thiếu gia.”

“Tôi còn tưởng rằng hắn chỉ là tuổi trẻ bốc đồng, một lần động tình trở thành tình yêu, không ngờ hắn thật lòng với cậu, thật sự dám đến.”

Nghe vậy Tần Qua kinh hãi trong lòng: sao nhanh như thế đã tới rồi? Lát nữa mà cậu có gì hành động bất cẩn, sao chạy đến chỗ người kia được đây?

“Lâm Trinh, dẫn cậu ta ra ngoài đi.”

Cô gái mặc đồ Punk đi tới, xách cánh tay cậu lôi dậy. Cậu cuộn tròn trên mặt đã lâu, chân đều tê tái, nhất thời đứng không vững.

Khói thuốc trên người Lâm Trinh từng đợt truyền tới làm cậu thấy buồn nôn.

Trước đây người kia cũng hút thuốc, nhưng trên người hắn vẫn luôn nhẹ nhàng khoan khoái, cho dù có mùi cũng là mùi của một người đàn ông trưởng thành.

Tô Diêu xoay người ra cửa, Lâm Trinh xách cánh tay cậu, bước thấp bước cao theo sát ra ngoài.

Gian ngoài là một nhà xưởng lớn hơn nữa, vắng vẻ không có máy móc thiết bị, khắp nơi hoang vu. Trên cao chỉ độc một cửa sổ lớn được chút ánh sáng chiếu vào, có chỗ thủy tinh còn sót lại, có chỗ chẳng còn mảnh nào, khung cửa rỉ sắt trống không.

Nơi này, cho dù có quảng thi thể mấy tháng cũng chẳng ai phát hiện.

Tô Diêu ngồi trên một cái ghế hiển nhiên không thuộc về nơi này, Tần Qua bị dắt tới, đứng ở phía sau bà. Lâm Trinh đứng bên trái, Phạm Hi Văn bên phải, tạo thành một tam giác kẹp cậu ở giữa.

Xa xa bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Một bóng dáng chậm rãi xuất hiện ở cửa, tuy ở hướng ngược sáng nhưng chỉ cần liếc mắt Tần Qua vẫn nhận ra được thân hình kia, chính là Lâm Hi Liệt.

Một khắc kia, tựa như chúa cứu thế giáng lâm.

Đôi mắt lập tức vừa nóng vừa đau, như sắp trào nước mắt.

Người kia thật sự đến đây rồi... Biết rõ rằng có đi mà không thể về, tại sao vẫn muốn đến. Văn Thanh đâu? Không phải anh luôn bên cạnh người kia sao?

Văn Thanh đâu? Văn Thanh ở bên ngoài.

Văn Thanh và Lâm Hi Liệt đều là kẻ khó chơi, một người đã đủ nguy hiểm, đừng nói là cả hai. Tô Diêu sắp xếp một số thân tín bên ngoài, ngăn Văn Thanh lại, tịch thu súng của hai người. Người của bà trước có Tần Qua, sau có Lâm Hi Liệt, không sợ không thể rời khỏi thành phố A.

Mỗi run rẩy nhỏ nào của Tần Qua đều bị Lâm Trinh phát hiện. Đứng phía sau, cô ta nắm cánh tay cậu càng chặt.

Cậu cảm thấy mình cứ chăm chú nhìn người kia, nhất định sẽ nhận không được rơi lệ. Nhưng cậu sợ nếu không nhìn hắn, lỡ như hắn ra ám hiệu gì cậu không nhận được, chẳng phải sẽ không xong sao. Cuối cùng cậu đành rũ mắt xuống một chút, tầm nhìn chuyển đến ngực hắn. Cùng lúc ấy vẫn cố dùng tay cào mạnh dây thừng, chẳng quan tâm có phí công hay không.

Bước chân người kia không nhanh không chậm, cách Tô Diêu mười lăm mét thì đứng lại.

“Lâm Hi Liệt, mày đến rồi.” Tô Diêu lạnh lùng cười.

“Dì Tô.”

“Đến nước này rồi không phải giả bộ khách sáo nữa.” Tô Diêu từ ghế dựa trên đứng dậy, đôi mắt đẹp nhắm lại, mày liễu dựng thẳng, lời nói mang đầy ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày đoạt địa bàn của tao, giết thuộc hạ tao, ép tao phải đến nước Mỹ xa xôi. Món nợ này tao không thể không tính.”

Lâm Hi Liệt mỉm cười: “Dì Tô nói thế thì oan uổng tôi quá. Bà bức chết mẹ đẻ tôi, không cho tôi vào cửa nhà chính, nhiều lần có ý đồ ám sát tôi, lợi dụng mấy nhiệm vụ trong bang mà hãm hại tôi. Tôi có làm gì bất quá chỉ là hồi báo bà mà thôi.”

Khí chất Tô Diêu hoàn toàn biến mất, con mắt tức giận đến sắp lòi ra: “Hừ. Không chỉ có thân thủ cao, ngay cả mồm mép cũng lợi hại như thế. Nhưng tất cả thứ đó cũng vô dụng thôi, hôm nay chính là ngày chết của mày!”

“Mẹ.” Lâm Trinh bỗng nhiên lên tiếng ngăn trở, “Đừng trúng bẫy của hắn. Hắn cố làm lung lay tinh thần mẹ đấy. Để hắn chết thoải mái chẳng phải quá dễ dàng cho hắn sao. Thế nào cũng phải để hắn chịu tra tấn vài ngày.”

“Đúng vậy a.” Phạm Hi Văn vẫn lặng yên cũng lên tiếng: “Tao vừa rồi còn bắt người yêu bé bỏng của mày khẩu giao cho tao, thực cmn thích.”

Tần Qua khiếp sợ mà ngẩng đầu trừng to mắt: “Tôi không có!...”

Người kia tựa hồ mỉm cười trấn an cậu, không hề tức giận, nói: “Dì Tô có yêu cầu gì cứ nói.”

Lâm Trinh vừa buông Tần Qua ra, Phạm Hi Văn lập tức hung hăng bóp cánh tay cậu, móng tay gần như đâm vào da thịt. Lâm Hi Liệt nhìn thấy lại tựa như không thấy, mày cũng không nhăn một chút.

Ngay giữa lúc ngắn ngủi như thế, Lâm Trinh lấy súng lục ra bắn một phát vào cẳng chân Lâm Hi Liệt. Máu giống như hoa tươi nở rộ, bắn tung tóe, Tần Qua bật khóc, khàn giọng kêu lên: “Đừng!!!”

Người đàn ông trước mặt cậu vẫn sừng sững như núi cao, kiên định tựa bàn thạch. Chấn động một chút rồi đứng thẳng dù máu tươi liên tục chảy ra, rất nhanh đã nhuộm ướt quần tây.

88. Chương 88

CHƯƠNG 88

Biểu tình Lâm Hi Liệt không chút dao động, gần như vô cảm. Tần Qua đã rơi lệ đầy mặt.

Cậu cảm hận sự tùy hứng của mình khiến người kia bị kéo vào vòng xoáy nguy hiểm như vậy.

Liều mạng giây giũa, nhưng hiển nhiên không phải đối thủ của Phạm Hi Văn. “Bóp” hắn tát cậu một cái, trên mặt cậu lập tức nổi lên dấu năm ngón tay.”Mẹ mày, ít lộn xộn cho tao, bằng không ngay cả mày tao cũng đánh!”

“Không tệ, vẫn còn đứng được.”

Lâm Trinh phun một ngụm khói, chậm rãi bước ra sau cái chân bị thương của Lâm Hi Liệt, rồi đột nhiên quét một đường. Cuối cùng Lâm Hi Liệt kêu lên một tiếng đau đớn, khụy một chân xuống. Huyết thái dương bị nòng súng lạnh băng chia vào.

“Hô hô hô hô~ Lâm Hi Liệt, mày cũng có ngày hôm nay!” Tô Diêu không còn giữ hình tượng mà ngửa mặt lên trời cười dài. Biểu tình trên mặt Lâm Trinh và Phạm Hi Văn cũng rất hả hê.

Kẻ thù nhiều năm hận không thể lột da uống máu đang ngoan ngoãn quỳ gối trước mặt họ, để họ dễ dàng tra tấn, làm sao không cười lớn hô to cho được.

Lâm Trinh giơ tay định tát Lâm Hi Liệt, còn cách mặt hắn 10cm thì bị hắn bắt được cổ tay. Giờ Lâm Hi Liệt chỉ cần thoáng dụng lực là có thể bẻ gãy tay cô ta, nhưng hắn không dám. Bởi Tần Qua vẫn còn đang chịu sự uy hiếp của Phạm Hi Văn.

Lâm Trinh giận dữ nhăn lông mày, bỗng nhiên lại giãn ra, cười nói: “Mày nguyện ý bị đánh, hay nguyện ý để tình nhân bé nhỏ của mày bị đánh?”

Mặt Lâm Hi Liệt không chút thay đổi chậm rãi buông lỏng tay ra. Lâm Trinh “chát” một cái tát, trên mặt Lâm Hi Liệt lập tức nổi lên dấu tay hồng hồng. Lâm Trinh còn chưa hết giận, lại ngửa mu bàn tay ra tát tiếp một phát.

“Không phải mày là trùm hắc đạo sao, không phải mày đắc ý lắm sao? Rốt cuộc cũng quỳ xuống đây cho bà tát thôi! Cho mày biết tay bà! Tát chết mày đi đồ con kỹ nữ!” Lâm Trinh vừa nhấc mồm vừa liên tiếp trở tay đánh xuống mấy cái tát, đến mức mặt Lâm Hi Liệt sưng lên, chính tay cô ta cũng đỏ ửng.

Tô Diêu ngồi trên ghế cười đến run rẩy cả người. Tiếng bạt tai cùng tiếng cười càn rỡ vang vọng trong nhà xưởng tĩnh mịch. Tần Qua rút cuộc không thể nhẫn nại nổi nữa.

Hết thấy đều bởi vì cậu! Người kia không hề phản kháng mặc cho cô ta đánh!

Người kia có thân phận địa vị thế nào, lại bị xúc phạm như vậy, đều là cậu sai!

Tần Qua nổi giận. Toàn thân cậu trào dâng một loại cảm xúc mãnh liệt sẵn sàng mạo hiểm tính mạng.

Cậu có chết, cũng không muốn tôn nghiêm của người kia bị chà đạp.

Tuy không thể gỡ dây thừng, cánh tay trái bị Phạm Hi Văn giữ chắc nhưng Tần Qua vẫn không ngừng kéo. Đúng lúc ấy Phạm Hi Văn đang cười khoái chí, phòng vệ đối với cậu cũng lơ lửng, bỗng nhiên không biết lấy sức lực từ đâu, Tần Qua dùng đầu húc mạnh về phía Phạm Hi Văn.

Phạm Hi Văn đặc ý xem Lâm Hi Liệt bị đánh nên không đề phòng Tần Qua sẽ làm vậy. Vóc dáng của Tần Qua với Phạm Hi Văn tương tự nhau nên cậu vừa vặn đụng trúng đầu y. Phạm Hi Văn đau đớn kêu to, theo phản xạ buông cánh tay Tần Qua ra để ôm đầu. Lần này cậu đã dùng hết sức bình sinh, vừa dứt khoát vừa mạnh mẽ, nhưng tay chân bị trói, căn bản không khống chế được trọng tâm nên ngay sau đó ngã đè lên người Phạm Hi Văn. Hấn phản ứng không kịp, cùng Tần Qua đổ xuống đất.

Trong khoảnh khắc Lâm Trinh quay đầu lại nhìn, Lâm Hi Liệt tung một đấm khiến cô ta bật ra nằm trên mặt đất rồi lập tức dùng bên chân bị thương đè lên lưng cô ta, chộp lấy khẩu súng hướng vào Phạm Hi Văn đang muốn áp chế Tần Qua mà bắn một phát trúng lưng. Phạm Hi Văn kêu thảm một tiếng cuộn mình run rẩy trên mặt đất. Tiếp theo Lâm Hi Liệt nhắm thẳng cẳng chân Tô Diêu bắn phát nữa, cuối cùng thu súng về áp lên huyệt thái dương Lâm Trinh. Một viên đạn cũng không lãng phí.

Chỉ ngắn ngủn trong hai ba giây như vậy, động tác lưu loát dứt khoát như mây bay nước chảy. Ba người nọ chưa kịp phản ứng thì đại thế đã mất.

Tần Qua cố gắng đầu dậy, đập vào mắt là cảnh máu chảy xơ xác tiêu điều.

Phạm Hi Văn nằm run rẩy, phần vải áo ở thắt lưng hoàn toàn ẩm ướt, máu vẫn chảy, trên mặt đất dần đọng lại thành một vũng. Tô Diêu ngã ngồi ở ghế dựa, cúi người ôm chân rên rỉ. Còn Lâm Trinh bị Lâm Hi Liệt dùng chân ghì chặt. Máu loang lổ trên mặt đất, so với bắn nhau khủng bố trên TV còn kinh khủng hơn gấp vạn lần. Cậu nhện không được sợ hãi.

Tần Qua thấy cục diện đã bị người kia khống chế. Hấn khôi phục lại bộ dáng tự tin nắm chắc phần thắng. Tăng đá trong lòng lập tức được buông xuống. Vừa dùng hết sức để đánh ngã Phạm Hi Văn, giờ đây Tần Qua chỉ cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút sạch, hai chân run rẩy không ngừng, cả người đổ mồ hôi lạnh, áo trên lưng đều ướt đầm.

Cậu loạng choạng đi về phía trước, muốn tới gần người kia nhưng hấn thản nhiên nói: “Nằm sắp xuống đừng nhúc nhích.”

Biết hấn vẫn còn tức giận chuyện cậu bỏ trốn nên cậu liền ngoan ngoãn ngồi dưới đất nhìn hấn.

Bên ngoài rất nhanh có tiếng bước chân giẫm lên cỏ sần sật, Văn Thanh cùng anh em trong bang mang súng xông tới, hoàn toàn khống chế cục diện.

“Sao các cậu lại chậm như vậy.” Lâm Hi Liệt cau mày nói.

“Thật có lỗi, Liệt ca.” Văn Thanh dìu Lâm Hi Liệt đứng lên, từng bước một đi về phía Tần Qua.

Đại ca phá lệ phê bình hành động bọn họ không đủ nhanh, xem ra nhất định tiểu tình nhân của đại ca đã chịu khổ. Dù anh không cố tình đến chậm nhưng đây cũng không phải lúc làm anh hùng trong trường hợp này. Tô Diêu sắp đặt rất nhiều người bên ngoài, muốn xử lý hết mà không thể rút dây động rừng khiến anh phải mất chút công sức. Cuối cùng cũng tận diệt được bọn họ.

May mắn thay Tần Qua không có thương tổn gì. Đại ca làm sao không quan trọng nhưng nếu người yêu bé nhỏ của đại ca xảy ra chuyện, anh có mười cái mạng cũng không bồi tội nổi. (=)))

Lâm Hi Liệt đi đến trước mặt Tần Qua. Văn Thanh lập tức hiểu ý ngồi xuống lấy dao ra giúp Tần Qua tháo dây thừng rồi dìu cậu đứng lên.

Môi Tần Qua run rẩy, đôi mắt đóng đầy nước tựa như chỉ nhẹ chạm sẽ trào ra ngoài.

Trong lòng thiên ngôn vạn ngữ không biết xuất phát từ đâu, nhìn gương mặt sưng lên của người kia, cậu vừa định mở miệng nói xin lỗi đã bị người kia nắm cằm hôn lên.

Tới tận bây giờ người kia chưa từng hôn cậu mạnh mẽ như vậy. Hoàn toàn không có kĩ thuật gì đặc biệt, hẳn chỉ tập trung mút vào, trong miệng cậu đầu đá lung tung.

Không biết là miệng người kia vốn còn máu, hay hẳn đã cắn môi cậu mà cổ họng xộc lên mùi máu tươi nồng đậm. Dù vậy thời khắc này cậu quý trọng vô cùng, nhịn không được đáp lại người kia. Nếu không phải tay bị trói ở sau lưng một thời gian dài đã mất đi cảm giác, cậu thật sự rất muốn ôm hẳn. Cho dù xung quanh có nhiều người cũng không sao.

Cậu bị hôn đến đầu óc choáng váng, gần như tắt thở mới được buông ra. Người kia không nói một lời, đột ngột từ chỗ Văn Thanh lấy ra một khẩu súng, trước Phạm Hi Văn đang run sợ lui về sau mà bóp cò, bang bang bắn hết đạn mới dừng tay. Thân thể Phạm Hi Văn co giật điên cuồng, ngực thũng vài lỗ, mắt chưa kịp nhắm đã tắt thở.

Tô Diêu cùng Lâm Trinh đang còn thì thào giã giũa, trông thấy cảnh tượng này lập tức xui lơ hoàn toàn. Cả căn phòng còn tĩnh lặng hơn chết.

I have no idea với cái chương này. Máu người với máu chó lênh láng =))))))

89. Chương 89

CHƯƠNG 89

*thành ngữ: khi mọi việc lắng xuống

Thủ đoạn Lâm Hi Liệt rất tàn nhẫn, thật sự có thể làm vậy với bọn họ... Hai mẹ con Tô Diêu Lâm Trinh bỗng cảm thấy hai chân như nhũn ra, nếu không phải bên cạnh có người đỡ e chừng đã ngã.

Kỳ thật bọn họ đã suy nghĩ nhiều. Lâm Hi Liệt tàn độc với Phạm Hi Văn như vậy bởi ý phát ngôn dơ bẩn, không những vậy còn dám sát Tần Qua. Chỉ hai việc này thôi đã khiến y phải chết một vạn lần.

Lâm Hi Liệt hất cằm về phía Lâm Trinh: “Mang cô ta lại đây.”

Lâm Trinh hoàn toàn bị kéo tới trước mặt Lâm Hi Liệt. Chân cô ta mềm oặt, trên đường đi hoàn toàn bất động, biên độ run rẩy vô cùng rõ ràng.

Cô ta đã nghĩ rằng việc bắt cóc Tần Qua đã được sắp đặt thật hoàn mỹ. Vậy mà đến cuối cùng tình thế hoàn toàn nghịch chuyển chỉ trong hai, ba giây.

Lâm Hi Liệt thản nhiên nói: “Vả miệng, hai mươi cái.” (cho Ai gia=))))

Một người lập tức (tuân mệnh =))) tiến lên, “Bóp bóp” cả trái lẫn phải đánh liên tiếp. Lực tay đàn ông so với phụ nữ mạnh hơn rất nhiều. Chưa chịu tới mấy cái khoe miệng Lâm đã Trinh rỉ máu. Lâm Hi Liệt không chút mềm lòng. Hai mươi cái tát mạnh như đấm, mặt Lâm Trinh xưng phù không ra cái dạng gì. Cả mồm đầy máu, tóc xổ ra bốn phía, lộn xộn như rơm rạ.

Lâm Hi Liệt tiếp tục ra lệnh: “Cắt lưỡi.”

Lâm Trinh bỗng dưng ngẩng đầu, không để ý chết sống trừng mắt nhìn Lâm Hi Liệt: “Mày là đứa con riêng thấp hèn, giống y như mẹ mày, đều là loại ti tiện! Um... Um! ...”

Thuộc hạ đứng bên cạnh nhanh chóng bóp cầm cô xuống, lôi đầu lưỡi ra một dao cắt đứt, rồi chuyên nghiệp đóng cầm lại. Nửa đầu lưỡi dính máu rơi trên mặt đất. Lâm Trinh miệng bê vết máu tươi, ưm ưm không nói ra lời. Cảnh tượng khủng bố vô cùng, giống như địa ngục Tu La.

Đây là lần đầu tiên Tần Qua trông thấy bộ mặt độc ác như thế của người kia. Cho dù mẹ con họ vừa chà đạp, xúc phạm rồi đánh hấn, cho dù lúc ấy cậu hận hai người sao xuống địa ngục đi, chết một nghìn một vạn lần cũng không thương tiếc, nhưng khi nhìn Lâm Trinh bị cắt lưỡi, cậu vẫn cảm thấy quá tàn nhẫn. Tần Qua nhin không được đi ra sau giật nhẹ vạt áo Lâm Hi Liệt. Hắn lại không thèm nhìn, chỉ nói: “Đây là quả báo mày dám nhục mẹ ta.”

Lâm Trinh đầu tóc rối tung, liều mạng giãy giụa, hu hu mà trừng người kia. Ánh mắt như hận không thể uống máu lột da hắn.

“Sao vậy, cả con mắt cũng không muốn giữ nữa sao?”

Tần Qua nghe xong vội túm âu phục người kia, sợ hắn sẽ làm gì tiếp. Vừa tưởng tượng tới đây là những chuyện người kia làm hằng ngày, chắc chắn đã gây thù chuốc oán vô số, trong lòng Tần Qua lo lắng vô cùng. Huống chi việc gì có thể khoan dung thì khoan dung, chớ gặp cũng sẽ nhảy tường, hắn quá ác độc sẽ dễ bị trả thù.

Lâm Hi Liệt vẫn không để ý tới cậu, chỉ thản nhiên nói: “Tôi không giết các người là nể mặt cha tôi. Còn Tần gia có buông tha các người không, thì lại là một chuyện khác.”

Bên ngoài tiếng còi cảnh sát ‘ò í ề’, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng. Tần Qua dìu Lâm Hi Liệt ra cửa, lúc đi qua Tô Diêu, nhin không được nói: “Dì à... Đời người rất ngắn... Tại sao lại phải hận người khác, sao không tìm lấy một tình yêu tốt đẹp?”

Cảnh sát mặc đồng phục nối đuôi nhau vào. Cục trưởng ngả mũ cúi đầu trước Lâm Hi Liệt: “Ngài Lâm, thật có lỗi, chúng tôi đến chậm.”

“Không việc gì.” Lâm Hi Liệt gật đầu, tiếp tục đi ra ngoài. Cửa xe đã sớm được mở sẵn, Lâm Hi Liệt nâng bên chân bị thương lên rồi ngồi vào xe, Văn Thanh giúp hắn nâng chân còn lại vào. Tần Qua vừa muốn qua cửa xe bên kia, chợt nghe cách đó không xa tiếng cha lo lắng vọng lại: “Con trai! Con trai!”

Cậu sững sốt quay đầu lại, thấy anh hai đỡ cha mẹ, qua giải phân cách*, nghiêng ngả lão đảo chạy tới. Vết mặt cha lo lắng còn mẹ cậu lệ rơi như mưa.

*Là mấy cái dây vàng vàng của cảnh sát á

Tần Qua nhìn vào trong xe. Người kia để bác sĩ xé mở ống quần kiểm tra miệng vết thương, lạnh lùng liếc cậu: “Sao vậy, lại không muốn theo anh về?”

“Không... Không phải... Em nói với cha mẹ mấy câu, sẽ trở lại ngay.”

Người kia không nói gì. Tần Qua coi như hắn ngầm đồng ý, xoay người chạy về phía cha mẹ.

Tần mẹ kích động kiểm tra cậu trên dưới mấy lần, xác nhận không bị thương, bỗng nhiên ôm chầm cậu gào lên khóc, hình tượng phu nhân nhà giàu cũng mặc.

“Con trai à... Con thật sự dọa chết mẹ rồi... Con mà xảy ra chuyện gì thì mẹ làm sao sống nổi!”

“Mẹ...” Tần Văn cùng Tần Qua an ủi, vỗ lưng, khuyên nhủ một lúc mới làm cho Tần mẹ ngừng khóc, nhưng tay vẫn lấy khăn lau lệ.

Tần cha vỗ vỗ bờ vai của cậu, nói: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Từ miệng Phạm Hi Văn nghe được sự thật, bây giờ Tần Qua đối mặt với cha mà trong lòng bỗng nhiên có chút cảm xúc khó nói. Việc cậu và người kia xa nhau bảy năm, hiểu lầm cũng bảy năm, gần như do một tay cha đạo diễn. Tuy rằng cậu biết cha muốn tốt cho cậu, không muốn cậu dấn thân vào con đường đồng tính luyến ái này, nhưng trong lòng cậu vô luận thế nào cũng không thể buông xuống khúc mắc.

Quãng đời còn lại của cậu suýt bị cướp mất, sự thật đã rõ ràng, lòng Tần Qua thật sự rối ren. Cuối cùng cậu cất tiếng hỏi: “Ba... Bảy năm trước, có phải ba giả mạo con gửi tin nhắn nói chia tay với anh ấy không?”

Tần cha lập tức bị nghẹn, ấp úng nửa ngày nói không ra lời. Tần mẹ kinh ngạc mở miệng: “Ông, ông đã làm chuyện gì vậy hả?”

“Tôi...” Mặt già Tần cha ửng đỏ, không nói được tiếp.

“Ông... Ông sao lại bị ỉn như thế? Ngăn không được rồi ngấm ngấm chia rẽ. Tôi đã nghĩ tại sao hai đứa nó lại đột nhiên quyết liệt như vậy, thì ra đều do ông phá hoại bên trong!”

Tần mẹ vừa nói vừa đánh vừa đẩy người Tần cha: “Làm như vậy sau lưng con trai, ông xứng đáng làm cha sao? Hả?”

“Mẹ” Tần Văn một bên giữ chặt Tần mẹ một bên khuyên nhủ, “Xung quanh có rất nhiều người, mẹ nên chừa chút mặt mũi cho ba.”

“Ông ấy ngay cả hạnh phúc của con trai cũng không để ý, sao mẹ phải để ý mặt mũi ông ta chứ? Tôi đã nói để bọn nó ở bên nhau cũng được, cùng nhau thì cùng nhau, chỉ là hai người đàn ông thôi, có gì không được? Con trai chúng ta đã trưởng thành rồi. Nó muốn yêu như thế nào, nó thích loại người ra sao, ông già, ông quản được sao?”

Tần cha không có phản ứng, Tần Qua biết, như vậy nghĩa là ông thừa nhận.

Người cha trước mặt cậu co quắp mà chà xát tay, môi ngáp ngừng như đang sắp xếp lời muốn nói, trông vô cùng chật vật. Tần Qua không rõ rằng cậu không muốn làm khó ông, hay không muốn đối mặt với ông, rốt cục đành quay đầu lại nhìn xe người kia đã khởi động, nói: “Ba, mẹ, anh trai, con đi với anh ấy trước. Chân anh ấy bị thương.”

“Đi đi con trai. Mẹ ủng hộ con.” Tần mẹ lau nước mắt nói. Tần cha cũng bất lực, chỉ có thể gật đầu.

Tần Qua ngồi lên xe, đóng cửa. Xe quay đầu chạy ra ngoài. Cha mẹ cùng anh hai đứng vẫy tay với cậu. Trên đường hàng loạt xe cảnh sát, cứu thương hú còi inh ỏi.

Bác sĩ kiểm tra một lượt rồi nói: “Liệt ca, miệng vết thương chảy máu rất nhiều, tốt nhất bây giờ nên lấy viên đạn ra ngay.”

“Vậy thì lấy đi.” Người kia băng quơ trả lời, như là đang nói “muốn ăn miếng bánh ga-tô này sao, cứ việc”

Tần Qua ngồi khác bên nên nhìn không thấy phần chân bị thương hẳn. Trong xe tràn ngập mùi máu, động tác cẩn thận của bác sĩ nhăn mày lau cồn, khiến cậu lo sợ không thôi: “Lâm Hi Liệt...”

Người kia quay sang, vẫn duy trì vẻ mặt lạnh băng, thậm chí còn có chút tàn nhẫn: “Đã nói em đừng trốn mà em vẫn trốn, bây giờ em đã hài lòng chưa? Có thấy kích thích không? Đêm nay anh con mẹ nó nên mặc em chết.”

Tần Qua rơi nước mắt: “Lâm Hi Liệt... Em... Em đã biết...”

90. Chương 90

CHƯƠNG 90

“Em sẽ không bao giờ chạy nữa... Vĩnh viễn không bao giờ... Chỉ ở bên cạnh anh...” Tần Qua nước mắt lã chã, nức nở nói không nên câu.

Lâm Hi Liệt yên lặng một lúc lâu sau mới phát tay với bác sĩ: “Cậu lên phía trước đi.”

“Liệt ca, vậy giải phẫu...” Mới khởi trùng được một nửa thôi mà.

“Để sau đi.”

Bác sĩ thu dọn hộp thuốc, ra phía trước ngồi. Lâm Hi Liệt ấn nút nâng tấm ngăn cách lên, khoang ghế sau hình thành một không gian kín.

Tần Qua vẫn còn khóc, hấn đưa tay thay cậu gạt nước mắt, nhưng càng lau càng rơi nhiều.

Tần Qua chạy trốn khiến hấn tức giận không kiềm chế được. Nhưng chỉ sau một thời gian không tìm được người, trong lòng hấn đã hoảng loạn. Khi nhận điện thoại của Tô Diêu, hấn cảm thấy vừa vội vừa giận vừa lo lắng. Cứ như vậy cho đến khi không chế được toàn bộ cục diện, hấn vẫn không thể bình tâm. Nhưng rồi chỉ một câu “Em đã biết” của Tần Qua đã khiến tất cả tức giận trong lòng hấn đột nhiên tan biến.

Kỳ thật, hấn đâu có gì phải tức giận? Có thể cứu được Tần Qua khỏe mạnh trở về, hấn nên cảm ơn trời đất. Huống chi, lần này là việc nhà hấn, là thù hận giữa hấn và mẹ con Tô Diêu Lâm Trinh liên lụy đến Tần Qua, hại cậu phải chịu nhiều đau khổ vô cớ như vậy.

“Xin lỗi... Em... Em không hề biết... Cái tin nhắn chia tay kia... Là ba giả mạo em gửi đi... Còn Phạm Hi Văn... Là hấn thuốc anh...”

Người kia khẽ vuốt ve mặt cậu: “Là vậy sao. Biết thì tốt rồi.”

“? ...” Tần Qua kinh ngạc, ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt. Như thế còn... tốt?

Hấn dịu dàng vuốt tóc cậu: “Lúc ấy anh tưởng là em gửi. Đã nghĩ vô luận thế nào em cũng không muốn gặp anh nữa.”

“A...”

Lâm Hi Liệt đưa tay ôm lấy Tần Qua, đặt cậu ngồi lên người mình. Tần Qua lập tức tựa quây: “Đùi anh bị thương...”

“Biết bị thương em mới không dám lộn xộn.”

Tần Qua lập tức dừng lại, ngoan ngoãn ngồi yên. Bị người kia cúi đầu nhìn hồi lâu, trong lòng cảm xúc bất đầu tuôn trào, nhịn không được vươn tay ôm cổ hấn, chôn mặt vào hõm vai hấn.

“Anh... Anh sao từ đầu tới cuối không nói rõ cho em biết, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào...”

Người kia thở dài: “Sao phải biết?”

Tần Qua nhịn không được đánh hấn một cái: “Anh không nói em sẽ không về với anh.”

Người kia “hừ” một tiếng, chậm rãi kể: “Lúc từ H đảo trở về, ông già nhà anh nhận được một cái đĩa, bên trong là toàn bộ chứng cứ chúng ta quen nhau. Ý ông già muốn anh chia tay với em, nếu không cái địa vị người nối nghiệp của anh sẽ khó giữ được. Anh không thể chia tay với em, cũng không thể bỏ vị trí kia. Tuy mẹ anh trước khi ra đi đã nói với anh chỉ cần anh sống vui vẻ thì thế nào cũng được, nhưng anh là đàn ông, những lời ấy anh không theo được.”

“Sau đó anh gửi tin nhắn cho em, nói sắp tới anh không thể đến tìm em, cho dù em nghe thấy gì, nhìn thấy gì, chỉ cần không phải chính miệng anh nói ra thì em không được tin. Lúc ấy em, hiện tại xem ra phải nói là cha em, hồi âm một câu ‘Được’.”

“Từ đó anh bắt đầu giả vờ hện hò với Phạm Hi Văn. Tối anh ngủ tại nhà hấn cũng chỉ nằm ở phòng khách xem TV một đêm. Còn việc phóng viên chụp ảnh, anh là ông chủ Long Đằng phóng viên tất nhiên là do anh sắp xếp, tiêu đề tin tức hôm ấy cũng do anh chỉ thị. Mục đích là để cho ông già thấy, anh đã làm theo những gì ông ta muốn, chia tay với em, tìm một minh tinh tùy tiện vui đùa một chút.”

“Nhưng sau đó anh nhận được tin nhắn chia tay của em. Khi ấy anh đã nghĩ ngờ có phải em hay không, nhưng gọi điện thoại thì không ai bắt. Anh đến trường tìm em, thầy giáo nói em mấy ngày nay không đi học; đến nhà em tìm em thì quản gia lại nói em không muốn gặp anh, cũng không cho anh vào. Trong lúc đó anh thực sự rất lo lắng, nhưng không sao liên lạc được với em.”

“Mấy ngày đó anh không làm được chuyện gì cả, chỉ có thể uống rượu giải sầu thế nên tên Phạm Hi Văn kia mới nắm được cơ hội, tiếp theo là bị em bắt gặp ... như thế. Sau khi anh tỉnh táo lại mới nhìn thấy mặt dây chuyền và đồng hồ em ném ở cửa. Lúc đó anh biết, mặc kệ cái tin nhắn kia là thật hay giả, cũng không có ý nghĩa gì nữa.”

“Vài ngày sau cha em hẹn anh để trả lại di động rồi nói em cực kì đau lòng, quyết định đi Mỹ du học, còn nói thêm anh đừng đến quấy rầy em. Với địa vị năng lực lúc đó của anh, cho dù cố chấp giữ em lại cũng vô dụng, huống chi em đã nói chia tay. Trước khi em đi anh thật sự không cách nào nhìn được mới ôm em một lần. Tất cả mọi chuyện cơ bản là như vậy.”

Lâm Hi Liệt nói đến đây, Tần Qua lại một lần nữa khóc không thành tiếng. Quần áo hắn bị cậu nắm chặt đến nhăn nheo, ướt đẫm nước mắt.

Cậu không thể tưởng tượng được lúc Lâm Hi Liệt đang chịu đựng áp lực từ mọi phía mà nhận được tin nhắn chia tay của cậu thì có tâm trạng như thế nào, khi hắn tìm cậu mọi nơi không thấy, khi hắn biết cậu “không muốn gặp” sẽ cảm thấy ra sao. Đêm hôm đó trong lúc vừa che mắt vừa ôm cậu, hắn đau khổ nhường nào. Cả khi đeo dây chuyền nhẫn kim cương cho cậu, còn bị cậu giật xuống ném vào xe, hắn sẽ tuyệt vọng bao nhiêu.

Chỉ nghĩ lại thôi cậu đã thấy khổ sở đến thở không nổi, nước mắt lại rơi tí tách không ngừng.

“Anh... Anh tại sao không giải thích với em? ...”

“Giải thích cái gì? Cho dù Phạm Hi Văn có hạ thuốc hay không, thì chuyện hắn khẩu giao cho anh cũng là thật, không có gì để giải thích cả.”

“Sao lại không có gì để giải thích? Cách biệt bao lâu nay... Em đã hiểu lắm anh...”

“Nếu anh như vậy sẽ chỉ là lấy cớ thôi. Không khống chế được chính là không khống chế được. Cho dù anh cố chấp muốn giải thích, em sẽ chỉ nghĩ rằng anh đang bao biện, cố đổ trách nhiệm lên người Phạm Hi Văn.”

“Vậy... Vậy tại sao anh không trực tiếp hỏi em, lúc trước em đã đáp ứng anh dù có chuyện gì xảy ra cũng phải nghe chính miệng anh nói mới tin, nhưng lúc sau lại nói muốn chia tay?”

“Cho dù em thật sự có ý định như vậy, anh cũng không có tư cách đến chất vấn em. Tất cả đều do anh không có đủ năng lực. Huống chi, khi có cơ hội gặp em rồi thì chuyện anh ngoại tình đã là sự thật, anh càng không có tư cách.”

“Anh... anh biết em hiểu lắm? Anh thật xấu xa... khiến em đau khổ lâu như thế...”

Người kia xoa đầu, vỗ lưng cậu: “Chính anh cũng không biết lúc đó em có thật sự muốn chia tay với anh hay không. Ngay cả việc theo đuổi em một lần nữa, anh cũng không đủ tự tin.”

“Anh... anh không phải rất bá đạo sao, sao lại không tự tin...”

Người kia cười khổ: “Đây là đối với người khác, đối với em sao anh dám vậy. Bị em cự tuyệt một lần rồi, tự tin cũng ít dần đi. Bây giờ không còn chút nào.”

“Nói dối! Anh còn giam lỏng em...”

“Đó đều là hồ giấy thôi. Em không cần anh, anh không còn biện pháp nào khác nên mới giữ em lại rồi từ từ xin em tha thứ.”

Tần Qua vừa khóc vừa cười, không thể nói tiếp. Cậu khẽ đắm vào bả vai hắn. Nước mắt lạnh lạnh rơi xuống cổ chảy vào ngực người kia.

Lâm Hi Liệt dịu dàng vuốt ve đầu tay Phạm Hi Văn đánh còn lưu trên mặt cậu trong chốc lát rồi nâng cằm cậu lên hôn. Môi cánh hoa vẫn mềm nhũn như quả đông lạnh nhưng lại có hương vị mặn mặn sít sít. Ngay cả như thế, hai người vẫn cảm thấy nụ hôn sau khi tất cả hiểu lầm được sáng tỏ có hương vị thật ngọt ngào, tựa như sau cơn mưa trời lại sáng.

Người kia rời khỏi miệng cậu, liếm đi từng giọt nước mắt trên mặt cậu, cuối cùng men theo hàm dưới gầy nhỏ của cậu, mút cái cổ mảnh khảnh.

Quần áo Tần Qua bị cởi ra ném qua một bên, lộ ra thân thể trắng nõn. Dưới ánh nắng xuyên qua cửa sổ da thịt càng thêm trơn bóng, thân thể hiện càng thêm cân xứng xinh đẹp.

“Không... Đừng... Người bên ngoài sẽ nhìn thấy...”

“Loại kính này bên ngoài không nhìn vào được.”

“VẬY... VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC... CHỜ... CHỜ VỀ NHÀ ĐÃ...”

“Anh đợi không kịp.”

91. Chương 91

CHƯƠNG 91

Lâm Hi Liệt vừa kéo dài lời tâm tình, vừa lấy tay vuốt ve tấm lưng mềm nhũn của cậu, men theo cột sống, từ từ trượt vào khe phía dưới. Thân thể Tần Qua giật nảy, lập tức đẩy cái đầu dúi vào định hôn ngực cậu.

“Không muốn... Không muốn...”

Lâm Hi Liệt bất mãn nói: “Ông xã em đã bị thương như vậy, em còn muốn cự tuyệt?...”

Tần Qua lập tức trừng mắt: “Chính vì anh bị thương nên mới không được! Nhích tới nhích lui lỡ làm vết thương nặng thêm thì sao! Nhanh gọi bác sĩ tới lấy đạn ra trước!” Dứt lời cậu xoay người trượt khỏi đùi người.

Hai tay người kia tức thì khóa chặt thắt lưng cậu lại, ngậm vành tai cậu ậm ờ thăm thì: “Nơi đó của anh cứng lên rồi, để người khác nhìn thấy ngại lắm.” nói xong liền đâm Tần Qua một cái.

Cách hai tầng vải cũng có thể cảm nhận được độ cứng cùng nhiệt độ của vật lớn đang vận sức chờ hành sự kia. Mặt Tần Qua thoát cái đỏ ửng, vừa tức vừa thẹn nói: “Mới thoát chết xong mà anh chỉ biết nghĩ đến loại chuyện này! Trong đầu anh không còn gì khác à!”

“Có chứ...” Lâm Hi Liệt chậm rãi mơn trớn mỗi tác da thịt trên cơ thể cậu, mút vào cái cổ trắng nõn không ngừng né tránh của cậu, “Ví dụ như anh đang nghĩ đến phần ngực, lưng, đầu nhũ em, hai cái đùi sổng chết kẹp lấy anh, tiểu huyết gút gao hút anh không để anh ra...”

Người kia ăn nói hạ lưu đến mức khiến người Tần Qua bồng chốc bừng lên cảm giác tê dại mãnh liệt, giống như hấn đang thật sự chạm tay đến những vị trí đó vậy. Ngay cả phía dưới của cậu cũng mất khống chế mà cương lên, nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ bị ăn luôn trên xe mất... Không được, trên người hấn đang bị thương, dù hấn không kiềm chế được thì cậu cũng không thể đồng ý...

Tần Qua hoảng loạn đánh vào đầu người kia: “Khốn nạn... anh buông tay ra!”

Lần đầu tiên Lâm Hi Liệt bị đánh vào đầu, lúc này hấn mới bất đắc dĩ buông ra: “Bây giờ em là lớn nhất rồi... Còn anh một chút địa vị cũng không có...”

Tần Qua vội vàng từ trên người hấn bò xuống, một bên nghe hấn rầu rĩ, một bên cảm quần áo vội vã mặc vào. Sau khi chỉnh tề rồi mới liếc người kia một cái, cậu thấy hấn đang nhắm mắt, trên trán mồ hôi chảy thành giọt, dường như vô cùng khó chịu.

Tần Qua bất an đưa tay giúp hấn quạt mồ hôi, khấn trương hỏi: “Anh đau lắm phải không? Mau gọi bác sĩ đến xem đi!” Sớm biết vậy cậu sẽ không hỏi hấn nhiều như thế, sức khỏe của hấn vẫn quan trọng hơn...

Lâm Hi Liệt bất chợt mở mắt ra, túm tay người yêu đặt lên môi hôn: “Đúng vậy, rất đau, tưởng đau mà không được giải thoát chính là như vậy.”

Tần Qua sững sờ sau mới hiểu được hấn nói “đau” là chỉ nơi đó, lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Đang muốn rút mạnh tay về, người kia bỗng nhiên nhăn mày hỏi: “Ngón tay em bị sao vậy?”

“Sao? ...”

Hấn nhíu mày càng chặt hơn: “Ngón tay.”

Tần Qua lúc này mới nhớ ra: “À... Em muốn thử xem có thể cắt đứt dây thừng chạy trốn được không...”

“Tô Diêu không nói cho em biết bà ta bắt cóc em là để dụ anh sao?”

“Có nói ...”

“Vậy sao em còn...?!”

“...” Tần Qua định trả lời, nếu cậu trốn thành công thì hẳn sẽ không phải gặp nguy hiểm, nhưng nhìn đến ánh mắt đang tối đi của hắn, lời nói đến miệng lại nuốt xuống.

“Sau này còn gặp tình huống này... Hừ, anh đang nói cái gì vậy. Tóm lại là sau này có xảy ra chuyện gì cũng phải chờ anh tới cứu. Đừng có chạy lung tung. Dựa vào thân phận địa vị của em bình thường bọn cướp sẽ không dám động đến, nhưng nếu em chọc giận chúng nó không chừng sẽ rắc rối hơn đây. Nhớ kĩ chưa? Mà anh nhớ những lời này trước kia đã nói với em rồi?”

“Vâng... em nhớ kĩ...”

Mắt Tần Qua bắt đầu ẩm ướt. Người kia nhăn mặt nhăn mày tròng cựa một hồi lâu rồi há miệng ngậm ngón tay cậu vào.

“Đừng... bắn...” Tần Qua liều mạng muốn rút ngón tay về, nhưng người kia nắm rất chặt. Hắn mút ngón tay cậu đến sạch sẽ rồi mới buông ra sau đó lấy băng cá nhân từ ngăn bên cạnh dán lên.

Tần Qua cảm thấy mình lại sắp khóc rồi.

Người đàn ông này thật sự bản lĩnh, ở bên cạnh cậu cũng làm cho cậu khóc, không ở bên cạnh cũng có thể khiến cậu khóc. Dịu dàng cũng làm cậu khóc, bá đạo cũng làm cậu khóc.

Hắn cẩn thận quan sát trong chốc lát rồi nói: “Để bác sĩ kiểm tra xem, chẳng may bị nhiễm trùng thì phiền phức lắm.”

“Không cần đâu... Vết thương nhỏ này không là gì hết... anh nhanh kêu bác sĩ lấy viên đạn ra cho anh đã... Em thực sự rất lo lắng...”

Người kia sờ mặt cậu, bỗng nhiên Tần Qua nói không được nữa.

“Trên xe rất dễ bị xóc nảy, lấy ra bây giờ không ổn.”

“... Thực xin lỗi... Em... Em không nên...”

“Không sao, không sao” người kia lau nước mắt cho cậu, “Nói xin lỗi phải là anh. Chuyện trong nhà của anh với Tô Diêu đã khiến em bị liên lụy.”

“...” Tần Qua lắc đầu.

“Em đã làm rất tốt. Em đẩy Phạm Hi Văn ngã đã tạo cơ hội cho anh. Thực thông minh, cũng thực dũng cảm.”

Lâm Hi Liệt mặc kệ vết thương của chính mình nhưng móng tay cậu chỉ bị rạn nứt một chút, hắn đã khấn trương vô cùng. Chuyện đã qua, hắn đều ôm hết trách nhiệm.

Cậu nợ người này quá nhiều rồi. Cậu muốn đền đáp lại hắn.

Cậu không muốn để hắn cảm thấy tình yêu của mình không được hồi báo. Cậu muốn cho hắn biết, cậu thật sự yêu hắn vô cùng, sẵn sàng tình nguyện vì hắn làm một chuyện gì đó.

Tần Qua không nói được nữa, trước mắt cậu lại mịt mờ hơi sương. Cúi đầu nhìn vị trí kia của hắn vẫn đang dựng lên, hẳn là rất khó chịu. Khoảng thời gian chia tay với hắn, cậu cũng đã cảm nhận được khát vọng được người yêu an ủi.

Trong đầu Tần Qua bỗng nhiên nảy ra một ý định, ngay cả chính cậu cũng bị hù sợ. Người kia đã vì cậu làm nhiều lần như thế, lòng mày còn chẳng nhăn lấy một lần, cậu cũng nên... Với lại, Phạm Hi Văn từng làm vậy cho hắn rồi. Bỗng nhiên cậu cũng muốn tự mình làm, bao lần lần Phạm Hi Văn làm, như máy tính có thể thay thế các file cùng tên, như làm vậy mới có thể xóa đi dấu vết của Phạm Hi Văn.

Không gian của chiếc xe Cadillac này rất lớn, chắc cũng đủ rộng để thực hiện kế hoạch này. Trái tim Tần Qua đập bình bịch, hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí. Từ trên ghế da quỳ xuống sàn xe, cậu run rẩy vươn tay ra muốn cởi khóa quần tây của Lâm Hi Liệt.

Nhưng hắn bắt được tay cậu: “Em làm gì vậy?”

Tần Qua không nói được “khẩu giao cho anh”, đành đỏ mặt tránh tay hắn ra, kéo khóa xuống. Khi ngón tay đụng vào chỗ nóng như lửa kia, tựa như sắp bị thiêu cháy.

Cậu chậm chạp kéo quần lót người kia xuống. Thứ phồng lên sau lớp vải kia lập tức bật ra, thô dài đậm màu, mạch máu xanh tím nổi lên rõ ràng hơn bao giờ hết. Cậu chưa bao giờ nhìn thẳng vào hung khí của hắn gần như thế. Hình ảnh trước mắt đánh sâu vào thị giác làm chân Tần Qua mềm nhũn. Nơi này của Lâm Hi Liệt... rõ ràng lớn như vậy... sao có thể... đi vào trong thân thể cậu? ... Chỉ tưởng tượng một chút thôi đã khiến da đầu cậu run lên. Minh thật sự có thể ngậm được thứ này sao? ...

Tần Qua chột dạ, luống cuống cảm phần gốc, lập tức nghe thấy tiếng người kia thở hổn hển.

Cậu vừa mới nhắm mắt lại chuẩn bị đem đầu đỉnh nhét vào miệng, hàm dưới đã bị nắm lấy, giọng nói trầm thấp của người kia truyền đến: “Em muốn làm gì?”

“Em... Em không muốn để anh khó chịu...”

92. Chương 92

CHƯƠNG 92

“Cho nên? ...”

Ngón tay người kia vuốt ve chiếc cảm gầy nhỏ của cậu.

Tần Qua cúi đầu không dám nói. Đâu giống hắn, cậu sao có thể dễ dàng nói ra cái từ “khẩu giao” kia.

“Em bị cái gì kích thích vậy? Hửm?”

Tần Qua đỏ mặt lắc đầu.

Người kia luồn hai tay qua nách cậu, thoải mái nhấc cậu ôm lên đùi.”Đừng làm chuyện này. Anh không nỡ.”

Lời nói của hắn khiến con tim cậu rung động: “Nhưng... Nhưng mà anh đã làm cho em nhiều lần rồi...”

“Anh là anh, em là em. Đâu giống nhau.” Cậu là báu vật hắn nâng niu trong tay, sao có thể để cậu làm loại chuyện này.

“Có gì không giống... Phạm Hi Văn cũng...”

Lâm Hi Liệt ngắt lời cậu: “Em không cần phải lấy lòng anh kiểu đấy. Em chỉ cần để anh cưng chiều là được.”

“... Vậy... Em dùng tay...” Tần Qua nói, bất chước động tác hắn từng làm với cậu, cầm lưỡi dao lớn của hắn ma xát từ trên xuống dưới. Vật được cậu bao trong lòng bàn tay lập tức bành trướng cứng lên, nóng như sắt rèn. Tần Qua sắp không cầm nổi nữa.

Lâm Hi Liệt kêu lên một tiếng khó chịu, cúi đầu chặn môi Tần Qua, kéo bàn tay đang cố gắng di chuyển của cậu ra, đặt lên ngực.

“Đừng làm nữa, vô dụng thôi.” Người kia hôn mặt cậu, “Không xuyên vào nơi đó của em, anh sẽ không thể cao trào được. Cho nên đừng thử.”

Tần Qua nghe vậy cả người chấn động, không hiểu sao cảm xúc dâng trào.

Tuy rằng biết lời này của hắn hơn nửa chỉ là nói giỡn, nhưng trong lòng cậu lại ngọt ngào vô cùng.

Cậu thích Lâm Hi Liệt ngẫu nhiên kiềm chế nhần nại trước cậu, thích hấn thỉnh thoảng nói lời hạ lưu như vậy để lừa cậu. Tất thấy đều khiến cậu cảm thấy mình đối với hấn rất quan trọng rất đặc biệt.

Tần Qua vòng tay quanh cổ người kia, chôn mặt trước ngực hấn rồi nhắm mắt lại.

Không làm tình, chỉ ôm nhau như thế này thôi, cũng thực ngọt ngào, thực vui vẻ.

Người kia ôm lấy thắt lưng cậu, vuốt ve tóc cậu cưng chiều nói: “Nói làm trên xe thì em không chịu. Đã không chịu thì thôi, lại còn muốn làm cái chuyện đó. Thật không hiểu em nghĩ gì nữa.”

Tần Qua nghe hấn không kiên nhẫn trách móc, khoe miệng hơi cong lên, sau đó ghé vào trong ***g ngực ai kia yên bình ngủ.

Nắng chiều phủ lên người ấm áp dào dạt, Tần Qua chậm rãi mở mắt. Bây giờ là chạng vạng tối.

Chiếc xe đã sớm chạy đến biệt thự vịnh Nước Cạn, còn đang đậu trong sân.

Lúc này Tần Qua đã hoàn toàn tỉnh táo, nhận ra mình đã ngủ hơn hai tiếng. Cậu vội vàng ngồi dậy. Tay phải người kia đang ôm cậu, tay trái cầm PDA.

“Anh... sao anh không gọi em dậy?”

“Hôm nay xảy ra nhiều chuyện, anh thấy em buồn ngủ nên muốn để em ngủ nhiều thêm một lát.” Hấn vốn không muốn đánh thức người yêu dậy, nhưng tình trạng thân thể hấn hiện tại không cho phép hấn bế cậu lên giường được. Và dĩ nhiên hấn cũng không muốn mượn tay ai khác.

“Vậy... Vậy viên đạn được lấy ra chưa?”

“Lấy rồi.”

“! ...Lúc nào?”

“Lúc em đang ngủ.”

“Anh! Sao cả việc như vậy anh cũng không đánh thức em?!” Tần Qua thực sự tức giận, quay đầu kiểm tra cẳng chân người kia. Vết thương quả thật đã được buộc băng vải trắng, loáng thoáng còn thấy vết máu rỉ ra.

Tần Qua mở cửa nhảy xuống. Xung quanh một loạt bác sĩ và cảnh vệ đã đứng sẵn, bên cạnh còn có xe lăn. Văn Thanh cùng cảnh vệ hợp lực nâng Lâm Hi Liệt xuống đặt lên xe lăn. Tần Qua vừa thấy chân hấn có vẻ như không thể cử động, khẩn trương đến độ sắp khóc lên: “Anh ấy có thể bị tàn phế hay không?”

“Xin yên tâm, Tần thiếu gia.” Bác sĩ đẩy mắt kính, “Hiện tại điều kiện chữa trị rất tốt. Viên đạn không trúng nơi quan trọng nào, hơn nữa đã được lấy ra. Chỉ cần nghỉ ngơi mấy tháng, rồi làm phục hồi chức năng là ổn thôi. Với thể chất của Liệt ca, so với người bình thường sẽ mau khỏe hơn.”

Tần Qua bán tín bán nghi.

Bác sĩ tiếp tục nghiêm túc dặn dò: “Và để mau chóng hồi phục, trong khoảng thời gian này cả hai cố gắng không nên ‘vận động kịch liệt’.”

Tần Qua cảm thấy phiền mắt kính bác sĩ như lóe sáng.

“Này.” Lâm Hi Liệt cuối cùng cũng lên tiếng, “Ta vào thôi.”

Biệt thự cao cấp trị giá mấy trăm ngàn quả thật tiện nghi. Cầu thang không chỉ sang trọng, còn có một con đường nhỏ dành riêng cho xe lăn ra vào, bên trong cũng trang bị một thang máy loại nhỏ. Tần Qua đẩy Lâm Hi Liệt lên phòng ngủ lầu ba. Người kia muốn tắm rửa, mà miệng vết thương không thể dính nước, Tần Qua phải giúp hấn cởi quần áo, lấy một chiếc ghế nhỏ cho hấn ngồi dưới thẳng chân, rồi dùng túi ni-lông che miệng vết thương. Lâm Hi Liệt mị mắt nhìn người yêu bé nhỏ tất tả chuẩn bị. Cậu thử nước vòi hoa sen, mở tủ kính loay hoay tìm dầu gội đầu, bông tắm. Còn hấn thì nhàn nhã biết bao.

Là người bị thương quả nhiên được đãi ngộ chu đáo nhất. Lâm Hi Liệt thậm thở một hơi trong lòng. Tuy rằng bị thương không phải hẳn tự nguyện, nhưng nhận được sự chăm sóc này thì thật đáng giá.

Người yêu bé nhỏ cẩn thận làm ướt tóc hắn rồi đổ dầu gội. Đôi tay bắt đầu tỉ mỉ xoa bóp. Lâm Hi Liệt nhìn người yêu bé nhỏ trong gương đang mân miêng, biểu tình so với lúc giải toán còn tập trung hơn.

Hắn luôn cảm thấy người yêu của hắn bảy năm qua dường như không lớn thêm chút nào. Cũng phải thôi, trong mắt hắn, cậu vốn sẽ không bao giờ lớn lên.

Bỗng nhiên Lâm Hi Liệt nảy ra một ý tưởng xấu xa: “Này, em đã cởi hết quần áo của anh ra rồi, vậy sao em không cởi?”

“Hả?” Người yêu bé nhỏ khựng lại một chút, “Anh muốn tắm rửa, đương nhiên phải cởi quần áo rồi.”

“Em cũng cởi đi, cởi ra cùng nhau tắm.”

“Đừng lộn xộn, anh là người bệnh, em tắm cho anh trước.”

“Người bệnh là lớn nhất, lời người bệnh em có nghe không hả?”

Tần Qua nghe vậy đành chịu thua, liền đơn giản cởi hết quần áo, chỉ chừa lại quần lót rồi tiếp tục gội đầu cho người kia.

“Đứng trước mặt anh đi.”

“...”

“Có nghe không?”

Tần Qua bất đắc dĩ di chuyển lên phía trước. Người kia để cậu đứng giữa hai chân hắn. Da thịt trắng nõn trần trụi lập tức lộ ra trước mặt. Ánh mắt trắng trợn của hắn làm toàn thân cậu nóng lên.

“Chúng ta thế này cứ như khách hàng lưu manh đùa giỡn em gái tiệm uốn tóc nhỉ?”

Người kia ác ý trêu đùa, tay vuốt ve bụng dưới đã hơi đứng lên của cậu.

“Anh nói lung tung gì vậy... Ừm! ...”

Hắn chỉ tùy tiện sờ đã khiến cậu cương. Hai chân cậu nhũn ra, lực tay gội đầu cũng càng ngày càng nhẹ.

“Tiếp tục tắm nào.”

“Anh! ... A...”

Người kia một bên nhắc nhở cậu chuyên tâm, một bên vói tay vào đùa bỡn hai tiểu cầu. Cuối cùng hắn thẳng tay lột nốt quần lót của cậu, đem mũi nhọn đã rỉ ra chất lỏng ngấm vào miệng.

“A! ... A! ...” Tần Qua lập tức buông súng đầu hàng. Người kia vừa liếm vừa mút lại phun ra nuốt vào khiến cậu gần như không đứng thẳng được, chỉ có thể dùng hai tay kéo tóc hắn. Lâm Hi Liệt sử dụng kỹ xảo thuần thực mà dùng khoang miệng đè ép tính cự của cậu. Tay kia cũng cực độ sắc tình vuốt ve cái mông trắng nõn của Tần Qua. Đầu ngón tay thỉnh thoảng chọt nông chọt sâu mà đâm vào u huyệt, kích thích cả người Tần Qua run rẩy, rên rỉ liên tục, làm sao lo nổi chuyện gội đầu cho hắn nữa, không mềm nhũn trong ngực hắn đã tốt lắm rồi.

“Ô... Muốn... Muốn ra ... A! ...”

Người kia nhẹ nhàng hút một cái, cậu không thể chống cự mà tiết ra.

“Em kêu thật dễ nghe.”

“Um...” Tần Qua mới vừa phóng thích, chất lỏng đã bị người kia nuốt sạch không chừa một giọt. Cậu miễn cưỡng đứng thẳng, ôm cổ hắn thở hổn hển. Người kia trấn an vỗ lưng và mông cậu.

“Anh có nên ghi âm tiếng rên phóng túng của em làm chuông báo thức không nhỉ, như vậy vừa nghe em kêu anh sẽ tỉnh luôn.”

“Đáng... Đáng ghét...”

Tần Qua biết người này lại đùa giỡn. Hắn vốn ngủ tương đối tỉnh, chút động tĩnh cũng có thể khiến hắn thức chứ đừng nói là tiếng chuông. Bên hắn lâu như vậy, hiếm khi cậu đã tỉnh mà hắn còn đang ngủ.

“Nào, tiếp tục tắm thôi.” Người kia cười nói.

Tần Qua miễn cưỡng bình tĩnh lại. Đôi mắt cậu đỏ hồng trừng một cái rồi lấy vôi hoa sen rửa sạch bọt trên đầu hắn.

93. Chương 93

CHƯƠNG 93

Người kia vẫn không buông tha cậu. Không biết hắn từ chỗ nào lấy được thuốc bôi trơn, bóp một ít ra đầu ngón tay rồi luồn vào bí huyết đã hơi ẩm ướt của cậu.

Tần Qua vừa vội vừa tức: “Anh! Anh làm gì đấy?!” Đang gọi đầu mà vẫn còn lộn xộn... Rốt cuộc hắn có chút tự giác nào của người bệnh không? ...

Lâm Hi Liệt lắc bớt nước trên mặt, mở mắt nhìn cậu nói: “Lát nữa em sẽ phải tự mình ngồi lên di chuyển, anh giúp em bôi trơn một chút.”

Tần Qua trừng hắn: “Vì... Vì sao em phải tự ngồi lên di chuyển?”

“Anh bị thương mà, bác sĩ nói không thể vận động mạnh.”

Đây là logic gì? “Vậy... Vậy thì không cần làm a!...”

“Em nhẫn tâm nhìn anh dục hỏa đốt người, một chút cũng không giúp đỡ sao?”

“...” Lời này xảo quyệt như thế, cậu mà không giúp sẽ trở thành một người nhẫn tâm, không thể không chấp nhận.

Người kia cúi đầu, tóc rũ xuống, từng giọt nước lăn trên mặt, đôi lông mi rậm dài còn dính bọt nước tinh mịn, cả khuôn mặt gợi cảm khó tả. Tần Qua nhìn thôi cũng có chút nóng lên.

Hắn là người cầu hoan, có thể nói rằng ở thế bất lợi.

Thành phố A bao nhiêu người muốn trèo lên giường hắn, muốn làm tình với hắn, muốn được hắn ôm ấp. Nhưng chỉ duy nhất mình cậu, là người hắn muốn làm tình, là người hắn muốn âu yếm.

Nghĩ đến đây, Tần Qua không thể bình tĩnh thêm nữa. Cậu cũng không nên nhắc nhở, sẽ thành được voi đòi tiên mất.

“Vậy... Anh còn muốn tắm nữa không?”

“Hử? ...” Giọng Tần Qua quá nhỏ, Lâm Hi Liệt nghe không rõ.

Tần Qua ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, lớn tiếng hơn một chút: “Em nói là... Anh... có muốn tiếp tục tắm rửa không?”

Người kia cầm dầu bôi trơn trên mặt đất lên đổ đầy vào lòng bàn tay, nói: “Lại đây nào.”

Tần Qua cắn môi lại gần hơn, nhắm mắt vòng tay qua cổ người kia. Hắn vừa hôn lên cơ thể cậu, vừa đưa tay luồn vào quần áo bên trong. Ngón tay ra vào tiểu huyết phát ra tiếng nước “Ồm ọp ồm ọp”, *** mỹ tới cực điểm.

Một đầu ngón tay, hai đầu ngón tay rồi bốn đầu ngón tay.

“Ồ... A...” Cho dù chỉ có các ngón tay bắt chước tính cù rút ra xuyên vào, Tần Qua cũng sắp chịu không nổi nữa rồi. Hai chân đều ở phát run, cố gắng ôm người thật chặt. “Đủ... Đủ rồi...”

Người kia tạm ngừng, bỗng nhiên hơi thở trở nên nặng nề hơn, ngón tay rời khỏi thân thể cậu, lấy cái nạng bên cạnh chống vào rồi đứng lên.

Tần Qua dìu hần ra khỏi phòng tắm. Đỡ hần ngồi vào đầu giường xong, cậu kê thêm gối phía sau cho hần dựa sau đó thay hần cởi quần lót. Hung khí vĩ đại lập tức nhảy ra. Liếc mắt nhìn thôi tim cậu đã đập nhanh siêu tốc. Máu toàn thân dồn lên, lỗ tai nổ vang không thể nghe thấy gì nữa. Cậu nhỏ của hần thật sự... rất... Lát nữa cậu bắt buộc phải ngồi lên sao? ...

Lâm Hi Liệt thấy cậu đứng ngốc tại chỗ, vỗ vỗ đùi ý bảo: “Đi lên nào.”

“...” Tần Qua cảm thấy xấu hổ không chịu được. Chủ động ngồi lên thân hần lay động... Như vậy có bao nhiêu *** đáng...

“Em còn lè mè cái gì.” Người kia không kiên nhẫn vươn tay dễ dàng ôm lấy cậu, khiến cậu bất giác tách hai chân ra, khóa ngồi trên người hần.

Tần Qua nuốt nước miếng, tim đập như trống đánh. Bước tiếp theo... Nên... Nên làm gì?

“Tốt nhất là em nên ngồi chồm hổm, như vậy sẽ dễ di chuyển hơn.”

“...” Tần Qua đành phải nghe lời nâng thân thể lên, đổi thành tư thế ngồi chồm hổm. Như vậy giống như... có thể giảm bớt một phần sức nặng trên người hần... Nhưng... Thật sự muốn chính cậu chủ động lấy lòng hần sao? ...

“Nâng người lên một chút.”

“...”

Người kia tay phải nắm tính cụ, tay trái dìu thắt lưng Tần Qua, nhắm ngay tiểu huyết ấn xuống.

“Ừm...” Tần Qua nhắm mắt ngửa đầu lên. Cậu cảm thấy thứ vừa rắn vừa nóng ấy chậm rãi tách miệng tiểu huyết ứt át, đâm vào trong. Nhưng nó chỉ mới đi vào đầu đỉnh, Tần Qua đã cảm giác không thể ngồi xuống hơn nữa thứ kia của hần thật sự là... quá ...

“Ngoan, mỗi lần nâng lên rồi hạ xuống một chút.” Vẫn giọng điệu dụ dỗ ấy.

Tần Qua một bên lắc đầu, một bên liều mạng thở, muốn thả lỏng phía sau.

Bỗng nhiên Lâm Hi Liệt lấy tay nhẹ nhàng bóp chỗ yếu ớt kia của cậu, thừa dịp cậu thét lên nắm thắt lưng cậu ấn mạnh xuống. Tần Qua chỉ mới thả lỏng trong chốc lát đã bị hần bắt đè xuống, thân thể gần như bị xé rách. Cậu hét lên một tiếng, trong khoảnh khắc sức lực cả người đều tan biến, đổ ập lên thân người kia thở dốc.

Cả tính cụ đều đã vào, tuy vẫn thật miễn cưỡng... Tròng ruột phải chống đỡ đến cực hạn, trong cơ thể trường vô cùng, huyết thái dương giật giật đau đớn. Hung khí trong cơ thể cậu dường như còn muốn trướng thêm. Bên trong sắp bị tan chảy mất rồi.

“Hức... Thật... Thật là khó chịu...”

Người kia dùng một tay trấn an lưng cậu, một tay mát xa chỗ hai người mập hợp. Dần dần, nơi đó đã thích ứng được với tính cụ của hần, đau đớn từ từ thối lui. Ngón tay hần lướt trên người cậu mang đến khoái cảm rõ ràng, hậu huyết không tự chủ hút vào rồi lại buông lỏng.

Lâm Hi Liệt cắn lỗ tai cậu nỉ non: “Nơi đó của em bắt đầu hút anh rồi đấy.”

“Nói... Nói bậy...”

Chuyện đã đến nước này, xấu hổ cũng chẳng để làm gì. Tần Qua đỏ mặt, bám vai người kia, run rẩy chuyển động cơ thể, đùi dùng lực, nâng thân thể lên chút, rồi lại thả xuống. Toàn bộ tính cụ đều đi vào, đâm vào vách ruột, khiến cậu rên rỉ thành tiếng “ừm ừm”.

Bí huyết bị rút ra xuyên vào. Vách tường bên trong bị ma xát cảm giác thật tuyệt. Mỗi lần di chuyển khoái cảm khiến con người ta không thể dừng lại được. Người kia tựa hồ cũng rất hưởng thụ, biểu tình sáng khoái vô cùng. Tần Qua cố gắng hô hấp, nâng lên lại hạ xuống. Cứ như vậy khiến tính cụ hần luôn đâm vào một

điểm trong cơ thể, đâm đến mức cậu điên cuồng run rẩy, gần như co rút. Rên rỉ ngọt lịm không thể không chế mà bật ra, hòa cùng tiếng nước *** mỹ do tính cụ rút ra xuyên vào. Cậu đâu biết chính điều này sẽ càng làm người kia nổi điên.

Hắn vuốt ve thắt lưng mềm dẻo của cậu, ngất nhéo hai đầu nhũ phần hồng trước ngực cậu, đến khi hai đầu nhũ ấy đỏ lên, cứng rắn đứng thẳng.

“A...”

Tần Qua theo phản xạ mà nâng thắt lưng, hai điểm trước ngực càng thêm dựng đứng, tính cụ người kia có cơ hội được ngậm vào càng sâu.

“Cực cực, em muốn anh hút chỗ nào?” Lâm Hi Liệt xấu xa cười.

“Khốn nạn... Ô...” Tần Qua ngậm lệ trừng mắt nhìn cậu. Cậu là vì ai mới làm chuyện không biết xấu hổ thế này! Hắn còn muốn đùa giỡn cậu...

Người kia tà tà cười, thật sự ghé vào ngậm lấy còn dùng răng nanh nghiền nát đầu nhũ cậu. “Đừng... Không muốn... Hức!... Van cầu anh...” Cậu thật sự rất sợ... Đầu vú có thể bị cắn đứt hay không...

Cuối cùng hắn cũng tốt bụng không tiếp tục cắn nữa, đổi lại âu yếm bằng lưỡi, bên cạnh đó còn phối hợp cầm lấy tính cụ run rẩy đang rỉ ra chất lỏng trong suốt của cậu bao trong lòng bàn tay mà mạnh mẽ ma xát.

Đầu vú, tính cụ, hậu huyệt cậu đồng thời bị hắn kích thích mãnh liệt. Đôi mắt Tần Qua đỏ hoe, hoàn toàn không thể suy nghĩ. Cậu chỉ biết điên cuồng nâng lên lại điên cuồng ngồi xuống, đem chỗ nọ của người kia nuốt vào càng sâu, như sắp xuyên thủng cả người cậu. Hậu huyệt chảy ra chất lỏng dính ở bụng hắn. Mỗi lần cậu ngồi xuống đều có tiếng “lép nhép” *** mỹ phát ra.

“A... A! ... Không được... Em không được... Lâm Hi Liệt...”

Tần Qua rên rỉ đến mức miệng cũng không thể khép lại, nước bọt *** mỹ ven theo khóe miệng chảy xuống. Cậu vô thức cầu cứu người kia vậy mà hắn lại mê hoặc dụ dỗ cậu: “Không được cái gì. Em đang làm rất tốt, tiếp tục nào, thắt lưng nâng lên một chút, lúc xuống ngồi thì dùng lực một chút. Chính là như vậy, ngoan lắm, thực thông minh...”

“A! ... A! ...” Tần Qua liên tục rên rỉ, qua tai Lâm Hi Liệt tựa như tiếng trời. Da thịt trắng nõn phồng lên, khiêu khích đến cả người hắn nóng lên. Tần suất động tác của Tần Qua đối với hắn mà nói là quá chậm. Hắn hận không thể lập tức xoay người đè cậu ra giường làm cho tới khi cậu chết ngất mới thôi.

Thân thể không được thỏa mãn như ý. Vậy nên Lâm Hi Liệt ngoài miệng không cách nào nhịn được: “Kêu Ông xã đi.”

“... Ông xã...”

“Ông xã, em thích bị anh làm.”

“Ô...” Tần Qua lắc đầu, nhận thấy trong lời nói người kia có cái gì không đúng lắm, nhưng đầu cậu đã bện thành một khối rồi, không thể suy nghĩ được gì.

“Nói đi nào, ‘Ông xã, em thích bị anh làm.’” Thanh âm trầm thấp của Lâm Hi Liệt mê hoặc cậu, lại mạnh mẽ nhéo nơi yếu ớt của cậu.

“Ô... Ông xã... Em... Em thích bị anh làm...”

“Làm chết em đi.”

“...Làm chết em đi... A! ! !...”

Mồ hôi đầm đìa rơi xuống, chính Tần Qua cũng không biết mình vừa kêu lung tung cái gì. Trong đầu cậu chỉ có từng động chạm của người kia, cùng hưng khí đang tác quái trong cơ thể cậu.

“Được, anh sẽ làm chết em.”

Khóe mắt Lâm Hi Liệt đỏ ngầu, trên trán đầy mồ hôi, cuối cùng kiềm chế không được dụng lực phần eo; lúc người yêu bé nhỏ ngồi xuống liền đem tính cụ của mình mạnh mẽ đâm lên. Chân có nhói đau, hắn cũng đành vậy. Đối mặt với Tần Qua lý tính hắn luôn luôn bại trước cảm tính. Đâu còn thứ gì quan trọng hơn việc hung hăng yêu thương cục cưng bé nhỏ này chứ.

“Ô! Đừng! Không muốn! ... A! ! ! Em chịu không nổi nữa rồi, thật sự không được... Ông xã... Anh tha em đi mà...”

Cho dù Tần Qua có làm động tác *** dâng đến mấy, phát ra những câu nói gợi tình như thế nào, vẫn luôn xinh đẹp thuần khiết đến kinh người. Đó chính là vẻ đẹp nguyên thủy nhất khi cùng người mình yêu tứ chi giao triền. Da thịt tuyết trắng, đôi môi hồng diễm ướt át khẽ hé mở, vai gầy nhỏ, xương quai xanh hơi nhô ra, đầu nhũ anh đào, không một nơi nào không làm hắn phát điên. Hắn không thể chịu được nếu thân thể tuyệt vời này bị bất cứ thương tổn gì, hoặc trần trụi trước mặt bất cứ ai. Hắn hận không thể giam cùm thật chặt.

Động tác của Lâm Hi Liệt bắt đầu nhanh và mạnh mẽ hơn. Tần Qua cắn bản không theo kịp tiết tấu. Hai cái túi của hắn như cũng muốn chen vào. Làm sao cậu chống đỡ được. Thân thể đã liên tục di chuyển gần nửa giờ, gần như sắp xụi lơ rồi, nhưng vì muốn đưa người kia lên cao trào, Tần Qua cố nâng thân thể lên, lúc ngồi xuống bí huyết găng nút vào tính cụ của hắn.

Trong lúc hai người ra sức phối hợp, cuối cùng Tần Qua không nhịn được mà cao trào trước. Ngay sau đó người kia bị hút rồi phun ra dịch thể nóng rực vào trong thân thể cậu. Nóng đến mức cả người cậu run rẩy.

Tần Qua ngã lên người hắn thở hổn hển, đã kiệt sức đến nơi, thắt lưng đau như sắp đứt. Cậu không nghĩ tới việc chủ động kia sẽ mệt như vậy. Lúc trước người kia có thể làm nguyên một buổi tối, thực khó có thể tưởng tượng...

Tần Qua còn chưa ổn định hơi thở, người kia đã nâng hàm dưới cậu lên mút. Một nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng kéo dài qua đi, Lâm Hi Liệt ghé vào lỗ tai cậu thì thầm: “Nếu anh không bị thương, đêm nay tuyệt đối sẽ làm chết em.”

“...” Người Tần Qua run mạnh. Nghe hắn nói “Làm chết em” tim cậu lại đập càng nhanh. Người kia dùng cách yêu điên cuồng như vậy khiến cậu sinh ra cảm giác hận không thể bị hắn làm chết. Liệu suy nghĩ của hắn có giống cậu không...

“Chờ... Chờ thân thể anh khỏe lại... Thì...có thể...”

Tần Qua không biết mình đang nói gì. Cậu kể tiếp cậu chưa kịp nghĩ gì để nói đã bị người kia chặn lại.

“Đừng rồi bỏ anh.”

“...”

“Anh không chịu được.”

Nước mắt Tần Qua tuôn trào, lắc đầu nghẹn ngào nói: “Sau này sẽ không... Vĩnh viễn cũng sẽ không... Sẽ không rời khỏi anh...”

“Ừm.” Người kia ôm cậu vào lòng.

“Chỉ ... Chỉ ở bên cạnh anh... Không đi đâu hết...” Nhớ đến lời mấy ngày trước trong lúc làm tình bị hắn buộc thốt ra, cậu nói thêm một câu: “Chỉ thuộc về anh...”

“Được” Người kia ôm chặt cậu, nhẹ nhàng hôn lên tóc cậu rồi kéo chăn trùm lên hai người.

94. Chương 94

CHƯƠNG 94 PN1

Anh đã từng làm với người khác chưa?

Tần Qua nằm ngủ trong ***g ngực Lâm Hi Liệt bỗng nhiên tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên sau khi làm tình Lâm Hi Liệt không bế cậu đi tắm rửa, bởi vì hắn bị thương. Tính cụ của hắn còn để trong cơ thể cậu, bên dưới ẩm ướt một mảng làm cho cậu có chút khó chịu. Bất quá đây cũng không là gì, cậu không muốn bởi vì chút chuyện này mà đánh thức nam nhân. Ngày hôm qua hắn so với cậu còn mệt hơn, đi tìm cậu lại bị đánh còn trúng đạn ...

Biệt thự được xây ở trên một ngọn đồi hướng ra biển, mọi thanh âm yên lặng, chỉ có tiếng sóng từng trận xô vào bờ, ánh trăng nhu hòa gieo rắc vào phòng, gió biển thổi bay bức màn sa mỏng, thật không giống nhân gian.

Hôm nay cậu đi với Lâm Hi Liệt, tuyên bố với cha quyết định của cậu. Cha đồng ý hay không đã không còn quan trọng, nhưng bên Cổ Mộng sẽ ra sao cậu không biết, đối với Đàm Tấn cậu cũng cảm thấy có lỗi vô cùng. Việc này, để ngày mai rồi nói tiếp. Không có chuyện gì so với ở cùng người yêu quan trọng hơn.

Tâm tình như vậy trước đây chưa từng có. Nếu như không gặp được Lâm Hi Liệt, cậu không thể tưởng tượng mình bây giờ sẽ như thế nào. Kết hôn, sinh con, trải qua cuộc sống bình thản chán nản.

Tần Qua nhẹ nhàng nâng người dậy, vuốt ve mặt người yêu. Cái mũi cao thẳng, hốc mắt hãm sâu, lông mày anh tuấn, đôi môi mỏng, trải qua năm tháng phong sương đã mở ra khí chất cuồng ngạo thô bạo lúc tuổi trẻ không thềm che dấu, dần ông trưởng thành nội liễm lại đậm bạc. Tuy rằng mặt vì bị đánh có chút sưng, nhưng cậu vẫn là cảm thấy nhìn hoài không chán. Mọi người đều nói, người môi mỏng tàn nhẫn vô tình, cậu lại không cảm thấy vậy... Tuy rằng cái miệng này khi mở ra thường nói những lời hạ lưu và mệnh lệnh độc đoán, nhưng cậu cũng đã bắt đầu quen dần, đó là phong cách của hắn.

Tần Qua nhìn nhìn, cảm thấy trong lòng càng ngày càng mềm mại, cuối cùng nhịn không được chậm rãi cúi đầu xuống nhắm mắt lại, nhẹ nhàng điểm lên môi nam nhân một cái.

Môi hắn ... luôn lạnh lạnh như vậy... À... Ngoại trừ lúc làm cái chuyện kia...

Bỗng nhiên một cái gì đó ẩm áp ướt át linh hoạt duỗi vào trong miệng cậu, Tần Qua cả kinh, vừa muốn đứng dậy đã bị Lâm Hi Liệt kiềm lại. Lưỡi hắn ở trong miệng cậu trở mình quấy, đuối cái lưỡi cậu không chỗ tránh được, cuối cùng bị hắn cuốn lấy mút vào.

Kỹ thuật hôn của Lâm Hi Liệt thật sự rất cao siêu, Tần Qua bị hôn đến xụi lơ vô lực, lúc được nam nhân buông ra chỉ có thể nằm trong ngực hắn thở.

“Hơn nửa đêm còn làm gì đó? Hửm?” Lâm Hi Liệt xoa xoa tóc cậu, ánh mắt dịu dàng như ánh trăng.^^

“Không... Không có...”

Lâm Hi Liệt bắt được tay cậu đặt lên môi hôn: “Nửa đêm hôn trộm ông xã, bị anh bắt được còn không chịu nhận?”

“...” Tần Qua xấu hổ muốn chết, lần đầu tiên trộm hôn lại bị tóm được. Cậu nào biết được rằng lúc cậu tỉnh Lâm Hi Liệt cũng đã thức dậy luôn rồi, chỉ là giả bộ ngủ. (theo tớ biết thì anh nào cũng là cá heo hết, để một mắt canh người iu =)))

“Ừm... Xem ra anh xem thường em ... Thì ra em thường xuyên lén lút làm loại chuyện này. Có từng nghĩ đến anh rồi thủ *** không? Hửm?”

“Anh nói bậy cái gì vậy...” Tần Qua nổi nóng, muốn rút tay về lại bị Lâm Hi Liệt nắm lại.”Em sao có thể làm cái chuyện như vậy! ...”

“Có gì mà không thể. Lúc em còn đi du học, anh thì thường xuyên vừa nhớ em vừa thủ ***.”

“Gạt người...” Nam nhân lại bắt đầu hạ lưu...

“Không gạt em đâu. Nhớ tiếng rên rỉ thét chói tai của em, tưởng tượng bộ dáng em một bên tự mình sờ một bên thủ ***, miệng còn kêu ‘Ông xã làm chết em’...”

“Anh không được nói nữa!...” Tần Qua xấu hổ giận dữ không thể làm gì được, cảm thấy kinh sợ vật lớn trong cơ thể lại có dấu hiệu thức tỉnh.

Nam nhân hạ lưu mà chọc chọc cậu: “Thấy không, anh đâu có nói láo?”

“Đê tiện... Vô sỉ...”

Nam nhân phì cười, ***g ngực rung lên theo.”Được, không nói không nói.” Người yêu bé nhỏ da mặt mỏng chỉ đùa một chút đã xấu hổ, hắn thì lại đặc biệt thích trêu chọc.

Tần Qua biết nam nhân nói những lời này đều là nói đùa. Tính dục nam nhân thịnh vượng như vậy (ít nhất ở trước mặt cậu là vậy), một tuần không làm tình cậu cũng khó có thể tưởng tượng, sẽ không phải mỗi lần dục vọng đến đều tự mình giải quyết chứ? Người muốn lên giường với hắn nhiều như vậy, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng cậu biết, nam nhân hơn phân nửa sẽ cùng người khác... Chuyện này, ở trong lòng cậu vẫn là một khúc mắc. Cậu thừa nhận, cậu có tình cảm sạch sẽ.

Tần Qua do dự một chút, vẫn mở miệng hỏi: “Lâm Hi Liệt... Em hỏi anh một vấn đề, anh phải thành thật trả lời em...”

“Ừm? ...”

“Anh có... Có... từng làm với người khác hay không? ...”

Nam nhân chính khê vuốt tóc cậu: “Sao lại hỏi cái này?”

“Chỉ là... Chỉ là muốn biết...” Tay Tần Qua run nhẹ.

Cậu thật sự một chút lòng tin cũng không có.

Nếu nam nhân nói có, cậu phải làm sao thuyết phục mình đây? ...

“Anh nói không có, em nhất định sẽ không tin phải không.”

“...” Đây xem như... Thừa nhận sao...

“Lúc dục vọng dâng lên, sẽ áp chế trước một chút. Nếu như là thời gian lâu không phát tiết, sẽ đi tìm người khẩu giao. Nhưng anh không có ôm người khác. Chính là như vậy.”

“... Chỉ... Cái kia...thôi sao?”

“Ừm. Chỉ có khẩu giao.”

Tần Qua bỗng nhiên an tâm.

Lâm Hi Liệt luôn luôn không lừa cậu, chuyện gì có thì nói có, không có sẽ nói không.

Chỉ là khẩu giao, cậu đã cảm thấy rất tốt. Lấy thân phận địa vị của nam nhân, còn cố gắng vì cậu “Giữ mình”. Cậu cảm thấy như vậy như vậy đủ rồi, cậu không có lòng tham như vậy. Tuy rằng trong lòng vẫn là có khúc mắc nho nhỏ, cậu không muốn thừa nhận.

“Có phải bởi vì như vậy... Cho nên anh thường xuyên cho em... cho em...”

“Ừm. Có một chút.”

“...”

“Hiện tại em đã trở về, vậy thì chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.”

“? ...”

“Sau này anh chỉ làm với em” Lâm Hi Liệt siết chặt hai cánh tay, “Có thể em sẽ tương đối mệt.”

“...” Tần Qua gắt gao quay lại ôm lấy nam nhân, dán mặt lên ***g ngực ấm áp rộng lớn của hắn.”Một một chút... Không sao...”

Lâm Hi Liệt cười khê: “Hiện tại thì nói như thế, sau này xin anh nói ‘Không muốn nữa’, anh sẽ không để ý đâu.”

Tần Qua đập Lâm Hi Liệt một cái, hấn lại cười lớn một trận.

“Cũng đã mệt mỗi một ngày rồi, mau ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Hmm...”

Ở trong âu yếm mềm nhẹ của người yêu, Tần Qua chậm rãi đi ngủ.

Cậu bị chứng mất ngủ, lại không trị mà khỏi bệnh như thế.

Đi một vòng, cậu vẫn là về tới trong ***g ngực nam nhân.

Trước kia cậu có xem qua một ít lời khuyên trong tình yêu, đừng yêu quá sâu, như gần như xa là được, như vậy đối phương sẽ vẫn muốn theo đuổi, bởi vì tính người vốn mau chán. Cậu cũng muốn thử trên người Lâm Hi Liệt một lần, nhưng mà vừa thấy hấn lời khuyên gì đó đều quên hết. Có khi cậu cũng cảm thấy, yêu nam nhân như vậy có phải quá nguy hiểm hay không, rất không có tự tôn, nhưng sự thật là hấn chỉ nói vài ba câu tán tỉnh buồn nôn, thì cả người cậu đều mềm ra, trái tim giống như say ma túy, đầu óc hoàn toàn không thể tỉnh táo.

Quên đi quên đi... Mấy chuyện phức tạp đó, cậu cũng lo lắng không đến.

Nếu có một ngày, Lâm Hi Liệt không còn thích cậu ...Vây...Vây đến lúc đó rồi nói tiếp...

95. Chương 95

CHƯƠNG 95 PN2

Tần Qua mở mắt ra lần nữa, đã là buổi sáng. Buổi sáng mười giờ mặt trời sáng ngời lại nhu hòa, xuyên qua cửa sổ rơi xuống đầu giường. Lâm Hi Liệt lại một bên ôm vai cậu một bên xử lý công vụ, tay phải để trên bàn phím lướt nhanh. Ánh mặt trời hạ bóng đen trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hấn.

Đây là... cuộc sống “sau kết hôn” của cậu với Lâm Hi Liệt sao?

Bất cóc ngày hôm qua tựa như một giấc mộng. Hạnh phúc yên tĩnh như vậy, lại rất tuyệt...

Chỉ là... Có chút giống như đang nuôi thú cưng...

“Dậy rồi?” Lâm Hi Liệt xoa xoa khuôn mặt nhẵn nhụi của cậu.

“Hmm...” Mới vừa tỉnh ngủ, Tần Qua nói chuyện mang chút giọng mũi, mềm mềm nhu nhu.

“Hôm nay em không cần đi làm, anh đến công ty một chuyến, buổi chiều trở về chúng ta cùng đi gặp ba em.”

“Ồ...”

“Ông ấy dù sao cũng là ba của em. Vô luận như thế nào, anh cũng muốn đạt được sự đồng ý của ông.”

“Ừm...”

Lâm Hi Liệt ấn chuông trên tường, chỉ chốc lát sau vú Trương đã bung điểm tâm lên, đem một chén canh gà, một đĩa sủi cảo tôm đặt ở đầu giường, cười tủm tỉm đi ra ngoài.

Lâm Hi Liệt dìu cậu ngồi dậy, bưng canh gà lên, múc một muỗng thổi thổi, đưa lên miệng cậu.

“Ừm... Em còn chưa đánh răng...”

“Ăn xong sẽ đánh.”

Thấy hấn không có ý nhượng bộ, Tần Qua đành phải từng ngụm từng ngụm mặc cho hấn dứt canh xong, lại ăn thêm mấy miếng sủi cảo tôm. Nước canh trong sủi cảo chảy ra, bị hấn vươn lưỡi liếm đi.

“Ăn no rồi ngủ thêm một lát đi.”

Tần Qua chu chu miệng kháng nghị: “Sẽ mập chết...”

Lâm Hi Liệt cười nói: “Mập lên một chút ôm mới đã.”

Tần Qua trừng hấn một cái, xốc chăn xuống giường, đi vào phòng tắm.

Kỳ thật đáng người Tần Qua rất cân xứng, không gầy đến da bọc xương, cho nên thoát nhìn vô cùng xinh đẹp. Nhưng là hấn vẫn muốn nuôi Tần Qua béo thêm một ít.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, Lâm Hi Liệt tiếp tục cúi đầu gõ bàn phím.

Tiếng nước ngừng, qua một hồi lâu Tần Qua còn chưa đi ra. Lâm Hi Liệt có chút lo lắng: cục cưng ngu ngốc này sẽ không nằm ngủ luôn trong bồn tắm đó chứ. Quan tâm sẽ bị loạn, Lâm Hi Liệt đứng dậy không mặc quần áo, đẩy cửa phòng tắm ra.

Tần Qua ngồi trong bồn tắm lớn, gấp đầu gối, ngón tay luồn vào nơi sưng đỏ kia, muốn đem dịch thể trong cơ thể dẫn ra. Thấy Lâm Hi Liệt tiến vào, lập tức vội vàng rút đầu ngón tay ra, trên mặt ửng đỏ một mảnh, đôi môi khê cong cũng đỏ như thoa máu, trên mặt còn dính bọt nước trong suốt.

Thuần khiết lại *** mỹ tới cực điểm.

Lâm Hi Liệt ho nhẹ.”Em đang làm gì vậy?”

“E... Em...” Tần Qua ấp úng nói không ra lời, “Em đang tắm, anh vào làm gì?”

“Em thật sự đang tắm sao?” Lâm Hi Liệt chống nạng chậm rãi đến gần, “Ngồi lên bồn tắm đi, anh giúp em.”

“Không... Không cần...” Tần Qua làm sao lại không biết xấu hổ, ánh mắt cũng không dám nhìn Lâm Hi Liệt.

Bộ dáng thẹn thùng của Tần Qua ngay lập tức làm cho Lâm Hi Liệt dâng lên tà hỏa, đáng tiếc đi đứng không tiện, bằng không sẽ ngay tại bồn tắm yêu thương cậu một lần.”Em tốt nhất là ngoan ngoãn quỳ lên, thừa dịp anh còn có thể khống chế.”

Tần Qua không nói, run rẩy xoay người quỳ trong bồn tắm, mông tựa vào cạnh chân.

Lâm Hi Liệt ngồi ở bên cạnh bồn tắm lớn, tay phải luồn vào bí huyết ẩm ướt ẩm nóng người yêu, chậm rãi quấy lại chậm rãi rời khỏi.

Từng dòng nước ấm áp khuấy trong cơ thể cậu, Lâm Hi Liệt còn luôn đề lên nơi mẫn cảm hơi hơi gồ lên của cậu, thất lưng Tần Qua đều mềm nhũn, hai tay bám vào cạnh bồn tắm, cắn chặt đôi môi, cuối cùng cũng không nhịn được rên rỉ ra tiếng: “A...”

Lâm Hi Liệt nắm hàm dưới cậu hung hăng ngăn chặn môi, tay cũng duỗi đến cậu phía trước xoa nắn tính cụ của cậu, không lâu sau trong bồn tắm nổi lên một ít dịch trắng.

“Xem ra thân thể của em đối với ai là chủ nhân chuyện này so với em còn biết rõ hơn.” Lâm Hi Liệt mặt mang ý cười đứng dậy đi ra ngoài, lưu lại Tần Qua một người ở trong phòng tắm xấu hổ muốn chết.

Thân thể cậu thật sự giống như ăn rồi nghiện, bị nam nhân sờ một chút thì mẫn cảm vô cùng.

... Cậu không muốn ...

Tần Qua ngồi sững đờ mặt một hồi lâu mới đứng dậy lau khô bọt nước, mặc áo tắm vào, đi đến bồn rửa mặt nặn kem đánh răng cho Lâm Hi Liệt, lại kêu hấn vào rửa mặt. Lâm Hi Liệt một bên đánh răng, cậu ở một bên thay hấn xấp nước khăn mặt, chờ hấn buông bàn chải, nhổ ra bọt trong miệng, thì giúp hấn lau mặt.

Lâm Hi Liệt đứng bất động, nhắm mắt, biểu tình thực hưởng thụ. Tần Qua giặt sạch khăn treo lên, Lâm Hi Liệt khom lưng xuống hôn lên môi cậu một cái: “Bà xã thật đảm đang a.”

Tần Qua đỏ mặt, giúp hấn cởi áo tắm, mặc lên áo sơ mi. Cậu thấp hơn Lâm Hi Liệt một tí, đứng phía sau vừa vặn nhìn thấy trên vai phải của hấn có một vết cắn.

Vết cắn tựa hồ đã lâu rồi, màu sắc có chút thâm, nhưng chỉ có răng người mới cắn thành một vòng hình cung liên tục như vậy, ngón tay làm không được.

Tần Qua cầm áo sơmi run lên: Lâm Hi Liệt lại lừa cậu sao?

Chưa cùng người khác làm, vậy lưu lại vết cắn này là gì? Chỉ có người mới có thể cắn tới đó, khẩu giao không cắn người mà? ... Còn lưu lại dấu vết thân mật như thế, nam nhân không biết sao? ...

“Sao vậy?” Thấy cậu nửa ngày không có động tĩnh, Lâm Hi Liệt nghiêng đầu nhìn về phía cậu.

“Không... không có...” Tần Qua vội vàng nâng cao áo sơmi phía bên phải, Lâm Hi Liệt luồn tay vào, bả vai chuyển động, áo sơmi liền che đi vết cắn đậm màu.

Cơ thể Lâm Hi Liệt vô cùng xinh đẹp, rắn chắc hữu lực nhưng không phải kiểu cơ bắp cuộn cuộn. Nhưng Tần Qua nào còn tâm tư đi thưởng thức. Tâm tình ngọt ngào từ tối qua đến giờ trong khoảnh khắc đã rơi xuống đáy cốc.

Cậu rất muốn tin tưởng nam nhân, nhưng dấu vết đó, làm cho cậu không có cách nào khác không sinh ra liên tưởng.

Cậu hy vọng Lâm Hi Liệt cho dù thành thật nói cho cậu biết đã làm cùng người khác, cũng không nên lừa cậu như vậy.

Nhưng nhìn đến hần chống nạng, khó khăn đi đến tủ quần áo, trong lòng Tần Qua lại một trận chua xót, vội vàng chạy lên, theo ý hần chọn áo vest mang ngoài, lại giúp hần thắt cà-vạt.

“Thật có cảm giác của hần nam giúp việc. Nếu là mang một chiếc đầm ren trắng thì đúng luôn.”

Thấy người yêu bé nhỏ không có phản ứng gì, Lâm Hi Liệt cau mày nói: “Sao vậy? Vừa rồi còn đang tốt mà?”

Tần Qua lắc đầu.

Lâm Hi Liệt rửa mặt xong ăn mặc chỉnh tề, đi xuống dưới lầu, Văn Thanh đã mở xe ở trong sân chờ. Tần Qua rất ngạc nhiên tại sao để cho người lợi hại như Văn Thanh lái xe, sau này mới biết Văn Thanh có thể lái xe đến cấp bốn(?), lúc cất đuôi theo dõi đuổi giết sẽ giống như Lãng ba vi bộ, mặc cho trước đối sau truy cũng có thể chạy trốn.

Lâm Hi Liệt ra trước mặt cậu khẽ hôn lên trán một cái: “Ngoan, chờ anh về.”

“Vâng...”

Tần Qua liếc nhìn ra cổng một cái, cảnh vệ đã tăng đến tám, có lẽ ở nơi không nhìn thấy cũng có. Bất quá cậu đã không muốn chạy trốn nữa rồi.

Tần Qua chậm rãi đi lên lầu ba, muốn tìm máy tính lên mạng. Di động của cậu đã bị Lâm Hi Liệt giữ, sáng nay cũng đã quên đòi lại. Lâm Hi Liệt làm việc là dùng Notebook để ở đầu giường, cậu sợ trong đó cơ mật gì đó, không dám dùng. Lâm Hi Liệt cũng chưa nói cho cậu biết phòng nào có thể vào phòng nào không, cậu lớn gan đẩy ra phòng cách vách phòng ngủ của hần.

Ở giữa phòng là một cái Piano hình tam giác, ở trên trái một miếng lụa xanh. Trên nắp đàn để một bó hoa hồng cắm trong lọ thủy tinh trong suốt.

Cái mũi Tần Qua đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ.

Thì ra hần... Còn giữ cái Piano tặng cậu... Hơn nữa... Giống như ở nhà cũ, để ở bên cạnh phòng ngủ...

Lâm Hi Liệt rất ít làm chuyện gì lãng mạn, nhưng chỉ là chi tiết nhỏ như vậy đã làm cho cậu cảm thấy thực ngọt ngào. Hơn nữa hần chưa bao giờ nói cho cậu biết, chỉ có tự cậu phát hiện mới biết được.

Cứ như vậy, buồn bực do vết cắn kia mang đến lại bị hòa tan rất nhiều.

Nhưng trong phòng ngoại trừ Piano, còn có bàn học, giá sách và tủ hồ sơ, không có máy vi tính. Tần Qua bất đắc dĩ đành phải quay trở về phòng ngủ, xem có thể dùng Notebook của Lâm Hi Liệt hay không. May mắn là Notebook cũng không có password vừa động vào màn hình thì sáng lên.

Thanh công cụ phía dưới có một hình ảnh vẫn chưa tắt, Tần Qua nhất thời tò mò liền mở ra xem thử. Trong hình, là hai người đang làm tình, một người bị người kia ôm đặt lên tường. Bởi vì ánh sáng và

góc quay nên không thấy rõ mặt người bị ôm lắm, mà người chủ động kia, mơ hồ có thể nhìn ra là Lâm Hi Liệt.

96. Chương 96

CHƯƠNG 96 PN3

Lâm Hi Liệt đi trụ sở Long Đằng trước, lệnh cho bên truyền thông không chế chặt chẽ những tin tức liên quan đến sự kiện bắt cóc ngày hôm qua. Sau đó lại tới cảnh cục, cảnh sát tỏ vẻ đã lập án điều tra, nếu cần sẽ gọi Tần Qua tới lấy lời khai, thu thập đủ chứng cứ sẽ khởi tố Tô Diêu và Lâm Trinh. Tội danh bắt cóc thành lập, còn liên quan đến tổ chức xã hội đen, nguy hại an toàn công cộng, có thể sẽ phán mười năm tù giam trở lên. Đương nhiên, tùy thuộc vào mối quan hệ giữa cảnh sát và Tần thị, thông qua thẩm phán tăng thêm hình phạt là chuyện hiểu trong lòng không nói ra.

Sau khi hoàn thành những công việc đó, Lâm Hi Liệt đi cửa hàng Vertu, lấy di động thời trang cao cấp đã đặt một tháng trước. Sau khi người yêu bé nhỏ mang quà đến tìm hân, hân đã nghĩ nên đáp lại thế nào, liền đi Vertu làm đơn đặt hàng, lại không đoán được xảy ra nhiều chuyện như thế, bất quá bây giờ lấy cũng vừa là thời điểm tốt. Thép đánh bóng không rỉ, bàn phím gốm sứ, kim loại bạc thuộc da, cục cứng hân sẽ rất thích.

Sau đó Lâm Hi Liệt tiện đường đi mua chút quà bổ huyết dưỡng khí, vài cây nhân sâm trăm năm, mới ra xe đi về. Thành phố A vài năm gần đây phát triển rất nhanh, thành thị càng xây dựng càng lớn, chỉ mua vài thứ trên đường như thế cũng đi hết mấy giờ.

Đi vào phòng khách, Tần Qua đang ngồi trên sofa bên cửa sổ đọc sách. Hai mắt cúi xuống, lông mi dài nhỏ tạo thành bóng đen ở trên mặt, yên tĩnh lại xinh đẹp.

Lâm Hi Liệt đi qua đi ngồi ở bên cạnh cậu, ngón tay vuốt ve gương mặt cậu: “Ông xã đã về cũng không chào đón một chút sao? Hm?”

Lúc này Tần Qua mới khép lại sách ngẩng đầu: “Anh đã trở lại, mọi chuyện đều xong xuôi rồi sao?”

Lâm Hi Liệt nhú mày nhìn cậu trong chốc lát, cho đến khi Tần Qua cúi mắt xuống, mới nói: “Em từ buổi sáng đã bắt đầu kì lạ, xảy ra chuyện gì?”

Tần Qua lắc đầu

“Nói!”

Tần Qua do dự một chút, qua loa nói đại: “Em... Em suy nghĩ nên giải quyết chuyện gia đình bên kia làm sao... Chúng ta thế này đồng nghĩa với việc đùa giỡn bọn họ, không biết bác Cố sẽ tức giận đến thế nào...”

“Thật là vì cái này?”

“Vâng...” Tần Qua không dám nhìn Lâm Hi Liệt.

“Việc này anh đã bàn bạc với họ rồi. Cố thị có một dự án không đủ vốn đã bị hoãn lại, anh bù vào cho họ, xem như bồi tội.”

“... Em vẫn cảm thấy...”

“Cảm thấy cái gì? Sao vậy, em còn muốn lấy con gái Cố gia đúng không?”

Giọng Lâm Hi Liệt rõ ràng bắt đầu khó chịu, Tần Qua vội vàng nói: “Không có... Sao có thể...”

Lâm Hi Liệt “Hừ” một tiếng, lấy ra di động mới đưa cho Tần Qua.

“Đây là...”

“Điện thoại mới của em. Cái kia đã rất cũ rồi, không thể dùng, đổi cái mới.”

“...” Tần Qua sờ thuộc da kim loại màu bạc, cảm động rất nhiều, bỗng nhiên lại bắt đầu miên man suy nghĩ: Hẳn có từng tặng di động cho người khác chưa? Có từng đưa họ quà gì khác không? ... Xe thể thao hay biệt thự gì đó...

Thấy người yêu bé nhỏ rũ mắt không nói, Lâm Hi Liệt hỏi: “Không thích sao? Không thích thì ngày mai lại đi mua một cái khác.”

“Không... Không... Em thực sự rất thích...”

“Thật không?” Lâm Hi Liệt nhú nhú lông mày.

“Thật...”

“Phím tắt 1 là số của anh.”

Tần Qua mở ra danh bạ, bên trong quả nhiên chỉ có một tên: Ông xã. Trên mặt cậu nhát thời nóng lên.

“Đứng lên đi, đến nhà em thăm hỏi cha mẹ vợ thôi.”

Mặt Tần Qua trướng đỏ lên: “Cái gì mà cha mẹ vợ!...”

Lâm Hi Liệt lười biếng cười cười.

Bốn giờ chiều hơn một chút đến biệt thự nhà Tần thị, Tần cha Tần mẹ đều ở nhà. Chuyện con trai bị bắt cóc ngày hôm qua hù dọa tới hai ông bà, thế là hôm nay Tần cha ở nhà nghỉ ngơi một ngày an ủi vợ, không đi công ty.

Tần cha đối với vị khách không mời mà tới này tương đối có chút bất mãn, thấy hấn vào cửa thì lấy cớ có việc phát tay áo đi lên lầu. Tần mẹ một bên quở trách ông già không phải, một bên kéo Tần Qua cùng Lâm Hi Liệt vào cửa.

Lâm Hi Liệt thành thực ổn trọng, lễ phép chu đáo, Tần mẹ vốn đã không phản đối hai người bọn họ cùng một chỗ, hiện tại lại cảm thấy đứa con nhà mình ở cùng người đàn ông như vậy nhất định sẽ rất hạnh phúc. Còn trẻ đã biết tự lập, một mình sống bên ngoài còn biết kinh doanh công ty, Tần mẹ khen không dứt miệng. Lo lắng duy nhất chính là Tần Qua ở cùng hấn, có thể ngày nào đó lại bị kẻ thù của hấn bắt cóc uy hiếp hay không. Lâm Hi Liệt dường như đến có chuẩn bị, mở miệng nói ba điều: 1, Hấn đã sắp đặt bảo vệ chìm bên cạnh Tần Qua, lúc hấn không ở đó thì đi theo 24/24. 2, Trong di động của Tần Qua có thiết bị định vị. Đến điều thứ ba, Lâm Hi Liệt kéo ống quần lên, thản nhiên nói: “Tôi có chết cũng sẽ không để cho người khác thương tổn đến Tần Qua.”

Lâm Hi Liệt trò chuyện với Tần Qua và Tần mẹ trong chốc lát liền lên lầu vào thư phòng tìm Tần cha.

Tần cha đã ghen tức một bụng, thấy Lâm Hi Liệt vào lại càng tức giận, khó chịu nói: “Mày tới làm cái gì?”

“Đương nhiên là đến thỉnh cầu ngài chấp thuận.”

“Con trai ta cũng đã bị mày lừa chạy, ta chấp thuận hay không chấp nhận còn có tác dụng gì nữa? Mày lại có nhiều thủ đoạn như vậy, ta có thể không chấp thuận sao?”

“Thật sự rất xin lỗi. Lần trước lấy chuyện kinh doanh uy hiếp ngài là cùng đường mới phải sử dụng hạ sách đó, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh tôi đối với cậu nhà rất cố chấp. Tôi thương nhớ Tần Qua bảy năm, hy vọng bác Tần mở cho một cửa.”

“Được rồi được rồi.” Tần cha không kiên nhẫn lắc tay, “Bảy năm qua con trai buồn bực thành như vậy, ta cũng không muốn can thiệp nữa. Nhưng là thằng oắt mày nhớ cho ta, mày mà đối với nó không tốt một chút, ta có phải liều mạng già này cũng phải tìm mày tính sổ!”

Trên bàn cơm, không khí ngoại trừ Tần cha không thích thú gì, coi như là hoà thuận vui vẻ. Sau khi nhìn thấy Lâm Hi Liệt liên tiếp gấp rau cho Tần Qua, sắc mặt Tần cha mới dịu xuống một chút. Cơm nước xong người một nhà ngồi quanh xem TV, Tần Qua cùng mẹ cậu trò chuyện một lát về tình huống ăn, ở, mặc, đi lại chỗ nam nhân. Lâm Hi Liệt thì cùng Tần cha đàm luận chuyện kinh doanh và tình hình chính trị hiện nay. Ánh mắt Lâm Hi Liệt trong kinh doanh tinh tế sáng suốt, lại thành thạo các chính sách tác động

kinh tế trong kinh doanh, nói đến Tần cha cũng nhin không được nhìn hấn với cặp mắt khác xưa, cảm thán Trường Giang sóng sau xô sóng trước.

Lâm Hi Liệt ngồi không có ý rời đi, Tần Qua nháy mắt với hấn hấn cũng làm như không phát hiện. Đến mười một giờ, cuối cùng Tần mẹ mở miệng: “Hôm nay muộn rồi, ở lại đây đi.” Tần Qua còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Hi Liệt đã vô cùng vâng lời nói: “Vâng làm phiền nhiều.”

“Sao tự nhiên lại muốn ở lại?” Tần Qua dìu Lâm Hi Liệt đi vào phòng ngủ của mình, may mà giường của cậu cũng lớn, đủ cho hai người ngủ chung.

“Muốn nhìn thấy nơi em sống.”

“... Có gì đẹp đâu, chỉ có giường với bàn học thôi...”

“Chỉ là muốn vậy.”

“...”

Rửa mặt xong, Tần Qua giúp Lâm Hi Liệt cởi quần áo, nâng chân hấn lên giường. Mới vừa đứng dậy, đã bị hấn chặn ngang ôm ngồi lên người.

“Anh... Anh làm gì...” Cảm giác được dưới thân nhô ra một khối cứng, mặt Tần Qua đỏ rần.”Ngày hôm qua không phải mới...”

“Ngày hôm qua chút vậy sao vậy đủ.” Ngón tay Lâm Hi Liệt đã chui vào quần ngủ của cậu, vuốt ve cái mông, xoa nắn xung quanh u huyết, cái nơi kia trải qua nhiều lần dạy dỗ lập tức không tự chủ được mà co rút lại.

“Ô... Anh... Hôm nay có thể quên đi không... Chờ ngày mai... Ngày mai trở về...”

“Không được.” Một tay Lâm Hi Liệt co duỗi trong bí huyết, tay kia thì bao lên tính cụ đã rỉ ra chất lỏng của cậu xoa nắn.”Sẽ làm em ở nhà em.” Bằng không sao hấn phải nghĩ biện pháp ở lại.

“Hừ... Không muốn...” Thất lực Tần Qua đều mềm nhũn, bám trên vai Lâm Hi Liệt, không thể ngừng rên rỉ, đầu nhũ ma sát lên áo nam nhân đứng thẳng lên.

“Còn nói không muốn, nơi đó của em ẩm ướt thành một mảnh, rõ ràng đã rất muốn anh đi vào.” Khóe miệng Lâm Hi Liệt tà tà cong lên, ngón tay ở trong cơ thể cậu dè xuống một điểm. Khuôn mặt người yêu bắt đầu đỏ, lông mi run rẩy, nuốt bọt không thể nuốt theo khóe miệng chảy xuống, *** mỹ phiến tình tới cực điểm.

“Anh nói lung tung... A... Đừng đụng nơi đó...”

“Kêu lớn tiếng một chút, bằng không bên cạnh nghe không được.”

“Khốn nạn... Hức...” Tần Qua cắn nắm tay mình muốn kiềm nén tiếng rên rỉ, lại bị Lâm Hi Liệt kéo xuống, mạnh mẽ tách ra mông cánh hoa của cậu rồi mạnh mẽ đâm vào. Tần Qua hét lên một tiếng, lý trí còn sót lại bay tứ phương tám hướng, toàn bộ giác quan đều tập trung ở tính cụ nóng cháy trong thân thể kia.

“Ông này...” Tần mẹ vừa kêu một tiếng, Tần cha nhanh chóng xoay người lại, giơ ngón trở lên miệng.

Tần mẹ nhú mày, nhỏ giọng hỏi: “Ông làm gì ở đây?”

Tần cha vẫn chưa trả lời, bên trong cánh cửa thì truyền đến một thanh âm bị bóp nghẹn.

Tần mẹ thấy thần sắc ông chồng xấu hổ lại kỳ lạ, một phen đẩy ông ra, ghé sát lỗ tai vào khe cửa. Bên trong lại yên lặng thanh âm gì cũng không có.

“Ông rốt cuộc là đang làm cái gì?”

Tần cha có chút xấu hổ mà hạ giọng nói: “Tôi muốn xuống lầu kiểm lý nước uống, lúc đi ngang qua phòng ngủ con trai thì nghe thấy con ở bên trong kêu một tiếng ‘Không muốn’, tôi có chút lo lắng...”

“Ông nghĩ con trai bị người nọ ăn hiếp?...”

“...” Tần cha không biết “Ăn hiếp” này rốt cuộc có thâm ý gì hay không, nhất thời cũng không biết nên nói là phải hay không.

“A! ...” Bên trong bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét, hai người ngẩn ngơ, đưa mắt nhìn nhau. Thanh âm này, sao nghe giống...

“Không cần! Không cần! ... A a a!...”

Lão hai cái mặt già nua ửng đỏ. Tần cha tức giận đến nhe răng giận dữ: “Mày giỏi lắm, rõ ràng ở nhà tao mà còn dám...”

“Ô a... Em chịu không nổi ... Cầu anh... Chậm một chút... Chậm một chút... A! ...” Từng đợt từng đợt thét chói tai rên rỉ, hỗn hợp tiếng vang thân thể va chạm, cùng với tiếng ván giường lay động kéo kẹt, xuyên qua cửa gỗ truyền tới. Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng cũng đủ mơ màng.

Tần mẹ đỏ cái mặt già đánh ông chồng một cái, thấp giọng mắng: “Ông có xấu hổ hay không? Cái này cũng nghe lên?”

Tần cha mồ hôi lạnh chảy ròng: “Tôi... Tôi cũng không nghĩ tới... Tôi chỉ là đi tìm chén nước uống...”

“Uống cái dầu quý ông! Cút đi ngủ!”

97. Chương 97

CHƯƠNG 97 PN4

Sáng sớm hôm sau Tần Qua mở mắt, đã hơn mười một giờ.

Tối hôm qua Lâm Hi Liệt lại không biết mệt mỏi mà muốn cậu hơn một tiếng, Tần Qua gần như mệt tê liệt, sau khi nam nhân bùng nổ trong cơ thể cậu, thì cậu yếu đuối ngã trên thân hắn không nhúc nhích.

Từ cướp hôn, đến ngày hôm qua chạy trốn bị tóm về, cho tới hôm nay, liên tục bốn ngày đã làm ba lượt. Lâm Hi Liệt tinh lực thịnh vượng, còn muốn chưa đủ, cậu thì thất lực cũng sắp đứt. Hơn nữa còn là ở nhà cậu! ... Phòng ngủ bên cạnh chính là cha mẹ!...

Trong lòng Tần Qua vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ. Lâm Hi Liệt rốt cuộc còn tôn trọng cậu hay không? Cậu đã nói không muốn mà hắn còn... Bản thân cũng thật là vô dụng, vừa nhìn thấy cái chân Lâm Hi Liệt bị thương vì cậu thì không thể từ chối nổi, sau lưng hắn vẫn đang lưu lại vết cắn của người khác đó.

Tần Qua khổ sở trong lòng, từ tối hôm qua đã bắt đầu không quan tâm, Lâm Hi Liệt nói sao cũng không phản ứng.

“Tức giận sao?”

Tần Qua không doái hoài... Không thèm nhìn.

Lâm Hi Liệt vòng qua thất lực cậu, đặt đầu lên vai cậu: “Ngoan, chỉ lần này, sau này tuyệt đối sẽ không có.”

“...” Sau này? Ai còn có sau này với anh?!

“Tối hôm qua đặc biệt muốn ở phòng ngủ của em làm một lần, bằng không cảm thấy như không hoàn toàn có được em.”

“...”

“Đừng giận, ha?”

Tần Qua bị Lâm Hi Liệt hôn đến hôn đi sau cổ quấy đến không chịu nổi: “Xuống nhà ăn cơm.”

Lâm Hi Liệt ăn xong điểm tâm thì đi trước, ở công ty có chút chuyện đầu tư cần hắn đi giải quyết. Mẹ cậu ở trên lầu sửa sang lại phòng ở, thế là trong phòng khách chỉ còn lại Tần Qua đang chậm rãi ăn uống và Tần cha ngồi đối diện vừa uống trà vừa xem ‘Tuần san tài chính’.

Tần Qua cảm thấy hôm nay cha là lạ.

Lúc cậu cúi đầu ăn cơm luôn cảm thấy Tần cha đang nhìn cậu, nhưng cậu vừa ngẩng đầu lên lại thấy ông vẫn đang xem tạp chí. Xem lâu như vậy, một tờ cũng chưa lật qua. Lặp lại nhiều lần, cậu thậm chí còn bắt được bộ dáng cha bối rối cúi đầu.

Cha bị sao vậy? Trong lòng Tần Qua có chút nghi hoặc. Sẽ không phải là... Tối hôm qua chuyện kia bị nghe được chứ... Nghĩ đến đây, trên lưng Tần Qua ứa mồ hôi, đồ ăn ngon miệng cũng ăn không vô nữa. Cha già hình như muốn nói lại vẫn không nói, giống như dao chém treo lơ lửng trên đầu không rót xuống, làm cho người ta vừa sợ vừa lo.

Cậu muốn mau mau cơm nước cho xong việc, không nghĩ tới lúc ăn một miếng cuối cùng, cha già cuối cùng không nhịn được, bắt đầu đặt câu hỏi: “Con trai à... Chuyện kia... Ừm... Tối hôm qua ngủ ngon không?”

Tần Qua nhất thời lông tơ đều dựng thẳng lên, vùi đầu nhìn bát: “Rất tốt ...” Nên đến vẫn sẽ đến... Sẽ không thật sự bị cha nghe được chứ! Đều do Lâm Hi Liệt! Cậu đã nói từ bỏ còn...

“À... Ừm... Ba biết con đã là người trưởng thành rồi, nhưng có chút chuyện vẫn không thể không nói...” Cha già uống hớp trà, hắng giọng một cái, “Cái loại chuyện đó ý... Khụ khụ... Không cần làm nhiều, sẽ hại thân, thân thể sẽ dần hao mòn...”

Tần Qua đỏ mặt gật đầu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Cậu thật sự không còn mặt mũi nào đối mặt cha, không biết tối hôm qua những tiếng rên rỉ kia đã bị nghe hết bao nhiêu.

“Ừ thì... Cha biết con là đứa trẻ ngoan biết kiềm chế, nếu là hắn muốn, con chết sống không chịu là được...”

“Vâng...”

Tần Qua làm sao cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ ở trên bàn cơm đàm luận vấn đề này với cha.

Đang lúc xấu hổ muốn rời đi lại không dám đi, quản gia đi vào nói: “Lão gia, cậu chủ, Đàm thiếu gia đến đây.”

Tần Qua cuối cùng tìm được cái cớ đứng dậy, Đàm Tấn đã vào phòng khách, mang tây trang màu xám. Lúc này, không phải đang đi làm sao?

Đàm Tấn nói “Chào chú Tần”, thì kéo Tần Qua lên lầu vào phòng ngủ, ném cậu vào phòng đóng cửa lại.

May mà sau khi Tần Qua thức dậy đã đổi ra giường, bằng không bây giờ trên giường tuyệt đối là một đồng hỗn độn. Nhưng ngay cả như thế, vẫn còn lưu một tia hương vị dịch thể.

Đàm Tấn chống cửa thở hổn hển mấy hơi thở, nén giận nói: “Cậu quay lại với hắn sao?”

“Ừ...”

Tần Qua thì đứng cách hắn hai ba bước, hắn đưa tay là có thể ôm lấy. Nhưng này có tác dụng gì đây? Tần Qua tựa như sao trên trời, hắn có thể trèo lên đến ngọn núi cao nhất, gần đến giống như vươn tay là có thể hái xuống, nhưng làm sao cũng không thể chạm tới cậu.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ vẫn luôn gần như vậy, gần đến giống như anh em. Hắn ở bên ngoài trái tim cậu lưỡng lự thật lâu, vẫn không tìm được cách đi vào, mà hiện tại, nơi đó đã hoàn toàn bị người khác xâm lấn, chiếm cứ, một chút cũng không để ai chen vào.

Tần Qua vẫn xinh đẹp như vậy, đứng yên sẽ giống như thủy tiên. Cho dù hắn nhìn thấy mấy dấu hôn chói mắt trên xương quai xanh của Tần Qua, nhưng điểm này cũng không ảnh hưởng đến ấn tượng thuần khiết của cậu trong lòng hắn.

Hắn rất muốn liềm lĩnh dè Tần Qua xuống giường giữ lấy cậu, che đi tất cả dấu vết nam nhân kia lưu lại, nhưng hắn không thể.

Mấy ngày nay điện thoại gọi nỏ cũng không liên lạc được với Tần Qua, chỉ có thể mơ hồ biết được hần. Buổi sáng hôm nay đến nhà Tần Qua, mới biết được cậu đã trở lại. Hần lòng như lửa đốt từ công ty chạy đến nhà Tần Qua, trên đường lại gặp phải nam nhân trên Cadillac, trong phòng ngủ còn lưu lại hơi ẩm hai người cá nước thân mật hôm qua.

Hần bất hạnh biết bao nhiêu, mới phải đối mặt hết thấy những điều này?

Hần thà rằng Tần Qua kết hôn với Cố Mộng cũng được, chỉ không cần trở lại với tên đàn ông kia.

Người hần cẩn thận nâng trong lòng bàn tay lâu như thế, cứ như vậy bị người khác dễ dàng đoạt đi.

Đàm Tấn há miệng cũng cảm thấy miệng phát đắng: “Không phải hần phản bội cậu sao?”

“... Đó là một hiểu lầm...”

“Ba của cậu thì sao? Ba của cậu cũng đồng ý?”

“... Không phản đối...”

Đàm Tấn cảm thấy mình thực sự sắp điên rồi.

Hần rất muốn hỏi: “Ba của cậu không phản đối, vậy còn tôi?” Nói đến bên miệng biến thành: “Vậy Cố Mộng thì sao? Cậu tính làm sao ăn nói với người ta?”

“... Hần nói hần đã thuyết phục bác Cố... Tôi cũng sẽ đi xin lỗi Cố Mộng...”

Trong lòng Đàm Tấn càng ngày càng lạnh, lạnh đến cuối cùng chỉ còn băng.

Thì ra người ta đều đã chuẩn bị cho cuộc sống tương lai tốt đẹp, hần còn ở đây phá rối.

“Ok... Tôi là lo lắng chuyện cậu bị bắt cho nên đến xem.”

“Cậu yên tâm, tôi thật sự không có việc gì...”

“Không có việc gì là tốt rồi... Tôi về công ty trước.”

Đàm Tấn xoay người kéo cánh cửa, lại bị Tần Qua cầm tay, quay người lại, thì nhìn đến ánh mắt xin lỗi của hần: “Chúng ta vẫn là bạn tốt nhất phải không?”

Đàm Tấn cố gắng ép ra nụ cười: “Ừm, vĩnh viễn.”

Tần Qua ngồi cạnh cửa sổ trên sofa, chậm rãi quẩy cà phê trước mặt.

Bộ dáng sáng nay của Đàm Tấn thật sự làm cậu không thể dễ chịu được.

Kỳ thật cậu thực sự hiểu trong lòng Đàm Tấn có bao nhiêu cay đắng, chính cậu cũng có đoạn thời gian yêu say đắm nam nhân mà không đến được kia, cái loại thâm mến không hy vọng này, gần như muốn lấy nửa cái mạng người ta.

Cậu cảm thấy gần đây đã thương tổn thật nhiều người.

Cha tuy rằng đồng ý, trong lòng chắc chắn vẫn bất mãn thất vọng, Đàm Tấn thì không cần phải nói, kể tiếp còn một người, cậu cả đời cũng bù đắp không được, đính hôn lại vứt bỏ, Cố Mộng.

“Đến sớm vậy.”

Cố Mộng buông túi sách, ngồi vào ghế sofa, kêu phục vụ đến gọi một ly hồng trà chanh.

Hôm nay cô mang trang phục công sở, phía dưới là váy tối đầu gối, giày cao gót đen, trưởng thành lại xinh đẹp.

Tần Qua quẩy cà phê, cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên nói: “Thực xin lỗi... Anh...”

Cố Mộng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo thì nở nụ cười: “Không sao... Anh không cần nói xin lỗi...”

“Lần này làm danh dự của em bị tổn hại, anh thật sự rất băn khoăn... Sau này nếu có gì cần anh giúp, em cứ việc mở miệng...”

Cố Mộng lắc lắc tay: “Anh không cần như vậy, thật sự không cần. Em biết người dư thừa là em...”

“...”

“Anh có nhớ lúc trước em đã nói với anh hay không, em vẫn nghĩ đến, anh có thích một người khác? ...”

“Nhớ.”

“Kỳ thật khi đó, em đã cảm thấy trong lòng anh vẫn có một người khác, hơn nữa vẫn không quên được hẳn.” Người đàn ông kia nhìn cô liếc mắt khiêu khích một cái, cô cả đời cũng sẽ không quên. Cô cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua vẻ mặt Tần Qua như vậy. Giữa hai người, từ lâu đã không ai có thể chen vào.

“... Vậy em tại sao còn đáp ứng đính hôn?”

“Có thể có cơ hội trở thành vợ của anh, em nghĩ bất cứ một cô gái nào cũng sẽ không cự tuyệt. Gần đến như thế, cũng đã cảm thấy thực thỏa mãn.”

“... Cố Mộng...”

“May mắn, người kia là hẳn. Làm cho em cảm thấy em không thua thắm như vậy.” Tần Qua cao không thể với tới như vậy, đại khái cũng chỉ có một tay che trời như hẳn, mới có thể vịn cạnh bẻ xuống.

Cố Mộng khẽ cười rộ lên, Tần Qua lại thấy trong mắt cô như lệ ngân chớp động.

“Hắn nhất định rất yêu anh. Nhìn anh hạnh phúc, em cũng đã cảm thấy, không sao hết.”

98. Chương 98

CHƯƠNG 98 PN5

Sau khi tạm biệt Cố Mộng, Tần Qua đến câu lạc bộ ở trung tâm thành phố, là nơi lần trước cùng đi hát karaoke với bọn Đàm Tấn. Buổi chiều Lâm Hi Liệt gọi điện thoại tới, kêu cậu giờ cơm chiều đến câu lạc bộ tìm hẳn, vào cửa thì tìm quản lí đại sảnh, nói tên là được.

Giờ phút này quản lí sảnh dẫn cậu đi lối VIP, trên mặt đất trải thảm đỏ, vách tường cách âm cũng rất tốt, cả hành lang không chút thanh âm. Bởi vậy, thanh âm líu ríu của hai nhân viên phục vụ phía trước nghe vô cùng rõ ràng.

“Ai za, hôm nay trời đổ hồng vũ hay sao mà lại được nhìn thấy ảnh!”

“Uh uh, lâu lắm rồi hẳn không đến đây, lần này đến lại không gọi người nào...”

“Không phải mỗi lần đến vẫn thường kêu tiểu Tô sao.”

“Bữa nay ngay cả tiểu Tô cũng không gọi, có phải hẳn thật sự có bạn gái không?...”

“Cho dù có có thì bạn gái cũng không dám quản hẳn đâu! Thân phận địa vị như hẳn, ăn vụng bên ngoài là chuyện rất bình thường.”

Lấy tính tình Tần Qua, phải là phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nghe. Nhưng hôm nay không biết là bởi vì hành lang rất yên tĩnh, hay là vì nguyên nhân gì khác, cậu lại nghe hết cuộc nói chuyện của hai người, một chữ cũng không thiếu. Lúc đi ngang qua còn hơi liếc nhìn một cái. Hai nhân viên phục vụ đều mang đồng phục sơmi trắng vest đen, bộ dạng sạch sẽ, mặt mày đánh phấn trắng bóc, trên tay còn bưng chén đĩa vàng kim lóng lánh.

“Aizz, thật là đáng tiếc, hai ông chủ kia cũng mang đến em ngon lắm, hẳn lại không chọn ai cả...”

“Cậu tiếc cái gì, thế nào cũng không tới phiên chúng ta, trừ tiểu Tô ra, còn có Lesley đứng đầu bảng cùng một đồng người phía dưới kia kìa...”

“Tôi thì không rõ, tại sao hẳn lại thích tiểu Tô nhỉ? Nghe nói kỹ xảo của tiểu Tô cũng bình thường thôi? Bề ngoài cũng không thể so với bọn Lesley.”

“Vậy là cậu không hiểu rồi. Đã coi phim “Vua hài kịch” chưa? Có mấy đại gia lại thích loại hình ngây thơ như vậy, mỹ kỳ danh viết ‘cảm giác mới tình đầu’. Hơn nữa cô đừng có nhìn bề ngoài, mấy MB điên dại đáng yêu ở trên giường đều trở nên *** đáng...”

“Không phải đâu...”

“Sao lại không phải. Với lại có thể tiểu Tô là mới tới, chưa bị ai chơi đùa, sạch sẽ. Đại gia thì cũng phải sợ HIV thôi. Cậu không thấy sau khi hẳn bao tiểu Tô, tiểu Tô căn bản không ra tiếp khách còn gì. Bất quá gần đây tôi cũng nghe nói tiểu Tô cầm một số tiền lớn của hẳn, đã rời khỏi thành phố rồi.”

“Tiểu Tô cũng thật là may mắn, đêm đầu đã đụng phải trùm xã hội đen. Sao tớ lại không có cái điểm phúc như thế chứ, he he...”

Trùm xã hội đen?

Trong lòng Tần Qua trầm xuống, quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng hai người.

“Tần thiếu gia, tới rồi.” Quản lý ân cần mà thay cậu mở cửa.

Căn phòng được trang hoàng rực rỡ, ban ngày cũng mở đèn sáng trưng. Lâm Hi Liệt mang tây trang ngồi giữa ghế sofa, hai bên một bên ngồi một ông bụng bự, tai to mắt lớn, mặt mày sáng bóng, ánh mắt vừa thấy cậu liền hí thành một đường chỉ.

Bị ánh mắt như vậy đánh giá làm cho cậu cảm thấy rất không thoải mái, không biết tại sao Lâm Hi Liệt lại muốn gọi cậu đến nơi này.

“Lại đây.”

Tần Qua nghe lời đi tới, bị Lâm Hi Liệt kéo ngồi bên người, tiếp theo thì nâng chân trái cậu đặt trên bàn trà.

“Sao mang giày cũng không buộc chặt?”

“Ể...” Cậu rõ ràng cột lại rồi mà... Không biết bị tuột ra lúc nào...

Tần Qua đang muốn đưa tay cột, Lâm Hi Liệt đã trước cậu một bước giữ lấy dây giày.

Trong lúc Lâm Hi Liệt giúp cậu buộc giày, Tần Qua liếc đến mấy quyển sách được bài trí như thực đơn để mở trên bàn trà trên bàn trà. Trang nhất là ảnh chụp một người đàn ông, mắt phượng hẹp dài, chóp mũi rất cao, môi mỏng mà gợi cảm, tướng mạo vô cùng hấp dẫn. Mà ngay cả mái tóc dài đàn ông bình thường sẽ không bao giờ có, anh ta để lại rất thích hợp, thậm chí có chút quyến rũ. Phía dưới ảnh chụp là mấy chữ: Lesley. Đây có lẽ là người đứng đầu bảng? Tần Qua lại nhìn qua một cuốn khác, không có ảnh chụp viết là tiểu Tô.

Trong lòng Tần Qua đang do dự, Lâm Hi Liệt hai ba cái đã buộc xong dây giày, kết thành cái nơ vô cùng xinh đẹp.

Ý thức được chung quanh còn có hai người đang nhìn, Tần Qua không khỏi hơi xấu hổ. Lâm Hi Liệt thật sự là... Trường hợp này cũng không chú ý một chút...

“Giới thiệu cho em. Vị này chính là Vương cục trưởng của cục quản lý nhà đất thành phố S, vị này là cục trưởng cục công thương thành phố S, Lý cục trưởng. Đây là cậu hai của Sắt thép Tần thị.”

“Kính đã lâu kính đã lâu.”

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Tần Qua bắt tay với bọn họ, trong lòng cũng không rõ ràng lắm: cục trưởng Thành phố S, có liên quan gì tới cậu? Còn giới thiệu riêng cho cậu quen biết.

Đang do dự, Lâm Hi Liệt kéo cậu đứng dậy: “Như vậy, tôi thì đi trước. Hai vị ở đây nhất định phải vui chơi tận hứng, có gì cần cứ trực tiếp gọi quầy lễ tân.”

“Vậy cảm ơn Lâm tổng chiêu đãi!” Hai lãnh đạo tai to mặt lớn cười đến không thấy trời đất, cái mặt đầy thịt chen chúc với nhau, làm cho Tần Qua nhìn có chút không thoải mái.

“Lâm tổng đi thông thả!”

“Tạm biệt.”

Sau khi Lâm Hi Liệt kéo Tần Qua ra cửa, Vương cục mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống sofa.”Ồi uy, tôi cuối cùng cũng biết hấn mời hai chúng ta đến để làm gì.”

“Tôi cũng vừa mới nhìn ra...” Lý cục vừa lau mồ hôi vừa nói: “Được rồi, trở về đem đơn xin giấy phép cho mảnh đất mới của Tần thị phê chuẩn thôi.”

“Ông không nói tôi cũng biết. Còn có thể không phê sao. Không nghĩ tới Tần thị bây giờ lớn mạnh như thế, phía sau còn có chỗ dựa Lâm Hi Liệt.”

“Ai mà đoán được... Tuy nói hiện tại hắc bạch lưỡng đạo một nhà, cũng không đến nỗi thân đến mức này chứ...”

“Tôi nói, ông xem hai người bọn họ có giống...”

“Giống cái gì?”

“Cái đó đó! Ông xem Lâm Hi Liệt hôm nay ai cũng không vừa lòng, lại thay cậu ta cột dây giày, ngay cả chuyện làm ăn nhà cậu ta cũng quan tâm, thật sự là cưng chiều tới tận trời. Thì ra Lâm tổng thích cái loại thiếu niên ngây thơ này, thảo nào tôi nghe nói trước kia rất nhiều người được đưa cho hấn đều bị trả lại. Bất quá cậu hai Tần gia kia bộ dáng nhỏ nhắn non mềm, đúng là hàng ngon, tôi nhìn cũng có chút động tâm đây...”

“Ôi ôi, Vương cục, lời này cũng không thể nói lung tung. Với lại mấy chuyện này liên qua gì tới chúng ta đâu, vẫn là tận tình chơi đùa đi!”

“Đúng thế, ha ha! Hưởng thụ mới là chính đạo!”

“Còn tức giận sao? Hm?”

Tay nam nhân không dấu vết mà từ đầu vai trượt đến lưng Tần Qua.

“...”

“Cơm chiều muốn ăn gì?”

“Về nhà ăn đi.”

“Được.”

Vú Trương làm đồ ăn rất phong phú, Lâm Hi Liệt cùng cậu từ từ ăn, lại cùng cậu xem TV một lát.

Kỳ thật đầy đầu Tần Qua đều rơi rầm vết cắn trên vai Lâm Hi Liệt, video ***, còn có người gọi là “tiểu Tô” ở câu lạc bộ, nhưng cậu không muốn hỏi hấn. Cậu biết nếu Lâm Hi Liệt muốn giấu diếm cậu, cậu thật có làm sao không thể phát hiện ra. Cậu không thể hỏi ra miệng, nếu hỏi quản lý câu lạc bộ, bọn họ đều là người dưới tay Lâm Hi Liệt, phỏng chừng đến lúc đó ngay cả chuyện cậu đi hỏi thăm này cũng có thể bị báo cáo từ đầu đến cuối cho hấn. Cậu không thể rút dây động rừng.

Tần Qua rất muốn tin tưởng Lâm Hi Liệt, hấn rất hiếm khi nói dối cậu. Nhưng cậu cũng biết tác phong của hấn, người lẩn lộn trong thế giới ngầm nếu đến thời điểm cần thiết, nói dối cũng có thể làm không chớp mắt. Cậu cũng biết hiện tại rất nhiều chuyện kinh doanh là bàn bạc ở nơi trắng gió, cậu không tin Lâm Hi Liệt chưa từng tới những chỗ này.

Lòng tin tưởng cả cậu với Lâm Hi Liệt cùng chân tướng điều tra được đánh nhau chan chất. Vết cắn và video là chứng cứ vô cùng xác thực, hiện tại ngay cả “nhân chứng” cũng gần như biết rồi, cậu không có cách nào khác trái lương tâm mà đi tin tưởng hắn. Có phải bởi vì cậu cũng là loại hình ngây thơ dễ dụ, mới có thể lọt vào mắt hắn? Đàn ông như vậy có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, từ hai nữ sinh xem tạp chí ở cửa hàng cá nướng, đến mấy cậu phục vụ bưng trà rót nước ở câu lạc bộ, đều sùng bái mê luyến hắn vô cùng, chớ nói chi là minh tinh dưới công ty hắn.

Cậu không thể nào không chán nản.

Rốt cuộc phải như thế nào, mới có thể làm cho Lâm Hi Liệt không chọc người chú ý đây?

“Có chuyện gì vậy? Nhìn em cả ngày hôm nay đều không vui.”

Lâm Hi Liệt ôm Tần Qua lên đùi, nâng lên cằm cậu hôn lên má một cái.

Tần Qua nhẹ nhàng quay mặt đi chỗ khác.

“Được rồi, là anh sai rồi, sau này tuyệt đối không làm ở nhà em, được không?”

“Ừm...” Tần Qua tức giận căn bản không phải vì chuyện này nhưng vì muốn chặn miệng nam nhân, cậu cũng hòa theo ứng lời.

“Đi ngủ sớm một chút đi, gần đây làm em mệt rồi.”

“Vâng...”

99. Chương 99

CHƯƠNG 99 PN6

Hôm nay là cuối tuần, Lâm Hi Liệt không đến công ty.

Buổi sáng bác sĩ mang hộp thuốc đến, mở băng gạc kiểm tra một chút, đẩy mắt kính nói: “Liệt ca, có phải anh không tuân theo lời dặn của bác sĩ không?”

“Hả? Anh ấy sao vậy?” Vừa nghe bác sĩ nói, Tần Qua so với Lâm Hi Liệt còn gấp hơn.

“Tần thiếu gia, có phải ngài lại dung túng Liệt ca làm vận động kịch liệt không?”

“Vận động kịch liệt? ... Không có a...” A... Ngoại trừ... Ngoại trừ ở trên giường... Tần Qua đúng hình, không dám nhìn mặt bác sĩ.

“Đúng đó, chính là loại vận động ngài đang nghĩ trong đầu.”

“...” Tần Qua xấu hổ đến mặt đỏ rần. Cái này không thể trách cậu a... Cho dù cậu mặc kệ, Lâm Hi Liệt cũng luôn muốn cậu...

“Được rồi, Hàn Tu, cậu đừng bắt nạt cậu ấy.” Lâm Hi Liệt không vui khi người khác đùa giỡn cục cưng của hắn, liền lên tiếng ngăn lại.

“Liệt ca, ai dám bắt nạt Tần thiếu gia đâu.” Hàn Tu âm thầm cười: “Liệt ca nếu hy vọng sau này không lưu lại di chứng, thời gian này tốt nhất là kiềm lòng một chút. Nếu miệng vết thương không hoàn toàn phục hồi như cũ, sau này bị thương sẽ có thể khiến cho cả hai cùng phát tác, lúc về già cũng tương đối khó chịu.”

“Đã biết.”

Dám nói chuyện Hàn Tu không khách khí như thế, ai nói hắn là bệnh nhân đâu.

Hàn Tu thay thuốc cho Lâm Hi Liệt, băng lên một vòng băng vải mới, lại để lại một ít thuốc kháng sinh, liền cúi đầu tạm biệt.

Tần Qua nhin không được nén giận nói: “Anh xem anh đi! Nói không làm anh còn không chịu! Làm thành như bây giờ... Chuyển biến xấu thì làm sao?”

Lâm Hi Liệt cười kéo tay cậu qua ép vào ngực: “Em rất ngon miệng, anh cũng không có biện pháp.”

“Anh! ... Đừng có đem trách nhiệm đổ lên đầu em!” Chẳng lẽ người ăn nhiều cũng muốn trách đồ ăn quá ngon sao?

“Em xem, cái bộ dáng kia của em, anh sao nhin được không ôm em.” Lâm Hi Liệt hạ giọng nói: “Nếu bay giờ em cởi sạch đứng trước mặt anh, anh cam đoan một chân này anh cũng không cần.”

Tần Qua vừa tức vừa then, đem remote nhét vào tay hắn: “Thích xem cái gì thì tự ấn đi.” Xoay người thở phì phì vào phòng bếp.

Sao hắn lại luôn cà lơ phất phơ như vậy? Bác sĩ nói cũng không nghe, dường như không lo lắng chút nào cho cái chân kia. Còn... ban ngày ban mặt mà nói lời *** tục...

Tần Qua một bên nghĩ một bên nhin không được tay thái rau mạnh thêm một chút, đem quả cà chua xem như Lâm Hi Liệt mà bấm.

“Tần thiếu gia, cậu ở trong này làm gì? Mau đi ra, nơi này để cho vú Trương lo là được rồi.” Vú Trương vừa thấy Tần Qua ở trong phòng bếp cắt cắt thái thái, vội chạy vào đoạt lấy con dao trong tay cậu.

“Vú Trương... Con đã nói bao nhiêu lần rồi... Vú gọi con là cậu học sinh là được rồi.”

“Được được, cậu học sinh cậu mau đi ra cùng thiếu gia xem TV đi.”

Tần Qua do dự một chút, nói: “... Vú Trương... Con muốn tự tay làm cơm cho anh ấy...”

Đôi mắt Vú Trương đều trừng lớn: “? ... Cậu học sinh... Sao đột nhiên lại muốn nấu cơm cho thiếu gia? Đây đều là chuyện của giúp việc chúng tôi...”

“Vú để cho con làm một chút đi...”

Vú Trương làm sao địch nổi bộ dáng khẩn cầu của Tần Qua, nhưng lại sợ cậu cắt vào tay đành phải lui một bước nói: “Ừm...ừ... Được... Cậu muốn làm thì cậu làm... Vú Trương sẽ giúp cậu...”

“Không cần... Vú không cần hỗ trợ đâu, con muốn tự làm hết.”

“Như vậy không được, nếu cậu bị thương một chút, thiếu gia sẽ không tha cho vú đâu.”

Tần Qua bất đắc dĩ: “Con đâu có tệ như vậy đâu! Con du học ở nước ngoài mấy năm đều là tự mình làm cơm ăn. Vú đừng tranh với con.”

“A... ừm, vậy được rồi...”

Thế là trong phòng bếp biến thành nơi Tần Qua bận rộn thái rau xào rau, vú Trương ở một bên vừa vội lại không dám nhúng tay. Kỳ thật cậu cũng không quá kém, lúc ở Mỹ cũng tự mình làm cơm ở nhà, cho nên cũng biết làm một số món đơn giản ví dụ như rau xào, canh gà, thịt chưng cách thủy gì đó.

“Vú Trương...” Tần Qua một bên khéo léo đổ dầu vào nồi một bên hỏi: “Vú có biết lúc trước... Lâm Hi Liệt có từng dẫn người nào về nhà không...?”

“Dẫn người về nhà? Ý cậu là bạn gái sao?”

“Vâng... Nam hay nữ cũng vậy...”

Vú Trương nghĩ nghĩ: “Có mang một mình tinh về ở mấy ngày, còn cái khác... Vú không rõ lắm. Thiếu gia rất ít khi dẫn người về nhà.”

Tần Qua đang nêm gia vị: “Thật sao, ngoại trừ mình tinh kia, không có ai khác sao?”

“Không có.” Vú Trương chắc như đinh đóng cột.

“Hôm nay là em tự làm đồ ăn ... Không biết anh có thích không...”

Trên bàn bày ba món mặn một món canh, xem như tương đối phong phú . Gà xào cung bảo*, thịt chưng cách thủy, đậu nành xào cải bắp, canh cà chua trứng, tuy rằng so với khách sạn lớn kém một chút nhưng mùi hương rất thơm.

Tần Qua có chút ngượng ngùng quan sát mặt Lâm Hi Liệt. Cậu “đăm đăm” như vậy, không biết có thể lại bị hấn bắt lại đùa giỡn hay không. (=)) thiệt hiểu nhau)

“Lại đây.” Lâm Hi Liệt nói.

Tần Qua đến gần hấn, bị hấn ôm ở trước mặt quan sát trong chốc lát, chỉ một vết thương nhọt nhọt trên ngón trỏ nói: “Đây là sao?”

“Bị dao cắt vào ...”

Lâm Hi Liệt lúc này mới buông tay ra, vòng quanh thắt lưng cậu để cậu ngồi ở trên tay ghế nói.”Sau này không cho phép xuống bếp nữa, rõ chưa? Em nếu dư thừa sức lực không có việc gì làm, chúng ta có thể lên giường vận động một chút.”

“Anh nói lung tung gì vậy...” Tần Qua cúi đầu.

Lâm Hi Liệt tuy rằng đối với Tần Qua tự mình xuống bếp nấu ăn có chút bất mãn, nhưng hành động lại vô cùng cố vũ. Dem đồ ăn đều ăn sạch sẽ, ngay cả một ngụm canh cũng không thừa lại. Đến nỗi cơm trong bát cơ bản không được đụng đến.

Buổi chiều Lâm Hi Liệt ở thư phòng xử lý sự vụ, Tần Qua ở một bên lên mạng. Lâm Hi Liệt mua cho cậu một cái laptop mới, cấu hình mạnh, giá cả xa xỉ. Cậu cũng nhin không được cảm thấy Lâm Hi Liệt thiệt lãng phí, bởi vì cậu không chơi game, một cái máy có thể lên mạng là đủ rồi.

Tần Qua mở hòm thư, bên trong có email Đàm Tấn mới gửi tới. Cậu liếc Lâm Hi Liệt một cái, thấy hấn đang tập trung tinh thần nhìn màn hình, còn hơi hơi nhăn mày, tựa hồ là gặp vấn đề gì đó. Thế là Tần Qua yên tâm mở e-mail.

“Ngày hôm qua cậu kêu tôi giúp điều tra người này, tôi tra được một ít tư liệu. Người này là Tô Thanh, ở Lâm club cao cấp làm MB một thời gian ngắn, nghe nói là bởi vì trong nhà hấn cần tiền gấp. Hấn vừa vào đã bị Lâm bao dưỡng, sau đó cũng không thấy ra tiếp khách, trên danh sách cũng không có tên của hấn. Bao dưỡng được khoảng hai ba năm, một hai tháng trước đã rời khỏi thành phố A, không biết đi nơi nào. Có người nói là Lâm cho hấn một số tiền lớn để hấn đi. Cậu có cần gì nữa thì nói cho tôi biết, tôi sẽ kêu người tìm thêm.”

Phía dưới là tấm ảnh chụp Tô Thanh. Vô cùng trẻ tuổi, đơn thuần. Kiểu tóc cũng không khác cậu lắm, phía trước để chút tóc mái, làn da trắng hồng, ánh mắt sạch sẽ, chỉ là hơi gầy chút, sắc mặt nhìn qua không tốt lắm.

Tần Qua nhìn chăm chú màn hình, đầu óc trống rỗng một hồi mới run rẩy ấn tắt.

Chúng có xác thực tới mức độ này rồi, còn gì để nói đây?

Hôm nay giữa trưa vú Trương nói cho cậu biết Lâm Hi Liệt rất ít khi dẫn người về nhà, cậu còn hơi mừng thầm một chút. Kỳ thật hấn cũng không cần dẫn người về nhà, tùy tiện tìm một cái khách sạn làm coi như xong, hơn nữa hấn tại thành phố A có lẽ không chỉ có hai căn nhà này, kim ốc tàng mấy kiểu cũng đủ.

Trong bảy năm cậu đi khỏi này, Lâm Hi Liệt bao MB, cùng người ta nhiệt liệt làm tình, lưu lại vết cắn, còn quay lại video tình ái, thậm chí lúc cậu ở nhà, cũng dám để trong máy vi tính xem. Ah, nói không chừng, vết cắn kia có thể là Phạm Hi Văn cắn. Hấn lừa cậu như vậy, đối với những lời hấn nói lúc trước, cậu đều có chút dao động.

Tại sao Lâm Hi Liệt lại không nói thật với cậu? Rốt cuộc xem cậu là gì?

Là một người ngây thơ dễ dụ? Chưa bị ai chơi đùa, sạch sẽ, không có HIV.

Tần Qua tuyệt vọng lắc đầu: không, sẽ không .

Nếu như quả thật là vậy, tại sao hắn lại trả một cái giá lớn như thế để đem cậu về, còn cướp hôn, còn thiếu chút đã mất mạng? Cho dù những lời nói dối này đều là lừa cậu vui vẻ, những cái đó chắc chắn không lừa cậu.

Tần Qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, ánh mắt càng ngày càng ẩm ướt, cậu đành phải đứng lên, làm bộ đi toilet.

100. Chương 100

CHƯƠNG 100 PN7

Có lẽ hắn cũng không thương cậu như cậu đã tưởng.

Trong bảy năm qua cậu không thể yêu người khác, hắn lại có thể tiếp tục trái ôm phải ấp.

Cậu biết, một vài người khi yêu, chính là xuất phát từ khoái cảm đi sẵn. Càng khó theo đuổi, lại càng muốn tự tay bắt tới. Bắt được rồi liền thôi.

Có phải... hắn cũng là người như thế hay không?

Hay là mình làm không được tốt?

Có khi nào có một ngày, Lâm Hi Liệt cũng sẽ chán cậu, tìm được người mới thay thế? Dù sao bên người hắn thiếu gì trai xinh gái đẹp.

Cậu không có tin tưởng trời buộc được Lâm Hi Liệt. Làm tình thì không có gì kỳ xảo, cũng không biết cách làm hắn vui.

Từ khi phát hiện vết cắn, video tình ái và MB kia, bất an trong lòng Tần Qua càng ngày càng mở rộng, hiện tại đã khó có thể kiểm soát. Cậu biết, bởi vì lúc trước Lâm Hi Liệt đã từng “Phản bội”, để lại bóng đen tâm lý cực không tốt, mới có thể khiến cho cậu yếu ớt như thế. Nhưng bản thân cậu lại không có gì biện pháp không chế loại tâm tình không ngừng đi xuống này.

Cậu không có cách nào tin tưởng Lâm Hi Liệt, lại càng không tin tưởng chính mình.

Buổi chiều Tần Qua cố gắng đắm đầu vào phim ảnh, cố gắng để bản thân không nghĩ đến chuyện này, nhưng hiệu quả rất nhỏ. Xem hai tiếng đồng hồ cũng không trong phim đang nói gì, ngay cả cơm chiều cũng ăn không có vị gì.

Lâm Hi Liệt phát hiện cậu tâm tình không tốt, cậu chỉ nói gần đây nghỉ ngơi không đủ, thân thể không quá thoải mái. Hắn liền hôn nhẹ cậu, cũng không ép hỏi nữa.

Buổi tối Tần Qua nằm trên giường, nghiêng thân mình nhìn Lâm Hi Liệt còn ở trên bàn xử lý công việc.

Mặt hắn dưới ánh đèn vàng chiếu sáng tuần mỹ vô cùng, lông mi vừa rậm vừa dài để lại một cái bóng, ngay cả hơi nhíu mi cũng thật đẹp trai. Tần Qua lại bắt đầu đau buồn vô cớ.

Người đàn ông như vậy, cậu có thể chiếm bao lâu đây?

Một phần giây cũng coi như thật xa xỉ.

Tần Qua nhìn trong chốc lát, cuối cùng nhịn không được nói: “Lâm Hi Liệt, anh cũng lại đây ngủ đi.”

Nếu không biết Lâm Hi Liệt khi nào sẽ chán cậu, ngay lúc hắn còn chưa chán....Cố gắng hưởng thụ ôn tồn này đi.....

Lâm Hi Liệt nghe vậy, lập tức đứng dậy đóng sổ, đi đến bên giường xoa tóc cậu.

“Sao vậy, có phải đánh thức em không?”

“..... Không phải.....” Tần Qua dừng một chút.

“Anh không ở đây, em ngủ không.....” Âm cuối run run không thể nghe thấy.

Khóe miệng Lâm Hi Liệt lập tức cong lên: “Được.”

Loạt xoạt loạt xoạt, Lâm Hi Liệt cởi quần áo, chui vào ổ chăn, tắt đèn tường, vươn cánh tay ra vây quanh cậu, ***g ngực rộng lớn kề sát lưng cậu, trong mắt Tần Qua nóng lên, nước mắt sắp chảy xuống.

“Ngủ đi, bé cưng của anh.”

Nghe được Lâm Hi Liệt nói vậy, Tần Qua rút cuộc nhịn không được, dụi người tiến vào trong lòng nam nhân ôm lấy hân.

Xin anh..... Xin anh chỉ nhìn một mình em thôi..... Đừng thích người khác..... Đừng đến với ai khác..... Đừng đem những lời này cũng nói cho người khác nghe.....

Nước mắt ức chế không được chảy ra, nháy mắt dính vào ngực nam nhân.

Lâm Hi Liệt khẽ thở dài, nâng cằm cậu lên, ôn nhu hôn môi một hồi lâu, đem nước mắt trên mặt cũng mát sạch sẽ, nói: “Được rồi, nói thật ra đi, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì.”

Tần Qua sưng sốt, lắc đầu.

Lâm Hi Liệt “Hừ” một tiếng: “Em không nói phải không?”

“.....”

Thanh âm Lâm Hi Liệt thấp xuống: “Em không nói, anh cũng có biện pháp làm cho em nói. Hỏi lại một lần cuối cùng, em nói hay không nói?”

“.....”

Nội tâm Tần Qua kịch liệt đấu tranh, bỗng nhiên một bàn tay lớn vói vào áo ngủ cậu, vuốt ve thắt lưng cậu.

Cậu kinh hãi: “Lâm Hi Liệt!.....”

“Mấy ngày nay em rút cuộc khó chịu cái gì? Hả?” Lâm Hi Liệt một bên hỏi một bên mát cái cổ trắng nõn của cậu.

“Có cái gì không thể nói cho ông xã?”

“Không có..... Thật sự không có.....”

“Vậy vừa rồi em khóc cái gì?”

“..... Nghĩ đến một ít chuyện đau lòng.....”

“Còn gạt anh à.” Thanh âm hân lạnh lùng, ngón tay chen vào tiểu huyệt khép chặt.

“Ừ..... Đừng!..... Hôm nay bác sĩ nói, anh không thể..... Không thể.....”

“Không thể?..... Hôm nay anh cho dù phế đi cái chân này cũng phải tra hỏi em cho ra. U buồn nhiều ngày như thế anh cũng chưa ép em, hôm nay còn muốn tiếp tục nói dối.”

Tần Qua thương tâm lại ủy khuất: “Em nói dối, bộ anh không nói dối em sao?”

Lâm Hi Liệt dùng ngón tay một chút: “Anh nói dối lúc nào?”

Chuyện tới nước này, Tần Qua cũng không nín được: “Anh gạt em nói chỉ để người ta làm cái kia cho anh, vậy vết cắn trên vai anh là chuyện gì? Anh còn..... Còn ở ngoài bao dưỡng người khác..... Còn quay video làm tình..... Anh muốn gạt em đến lúc nào? Anh cho em là tên ngốc sao? Lúc em không ở đây, đã từng quen biết với người khác cứ việc nói thẳng..... Vì cái gì..... Vì cái gì muốn gạt em.....” Nói đến cuối cùng cũng có chút nghẹn ngào.

Lâm Hi Liệt ôm Tần Qua ngồi dậy, bàn tay sờ sờ phía sau: “Em nói vết cắn này?”

Tần Qua gạt đầu, lấy tay dụi dụi mắt.

Lâm Hi Liệt dở khóc dở cười: “Đó là em làm mà.”

“Hơ?.....” Tần Qua ngây ngẩn cả người, khuôn mặt đầy nước mắt rất chộc người yêu thương.

“Em quên rồi sao? Bảy năm trước ở trong xe, lần dùng khăn lụa che mắt em làm đó, em cắn. Miệng vết thương anh không để ý tốt, sau khi kết vảy tróc ra thành như vậy.”

“.....”

“Lúc ấy em cắn ác như vậy, vậy mà lại không nhớ rõ ? Hm?”

“..... Vậy Tô Thanh thì sao?”

“Anh là bao dưỡng Tô Thanh một đoạn thời gian, cũng chỉ để cậu ta khẩu giao. Cậu ta chính là MB anh nói kia.”

“Vậy..... video thì sao?”

“Video nào?”

“Trong máy tính của anh..... Anh ôm một người đó.....”

Lâm Hi Liệt bất đắc dĩ đứng dậy, xách laptop trên bàn lại đây, mở ra một folder mật, nhập mật mã, rồi đưa laptop cho cậu: “Em muốn nói video, cũng chỉ có này. Tự mình mở ra xem đi.”

Tần Qua liếc Lâm Hi Liệt một cái, nhận laptop ấn nút play xem.

Trong video Lâm Hi Liệt ôm một cậu trai cả người trần truồng, dùng tư thế cười lên. Tuy rằng cậu nhìn không thấy mặt người bị ôm, nhưng cái đàn dương cầm phía trước hai người kia đã ngờ tỏ rõ thân phận.....

Tần Qua đỏ bừng mặt: “Anh..... Anh thật sự quay lại.....”

“Anh không cố tình. Phòng để piano trước kia là thư phòng, bên trong có camera theo dõi, vừa vặn quay được.”

Tần Qua chột dạ ấn nút dừng video, thật vất vả tìm được hình ảnh cậu thấy ngày đó. Lâm Hi Liệt ôm cậu đặt ở trên tường làm, bởi góc độ, camera không thể quay hết cả người, chỉ thấy được nửa người trên. Thêm nữa là camera trắng đen, cậu lại chôn vào lòng nam nhân, trên màn hình cơ bản không thấy rõ cậu mặt.

“Sao em có thể nhận lầm là anh làm cùng người khác? Hm?”

“Em.....”

“Em? Em cái gì mà em? Bữa giờ em buồn bã là vì mấy cái chuyện rách nát này?”

Lâm Hi Liệt lấy lại laptop, để lại trên bàn, đứng bên giường nhìn từ trên cao xuống.

“Thực xin lỗi..... Em.....” Tần Qua trong lòng vừa thẹn lại quẫn. Mình cứ nhiên hiểu lầm lâu như thế, còn ngu ngốc để hấn biết mình buồn khổ vì chuyện ngu ngốc này.....

“Lại còn cho là anh ở bên ngoài ăn vụng, anh là người không đáng tin như vậy sao?”

“Um..... Thật có lỗi.....” Tần Qua nói năng có chút lộn xộn.

“Đi, anh từ hôm nay trở đi, mỗi ngày buổi tối làm em, miễn cho em nghĩ rằng anh ở bên ngoài ăn vụng.”

“Không.....”

Lời Tần Qua cự tuyệt còn chưa nói xong, đã bị Lâm Hi Liệt xoay người ngăn chặn.

101. Chương 101

CHƯƠNG 101 PN8

Căn phòng đầy tiếng vang tình sắc dần yên tĩnh, Tần Qua nằm sấp trên người Lâm Hi Liệt thở, đùi trong đều co rút.

Lâm Hi Liệt nói trừng phạt liên trừng phạt, chân bị thương cũng có thể làm cậu đến chết khiếp. Nơi đó mới nghỉ ngơi được một ngày, lại bị hung hăng khai phá, hiện tại vừa hồng lại vừa sưng, đau run lên, còn lưu lại bằng chứng sờ hũ của hắn.

Tần Qua chôn ở khuôn ngực đầy mồ hôi của Lâm Hi Liệt, lại cảm thấy dị thường thỏa mãn. Lâm Hi Liệt như vậy, hẳn là chỉ có mình cậu mới thấy thôi? Trong ***g ngực này, hẳn là cũng chỉ có mình cậu từng nằm đi.

Lâm Hi Liệt vén lên lọn tóc thấm ướt của cậu, lau đi mồ hôi tinh mịn trên trán cậu: “Sau này có cái gì thì hỏi anh, không cần tự ngồi suy diễn.”

“Vâng.....” Tần Qua cố sức dùng giọng mũi lên tiếng.

“Hừ, nếu hôm nay anh không ép em, còn không biết em muốn rối rắm bao lâu.”

Người trong lòng nhẹ nhàng cuộn mình cong cong ngón tay.

“Em cũng thật là..... Cũng không biết xem hết cái video kia? Chỉ nhìn một tấm hình đã định tội của anh, vậy mà được sao?”

“Em..... Em nhìn thấy cái vết cắn kia trước..... Cho nên.....”

“Cho nên ‘vào trước là chủ’?” (kiểu như thấy cái này rồi suy ra cái kia luôn. Thành kiến)

“Ừm.....”

“Em đó.” Lâm Hi Liệt dùng sức xoa xoa tóc cậu.

“Có thể tin tưởng anh một chút hay không? Hm? Anh đã cố gắng nhẫn nại như thế, em lại chụp tội cho anh thật mau.”

“Thực xin lỗi.....” Đường như..... Đây là lần thứ hai nghĩ oan cho hắn..... Tần Qua ngượng ngùng hạ mắt.

“Còn có, vết thương kia là em cắn ra, em lại không nhớ rõ? Hm? Còn lấy ra lên án anh?”

Xem ra Lâm Hi Liệt tức giận thật rồi, chất vấn không để yên.

“Lúc đó..... Em rất tức giận, lại thương tâm..... Hơn nữa lần đó ở trong xe..... Vốn không phải là chuyện gì tốt để nhớ lại, cho nên..... quên luôn.....”

“Vậy có cái gì em không quên?”

“Rất nhiều đó..... Tỷ như cùng anh đi xem phim điện ảnh..... Cùng đi H đảo du lịch..... Ở sân thượng cùng nhau ăn cơm trưa.....” Tay Tần Qua trấn an sờ sờ nam nhân ngực, da thịt dưới tay rắn chắc mà đàn hồi.

“Hừ, vẫn chưa đủ.”

Thấy cơn tức của hắn thoáng hạ xuống, Tần Qua mới thật cẩn thận đề nghị nói: “Anh.....có thể xóa cái video kia đi.....” Cậu cũng không muốn lưu thứ này, giống bom hẹn giờ, lỡ như bị người khác phát hiện

“Không xóa.”

“Xóa đi..... Xin anh mà.....” Tần Qua cũng không ý thức được mình đang làm nũng.

“Ngày nào đó em lại tâm huyết dâng trào muốn chia tay anh, anh còn chỉ có thể dùng nó sống qua ngày thôi.”

“Nói nhảm.....” Cái gì gọi là “Tâm huyết dâng trào muốn chia tay với hắn”?

“Bên cạnh anh trai xinh gái đẹp nhiều như vậy, tùy tiện tìm một người làm một chút không phải xong rồi sao?”

Lâm Hi Liệt miễn cưỡng cười: “Người khác sao có thể so với em.”

Tần Qua đỏ mặt một chút. Mỗi người, đều thích nghe người yêu mình nói như thế.

“Em nhân cách chính trực, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất thanh thuần.” Tiếp theo thanh âm bỗng nhiên khàn khàn xuống.

“Môi mềm mại, thân thể cân xứng, nơi đó thì nhỏ chặt, ở trên giường thì *** dâng, đương nhiên không thể so với em.”

Tần Qua nghe khúc trước còn vui vẻ, nghe đến khúc sau thì xấu hổ giận dữ, cả người đều run nhè nhẹ. Nhịn không được đâm Lâm Hi Liệt một cái, lại bị hấn bắt được nắm tay đặt ở ngực.

“Hừ..... Anh thật sự không biết em đang lo lắng cái gì. Bên người anh trai xinh gái đẹp thì nhiều, nhưng chỉ có em, làm cho anh liếc mắt một cái cũng có thể đứng dậy. Chỉ xem cái video kia, anh liền cứng lên, hận không thể trói em lại làm đến chết.”

“Anh..... Anh không được nói nữa.....” Tần Qua cả người đều đã tê rần, trái tim đập bịch bịch, giống bị tên bắn trúng. Phía dưới Lâm Hi Liệt thật sự lại cứng lên..... Đâm vào giữa hai chân cậu.....

“Em nắm giữ ‘tính’ phúc nửa người dưới của anh, còn nghi ngờ đến nghi ngờ đi, nếu ngày nào đó nghĩ vẫn vợ cái gì lại đá anh, không biết anh lại khó chịu bao lâu.” Muốn phát tiết, nhưng thủy chung không thể tận tình, cảm giác như vậy quá khó chịu rồi. Mặc cho hấn ở thành phố A một tay che trời, cũng bó tay chịu trói. Trên đời này chỉ có một Tần Qua.

“..... Lâm Hi Liệt.....” Tần Qua thì thảo gọi tên Lâm Hi Liệt cảm thấy trái tim đều co rút đau đớn.

“Em thật sự là may mắn.” Lâm Hi Liệt bỗng nhiên hung tợn nói nhỏ.

“Nếu anh đi đứng không có việc gì, khẳng định mỗi đêm mỗi đêm làm em, mỗi ngày làm cho em không xuống giường được, làm cho tiểu huyệt em mở ra đến không thể khép vào.”

“.....” Nghĩ đến tình cảnh như vậy, hai gò má Tần Qua nóng lên, một câu đều nói không được.

Lâm Hi Liệt lúc làm tình luôn hạ lưu như vậy, làm cho cậu thẹn thùng lại pha lẫn ngọt ngào.

“Em..... Em thật sự không rõ..... Em rốt cuộc điểm nào tốt mà anh..... mà anh.....” Nói đến thân thể thì không bằng phụ nữ mềm mại đầy đặn, nói đến kỹ xảo, cũng là một tờ giấy trắng.

“Cũng một vấn đề, anh đã trả lời đêm đó ở H đảo.”

“Em vẫn không hiểu được.....”

Lâm Hi Liệt không kiên nhẫn mạnh mẽ nói: “Em không cần hiểu, để anh cưỡng chiều là được rồi.”

Trong hai mươi lăm năm nhân sinh của hấn, trừ ra mẹ và vú Trương, Tần Qua là người thứ nhất chủ động vươn tay ra với hấn. Nếu như nhân sinh hấn là bóng tối, Tần Qua chính là ánh trăng trên cao, phát ra ánh sáng nhu hòa.

Chỉ vậy thôi.

Lâm Hi Liệt hít vào thật sâu lại thở ra thật mạnh, giống như đang cố gắng đè nén dục niệm. Vừa mới làm một lần, hiện tại hấn đi đứng đã không được, ngày mai không chừng còn phải kêu Hàn Tu đến xem một chút. Mẹ nó, này rốt cuộc muốn tới lúc nào mới khỏi đây.

Tần Qua nằm trên ***g ngực phập phồng của Lâm Hi Liệt, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mạnh mẽ ngồi dậy, nắm vật kiên đỉnh của hấn cắm vào lỗ nhỏ vẫn ẩm ướt của mình. Lâm Hi Liệt vừa mới từ chỗ kia rời khỏi không lâu, không bị lực cản quá lớn liền đẩy mạnh vào.

“Ừm.....” Tần Qua cố sức nâng người lên lại hạ xuống, lúc ngồi xuống còn cố gắng chặt lại các cơ, muốn cho Lâm Hi Liệt nhanh chóng thư giải.

Nhìn cậu nhỏ của mình ra vào trong lỗ nhỏ hồng nhuận của người yêu, thái dương Lâm Hi Liệt gân xanh bạo khởi, nắm chặt dra giường dưới thân mới khắc chế được bản thân không đâm lên.

“Ngoan như thế, tự mình thủ *** cho anh xem à?”

“Anh!.....” Tần Qua ngoan trừng hấn một cái. Cậu đã cảm thấy thẹn như thế mà hấn còn.....

Lâm Hi Liệt mỉm cười, bàn tay cầm lấy tính khí của Tần Qua ma sát, tay kia thì vuốt ve ngắt nhéo hai điểm phấn hồng trước ngực cậu.

“Um..... Đừng mà.....A!.....”

Không biết qua bao lâu, một cỗ nhiệt lưu cuối cùng nhốt đánh vào trong cơ thể, đầu óc buộc chặt của Tần Qua được buông lỏng, gục xuống ngực Lâm Hi Liệt, cơ hồ lập tức sẽ mất đi ý thức. Nhưng cậu vẫn cố chống đỡ nói: “Ngày mai..... Kêu bác sĩ đến xem một chút..... Em sợ miệng vết thương lại.....”

“Đã biết.” Lâm Hi Liệt ngậm vành tai cậu mút.

“Ngủ đi, bé cưng của anh.”

“Hmm.....”

Tần Qua mơ mơ hồ hồ cảm thấy cách gọi “bé cưng của anh” này thật tuyệt, cậu không kịp nghĩ lại liền trầm vào hắc cảnh trong mơ ngọt ngào.

—————oOo—————

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-hau-du-sinh>